

जुआन फालुन

(प्रथम संस्करण)

ली होंगजी

लुनयु^१

दाफा^२ निर्मात्याची प्रज्ञा आहे. तो सृजनांचा आधार आहे ; ज्यामध्ये आकाश, पृथ्वी व विश्व रचले जातात. प्रत्येक स्तरांवर वेगवेगळ्या स्वरूपांमध्ये स्पष्ट होत - अगदीच सूक्ष्मतम पासून ते स्थूलतम पर्यंत तो सर्वच काही समाविष्ट करतो. आकाशीय स्वरूपांच्या गहनतेतून सूक्ष्मतम कण प्रथमतः प्रकट होतात, नंतर लघु आकारापासून ते विशाल आकाराचे असंख्य कणांचे थरचे-थर अनुसरण करीत मानव जातीस माहित असणाऱ्या त्या बाह्य आयामांवर थेट पोहचतात - अनु, रेणू, ग्रह व आकाशगंगा आणि त्याही पलीकडे जे अजूनही विशालतर आहे. अनेकानेक आकाराचे कण, अनेकानेक आकारांच्या जीवनांचे व अनेकानेक आकारांच्या जगतांचे निर्माण करतात ; जे विश्वाच्या स्वरूपाला व्यापून टाकते. कणांच्या विविध स्तरावरील कुठलेही जीवन, पुढील विशालतर स्तराच्या कणांना स्वतःच्या आकाशातील ग्रह समजतात व हे प्रत्येक स्तराच्या बाबतीत देखील खरे आहे. विश्वाच्या प्रत्येक स्तरावरील जीवनांना हे अगणितपणे होतांना दिसून येते. दाफाने काळ आणि अवकाश, अनेकानेक जीव व प्रजाती तसेच सर्व सृजनास निर्मित केले. सर्व जे अस्तित्वात आहे, ते त्यामुळेच आहे व त्याबाहेर काहीच नाही. हे सर्व दाफाचे गुणधर्म : ज्यन, शान व रेन^३ च्या विभिन्न स्तरांवरील दृश्यमान अभिव्यक्ती आहेत.

मनुष्यांचे अवकाशीय शोध व जीवनांचे शोध घेण्याची साधने कितीही प्रगत असली तरी, प्राप्त ज्ञान हे केवळ या एका आयामाच्या निश्चित भागास - विश्वाच्या निम्न स्तरांवर जेथे मानव प्राणी वास्तव्यास असतात, त्या भागापर्यंतच मर्यादित असते. पूर्व ऐतिहासिक काळाच्या सभ्यतेदरम्यान देखील पूर्वी मनुष्यांद्वारे दुसरे ग्रह शोधले गेले होते. मात्र, कितीही अंतर व उंची प्राप्त केली गेली असल्यावरही, मानव जाती कधीच त्या आयामापलीकडे जाऊ शकली नाही, जेथे ती अस्तित्वास असते. मनुष्य जाती विश्वाचे खरे वास्तव कधीच समजू शकणार नाही. जर मानवाला विश्व, काळ-अवकाश व मानवी शरीराच्या रहस्यांना समजायचे असेल, तर त्याने एका खऱ्या मार्गाची साधना करावयास हवी व आपल्या अस्तित्वाचा स्तर उंचावत खरी ज्ञान प्राप्ती करावयास हवी. साधनेद्वारे त्याचे नैतिक चरित्र उन्नत होईल व एकदा तो सत्य-असत्य, सद्गुण-दुर्गुणांमध्ये भेद करायला शिकतो व मानवी स्तराच्या पार

-
१. लुनयु - टिप्पणी
 २. दाफा - महान सिध्दांत वा महान मार्ग
 ३. ज्येन-शान-रेन - सत्य-करुणा-सहनशीलता

जातो तर तो विश्वाची वास्तविकता व दुसरे स्तर व आयामांच्या जीवनाला बघू शकेल व संपर्क करू शकेल.

बहुधा लोक दावा करतात की, त्यांचे वैज्ञानिक शोध “जीवनाची गुणवत्ता वाढविण्याकरीता” असतात. वस्तूतः ही एक वैज्ञानिक प्रतिस्पर्धा असते, जी त्यांना असे करविते आणि अधिकतर गोष्टीमध्ये ते तेव्हाच घडून आले जेव्हा लोकांनी पवित्रतेला मागे सारलेले असते व स्वसंयम सुनिश्चित करणाऱ्या नैतिक संहितेचा त्याग केलेला असतो. या कारणामुळे पूर्वीच्या कालखंडातील अनेक संस्कृती अनेकदा नष्ट झाल्या. लोकांचे शोध आवश्यकरित्या या भौतिक जगताशीच मर्यादित असतात व पध्दती अशा आहेत की, जे मान्यता प्राप्त असेल त्याचाच अभ्यास केला जातो. या दरम्यान मानवी आयामातील अस्पर्श वा अदृश्य वस्तु परंतु ज्या वस्तूतः अस्तित्वात असतात व या तत्कालीन जगतामध्ये खऱ्या रूपाने स्वतःस स्पष्ट करतात - जसे की, धार्मिकता, विश्वास, पवित्र शब्द व चमत्कार - यांना वर्जित मानले जाते कारण लोकांनी पवित्रतेला सोडून दिले आहे.

जर मानवजाती आपले चरित्र, आचरण व विचार प्रणालींना नैतिकमूल्यांमध्ये प्रतिष्ठापित करून उन्नत करू शकली, तर मानवी संस्कृतीचे स्थैर्य टिकू शकेल व मानव जगतामध्ये चमत्कार परत घटीत होणे शक्य होईल. गतकाळात अनेकदा या जगतामध्ये अशा संस्कृती, ज्या जेवढ्या मानवी होत्या तेवढ्याच पवित्र होत्या, समोर आल्या व त्यांनी लोकांना जीवन व विश्वाची खरी समज प्राप्त करण्यास मदत केली. जेव्हा लोक दाफाला - या जगतामध्ये स्पष्ट केल्यानंतर समुचित आदर व प्रतिष्ठा देतात; ते, त्यांची प्रजाती व त्यांचे राष्ट्र कल्याण व सम्मान प्राप्त करतील. विश्वाचा महान मार्ग - दाफा ने विश्वाची स्वरूपे, विश्व, जीवन व संपूर्ण सृजन निर्मित केले. कोणतेही जीवन जे दाफापासून दूर जाते, वास्तविकतः भ्रष्ट असते. कुठलीही व्यक्ती जी दाफा सोबत सहमत होऊ शकते, खरोखरीच एक चांगली व्यक्ती असते व ती आरोग्य व आनंदासह पुरस्कृत व कल्याण प्राप्त असेल व कोणीही अभ्यासक जो दाफासह एकरूप होण्यास समर्थ असतो, तो एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती आहे - पवित्र आहे.

ली हॉगजी

मे २४, २०१५

अणुक्रमणिका

पृष्ठ

व्याख्यान पहिले

लोकांचे उच्च स्तरावर खरे मार्गदर्शन	१
वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळा फा असतो	६
चांगले व वाईटामध्ये भेद करण्याचे एकमात्र निकष :ज्यन-शान-रेन आहे. ११	
चिगोंग एक पूर्व ऐतिहासिक संस्कृती आहे.	१४
चिगोंग एक साधना अभ्यास आहे.	१९
तुमचा गोंग तुमच्या अभ्यासासोबत का वाढत नाही ?	२२
फालुन दाफाची वैशिष्ट्ये	३३

व्याख्यान दुसरे

त्येनमुचा विषय	४४
दूरदृष्टीची असाधारण क्षमता	५८
पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमता	६१
पंचतत्वांच्या व त्रिलोकच्या पार जाणे	६६
पाठलाग करण्याचा विषय	७२

व्याख्यान तिसरे

मी सर्व अभ्यासींना माझे शिष्य मानतो	८४
बुध्द विचारधारा चिगोंग व बुध्दधर्म	८५
केवळ एकाच साधना मार्गाचा अभ्यास करणे	९०
असाधारण क्षमता व गोंग सामर्थ्य	९४
विपरित साधना व गोंग ऋण	९६
प्रेत किंवा पशुव्दारे ग्रसीत होणे	१०४
वैश्विक भाषा	११२

मास्टरनी अभ्यासींना काय दिले आहे?	११५
ऊर्जा क्षेत्र	१२४
फालुन दाफा अभ्यासीने अभ्यासाचा प्रसार कसा करावा?	१२५

व्याख्यान चवथे

त्याग व प्राप्ती	१३१
कर्म रूपांतरण	१३३
शिनशींग सुधार	१४५
शक्तिपात	१५२
रहस्यमय मार्गाची स्थान निश्चिती	१५७

व्याख्यान पाचवे

फालुन प्रतीक	१६७
चीमन विचारधारा	१७०
दुष्ट साधना अभ्यास	१७२
स्त्री-पुरुष युग्म साधना	१७६
मन व शरीराची साधना	१७८
फाशन	१८०
प्रतिष्ठापन	१८२
ज्युयु क किंवा झाङ्फुं क चा विषय	१९१

व्याख्यान सहावे

साधना पागलपण	१९४
साधनेत दुष्ट चेतनांव्दारे विघ्न	२०६
स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न	२१४
तुमची मुख्य चेतना प्रबळ असायला हवी	२२१
आपले मन उचित असायला हवे	२२२

मार्शल आर्ट्स चिगोंग २३१

दिखावा करण्याची मानसिकता २३७

व्याख्यान सातवे

हत्येचा अथवा वधाचा विषय २४३

मांस खाण्याचा विषय २४८

ईर्ष्या २५६

रोग उपचाराचा विषय २६३

रूग्णालय उपचार आणि चिगोंग उपचार २७०

व्याख्यान आठवे

बीगू २७७

‘ची’ चोरणे २७९

‘ची’ एकत्रित करणे २८३

जो कुणी साधना अभ्यास करतो तोच गोंग प्राप्त करेल २८७

आकाशीय परिपथ २९५

अति उत्साहाची आसक्ती ३०७

वाचेची साधना ३१०

व्याख्यान नववे

चिगोंग आणि शारीरिक व्यायाम ३१३

विचारक्रिया ३१६

एक स्पष्ट आणि स्वच्छ मन ३२४

जन्मजात गुण ३३०

ज्ञानप्राप्ती ३३३

महान जन्मजात गुणांची व्यक्ती ३४१

व्याख्यान पहिले

लोकांचे उच्च स्तरावर खरे मार्गदर्शन

माझ्या फा व साधना अभ्यासावरील व्याख्यानांच्या संपूर्ण अवधीदरम्यान मी समाजाशी व अभ्यासकांप्रती जबाबदार राहिलो आहे. आम्हाला प्राप्त झालेले परिणाम चांगले आहेत व त्यांचा संपूर्ण समाजावरील प्रभाव देखील बराच चांगला आहे. काही वर्षांपूर्वी असे अनेक चिगोंग गुरू होते, ज्यांनी चिगोंग शिकविले. त्यांनी जे सर्व काही शिकविले, ते फक्त रोगोपचार व आरोग्याच्या स्तरावरचे होते. अर्थातच, मी असे म्हणत नाही की, त्यांची अभ्यास पध्दती चांगली नव्हती. मला फक्त एवढेच निर्देशित करायचे आहे की, त्यांनी उच्चतर स्तरावर काहीही शिकविले नाही. मला संपूर्ण देशभरातील चिगोंगची स्थिती देखील माहित आहे. सद्यस्थितीत, देशात व देशाबाहेर उच्चस्तरावर खरोखरच चिगोंग शिकविणारा मी एकमेव असा व्यक्ती आहे. तर मग उच्चस्तरावर चिगोंग शिकविण्यासारखी गोष्ट कुणीच का केली नाही? याचे कारण हे महत्वाच्या प्रश्नांशी, गहन ऐतिहासिक कारणांशी, समस्येच्या व्यापक श्रेणींशी व अत्यंत गंभीर विषयांशी संबंधित आहे. यामध्ये अनेक चिगोंग विचारधारांचा अभ्यास समाविष्ट असल्याने ते असे काहीतरी नाही, जे एक साधारण व्यक्ती शिकवू शकतो. विशेषतः, आमच्या अनेक चिगोंग अभ्यासींनी आज एक तर उद्या दुसरे अभ्यास शिकत आधीच आपल्या शरीराला खराब केले आहे. त्यांची साधना असफल होणे निश्चित आहे. ज्यावेळी इतर लोक साधनेमध्ये मुख्य मार्ग घेत पुढे जातात तर हे लोक बाजूच्या मार्गावर आहेत. जर ते एका मार्गाने अभ्यास करतात तर दुसरा मार्ग बाधा करतो. जर ते दुसऱ्या मार्गाचा अभ्यास करतात तर पहिला मार्ग बाधा करतो. त्यांच्यासोबत सर्वच काही व्यवधान करेल व ते साधनेमध्ये यापुढे सफल होऊ शकणार नाही.

आम्ही या सर्व समस्यांना सोडवू व चांगल्या गोष्टींचे जतन करीत वाईट गोष्टींना काढून टाकत; तुम्ही पुढे साधना करू शकाल असे सुनिश्चित करू. मात्र, येथे तुम्ही खऱ्या अर्थाने 'दाफा' शिकण्याकरीताच असले पाहिजे. जर तुम्ही अनेकानेक आसक्तींना पकडता व काही असाधारण क्षमतांना प्राप्त करण्याकरीता आले आहात; तुमचे रोग दुरुस्तीकरीता, काही सिध्दांत ऐकण्याकरीता व काही दुषित भावनेने आले आहात, तर असे मुळीच चालणार नाही. मी उल्लेख केल्याप्रमाणे

याचे कारण असे की, अशी गोष्ट करणारा मी एकमेव व्यक्ती आहे. तेथे याकरीता अशा अनेक संधी नसतात व मी अशा पध्दतीने नेहमीसाठी शिकविणार नाही. मला वाटते की, जे व्यक्तिशः माझे व्याख्यान ऐकू शकतात; मी प्रामाणिकपणे सांगतो आहे... तुम्ही भविष्यात प्रत्यक्षात समजू शकाल की हा कालावधी अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. अर्थातच, आम्ही पूर्वनिश्चित संबंधामध्ये विश्वास करतो. येथे जे कुणी बसले आहेत, ते सर्व पूर्वनिश्चित संबंधामुळे बसलेले आहेत.

याबाबत प्रत्येकाने विचार करा : उच्चतर स्तरावर चिंगोंग शिकविण्यामागे काय आशय आहे ? हे मानवजातीला मुक्ती प्रदान करण्याकरीता नव्हे काय ? मानव जातीस मुक्ती प्रदान करणे याचा अर्थ म्हणजे तुम्ही केवळ रोग दुरुस्ती व आरोग्यच प्राप्त करणार नाही तर खरोखरच साधना अभ्यास कराल. याप्रमाणे, खऱ्या साधनेकरीता, विद्यार्थ्यांसाठी उच्चतर *शिनशींग* ^३ आवश्यकता असते. येथे बसणारा प्रत्येक जण दाफा शिकण्याकरीता आला आहे. तर तुम्ही स्वतःला एका खऱ्या साधकाप्रमाणे ठेवले पाहिजे व तुम्ही आसक्ती सोडून द्यायला हवी. जर तुम्ही अनेकानेक इच्छाभावांनी अभ्यास व हा दाफा शिकण्याकरीता येत असाल तर तुम्ही काहीच शिकणार नाही. मी तुम्हाला सत्य सांगतो आहे : एका अभ्यासकाकरीता संपूर्ण साधना ही निरंतर मानवी आसक्तींना सोडून देत जाण्याची प्रक्रिया असते. सामान्य मानवी समाजात लोक एकमेकांशी स्पर्धा करतात, फसवितात आणि थोड्याश्या व्यक्तिगत फायद्याकरीता एकमेकांना नुकसान पोहचवितात. या सर्व मानसिकता सोडल्या पाहिजेत. विशेषतः, जे लोक आज अभ्यास करित आहेत, त्यांनी ही मानसिकता आणखीच सोडायला हवी.

मी येथे आजार बरे करण्याबद्दल बोलत नाही व आम्ही आजार बरे देखील करणार नाही. मात्र, एक खरा साधक या नात्याने तुम्ही एका रोगट शरीरानिशी साधना करू शकणार नाही. मी तुमचे शरीर शुध्द करेल. हे शरीर शुध्दीकरण फक्त त्यांच्यासाठीच केले जाईल, जे खरोखरच अभ्यास व 'फा' शिकण्याकरीता येतात. मात्र, आम्ही एका मुद्यावर भर देतो; जर तुम्ही आजारपणाची आसक्ती किंवा चिंता सोडू शकत नसाल तर आम्ही काहीही करू शकणार नाही व तुमची मदत करू शकणार नाही. हे असे का आहे ? याचे कारण असे आहे की विश्वामध्ये एक नियम आहे. बुध्द विचारधारेनुसार सामान्य मानवी घडामोडींना, सर्वांना पूर्वनिश्चित संबंध असतो. जन्म, वृद्धावस्था, आजारपण आणि मृत्यू सामान्य लोकांसाठी अश्याप्रकारे अस्तित्वात असतात. गतकाळातील दुष्कृत्यातून उत्पन्न झालेल्या कर्मांमुळे व्यक्तीस

आजार वा दुःख असतात. दुःख म्हणजे कर्माच्या कर्जाची परतफेड असते व अश्याप्रकारे कुणीही हे सहजपणे बदलू शकत नाही. त्यात बदल करण्याचा अर्थ असा होतो की व्यक्ती कर्जामध्ये असतांना देखील त्यास कर्जाची परतफेड करावी लागणार नाही, असे सहजच केले जाऊ शकत नाही. याखेरीज, असे करणे म्हणजे एक वाईट कृत्य केल्यासारखेच असते.

काही लोकांना असे वाटते की रुग्णांवर उपचार करणे, त्यांचे आजार बरे करणे आणि त्यांचे आरोग्य सुधारणे एक चांगले कृत्य असते. माझ्या मते, त्यांनी खरोखरंच आजारांना बरे केलेले नसते तर आजार काढून टाकण्याऐवजी, त्यांनी एकतर त्यास पुढे ढकलले आहे वा आजाराचे रूपांतरण केले आहे. अश्या प्रकारच्या दुःखांना खरोखरंच दूर सारण्याकरीता कर्म मुळासकट नष्ट करणे आवश्यक असते. जर व्यक्ती खरोखरंच आजार बरे करू शकला आणि अशा कर्मांना संपूर्णपणे काढू शकला तर व्यक्तीचा स्तर फार उच्च असायला हवा. व्यक्तीने आधीच वस्तुस्थितीला बघितलेले असेल. सामान्य मानवी समाजाच्या सिध्दांतांचे सहजच उल्लंघन केले जाऊ शकत नाही. साधना अभ्यासादरम्यान, एक साधक त्याच्या किंवा तिच्या करुणाभाववश, आजारांच्या उपचारांस व दुसऱ्यांचे रोगदुरुस्तीस व आरोग्य राखण्यास मदत करून काही चांगले कार्य करू शकतो - याची अनुमती आहे. मात्र, तो इतर व्यक्तीचे आजार पूर्णपणे बरे करू शकत नाही. जर एखाद्या सामान्य व्यक्तीच्या रोगाचे कारण खरेच काढून टाकण्यात आले तर एक साधारण व्यक्ती जो अभ्यास करत नाही, रोग मुक्त होऊन चालत जाईल. एकदा का या व्यक्तीने या दाराबाहेर पाऊल टाकले, या दाराबाहेर तो अजूनही एक सामान्य व्यक्तीच असेल. तो अजूनही एका साधारण व्यक्तीप्रमाणे वैयक्तिक लाभ मिळविण्यासाठी प्रतिस्पर्धा करेल. त्याचे कर्म सहजच कसे काय मुळासकट नष्ट केले जाऊ शकते? हे पूर्णतः निषिध्द आहे.

तर मग, हे एका साधकाकरीता का केले जाऊ शकते? याचे कारण, एक साधक हा सर्वाधिक मौल्यवान असतो, त्यास साधना अभ्यास करायचा असतो. त्यामुळेच असा विचार उत्पन्न होणे सर्वाधिक मौल्यवान असते. बुध्दमतामध्ये लोक बुध्द-स्वभावाबाबत बोलतात. जेव्हा व्यक्तीचा बुध्द-स्वभाव उद्भवतो, ज्ञानप्राप्त व्यक्ती त्यास मदत करण्यास समर्थ असतात. याचा काय अर्थ असतो? मी उच्चस्तारावर अभ्यास शिकवीत असल्याने, तुम्ही जर मला विचारले तर यामध्ये उच्चस्ताराचे नियम व अत्यंत महत्वाचे विषय समाविष्ट असतात. आम्ही असे बघतो की एक मानवी जीवन या साधारण मानवी समाजात उत्पन्न केले जात नाही, तर

व्यक्तीचे वास्तविक जीवन विश्वाच्या अवकाशात निर्मित केले जाते. कारण या विश्वात अनेकानेक प्रकारचे पदार्थ आहेत. असे पदार्थ आपल्या आंतरक्रियेव्दारे जीवन उत्पन्न करू शकतात. दुसऱ्या शब्दांत, व्यक्तीचे प्रारंभिक (मूळ) जीवन विश्वातून येते. विश्वाचा अवकाश प्रारंभापासून करुणाशील असतो व *ज्यन-शान-रेन* ची प्रकृती धारण करून असतो. जन्माचेवेळी व्यक्ती विश्वाच्या प्रकृतीशी एकरूप असतो. मात्र, जसजशी जीवनाची संख्या वाढत जाते, सामाजिक संबंधांचे एक सामुहिक स्वरूप विकसित होते; ज्यामध्ये काही लोक स्वार्थ उत्पन्न करू शकतात व हळूहळू त्यांचा स्तर निम्न केला जाईल. जर ते या पातळीवरही राहू शकत नसतील तर त्यांना पुढे आणखी खाली पडायला हवे. तथापि, त्या पातळीवर ते एकतर पुन्हा चांगले होऊ शकत नसतील व तेथे मुळीच राहू शकत नसतील; तर ते आणखीनच खाली जायला लागतील. ते आणखीच खाली जाणे चालू ठेवतील, जोपर्यंत ते शेवटी मनुष्यांच्या या पातळीवर येत नाहीत.

संपूर्ण मानव समाज समान पातळीवर आहे. असामान्य क्षमतेच्या किंवा महान ज्ञानप्राप्त जीवांच्या दृष्टीकोनातून, हे जीवन या पातळीवर खाली आल्यास नष्ट व्हायला हवे होते. मात्र, महान ज्ञानप्राप्त जीवांनी आपल्या परोपकारी करुणाभाववश, त्यांना आणखी एक संधी दिली आणि हे विशेष वातावरण व वेगळे आयाम रचले. या आयामातील सर्व जीव विश्वाच्या इतर आयामांतील जीवांपेक्षा वेगळे असतात. या आयामांतील जीव दुसऱ्या आयामांतील जीवांना वा विश्वातील वास्तविक सत्याला बघू शकत नाही. तर, अश्याप्रकारे हे मनुष्यप्राणी वास्तविकतः एका चक्रव्यूहात हरविलेले आहे. आपले रोग दुरुस्त करण्याकरीता व दुःखाचे कारण किंवा कर्म नष्ट करण्याकरीता या लोकांनी अवश्य साधना करायला हवी व आपल्या मूळ, खऱ्या स्वःत्वाकडे परतायला हवे. सर्व वेगवेगळ्या साधना पध्दती यास असेच बघतात. व्यक्तीने आपल्या मूळ, वास्तविक स्वःकडे परतायला हवे; हाच मानव जातीचा वास्तविक उद्देश्य असतो. म्हणूनच, एकदा काय व्यक्तीला साधना करावयाची असते, त्याचे वा तिचे बुध्द स्वभाव उद्भवले आहे असे मानले जाते. असा विचार सर्वाधिक मौल्यवान असतो; कारण की या व्यक्तीला आपल्या मूळ, वास्तविक स्वःत्वाकडे परत जायचे आहे व सामान्य मानव स्तराच्या पार जायचे आहे.

कदाचित प्रत्येकाने बुध्दमतातील हे वक्तव्य ऐकले असेल; जेव्हा व्यक्तीचा बुध्द स्वभाव उद्भवतो, तो 'दहा ही दिशाजगत' हादरवून सोडेल. जो कुणी हे

बघतो, तो त्याची मदत करण्यास पुढे सरसावेल व या व्यक्तीची विनाशर्त मदत करेल. मानव जातीस मुक्ती प्रदान करतांना बुध्द विचारधारा कुठलीही अट ठेवीत नाही वा परतावा बघत नाही व ते विनाअट मदत करेल.याप्रमाणे आम्ही विद्यार्थ्यांकरीता अनेक गोष्टी करू शकतो; परंतु एका साधारण व्यक्तीकरीता ज्याला नुसतेच साधारण व्यक्तीच राहायचे असते व आपले रोग बरे करावयाचे असतात, ते कार्य करणार नाही. काही लोक विचार करतात, “मी माझे आजार बरे झाल्यानंतर साधना करेल.” खरेतर साधनेकरीता काही पूर्वअट नसते व व्यक्तीला वाटत असल्यास त्याने साधना करावी. मात्र, काही लोकांच्या शरीरांवर रोग असतात व काही लोक आपल्या शरीरांमध्ये अव्यवस्थित संदेश बाळगतात.काहींनी तर कधीच चिगोंग अभ्यास केला नसतो. काही असेही असतात, ज्यांनी कित्येक दशके तो अभ्यास केला असतो; परंतु साधनेमध्ये कुठलीही प्रगती न करता ते अजूनही ‘ची’^५ स्तरावरच भटकत असतात.

याबद्दल काय करायला हवे? आम्ही त्यांचे शरीर शुध्द करू व त्यांना उच्चस्तरावर साधना करावयास सक्षम करू. साधनेच्या सर्वात निम्न स्तरावर एक स्थित्यंतरण होत असते व हे तुमचे शरीर पूर्णतः शुध्द करण्याकरीता असते. तुमच्या मनातील सर्व वाईट गोष्टी, तुमच्या शरीराभोवती असलेले कर्मक्षेत्र व तुमच्या शरीरास रोगट करणाऱ्या घटकांना स्वच्छ केले जाईल. जर त्यांना स्वच्छ केले गेले नाही तर तुम्ही अश्या अपवित्र, कलुषित शरीराने व वाईट मनाने एका उच्चतर स्तरावर कशी काय साधना करू शकाल? आम्ही येथे ‘ची’ अभ्यास करित नाही. तुम्हाला अश्या प्रकारच्या निम्नस्तरीय वस्तुंचा अभ्यास करावयाची आवश्यकता नाही. तुमचे शरीर रोगमुक्त अवस्थेस पोहचवित आम्ही तुम्हाला त्याच्या पलीकडे घेऊन जातो. या दरम्यान, आम्ही तुमच्या शरीरात निम्नस्तरावर एक आधार बनविण्याकरीता आवश्यक एक पुर्वनिर्मीत यंत्रप्रणाली स्थापित करू. याप्रकारे तुम्ही एका अत्यंत उच्चतर स्तरावर साधना कराल.

साधना अभ्यास परंपरेनुसार, जर ‘ची’ समाविष्ट केली तर साधनेचे तीन स्तर असतात. मात्र,वास्तविक साधनेमध्ये (‘ची’ स्तर सोडले असता) दोनच मुख्य स्तर असतात. एक *त्रिलोक-फा (शी-ज्येन-फा) साधना*^६ आहे, तर दुसरा *पर-त्रिलोक फा (चू-शी-ज्येन-फा)* साधना आहे. त्रिलोक फा व पर-त्रिलोक फा साधना, साधना स्थळामधील *लोक* व *परलोक* यापेक्षा वेगळ्या आहेत; ज्या सैध्दांतिक संज्ञा आहेत. आमचे मानवी शरीराचे दोन मुख्य स्तरांवर साधनेव्दारे वास्तविक रूपांतरण असते.

कारण की शी-ज्येन-फा साधना अभ्यासादरम्यान, व्यक्तीचे शरीर निरंतर शुध्द केले जाईल. ते उच्च शक्ती तत्वांन्दारे पूर्णतः बदलले जाईल, जेव्हा व्यक्ती त्रिलोक फा साधनेच्या सर्वोच्च स्वरूपास पोहचतो. चू-शी-ज्येन-फा साधना ही मूलतः बुध्द शरीराची साधना असते. ते शरीर उच्च-शक्ती तत्वांनी निर्मित असते व सर्व असामान्य शक्ती पुनर्विकसित केल्या जाताील. ज्यांचा आम्ही उल्लेख करतो, ते हेच मुख्य दोन स्तर असतात.

आम्ही पूर्वनिर्धारित संबधामध्ये विश्वास करतो. येथे बसलेल्या प्रत्येकाकरीता मी असे करू शकतो. सध्या आता आमच्याकडे केवळ दोन हजार लोकांपेक्षा जास्त लोक आहेत. मी ते कित्येक हजारो व त्यापेक्षाही अधिक लोकांकरीता करू शकतो. अगदी दहा हजार लोकांपेक्षाही जास्त लोकांकरीता करू शकतो. सांगायचे तात्पर्य हे आहे की, तुम्हाला एका निम्न स्तरावर साधना करावयाची आवश्यकता नाही. तुमचे शरीर शुध्द केल्यानंतर व तुमचे उत्थान केल्यानंतर, मी तुमच्या शरीरामध्ये एक संपूर्ण साधना प्रणाली स्थापित करेल. अगदी लगेचच तुम्ही उच्चस्तरावर साधना कराल. मात्र, ते केवळ त्या विद्यार्थ्यांकरीता केले जाईल, जे खरोखरच साधना अभ्यास करायला आले आहेत; तुम्ही इथे बसलेले आहात याचा अर्थ असा होत नाही की तुम्ही अभ्यासी आहात. जसजसे तुम्ही तुमच्या विचार प्रणालीमध्ये मूलभूतपणे बदल कराल, या गोष्टी तुम्हास प्रदान केल्या जाताील आणि त्या केवळ यापुरत्याच मर्यादित नाही. नंतर तुम्हाला कळेल की मी प्रत्येकाला काय दिले आहे. आम्ही येथे रोग उपचारांबद्दल मुळीच बोलत नाही. याऐवजी आम्ही विद्यार्थ्यांचे संपुर्ण शरीर व्यवस्थित करण्याबाबत बोलतो, जेणेकरून तुम्ही साधना करू शकाल. एका आजारी शरीरासह तुम्ही गोंग मुळीच विकसित करू शकणार नाही. म्हणूनच, तुम्ही माझ्याकडे रोगोपचाराकरीता यावयास नको व मी अश्या गोष्टी देखील करणार नाही. माझा जनतेमध्ये येण्याचा प्राथमिक उद्देश्य लोकांना उच्च स्तराकडे मार्गदर्शन करणे आहे, खरोखरच लोकांचे उच्च स्तरावर मार्गदर्शन करणे.

वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळा 'फा' असतो

पूर्वी अनेक चिगोंग गुरूंनी म्हटले की चिगोंगचा तथाकथित प्रारंभिक स्तर, माध्यमिक स्तर व उच्चस्तर असतो. ते सर्व 'ची' आणि फक्त 'ची' अभ्यासाच्या स्तरावर असे काहीतरी होते; परंतु ते देखील प्रारंभिक स्तर, माध्यमिक स्तर व उच्चस्तर चिगोंगमध्ये वर्गीकृत केले गेले. वास्तविक, उच्चस्तरीय गोष्टींच्या बाबतीत आमच्या

बहुतांश चिगोंग अभ्यासींचे मन रिक्त होते, कारण की त्यांना त्याबद्दल मुळीच माहिती नव्हती. यानंतर पुढे आम्ही जे सर्व काही सांगू तो उच्च स्तराचा 'फा' असेल. या व्यतिरिक्त, मी साधनेची प्रतिष्ठा पुनर्स्थापित करेल. मी माझ्या व्याख्यानात साधना अभ्यासी समुदायामधील काही अस्वस्थकारी गोष्टींबद्दल देखील बोलेल व तुम्ही या गोष्टींना कसे घ्यायचे व पाहायचे यावर देखील बोलेल. याशिवाय, साधना प्रणाली व उच्चस्तरावरील 'फा' शिकविणे अनेक गोष्टींना व काहीश्या महत्वाच्या विषयांना समाविष्ट करतो, ज्यामध्ये काही तर अत्यंत गंभीर असतात; मला त्यांना देखील निदर्शनास आणून द्यायचे आहे. आपल्या साधारण मानवी समाजात, विशेषतः साधक समुदायात काही व्यवधान दुसऱ्या आयामातून येतात. मला हे देखील सार्वजनिक करायचे आहे. त्याचवेळी मी विद्यार्थ्यांकरिता या समस्यांना सोडवेन. जर या समस्या सोडविल्या गेल्या नाहीत तर तुम्ही साधना करू शकणार नाही. या समस्या मूलभूतपणे सोडविण्याकरिता आम्ही प्रत्येकाला एक खरा अभ्यासी म्हणून समजायला हवे. अर्थातच, अगदी तात्काळच तुमचे विचार बदलणे सोपे नाही; येणाऱ्या व्याख्यानात तुम्ही तुमचे विचार क्रमशः रूपांतरित कराल. मी देखील आशा करतो की प्रत्येकजण ऐकताना लक्ष देईल. मी ज्या पध्दतीने साधना शिकवितो; ती दुसरे ज्या पध्दतीने शिकवितात, त्यापेक्षा वेगळी आहे. यास काही लोक आपल्या साधना पध्दतीच्या सिध्दांतांना संक्षिप्तपणे सांगून शिकवतात. नंतर ते त्यांचे संदेश तुमच्याशी जोडतात व व्यायामांचा संच शिकवितात. ते केवळ एवढेच करतात. लोक आधीच अश्या प्रकारच्या अभ्यास पध्दतीच्या शिकवणीला अभ्यस्त झाले आहेत.

साधना प्रणालीच्या खऱ्या शिकवणीमध्ये 'फा' वा ताओ शिकविण्याची आवश्यकता असते. या दहा व्याख्यानात मी तुम्हाला सर्व उच्चस्तर नियम माहित करून देईल, जेणेकरून तुम्ही साधना अभ्यास करू शकाल. अन्यथा तुम्ही मुळीच साधना अभ्यास करू शकणार नाही. दुसऱ्या लोकांनी जे काही शिकविले ते सर्व रोग उपचार व आरोग्य स्तरांवरील गोष्टी होत्या. जर तुम्हाला उच्च स्तरांवर साधना करायची असेल तर तुम्ही उच्चस्तरीय 'फा'च्या मार्गदर्शनाशिवाय साधनेमध्ये सफल होऊ शकणार नाही. ते शाळेत जाण्यासारखे आहे. जर तुम्ही महाविद्यालयात प्राथमिक शाळेच्या पाठ्यपुस्तकांसह जाता तर तुम्ही अजूनही एका प्राथमिक शाळेचे विद्यार्थी असाल. काही लोक विचार करतात की त्यांनी बरेच अभ्यास शिकलेले आहेत, जसे अमुक किंवा तमुक अभ्यास व त्यांच्याकडे पदवी प्रमाणपत्रांचा ढीग असतो;

परंतु त्यांच्या गोंगमध्ये अजूनही काहीच प्रगती झालेली नसते. त्यांना वाटते की, ते चिगोंगचे वास्तविक सार आहे व चिगोंगबद्दल जे सर्व काही आहे, ते हेच आहे. नाही, तो केवळ चिगोंगचा वरवरचा अंश असतो व निम्नतम स्तरावरील काहीतरी असते. चिगोंग या गोष्टींइतकाच मर्यादित नसतो, जरी ती एक साधना आहे तरीपण अत्यंत व्यापक व सखोल असे काहीतरी आहे. या व्यतिरिक्त, वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळा 'फा' अस्तित्वास असतो. याप्रमाणे तो आपल्याला सध्या माहित असलेल्या 'ची' अभ्यासापासून वेगळा असतो, जे तुम्ही कितीही शिकले तरी ते सारखेच असते. उदाहरणार्थ, जरी तुम्ही ब्रिटिश प्राथमिक शाळेची पाठ्यपुस्तके, अमेरिकन प्राथमिक शाळेची पाठ्यपुस्तके, जापानी प्राथमिक शाळेची पाठ्यपुस्तके व चिनी प्राथमिक शाळेची पाठ्यपुस्तके वाचले असेल, तरी तुम्ही एक प्राथमिक शाळेचे विद्यार्थी राहता. जेवढे अधिक निम्नस्तरीय चिगोंग अभ्यास तुम्ही शिकता व जेवढे अधिक तुम्ही त्यातून ग्रहण करता, तेवढेच अधिक तुम्ही नुकसान ओढवून घ्याल - तुमचे शरीर आधीच अव्यवस्थित झाले आहे.

मी आणखी एका विषयावर भर द्यायला हवा - आमच्या साधना अभ्यासामध्ये साधना पध्दती व 'फा' हे दोन्ही शिकविण्याची आवश्यकता असते. साधना स्थळातील काही भिक्षु विशेषतः झेन बुध्दमतातील भिक्षुंची वेगळी मते असू शकतात. ज्याक्षणी ते 'फा' शिकवणीबद्दल ऐकतात, ते ऐकण्यास अनिच्छुक असतील. असे का असते? झेन बुध्दमत विश्वास करतो की 'फा' शिकविला जाऊ नये. 'फा' जर शिकविला गेला तर तो 'फा' असणार नाही व शिकविण्यासारखा कुठलाही 'फा' नसतो. व्यक्ती फक्त हृदयाव्दारे व अंतःकरणाव्दारेच काही समजू शकतो. परिणामस्वरूप, आजच्या दिवसापर्यंत झेन बुध्दमत कुठलाही 'फा' शिकवू शकला नाही. झेन बुध्दमताचे वरीष्ठ आचार्य बोधीधर्मांनी ही शिकवण शाक्यमुनींनी ^८ केलेल्या एका विधानावरून दिली, ज्यात त्यांनी म्हटले होते, "कुठलाही धर्म ^९ निश्चित नाही." शाक्यमुनींच्या या विधानावर त्यांनी झेन बुध्दमताची स्थापना केली. आम्ही या साधना पध्दतीला "बैलाच्या शिंगामध्ये खोदणे" ^{१०} समजतो. तर त्यास बैलाच्या शिंगामध्ये खोदणे असे का म्हटले गेले आहे? जेव्हा बोधीधर्मांनी खोदणे प्रारंभ केले, त्यांना असे वाटले की हे काहीसे प्रशस्त आहे. जेव्हा व्दितीय धर्माचार्यांनी ते खोदले, तर त्यांना वाटले की ते फार प्रशस्त नाही. तिसऱ्या धर्माचार्यांच्या वेळेला ते काहीसे जाण्यासारखे होते; परंतु चौथ्या धर्माचार्याकरीता ते आधीच अरुंद झाले होते. पाचव्या धर्माचार्याकरीता आणखी पुढे जाण्याची जवळपास

जागाच शिल्लक राहिलेली नव्हती. सहावे धर्माचार्य, हुई नेंगपर्यंत, ती रस्ताबंदी अवस्थेपर्यंत पोहोचली होती व आणखी पुढे जाऊ शकत नव्हती. जर आज आपण धर्म अभ्यास करण्यासाठी एखाद्या झेन बौद्धांशी भेटलो तर आपण कुठलाही प्रश्न विचारू नये. जर तुम्ही एखादा प्रश्न विचारला तर तो मागे फिरेल व तुमच्या डोक्यावर छडी मारेल, ज्याला “छडी चेतावणी” असे म्हटले जाते. याचा अर्थ असा आहे की आपण चौकशी करू नये आणि आपण स्वतःच्या बळावरच ज्ञानप्राप्त झाले पाहिजे. तुम्ही म्हणाल, “मी अभ्यासासाठी आलो आहे कारण मला काहीच ठाऊक नाही. मला कश्याबाबतची ज्ञानप्राप्ती व्हायला पाहिजे? तुम्ही मला काठीने का मारता?” यावरून हे सूचित होते की झेन बुद्धमत बैलाच्या शिंगाच्या रस्ताबंदी अवस्थेपर्यंत पोहोचले आहे आणि आता त्याच्याकडे शिकविण्याकरीता काहीच शिल्लक नाही. बोधीधर्मांनीही असे सांगितले होते की, त्यांची शिकवण फक्त सहा पिढ्यांपर्यंत हस्तांतरित होऊ शकते, त्यानंतर वापरण्यासाठी त्याचा उपयोग राहणार नाही. शेकडो वर्षे निघून गेली आहेत, तरीही आजही असे लोक आहेत जे अजूनही झेन बौद्धमताच्या सिध्दांतांना घट्टपणे पकडून आहेत. शाक्यमुनींच्या “कोणताही धर्म निश्चित नसतो” या वक्तव्याचा वास्तविक अर्थ काय आहे? शाक्यमुनींचा स्तर *तथागत* होता; तर पुढे अनेक भिक्षु शाक्यमुनींच्या स्तरावर, त्यांच्या विचार जगताच्या विचारांशी, त्यांच्या धर्माच्या शिकवणीच्या वास्तविक अर्थाशी वा त्यांनी जे म्हटले त्याच्या वास्तविक अर्थापर्यंत ज्ञानप्राप्त झाले नव्हते. म्हणूनच, लोकांनी नंतर या किंवा त्या अर्थाने अथवा अश्याप्रकारे गोंधळपूर्णरित्या अर्थ विषद केला. त्यांना असे वाटले की, “कोणताही धर्म निश्चित नसतो,” याचा अर्थ असा आहे की आपण तो शिकवू नये आणि जर शिकविले तर तो धर्मच होणार नाही. वास्तविकतः याचा अर्थ हा नव्हे. जेव्हा शाक्यमुनी बोधी वृक्षाखाली ज्ञानप्राप्त झाले, तेव्हा ते तत्काळच तथागत स्तरावर पोहोचू शकले नाहीत. एकोणपन्नास वर्षांच्या धर्माच्या अध्यापनात ते स्वतः सतत सुधारणा करित होते. जेव्हा त्यांनी त्यांच्या स्तरावर सुधारणा केली, तेव्हा ते मागे वळून पाहत आणि लक्षात घेत की त्यांनी जे नुकतेच शिकवले होते, ते सर्व निम्न स्तराचे होते. जेव्हा ते पुन्हा सुधारणा करित, त्यांनी शोधले की त्यांनी जे काही नुकतेच शिकविले; ते पुन्हा निम्न स्तराचे होते. त्यांनी आणखी प्रगती केली, त्यांना पुन्हा कळले की त्यांनी नुकतेच जे शिकविले, ते सुद्धा निम्न स्तराचे होते. त्यांनी आपल्या संपूर्ण एकोणपन्नास वर्षांच्या काळात अश्याप्रकारे सतत प्रगती केली. जेव्हाही ते एका उच्चतर स्तरावर पोहोचत, त्यांना वाटे की अलिकडेच

त्यांनी पूर्वी शिकविलेला धर्म समजेच्या फार निम्न पातळीवरील होता. त्यांनी हे देखील शोधले की, प्रत्येक स्तरावरील 'फा' नेहमी त्या स्तरावरील अभिव्यक्त 'फा' असतो, की प्रत्येक स्तरावर 'फा' असतो व त्यांच्यापैकी कुठलाही 'फा' विश्वाचे अंतिम सत्य नसते. उच्चस्तरीय 'फा' निम्नतर स्तराच्या 'फा'पेक्षा विश्वाच्या प्रकृतीच्या अधिक जवळ असतो. म्हणूनच त्यांनी म्हटले, "कुठलाही 'फा' निश्चित नसतो."

शेवटी शाक्यमुनींनी असे देखील जाहीर केले, "मी आतापर्यंत कुठलाही धर्म शिकविलेला नाही." झेन बुध्दमताने याला देखील पुन्हा चुकीचे समजले व असा अर्थ काढला की शिकविण्यासारखा कुठलाही धर्मच नसतो. आपल्या नंतरच्या काळात, शाक्यमुनी आधीच तथागत स्तरावर पोहचलेले होते. त्यांनी असे का म्हटले की, त्यांनी कुठलाही 'फा' शिकविला नाही? त्यांनी वास्तविक कुठला विषय उपस्थित केला? ते सांगत होते की "माझ्या तथागत स्तरावर देखील मी विश्वाचे परम सत्य पाहिले नाही व परम धर्म काय असते ते देखील बघितले नाही." अश्याप्रकारे त्यांनी नंतर लोकांना आपल्या शब्दांना परम सत्य व अपरिवर्तनीय असे न समजण्यास सांगितले; अन्यथा यामुळे लोक तथागत स्तरावरच अथवा त्याखालील स्तराशी सीमित होतील व त्यापुढे उच्चस्तरावर भेदन करण्यास असमर्थ होतील. नंतर लोक या विधानांचा वास्तविक अर्थ समजू शकले नाहीत व लोकांनी विचार केला की धर्म जर शिकविला गेला तर तो धर्मच नाही - त्यांनी त्यास अश्याप्रकारे समजले. वास्तविकतः, शाक्यमुनींनी सांगितले की वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळे धर्म असतात व प्रत्येक स्तरावरील धर्म हे विश्वाचे परम सत्य नसते. तरी देखील एका निश्चित स्तरावरील 'फा' त्या स्तरावर मार्गदर्शकाची भूमिका बजावतो. वास्तवतः ते या नियमाबद्दल सांगत होते.

पूर्वी अनेक लोकांनी, विशेषतः झेन बुध्दमतातील लोकांनी अश्याप्रकारे पुर्वाग्रह व अत्यंत चुकीचे मत धरून ठेवले. तुम्हाला शिकविल्या व मार्गदर्शित केल्याशिवाय तुम्ही स्वतःची साधना व अभ्यास कसे काय करू शकता? याबद्दल बुध्दधर्मांमध्ये अनेक कथा आहेत. काही लोकांनी त्या व्यक्तीबद्दल वाचलेले असेल, जो आकाशिय लोकांमध्ये गेला होता. तेथे पोहचल्यानंतर, त्याने शोधले की तेथे वर *वज्र सूत्रामधील*^३ (डायमंड सूत्र) प्रत्येक शब्द या खाली असलेल्या स्तराच्या सूत्रापेक्षा वेगळे आहे व अर्थ देखील पूर्णतः भिन्न आहेत. तर मग हे *वज्र सूत्र*, साधारण मानवी जगताच्या वज्र सूत्रापासून कसे वेगळे असू शकते? काही असेही

लोक आहेत; जे दावा करतात की, “परमानंदाच्या जगतामधील धर्मग्रंथ हे या खाली असलेल्या जगतातील धर्मग्रंथांपेक्षा पूर्णतः वेगळे असतात व त्या मुळीच समान वस्तु नसतात. न केवळ शब्द भिन्न असतात तर परिणाम व अर्थ देखील सर्व वेगळे असतात.” वस्तुतः, याचे कारण हे आहे की एकच ‘फा’ अनेकानेक स्तरांवर अनेकानेक परिवर्तन व आविष्करणाचे स्वरूप धारण करतो व तो वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळ्या पथदर्शकाची भूमिका बजावू शकतो.

हे ज्ञात आहे की, बौद्ध धर्मात “*परमानंदाच्या जगताची (सुखावती लोकची) यात्रा*” नावाची पुस्तिका आहे. त्यात असे म्हटले आहे की, एक भिक्षु समाधीत बसला असतांना त्याची *आद्यचेतना*^३ (*युआनशेन*) परमानंदाच्या जगतामध्ये गेली आणि तिने तेथील दृश्य पाहिले. त्याने तेथे एक दिवस घालवला. जेव्हा तो मानव जगतात परतला, तेव्हा आधीच सहा वर्षे होऊन गेली होती. त्याने हे बघितले का? त्याने बघितले; पण त्याने जे बघितले, ती एक खरी स्थिती नव्हती. असे का? याचे कारण त्याचा स्तर पुरेसा उंच नव्हता आणि त्याला जे काही दाखविले गेले होते, ते केवळ त्याच्या स्तरावरील बुद्ध ‘फा’ची अभिव्यक्ती होती. कारण तश्याप्रकारचे आकाशिय लोक ‘फा’ च्या सरंचनेने अभिव्यक्त होत असल्याने तो त्याची वास्तविक परिस्थिती पाहू शकला नाही. जेव्हा मी “*कुठलाही धर्म निश्चित नसतो*” याबद्दल बोलतो तर याचा हाच काय तो अर्थ असतो.

चांगले व वाईटामध्ये भेद करण्याचे एकमात्र निकष : ज्यन-शान-रेन आहे.

बौद्ध धर्मात लोक बुद्ध ‘फा’ काय आहे, याबद्दल चर्चा करित आले आहे. काही अशीही लोक आहेत; जे विश्वास करतात की, बौद्ध धर्मात सांगितलेला धर्म हा संपूर्ण बुद्ध ‘फा’ आहे. वास्तवतः, असे नाही. अडीच हजार वर्षांपूर्वी शाक्यमुनींनी सांगितलेला धर्म एका अत्यंत निम्नस्तरावरील सामान्य लोकांकरिता होता. तो त्या लोकांना सांगितला गेला होता, जे लोक नुकतेच आदिम समाजातून उत्क्रांतीत झाले होते व जे अजूनही अत्यंत साध्या मनाचे होते. आज *धर्म-अंतकाळ*^४ आहे, ज्याचा त्यांनी उल्लेख केला होता. आजची लोक आता त्या धर्मानुसार साधना करू शकत नाही. धर्म अंतकाळात साधना स्थळातील भिक्षूंना स्वतःस वाचविणे कठीण असते, दुसऱ्यास मुक्ती प्रदान करणे तर सोडूनच द्या. शाक्यमुनींनी त्यांच्या काळात शिकविलेला धर्म त्यावेळेच्या परिस्थितीशी निर्देशित होता व त्यांनी आपल्या स्तरावर

समजलेला संपूर्ण बुध्द 'फा' कथन केला नाही. त्यास नेहमीकरीता अपरिवर्तनीय ठेवणे देखील अशक्य असते.

जसजसा समाज विकसित होत जातो, मानवी मन अधिकच गुंतागुंतीचे होत जाते, ज्यामुळे लोकांना अश्याप्रकारे अधिक काळ साधना अभ्यास करणे सोपे राहत नाही. बौध्द धर्मातील धर्म संपूर्ण बुध्द 'फा'ला सारांशित करू शकत नाही व तो बुध्द 'फा' चा केवळ एक छोटासा भाग आहे. बुध्द विचारधारेत अजुनही दुसरे अनेक महान साधना मार्ग आहेत, जे लोकांपर्यंत हस्तांतरित केले जात आहेत. संपूर्ण इतिहासादरम्यान, ते केवळ एकाच शिष्याला हस्तांतरित केले जात असे. वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळा 'फा' असतो व वेगवेगळ्या आयामांमध्ये वेगवेगळा 'फा' असतो, जे सर्व वेगवेगळे आयाम व वेगवेगळ्या स्तरावरील बुध्द 'फा' च्या विभिन्न अभिव्यक्ती असतात. शाक्यमुनींनी हे देखील नमुद केले की, बुध्दत्वाच्या साधनेकरीता चौऱ्यांशी हजार साधना पध्दती आहेत. तथापि, बौध्दधर्म केवळ दहापेक्षा काहीच अधिक साधना पध्दतींचा समावेश करतो जसे की, झेन बुध्दमत, पवित्र भूमी, त्येंताई, व्हेयान व तंत्रवाद; हे संपूर्ण बुध्द 'फा' चे प्रतिनिधित्व करू शकत नाही. शाक्यमुनींनी स्वतः त्यांच्या संपूर्ण धर्माचे कथन केले नाही. त्यांनी केवळ त्यावेळेसच्या लोकांच्या आकलन क्षमतेनुरूप त्याचा केवळ एक छोटासा भाग शिकविला.

तर मग बुध्द 'फा' काय असतो? विश्वाचे सर्वाधिक मूलभूत वैशिष्ट्ये : ज्यन-शान-रेन, बुध्द 'फा'ची सर्वोच्च अभिव्यक्ती असते. तो सर्वाधिक मूलभूत बुध्द 'फा' असतो. बुध्द 'फा' अनेकानेक स्तरांवर अनेकानेक स्वरूपे अभिव्यक्त करतो व अनेकानेक स्तरांवर अनेकानेक मार्गदर्शक भूमिका बजावतो. जेवढा स्तर निम्नतर असेल, तेवढाच तो अधिक किचकट असतो. ज्यन-शान-रेन हे गुणधर्म वायु, खडक, लाकूड, माती, लौह व स्टील, मानव शरीर यांच्या सूक्ष्मकणांमध्ये तसेच सर्व पदार्थांमध्ये विद्यमान असतात. प्राचीन काळात असे म्हटले गेले आहे की *पंचतत्त्वे*^४ विश्वातील सर्व गोष्टींना व पदार्थांना घडवितात; त्यांच्यामध्ये देखील ही वैशिष्ट्ये ज्यन-शान-रेन यांचा समावेश असतो. एक साधक त्याच्या किंवा तिच्या पोहचलेल्या स्तरावर बुध्द 'फा' ची केवळ एक निश्चित अभिव्यक्ती समजू शकतो, जे त्याची किंवा तिची *साधना फलपदवी*^५ व स्तर असतो. व्यापकपणे बोलायचे झाले तर 'फा' अत्यंत विशाल असतो. एका सर्वोच्च स्तरावरून तो अत्यंत साधा असतो, कारण 'फा' स्वरूपात एका पिरॅमिड सारखा दिसतो. मात्र एका

सर्वोच्च बिंदूवर, त्याला तीन शब्दामध्ये सारांशीत केले जाऊ शकते : ज्यन-शान-रेन. जेव्हा ते विविध स्तरांवर अभिव्यक्त केले जाते, ते अत्यंत गुंतागुंतीचे असते. एका मानवाचे उदाहरण घ्या. ताओ विचारधारा मानवी शरीरास एक विश्व समजते. व्यक्तीस भौतिक शरीर असते, तरीही एक व्यक्ती केवळ या भौतिक शरीरासह पूर्ण नसतो. व्यक्तित्वासह एका संपूर्ण आणि स्वतंत्र व्यक्तीची रचना करण्याकरीता व्यक्तीकडे मानवी स्वभाव, व्यक्तिमत्व, चरित्र आणि आद्यचेतना असणे आवश्यक असते. हे आपल्या विश्वाच्या बाबतही खरे आहे, ज्यामध्ये आकाशगंगा, इतर आकाशगंगा समूह तसेच जीवन व जल असते. या विश्वातील सर्व गोष्टी आणि पदार्थ भौतिक अस्तित्वाचे पैलू असतात. तथापि, त्याचवेळी ते ज्यन-शान-रेनचे वैशिष्ट्ये देखील धारण करून असतात. पदार्थाचे सर्व सूक्ष्मकण हे या गुणधर्माचे दृश्य स्वरूप असतात - अगदी अत्यंत सूक्ष्म-कणांमध्येही हे गुणधर्म असतात.

ही गुणधर्मे : ज्यन-शान-रेन, हे विश्वातील चांगल्या आणि वाईट गोष्टींचे मूल्यमापन करण्याचे निकष असतात. चांगले वा वाईट काय आहे हे याव्दारेच पारखल्या जाते. आम्ही पूर्वी नमूद केलेले 'तः^{१७}' देखील यासमानच असते. निश्चितच, आजच्या समाजातील नैतिक आदर्श आधीच बदललेले आहे आणि विकृत झाले आहे. आता ली फेंग^{१८} कडून कुणी शिकल्यास, त्याला किंवा तिला मानसिक आजारी ठरविले जाऊ शकते. परंतु १९५० किंवा १९६० च्या दशकात अश्या व्यक्तीला कुणी मानसिकदृष्ट्या आजारी म्हटले असते का? मानव नैतिक आदर्शाची प्रचंड घसरण होत आहे आणि मानवी नैतिक मूल्ये दररोज अधोगतीस जात आहेत. लोक केवळ स्वहिताचाच पाठपुरावा करतात आणि थोड्याशा व्यक्तिगत लाभांकरिता इतरांना हानी पोहचवतील. ते कोणतेही साधने वापरून एकमेकांविरुद्ध स्पर्धा व संघर्ष करतील. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : तर असेच चालू ठेवण्याची अनुमती असू शकते काय? जेव्हा एखादी व्यक्ती चुकीचे कृत्य करित असते; तेव्हा जर तुम्ही त्यास लक्षात आणून दिले की तो एक चुकीचे कृत्य करित आहे तर तो त्यावर विश्वास ठेवणार नाही. उलट, तो नक्कीच असा विश्वास करणार नाही की तो खरोखरच काहीतरी चुकीचे करत आहे. काही लोक घसरलेल्या नैतिक आदर्शांने स्वतःचे मूल्यांकन करतात, कारण की मूल्यांकनाचे निकष बदललेले आहे; ते स्वतःला इतरांपेक्षा अधिक चांगले समजतात. मानवी नैतिक आदर्श कितीही बदलले, तरी हे विश्वाचे गुणधर्म अपरिवर्तित राहतात आणि हाच एकमात्र निकष असतो; जो चांगल्या लोकांना वाईट लोकांपासून वेगळे करतो. एक अभ्यासी म्हणून

व्यक्तीने साधारण लोकांच्या आदर्शानुरूप आचरण न करता स्वतःस विश्वाच्या या गुणधर्मानुरूप ठेवले पाहिजे. जर तुम्हाला आपल्या मूळ, वास्तविक स्वत्वःकडे परतायचे असेल व साधनेत प्रगती करायची असेल तर तुम्ही स्वतः या निकषानुसार वागायला हवे. एक मनुष्य म्हणून, जर तुम्ही या विश्वाचे गुणधर्मः ज्यन-शान-रेन चे अनुसरण करू शकले तर तुम्ही एक चांगले व्यक्ती आहात. जो व्यक्ती या मार्गापासून दूर जातो तो खरेच एक वाईट व्यक्ती असतो. कार्य-व्यवसायाच्या ठिकाणी किंवा समाजात, काही लोक असे म्हणतील की आपण वाईट आहात; परंतु तुम्ही आवश्यकरित्या असे नसू शकता. काही लोक म्हणतील की आपण चांगले आहात; परंतु आपण खरोखरच चांगले नसाल. एक साधक म्हणून जर तुम्ही स्वतःला या गुणधर्मांशी एकरूप केले तर तुम्ही एक ताओ प्राप्त व्यक्ती असाल - हे असे एवढे साधे तत्व आहे.

ज्यन-शान-रेन ची साधना करतांना, ताओ विचारधारा ज्यन च्या साधनेवर विशेष जोर देते. म्हणूनच, ताओ विचारधारा व्यक्तीच्या मूळ प्रकृतीच्या साधनेकरीता ज्यन च्या साधनेवर विश्वास करते; व्यक्तीने खरे बोलावयास हवे, सत्यानुरूप गोष्टी करावयास हव्या, एक सत्यनिष्ठ व्यक्ती बनावयास हवे, स्वतःच्या मूळ, खऱ्या स्वरूपाकडे परतायला हवे व सरतेशेवटी साधनेन्दारे एक खरा व्यक्ती व्हायला हवे. असे असले तरी, यात रेन आणि शान देखील समाविष्ट असते; परंतु विशेष जोर ज्यन च्या साधनेवर देण्यात येतो. बुध्द विचारधारा ज्यन-शान-रेनमधील शान च्या साधनेवर विशेष जोर देते. कारण की शान ची साधना महान, परोपकारी करुणा उत्पन्न करू शकते व जेव्हा करुणा विकसित होते; तेव्हा व्यक्तीस सर्व जीव दुःखात दिसून येतात व अश्याप्रकारे बुध्द विचारधारा सर्व प्राणिमात्रांना मुक्ती प्रदान करण्याकरीता आकांक्षा विकसित करते. यामध्ये ज्यन व रेन देखील असतात; परंतु विशेष जोर शान च्या साधनेवर दिला जातो. आमचे फालुन दाफा हे विश्वाचे सर्वोच्च मानक : ज्यन, शान आणि रेन वर आधारित आहे, ज्या सर्वांची आम्ही एकाच वेळी साधना करतो. आम्ही ज्या प्रणालीची साधना करतो, ती प्रचंड आहे.

चिगोंग एक पूर्व ऐतिहासिक संस्कृती आहे.

चिगोंग काय आहे? बरेच चिगोंग गुरू याबद्दल बोलतात. मी जे बोलत आहे, ते काय सांगतात त्यापेक्षा वेगळे आहे. अनेक चिगोंग गुरू आपापल्या पातळीवर याबद्दल बोलतात; तर मी एका उच्चतर स्तरावरून चिगोंगच्या समजेबद्दल बोलत

आहे, जी त्यांच्या समजेपेक्षा पूर्णतः भिन्न आहे. काही चिगोंग गुरू दावा करतात की, चिगोंगचा आमच्या देशात दोन हजार वर्षांचा इतिहास आहे. असेही लोक आहेत जे म्हणतात की, चिगोंगला तीन हजार वर्षांचा इतिहास आहे. काही लोक चिगोंगचा पाच हजार वर्षापूर्वीचा इतिहास आहे असे सांगतात. जो आमच्या चीनी सभ्यतेच्या जवळपास आहे. तरीही काही म्हणतात की, पुरातत्व उत्खननाच्या आधारानुसार यास सात हजार वर्षांचा इतिहास आहे व याप्रकारे ते आमच्या चीनी सभ्यतेच्या इतिहासापेक्षाही बरेच पुढे आहे. परंतु ते त्यास कसेही समजून घेत असले तरी चिगोंग मानवी संस्कृतीच्या इतिहासाच्या पूर्वी अस्तित्वात आले नसेल. डार्विनच्या उत्क्रांतीवादाच्या सिध्दांताप्रमाणे, मानव जलचर वनस्पतीपासून ते जलीय प्राण्यापर्यंत उत्क्रांतीत झाले आहे. मग त्यांनी जमीनीवर व अखेरीस झाडांवर राहण्यास सुरुवात केली. पुन्हा जमीनीवर ते वानर बनले आणि सरतेशेवटी आधुनिक मानवांमध्ये त्यांच्या संस्कृती व विचारांसह उत्क्रांतीत झाले. त्या गणकावर आधारित मानवी सभ्यतेचा प्रत्यक्ष उदय दहा हजार वर्षांपेक्षा अधिक नसेल. पुन्हा मागे वळून पाहिल्यास त्यावेळी गाठ मारून नोंदी ठेवण्याची देखील पध्दत नव्हती. ते लोक झाडांच्या पानांचे वस्त्र घालायचे व कच्चे मांस खायचे. यापेक्षाही अधिक मागे जाता, ते पूर्णतः रानटी व आदिम लोक होते. त्यांना अग्नि कसे वापरावे हे देखील माहित नसावे.

तरीही आम्हाला एक समस्या सापडली आहे. जगातील अनेक ठिकाणचे बरेच सांस्कृतिक अवशेष आमच्या या मानवी सभ्यतेच्या इतिहासाच्या फार पलीकडील काळातील आहेत. या प्राचीन अवशेषांना एक प्रगत शिल्पकौशल्य स्तर आहे. कलात्मक मुल्यांच्या दृष्टीने ते बरेच प्रगत पातळीवर आहेत. आधुनिक मानव केवळ प्राचीन लोकांच्या कलांचे अनुकरण करित आहे. प्राचीन लोकांची कला महान कलात्मक मुल्यांची आहे. तथापि, ते १०० हजारापेक्षा अधिक वर्षापूर्वीचे, अनेकानेक हजार वर्षापूर्वीचे, हजारो-लाखो वर्षापूर्वीचे, कित्येक दश लक्ष वर्षापूर्वी किंवा १०० मिलियनपेक्षा जास्त वर्षापूर्वीचे सुध्दा अवशेष आहेत. प्रत्येकाने याबद्दल विचार करा, ते आजच्या इतिहासाची चेष्टा करित नाही का? खरे तर ही चेष्टा नव्हे, कारण मानवजाती नेहमीच स्वतःची अशी सुधारणा व पुनर्शोध करत आली आहे. समाज अश्याच प्रकारे विकसित होत असतो; प्रारंभिक समज पूर्णतः अचूक असू शकत नाही.

अनेक लोकांनी पूर्व “ऐतिहासिक संस्कृती” बदल ऐकले असेल, ज्याला पूर्व

“ऐतिहासिक सभ्यता” म्हणून देखील ओळखले जाते. आपण पूर्व ऐतिहासिक सभ्यतेबद्दल बोलू. या पृथ्वीवर आशिया, युरोप, दक्षिण अमेरिका, उत्तर अमेरिका, ओशिनिया, आफ्रिका आणि अंटार्क्टिकाचे खंड आहेत. भूगर्भशास्त्रज्ञ यांना महाव्दीपीय प्लेट्स म्हणतात. महाव्दीपीय प्लेट्सच्या निर्मितीपासून आजपर्यंत लाखो वर्षे होऊन गेली. मुख्यतः महासागरांच्या तळापासून अनेक महाव्दीप उदयास आले आहेत आणि अनेक महाव्दीप समुद्र तळाशी देखील बुडालेले आहेत. ते आजच्या अवस्थेस स्थिर होईपर्यंत कोट्यावधीपेक्षा जास्त वर्षे झाले आहे. तथापि, अनेक महासागरांच्या पाण्याखाली काही उंच आणि विशाल प्राचीन वास्तू शोधल्या गेल्या आहेत. या इमारतींची रचना अतिशय सुंदर पध्दतीने केलेली आहे. त्या वास्तू आमच्या आधुनिक मानव जातीच्या सांस्कृतिक वारशाचा भाग नाहीत. तर त्या महासागरांच्या तळाशी बुडण्याआधीच निर्माण केलेल्या असतील. कोट्यावधी वर्षांपूर्वी या सर्व सभ्यता कुणी निर्माण केल्या? त्या वेळी आमची मानवजाती वानर देखील नव्हती. एवढे महान विद्वत्तापूर्ण असे काही आपण कसे काय निर्मित करू शकलो? जगभरातील पुरातत्व शास्त्रज्ञांनी ६०० ते २६० दशलक्ष वर्षांपूर्वी अस्तित्वात असलेले ट्रायलोबाइट नावाचे जीवाश्म शोधले आहे. अश्या प्रकारचे जीवाश्म २६० दशलक्ष वर्षांपूर्वी नाहीसे झाले होते. एका अमेरिकन वैज्ञानिकाने मानवी पावलाचा ठसा असलेले ट्रायलोबाइट जीवाश्म शोधून काढला आहे. त्यावर जोडे परिधान केलेल्या मानव पावलाचा ठसा स्पष्टपणे उमटलेला दिसून आला. ही इतिहासकारांची थट्टाच नव्हे काय? डार्विनच्या उत्क्रांतीच्या सिध्दांताप्रमाणे, २६० दशलक्ष वर्षांपूर्वी मानव अस्तित्वास कसे असू शकतात?

पेरूच्या राष्ट्रीय विद्यापीठाच्या संग्रहालयात मानव आकृती कोरलेला एक खडक आहे. अन्वेषणानंतर हे निर्धारित करण्यात आले की ही मानव आकृती तीस हजार वर्षांपूर्वी कोरल्या गेली होती. तथापि, ही मानव आकृती वस्त्र, टोपी आणि जोडे परिधान करून आहे व हातामध्ये एक दुर्बीण पकडून खगोलीय स्वरूपाचे अवलोकन करित आहे. तीस हजार वर्षांपूर्वी लोकांनी कसे कपडे विणलेले असतील व परिधान केले असतील? अधिकच अकल्पनीयरित्या, तो अवकाशीय स्वरूपाचे दुर्बीणव्दारे निरीक्षण करित होता व त्याच्याकडे काही प्रमाणात खगोलशास्त्रीय ज्ञान होते. आम्ही नेहमी असे विचार करतो की गॅलिलियो, एक युरोपियन ज्याने केवळ जवळपास तीनशेपेक्षा काहीश्या जास्त वर्षांपूर्वी दुर्बीणाचा अविष्कार केला. मात्र, तीस हजार वर्षांपूर्वी दुर्बीणाचा शोध कुणी लावला असेल? अशी अजूनही न

सुटलेली बरीच कोडे आहेत. उदाहरणार्थ, फ्रान्स, दक्षिण आफ्रिका व आल्प्सच्या अनेक गुफांमध्ये अनेक भित्तीचित्रे कोरलेली आहेत, जी अगदीच वास्तविक व जीवनसदृश प्रतीत होतात. त्यामधील कोरलेल्या आकृती विलक्षण सुंदर आहेत व खनिज रंगांनी रंगविलेल्या आहेत. ते सर्व लोक आधुनिक काळातील पोशाख परिधान करून आहेत, जे काहीसे पश्चिमी सूटसारखे दिसते आणि ते घट्ट पॅट परिधान करून आहेत. काही लोक धूम्रपान करावयाच्या नळीसारखे काहीसे पकडून आहेत तर इतर लोक चालण्याची छडी घेऊन आहेत व टोपी परिधान करून आहेत. तर मग कित्येक लाख वर्षांपूर्वीचे हे वानर इतक्या प्रगत कलात्मक स्तरावर कसे काय पोहचू शकले ?

एक आणखी दूरचे उदाहरण द्यावयाचे झाल्यास, आफ्रिकेतील गॅबान प्रजासत्ताक देशाकडे युरेनियम धातूचे साठे आहेत. हा देश तुलनेने अविकसित आहे. तो स्वतः युरेनियम धातू बनवू शकत नाही व विकसित देशांना खनिज निर्यात करतो. १९७२ मध्ये एका फ्रेंच उत्पादकाने त्या युरेनियम खनिजाची आयात केली. प्रयोगशाळेतील चाचणीनंतर असे आढळून आले की युरेनियम खनिजामधून आधीच युरेनियम धातू काढले गेले होते व त्याचा उपयोग करण्यात आला होता. त्यांना हे काहीसे विचित्र वाटले व त्यांनी त्याचा अभ्यास करण्यासाठी तेथे वैज्ञानिकांना पाठवले. अनेक देशांतील शास्त्रज्ञ तपास करण्यासाठी तेथे गेले. सरतेशेवटी, ही युरेनियम खाण फारच तर्कसंगत आराखडयासह एक मोठ्या क्षमतेचे आण्विक सयंत्र असल्याचे सिध्द झाले. आपले आधुनिक लोक देखील हे निर्मित करू शकले नसते, तर मग ते कधी बांधले गेले ? ते दोन करोड वर्षांपूर्वी बांधण्यात आले होते व ते ५०० हजार वर्षांपर्यंत कार्यरत होते. ह्या केवळ खगोलशास्त्रीय संख्या आहेत व त्या सर्वांना डार्विनच्या उत्क्रांतीच्या सिध्दांतानुसार स्पष्ट करता येत नाही. अशी अनेक उदाहरणे आहेत. आजच्या वैज्ञानिक आणि तांत्रिक समुदायाने जे शोधले आहे, ते आपली सध्याची पाठ्यपुस्तके बदलण्यास पुरेसे आहे. एकदा का मानव जातीच्या पारंपारिक मानसिकतेने पध्दतशीर कार्यपध्दती व विचारसरणी निर्माण केली तर नवीन विचार स्विकारण्यास अतिशय कठीण होऊन जाते. जेव्हा सत्य व्यक्त होते, लोक त्यास स्विकारण्याचे धाडस करीत नाहीत व उपजतच नाकारतात. पारंपारिक चालीरितींच्या प्रभावामुळे कुणीही आज व्यवस्थितरित्या असे निष्कर्ष संकलित केले नाहीत. अश्याप्रकारे, मानवी संकल्पना विकासाच्या नेहमी मागे पडतात. या गोष्टी अद्याप मोठ्या प्रमाणावर प्रसिध्द जरी झाल्या नसल्या तरी त्या आधीच शोधल्या गेल्या आहेत. अजूनही एकदा काय तुम्ही

त्यांच्याबद्दल बोलला, काही लोक असतील जे त्यास अंधश्रद्धा म्हणतील आणि त्यांना अस्वीकार करतील - जरी त्या आधीच शोधल्या गेल्या असल्या तरी. त्यांना अजुनही मोठ्या प्रमाणात प्रकाशित केले गेले नाही.

परदेशातील अनेक धाडसी शास्त्रज्ञांनी त्यास आधीच सार्वजनिकरित्या पूर्व ऐतिहासिक संस्कृती म्हणून व या आपल्या मानवजातीच्या पूर्वीची सभ्यता म्हणून मान्यता दिली आहे. दुसऱ्या शब्दात सांगायचे तर, आपल्या सभ्यतेच्या आधी एकापेक्षा जास्त सभ्यतेचे काळ अस्तित्वास होते. उत्खननातून सापडलेल्या अवशेषांमध्ये आम्हाला अश्या काही वस्तु सापडल्या आहेत, ज्या केवळ एकाच सभ्यतेच्या कालखंडातील नाहीत. अश्याप्रकारे असे मानले जाते की अनेकवेळा मानवी संस्कृती नष्ट झाल्यानंतर फक्त थोडेच लोक जिवंत राहत व ते आदिम जीवन जगत. त्यानंतर एक नवा मानव वंश बनण्यासाठी त्यांच्या संख्येत क्रमशः वाढ होई आणि एका नवीन संस्कृतीचा आरंभ होत असे. नंतर त्यांचा पुन्हा विनाश होत असे आणि पुन्हा एकदा एक नवीन मानव वंश निर्माण होई. ते फक्त अश्या अनेकानेक कालखंडाच्या परिवर्तनातून जाते. भौतिकशास्त्रज्ञांचे असे मत आहे की पदार्थाची गती विशिष्ट नियमांचे पालन करते. आपल्या संपूर्ण विश्वातील बदल देखील नियमांचे पालन करतात.

हे अशक्य आहे की आपला पृथ्वी ग्रह या अफाट विश्वात आणि आकाशांगामध्ये प्रत्येकवेळी अतिशय सुरळीतपणे परिभ्रमण करीत आला आहे. कदाचित तो एखाद्या विशिष्ट ग्रहावर आदळला असेल किंवा इतर समस्यांमध्ये सापडला असेल; ज्यामुळे मोठी संकटे आली असतील. आमच्या असाधारण क्षमतांच्या दृष्टीकोनातून हे अगदी तसेच योजले गेले होते. मी एकदा बारकाईने तपास केला आणि असे शोधले की मानवजाती एकूण ८१ वेळा या पूर्ण विनाशाच्या प्रक्रियेतून गेली आहे. पूर्वीच्या सभ्यतेमधून थोडेसे शिल्लक राहत अगदी थोडेच लोक जिवंत राहत असे आणि पुढच्या काळखंडामध्ये प्रवेश करून पुन्हा आदिम जीवन जगत असे. जशी मानव लोकसंख्या वाढत असे, सभ्यता अखेरीस पुन्हा उदयास येत असे. मानवतेने असे नियतकालिक बदल ८१ वेळा पाहिले आहेत व तरीही मी त्यांना त्यांच्या शेवटपर्यंत शोधू शकलो नाही. चीनी लोक वैश्विक वेळ, पृथ्वीची अनुकूल ग्रहदशा आणि मानवी ऐक्य याबद्दल बोलतात. विविध वैश्विक बदल आणि विविध वैश्विक वेळ सामान्य मानव समाजात विविध परिस्थितींना उत्पन्न करू शकते. भौतिकशास्त्रानुसार पदार्थाची गती काही निश्चित नियमांचे

पालन करते - तसेच विश्वाच्या गतीबाबत देखील हेच खरे आहे.

पूर्व ऐतिहासिक संस्कृतीचे वरील संदर्भ प्राथमिकदृष्ट्या आपल्याला सांगते की, चिगोंग हे एकतर आमच्या या मानव जातीव्दारे देखील शोधले गेले नव्हते; हे फार सुदूर काळापासून वारसाप्राप्त होते आणि ती एक प्रकारची प्राचीन पूर्व ऐतिहासिक संस्कृती देखील होती. बौद्ध ग्रंथांमधून आपल्याला या संबंधित काही वक्तव्य देखील मिळू शकतात. शाक्यमुनी एकदा म्हणाले होते की, ते कित्येक दशलक्ष कल्प ^{१९}(jic) वर्षापूर्वी साधनेत यशस्वी झाले होते. एका कल्प मध्ये किती वर्षे असतात? एक कल्प म्हणजे शेकडो लाखो वर्षे. इतकी प्रचंड संख्या सहजच अविश्वसनीय आहे. जर हे खरे असेल तर हे मानव जातीच्या इतिहासाशी आणि संपूर्ण पृथ्वीच्या बदलाशी सहमत नाही का? याव्यतिरिक्त शाक्यमुनींनी असेही सांगितले की, त्यांच्या आधी सहा प्राचीन बुद्ध होते; जे त्यांचे गुरु होते, इत्यादी. जे सर्व शेकडो लाखो कल्प वर्षापूर्वी सफल झाले होते. जर हे सर्व वास्तविक असेल तर त्या खऱ्या, पारंपारिक शिकवणीतून असे साधना मार्ग आज आपल्या समाजात शिकविले जात आहेत काय? जर तुम्ही मला विचारता तर नक्कीच तसे आहेत; परंतु ते क्वचितच दिसतात. हल्ली, बनावटी चिगोंग, ढोंगी चिगोंग व प्रेतबाधित लोक, या सर्वांनी लोकांना फसविण्याकरीता आपल्या मनाप्रमाणे काहीतरी बनविले आहे आणि त्यांची संख्या अनेक वेळा प्रामाणिक चिगोंग पध्दतींच्याही पुढे गेली आहे. खऱ्या व खोट्या चिगोंग अभ्यासामध्ये भेद करणे कठीण असते. एक खरी चिगोंग अभ्यास पध्दती ओळखणे सोपे नसते आणि ते शोधणे देखील काही सोपे नसते.

खरंतर, फक्त चिगोंगच प्राचीन काळापासून चालत आलेला नाही, तर ताई-ची, ^{२०}हतू, ल्योशू^{२१}, परिवर्तनाची पुस्तके^{२२}, आठ त्रिआकृती^{२३} व असेच सर्व प्राचीन पूर्व ऐतिहासिक काळापासून वारसाप्राप्त आहेत. अश्याप्रकारे जर आपण आज त्यांना एका सामान्य लोकांच्या दृष्टीकोनातून समजतो व अभ्यास करतो तर कोणत्याही माध्यमातून आपण त्यांना समजूनच घेऊ शकणार नाही. एका साधारण व्यक्तीच्या दृष्टिकोणातून आणि मनाच्या चौकटीतून व्यक्ती वास्तविक गोष्टी समजूच शकत नाही.

चिगोंग एक साधना अभ्यास आहे

चिगोंगचा बराच मोठा इतिहास आहे. हा कश्याकरीता आहे? मी सर्वांना

सांगतो की आम्ही बुध्द विचारधारेच्या एका महान साधना मार्गाचे असल्याने; अर्थातच, आम्ही बुध्दत्वाची साधना करतो. ताओ विचारधारेमध्ये व्यक्ती अर्थातच ताओ प्राप्त करण्याकरीता ताओची साधना करतो. मला प्रत्येकाला सांगायचे आहे की, “बुध्द” ही एक अंधश्रध्दा नव्हे तर तो प्राचीन भारतीय भाषेमधून घेतलेला एक शब्द आहे. जेव्हा तो चीनला परिचित करण्यात आला, त्यास “*फो-तुओ*”^{२४} म्हटल्या गेले. काही असेही लोक होते, ज्यांनी त्यास “*फू - तु*”^{२५} असे भाषांतरित केले. जसजसा हा शब्द हस्तांतरित करण्यात आला, आमच्या चीनी लोकांनी एक अक्षर सोडून दिले आणि त्यास “*फो*” असे म्हटले. तर चीनी भाषेमध्ये याचा काय अर्थ होतो? याचा अर्थ “*एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती*”; असा व्यक्ती जो साधना अभ्यासाव्दारे ज्ञानप्राप्त झाला आहे, असा होतो. तर यात कुठली अंधश्रध्दा आहे?

त्याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा. एखादा व्यक्ती साधना अभ्यासाव्दारे असाधारण क्षमता विकसित करू शकतो. आजच्या जगात सहा असाधारण क्षमता मान्यता प्राप्त आहेत, तरीही त्या केवळ तेवढ्या पुरत्याच मर्यादित नाहीत. मी असे म्हणेल की दहा हजाराहून अधिक वास्तविक असाधारण क्षमता अस्तित्वात आहेत. जसे, तिथे बसलेली एखादी व्यक्ती आपले हात किंवा पाय हलविल्याशिवाय ते करू शकते, जे इतर लोक त्यांच्या हातांनी व पायांनी देखील करू शकत नाही आणि ती विश्वातील प्रत्येक आयामांचे वास्तविक सत्य पाहू शकते. ही व्यक्ती विश्वाचे सत्य व गोष्टींना पाहू शकते, ज्यास एक साधारण व्यक्ती पाहू शकत नाही. तर मग ही अशी व्यक्ती नाही काय ज्याने साधना अभ्यासाव्दारे ताओ प्राप्त केले आहे? ती एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती नाही का? त्या व्यक्तीस एक साधारण व्यक्ती कसे म्हटले जाऊ शकते? ती साधना अभ्यासाव्दारे एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती नाही का? त्यास ज्ञानप्राप्त व्यक्ती म्हणणे योग्य नाही का? प्राचीन भारतीय भाषेमध्ये त्यास एक “बुध्द” म्हटले गेले. वास्तवतः हेच ते आहे. चिगोंग याकरीताच असतो.

चिगोंगबद्दल बोलायचे झाले तर काही लोक म्हणू शकतात, “आजारी असल्याशिवाय कोण चिगोंगचा अभ्यास करेल?” हे विधान, चिगोंग हे रोग दुरुस्तीकरीता असते असे सूचित करते. ही एक अत्यंत-अत्यंत उथळ अशी समज आहे. ही तुमची चुक नाही, कारण की अनेक चिगोंग गुरू खरोखरच रोग उपचार आणि आरोग्य राखण्यासारख्या गोष्टी करतात; ते सर्व रोग उपचार आणि आरोग्याबद्दल बोलतात. कुणीही उच्च स्तरावर काहीच शिकवित नाही. याचा अर्थ असा नाही की त्यांच्या पध्दती चांगल्या नाहीत. त्यांचे ध्येय हे रोग उपचार आणि

तंदुरूस्तीच्या पातळीवर गोष्टी शिकविणे व चिगोंगला प्रसिध्द करणे असते. असे अनेक लोक आहेत, ज्यांना उच्चस्तरावर साधना करावयाची असते. त्यांची अशी इच्छा व विचार असतो; परंतु त्यांना साधनेकरीता योग्य मार्ग मिळालेला नाही, ज्यामुळे प्रचंड समस्या आणि अडचणी निर्माण होतात. अर्थातच, उच्च पातळीवर अभ्यास शिकविण्यामध्ये अनेक सखोल विषय समाविष्ट असतात. म्हणूनच आम्ही लोकांप्रती व समाजाप्रती जबाबदार राहिलो आहे आणि शिकवणीचे संपूर्ण परिणाम चांगले आहेत. काही गोष्टी खरेच खूप प्रगल्भ आहेत आणि चर्चा केल्यास अंधश्रद्धेसारख्या वाटू शकतात. असे असूनही आम्ही त्यांना आधुनिक विज्ञानासह स्पष्ट करण्याचा सर्वोपरी प्रयत्न करू.

एकदा काय आम्ही एखाद्या विशिष्ट विषयांवर चर्चा करतो, काही लोक त्यांस अंधश्रद्धा म्हणतील. असे का असते? अश्या व्यक्तीचे निकष असे असते की, ज्यांस विज्ञानाने मान्यता दिलेली नाही; त्याने जे अजूनही अनुभवले नाही व त्याच्या विचारानुसार जे संभवतः अस्तित्वास असूच शकत नाही, ते सर्व अंधश्रद्धात्मक आणि काल्पनिक आहे - अशी त्याची मानसिकता असते. तर ही मानसिकता बरोबर आहे काय? ज्यास विज्ञानाने मान्यता दिली नाही किंवा जे आपल्या विकासाच्या पलीकडे आहे, त्यास अंधश्रद्धा आणि काल्पनिक म्हणून वर्गीकृत करायला हवे काय? तर मग, ही व्यक्ती स्वतः अंधश्रद्धाळू आणि कल्पनावादी नाही का? या मानसिकतेमुळे विज्ञान कसे विकसित होऊ शकेल व प्रगती करू शकेल? मानव समाज देखील पुढे जाऊ शकणार नाही. आमच्या वैज्ञानिक आणि तांत्रिक समुदायाने शोधलेल्या सर्व गोष्टी पुर्वीच्या लोकांना माहित नव्हत्या. जर अश्या सर्व गोष्टींना अंधश्रद्धा समजल्या गेले तर नक्कीच विकासाची गरजच उरत नाही. चिगोंग काहीतरी काल्पनिक असे नाही. अशी अनेक लोक आहेत, जे चिगोंगला समजत नाही आणि म्हणूनच ते नेहमीच चिगोंगला कल्पनावादी समजतात. सध्या, आम्ही वैज्ञानिक उपकरणांद्वारे चिगोंग गुरूंच्या शरीरात इन्फ्रासोनिक तरंग, सुपरसोनिक तरंग, इलेक्ट्रोमॅग्नेटिक तरंग, इन्फ्रारेड किरण, अल्ट्राव्हायलेट, गामा किरण, न्युट्रान, परमाणु, धातू तत्व आणि इतर घटकतत्वे इत्यादी पाहिली आहेत. तर ते सर्व भौतिकरित्या अस्तित्त्व असलेल्या गोष्टी नाहीत का? त्या भौतिक देखील आहेत. सर्वच गोष्टी पदार्थापासून बनलेल्या नाहीत का? इतर काळ-अवकाश देखील पदार्थापासून बनलेले नाहीत का? चिगोंगला अंधविश्वास कसे म्हटले जाऊ शकते? हे बुध्दत्वाच्या साधनेकरीता उपयोगात आणल्या गेल्यामुळे यात अनेक गुढ विषयांचा

समावेश असणे आवश्यकच आहे आणि आम्ही त्या सर्वांवर चर्चा करू.

ज्याअर्थी, चिगोंग असे उद्देश पूर्ण करण्याच्या उपयोगात येतो, आम्ही त्यास चिगोंग का म्हणतो? वस्तुतः त्यास “चिगोंग” म्हटले जात नाही. तर त्यास काय म्हटले जाते? त्यास “साधना अभ्यास” म्हटले जाते व तो केवळ साधना अभ्यास असतो. मग त्याला चिगोंग का म्हटले जाते? अर्थातच, त्यास दुसरी विशिष्ट नावे देखील आहेत; परंतु सामान्यतः बोलायचे झाले तर त्यास साधना अभ्यास म्हटले जाते. तर मग त्याला चिगोंग का म्हटले जाते? हे ज्ञात आहे की चिगोंग वीसपेक्षा अधिक वर्षांपासून समाजात लोकप्रिय केले जात आहे. ते सर्वप्रथम *महान सांस्कृतिक आंदोलनाच्या* ^{२६} मध्यभागात दिसून आले. त्यानंतर ते आपल्या लोकप्रियतेच्या शिखरावर पोहचले. प्रत्येकाने याबद्दल विचार करा. : त्यावेळी डावी विचारसरणी काहीशी प्रचलित होती. पूर्व-ऐतिहासिक सभ्यतेमध्ये चिगोंगची काय नावे होती, त्यांचा आम्ही येथे उल्लेख करणार नाही. त्याच्या विकासादरम्यान ही मानव सभ्यता संरंजामशाही काळातून मार्गक्रमण करित गेली, म्हणून त्यास बहुधा संरंजामशाही गर्भितार्थपूर्ण नावे आहेत. धर्माशी संबंधित अभ्यासांना बहुधा फार धार्मिक निहितार्थ असलेली नावे असतात; जसे, “तथाकथित ताओचा महान साधना मार्ग,” “ वज्रध्यान,” “*अरहतमार्ग*,”^{२७} “ बुद्ध धर्माचा महान साधनामार्ग,” “ नवमं आंतरिक प्रक्रिया,” इत्यादी. जर महान सांस्कृतिक आंदोलनाच्या दरम्यान या नावांना वापरले गेले असते तर तुमच्यावर टीका करण्यात आली नसती का? जरी त्या चिगोंग गुरूंचे चिगोंगला प्रोत्साहित करण्याचे उद्देश चांगले होते व त्यांचे साधारण लोकांचे रोग उपचार करणे, शरीर स्वास्थ राखणे व त्यांच्या शारीरिक स्थितींना सुधारणे, हे कितीही चांगले असले तरी - त्याची अनुमती नसती. लोकांनी नावांना अश्याप्रकारे नुसतेच वापरण्याचे धाडस केले नाही. म्हणूनच, चिगोंगला प्रोत्साहन देण्याकरीता अनेक चिगोंग गुरूंनी *तान झिंग* व *ताओ झ्यांग* ^{२८} च्या पुस्तकातून दोन शब्द घेतले व त्यास “चिगोंग” असे नाव दिले. काही लोक आपले संशोधन चिगोंग शब्दावलीवर देखील केंद्रित करतात. यात अभ्यास करण्यासारखे काहीच नाही. पूर्वी त्यास केवळ साधना अभ्यास म्हटले जायचे. “चिगोंग” फक्त आधुनिक लोकांच्या विचारसरणी अनुरूप नवनिर्मित शब्दसंज्ञा आहे.

तुमचा गोंग तुमच्या अभ्यासासोबत का वाढत नाही ?

तुमचा गोंग तुमच्या अभ्यासासोबत का वाढत नाही? अनेक लोक अश्या

पध्दतीने विचार करतात : “मला खरी शिकवण प्राप्त झालेली नाही. जर मास्टरनी मला काही विशेष कौशल्य आणि काही प्रगत तंत्र शिकविले तर माझे गोंग वाढेल.” हल्ली, नव्यान्व टक्के लोकं याप्रमाणे विचार करतात आणि मला ते काहीसे हास्यास्पद वाटते. ते काहीसे हास्यास्पद का आहे ? कारण चिंगोंग हे काही सामान्य लोकांचे एक तंत्र नसुन संपूर्णपणे असामान्य आहे. त्यानुसार याचे परीक्षण करण्यासाठी उच्च स्तराचे नियम प्रयोगात आणावे लागतात. मला प्रत्येकाला असे सांगावयाचे आहे की, एखाद्याचे गोंग वाढविण्यात अपयशी होण्याला मूलभूत कारण हे आहे : “साधना” आणि “अभ्यास” या दोन शब्दांपैकी लोक केवळ अभ्यासाकडे लक्ष देतात आणि साधनेकडे दुर्लक्ष करतात. जर तुम्ही कुठल्यातरी वस्तुचा बाह्य जगतामध्ये शोध घेता, कुठल्याही अर्थाने तुम्हाला ते प्राप्त होणार नाही. एका साधारण व्यक्तीच्या शरीरासह, एका साधारण व्यक्तीच्या हातांसह व एका साधारण व्यक्तीच्या मनासह, तुम्हाला असे वाटते काय की तुम्ही उच्च-ऊर्जा तत्वांना गोंगमध्ये रूपांतरीत करू शकाल किंवा गोंग वाढवू शकाल ? ते इतके सोपे कसे काय असू शकते ! माझ्या मते, हा एक विनोदच होय. हे काहीतरी बाहेरून शोधण्यासारखे व मिळविण्यासारखेच असते. तुम्हाला ते कधीही मिळणार नाही.

हे काही साधारण लोकांच्या कौशल्यासारखे नाही, जे तुम्ही काही पैसे देऊन किंवा काही तंत्र शिकून प्राप्त करू शकता. ते तसे नाही. कारण ते साधारण लोकांच्या स्तराच्या आवाक्याबाहेरील काहीतरी आहे. अश्याप्रकारे तुम्हाला असाधारण नियम पाळणे अपेक्षित असते. तर मग तुमच्याकडून काय आवश्यकता असतात ? तुम्ही आपल्या अंतःकरणाची साधना करावी व बाह्य जगतामध्ये गोष्टींचा पाठलाग करू नये. बरीच लोक बाह्य जगतामध्ये गोष्टींचा पाठलाग करत आहेत. ते आज एका गोष्टीच्या मागे जातात तर उद्या दुसऱ्या. याव्यतिरिक्त ते असाधारण क्षमता मिळविण्याकरीता आत्यंतिक आसक्तीपूर्ण आहेत व सर्व प्रकारचे हेतू बाळगतात. असेही लोक आहेत, जे अगदी चिंगोंग गुरू देखील बनू इच्छितात व रोग-उपचार करून संपत्ती बनवू इच्छितात ! खरोखरीच साधना करण्याकरीता तुम्ही तुमच्या मनाची साधना करायला हवी. याला “शिनशींग साधना” असे म्हणतात. उदाहरणार्थ, एक दुसऱ्यांशी पारस्परिक मतभेदांमध्ये आम्ही आपल्या विविध वैयक्तिक भावना आणि इच्छांबद्दल कमी पर्वा करायला हवी. वैयक्तिक लाभांकरिता स्पर्धा करतांना तुम्ही तुमचे गोंग सुधारू इच्छिता - ते कसे शक्य आहे ? मग तुम्ही देखील एका सामान्य व्यक्तीसारखेच नाही का ? तुमचा गोंग कसा वाढू शकतो ? म्हणूनच केवळ

शिनशींग साधनेवर भर दिल्यावरच आपला गोंग वादू शकतो व आपला स्तर सुधारू शकतो.

“शिनशींग” काय आहे ? त्यात ‘तः’ (एक प्रकारचा पदार्थ), सहनशीलता, ज्ञानप्राप्तीचा गुण, त्याग, सामान्य लोकांच्या अनेकानेक तृष्णा आणि आसक्ती सोडून देणे, कठीणाई सहन करण्याची योग्यता असणे, इत्यादी समाविष्ट असते. यात विविध गोष्टींचा समावेश असतो. वास्तविक प्रगती करण्यासाठी आपल्यास शिनशींगचे प्रत्येक पैलू सुधारणे आवश्यक असते. गोंग सामर्थ्य (गोंगली) सुधारण्यासाठी हा एक महत्त्वाचा घटक असतो.

काही लोक विचार करतील, “आपण उल्लेख केलेले शिनशींग विषय काहीसे वैचारिक आहे व व्यक्तीच्या मनोजगताचा विषय आहे. त्याचा आमच्या गोंगशी ज्याची आम्ही साधना करतो, काही एक संबंध नाही.” ती सारखीच समस्या नाही काय? संपूर्ण इतिहासभर दर्शनशास्त्र जगतात याबद्दल सतत वादविवाद व चर्चा करण्यात आली आहे की पदार्थ मनाला निर्धारित करतो किंवा याउलट. खरे तर, मी सर्वांना सांगू इच्छितो की पदार्थ व मन एकच असते. मानवी शरीराच्या वैज्ञानिक संशोधनात आजचे वैज्ञानिक असे मानतात की मानवी मेंदूद्वारे उत्पन्न विचार एक पदार्थ असतो. जर ते भौतिक अस्तित्व असलेले काहीतरी आहे तर असेच काहीसे मानवी मनाचे देखील नाही का? त्या सारख्याच गोष्टी नाहीत का? अगदी मी वर्णित केलेल्या विश्वासारखे, त्याला नुसतेच त्याचे भौतिक अस्तित्व नसते तर त्याचवेळी त्यास त्याचे गुणधर्म देखील असतात. एक साधारण व्यक्ती विश्वातील या गुणधर्माचा : ज्यन-शान-रेन च्या अस्तित्वाचा शोध घेऊ शकत नाही. कारण साधारण लोक सर्व एकाच पातळीवर असतात. जेव्हा तुम्ही एका साधारण लोकांच्या स्तराच्या वर जाता, तुम्ही त्याचा शोध घेऊ शकाल. तुम्ही त्याला कसे शोधू शकाल? विश्वातील सर्व पदार्थ, ज्यात विचारशील मनासह सारे सचेतन प्राणी आहेत आणि हे सर्व विश्वाच्या ‘फा’च्या अनेकानेक स्तरांवरील अस्तित्वाचे स्वरूप असते. ते तुम्हाला उंच जाऊ देत नाही. तुम्हाला जरी उंच जायचे असेल, तुम्ही जाऊ शकणार नाही. ते मुळीच तुम्हाला वर जाऊ देत नाही. तर ते तुम्हाला वर का जाऊ देत नाही? कारण तुमचे शिनशींग सुधारलेले नसते. प्रत्येक स्तरावर निकष भिन्न असतात. जर तुम्हाला उच्चतर स्तरावर पोहचायचे असेल तर त्या स्तराच्या आदर्शाच्या आवश्यकतेनुरूप होण्याकरीता तुम्ही तुमचे वाईट विचार सोडून द्यायला हवे व स्वतःमधील अशिल्ल गोष्टींना स्वच्छ करायला हवे. केवळ तेव्हाच तुम्ही उंच जाऊ

शकता.

एकदा काय तुम्ही तुमचे शिनशींग सुधारता, तुमच्या शरीरात एक प्रचंड बदल घडून येईल. शिनशींग सुधारणेनंतर तुमच्या शरीरातील तत्वे रूपांतरीत होण्याची हमी असेल. तर काय बदल घडून येतील? तुम्ही त्या वाईट गोष्टींचा त्याग कराल ज्यांच्याशी तुम्ही आसक्त असता. उदाहरणार्थ जर घाणेरड्या वस्तुंनी भरलेली बाटली सीलबंद करून पाण्यात टाकली तर ती सरळ पाण्याच्या तळाशी जाईल. मात्र, तुम्ही त्यातील काही घाणेरड्या वस्तु काढून टाकल्या; तर तुम्ही जेवढी अधिक बाटली रिकामी करता तितकीच ती वर तरंगायला लागेल. जर ती पूर्णतः रिकामी केली तर ती पूर्णतः वर तरंगायला लागेल. आमच्या साधना अभ्यासादरम्यान तुम्ही तुमच्या शरीरातील अनेक वाईट गोष्टी काढून टाकायला हव्यात, जेणेकरून तुम्ही उंच जावू शकाल. विश्वाचे हे गुणधर्म नेमकी हीच ती भूमिका बजावतात. जर तुम्ही तुमच्या शिनशींगची साधना केली नसेल किंवा तुमचे नैतिक आदर्श उंचावले नसेल व जर तुमचे वाईट विचार व तत्वे काढली गेली नसतील तर ते तुम्हाला वर जाऊ देणार नाही. तुम्ही असे कसे म्हणू शकता की त्या सारख्याच गोष्टी नाहीत? मी तुम्हाला एक विनोद ऐकवितो, जर साधारण लोकांतील एखाद्या व्यक्तीस त्याच्या मानवी भावना व इच्छांसह उंच जावू दिले व बुध्द बनू दिले - याबद्दल विचार करा - हे शक्य आहे काय? एका *बोधीसत्त्वास*^{२९} इतके सुंदर पाहून त्या व्यक्तीच्या मनात एक दुष्ट विचार उत्पन्न होऊ शकेल. जर त्याची ईर्ष्या नष्ट झाली नसेल तर तो एका बुध्दांशी देखील मतभेद उत्पन्न करेल. असे होण्याची अनुमती कशी काय दिली जाऊ शकते. तर मग, याबद्दल काय करायला हवे? तुम्ही साधारण लोकांमधील असणाऱ्या सर्व वाईट विचारांना नष्ट केले पाहिजे - केवळ तेव्हाच तुम्ही उंच जाऊ शकाल.

दुसऱ्या शब्दांत, तुम्ही तुमच्या शिनशींग साधनेकडे लक्ष द्यायला हवे आणि विश्वाचे गुणधर्म, ज्यन-शान-रेन नुसार साधना करायला हवी. तुम्ही साधारण लोकांच्या इच्छा, अनैतिक विचार व वाईट गोष्टी करण्याचा विचार पूर्णपणे सोडून द्यायला हवा. आपल्या मनःस्थितीच्या प्रत्येक सुधारणेसह आपल्या शरीरातील काही वाईट गोष्टी नष्ट केल्या जातील. या दरम्यान आपण थोडेसे दुःख सहन करायला हवे आणि काही अडचणींना सहन करणे आवश्यक असते, म्हणजे आपली कर्मे नष्ट होऊ शकतील; त्यानंतरच आपण थोडेसे पुढे जाऊ शकाल. म्हणजेच, विश्वाची वैशिष्ट्ये आपल्याला तितकेसे अडवून ठेवणार नाही. वस्तुतः साधना ही

स्वतःच्या प्रयत्नांवर अवलंबून असते तर गोंगचे रूपांतरण व्यक्तीच्या गुरुंन्दारे केले जाते. गुरू आपल्याला गोंग यंत्रप्रणाली देतो जे आपले गोंग विकसित करते व ही गोंग यंत्रप्रणाली कार्य करेल. ती तुमच्या शरीराबाहेरील 'तः' पदार्थ गोंगमध्ये परिवर्तित करू शकते. जसजसे तुम्ही स्वतःला निरंतर सुधारत जाता व साधनेत उंच जाता, तुमचे गोंग स्तंभ (गोंग झु) सतत उच्च स्तरांकडे भेदन करेल. एक साधक म्हणून तुम्ही साधारण लोकांच्या वातावरणात स्वतःला जोपासणे आणि तापविणे आवश्यक असते आणि क्रमशः आसक्ती व विविध इच्छा सोडून घ्यायला हव्यात. बहुधा, आमची मानव जाती ज्या गोष्टींना चांगले समजते; ते साधारणतः उच्चतर स्तराच्या दृष्टीकोनातून वाईट असते. अश्याप्रकारे एखाद्या व्यक्तीसाठी साधारण लोकांमध्ये आपले व्यक्तिगत हित साधणे व एक आरामदायक जीवन जगणे चांगले समजले जाते, महान ज्ञानप्राप्त लोकांनुसार ही व्यक्ती निकृष्ट असते. यामध्ये एवढे वाईट तरी काय आहे? तर व्यक्ती जितका अधिक लाभ मिळवतो, तेवढेच अधिक तो दुसऱ्याच्या हितावर अतिक्रमण करतो. व्यक्ती त्याची योग्यता नसलेल्या गोष्टी मिळवेल. ही व्यक्ती प्रसिध्दी आणि लाभाशी आसक्त होईल व अश्याप्रकारे आपले 'तः' तत्व गमावेल. जर तुम्ही शिनशींग साधनेवर भर न देता आपले गोंग वाढवू इच्छित असल्यास तुमचे गोंग मुळीच वाढणार नाही.

साधकांचा समुदाय असे मानतो की व्यक्तीची आद्यचेतना (युआनशेन) विलुप्त होत नसते. पूर्वी लोक एखाद्या व्यक्तीच्या आद्यचेतनेवर चर्चा करण्याला अंधश्रद्धा म्हणत असत. हे ज्ञात आहे की भौतिक शास्त्रातील मानवी शरीरावरील संशोधनाने व्यक्तीच्या शरीरात अणु, परमाणु, इलेक्ट्रॉन व त्याहीपुढे क्वार्क, न्यूट्रिनो इत्यादि शोधले आहेत. त्या बिंदूवर एक सूक्ष्मदर्शक यंत्र त्यांना पुढे शोधू शकत नाही. तरीही ते जीवनाच्या उगमापासून व पदार्थाच्या उगमापासून बरेच लांब आहेत. प्रत्येकाला माहित आहे की एकत्रिकीकरण शक्य व्हायला किंवा आण्विक-विखंडन घडून यायला मोठ्या प्रमाणात ऊर्जेची टक्कर व प्रचंड उष्णतेची आवश्यकता असते. व्यक्तीच्या मृत्यूनंतर त्याच्या शरीरातील केंद्रके कसे काय सहजच लुप्त होऊ शकतात? म्हणूनच आम्ही बघितले आहे की जेव्हा व्यक्तीचा मृत्यू होतो; तेव्हा आपल्या या आयामांतील केवळ विशालतम आण्विक घटकांचा न्हास होतो तर दुसऱ्या आयामांतील शरीरांचा क्षय होत नाही. त्याबद्दल सर्वांनी विचार करा : एका सूक्ष्मदर्शी यंत्राखाली मानवाचे शरीर कसे दिसून येते? संपूर्ण मानव शरीर एका गतीमानतेमध्ये असते. तुम्ही येथे बसले आहात पण तुमचे संपूर्ण शरीर एका गतीमानतेमध्ये आहे.

पेशी व रेणु गतीमान आहेत आणि संपूर्ण शरीर रेंतीनी बनल्यागत बंधनरहित आहे. एक मानवी शरीर एका सूक्ष्मदर्शी यंत्राखाली बघितल्यास तसेच दिसते व हे आमच्या उघड्या डोळ्यांनी जे बघितले जाते त्यापेक्षा फार वेगळे असते. याचे कारण असे आहे की, हे आपले मानवी नेत्र आपल्याकरीता एक असत्य (आभासी) भावमुद्रण बनवितात व ते तुम्हाला या गोष्टी बघण्यास प्रतिबंधित करतात. जेव्हा व्यक्तीचे *त्येनमुं*^{३०} उघडले जाते, तो वस्तुंना मोठ्या स्वरूपात विस्तारित करत पाहू शकेल, ती वास्तवतः एक उपजत मानवी क्षमता असते, ज्यास आता लोक एक अलौकिक सिध्दी समजतात. जर तुम्हाला असाधारण क्षमता विकसित करावयाच्या असेल; तर तुम्ही तुमच्या मूळ, वास्तविक स्वःत्वाकडे परतायला हवे व साधनेव्दारे परत जायला हवे.

चला 'तः' बद्दल बोलू या. त्याचा विशिष्ट असा काय संबंध असतो? आम्ही त्याचे विस्तृतपणे विश्लेषण करू. मनुष्य या नात्याने आम्हाला असंख्य आयामांतील प्रत्येकांमध्ये एक शरीर असते. जेव्हा आता आम्ही एक मानव शरीर बघतो, तर सर्वात मोठे तत्व म्हणजे कोशिका असतात व त्या हे मानव भौतिक शरीर निर्मित करतात. जर तुम्ही पेशी व रेणू यांच्या अवकाशात किंवा रेणूंच्या मधील अवकाशात प्रवेश केला तर तुम्ही एका वेगळ्या आयामांमध्ये असल्याचा अनुभव कराल. तर त्या अस्तित्वातील शरीराचे स्वरूप कसे प्रतीत होते? अर्थातच, तुम्ही त्यास समजण्याकरीता या आयामांतील संकल्पनांचा वापर करू शकत नाही व तुमचे शरीर त्या आयामांतील अस्तित्वाच्या स्वरूपाच्या आवश्यकतेनुसार असावयास हवे. प्रथमतः तर दुसऱ्या आयामांतील शरीर लघु आकार वा विशाल आकाराची होऊ शकतात. त्यावेळी, तुम्ही त्यास एक असीमित आयाम देखील बघाल. हे दुसऱ्या आयामांतील एका साध्या स्वरूपाचा उल्लेख करीते जे त्यावेळी त्याच ठिकाणात अस्तित्वास असते. प्रत्येकाचे इतर अनेक आयामांत प्रत्येकामध्ये एक निर्दिष्ट शरीर असते. एका निर्दिष्ट आयामामध्ये मानव शरीराच्या सभोवताल एक क्षेत्र असते. तर हे क्षेत्र काय असते? हे ते 'तः' असते ज्याचा आम्ही उल्लेख केला आहे. 'तः' हे एक श्वेत तत्व असते व ते आम्ही पूर्वी मानलेले - काहीसे आध्यात्मिक किंवा वैचारिक नसते - तर त्यास खरेच एक भौतिक अस्तित्व असते. याप्रमाणे पूर्वी प्राचीन लोक 'तः' एकत्रित करण्यावर वा गमविण्याबाबत बोलले आहेत व ते अत्यंत विवेकपूर्ण बोलले आहेत. हे 'तः' तत्व व्यक्तीच्या शरीराच्या सभोवताल एक क्षेत्र बनविते. पूर्वी ताओ विचारधारेने शिष्य हा गुरुची निवड करण्याऐवजी गुरु

हा शिष्यास निवडेल असे मानले. तर याचा काय अर्थ आहे? तर गुरु हे बघेल की या व्यक्तीच्या शरीरात पुरेश्या प्रमाणात 'तः' आहे किंवा नाही. जर या शिष्याच्या शरीरात पुरेसे 'तः' असेल तर त्यास साधना करणे सोपे होईल. अन्यथा, तो व्यक्ती त्यास सहजपणे करू शकणार नाही व त्यास उच्चस्तरावर गोंग विकसित करणे कठीण होऊन जाईल.

त्याचवेळी तेथे एक काळ्या प्रकारचे तत्व असते, ज्यास आम्ही "कर्म" म्हणतो व बुध्दमतामध्ये "पापकर्म" म्हणतात. हे काळे व श्वेत तत्व एकाचवेळी अस्तित्वात असते. या दोन तत्वांमध्ये काय संबंध असतो? आम्ही हा पदार्थ 'तः' दुःख भोगण्याव्दारे, आघात सहन करण्याव्दारे व चांगले कार्य करण्याव्दारे प्राप्त करतो तर काळे तत्व वाईट कार्य केल्याने, चुकीच्या गोष्टी केल्याने वा लोकांना धमकाविल्याने एकत्रित होते. हल्ली काही लोक नुसत्या लाभांकडेच वळलेले नसतात तर ते सर्व प्रकारच्या दुष्टता देखील करण्यापर्यंत मजल मारतात. ते पैशांकरीता सर्व प्रकारच्या दुष्ट गोष्टी करतील वा ते एखाद्याचा खून देखील करतील, दुसऱ्यास खून करण्यास खंडणी देतील, समलैंगिकता पाळतील किंवा अमली पदार्थांचे सेवन करतील. ते सर्व प्रकारच्या गोष्टी करतील. व्यक्ती जेव्हा वाईट कर्म करते तर ती 'तः' गमावीत असते. व्यक्ती 'तः' कसा गमावितो? जेव्हा एक व्यक्ती दुसऱ्यास शिव्या देतो, त्याला असे वाटते की त्याने वरचढपणा सिध्द केला आहे किंवा त्यास ते बरे वाटते. या विश्वात एक नियम आहे, " त्याग नाही तर प्राप्ती नाही." लाभांकरीता व्यक्तीस काहीतरी गमवावे लागेल. जर तुम्हास काहीच गमवायचे नसेल तरी तुम्हास गमविण्यासाठी बाध्य केले जाईल. तर अशी ही भूमिका कोण बजावितो? हे विश्वाचे गुणधर्म असतात जे ही भूमिका बजावितात. अश्याप्रकारे जर तुम्हाला फक्त लाभच हवा असल्यास तसे शक्य नसते. तर मग काय होईल? दुसऱ्यास धमकी किंवा शिव्या देतेवेळी, तो व्यक्ती त्या दुसऱ्या व्यक्तीकडे आपले 'तः' (श्वेत-तत्व) देत असतो. दुसरा व्यक्ती असा पक्षकार आहे, ज्यास त्याच्यासोबत वाईट झाल्याचे वाटते व त्याने काहीतरी गमावलेले वा दुःख भोगलेले आहे, त्याची त्यानुसार नुकसान भरपाई केली जाईल. जेव्हा एक व्यक्ती येथे शिव्याशाप देतो, त्याच्या या शिव्याशापासह, त्याच्या स्वतःच्या आयाम क्षेत्रातून 'तः' चा एक भाग निघून जाईल आणि त्या दुसऱ्या व्यक्तीस मिळेल. जेवढे अधिक तो त्यास शिव्या देतो, तेवढे अधिक 'तः' तो त्यास देतो. दुसऱ्यास मारताना व धमकाविताना देखील हेच खरे असते. जसा व्यक्ती दुसऱ्यास मारतो वा लाथ मारतो, व्यक्तीने दुसऱ्यास किती

वाईट पध्दतीने मारले; त्यानुसार तो आपले 'तः' गमावेल. एक साधारण व्यक्ती या स्तरावर हा नियम पाहू शकत नाही. अपमानित झाल्याचे वाटल्यामुळे तो त्यास सहन करू शकत नाही व विचार करतो, "तू मला मारल्यामुळे मला देखील ते परत करावे लागेल." "तडाक S S" तो त्या व्यक्तीस ठोसा लगावतो व त्यास 'तः' परत करतो. कुणीच काहीच प्राप्त केले नाही किंवा गमावले नाही. तो विचार करू शकतो, "तू तर मला एकदाच मारले, मी तुला दोनदा मारायला हवे. अन्यथा मला बदला घेतल्यासारखे वाटणार नाही." तो त्यास परत मारेल व पुन्हा त्याच्या 'तः' चा एक भाग त्या दुसऱ्या व्यक्तीस दिला जाईल.

या 'तः'ला इतकी किंमत का दिली जाते? 'तः'च्या रूपांतरणामध्ये कसल्या प्रकारचा संबंध असतो? धर्म म्हणतात, "तः असेल तर व्यक्ती या जीवनात नव्हे तर पुढील जीवनात काहीतरी प्राप्त करेल." तर व्यक्ती काय प्राप्त करेल? बऱ्याच 'तः'सह, व्यक्ती एक उच्चस्तरीय अधिकारी बनेल वा मोठे भाग्य कमावेल. व्यक्ती पाहिजे ते प्राप्त करील व हे अशा 'तः' सोबत अदलाबदली केले जाते. धर्म देखील उल्लेख करतात की जर व्यक्तीकडे काहीच 'तः' नसेल तर त्या व्यक्तीचे शरीर व चेतना दोन्ही नष्ट होऊन जातील. व्यक्तीची आद्यचेतना मुळासकट नष्ट केली जाईल व मरण पावल्यावर व्यक्ती पूर्णतः मृत होईल व काहीच शिल्लक असणार नाही. मात्र, आमच्या साधक समुदायात आम्ही असे समजतो की 'तः' हा गोंगमध्ये थेट रूपांतरीत केला जाऊ शकतो.

हा 'तः' गोंगमध्ये कसा रूपांतरीत केला जातो याबद्दल आम्ही बोलू. साधक समुदायात एक म्हण आहे, "साधना व्यक्तीच्या स्वतःच्या प्रयत्नावर निर्भर असते, तर गोंगचे रूपांतरण त्याच्या गुरुव्दारे केले जाते." तरीही काही लोक "एकत्रित केलेल्या जडीबुटीव्दारे व मानसिक क्रियाविधीव्दारे तान ३१" बनविण्याकरीता शरीर तापविण्याची भट्टी ३२" तयार करतात व ते यास खूप महत्वाचे समजतात. मी तुम्हास सांगतो की, ते मुळीच महत्वाचे नसते व तुम्ही जर त्याबद्दल फार विचार करता तर ती एक आसक्ती ठरेल. जर तुम्ही त्याबद्दल फारच विचार करता तर तुम्ही एका इच्छाभावांशी आसक्त झाले नाहीत काय? साधना व्यक्तीच्या आपल्या प्रयत्नावर निर्भर असते तर गोंगचे रूपांतरण व्यक्तीच्या गुरुव्दारे केले जाते. आपणास ही इच्छा असल्यास ती पुरेशी असेल. ते गुरु असतात जे वास्तवतः असे करतात, कारण की तुम्ही तसे करू शकणार नाही. तुमच्या सारख्या एका साधारण व्यक्तीच्या शरीरासह, तुम्ही ते एका उच्च-ऊर्जा तत्वांनी निर्मित उच्चतर जीवांच्या शरीरामध्ये

कसे रूपांतरित करू शकता? ते अगदीच अशक्य असते व एखाद्या विनोदाप्रमाणे ध्वनित होते. एका दुसऱ्या आयामांमध्ये मानव शरीराची रूपांतरण प्रक्रिया काहीशी किचकट व गुंतागुंतीची असते. तुम्ही अश्या गोष्टी मुळीच करू शकणार नाही.

गुरु तुम्हाला काय देतात? ते तुम्हाला गोंग यंत्र प्रणाली देतात, जे तुमचे गोंग विकसित करते. 'तः' व्यक्तीच्या शरीराबाहेर उत्पन्न होत असल्याने व्यक्तीचे वास्तविक गोंग 'तः' पासून निर्मित केले जाते. व्यक्तीच्या स्तराची उंची व व्यक्तीच्या गोंग सामर्थ्याची शक्ती या दोन्ही 'तः' पासून उत्पन्न केल्या जातात. गुरु तुमचे 'तः' गोंगमध्ये रूपांतरित करतात, जे वलयाकार वर वाढत जाते. गोंग जे खरेच व्यक्तीचा स्तर निर्धारित करते, व्यक्तीच्या शरीराबाहेर विकसित होते व ते वलयाकार वर वाढत जात आणि एकदा काय व्यक्तीच्या डोक्यावर विकसित झाल्यानंतर सरतेशेवटी एक गोंग स्तंभ बनविते. या व्यक्तीच्या गोंग स्तंभाच्या उंचीकडे फक्त एक नजर टाकली असता, व्यक्ती त्याच्या गोंगचा स्तर ओळखू शकतो. बुध्दमतामध्ये उल्लेखित हा व्यक्तीचा स्तर असतो व साधना फलस्थिती असते. ध्यानावस्थेमध्ये बसले असता काही लोकांची आद्यचेतना त्यांचे शरीर सोडून जाऊ शकते व एका निश्चित स्तरावर पोहचू शकते. जरी तिने कितीही प्रयत्न केला तरी आद्यचेतना आणखी उंच जाऊ शकत नाही. ती वर जाण्याचे धाडस देखील करित नाही; कारण ती त्याच्या गोंग स्तंभावर बसूनच वर चढते, ती केवळ त्याच स्तरावर पोहचू शकते. त्याचा गोंग स्तंभ तेवढाच उंच असल्याने ती आणखी पुढे जाऊ शकत नाही. बुध्द शिकवणीमध्ये उल्लेखित साधना फल पदवीचा विषय तो हा असतो.

तिथे एक मानक देखील असतो, जो शिनशींगचा स्तर मोजतो. मानक व व्यक्तीचे गोंग स्तंभ एकाच आयामात अस्तित्वात नसतात; परंतु ते एकाच वेळी अस्तित्वात असतात. तुमच्या शिनशींगच्या साधनेने आधीच प्रगती केलेली आहे, उदाहरणार्थ, जर साधारण लोकांपैकी एखादा तुम्हाला शिव्याशाप देतो, तुम्ही एक शब्द देखील बोलत नाही व फार शांत अनुभव करता अथवा जेव्हा कुणीतरी तुमच्यावर घट्ट मूढ उगारतो, तुम्ही एक उच्चार देखील काढत नाही व त्यास स्मित हास्याने जाऊ देता. तुमचे शिनशींग आधीच फार उंच झाले आहे. तर मग एक अभ्यासी या नात्याने, तुम्ही काय प्राप्त करायला हवे? तुम्ही गोंग प्राप्त करणार नाही का? जेव्हा तुमचे शिनशींग प्रगत होते, तुमचा गोंग वाढेल. व्यक्तीचा गोंग स्तर त्याच्या शिनशींग स्तराइतका उंच असतो व हे एक संपूर्ण सत्य आहे. पूर्वी, लोक उद्यानात किंवा घरी चिगोंग अभ्यास करायचे. ते त्यास अतिशय मेहनतीने व एकनिष्ठेने करायचे आणि

बराच चांगला अभ्यास करायचे; परंतु एकदा काय त्यांनी घराच्या बाहेर पाऊल ठेवले, ते फार वेगळे वागत असत व आपल्या मनाप्रमाणे करित साधारण लोकांमध्ये प्रसिध्दीकरीता व लाभ प्राप्त करण्याकरीता एक-दुसऱ्याशी स्पर्धा व भांडण करत असत. ते आपले गोंग कसे वाढवू शकत होते ? ते मुळीच वाढू शकले नाही तसेच त्यांचे रोग देखील बरे होऊ शकले नाही. काही लोक अभ्यासाच्या बऱ्याच कालावधीनंतरही आपले रोग का दुरुस्त करू शकले नाही ? सामान्य लोकांच्या शारीरिक व्यायामांच्या विपरित चिगोंग एक साधना अभ्यास आहे व काहीसा असाधारण असा आहे. रोग दुरुस्ती करण्याकरीता व गोंग वाढविण्याकरीता व्यक्तीने आपल्या शिनशींगवर लक्ष केंद्रीत करायला हवे.

काही लोक एकत्रित औषधी जडीबुटीपासून 'तान' बनविण्याकरीता शरीर तापविणारी भट्टी तयार करण्यामध्ये विश्वास करतात व ते विचार करतात की, हा 'तान' म्हणजे गोंग असतो. तो गोंग नसतो. हा 'तान' ऊर्जेचा फक्त एक भाग एकत्रित करतो व यात सर्व ऊर्जा समाविष्ट नसतात. तर 'तान' कोणत्या प्रकारचा पदार्थ असतो ? हे ज्ञात आहे की, आमच्याकडे जीवन साधना करण्याकरीता दुसऱ्या इतर गोष्टीं देखील असतात आणि आमचे शरीर असाधारण क्षमता व इतर अनेक क्षमता विकसित करतील; त्यामधील बहुतांश असाधारण क्षमता बंधित केल्या जातात व त्यांना वापरण्याची अनुमती नसते. अश्या अनेक असाधारण क्षमता आहेत- दहा हजारांएवढ्या क्षमता असतात. जशीही एखादी विकसित झाली, तिला बंधित केली जाते. त्यांना व्यक्त करण्याची परवानगी का नसते ? त्यामागील उद्देश तुम्हाला साधारण मानवी समाजामध्ये काही गोष्टी करण्याकरीता त्यांचा सहजच वापर करण्यापासून प्रतिबंधित करण्याकरीता असतो. तुम्हाला मानवी समाजात सहजच व्यत्यय आणण्याची परवानगी नसते, तसेच साधारण मानवी समाजात असाधारण क्षमता प्रदर्शित करण्याची देखील परवानगी नसते. याचे कारण असे आहे की, असे करणे साधारण मानवी समाजाच्या स्थितीला बाधा पोहचविणे होय. अनेक लोक ज्ञानप्राप्तीच्या मार्गांनी साधना करित असतात. जर तुम्ही त्यांना आपल्या सर्व क्षमता प्रदर्शित केल्या, ते बघतील की त्या सर्व खऱ्या आहेत व सर्व लोक साधना करण्याकरीता येतील. ज्या लोकांनी अक्षम्य कुकर्म केले आहेत, ते देखील साधना करण्यास येतील व याची परवानगी नसते. तुम्हाला अश्याप्रकारे दिखावा करण्याची अनुमती नसते. याशिवाय, तुम्ही वस्तूंचे वास्तविक स्वरूप व पूर्वनिर्धारित संबंध पाहू शकत नसल्याने सहजच काही वाईट गोष्टी करू शकता. तुम्हाला असे वाटते

की तुम्ही चांगले करीत आहात; परंतु ते एक चुकीचे कार्य असू शकते. म्हणूनच, तुम्हाला त्यांच्या वापराची परवानगी नसते; कारण एकदा काय तुम्ही वार्ड कृत्य करता, तुमचा स्तर खाली येतो व तुमची साधना व्यर्थ होईल. त्यामुळेच अनेक क्षमता बंधीत केल्या जातात. काय होईल? ज्यावेळी व्यक्ती गोंग उघडण्याच्या (काई गोंग) अवस्थेपर्यंत पोहचतो व ज्ञानप्राप्त होतो, हा 'तान' एक बॉम्ब बनेल जो विस्फोटित होईल व सर्व असाधारण क्षमता, शरीरातील सर्व बंध व शेकडो ऊर्जा मार्गाना बंधमुक्त करेल. 'बूम' सर्वकाही खुले होईल. 'तान' याकरीता वापरला जातो. एका भिक्षुच्या मृत्यूनंतर दहन केले असता त्याचे 'सर्रीर' शिल्लक राहते. काही लोक असा दावा करतात की, ती त्यांची हाडे व दात असतात. तर मग साधारण लोकांचे सर्रीर का नसते? तो निव्वळ विस्फोटित 'तान' असतो व त्याची ऊर्जा उत्सर्जित झालेली असते. त्यामध्ये दुसऱ्या आयामांतील अनेक गोष्टी समाविष्ट असतात. शेवटी, त्यास काहीसे भौतिक अस्तित्व देखील असते; परंतु त्याचा काहीही उपयोग नसतो. लोक आता त्यास काहीतरी अति-मौल्यवान समजतात. त्यात ऊर्जा असते आणि ते चकाकदार व फार कठोर देखील असते. हीच त्याची वास्तविकता आहे.

गोंग न वाढण्याचे आणखी एक कारण आहे. ते म्हणजे, उच्च स्तराचा 'फा' माहित नसल्याने व्यक्ती साधनेमध्ये वर उंच जाऊ शकत नाही. याचा काय अर्थ आहे? मी नुकताच उल्लेख केल्याप्रमाणे काही लोकांनी अनेक चिगोंग व्यायामांचा अभ्यास केला असतो. मी तुम्हाला सांगतो की, आपण कितीही जरी अभ्यास केला तरीही ते निरुपयोगीच असते, आपण केवळ एक प्राथमिक शालेय विद्यार्थीच असाल - साधनेमध्ये एक प्राथमिक शालेय विद्यार्थी. ते सर्व निम्नस्तरांवरील सिध्दांत असतात. असे निम्नस्तरांवरील सिध्दांत तुमच्या उच्चस्तराकडील साधनेमध्ये कुठल्याही मार्गदर्शकाची भूमिका बजावू शकत नाही. जर आपण महाविद्यालयामध्ये प्राथमिक शाळा पाठ्यपुस्तकांचा अभ्यास करता तर आपण एक प्राथमिक शालेय विद्यार्थीच राहाल. आपण कितीही जरी अभ्यास केला तरी ते निरुपयोगीच ठरेल. उलट, तुम्ही आणखीच अधोगतीस जाल. वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळा 'फा' असतो व वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळ्या मार्गदर्शक भूमिका बजावतो. अश्याप्रकारे खालच्या पातळीवरील सिध्दांत तुमच्या उच्चस्तरावरील साधनेत कुठल्याही मार्गदर्शकाची भूमिका बजावू शकत नाही. आम्ही नंतर ज्याबद्दल बोलणार आहोत ते सर्व सिध्दांत उच्च स्तरावर साधना करण्याकरीता आहेत. मी शिकवणीमध्ये अनेक

स्तरांमधून गोष्टी समाविष्ट करित आहे. ते अश्याप्रकारे आपल्या भावी साधनेमध्ये नेहमी मार्गदर्शक भूमिका बजावतील. माझ्याकडे अनेक पुस्तके, ध्वनीफित (ऑडिओ टेप्स) आणि चित्रफीत (व्हिडियो टेप्स) आहेत. आपणास दिसेल की, एकदा त्यांना पाहिल्यावर व ऐकल्यावर काही वेळानंतर आपण जेव्हा त्यांना पुन्हा ऐकता व पाहता तरी ते अजूनही तुमचे मार्गदर्शन करतील. तुम्ही देखील सतत स्वतःला सुधारत आहात आणि ते सतत आपले मार्गदर्शन करतात - हा 'फा' होय. गोंग वाढवू न शकण्याची वरील दोन कारणे आहेत. उच्च स्तरावरील 'फा' जाणून न घेता व्यक्ती साधना अभ्यास करू शकत नाही. आपण आंतरिक स्वःत्वाची (अंतःकरणाची) साधना व शिनशींगची साधना केल्याशिवाय व्यक्ती आपले गोंग वाढवू शकत नाही. ही दोन कारणे आहेत.

फालुन दाफाची वैशिष्ट्ये

आमचा फालुन दाफा बुध्द विचारधारेतील चौच्यांशी हजार साधना मार्गांपैकी एक आहे. या मानवी सभ्यतेच्या ऐतिहासिक कालखंडादरम्यान, त्यास कधीच सार्वजनिक करण्यात आले नव्हते. पूर्वऐतिहासिक काळात मात्र, एकदा ते मानव जातीला मुक्ती प्रदान करण्याकरीता व्यापक स्तरावर वापरण्यात आले होते. या *अंतिम महाविनाशकाळी* ^{३३} मी त्यास परत एकदा सार्वजनिक करित आहे. म्हणूनच ते अत्यंत मूल्यवान आहे. मी 'तः' चे थेट गोंगमध्ये रूपांतरण स्वरूपाबद्दल बोललो आहे. गोंग हा गतिक्रियांच्या अभ्यासांद्वारे प्राप्त होत नाही, तर तो साधनेद्वारे प्राप्त होतो. बरेच लोक आपले गोंग वाढविण्याचा प्रयत्न करतात व ते साधना कशी करायची याबद्दल विचार न करता फक्त गतिक्रियांचा अभ्यास कसा करायचा याकडे लक्ष देतात. वास्तवतः, गोंग हा पूर्णतः शिनशींग साधनेद्वारेच प्राप्त केला जातो. तर मग, आम्ही अभ्यास सुध्दा का शिकवितो? प्रथम मला हे सांगायचे आहे की, एक भिक्षू व्यायाम अभ्यास का करित नाही. तो फक्त अचेतन अवस्थेमध्ये बसतो, धर्मग्रंथांचे पठन करतो, शिनशींगची साधना करतो व आपला गोंग उंचावतो. तो आपला गोंग वाढवितो, जे त्याचा स्तर उन्नत करते. शाक्यमुर्नीनी लोकांना या जगतामध्ये सर्वकाही - अगदी आपले शरीर देखील सोडून द्यावयास सांगितल्यामुळे शारीरिक व्यायाम अनावश्यक ठरले होते. ताओ विचारधारा सर्व जीवांना मुक्ती प्रदान करित नाही. ते ज्याचा सामना करते ते वेगवेगळ्या स्तरांचे व मानसिकतेचे लोक नसतात, ज्यामध्ये काही जास्त स्वार्थी तर काही कमी स्वार्थी असतील. ते

आपले शिष्य स्वतः निवडतात. जर तीन शिष्य निवडले गेले तर त्यामधील फक्त एकालाच वास्तविक शिक्षा प्रदान करण्यात येते. हे सुनिश्चित करायचे असते की हा निवडलेला शिष्य अत्यंत सद्गुणी, चांगला असेल व भ्रमिष्ट होणार नाही. अश्याप्रकारे ते जीवनाचे संवर्धन करण्याकरीता व काहीतरी अलौकिक शक्ती, कौशल्य व असेच काही विकसित करण्यावर खरेच भर देतात. यामध्ये काही शारीरिक गतिक्रियांच्या अभ्यासाची आवश्यकता असते.

फालुन दाफा हा शरीर व मनाचा देखील साधना अभ्यास आहे व यामध्ये गतिक्रियांच्या अभ्यासाची आवश्यकता असते. एकीकडे, गतिक्रियांच्या अभ्यास असाधारण क्षमतांना दृढ करण्याकरीता केला जातो. “*दृढीकरण*” काय असते? ते तुमच्या शक्तिशाली गोंग सामर्थ्याव्दारे तुमच्या असाधारण क्षमतांचे पुनर्प्रबळीकरण असते, अश्याप्रकारे त्यांना उत्तरोत्तर अधिक शक्तिशाली बनविले जाते. तर दुसरीकडे, अनेक चेतन सत्तांना तुमच्या शरीरात विकसित करण्याची आवश्यकता असते. एका उच्चस्तरीय साधनेमध्ये, ताओ विचारधारेमध्ये अमर शिशु (*युआनयिंग*) चा जन्म होण्याची आवश्यकता असते, तर बुध्द विचारधारेमध्ये वज्राचे अविनाशवान शरीराची आवश्यकता असते. याही पुढे अनेक अलौकिक क्षमतांना विकसित करायला हवे. या गोष्टी शारीरिक व्यायामांव्दारे विकसित करायला हव्या व त्या आमच्या गतिक्रियांच्या अभ्यासाव्दारे साधल्या जातात. शरीर व मनाच्या संपूर्ण साधना अभ्यासात, साधना व अभ्यास या दोन्हीची आवश्यकता असते. मला असे वाटते की, प्रत्येकाला हे आता समजले असेल की गोंग अस्तित्वास कसा येतो. गोंग जो तुमच्या उपलब्धीचा स्तर निर्धारित करतो; तो अभ्यासाव्दारे विकसित होत नसतो तर साधनेव्दारे होतो. साधारण लोकांमध्ये तुमचे शिनशींग प्रगत केल्याने व तुमच्या साधनेत विश्वाची वैशिष्ट्ये एकरूप झाल्याने, विश्वाची वैशिष्ट्ये तुम्हाला आता आणखी अडविणार नाही; तुम्हाला नंतर पुढे वर जावू दिले जाईल. तुमचा ‘तः’ हा गोंगमध्ये रूपांतरीत व्हायला लागतो. जसजसे तुमचा शिनशींगचा स्तर उंचावतो, तुमचा गोंगदेखील वाढत जातो. यामध्ये अगदी असा संबंध आहे.

आमचा मन आणि शरीर या दोन्हींचा खरा साधना अभ्यास आहे. ज्या गोंगची आम्ही साधना करतो, ते शरीरातील प्रत्येक पेशीमध्ये साठवले जाते आणि उच्च-ऊर्जा पदार्थ गोंग हा एका अत्यंत सूक्ष्मपातळीवर पदार्थांच्या अगदी मूळ सूक्ष्मकां मध्ये साठवला जातो. जसजसे तुमचे ऊर्जासामर्थ्य वाढत जाते, गोंगचे घनत्व आणि शक्ती देखील वाढेल. अशा उच्च-ऊर्जा पदार्थांत बुद्धिमत्ता असते. ते मानवी

शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये अगदी जीवनाच्या उगमांपासून संचित केले जात असल्यामुळे, ते क्रमशः तुमच्या शरीरातील पेशींसारख्याच स्वरूपाचे बनेल व सारखेच रेणूसंयोग आणि केंद्रकांचे स्वरूप धारण करेल. त्याचे सार बदलले आहे. तथापि, हे शरीर आता मूळ भौतिक पेशींपासून बनलेले राहिले नसल्याने मग तुम्ही पंचतत्वांच्या पलीकडे जाणार नाही का? अर्थातच, आपली साधना अद्याप पूर्ण झालेली नसते व तुम्हाला साधारण लोकांमध्ये अजूनही साधना करावी लागते. म्हणूनच पृष्ठभागावर आपण अद्यापही एक साधारण व्यक्ती असल्यासारखेच दिसता. फरक एवढाच असतो की आपण आपल्या वयापेक्षा अधिक तरुण दिसता. निश्चितच, आपल्या शरीरातील आजारपणा सहित वार्डेट गोष्टी प्रथम काढून टाकणे आवश्यक असते; परंतु आम्ही येथे आजार दुरुस्ती करीत नाही. आम्ही आपले शरीर शुध्द करत आहोत आणि यासाठी शब्द प्रयोग “रोग-दुरुस्ती” मुळीच नाही. आम्ही त्यास फक्त “शरीर शुध्द करणे” असे म्हणतो आणि आम्ही खऱ्या साधकाचे शरीर शुध्द करतो. काही लोक येथे फक्त त्यांचे रोग बरे करण्याकरीता येतात. गंभीरपणे आजारी असलेल्या रुग्णांच्या बाबतीत, आम्ही त्यांना वर्गात उपस्थित राहू देत नाही, कारण की ते त्यांचा आजार बरे करण्याची आसक्ती किंवा आजारी असल्याचा विचार सोडू शकत नाही. जर एखाद्याला गंभीर आजार असेल आणि त्याला खूप अस्वस्थ वाटत असेल तर तो त्यास सोडू शकतो का? ही व्यक्ती साधना करण्यास असमर्थ असते. आम्ही वेळोवेळी भर दिला आहे की आम्ही गंभीर आजार असलेल्या रुग्णांना प्रवेश देत नाही. ते ज्याबद्दल विचार करतात, हा त्याच्या विचारांपलीकडील असा एक साधना अभ्यास आहे. ते त्या गोष्टी करण्यासाठी इतर चिर्गोंग गुरू शोधू शकतात. अर्थातच, अनेक साधकांना आजार असतात. आपण खरे साधक असल्याने आम्ही आपल्याकरीता या गोष्टींची काळजी घेऊ.

साधना कालावधीनंतर आमचे फालुन दाफा अभ्यासी रंगरूपाने काहीसे वेगळे दिसून येतात. त्यांची त्वचा कोमल व लालसर - गौरवर्णी बनते. वृध्दांकरीता सुरकुत्या कमी होतात, अगदीच कमी होत जात - काहीच नसल्यासारख्या - ही एक सामान्य बाब असते. मी येथे काहीतरी अकल्पनीय गोष्टींबद्दल बोलत नाही, कारण की येथे बसलेल्या आमच्या अनेक अनुभवी विद्यार्थ्यांना ही स्थिती माहीत आहे. याशिवाय, वयस्क स्त्रियांना परत मासिक पाळी चालू होईल, कारण शरीर व मनाच्या साधनेमध्ये शरीर साधनेकरीता मासिक स्त्रावाची आवश्यकता असते. मासिक पाळी येईल;

परंतु स्राव फार नसेल. सध्या तेवढे पुरेसे आहे. ही देखील एक सामान्य बाब असते. अन्यथा, त्याशिवाय तुम्ही तुमच्या शरीराची साधना कशी करू शकाल? पुरुषांकरीता देखील हेच खरे असेल, प्रौढ आणि तरुण सर्वांना आपले संपूर्ण शरीर हलके वाटेल. खरे साधक अशा प्रकारची परिवर्तने अनुभव करतील.

दुसऱ्या अनेक अभ्यासांच्या उलट, ज्यामधील व्यायामात प्राण्यांचे अनुकरण केले जाते; आमचा हा साधना अभ्यास साधनेद्वारे जे विकसित करतो, ते अत्यंत प्रगाढ आहे. हा अभ्यास काहीतरी प्रचंड अश्या गोष्टीची साधना करतो. शाक्यमुनींनी व *लाओ झी*^{३४} यांनी त्यावेळी सांगितलेले सर्व सिध्दांत आमच्या आकाशगंगेतील सिध्दांतापुरतेच मर्यादित होते. आमचा फालुन दाफा कश्याची साधना करतो? आमची साधना विश्वाच्या उत्क्रांतीच्या सिध्दांतावर आधारित आहे व ती विश्वाचे सर्वोच्च गुणधर्म, ज्यन-शान-रेन च्या मानकांद्वारे मार्गदर्शित केली जाते. आम्ही काहीतरी प्रगाढ अश्या गोष्टीची साधना करतो, जी विश्वाच्या साधनेसमान आहे.

आमच्या फालुन दाफाचे आणखी एक अत्यंत विशेष, इतर कोणत्याही अभ्यासापासून वेगळे असे सर्वाधिक लक्षणीय वैशिष्ट्य आहे. सध्या, समाजामध्ये प्रसिध्द सर्व चिगोंग अभ्यास 'तान'च्या साधनेचा मार्ग वा 'तान' अभ्यासाचा मार्ग अवलंबितात. 'तान'ची साधना करणाऱ्या चिगोंग अभ्यासात व्यक्तीला साधारण लोकांमध्ये गोंग खुलण्याची अवस्था गाठणे वा ज्ञानप्राप्ती करणे अत्यंत कठीण असते. आमचा फालुन दाफा तानची साधना करीत नाही. आमचा अभ्यास उदराच्या खालील भागात फालुनचे संवर्धन करतो. मी वर्गात व्यक्तिशः ते विद्यार्थ्यांकरीता स्थापित करतो. मी फालुन दाफा शिकवीत असतांना आम्ही ते प्रत्येकांकरीता अनुक्रमे स्थापित करतो. काही लोक त्यास अनुभव करू शकतात तर दुसरे करू शकत नाही. बरेचशे लोक त्यास अनुभव करू शकतात. याचे कारण असे आहे की लोकांची शारीरिक स्थिती वेगवेगळी असते. आम्ही 'तान' ऐवजी फालुनची साधना करतो. फालुन विश्वाचे एक लघुरूप आहे, ज्यामध्ये विश्वाची सर्व सामर्थ्य असतात व ते स्वयंचलितरित्या कार्य व आवर्तन करू शकते. ते नेहमीकरीता तुमच्या उदराखालील भागात आवर्तन करत राहिल. एकदा का ते तुमच्या उदराच्या खालील भागात स्थापित केले गेले, वर्षोनुवर्षे ते बंद होणार नाही व तसेच आवर्तन करीत राहिल. घडीच्या सरळ दिशेने आवर्तन करतांना, ते स्वयंचलितरित्या विश्वातून ऊर्जा शोषून घेते. याव्यतिरिक्त, तुमच्या शरीराचा प्रत्येक भाग रूपांतरीत करण्याकरीता आवश्यक ऊर्जेचा पुरवठा करण्याकरीता ते स्वतःच ऊर्जा रूपांतरीत करू शकते. सोबतच, ते घडीच्या उलट

दिशेने आवर्तन करतांना ऊर्जा उत्सर्जित करते व अवांछित तत्वांना निष्कासित करते, जे तुमच्या शरीराभोवती दुर विखुरले जातात. जेव्हा ते ऊर्जा उत्सर्जित करते, ते फार लांबवर ऊर्जा पाठवेल व ते नंतर परत नवी ऊर्जा आत घेईल. उत्सर्जित ऊर्जा तुमच्या सभोवतालच्या लोकांना लाभदायक असू शकते. बुध्द विचारधारा स्व-मुक्ती व सर्व प्राणिमात्रांची मुक्ती शिकविते, ज्यामध्ये व्यक्ती केवळ स्वतःचीच साधना करीत नाही तर सर्व प्राणिमात्रांना मुक्ती प्रदान करतो. दुसरे देखील लाभान्वित होतील व तुम्ही दुसऱ्या लोकांचे शरीर अनावधानानेच दुरुस्त कराल, त्यांचे रोग दुरुस्त कराल व असेच काही कराल. अर्थातच, ऊर्जा गमाविली जात नाही. जेव्हा फालुन घडीच्या सरळ दिशेने आवर्तन करतो, तो सतत आवर्तन करीत असल्याने ऊर्जा परत एकत्र करू शकतो.

काही लोक आश्चर्य करू शकतात, “ हे फालुन सतत आवर्तन का करते? ” काही असेही लोक आहेत जे मला विचारतात, “ ते आवर्तन का करू शकते? याचे काय कारण आहे? ” हे समजणे सोपे आहे की ऊर्जा एकत्र झाल्यावर ‘तान’ निर्मित होऊ शकते; परंतु फालुन आवर्तन करतो हे अकल्पनीय आहे. मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो. विश्व गतिमान आहे व विश्वाच्या सर्व आकाशगंगा व तारामंडल गतिमान आहेत. नऊ ग्रह सूर्याच्या भोवती भ्रमण करतात व पृथ्वी देखील स्वतःच आवर्तन करते. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : त्यांना कोण धक्का देत असतो? त्यांना कुणी बल प्रदान केले? एका साधारण व्यक्तीच्या मानसिकतेतून तुम्ही ते समजू शकत नाही; कारण ती अश्याच प्रकारची आवर्तन प्रणाली आहे. असेच आमच्या फालुनबद्दलही अगदी सत्य आहे; कारण ते नुसतेच आवर्तन करते. गतिक्रिया अभ्यासाचा वेळ वाढविल्याने, त्याने साधारण लोकांच्या सामान्य जीवनावस्थेमध्ये साधना करण्याची समस्या सोडविली आहे. ते कसे वाढविले जाते? ते सतत आवर्तन करीत असल्याने ते निरंतर विश्वातून स्वयंचलितरित्या ऊर्जा शोषून घेते व रूपांतरीत करते. जेव्हा तुम्ही कार्य करण्यास जाता ते तुमची साधना करीत असते. अर्थातच, फालुन व्यतिरिक्त, आम्ही तुमच्या शरीरात अनेक ऊर्जा प्रणाली व यंत्रणा देखील स्थापित करू; ज्या फालुन सोबत आवर्तन करतील व स्वचलितरित्या तुम्हाला रूपांतरीत करतील. म्हणूनच, हा गोंग लोकांना सर्व स्वयंचलितरित्या रूपांतरीत करतो. अशाप्रकारे याचा अर्थ आहे, “ गोंग अभ्यासींची साधना करतो ” ज्याला “फा अभ्यासींची साधना करतो” असे देखील म्हटले जाते. जेव्हा तुम्ही अभ्यास करीत असता गोंग तुमची साधना करतो; त्याचप्रकारे जेव्हा तुम्ही अभ्यास करीत

नसता, तेव्हा देखील तो तुमची साधना करतो. भोजन करतेवेळी, झोपतांना वा कार्य करतांना, गोंगव्दारे नेहमीच तुमचे रूपांतरण केले जात असते. तुम्ही गतिक्रियांचा अभ्यास कश्याकरीता करता? तुम्ही फालुनचे सशक्तीकरण करण्याकरीता व मी प्रदान केलेल्या सर्व ऊर्जा यंत्रणा व प्रणालीचे पुनर्दृढीकरण करण्याकरीता गतिक्रियांचा अभ्यास करता. जेव्हा व्यक्ती एका उच्चस्तरावर साधना अभ्यास करतो, ती संपूर्णतः वूव्हेई^{३५} अवस्थेमध्ये असायला हवी व गतिक्रियांनी यंत्रणेचे पालन करायला हवे. तिथे कुठल्याही विचारांचे मार्गदर्शन किंवा श्वासोच्छ्वास पध्दती यासारख्या गोष्टीं, ईत्यादींची आवश्यकता नसते.

आम्ही स्थान व वेळेला महत्त्व न देता अभ्यास करतो. काही लोकांनी विचारले आहे, “अभ्यास करण्याकरीता सर्वोत्तम वेळ कोणती असते? मध्यरात्री, प्रातःकाळ वा दुपार?” गतिक्रिया अभ्यासाच्या वेळेबद्दल आमच्या कुठल्याही आवश्यकता नसतात. जेव्हा तुम्ही मध्यरात्री अभ्यास करित नसता, गोंग तुमची साधना करतो. जेव्हा तुम्ही प्रातःकाळी अभ्यास करित नसता, गोंग तुमची साधना करतो. जेव्हा तुम्ही झोपेत असता, गोंग तुमची साधना करतो. जेव्हा तुम्ही चालत असता गोंग तरीही तुमची साधना करतो. गोंग तेव्हाही तुमची साधना करतो, जेव्हा तुम्ही कार्यस्थळी असता. तर ते तुमचा अभ्यासाचा वेळ बऱ्याच प्रमाणात कमी करित नाही का? तुमच्यापैकी अनेकांचे खरेच ताओ प्राप्त करण्याचे हृदय असते, जे अर्थातच साधनेचे उद्देश आहे. साधनेचे अंतिम उद्दिष्ट ताओ प्राप्त करण्याचे व साधना पूर्ण करण्याचे असते. मात्र काही लोकांकडे त्यांच्या जीवनात कमी वेळ शिल्लक राहिलेली असते. त्यांचा जीवन अवधी अगदी मोजकाच असतो व साधनेकरीता पुरेसा नसतो. आमचा फालुन दाफा या समस्येला दूर करतो व अभ्यासाचा अवधी कमी करतो. त्याचवेळी तो एक शरीर व मनाचा अभ्यास सुध्दा आहे. जेव्हा तुम्ही निरंतर साधना करता, तुम्ही तुमचे जीवन सतत वाढवत असता. नियमित अभ्यासाने तुमचे जीवन सतत वृद्धिंगत होईल. त्या चांगल्या जन्मजात गूणांसह असलेल्या वृद्धांकडे अभ्यास करण्याकरीता समुचित वेळ असेल. तथापि, एक आणखी निकष असेल; तुमच्या पूर्वनिर्धारित जगण्याच्या अवधी पलीकडे जे आयुष्य वाढविल्या गेले ते पूर्णतः तुमच्या साधना अभ्यासाकरीता आरक्षित असेल. जर तुमचे मन थोडे जरी विचलित झाले तर तुमचे जीवन संकटात येईल; कारण तुमचे जीवन बऱ्याच आधी समाप्त व्हायला हवे होते. तुम्हाला अश्या मर्यादा तोपर्यंत असतील, जोपर्यंत तुम्ही पर-त्रिलोक-फा साधनेपर्यंत पोहचत नाही. त्यानंतर व्यक्ती एका दुसऱ्याच अवस्थेत

असेल.

आपल्याला अभ्यास करण्याकरीता काही निश्चित दिशेच्या संमुख असण्याची अथवा अभ्यास समाप्त करण्याकरीता काही निश्चित पध्दतींची आवश्यकता नसते. कारण फालुन निरंतर आवर्तन करित असल्याने त्यास बंद केले जाऊ शकत नाही. जर एखादा फोन कॉल आला किंवा कुणी दार ठोठावले तर तुम्ही अभ्यास पूर्ण न करता सरळ समोर जाऊन त्यांना बघू शकता. जेव्हा तुम्ही काही करण्यास थांबता, फालुन तात्काळ घडीच्या सरळ दिशेने आवर्तन करेल व तुमच्या शरीराभोवतालची उत्सर्जित ऊर्जा परत घेईल. त्या लोकांकरीता जे जाणूनबुजून 'ची' रोखून धरतात व त्यास आपल्या डोक्यावर ओततात, तुम्ही त्यास कितीही रोखून धरली तरीही ती गमाविली जाईल. फालुन बुध्दमत्तेसह काहीतरी आहे, त्यास स्वतःच या गोष्टी करणे माहित आहे. आम्ही दिशेची देखील मुळीच काळजी करित नाही, कारण संपूर्ण विश्व आवर्तन करित आहे. आकाशगंगा आवर्तन करित आहे व नऊ ग्रह सूर्याच्या भोवती भ्रमण करित आहेत व पृथ्वी देखील स्वतः फिरत आहे. आम्ही या विश्वाच्या महान सिध्दांतानुसार अभ्यास करतो. पूर्व, पश्चिम, उत्तर, दक्षिण कुठे असतात? कुठेच नाही. एका दिशेमध्ये अभ्यास म्हणजे सर्व दिशांमध्ये अभ्यास करणे होय व एका दिशेने अभ्यास करणे, हे एकाच वेळी पूर्व, पश्चिम, उत्तर, दक्षिणेला अभ्यास करण्यासारखे आहे. आमचा फालुन दाफा विद्यार्थ्यांचे पथभ्रष्ट होण्यापासून रक्षण करतो. तो तुमचे रक्षण कसे करतो? जर तुम्ही एक खरे अभ्यासी आहात, आमचे फालुन तुमचे रक्षण करेल. मी विश्वात स्थित असल्याने जर कुणी तुम्हाला नुकसान पोहचवितो तर तो मलाही नुकसान पोहचवू शकेल. सोप्या पध्दतीने सांगायचे तर तो व्यक्ती या विश्वाला देखील नुकसान पोहचवित असला पाहिजे. मी जे काही बोललो ते काहीसे अकल्पनीय वाटू शकेल. तुम्ही नंतर जेव्हा पुढे अध्ययन करता तुम्ही हे समजू शकाल.

आणखी बऱ्याच गोष्टी आहेत, ज्या तुम्हाला माहित करून देण्यास अत्यंत सखोल आहेत. आम्ही सोपे ते सखोल पर्यंत, उच्च स्तरांचा 'फा' क्रमबध्द स्पष्ट करू. जर तुमचे शिनशींग योग्य नसेल तर ते कार्य करणार नाही. जर तुम्ही एखाद्या गोष्टीचा शोध घेता वा पाठलाग करता, तुम्ही अडचणीत येऊ शकाल. मी बघितले आहे की अनेक अनुभवी अभ्यासींचे फालुन विकृत झाले आहे. असे का झाले? तुम्ही तुमच्या अभ्यासासोबत इतर वस्तु मिसळल्या व तुम्ही दुसऱ्या लोकांच्या वस्तुंना स्वीकार केले. तर मग, फालुन नी तुमचे रक्षण का केले नाही? जर ते

तुम्हाला दिले गेले तर ते तुमचे असते व तुमच्या मनाव्दारे निर्देशित असते. विश्वाचा हा नियम असतो की, तुम्ही ज्या वस्तुंच्या मागे लागता वा शोध घेता त्यामध्ये कुणीही ढवळाढवळ करणार नाही. जर तुम्हाला साधना करावयाची नसेल तर कुणीच तुम्हाला बाध्य करू शकत नाही - ते एक दुष्कार्य करण्यासारखेच असेल. तुम्हाला तुमचे हृदय बदलण्यास कोण बाध्य करू शकतो? तुम्ही स्वतःच स्वतःला अनुशासित केले पाहिजे. प्रत्येक विचारधारेतून सर्वोत्तम स्वीकारणे म्हणजे प्रत्येकाकडून गोष्टी स्वीकारणे असते. जर तुम्ही तुमचे रोग दुरुस्त करण्याकरीता आज एक पध्दत वापरता तर उद्या दुसरी, तर तुमचा रोग दुरुस्त होतो काय? नाही, तुम्ही त्यास फक्त प्रलंबित करू शकता. उच्चस्तरावर साधनेकरीता व्यक्तीला एकाच विचारधारेवर लक्ष केंद्रित करावयाची व त्याचबरोबर राहायची आवश्यकता असते. जर तुम्ही साधना अभ्यासाचे पालन करता तर तुम्ही तुमचे हृदय त्या विचारधारेलाच द्यायला हवे; जोपर्यंत तुम्ही त्यामध्ये संपूर्णतः ज्ञानप्राप्त करीत नाही. केवळ तेव्हाच तुम्ही दुसऱ्या मार्गाची साधना करू शकता व तेव्हा ती एक दुसरीच प्रणाली असेल.

वास्तविक साधना सिध्दांत प्रणाली फार प्राचीन काळापासून हस्तांतरित होत आलेली असते. ती रूपांतरणाच्या एका किचकट प्रक्रियेतून सामोरे गेली असेल. काही लोक अभ्यास करतांना ते कसे अनुभव करतात यानुसार चालतात. तुमच्या अनुभवाला काय महत्त्व आहे? ते अगदीच क्षुल्लक आहे. प्रत्यक्ष रूपांतरण प्रक्रिया एका दुसऱ्या आयामात घडते आणि अत्यंत जटील व गुंतागुंतीची असते. त्यामध्ये कुठल्याही चुकीला काहीच थारा नसतो. ते अगदी एका अचुकपणा असलेल्या उपकरणासारखेच असते; जर तुम्ही त्यात एखादा बाहेरचा भाग जोडला तर ते तत्काळ तुटून पडेल. तुमचे शरीर प्रत्येक आयामांमध्ये बदलत आहे, हे विलक्षण सूक्ष्म असते व थोडी देखील चुक केली जाऊ शकत नाही. मी तुम्हाला आधीच सांगितले आहे की, साधना व्यक्तीच्या प्रयत्नांवर आधारीत असते तर गोंगचे रूपांतरण व्यक्तीच्या गुरुंदारे केले जाते. जर तुम्ही सहजच दुसऱ्या लोकांच्या वस्तुंना घेता व आपल्या अभ्यासाशी जोडता, बाह्य संदेश या साधना अभ्यासाच्या वस्तुंना बाधा करतील व तुम्ही भ्रमिष्ट होणार. या व्यतिरिक्त, हे साधारण मानवी समाजात प्रतिबिंबित होईल व साधारण लोकांच्या समस्या उत्पन्न करेल. हे तुमच्या लालसेमुळे उत्पन्न होते व दुसरे यात काहीच हस्तक्षेप करू शकत नाही. तो तुमच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांचा विषय असतो. त्याचवेळी, तुम्ही जे काही मिसळता ते तुमचे गोंग खराब करेल व आता तुम्ही पुढे साधना करू शकणार नाही. ही समस्या उत्पन्न होईल. मी असे म्हणत नाही की,

प्रत्येकाने फालुन दाफाचा अभ्यास करायला पाहिजे. जर तुम्ही फालुन दाफाचा अभ्यास करीत नसाल व तुम्हाला दुसऱ्या चिगोंग अभ्यासातून खरी शिकवण प्राप्त झाली असेल, तर मी त्यास देखील स्वीकारेल. मला तुम्हाला सांगायचे आहे की, उच्चस्तरावर साधना करण्याकरीता व्यक्तीने केवळ एकाच साधना मार्गाशी एकाग्रचित्त असावयास हवे. मी आणखी एक गोष्ट देखील निर्देशित करायला हवी : सध्या माझ्या व्यतिरिक्त इतर कुणीही व्यक्ती लोकांना खरोखरच माझ्यासारखा उच्चस्तरावरील साधना अभ्यास शिकवत नाही. भविष्यात तुम्हाला कळेल की मी तुमच्यासाठी काय केले आहे. याप्रमाणे मला आशा आहे की, तुमचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण निम्नतर नसेल. बऱ्याच लोकांना उच्चस्तरावर साधना करावयाची असते. हे आता तुमच्या अगदी समोर प्रस्तुत आहे व तुम्ही त्याबाबत अजूनही अनभिज्ञ असाल. तुम्ही एका शिक्षकाच्या शोधात ठिकठिकाणी फिरले व बरेच धन व्यय केले आहे, तरी देखील तुम्हाला काहीच सापडले नाही. मात्र, आज ते तुम्हाला तुमच्या दाराशी थेट दिले गेले आहे व कदाचित तुम्हाला त्याबद्दल जाणीवही नसेल! हा तुम्ही त्यापासून बोध घेऊ शकता व काय तुम्हाला वाचविले जाऊ शकते किंवा नाही यासंबंधीचा विषय आहे.

-
- १ चिगोंग : एक प्रकारचा चीनी पारंपारिक व्यायाम. त्यामध्ये 'ची' किंवा प्राणशक्तीची साधना केली जाते.
 - २ दाफा : महान सिध्दांत वा महान मार्ग; नियम.
 - ३ शिनशींग : मन अथवा हृदय स्वभाव, नैतिक चरित्र.
 - ४ दहा ही दिशा जगत : बौध्दांची विश्वाबद्दलची संकल्पना.
 - ५ ची : चीनी संस्कृतीमध्ये, तिला प्राण ऊर्जा अथवा प्राण शक्ती मानले जाते, गोंगच्या तुलनेत ती एक ऊर्जेचे निम्नतर स्वरूप होय.
 - ६ त्रि-लोक-फा (शी-ज्येन-फा) साधना : बौध्दमत असे मानते की व्यक्तीला संसारातून जन्म मृत्यूच्या चक्र क्रमातून जावेच लागेल, जर व्यक्ती साधना अभ्यासाद्वारे पर त्रिलोक फा साधनेपर्यंत वा तीन जगताच्या पार पोहचला नसेल.
 - ७ गोंग : साधना ऊर्जा असा अभ्यास जो अशा ऊर्जेची साधना करतो.
 - ८ शाक्यमुनी : ऐतिहासिक बुध्द, सिध्दार्थ गौतम.
 - ९ धर्म : बुध्द शाक्यमुनीची शिकवण.
 - १० बैलाच्या शिंगात खोदणे : रस्ताबंदी स्थितीस पोहचण्याकरीता वापरण्यात येणारी एक चीनी म्हण.

- ११ तथागत : एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती ज्यास बौध्द विचारधारेमध्ये साधनाफल प्राप्त झाले आहे व जो बोधिसत्व व अर्हत स्तराच्या वरच्या स्तरावर असतो.
- १२ वज्र सूत्र (डायमंड सूत्र) : बुध्द धर्मांमधील एक प्राचीन धर्मग्रंथ
- १३ आद्य चेतना/मुल चेतना -ही दोन चेतनांमध्ये विभाजित असते मुख्य चेतना (ज्यू-यूआनशेन) व सह चेतना (फु-यूआनशेन).पारंपारिक चीनी विचारांमध्ये, असे मानल्या जाते की शरीरात अनेक चेतना राहत असतात व ते निश्चित कार्य व प्रक्रिया प्रशासित करतात.(उदा.अनेक असे मानतात की यकृताची आपली चेतना असते जी त्याचे कार्य व्यवस्थापन करते.)
- १४ धर्म-अंत काळ : बुध्द शाक्यमुनीनुसार, त्यांच्या निर्वानानंतर पाचशे वर्षांनी प्रारंभ होईल व त्यानंतर त्यांचे धर्म लोकांना वाचवू शकणार नाही.
- १५ पंचतत्त्वे : धातू, लाकूड, जल, अग्नी व पृथ्वी.
- १६ साधना फल पदवी : बौध्द विचारधारेमध्ये व्यक्तीचा ज्ञान प्राप्ती स्तर, उदा, अर्हत, बोधिसत्व, तथागत इत्यादी.
- १७ त : de, (duh) सद्गुण, सदाचरण, एक मौल्यवान श्वेत पदार्थ.
- १८ ली फेंग : १९६० मधील चिनी नैतिक उदाहरणीय.
- १९ कल्प : दोन अब्ज वर्षांचा काळ येथे त्यास एक संख्या म्हणून वापरला आहे.
- २० ताई-ची : ताओ विचारधारेचे एक प्रतीक चिन्ह, पश्चिममध्ये ज्यास यिन-यांग प्रतीक म्हणतात.
- २१ हतू, ल्योशु : पूर्व ऐतिहासिक आकृत्या ज्या प्राचीन चीनमध्ये दिसून आल्या व त्या प्रकृती काळाच्या बदलांना जाहीर करतात असे समजल्या गेले.
- २२ परिवर्तनाची पुस्तके : झोऊ राजवंशाच्या कालावधीतील (ई.पु. ११०० - ई. २२१) (भविष्यकथन व भाकिताबद्दल) एक प्राचीन चिनी ग्रंथ.
- २३ आठ त्रिआकृती : परिवर्तनाच्या पुस्तकातून घेतलेली एक पूर्व ऐतिहासिक आकृती जी प्रकृती काळाच्या बदलांना जाहीर करते,असे समजल्या गेले.
- २४ फो-तुओ : बुध्दांसाठी वापरलेली एक चीनी प्रतिष्ठित संज्ञा.
- २५ फू -तु : बुध्दांसाठी वापरलेली एक चीनी प्रतिष्ठित संज्ञा.
- २६ महान सांस्कृतिक आंदोलन : चीनमधील एक साम्यवादी राजनैतिक आंदोलन (१९६६-१९७६) ज्यामध्ये पारंपारिक मूल्ये व संस्कृतींना झिडकारले गेले.
- २७ अरहत : बौध्द विचारधारेतील फलावस्था प्राप्त किंवा ज्ञान प्राप्त व्यक्ती जो त्रिलोकाच्या पार असतो.
- २८ तानझिंग व ताओ झांग : साधना अभ्यासाचे पवित्र चीनी ग्रंथ

- २९ बोधिसत्व : बौद्ध विचारधारेमध्ये फलावस्था प्राप्त ज्ञानप्राप्त व्यक्ती जो त्रिलोकाच्या पार असतो व जो अर्हतपेक्षा उच्चतर स्तरावर तर तथागत पेक्षा निम्नतम स्तरावर असतो.
- ३० त्येनंमु : आकाशीय नेत्र ज्यास तिसरे नेत्र देखील म्हणतात.
- ३१ तान : साधकाच्या शरीरातील दुसऱ्या आयामातून एकत्रित केलेले ऊर्जा पुंज.
- ३२ एकत्रित केलेल्या जडीबुटीद्वारे शरीर मुसभट्टी तयार करणे : आंतरिक प्रक्रियेकरीता वापरण्यात येणारे एक ताओवादी रूपक.
- ३३ अंतिम महाविनाशकाळ : साधक समुदाय असे मानतो की विश्वाच्या उत्क्रांतीचे तीन चरण असतात; प्रारंभिक विनाशकाळ, मध्य विनाशकाळ व अंतिम विनाशकाळ. अंतिम विनाशकाळाची आता अंतिम अवधी आहे.
- ३४ लाओ झी : ताओ विचारधारेचे संस्थापक व ताओ ते चिंग चे रचयिता. ते चीनमध्ये चवथी ते पांचव्या इ.सा.पूर्व शतकात जगले व शिकवण दिली.
- ३५ वुवेई : मनोभाव रहित, मानसिक उद्देश रहित, मनाची शांत अवस्था.

व्याख्यान दुसरे

त्येनमुचा विषय

अनेक चिंगोंग गुरु आधीच त्येनमुवर(आकाशीय नेत्रावर) बोलले आहेत. तथापि, 'फा' ची वेगवेगळ्या स्तरावर वेगवेगळी अभिव्यक्ती असते. एका विशिष्ट स्तराला पोहचलेला अभ्यासी केवळ त्याच स्तरावरची अभिव्यक्ती पाहू शकतो. तो त्या स्तराच्या पलीकडील सत्य बघण्यास असमर्थ असतो व तो त्यावर विश्वास देखील ठेवणार नाही. म्हणूनच तो केवळ आपल्या स्तरावर जे बघतो, त्यास अचूक मानतो. त्याची साधना एका उच्चतर स्तराला पोहचण्यापूर्वीच तो असे समजतो की, त्या वस्तु अस्तित्वास नसतात व विश्वास ठेवण्यासारख्या नसतात आणि हे त्याच्या स्तराव्दारे निर्धारित होते व त्याचे मन उंच जाण्यास असमर्थ असते. दुसऱ्या शब्दांत, त्येनमुच्या विषयावर काही लोक एका पध्दतीने तर दुसरे लोक दुसऱ्या पध्दतीने बोलतात. परिणामस्वरूप, त्यांनी त्यास गुंतागुतीचे केले आहे व शेवटी कुणीही त्यास स्पष्टपणे समजावून सांगू शकले नाही. त्येनमु वस्तुतः असे काही आहे, जे एका निम्न स्तरावर स्पष्टपणे समजाविता येत नाही. पूर्वी त्येनमुची संरचना एक रहस्यांचे रहस्य होते व साधारण लोकांना त्यास माहित करण्याची मनाई होती. म्हणूनच इतिहासामध्ये कुणीही त्याबद्दल बोलले नाही. परंतु आम्ही येथे त्यास पूर्वीच्या सिध्दांताच्या आधारावर स्पष्ट करणार नाही तर आम्ही त्यास समजाविण्या-करीता आधुनिक विज्ञान व सरलतम आधुनिक भाषेचा वापर करतो. आम्ही त्याच्या मूलभूत विषयावर बोलत आहोत.

आम्ही ज्या त्येनमुचा उल्लेख करतो, तो वस्तुतः व्यक्तीच्या दोन भुवयांच्या मध्ये किंचितसा वर स्थित असतो व पिनिअल ग्रंथीशी जोडलेला असतो. हा मुख्य मार्ग असतो. मानव शरीरास अनेक अतिरिक्त नेत्र असतात. ताओ विचारधारा म्हणते की, प्रत्येक छिद्र (अॅपचॅर) एक नेत्र असतो. ताओ विचारधारा शरीरातील एक्युपंचर बिंदुला एक रोमछिद्र म्हणतो तर चीनी औषधीशास्त्र त्यास एक एक्युपंचर बिंदु म्हणतो. बुध्द विचारधारा असे मानते की, प्रत्येक रोमछिद्र एक नेत्र असते. म्हणूनच काही लोक कानांव्दारे वाचन करू शकतात व काही लोक हातांव्दारे अथवा डोक्याच्या मागच्या भागाने पाहू शकतात, तर इतर लोक पायांव्दारे व पोटाव्दारे पाहू शकतात. हे सर्व शक्य आहे.

त्येनमुबद्दल (आक शीय नेत्राबद्दल) बोलायचे तर, आम्ही सर्वप्रथम या भौतिक मानव नेत्राबद्दल बोलू. हल्ली, काही लोक विचार करतात की नेत्रांची ही जोडी या जगतातील कुठलाही पदार्थ किंवा वस्तु पाहू शकते. म्हणुनच काही लोकांनी हटवादी धारणा विकसित केली आहे की व्यक्ती जे नेत्रांद्वारे बघू शकतो तेच खरे व प्रत्यक्ष दिसणारे असते. ते जे पाहू शकत नाही त्यावर विश्वास ठेवीत नाही. पूर्वी, अशा लोकांचे ज्ञानप्राप्तीचे गुण निम्नतर आहे, असे समजले जायचे. मात्र, काही लोक स्पष्टपणे समजवू शकले नाहीत की या लोकांचे ज्ञानप्राप्तीचे गुण निम्नतर का असतात. बहुधा “पाहिले नाही तर विश्वास नाही” हे काहीसे तर्कसंगत वाटू शकेल. मात्र, किंचितश्या उच्चतर स्तराच्या दृष्टीकोनातून ते तर्कसंगत नसते. प्रत्येक काळ-अवकाश हा पदार्थाचा बनलेला असतो. अर्थातच, भिन्न काळ-अवकाशाची भिन्न भौतिक संरचना असते व अनेकानेक जीवनाचे अभिव्यक्त स्वरूप भिन्न असते.

चला, मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो; बुध्द धर्मात असे म्हटले जाते की, मानवी समाजातील प्रत्येक घटना ही अवास्तविक व भ्रामक असते. ती भ्रामक कशी असते? वास्तविक व प्रत्यक्ष दिसणाऱ्या वस्तु तुमच्यासमोर थेट येथे ठेवल्या गेल्या आहेत, तर मग कोण असा दावा करील की ते असत्य आहे? एका भौतिक वस्तुंच्या अस्तित्वाचे स्वरूप अश्यासारखे वास्तविक व ठोस दिसून येते; परंतु ज्या पध्दतीने ते प्रत्यक्ष अभिव्यक्त होते, ते तसे नसते. तथापि, आमचे नेत्र भौतिक वस्तुंना आमच्या आयामात आम्ही पाहू शकणाऱ्या अवस्थेत स्थिर करू शकतात. मात्र, वस्तु वास्तविकतः अश्या अवस्थेत नसतात व त्या आमच्या आयामांत देखील अश्या अवस्थेत नसतात. उदाहरणार्थ, एका सूक्ष्मदर्शी यंत्राखाली व्यक्ती कसा दिसतो? संपूर्ण शरीर हे बंधनरहित, सुक्ष्म रेणूंनी बनलेले असते. ते अगदी वाळूच्या कणासारखे असते, जे एका गतिमान अवस्थेस असते. इलेक्ट्रॉन्स केंद्रकाच्या भोवती भ्रमण करतात व संपूर्ण शरीर हे कंपणयुक्त व गतिमान असते. शरीराचा पृष्ठभाग ना गुळगुळीत असतो, ना एकसारखा असतो. विश्वातील कुठलाही पदार्थ जसे स्टील, लौह, खडक, सर्व समान असतात; कारण त्यांच्यातील सगळी रेणू तत्त्वे गतिमान असतात. तुम्ही त्यांचे संपूर्ण स्वरूप पाहू शकत नाही व ते वास्तविकता स्थिर नसतात. हा टेबल देखील कंपणयुक्त आहे; मात्र, तुमचे नेत्र सत्य बघू शकत नाही. या नेत्रांची जोडी व्यक्तीस तश्याप्रकारचे खोटे दृश्य दाखवू शकते.

असे नाही की, आम्ही वस्तुंना एका सुक्ष्म स्तरावर पाहू शकत नाही अथवा

लोकांकडे ही क्षमता नाही. लोकांकडे ही क्षमता जन्मजातच असते व ते वस्तुंना एका निश्चित सुक्ष्मस्तरावर पाहू शकतात. अगदी बरोबर, या भौतिक आयामांत आमच्याकडे नेत्रांच्या ह्या जोड्या असल्यामुळे लोक खोटे दृश्य ग्रहण करतात व वस्तुंना पाहण्यास प्रतिबंधित केले जाते. म्हणूनच, पूर्वी असे म्हटले जायचे की, जर लोकांनी त्यावर विश्वास ठेवला नाही जे ते पाहू शकत नाही तर अश्या लोकांना साधक समुदायांद्वारे निम्नतर ज्ञानप्राप्त गुणांचे आहेत; साधारण लोकांच्या चुकीच्या समजुतीमुळे भ्रमित आहेत व साधारण लोकांमध्ये हरविले गेले आहेत, असे मानले जायचे. ऐतिहासिकरित्या अशी वक्तव्ये धर्माद्वारे वापरल्या गेली. वास्तवतः, आम्ही देखील यास काहीसे तर्कसंगत बघतो.

नेत्रांची ही जोडी आमच्या या आयामांत अश्या स्थितीपर्यंत वस्तुंना स्थिर करू शकते. त्या व्यतिरिक्त, त्यांच्याकडे इतर कुठलीही लक्षणीय अशी क्षमता नसते. व्यक्ती जेव्हा काहीतरी बघतो, प्रतिमा थेट त्याच्या नेत्रांमध्ये निर्मित होत नसते. नेत्र कॅमेराच्या एका लेन्सप्रमाणे असतात व केवळ एक साधन म्हणूनच भूमिका बजावतात. जेव्हा दुर अंतरावरून पाहिले जाते, लेंस विस्तारीत होतात. आमचे नेत्र देखील अशीच भूमिका बजावितात. अंधारात बघितल्यास बुबुळे मोठे होतात. जेव्हा कॅमेरा अंधारात चित्र घेतो, त्याचे छिद्र(अॅपर्चर)देखील पसरत जाते. अन्यथा अपुऱ्या प्रकाशामुळे संपूर्ण चित्र काळे होऊन जाईल. जेव्हा व्यक्ती बाहेर एका अत्यंत उजेडाच्या ठिकाणी जातो, त्याचे बुबुळे क्षणातच आकुंचन पावतात. अन्यथा व्यक्तीचे नेत्र प्रकाशामुळे दिपून जातील व व्यक्ती वस्तुंना स्पष्ट पाहू शकणार नाही. एक कॅमेरा देखील ह्याच नियमांद्वारे कार्य करतो व अॅपर्चरला देखील आकुंचन करण्याची गरज असते. तो वस्तुची केवळ प्रतिमाच प्राप्त करू शकतो व ते केवळ एक साधन असते. जेव्हा आपण वस्तुंना, व्यक्तीला किंवा वस्तुच्या अस्तित्वाच्या स्वरूपाला प्रत्यक्ष बघतो, प्रतिमा मेंदूमध्ये निर्मित होतात. अर्थात, आपण जे नेत्रांद्वारे बघतो; ते ऑप्टिक मज्जातंतूद्वारे मेंदूच्या मागच्या भागात स्थित पिनिअल ग्रंथीला पाठविले जाते आणि त्याला नंतर त्या भागात प्रतिमा म्हणून प्रतिबिंबित केली जाते. सांगायचे तात्पर्य असे की, वास्तविक प्रतिबिंबित प्रतिमा या मेंदूच्या पिनिअल ग्रंथीमध्ये पाहिल्या जातात. आधुनिक औषधीशास्त्र देखील यास मान्यता देते.

आम्ही ज्या त्यानमुच्या उघडण्याबद्दल बोलतो, ते मानव ऑप्टिक मज्जातंतूचा वापर करावयाचे टाळते व व्यक्तीच्या दोन भुवयांमध्ये एक मार्ग उघडतो; जेणेकरून पिनिअल ग्रंथी थेट बाहेर पाहू शकेल. याला “त्येंनमुचे उघडणे” असे म्हणतात.

काही लोक असे विचार करू शकतात, “हे वास्तविक नाही ! शेवटी, नेत्रांची ही जोडी एक साधन म्हणून अजूनही कार्य करू शकते व ती वस्तुंची प्रतिमा प्राप्त करू शकते, नेत्रांशिवाय काहीही अशक्य असेल.” आधुनिक वैद्यकीय विच्छेदनाने आधीच हे शोधले आहे की, पिनिअल ग्रंथीचा अग्रभाग हा मानव नेत्राच्या संपूर्ण संरचनेसह सज्ज असतो. तो व्यक्तीच्या कवटीच्या आत वाढत असल्यामुळे त्यास एक अतिरिक्त नेत्र असे म्हटले जाते. ते एक अतिरिक्त नेत्र असते वा नाही, आमच्या साधक समुदायाला याबाबत संकोच आहे. मात्र, आधुनिक वैद्यकशास्त्राने सरतेशेवटी आधीच असे मान्य केले आहे की, मानवी मेंदूच्या मध्यभागी एक नेत्र असते. आम्ही ज्या मार्गाला उघडतो अगदी त्याच भागाला लक्ष्य बनवितो व हे आधुनिक वैद्यकशास्त्राच्या समजेशी पूर्णतः सहमत आहे. हे नेत्र खोटी प्रतिमा बनवित नाही, जशी आमच्या भौतिक नेत्राची जोडी बनविते; कारण ते पदार्थांचे मुळ स्वरूप व पदार्थांचे सारतत्त्व दोन्हीही पाहते. म्हणूनच, एक उच्चस्तरीय त्यानमु प्राप्त व्यक्ती आमच्या आयामाच्या पार दुसऱ्या काळ-अवकाशात पाहू शकतो व तो ते दृश्य पाहू शकतो, जे साधारण लोक पाहू शकत नाही. एका निम्नस्तरीय त्यानमु प्राप्त व्यक्तीकडे भिंतीच्या पार व मानव शरीराच्या आरपार पाहण्याकरीता एक भेदन दृष्टी असू शकते.- त्याच्याकडे स्पष्टपणे अगदी हीच असाधारण क्षमता असते.

बुध्द विचारधारा दृष्टीच्या पांच स्तरांबद्दल सांगते : भौतिक दृष्टी, आकाशीय दृष्टी, विवेक दृष्टी, फा दृष्टी व बुध्द दृष्टी. हे त्यानमुचे (आकाशीय नेत्र) पांच प्रमुख स्तर आहेत व प्रत्येक स्तर उच्च, मध्य व निम्न स्तरांमध्ये उपविभाजित असतो. ताओ विचारधारा ‘फा’ दृष्टीच्या नऊ गुना नऊ किंवा ऐक्यांशी स्तरांबाबत बोलतो. आम्ही येथे प्रत्येकाकरीता त्यानमु उघडतो आहे; परंतु आम्ही त्यास आकाशीय दृष्टीच्या स्तरावर वा त्यापेक्षा खाली उघडित नाही. असे का? जरी तुम्ही येथे बसले आहे आणि अभ्यासाला प्रारंभ केला आहे; सरतेशेवटी, तुम्ही साधारण लोकांच्या अजूनही अनेक आसक्ती न सोडता एका सामान्य व्यक्तीच्या स्तरावरून नुकतेच प्रारंभ करित आहात. जर तुमचे त्यानमु आकाशीय दृष्टीच्या खालच्या स्तरावर उघडले गेले तर तुमच्याकडे ते असेल, ज्यास लोक असाधारण क्षमता असे म्हणतात; कारण तुम्ही भिंतीपलीकडील वस्तु बघू शकाल व मानवी शरीराच्या आर-पार पाहू शकाल. जर आम्ही ही असाधारण क्षमता मोठ्या प्रमाणात प्रदान केली व प्रत्येकाचे त्यानमु या स्तरावर उघडले तर ते साधारण मानवी समाजाला गंभीररित्या बाधित करेल व साधारण मानवी समाजाच्या स्थितीला विस्कळीत करेल. राज्याच्या गोपनीय गोष्टी धोक्यात येतील; ते सारखेच

असेल की लोकांनी कपडे घातलेत वा नाही व तुम्ही बाहेरूनच घरातील लोकांना पाहू शकाल; रस्त्यावरून चालत असतांना तुम्ही लॉटरीचे सर्व वरीयताप्राप्त बक्षीसे मिळवू शकाल, जर तुम्ही त्यास बघता. मात्र, याची अनुमती नसेल ! याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा. जर प्रत्येकाचे त्याने आकाशीय दृष्टीच्या स्तरावर उघडले गेले तर तो अजूनही एक मानवी समाज असेल काय? मानवी समाजाच्या स्थितीला गंभीररित्या बाधा पोहचविणे पूर्णतः प्रतिबंधित असते. जर मी तुमचे त्याने दृष्टीच्या त्या स्तरावर उघडले तर तुम्ही अगदी क्षणातच नक्कीच एक चिगोंग गुरु बनू शकाल. काही लोक चिगोंग गुरु बनण्याचे स्वप्न बघतात. जर त्यांचे त्याने अचानकपणे उघडले गेले तर ते रोगींचे उपचार करू शकतील. मी जर असे केले तर या बाबतीत मी तुम्हाला एका दुष्ट मार्गाने घेऊन जातो आहे, असे होणार नाही का ?

मग, मी तुमचे त्याने कोणत्या स्तरावर उघडतो? मी तुमचे त्याने थेट विवेक दृष्टी स्तरावर उघडणार. जर ते एका उच्चतर स्तरावर उघडले गेले तर त्याकरिता तुमचे शिनशींग पुरेसे नसेल. जर ते एका निम्न स्तरावर उघडले गेले तर ते साधारण मानवी समाजाला गंभीररित्या बाधित करेल. विवेक दृष्टीमुळे, तुमच्याकडे भिंतीच्या पार पाहण्याची वा मानवी शरीराच्या आर-पार पाहण्याची क्षमता नसेल; परंतु तुम्ही दुसऱ्या आयामांतील अस्तित्वास असणाऱ्या दृश्यांना पाहू शकाल. याचे काय लाभ असतील? त्यामुळे अभ्यासामध्ये तुमचा आत्मविश्वास वाढू शकते. जेव्हा तुम्ही खरेच असे काही बघता जे साधारण लोक पाहू शकत नाही; तुम्ही विचार करणार की, ते निश्चितच अस्तित्वास आहे. सध्या तुम्ही काही स्पष्टपणे पाहू शकत असले किंवा नसले, तुमचे त्याने या स्तरावर उघडले जाईल व हे तुमच्या अभ्यासाकरिता चांगले आहे. एक खरा दाफा अभ्यासी ही पुस्तक वाचून देखील सारखेच परिणाम प्राप्त करू शकतो, जर तो त्याचे शिनशींग सुधारण्यासाठी स्वतःबद्दल कठोर असतो.

व्यक्तीचा त्याने स्तर कसा निर्धारित होतो? हे असे नाही की एकदा तुमचे त्याने उघडल्या गेले, तुम्हाला सर्व काही बघणे शक्य होईल - ते तसे नसते. तेथे स्तरांचे वर्गीकरण देखील असते. तर स्तर निर्धारण कशाद्वारे केले जाते? यामध्ये तीन घटक असतात. प्रथम म्हणजे त्याने मुला आतून बाहेर जाणारे क्षेत्र असायलाच हवे व आम्ही यास 'ची' सत्व म्हणतो. याचा काय उपयोग असतो? ते एका टेलिव्हिजन स्क्रिनसारखे असते. फॉस्फरशिवाय टेलिव्हिजन चालू केल्यानंतर तो अजूनही केवळ एक प्रकाश बल्बच असतो. त्यामध्ये प्रकाश असेल, परंतु कुठल्याही प्रतिमा नसतील. प्रतिमा फॉस्फरमुळे प्रदर्शित होतात. अर्थातच, हे

उदाहरण काहीसे संयुक्तिक नाही, कारण आम्ही वस्तुंना थेट बघतो तर टेलिव्हिजन संच एका स्क्रिनव्दारे प्रतिमांना प्रदर्शित करतो. ढोबळमानाने ही एक संकल्पना आहे. हे थोडेसे 'ची' सत्व अत्यंत मौल्यवान असते व ते सूक्ष्मतर तत्वांद्दारे बनलेले असते, ज्यास 'तः' पासून परिष्कृत केले जाते. साधारणतः प्रत्येक व्यक्तीचे 'ची' सत्व वेगवेगळे असते. कदाचित दहा हजारातून दोन व्यक्ती एकाच स्तरावर असू शकतात.

त्येनमुचा स्तर आमच्या विश्वाच्या 'फा' ची थेट अभिव्यक्ती असते. ते काहीसे अलौकिक असते व व्यक्तीच्या शिनशींगशी घनिष्ठ संबंध असतो. जर व्यक्तीचे शिनशींग निम्न असेल तर त्याचा स्तर निम्न असतो. निम्नस्तर शिनशींग असल्यामुळे या व्यक्तीने बहुतांश 'ची' सत्व गमावलेले असते. जर व्यक्तीचा शिनशींग स्तर उंच असेल व साधारण मानवी समाजात त्याने बालपणापासून ते प्रौढत्वापर्यंत प्रसिध्दी, लाभ, आंतर वैयक्तिक मतभेद, व्यक्तिगत लाभ, विविध मानवी भावुकता व इच्छांची कमी पर्वा केली असेल तर त्याचे 'ची' सत्व सापेक्षरित्या अधिक चांगले जतन केले गेलेले असेल. म्हणूनच त्याचे त्याने उघडल्यानंतर तो वस्तुंना अधिक स्पष्टपणे पाहू शकेल. सहा वर्षाखालील मुलांचे एकदा काय त्याने उघडले गेले, तर ते वस्तुंना अधिक स्पष्टतेने पाहू शकतात. त्यांचे त्याने उघडणे देखील सोपे असते. मी एक शब्द जरी उच्चारला, तरी ते उघडले जाईल.

प्रचंड प्रसाराच्या मलीनतेमुळे किंवा साधारण मानवी समाजाच्या प्रचंड बढाईखोरपणामुळे, आम्ही ज्या गोष्टीस बरोबर समजतो; त्या वास्तविकतः बहुधा चुकीच्या असतात. प्रत्येक व्यक्ती एक चांगले जीवन जगू इच्छित नाही काय? एका चांगल्या जीवनाची इच्छा करणे, दुसऱ्यांच्या हितांवर अतिक्रमण करणे असू शकते. ते व्यक्तीच्या स्वार्थी इच्छांना उत्तेजित करू शकते. दुसऱ्यांचे लाभ हिरावून घेऊ शकते किंवा दुसऱ्यांस धमकावण्याकडे व दुसऱ्यांचे नुकसान करण्याकडे मनाचा कल जाऊ शकते. व्यक्ती साधारण लोकांमध्ये व्यक्तीगत लाभांकरिता प्रतिस्पर्धा व भांडण करेल तर मग हे विश्वाच्या गुणधर्माच्या विरुद्ध जाणे नव्हे काय? अश्याप्रकारे, लोक ज्या गोष्टीस बरोबर समजतात, त्या आवश्यकरित्या बरोबर नसू शकतात. लहान मुलास शिक्षित करतांना वयस्क अनेकदा त्यास शिकवतो, "तु चतुर होणे शिकायला हवे," जेणेकरून तो साधारण मानवी समाजात आपले पाय रोवू शकेल. आमच्या विश्वाच्या दृष्टीकोनातून "चतुर होणे" आधीच चुकीचे आहे, कारण आम्हाला प्रकृती क्रमाचे पालन करण्याची

व वैयक्तिक लाभाची कमी पर्वा करण्याची आवश्यकता असते. तसे चतुर असण्याने तो स्व-हिताच्या मागे धावेल. “जो कुणी तुला दमदाटी करेल, त्याच्या शिक्षकाकडे जा व त्याच्या पालकांचा शोध घे.” “जर तुला रस्त्यावर पैसे दिसले तर ते उचल.” मुलांना अश्याप्रकारे शिकविले जाते. बालपणापासून ते प्रौढत्वापर्यंत, जसजसे तो अधिक गोष्टी मिळवित जातो; तो साधारण मानवी समाजात क्रमशः अधिकाधिक स्वार्थी होत जाईल. तो दुसऱ्याचा लाभ घेईल व ‘तः’ गमावेल.

व्यक्तीने हा ‘तः’ पदार्थ गमाविल्यास तो अदृश्य होत नाही. तो दुसऱ्या व्यक्तीस हस्तांतरित केला जातो. मात्र, हे ‘ची’ सत्व अदृश्य होऊ शकते. जर एखादी व्यक्ती बालपणापासून ते प्रौढत्वापर्यंत स्व-हिताच्या शक्तिशाली इच्छेसह फार कपटी असेल व केवळ लाभांच्याच मागे जात असेल तर या व्यक्तीचे त्याने उघडल्यानंतरही साधारणतः कार्य करणार नाही वा वस्तुंना स्पष्ट पाहू शकणार नाही. याचा अर्थ असा नव्हे की ते त्या क्षणापासून पुढे कधीच कार्य करणार नाही. असे का असते? कारण साधना अभ्यासाच्या अवधी दरम्यान, लोक आपल्या मूळ, वास्तविक स्वःत्वाकडे जायचा प्रयत्न करतात व दृढ अभ्यासाद्वारे आपल्याला त्याची सतत भरपाई करणे व त्यास पुन्हा प्राप्त करणे शक्य होईल. म्हणूनच व्यक्तीने शिनशींगकडे लक्ष द्यायला हवे. आम्ही संपूर्ण सुधारणेवर व संपूर्ण श्रेणी सुधारारवर भर देतो. जर शिनशींग उन्नत केले गेले तर सर्वच काही त्यानुसार कार्य करेल. जर शिनशींग उन्नत केले गेले नाही तर ते थोडेसे ‘ची’ सत्व पुन्हा मुळीच प्राप्त करता येणार नाही. हाच नियम आहे.

दुसरी परिस्थिती अशी आहे की, जेव्हा व्यक्ती त्याच्या स्वबळावर चिंगोंग अभ्यास करतो; जर त्याचे जन्मजात गुण चांगले असतील तर त्याचे देखील त्याने उघडले जाऊ शकते. बहुधा, काही लोक त्यांचे त्याने उघडले जात असता क्षणी घाबरून जातात. ते का घाबरतात? याचे कारण, लोक सामान्यतः मध्यरात्रीस चिंगोंग अभ्यास करतात; जेव्हा रात्र अंधारमय व शांत असते. जसा व्यक्ती अभ्यास करतो, तो अचानकपणे आपल्या डोळ्यासमोर एक विशाल नेत्र पाहू शकेल; जे त्याला घाबरविते. ही भीती असामान्यता फार मोठी असते व त्यानंतर तो कधीच चिंगोंग अभ्यास करण्याचे धाडस करू शकणार नाही. किती भयानक! एक लुकलूकणारे विशाल नेत्र तुमच्याकडे बघत आहे व ते अगदीच स्पष्ट आहे. परिणामतः काही लोक त्यास एक दुष्ट नेत्र म्हणतात, तर इतर बुध्द नेत्र वा असेच काही म्हणतात. वास्तवतः ते तुमचे स्वतःचे नेत्र असते. अर्थातच, साधना व्यक्तीच्या स्वतःच्या प्रयत्नावर निर्भर असते तर गोंग व्यक्तीच्या गुरूद्वारे रूपांतरित केले जाते. गोंग रूपांतरित करण्याची संपूर्ण प्रक्रिया अत्यंत किचकट असते व दुसऱ्या आयामांमध्ये घडून येते. शरीर केवळ दुसऱ्या

एका आयामातच नुसते बदलत नाही तर सर्व वेगवेगळ्या आयामात बदलत जाते. तुम्ही हे स्वतः असे करू शकता काय? तुम्ही तसे करू शकत नाही. या गोष्टी गुरूंद्दारे नियोजित व कार्यसिध्द केल्या जातात. म्हणूनच असे म्हटले जाते की, साधना व्यक्तीच्या आपल्या प्रयत्नावर निर्भर असते तर गोंग रूपांतरण व्यक्तीच्या गुरूंद्दारे केले जाते. तुम्ही त्याबद्दल अशीच कामना करू शकता व तश्याप्रकारे विचार करू शकता; परंतु केवळ गुरूच वास्तवतः अश्या गोष्टी करू शकतो.

काही लोक स्वतःच अभ्यासाद्दारे त्यांनमु उघडतात. आम्ही त्यास तुमचे नेत्र असा उल्लेख करतो; परंतु तुम्ही ते स्वतःच विकसित करण्यास असमर्थ असाल. काही लोकांचे गुरू असतात. जेव्हा ते असे बघतात की, या व्यक्तीचे त्यांनमु उघडले आहे; ते त्यांच्याकरीता एक रूपांतरीत करतील. त्यास “वास्तविक नेत्र ”असे म्हणतात. अर्थातच, काही लोकांकडे गुरू नसतो; परंतु जवळून जाणारा एखादा गुरू असू शकेल. बुध्द विचारधारा म्हणते की, “ बुध्द सर्वव्यापी असतात.” ते इतके असंख्य असतात की ते सर्वत्र असतात. काही लोक असेही म्हणतात, “व्यक्तीच्या डोक्याच्या तीन फुट उंचीवर पवित्र जीव असतात.” अर्थात, ते असंख्य असतात. जर जवळून जाणारा एक गुरू असे बघतो की तुम्ही उघड्या त्यांनमुसह चांगल्या पध्दतीने अभ्यास केला आहे व तुम्हास एक नेत्र हवे आहे; तो किंवा ती तुमच्याकरीता एक रूपांतरीत करेल, ज्यास तुम्ही तुमच्या साधनेचे परिणाम म्हणून देखील गणना करू शकता. लोकांना मुक्ती प्रदान करण्यात किंमत, पारितोषिक किंवा प्रसिध्दीची कुठलीही अट वा विचार नसतो. ते अश्याप्रकारे साधारण लोकांच्या नायकांपेक्षा अधिक उदात्त असतात. ते पूर्णतः त्यांच्या परोपकारी करुणावश तसे करतात.

एकदा व्यक्तीचे त्यांनमु उघडल्यानंतर एक स्थिती उद्भवेल. व्यक्तीचे डोळे प्रकाशाच्या तीव्रतेमुळे दिपून जातील व जळजळीत वाटतील. ते वास्तवतः तुमच्या डोळ्यास जळजळ करित नाही. त्याऐवजी, ती तुमची पिनिअल ग्रंथी असते, जी जळजळ होते; जरी तुम्हाला वाटत असेल की तुमचे डोळे जळजळ होत आहेत. याचे कारण असे आहे की, तुम्ही अजूनही हे नेत्र प्राप्त केले नाही. तुम्हास हे नेत्र प्रदान केल्यानंतर तुमचे भौतिक नेत्र जळजळ करणार नाही. आमचे अनेक अभ्यासी या नेत्रास पाहू शकतात किंवा अनुभव करू शकतात. कारण विश्वाच्या समान प्रकृती धारण केल्याने ते फार निरागस व जिज्ञासू देखील असते. ते परीक्षण करण्याकरीता आतमध्ये निरीक्षण करते की, तुमचे त्यांनमु उघडलेले आहे व ते वस्तुंना पाहू शकते किंवा नाही. ते तुमच्या आतमध्ये देखील पाहते. या

बिंदुवर तुमचे त्यानमु उघडलेले असते. जेव्हा ते तुमच्याकडे बघते, तुम्ही त्यास अचानकपणे बघितल्याने घाबरून जाल. वस्तुतः, हे तुमचे स्वतःचे नेत्र असते. यानंतर पुढे, तुम्ही जेव्हा वस्तुंना पाहता, तुम्ही या नेत्रांद्वारे वस्तुंना पाहू शकाल. जरी तुमचे त्यानमु उघडलेले आहे; तुम्ही या नेत्रांशिवाय पाहण्यास पूर्णतः असमर्थ असाल.

तिसरे घटक म्हणजे व्यक्तीने स्तरभेदन केल्यानंतर विभिन्न आयामांमध्ये व्यक्त होणारे भिन्नत्व होय. हा एक असा विषय आहे, जो खऱ्या अर्थाने व्यक्तीचा स्तर निर्धारित करतो. वस्तुंना बघण्याकरीता मुख्य मार्गांशिवाय, लोकांकडे अनेक जोड-मार्ग असू शकतील. बुध्द विचारधारा असे मानते की, प्रत्येक रोमछिद्र एक नेत्र असते; तर ताओ विचारधारा असा दावा करते की, शरीराचे प्रत्येक छिद्र एक नेत्र असते. म्हणजेच, सर्व एक्यूपंचर बिंदू नेत्र असतात. अर्थातच, ते जे चर्चा करतात; ते अजूनही 'फा'चे शरीरामध्ये रूपांतरणाचे एक स्वरूप असते. व्यक्ती शरीरातील कुठल्याही भागातून वस्तुंना पाहू शकतो.

आम्ही ज्या स्तराचा उल्लेख करतो, तो त्यापासून भिन्न असतो. मुख्य मार्गांशिवाय, अनेक भागात देखील अनेकानेक मुख्य जोड-मार्ग असतात; उदा. दोन भुवयांच्या वर, पापणीच्या वर व खाली व *शानगेन बिंदूवर*.^१ ते स्तरांच्या स्तरभेदनाचा विषय निर्धारित करतात. अर्थातच, एका साधारण साधकाकरीता; जर तो वस्तुंना या अनेकानेक भागांतून पाहू शकला तर तो आधीच अत्यंत उच्च स्तरावर पोहचलेला आहे. काही लोक वस्तुंना आपल्या भौतिक नेत्रांद्वारे देखील बघू शकतात. ते या नेत्राच्या साधनेमध्ये सुध्दा सफल झालेले असतील, जे वेगवेगळ्या प्रकारच्या असाधारण क्षमतांनी सुसज्ज असतील. जर या नेत्रांचा योग्य वापर केला गेला नाही तर व्यक्ती नेहमी दुसरी वस्तू न पाहता एकच वस्तुला पाहू शकेल. ते देखील कार्य करणार नाही. अश्यारितीने काही लोक बहुधा, एका नेत्राने एक भाग बघतात तर दुसऱ्या नेत्रानी दुसऱ्या भागास. मात्र, या नेत्राखाली (उजव्या नेत्राखाली) कुठलाही जोड-मार्ग नसतो; कारण की तो 'फा' सोबत थेट संबंधित असतो. लोकांचा दुष्कार्य करण्याकरीता उजव्या डोळ्याचा वापर करण्याकडे कल असतो; त्यामुळे उजव्या डोळ्याखाली कुठलाही जोड-मार्ग नसतो. हे व्यक्तीच्या त्रिलोक-फा साधनेमध्ये विकसित होणाऱ्या अनेक मुख्य जोड-मार्गांना उल्लेखित करते.

एका अत्यंत उच्च स्तरास व त्रिलोक-फा साधनेच्या पार पोहचल्यानंतर, एक संयुक्त नेत्रासारखे दिसणारे नेत्र उत्पन्न होईल. विशेषतः चेहऱ्याच्या वरच्या

भागात एक विशाल नेत्र दिसून येईल, ज्यामध्ये असंख्य छोटे नेत्र असतील. उच्च स्तरावर काही महान ज्ञानप्राप्त लोकांनी इतके सारे नेत्र विकसित केलेले असतात की ते त्यांच्या संपूर्ण चेहऱ्यावर असतात. सर्व नेत्र या विशाल नेत्राव्दारे वस्तुंना बघतात व त्यांना जे हवे असते ते बघतात. एका कटाक्षाने ते सर्व स्तर पाहू शकतात. आज प्राणी शास्त्रज्ञ व कीटक शास्त्रज्ञ माश्यांवर संशोधन करतात. एका माशीचे नेत्र अत्यंत मोठे असते, एका सूक्ष्मदर्शी यंत्राव्दारे बघितल्यास त्याच्या आत असंख्य नेत्र असल्याचे माहित झाले व यास संयुक्त नेत्र असे म्हणतात. अभ्यासी एका अत्यंत उच्च स्तरावर पोहचल्यानंतर अशी स्थिती उत्पन्न होऊ शकेल. व्यक्तीस असे संभव करण्याकरीता तथागत स्तराच्याही कितीतरी पट उच्चतर असायला हवे. मात्र एक साधारण व्यक्ती त्यास बघू शकत नाही. एका सामान्य स्तरावरील लोक देखील त्याचे अस्तित्व बघू शकत नाही व ते दुसऱ्या आयामात अस्तित्वास असल्याने ते केवळ असे पाहू शकतात की, तो किंवा ती एका सामान्य व्यक्ती सारखीच आहे. हे स्तरांचे भेदन स्पष्ट करते. सांगायचे झाले तर, व्यक्ती अनेकानेक आयांमात पोहचू शकतो वा नाही; याचा तो विषय असतो.

मी सामान्यतः सर्वाकरीता त्यानेमुची सरंचना अधोरेखित केली आहे. आम्ही तुमचे त्यानेमु एका बाह्य शक्तीव्दारे उघडतो; त्यामुळे ते सापेक्षरित्या अधिक वेगाने व सोपे होते. जेव्हा मी तुमच्यासोबत त्यानेमुबाबत बोलत होतो; तुमच्यापैकी प्रत्येक जण असे अनुभव करू शकत होता की, तुमचा माथा आवळल्या जात आहे आणि मांसपेशी जणू एकत्र होत आहे व आत खोदत असल्यासारखे जाणवत आहे. ते असे होते, ते असे झाले नव्हते का? ते अश्याप्रमाणे होते. तुम्ही जोपर्यंत येथे आपल्या मनाला खऱ्या अर्थाने फालुन दाफा शिकण्यास लावता, प्रत्येकजण त्याला अनुभव करेल; आतमध्ये भेदन करतेवेळी बाह्य शक्ती अतिशय वेगाने येते. मी एक विशेष ऊर्जा उत्सर्जित केली आहे, जे त्यानेमु उघडते. या दरम्यान तुमचे त्यानेमु दुरुस्त करण्याकरीता मी फालुन देखील पाठविलेले आहेत. ज्यावेळी मी त्यानेमुबद्दल बोलत होतो; मी प्रत्येकाकरीता त्यानेमु उघडीत होतो, जर तुम्ही फालुन दाफामध्ये साधना अभ्यास करता. तथापि, प्रत्येक जणच आवश्यकरित्या वस्तुंना स्पष्ट पाहू शकत नाही, तसेच प्रत्येक जणच त्याव्दारे वस्तुंना आवश्यकरित्या पाहू शकत नाही. याचा स्वतः तुमच्याशी थेट संबंध आहे. काळजी करू नका, कारण हे फार महत्वाचे नाही; जरी तुम्ही त्याव्दारे वस्तुंना बघू शकत नसाल. त्यास साधण्याकरीता आपला वेळ घ्या. जसजसे तुम्ही आपला स्तर सतत प्रगत

करत जाता, तुम्ही क्रमशः वस्तुंना पाहू शकाल व तुमची अधुंक दृष्टी अधिकाधिक स्पष्ट होत जाईल. जोपर्यंत तुम्ही साधना अभ्यास करता व साधना अभ्यास करण्याकरीता आपले मन बनविता; तुम्ही ते सर्व पुन्हा प्राप्त कराल, जे तुम्ही गमाविलेले आहे.

तुम्हाला स्वतःच त्यानेमु उघडायला सापेक्षरित्या कठीण असते. स्वतःच्या बळावर त्यानेमु उघडण्याच्या विविध स्वरूपांबद्दल मी बोलेन. उदाहरणार्थ, बसुन ध्यान करतेवेळी तुमच्या माथ्याकडे व त्यानेमुकडे पाहिले असता, तुमच्यापैकी काहींना असे जाणवते की माथ्याच्या आत अंधार आहे व तिथे काहीच नाही. जसजसा काळ लोटतो, व्यक्ती बघतो की माथ्यामध्ये हळूहळू प्रकाश व्हायला प्रारंभ झाला आहे. साधना अभ्यासाच्या काही कालावधीनंतर, व्यक्तीला प्रथमच समजुन येईल की माथ्यामध्ये क्रमशः प्रकाशमान व्हायला प्रारंभ झाले आहे व नंतर ते लाल होत जाते. यावेळी ते फुलासारखे उमलतांना दिसेल; जसे टेलीविजनवर किंवा एखाद्या चित्रपटात एका क्षणात फुल उमलताना दाखविल्या जाते, असे दृश्य दिसून येतील. प्रारंभी लाल रंग सपाट व्हायला सुरूवात होईल; नंतर तो क्षणातच मध्येच गडद होईल व सतत बदलत जाईल. जर तुम्हाला त्यास संपूर्ण शेवटपर्यंत स्वबळावर चालू करायचे असेल तर आठ-दहा वर्षे देखील कमी पडतील, कारण की संपूर्ण त्यानेमु हा बंधित असतो.

काही लोकांचे त्यानेमु बंधित नसते व ते विवरमार्गांनीशी सुसज्ज असते. मात्र, ते चिर्गोंग अभ्यास करीत नसल्याने त्यामध्ये तेथे कुठलीही ऊर्जा नसते. अश्याप्रकारे, जेव्हा ते चिर्गोंग अभ्यास करतात; काळ्या पदार्थाचे एक गोल पुंज अचानकपणे त्यांच्या डोळ्यासमोर दिसून येईल. काही समयावधीच्या अभ्यासानंतर ते उज्ज्वल होते व नंतर चमकदार होत जाते. शेवटी, ते अधिकाधिक चकाकत जाईल व डोळे काहीसे दिपून गेल्यासारखे वाटतील. म्हणूनच काही लोक म्हणतात, “मी सूर्य बघितला,” किंवा “मी चंद्र बघितला.” वस्तुतः त्यांनी ना सूर्य पहिला ना ही चंद्र. तर मग त्यांनी काय पाहिले? ते त्यांचे विवरमार्ग होते. काही लोक आपल्या स्तरांमध्ये वेगाने स्तरभेदन करतात. नेत्र स्थापित झाल्यानंतर ते वस्तुंना तात्काळ पाहू शकतात. दुसऱ्यांकरीता, ते काहीसे अवघड असते. जेव्हा ते चिर्गोंग अभ्यास करतात; ते असे अनुभव करतील, जणुकाही ते या विवरमार्गामधुन बाजूने बाह्यभागाकडे धावत आहेत. जे एका विहिरीप्रमाणे वा भुयाराप्रमाणे असते. आपल्या झोपेत देखील त्यांना बाह्यभागाकडे धावल्यासारखे अनुभव येईल. काहींना घोड्यावर स्वारी केल्यासारखे वाटेल व काहींना उडल्यासारखे

वाटेल, काहींना धावल्यासारखे जाणवेल तर काहींना कारमध्ये वेगाने समोर गेल्यासारखे वाटेल. स्वबळावर त्यानमु उघडणे फारच कठीण असल्याने त्यांना नेहमी वाटते की, ते अतिवेगाने शेवटास धडकू शकत नाही. ताओ विचारधारा मानव शरीरास एक लघु विश्व मानतो. जर ते एक लघु विश्व असेल तर याबद्दल विचार करा, ते माथ्यापासून ते पिनिअल ग्रंथीपर्यंत १०८ हजार ली^२ पेक्षा अधिक लांब असते. अश्याप्रकारे, व्यक्तीस नेहमी बाहेर धावत गेल्यासारखे व मार्गाच्या शेवटास पोहचण्यास असमर्थ असल्याचे वाटते.

हे काहीसे तर्कसंगत वाटते की, ताओ विचारधारा मानव शरीरास एक लघु विश्व समजते. याचा अर्थ असा नाही की, त्याची संरचना व संयोजन विश्वासारखे असते; तसेच ते आपल्या भौतिक आयामांमध्ये असलेल्या विद्यमान शरीराच्या स्वरूपास देखील उल्लेखित करित नाही. आम्ही विचारतो, “आधुनिक विज्ञानाच्या समजेनुसार, एका अत्यंत सूक्ष्म आयामात पेशींनी निर्मित एका भौतिक शरीराची स्थिती कशी असते?” तिथे विभिन्न रेणू संरचना असतात. अणू, प्रोटोन, केंद्रके, इलेक्ट्रॉन व क्वार्क रेणूपेक्षा सूक्ष्मतर असतात. आता अभ्यासले जाणारे सर्वात सूक्ष्म रेणू म्हणजे न्यूट्रिनो आहे. मग, सर्वाधिक सूक्ष्म कण काय असतो? हे अभ्यास करावयास नक्कीच अतिशय कठीण असते. आपल्या नंतरच्या वर्षात शाक्यमुनींनी हे कथन केले होते, “ते इतके अफाट आहे की त्यास बाह्य भाग नाही व ते इतके सूक्ष्म आहे की त्यास आंतरीक भाग नाही.” याचा काय अर्थ आहे? तथागत स्तरावर, विश्व इतके बृहत् आहे की त्याची सीमारेषा दिसणारी नसते, तर ते इतके सूक्ष्म असते की त्याच्या पदार्थाचे सर्वाधिक सूक्ष्म कण दृश्यमान नसतात. परिणामस्वरूप त्यांनी म्हटले, “ते इतके अफाट आहे की त्यास बाह्य सीमा नाही व ते इतके सूक्ष्म आहे की त्यास आंतरीक सीमा नाही.”

शाक्यमुनी तीन हजार विश्वाच्या सिध्दांताबाबत देखील बोलले. त्यांनी कथन केले की, आपल्या विश्वात व आपल्या आकाशगंगेत असे तीन हजार ग्रह आहेत; ज्यामध्ये आमच्या मानव जातीसारखेच शरीरे असणारी सचेतन जीव आहेत. त्यांनी असे देखील म्हटले की, वाळूच्या एका कणामध्ये अशी तीन हजार विश्वे असतात. त्यात लोकांजवळ आमच्यासारखेच ज्ञान असते व पर्वत, ग्रह व नद्यासह, एक वाळूचा कण याप्रकारे एका विश्वासारखाच असतो. हे काहीसे अकल्पनीय वाटते! असे असेल तर प्रत्येकाने याबद्दल विचार करा. : त्या तीन हजार विश्वांमध्ये वाळू असते काय? त्या वाळूच्या एका कणामध्ये आणखी तीन हजार विश्वे असतात काय? तर मग, त्या तीन हजार विश्वांमध्ये वाळू असते

काय? तर मग, त्या वाळूच्या कोणत्याही एका कणांमध्ये अजूनही तीन हजार विश्वे असतात काय? याप्रमाणे एका तथागत स्तरावर, व्यक्ती त्याचा अंत पाहण्यास असमर्थ असतो.

मानव रेणू पेशींबाबतीतही हेच खरे असते. लोकंविचारतात, विश्व किती विशाल आहे. मला तुम्हाला सांगायचे आहे की, या विश्वास देखील सीमारेषा आहे. तथापि, एका तथागत स्तरावर देखील एखादा त्यास असीमित व अगणितपणे व्यापक समजेल. मात्र, सूक्ष्मदर्शी स्तरावर रेणूंपासून ते सूक्ष्मदर्शी स्तरांपर्यंत, मानवी शरीराचा आंतरिक भाग या विश्वाइतकाच विशाल आहे. हे फार अकल्पनीय वाटू शकेल. जेव्हा एक मानव प्राणी वा जीवन निर्मित केले जाते, त्याचे विशिष्ट जीवन तत्वे व आवश्यक गुण एका अत्यंत सूक्ष्मस्तरावर आधीच संयोजित केले जातात. अश्याप्रकारे, या विषयाचा अभ्यास करताना आमचे आधुनिक विज्ञान फार मागे पडते. संपूर्ण विश्वात असलेल्या ग्रहांवर त्या उच्च बुद्धीमान जीवांच्या तुलनेत, आमच्या मानव जातीचा वैज्ञानिक स्तर काहीसा निम्न असतो. आम्ही दुसऱ्या आयामामध्ये जे एकाच वेळी एकाच ठिकाणी अस्तित्वास असतात, पोहचू शकत नाही; तर दुसऱ्या ग्रहांवरचे उड्डान यान थेट दुसऱ्या आयामात यात्रा करू शकतात. त्या काळ-अवकाशाची संकल्पना पूर्णतः भिन्न असते. अश्याप्रकारे ते आपल्या मनाप्रमाणे येऊ व जाऊ शकतात आणि ईतक्या तीव्र वेगाने की मानव मन त्यास स्विकार करू शकत नाही.

त्येनमुबद्दल बोलतांना एक विषय समोर येतो. जेव्हा तुम्ही विवर मार्गामधुन बाहेर अतिवेगाने जात आहोत; तुम्हाला असे वाटते की, ते अमर्याद व अंतहीन आहे. काही लोक दुसरी स्थिती बघू शकतात. जेथे त्यांना अनुभवास येणार नाही की ते विवरमार्गामधुन जात आहेत; परंतु एका अमर्याद व अंतहीन मार्गांनी अतिवेगाने जात आहेत. बाहेर पळताना तेथे दोन्ही बाजूस पर्वत, नद्या व नगर आहेत. हे आणखीच अकल्पनीय वाटू शकेल. मला एका चिगोंग गुरूंनी असे कथन केलेले आठवते, “मानव शरीराच्या प्रत्येक रोमछिद्रात एक नगर असते व त्यामध्ये रेलगाडी व कार देखील चालतात.” हे ऐकल्यानंतर दुसरे लोक आश्चर्यचकित झाले व त्यांनी त्यास अकल्पनीय समजले. तुम्हाला माहित आहे की पदार्थांचे सूक्ष्मदर्शी कण रेणू, अणू व प्रोटॉन्सला समाविष्ट करतात. आणखी पुढे शोध घेता, जर तुम्ही प्रत्येक स्तरावर एका बिंदूऐवजी त्याचे आयाम बघू शकले आणि रेणूची आयाम, अणूचे आयाम, प्रोटॉनचे आयाम व केंद्रकाचे आयाम बघू शकले तर तुम्ही विभिन्न आयामांमधील अस्तित्वाच्या स्वरूपांना पाहू शकाल. मानव शरीरासह सर्व पदार्थ, वैश्विक अवकाशाच्या आयामातील स्तराच्या परस्पर संबंधाने एकाचवेळी

अस्तित्वास असतात. जेव्हा आमचे आधुनिक पदार्थ विज्ञान पदार्थांच्या सूक्ष्मदर्शी कणांचा अभ्यास करते, ते त्याचे केवळ विभाजन करून व विखंडन करून अभ्यास करते. ते आण्विक विखंडन झाल्यानंतर त्यातील घटकांचा अभ्यास करतात. जर असे एखादे उपकरण असते, ज्याद्वारे आपण स्तरांना विस्तारीत करू शकलो असतो व पाहू शकलो असतो; जेथे सर्व आण्विक घटक व रेणूचे घटक आपल्या संपूर्णतेसह व्यक्त होतात. जर हे दृश्य पाहण्यात आले तर तुम्ही या आयामांच्या पार जाल व दुसऱ्या आयामांमध्ये अस्तित्वास असणाऱ्या वास्तविक दृश्यांना पाहू शकाल. मानव शरीराचा संबंध बाह्य आयामांसोबत असतो व त्या सर्वांना अश्याच अस्तित्वाचे स्वरूप असते.

जसे व्यक्ती स्वबळावर आपले त्यानमु उघडतो, तिथे अजूनही काही दुसऱ्या वेगळ्या परिस्थिती असतात. आम्ही मुख्यत्वे केवळ काही अत्यंत सर्वसामान्य गोष्टींबद्दलच बोललो आहे. काही लोक असेही बघतात की त्यांचे त्यानमु आवर्तन करते. ताओ विचारधारेमध्ये अभ्यास करणारे काही अभ्यासी बहुधा त्यांच्या त्यानमुमध्ये काहीतरी आवर्तन करतांना बघतात. एका टिचकीसह ताईची कवच तुटल्यानंतर, व्यक्ती प्रतिमा बघू शकेल. तथापि, असे नाही की तुमच्या डोक्यामध्ये ताईची आहे. हे गुरू असतात, जे प्रारंभी वस्तुंचे संच तुमच्याकरीता स्थापित करतात; ज्यामध्ये एक ताईची देखील असतो. त्यांनी तुमचे त्यानमु बांधित केले असते. ज्यावेळेला तुमचे त्यानमु उघडले जाते, ताईची एका आवाजासह खुला होईल. गुरू त्यास हेतुपूर्वक असेच नियोजित करतात व ती तुमच्या डोक्यात मूलतःच असलेली काहीतरी गोष्ट नसते.

तरीही काही लोक त्यानमु उघडावयास बघतात. जेवढे अधिक ते याकरीता अभ्यास करतात, तेवढेच ते उघडणारे नसते. याचे कारण काय आहे? त्यांना स्वतःला याबद्दल काहीच कल्पना नसते. मुख्यत्वे याचे कारण हे आहे की, त्यानमुच्या मागे लागता येत नाही. : व्यक्ती त्याची जेवढी अधिक इच्छा करतो, तेवढेच कमी तो प्राप्त करतो. जेव्हा ते व्यक्तीला कसेही करून पाहिजेच असते; तेव्हा ते केवळ उघडणार तर नाहीच पण त्याच्या त्यानमुमधून असे काहीतरी करडया रंगाचा पदार्थ बाहेर येईल, जे त्याच्या त्यानमुला झाकाळून टाकेल. जसा वेळ जातो, ते एक अत्यंत विशाल क्षेत्र बनवेल. जेवढे अधिक ते पुढे वाहते, तेवढे अधिक ते एकत्रित होते व तेवढेच त्याचे त्यानमु उघडणे अशक्य होते. जेवढा अधिक तो त्याच्या मागे लागतो, तेवढा हा पदार्थ अधिकच बाहेर येईल. परिणामस्वरूप, तो त्याच्या संपूर्ण शरीरास असे काही घेरून टाकेल की एका अत्यंत विशाल क्षेत्रासह ते अत्यंत जाडसर बनते. या व्यक्तीचे त्यानमु जरी उघडले असले तरी मात्र अजूनही तो काहीही पाहू शकणार

नाही; कारण की ते त्याच्या आसक्तींमुळे सीलबंद केले असते. केवळ जेव्हा तो भविष्यामध्ये त्याबद्दल विचार करीत नाही व स्वतःच्या या आसक्तीला पूर्णतः सोडून देतो, ते क्रमशः नाहीसे होईल. तथापि, त्यास काढून टाकण्याकरीता अत्यंत पीडादायक व साधना अभ्यासाचा एक प्रदीर्घ अवधी लागतो. जो अतिशय अनावश्यक आहे. काही लोकांना हे ठाऊक नसते. यद्यपि गुरू त्यांना त्याचा पाठलाग न करण्याबद्दल सावध करतात, ते त्यास मानत नाही. ते त्याचा पाठलाग करणे चालूच ठेवतात; मात्र, सरतेशेवटी परिणाम अगदीच उलट होत असतो.

दूरदृष्टीची असाधारण क्षमता

त्येनमुशी थेट संबंधित एका असाधारण क्षमतेला 'दूरदृष्टी'असे म्हटले जाते. काही लोक दावा करतात, "मी येथे बसले असता बीजिंगमधील व अमेरिकेतील दृश्य पाहू शकतो, तसेच पृथ्वीच्या पलीकडील दृश्य देखील पाहू शकतो." काही लोक यास समजू शकत नाही; तसेच यास वैज्ञानिकरित्या स्पष्ट केले जाऊ शकत नाही. हे कसे शक्य आहे? काही लोक यास या किंवा त्याप्रकारे स्पष्ट करण्याचा प्रयत्न करतात व त्यास समजसपणे स्पष्ट करू शकत नाही. त्यांना आश्चर्य वाटते की, लोक इतके सामर्थ्यशाली कसे बनू शकतात. हे असे नसते. त्रिलोक-फा साधना स्तरावर असणाऱ्या अभ्यासीकडे ही क्षमता नसते. दूरदृष्टी व अनेक असाधारण क्षमतांसह तो जे बघतो, ते सर्व एका विशिष्ट आयामामध्येच कार्य करते. जास्तीत जास्त ते या भौतिक आयामाबाहेर नसते. ज्यामध्ये आमची मानव जाती अस्तित्वास आहे. विशेषतः, ते व्यक्तीच्या स्वतःच्या आयाम क्षेत्राच्या पलीकडेही नसते.

एका विशिष्ट आयामामध्ये मानव शरीरास एक क्षेत्र असते, जे 'तः'च्या क्षेत्राहून वेगळे असते. ते एकाच आयामामध्ये नसते; परंतु सारख्याच आकाराचे असते. हे क्षेत्र विश्वासोबत परस्पर संबंधीत असते. तिथे विश्वात जे काही अस्तित्वास असते, ते येथे त्यानुसार प्रतिबिंबित होते. काहीही प्रतिबिंबित केले जाऊ शकते. ती एक प्रतिमा असते; परंतु ती खरी नसते. उदाहरणार्थ, या पृथ्वीवर अमेरिका व वॉशिंग्टन डि.सी. अस्तित्वास आहेत. व्यक्तीच्या आयाम क्षेत्रामध्ये अमेरिका व वॉशिंग्टन डि.सी. प्रतिबिंबित केले जातात; परंतु त्या प्रतिबिंबित प्रतिमा असतात. तरी देखील, प्रतिबिंबित प्रतिमा पदार्थाचे एक स्वरूप असतात व ते तदनु रूप प्रतिबिंबाचे परिणाम असतात; जे तेथील घडणाऱ्या बदलानुसार येथे बदलतात. अश्याप्रकारे काही लोकांद्वारे उल्लेखित दूरदृष्टीची

असाधारण क्षमता व्यक्तीच्या स्वतःच्या आयाम क्षेत्रातील वस्तुंना बघण्याकरीता असते. जेव्हा व्यक्ती पर-त्रिलोक फा स्तरावर अभ्यास करतो, तो वस्तुंना यापुढे अश्याप्रकारे बघणार नाही. तो वस्तुंना थेट बघतो व यास बुध्द 'फा' ची अलौकिक शक्ती म्हटले जाते. ती काहीश्या प्रचंड शक्तीनिशी असते.

त्रिलोक फा साधनेमध्ये दूरदृष्टीची असाधारण क्षमता कश्याप्रकारे कार्य करते? हे मी सर्वांना समजावून सांगणार आहे. या क्षेत्रामध्ये व्यक्तीच्या माथ्यामध्ये एक आरसा असतो. साधारण व्यक्तीचा आरसा त्याच्या स्वतःकडे सामोरे फिरतो; परंतु अभ्यासीचा आरसा याउलट होतो. जेव्हा व्यक्तीच्या दूरदृष्टीच्या असाधारण क्षमतेचा उद्भव होणार असतो, तो मागे पुढे फिरेल. हे ज्ञात आहे की, चित्रांना निरंतर एका गतीमध्ये दाखविण्याकरीता एक चित्रफीत चोवीस फ्रेम प्रति सेकंद दाखविल्या जाते. जर चोवीस फ्रेम प्रति सेकंद पेक्षा कमी दाखविल्या गेल्या तर प्रतिमा झटकन निघुन जाईल व एकदम ऊसळी घेईल. आरश्याची आवर्तन गती चोवीस फ्रेम प्रति सेकंदपेक्षा अधिक वेगाने असते व तो जे प्राप्त करतो त्यास प्रतिबिंबित करतो व तुम्हाला दाखविण्याकरीता त्यास पलटतो. परत पालटल्यावर प्रतिमा नंतर पुसल्या जातात. तो प्रतिबिंबित करतो व पलटतो व नंतर प्रतिमा पुसून टाकतो. हे आवर्तन सतत चालू असते. अश्याप्रकारे तुम्ही जे बघता ते एका गतीमध्ये असते. ते तुम्हाला तुमच्या स्वतःच्या आयाम क्षेत्रात काय प्रतिबिंबित केले आहे, ते पाहू देते व ते विशाल विश्वात काय आहे, त्यानुरूप असते.

तर मग व्यक्ती त्याच्या पाठीमागे काय आहे, हे कसे पाहू शकतो? एवढ्या लहान आरश्यासह, तो व्यक्तीच्या सभोवताल सर्वकाही कसे प्रतिबिंबित करू शकतो? तुम्हाला माहित आहे की, जेव्हा व्यक्तीचे त्येनमु आकाशीय दृष्टीच्या पार उघडले जाते व विवेक दृष्टी प्राप्त करणारे असते; ते आमच्या आयामाच्या पलीकडे पोहचण्याच्या जवळ असते. या बिंदूवर जेव्हा स्तर भेदन अवश्यंभावी असते, त्येनमु एक बदल अनुभव करेल. जेव्हा तो भौतिक वस्तुंना पाहतो, ते सर्व अदृश्य झालेले असतील. लोक व भिंती - सर्व अदृश्य झालेले दिसेल - सर्वच अदृश्य होते. तेथे यापुढे काहीच भौतिक अस्तित्त्व असणार नाही. एकदा जवळून अवलोकन केले असता; तुम्ही बघाल, यापुढे या विशिष्ट आयामामध्ये लोक अधिक काळ अस्तित्वास राहत नाहीत. तेथे फक्त तुमच्या आयाम क्षेत्राच्या कक्षेत केवळ एक आरसा उभा असेल. तरीही हा तुमच्या आयाम क्षेत्रातील आरसा हा तुमच्या आयाम क्षेत्राच्या संपूर्ण आयाम क्षेत्राएवढा मोठा असतो. अश्याप्रकारे, जेव्हा तो मागे पुढे आवर्तन करतो; तो सगळीकडे सर्वकाही प्रतिबिंबित

करतो. तुमच्या आयामक्षेत्रात जर तो विश्वामध्ये जे आहे त्यानुरूप असेल तर तो तुम्हाला सर्वकाही दाखवू शकतो. यास आम्ही “दूरदृष्टीची असाधारण क्षमता” असे म्हणतो.

मानव शरीर शास्त्र अभ्यासक जेव्हा या असाधारण क्षमतेचे परीक्षण करतात, ते बहुधा सहजपणे त्यास नाकारतात. त्यांचे नाकारण्याचे कारण पुढीलप्रमाणे आहे. उदाहरणार्थ, जेव्हा व्यक्तीस बीजिंगमधील कुणाच्या तरी नातेवाईकाबद्दल विचारले जाते, “तुमचे नातेवाईक घरी काय करीत आहे?” नातेवाईकाचे नाव व सामान्य माहिती दिल्यानंतर व्यक्ती तिला पाहू शकेल. तो इमारत कशी दिसत आहे याचे वर्णन करणार, दारातून प्रवेश कसा करायचा व कक्षात प्रवेश केल्यानंतर कक्षाची साजसज्जा कशी आहे. तो जे सांगतो सर्व खरे आहे. नातेवाईक काय करीत आहे? तो म्हणतो की, नातेवाईक काहीतरी लिहीत आहे. त्याची पडताळणी करण्याकरीता ते त्याच्या नातेवाईकाला फोन करतील व विचारतील, “तुम्ही आता काय करीत आहात?” “मी जेवण करीत आहे.” हे त्यांनी जे बघितले त्याच्याशी असहमत नसेल काय? पूर्वी, या असाधारण क्षमतेला नाकारण्याचे हेच कारण होते. तथापि, त्याने जे वातावरण बघितले मुळीच चुकीचे नव्हते. कारण की आमचे स्थान व वेळ, ज्यास आम्ही “काल - अवकाश” म्हणतो व जेथे असाधारण क्षमता अस्तित्वास असते, त्या आयामाच्या काळ अवकाशातील वेळ यात भिन्नता असते. दोन्ही बाजूस काळाच्या संकल्पना वेगळ्या असतात. आधी ती काहीतरी लिहीत होती व आता ती जेवण करीत आहे. तेथे वेळतील असा फरक असतो. परिणामस्वरूप, जर मानव शरीराचा अभ्यास करणाऱ्यांनी अनुमानात्मक गृहीतके काढली आणि पारंपरिक सिध्दांत व आधुनिक विज्ञानाच्या आधारावर संशोधन केले, तरीही दहा हजार वर्षांनंतर देखील त्यांचे प्रयत्न निष्फळच असतील; कारण हे प्रथमदृष्ट्या साधारण लोकांच्या पलीकडील काहीतरी आहे. त्यानुसार मानवजातीने आपली मानसिकता बदलण्याची गरज आहे व या गोष्टींना आता यापुढे अश्याप्रकारे समजू नये.

पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमता

त्येनमुशी थेट संबंधित दुसऱ्या एका क्षमतेला “पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञान” असे म्हटले जाते. सध्या त्याने, दूरदृष्टी आणि पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमतासहित जगभरात सार्वजनिकरित्या सहा असाधारण क्षमता मान्यताप्राप्त आहेत. भविष्यज्ञान किंवा पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञान काय असते? ते

असे आहे की, व्यक्ती दुसऱ्याचे भविष्य व भूतकाळ त्यास सांगू शकतो. एका शक्तिशाली सामर्थ्यासह, व्यक्ती एका समाजाचे उदय व पतन सांगू शकतो. एका शक्तिशाली सामर्थ्यासह, व्यक्ती सर्व वैश्विक बदलांच्या सिध्दांतांना पाहू शकेल. ही पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमता होय. कारण पदार्थ गतिमान असतो व एका निश्चित सिध्दांताचे पालन करतो, सर्व पदार्थांचे अनेकानेक दुसऱ्या आयामामध्ये त्याच्या अस्तित्वाचे स्वरूप असते. उदाहरणार्थ, जेव्हा व्यक्तीचे शरीर हालचाल करते, त्याच्या शरीरातील पेशी देखील हालचाल करतील व एका सूक्ष्मदर्शी स्तरावर सर्व तत्वे, जसे रेणू, प्रोटोन्स, इलेक्ट्रॉन्स व सर्वाधिक सूक्ष्मतम कण देखील हालचाल करतील. मात्र, तरीही त्यांना त्यांचे स्वतःच्या अस्तित्वाचे स्वतंत्र स्वरूप असते व दुसऱ्या आयामांतील शरीराची स्वरूपे देखील बदलास सामोरे जातील.

आम्ही असे सांगितले नाही काय की पदार्थ हा लुप्त होत नसतो? एका निश्चित आयामामध्ये जे काही व्यक्ती करतो, जे काही व्यक्तीने केले आहे अथवा जे काही व्यक्ती आपल्या हात हलविल्याने करतो; ते सर्व पदार्थिक अस्तित्त्व असते व तो जे काही करतो, ते नेहमीकरीता एक प्रतिमा व संदेश सोडून जाईल. दुसऱ्या आयामामध्ये ते लुप्त होत नसते व ते तेथे नेहमीकरीता राहिल. एका असाधारण क्षमता प्राप्त व्यक्तीला गतकाळातील अस्तित्वास असणाऱ्या प्रतिमांना पाहून कळेल की काय झाले होते. भविष्यामध्ये तुमच्याकडे भविष्यज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमता असल्यास जेव्हा तुम्ही त्याकडे बघाल, माझ्या आजच्या व्याख्यानाचे स्वरूप अजूनही अस्तित्वास असेल. एका विशिष्ट आयामामध्ये वेळेची संकल्पना नसते. जेव्हा व्यक्ती जन्म घेतो, त्याचे संपुर्ण आयुष्य तेथे आधीच एकाचवेळी अस्तित्वास असते. काही लोकांकरीता तेथे एकापेक्षा अनेक आयुष्य अस्तित्वास असतात.

काही लोक आश्चर्य करू शकतात, “ तर मग आमचे स्वतःला बदलण्याकरीता व्यक्तिगत प्रयत्न अनावश्यक असतात काय?” ते यास स्विकार करू शकत नाही. वस्तुतः, व्यक्तिगत प्रयत्न व्यक्तीच्या जीवनामध्ये लहानसहान वस्तुंना बदलू शकतील. काही क्षुल्लक गोष्टींना व्यक्तिगत प्रयत्नांद्वारे किंचितसे बदलले जाऊ शकते, परंतु काटेकोररित्या बदलाकरीता तुमच्या प्रयत्नामुळे तुम्ही कर्म देखील प्राप्त करू शकता. अन्यथा, कर्म करण्याचा विषयच येणार नाही व तेथे चांगले कार्य व वाईट कार्य करण्याचा विषयही मुळीच राहणार नाही. जेव्हा व्यक्ती अश्याप्रकारे कार्य करण्यावर भर देतो, व्यक्ती दुसऱ्याचा लाभ घेईल व

वाईट कर्म करेल. त्यानुसार, म्हणूनच साधना अभ्यासामध्ये वेळोवेळी प्रकृतीच्या क्रमाचे अनुसरण करणे आवश्यक आहे; कारण की तुम्ही तुमच्या प्रयत्नांवांदारे दुसऱ्यास हानी पोहचवाल. जर तुमच्या जीवनात प्रारंभ करण्याकरीता काहीतरी नाही व तुम्ही ते प्राप्त करता जे समाजामध्ये दुसऱ्याच्या मालकीचे होते तर तुम्ही त्या व्यक्तीचे ऋणी व्हाल.

मोठ्या घटनांच्या बाबतीत, एक साधारण व्यक्ती त्यास मुळीच बदलू शकत नाही. तसे करण्याचा केवळ एकच मार्ग आहे. तो हा आहे की, जर ही व्यक्ती केवळ वॉईट कर्म करतो व काहीच नाही तर नुसती वॉईटच कर्मे करतो तर तो आपले जीवन बदलू शकतो. मात्र, तो ज्याला सामोरे जातो तो पूर्ण विनाश असेल. एका उच्चतर स्तरावरून आम्ही बघतो की, जेव्हा व्यक्ती मरण पावतो; त्याची आद्यचेतना विलुप्त होत नसते. त्याची आद्यचेतना का विलुप्त होत नसते? वस्तुतः, आम्ही बघितले आहे की, जेव्हा व्यक्ती मृत होतो; त्याचे शवगृहातील शव आमच्या आयामामध्ये काहीच नसते तर केवळ मानवी पेशींचे शरीर असते. या आयामामध्ये आंतरिक अंगांच्या अनेकानेक मांसपेशी व संपूर्ण मानव शरीरातील संपूर्ण पेशी कुजून गळून पडतात, तर दुसऱ्या आयामामध्ये रेणू, अणू, प्रोटोन्स इत्यादी पेशी अधिक सूक्ष्मतर कणांनी बनलेली शरीरे सर्व मृत झालेली नसतात. ते दुसऱ्या आयामामध्ये अस्तित्वास असतात व अजूनही सूक्ष्मदर्शी आयामामध्ये वास्तव्यास असतात. जो व्यक्ती सर्व प्रकारचे वॉईट कार्य करतो, तो त्याच्या सर्व पेशींच्या विघटनाला सामोरे जाईल; ज्यास बुध्द धर्म “शरीर व चेतनेचे विलुप्त होणे” असे म्हणतो.

व्यक्तीचे जीवन बदलण्याचा आणखी एक मार्ग असतो व हाच एकमात्र मार्ग असतो : तो हा आहे की व्यक्तीने आतापासून साधनेचा मार्ग स्विकारायला हवा. जर व्यक्ती साधनेचा मार्ग अवलंबितो तर त्याचे जीवन का बदलले जाऊ शकते? अश्या गोष्टी सहजपणे कोण बदलू शकतो? एकदा काय ही व्यक्ती साधना अभ्यासाचा मार्ग अवलंबण्याचा विचार करते व एकदा काय हा विचार उत्पन्न होतो, तो एका स्वर्णासारखा चकाकतो व जगतातील दाही दिशांना हादरवून सोडतो. बुध्द विचारधारा, त्यांच्या विश्वाबद्दलच्या मतांमध्ये दाही-दिशा जगताचा सिध्दांत आहे. एका उच्चतर जीवाच्या दृष्टीतून, एका व्यक्तीचे जीवन केवळ मनुष्य बनून राहण्याकरीता नसते. हा जीव विचार करतो की, व्यक्तीचे जीवन विश्वाच्या अवकाशात जन्म घेते व विश्वासारखेच गुणधर्म धारण करून असते. जीवन करुणाशील असते व ज्यन-शान-रेन च्या पदार्थांनी बनलेले

असते. मात्र, एक जीवन सामाजिक संबंध देखील स्थापित करतो. समुदायातील सामाजिक परस्परक्रिये-दरम्यान, काही जीवन भ्रष्ट होऊन जातात व अश्याप्रकारे एका निम्न स्तरास येऊन पडतात. जेव्हा ते त्या स्तरावरही राहू शकत नाही व पुन्हा भ्रष्ट होतात, ते परत आणखीनच निम्नतर स्तरावर पडत जातील. ते परत-परत तोपर्यंत पडत जातील, जोपर्यंत सरतेशेवटी ते या साधारण लोकांच्या स्तरास येत नाहीत.

या स्तरावर या लोकांचा विनाश व समाप्त व्हायला हवे होते. मात्र, आपल्या महान परोपकारी करुणेपायी त्या महान ज्ञानप्राप्त लोकांनी, विशेषतः या आमच्या मानवी समाजासमान अवकाशाची रचना केली. या अवकाशाच्या आयामामध्ये व्यक्तीस हे अतिरिक्त मानव शरीर दिले गेले व ही अतिरिक्त नेत्रांची जोडी दिली गेली; जे केवळ या भौतिक आयामामधील वस्तुंनाच पाहू शकते. अर्थातच व्यक्ती भ्रमामध्ये हरविला जातो व त्यास विश्वाचे सत्य बघू दिले जात नाही, जे काही इतर सर्व आयामामध्ये बघितले जाऊ शकते. या भ्रमामध्ये व अश्या परिस्थिती अंतर्गत व्यक्तीस अश्याप्रकारची संधी दिलेली आहे. व्यक्ती भ्रमित असल्याने ते सर्वाधिक दुःखदायक सुध्दा आहे. या शरीरासह व्यक्तीस त्रास भोगावयास लावले जाते. जर व्यक्तीला या आयामातून त्याच्या उत्पत्ती स्थानाकडे परतायचे असेल तर ताओ विचारधारा असे म्हणते की, व्यक्तीने आपल्या मूळ, वास्तविक स्वःत्वाकडे परतण्याकरीता साधना अभ्यास करावा. जर त्याचे हृदय साधना अभ्यासाकरीता असेल तर हा त्याचा बुध्द स्वभाव असतो, ज्याचा उदय झाला आहे. हे हृदय सर्वाधिक मौल्यवान समजले जाते व लोक त्याची मदत करतील. अश्या कठीण परिस्थितीत देखील ही व्यक्ती अजूनही हरविलेली नाही व तिला परतायचे आहे. परिणामस्वरूप, लोक त्याची मदत करतील व त्यास विनाअट मदत देतील - ते त्याची कुठल्याही गोष्टींसह मदत करतील.आम्ही अश्या गोष्टी फक्त साधकांकरीता का करू शकतो व एका साधारण व्यक्तीकरीता का करू शकत नाही, त्याचे हे कारण आहे.

एका साधारण व्यक्तीच्या बाबतीत, जो रोग दुरुस्तीच्या शोधात आहे; आम्ही त्याची कुठल्याही प्रकारे मदत करू शकत नाही. कारण एक साधारण व्यक्ती अगदी एक साधारण व्यक्तीच असतो. एका साधारण व्यक्तीने साधारण मानवी समाजाच्या परिस्थितीनुरूप असायला हवे. अनेक लोक म्हणतात की, बुध्द सर्व जीवांना मुक्ती प्रदान करतात व बुध्द विचारधारा सर्व जीवांच्या मुक्तीची शिकवण देते. मला तुम्हाला सांगायचे आहे की, तुम्ही सर्व बौध्द धर्मग्रंथांना

तपासून पाहू शकता व त्यापैकी कुणीही असे म्हणत नाही की साधारण लोकांकरीता रोग दुरुस्ती करणे म्हणजे लोकांना मुक्ती देणे होय. ते या अलीकडील वर्षातील बनावटी चिंगोंग गुरू आहेत; ज्यांनी या विषयाचा गोंधळ केला आहे. त्या खऱ्या चिंगोंग गुरूंनी ज्यांनी मार्ग बनविला, त्यांनी तुम्हाला दुसऱ्याचे रोग दुरुस्ती करण्यास मुळीच सांगितले नव्हते. त्यांनी तुम्हाला केवळ अभ्यास करायला शिकविले, रोग दुरुस्त करणे व स्वतःच कसे तंदुरुस्त राहायचे ते शिकविले. तुम्ही एक साधारण व्यक्ती आहात. दोन दिवस अभ्यास शिकल्याने तुम्ही रोग दुरुस्ती कशी करू शकता? हे दुसऱ्यास धोका देणे नव्हे काय? ते तुमच्या मोहभावास प्रोत्साहन देत नाहीत का? ते साधारण लोकांमध्ये दिखावा करण्याकरीता, प्रसिध्दी, स्व-हित व काहीश्या अलौकिक गोष्टींच्या मागे लागणे होय! हे पूर्णतः प्रतिबंधित असते. म्हणूनच, काही लोक काही गोष्टींच्या जेवढे अधिक मागे जातील, तेवढेच ते त्यास कमी प्राप्त करतील. तुम्हाला तसे करण्याची अनुमती नसते; तसेच तुम्हाला साधारण मानव समाजाच्या स्थितीला ईतक्या सहजपणे बाधा पोहचवू दिले जात नाही.

या विश्वाचा असा एक नियम आहे की, जेव्हा तुम्हाला तुमच्या मूळ, वास्तविक स्वःत्वाकडे परतायचे असते; दुसरे तुमची मदत करतील. ते विचार करतात की, मानव जीवनाने साधारण लोकांमध्ये राहण्यापेक्षा जिथून ते आले आहे, तेथे परत यायला हवे. जर व्यक्तीस काहीच रोग नसेल व त्यास आरामदायकरित्या राहू दिले, जरी त्यास म्हटले गेले तरी - त्याला अमर होण्यामध्येही रस असणार नाही. हे किती छान असेल, जर व्यक्तीस कुठलाही रोग व अडचणी असणार नाही व त्याला हवे असणारे सर्वकाही त्याच्याजवळ असेल! ते खरोखरीच अमर लोकांचे जग असेल. परंतु तुम्ही या स्तराला येऊन खाली पडले, कारण की तुम्ही भ्रष्ट झाले होते. त्यामुळे तुम्ही आरामदायक असणार नाही. व्यक्ती भ्रमामध्ये सहजपणे वाईट कृत्य करू शकतो व बुध्द धर्म यास 'कार्मिक दुःख' म्हणतो. म्हणूनच, जेव्हा काही लोकांना काही दुःख होतात वा विपत्ती येते, ते त्यांच्या कर्माच्या कर्मफलानुसार कर्माचे ऋण फेडीत असतात. बुध्द धर्म हे देखील मानते की, बुध्द सर्वत्र असतात. जर बुध्दाने एकदा आपला हात फिरविला तर संपूर्ण मानव जातीचे रोग नष्ट केले जाऊ शकतात. हे अगदी साध्य करण्याजोगे आहे. तर मग, इतके सारे बुध्द सभोवताली असतांना कुणीही त्यास का केले नाही? कारण की या व्यक्तीने पूर्वी वाईट कार्य केले होते, ज्यामुळे तो या विपत्तीस भोगत आहे. जर तुम्ही त्यांचे रोग ठीक केले तर ते विश्वाच्या

नियमांचे उल्लंघन केल्यासारखे होईल; कारण की व्यक्ती मग कुणाचेही ऋण फेडावे लागत नसल्याने काहीही दुष्कार्ये करू शकेल. याची अनुमती नसते. अश्याप्रकारे, प्रत्येक जण साधारण मानवी समाजाच्या स्थितीस टिकवून ठेवतो व कुणालाही त्यात व्यवधान उत्पन्न करावेसे वाटत नाही. साधनेचा अभ्यास तुम्हाला स्वतःस आरामदायकरित्या पूर्णतः रोगमुक्त बघण्याचा व खऱ्या अर्थाने मुक्त होण्याचे उद्दिष्ट प्राप्त करण्याचा एकमात्र असा मार्ग आहे ! केवळ लोकांनी एका उचित मार्गाने साधना केल्यानेच सर्व प्राणीमात्रांची खरी मुक्ती होऊ शकते.

अनेक चिगोंग गुरु रोग दुरुस्ती का करू शकतात ? ते रोग दुरुस्तीबद्दल का बोलतात ? काही लोकांनी या प्रश्नांवर विचार केला असेल. हे बहुतांश चिगोंग गुरु एका उचित अभ्यासातील नाहीत. त्यास रोग उपचाराची अनुमती असेल, जेव्हा एक खरा चिगोंग गुरु त्यांच्या साधनेच्या अवधी दरम्यान सर्व जीवांना दुःखात बघतो; आपल्या करुणा व सहानुभूतीवश त्यांच्यापैकी कुणाची तरी मदत करू शकतो. तो रोग-दुरुस्त करू शकत नाही. तथापि, तो रोगाला केवळ तात्पुरते दाबुन ठेवू शकतो. ते रोग आता तुमच्याकडे नाहीत, परंतु तुम्हाला नंतर ते मिळतील; कारण तो तुमचे रोग काही कालावधीकरीता लांबणीवर टाकतो. तो त्यांना कुठेतरी दुसरीकडे अथवा तुमच्या नातेवाईकांच्या शरीरांमध्ये स्थानांतरीत करेल. तो तुमच्याकरीता खरेच कर्म पूर्णतः नष्ट करण्यास असमर्थ असेल. त्याला एका साधारण व्यक्तीकरीता असे सहजपणे करू दिले जात नाही तर केवळ अभ्यासीकरीता करू दिले जाते; असा नियम आहे.

बुध्द विचारधारेमध्ये “सर्व जीवांची मुक्ती” हे तुम्हाला साधारण लोकांच्या अत्यंत दुःखमय अवस्थेतून बाहेर काढून उच्चतर स्तरास घेऊन जाणे सूचित करते. तुम्ही अधिक काळ दुःख भोगणार नाही व मुक्त केले जाल - हेच काय ते सूचित करते. बुध्द शाक्यमुनी निर्वाणाच्या दुसऱ्या बाजुबद्दल बोलले नव्हते का ? सर्व जीवांच्या मुक्तीचा तोच वास्तविक अर्थ आहे. जर तुम्ही साधारण लोकांमध्ये बऱ्याचशा पैशासह, आरामाने जगता व तुमचा बिछाना पैशाने भरलेला आहे व तुम्हाला काहीच दुःख नाही, तर तुम्हाला अमर बनण्यास जरी सांगितले तरी तुम्ही त्यामध्ये रुची घेणार नाही. एक साधक म्हणुन तुमचा जीवनमार्ग बदलला जाऊ शकतो. केवळ साधना अभ्यासाव्दारेच तुमचे जीवन बदलले जाऊ शकते.

ज्या पध्दतीने पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची असाधारण क्षमता कार्य करते, ते व्यक्तीच्या माथ्यामध्ये एक छोटा टेलिव्हिजन पडदा असण्यासारखे असते. काही

लोकांच्या ते माथ्यावर असते तर काही लोकांच्या माथ्याजवळ, काहींच्या ते माथ्याच्या आत असते. काही लोक आपले डोळे बंद करून वस्तुंना पाहू शकतात. जर सिध्दी शक्तिशाली असेल तर व्यक्ती उघड्या डोळ्यांनी वस्तुंना पाहू शकेल. तथापि, दुसरे त्यांना बघू शकत नाही; कारण की त्या व्यक्तीच्या आयाम क्षेत्राच्या कक्षेतील काहीतरी असते. दुसऱ्या शब्दांत, ही असाधारण क्षमता विकसित झाल्यानंतर तेथे एक दुसरी असायला पाहिजे, जी दुसऱ्या आयामातून दृष्यांना प्रतिबिंबित करण्याकरीता एक वाहक म्हणून कार्य करते. परिणामस्वरूप, ती या त्यानमुद्दारे बघितली जाऊ शकते. व्यक्ती दुसऱ्याचे भविष्य व गतकाळ अचूकपणे बघू शकतो. भविष्य कथन कितीही चांगले कार्य करित असले तरी ते लहान सहान घटनांना व त्यांच्या तपशीलास सांगू शकत नाही. तथापि, ही व्यक्ती वर्षाच्या वेळेसमेत वस्तुंना अत्यंत स्पष्ट पाहू शकतो. बदलांचे सर्व तपशील दृश्यमान असतात; कारण व्यक्ती जे बघतो, ते लोक व विभिन्न आयामांमधील वस्तुंचे वास्तविक प्रतिबिंब असते.

जोपर्यंत तुम्ही सर्व फालुन दाफाचा अभ्यास करता, प्रत्येकाचे त्यानमु उघडले जाईल. परंतु आम्ही ज्या असाधारण क्षमतांबाबत नंतर बोललो आहोत, त्या प्रदान केल्या जात नाही. तुमच्या स्तराच्या सतत सुधारासह, पूर्वज्ञान व अतीत ज्ञानाची क्षमता स्वाभाविकरित्या उद्भवे. तुमच्या भविष्यातील साधना अभ्यासात ही परिस्थिती उत्पन्न होईल व जेव्हा ही क्षमता विकसित होते, तुम्हाला कळेल की काय चालले आहे. म्हणूनच आम्ही 'फा' चे हे नियम शिकविले आहे.

पंचतत्वाच्या व त्रिलोक्या पार जाणे

“पंचतत्वाच्या व त्रिलोक्या पार जाणे” काय असते? हा अतिशय नाजूक मुद्दा मांडायचा आहे. यापूर्वी, अनेक चिगोंग गुरू या विषयावर बोलले आहेत व ते त्या लोकांच्या प्रश्नांमुळे जे लोक चिगोंगमध्ये विश्वास करित नाही, अडकले गेले. “तुमच्यापैकी कोण आहे, जो चिगोंग अभ्यास करतो व पंचतत्वाच्या पार गेला आहे व त्रिलोक्यमध्ये नाही?” काही लोक चिगोंग गुरू नाहीत व ते स्वतःला चिगोंग गुरू म्हणून ढोंग करतात. जर ते त्याबद्दल स्पष्ट नाहीत तर त्यांनी शांत रहायला हवे. तथापि, ते अजूनही त्याबद्दल बोलायचे धाडस करतात व दुसरे लोक त्यांना निरुत्तर करतात. यामुळे साधकाच्या समुदायास फार हानी पोहचविलेली आहे व फार गोंधळास कारणीभूत ठरले आहे. काही लोक चिगोंगवर हल्ला

करण्याकरीता या संधीचा वापर करतात. “पंचतत्वाच्या व त्रिलोकच्या पार जाणे ” साधक समुदायात एक म्हण आहे. ती धर्मांमध्ये रूजलेली आहे व ती धर्मांतून येते. म्हणूनच, आम्ही या विषयावर त्याच्या ऐतिहासिक पृष्ठभूमी व त्यावेळेसच्या परिस्थितींना लक्षात घेतल्याशिवाय बोलणार नाही.

“पंचतत्वाच्या पार जाणे” काय असते? प्राचीन चीनी भौतिकशास्त्र व आधुनिक भौतिकशास्त्र हे दोन्ही चीनी पंचतत्वाच्या सिध्दांताला बरोबर मानतात. हे सत्य आहे की धातू, लाकूड, जल, अग्नी व पृथ्वी ही पंचतत्वे आमच्या विश्वात सर्वकाही निर्मित करतात. अश्याप्रकारे आम्ही पंचतत्वाच्या सिध्दांताबद्दल बोलतो. जर व्यक्ती ‘पंचतत्वाच्या पार गेला आहे’ असे बोलले जाते तर आधुनिक भाषेत त्याचा अर्थ असा होतो की, तो आमच्या या भौतिक जगताच्या पलीकडे गेला आहे. हे काहीसे रहस्यमय वाटते. प्रत्येकाने यावर विचार करा. : एका चिगोंग गुरूकडे गोंग असतो. मी एका प्रयोगामध्ये भाग घेतला व अनेक दुसरे चिगोंग गुरू देखील आपली ऊर्जा मापण्याकरीता या प्रयोगातून गेले आहेत. गोंगमधील भौतिक तत्वे आजच्या अनेक उपकरणाव्दारे शोधून काढली जाऊ शकतात. असे म्हणायचे आहे, जोपर्यंत असे उपकरण आहे; चिगोंग गुरूव्दारे उत्सर्जित तत्वे व त्याच्या गोंगचे अस्तित्व शोधले जाऊ शकते. आधुनिक उपकरणे इन्फ्रारेड किरणे, अल्ट्रावायोलेट किरणे, अल्ट्रासोनिक तरंग, इन्फ्रासोनिक तरंग, विद्युत, चुंबकीय शक्ती, गामा किरणे, अणू व न्यूट्रॉन्स शोधू शकतात. एका चिगोंग गुरूकडे हे सगळे पदार्थ असतात आणि तेथे चिगोंग गुरूंनी उत्सर्जित केलेले इतर दुसरे काही पदार्थ असतात, जे शोधले जाऊ शकत नाही; कारण की अश्या प्रकारची कुठलीही उपकरणे अस्तित्वास नाहीत. जोपर्यंत अशी उपकरणे आहेत, सर्वकाही शोधले जाऊ शकते. चिगोंग गुरूव्दारे उत्सर्जित केलेले पदार्थ अत्यंत मौल्यवान आढळले आहेत.

एका चुंबकीय क्षेत्राच्या एका विशेष प्रभावाखाली एक चिगोंग गुरू एक शक्तिशाली व अत्यंत सुंदर आभामंडल उत्सर्जित करू शकतो. जेवढे अधिक व्यक्तीचे गोंग सामर्थ्य, उत्पन्न केलेले ऊर्जा क्षेत्र तेवढेच मोठे असते. एका साधारण व्यक्तीकडे देखील आभा मंडल असते; परंतु ते अतिशय लहान व दुर्बल असते. उच्च ऊर्जा भौतिक शास्त्राच्या संशोधनात लोक मानतात की, ऊर्जा न्यूट्रॉन्स व अणुसारख्या कणांनी बनलेली असते. काही प्रसिध्द गुरूंसहित, अनेक चिगोंग गुरू परीक्षणाला सामोरे गेले आहेत. माझे देखील परीक्षण केले गेले आहे

व उत्पन्न गामा किरणांचे व थर्मल न्यूट्रॉन्सचे शोधलेले विकिरण सामान्य पदार्थाच्या ऐंशी ते एकशे सत्तर पटीने अधिक होते. या बिंदूवर, परीक्षण उपकरणाची सूचक सुई आपल्या अधिकतम सीमेपर्यंत पोहचली; कारण सुई आपल्या अधिकतम बिंदूवर बंद पडली. शेवटी माझ्याकडे किती ऊर्जा होती, हे उपकरण सांगू शकले नाही. हे अगदीच अकल्पनीय आहे की एका व्यक्तीकडे एवढे शक्तिशाली न्यूट्रॉन्स असू शकतात! व्यक्ती एवढे न्यूट्रॉन्स कसे उत्पन्न करू शकतो? याने हे देखील सत्यापित होते की, आम्हा चिगोंग गुरूकडे गोंग व ऊर्जा असते. हे वैज्ञानिक व तांत्रिक समुदायातर्फे सत्यापित केले गेले आहे.

पंचतत्वाच्या पार जाण्याकरीता, शरीर व मन या दोन्हींच्या साधना अभ्यासाची आवश्यकता असते. जर अभ्यास हा शरीर व मनाचा नसेल व तो शरीराची साधना केल्याविना केवळ व्यक्तीच्या स्तराच्या उंचीनुसार केवळ त्याचे गोंग सुधारत असेल, तर त्याचा या विषयाशी संबंध नसतो व त्यात पंचतत्वाच्या पार जाण्याची आवश्यकता असणार नाही. शरीर व मन या दोन्हींचा साधना अभ्यास शरीरातील सर्व पेशींमध्ये ऊर्जा संग्रहित करतो. साधारण अभ्यासी अथवा ते ज्यांनी नुकताच गोंग विकसित करायला प्रारंभ केला आहे, फारच कमी दर्जाचे एक मेकान्ट रिकामी जागा असलेले कण उत्पन्न करतात आणि घनत्व कमी असते. अश्याप्रकारे, त्यामध्ये कमी शक्ती असते. जेव्हा व्यक्तीचा स्तर उच्चतर होतो, ते पूर्णतः शक्य असते की व्यक्तीच्या ऊर्जेचे घनत्व साधारण पाण्याच्या रेणूपेक्षा शंभर पटीने, हजार पटीने, शंभर दशलक्ष पटीने अधिक असेल. व्यक्तीचा स्तर जेवढा उच्चतर, तेवढीच व्यक्तीची ऊर्जा अधिक घनत्वाची, सुक्ष्मकणाची व शक्तीशाली असेल. अश्या परिस्थितीमध्ये, शरीराच्या प्रत्येक पेशींमध्ये ऊर्जा साठविली जाते. अशी ऊर्जा न केवळ या भौतिक आयामात शरीराच्या प्रत्येक पेशीमध्ये साठविली जाते, तर ती दुसऱ्या आयामांतील सर्व शरीरातील रेणू, अणू, प्रोट्रॉन्स व इलेक्ट्रॉन्समध्ये देखील भरली जाते; जोपर्यंत ते अत्यंत सुक्ष्मदर्शी कोशिकापर्यंत पोहचत नाही. जसजसा वेळ जातो, व्यक्तीचे संपूर्ण शरीर अशा उच्च-ऊर्जा पदार्थांने भरले जाईल.

या उच्च-ऊर्जा पदार्थांला बुद्धिमत्ता असते व तो फार सामर्थ्यशाली असतो. एकदा काय तो वृद्धी करतो व अधिक सघन बनतो, तो मानव शरीराच्या संपूर्ण पेशींना भरेल व मानव भौतिक पेशींना - सर्वाधिक अक्षम पेशींना रोखण्यास सक्षम असेल. एकदा काय पेशी रोखल्या गेल्या, त्या यापुढे चयापचयातून जाणार

नाही. शेवटी, मानवी भौतिक पेशी पूर्णतः प्रतिस्थापित केल्या जातील. अर्थातच, हे सांगणे माझ्याकरीता सोपे आहे. साधनेच्या या बिंदूवर येणे एक क्रमिक व मंद प्रक्रिया असेल. जेव्हा तुमची साधना या बिंदूवर पोहचते, उच्च-ऊर्जा तत्वांनी तुमच्या शरीरातील सर्व पेशीं प्रतिस्थापित होतील. याबद्दल विचार करा : तुमचे शरीर अजूनही पंचतत्वाचे बनलेले असते का? ते अजूनही आमच्या या आयामांचे पदार्थ असते का? ते आधीच दुसऱ्या आयामांमधून एकत्रित उच्च-ऊर्जा पदार्थाने बनलेले असते. 'तः' तत्व देखील एक पदार्थ असतो, जो दुसऱ्या आयामामध्ये अस्तित्वास असतो. तो आमच्या आयामाच्या या समय-क्षेत्राव्दारे बंधित नसतो.

आधुनिक विज्ञान असे मानते की, वेळेला एक समय-क्षेत्र असते. काहीतरी जे या समय-क्षेत्राच्या व्याप्तीच्या आत अस्तित्वास नसेल, तर ते त्या वेळेव्दारे बंधित केले जाणार नाही. दुसऱ्या आयामांमध्ये काळ-अवकाशाची संकल्पना आमच्या येथील संकल्पनेपेक्षा वेगळी असते. मग, येथील वेळ दुसऱ्या आयामांतील पदार्थांचे नियमन कशी करू शकते? ती कदापि करणार नाही. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : तुम्ही तेव्हा पंचतत्वांना पार केले नसेल का? तुमचे शरीर अजूनही एका साधारण व्यक्तीचे असेल काय? ते तसे मुळीच असणार नाही. पण एक मुद्दा मांडायचा आहे - साधारण लोक यामधील फरक सांगू शकत नाही. यद्यपि, व्यक्तीचे शरीर या सीमेपर्यंत रूपांतरीत झाले आहे, तो काही साधना अभ्यासाचा शेवट नसतो. साधनेमध्ये व्यक्तीला उच्चतर स्तरावर सतत स्तरभेदन करण्याची आवश्यकता असते. अश्याप्रकारे व्यक्तीने साधारण लोकांमध्ये अजूनही साधना अभ्यास करावयास हवे. जर लोक या व्यक्तीस बघू शकत नसल्यास तसे चालणार नाही.

नंतर काय घडून येईल? यद्यपि, साधना अवधी दरम्यान आण्विक स्तरावर व्यक्तीच्या सर्व पेशी उच्च-ऊर्जा पदार्थाने प्रतिस्थापित केल्या जातील, अणूचे आपले बाह्यरूप असेल आणि रेणू व आण्विक केंद्रकाच्या संरचनेमध्ये बदल होणार नाही. पेशींची आण्विक संरचना अशा स्थितीला असते की त्या मऊ वाटतात, जेव्हा तुम्ही त्यांना स्पर्श करता. हाडांची आण्विक संरचना उच्च घनत्व असल्याने हाडे कठोर वाटतात. रक्ताचे आण्विक घनत्व फार कमी असते, त्यामुळे ते तरल असते. एक साधारण व्यक्ती तुमच्या बाह्यरूपावरून तुमच्यातील बदलांना स्पष्ट ओळखू शकत नाही, कारण तुमच्या पेशींचे रेणू अजूनही त्यांची मूळ संरचना व बाह्यरूप कायम राखतात. त्यांची संरचना बदललेली नाही.

मात्र, आतील ऊर्जा बदललेली असते. अश्याप्रकारे, या बिंदूपासून पुढे ही व्यक्ती स्वाभाविकरित्या वृद्ध होणार नाही व त्याच्या पेशी मृत पावणार नाही. याप्रमाणे तो चिरतरुण राहिल. साधना अभ्यास अवधी दरम्यान, व्यक्ती तरुण दिसेल व शेवटपर्यंत तसाच राहिल.

अर्थातच, जेव्हा एखादी कार व्यक्तीच्या शरीरास धडक देते तर व्यक्तीची हाडे अजूनही मोडू शकतील. जर ते चाकूने कापले असेल तर अजूनही व्यक्तीचे रक्तस्त्राव होईल. कारण व्यक्तीचे आण्विक संयोजन बदललेले नाही. ते केवळ असे असते की पेशी स्वाभाविकता मृत होणार नाही वा नैसर्गिकरित्या वृद्ध होणार नाही. तेथे चयापचय नसते. यालाच आम्ही “पंचतत्वाच्या पार जाणे” म्हणतो. यात कसली अंधश्रद्धा आहे? ती वैज्ञानिक सिध्दांताव्दारे देखील स्पष्ट केली जाऊ शकते. काही लोक त्यास स्पष्ट करण्यास असमर्थ असतात, त्यामुळे ते अविचारीपणे टीका करतात. दुसरे म्हणतील की, ते अंधश्रद्धेला प्रोत्साहित करित आहेत. कारण हे वक्तव्य धर्माधून आले असल्याने ती आमच्या आधुनिक चिर्गोंगव्दारे रचलेली संज्ञा नाही.

“त्रिलोक पार जाणे” काय असते ? मी आदल्या दिवशी उल्लेख केला होता की, गोंग वाढविण्याची गुरुकिल्ली आमच्या शिनशींगच्या साधनेमध्ये व विश्वाच्या गुणधर्मांशी एकरूप होण्यात असते. विश्वाची गुणधर्मे मग तुम्हाला प्रतिबंधित करणार नाही. जसजसे तुमचे शिनशींग सुधारत जाईल, ‘तः’ तत्व गोंगमध्ये रूपांतरित होईल. जे सतत वरच्या दिशेने वाढत जाईल आणि ते उच्च स्तरावर गेल्यानंतर तो गोंग स्तंभ बनतो. या गोंग स्तंभाची जी काही उंची असेल, ती तुमच्या ऊर्जा स्तराची उंची असेल. एक म्हण आहे, “महान फा असीमीत असतो.”- त्याची साधना करणे संपूर्णतः तुमच्या हृदयावर निर्भर असते. तुमची साधना किती उंची गाढू शकते, ते सर्व तुमच्या सहनशक्तीवर व तुमच्या कष्ट सहन करण्याच्या क्षमतेवर निर्भर असते. जर तुम्ही तुमचे स्वतःचे श्वेत तत्व वापरता तर तुमचे काळे तत्व दुःख भोगण्याव्दारे श्वेत तत्वांमध्ये रूपांतरित केले जाऊ शकते. जर ते अजूनही पुरेसे नसेल तर तुम्ही साधना न करणाऱ्या तुमच्या मित्रांचे वा नातलगांची पाप वहन करू शकता व आपले गोंग अजूनही उंचावू शकता.- याकरीता आवश्यकता असते की, व्यक्ती साधना अभ्यासात अत्यंत उच्च स्तरावर पोहचला असावा. एक साधारण अभ्यासीने नातेवाईकांची पाप वहन करण्याचा विचारही करू नये. एवढ्या प्रचंड कर्मासह,

एक साधारण व्यक्ती आपल्या साधनेमध्ये यशस्वी होऊ शकत नाही. मी येथे भिन्न स्तरावरील नियमांना स्पष्ट करित आहे.

धर्म ज्या तीन लोकांचा उल्लेख करतात, ते आकाशीय लोकांचे नऊ स्तर वा आकाशीय लोकांच्या तेहतीस स्तरांचा - म्हणजे, त्रिलोकमधील सर्व प्राणीमात्रांसह, आकाशीय लोक, पृथ्वी व पाताळ लोकांचा उल्लेख करतात. ते समजतात की, उच्च स्तर लोकांच्या तेहतीस स्तरातील सर्व प्राणीमात्रे संसाराच्या पुनर्जन्माच्या चक्रातून जात असतात. *संसार* म्हणजे या जीवनात व्यक्ती मनुष्य असतो व तो पुढील जन्मी एक पशु बनू शकतो. बुध्द धर्मात असे म्हटले आहे : व्यक्तीने या जीवनामध्ये आपल्या मर्यादीत आयुष्याचा चांगला वापर करावा. जर तुम्ही आता साधना अभ्यास करीत नाही तर तुम्ही केव्हा साधना करणार? हे यामुळे की पशुंना साधना अभ्यास करण्यापासून प्रतिबंधित केलेले असते व ते 'फा' ला ऐकू देखील शकत नाही. त्यांनी साधना अभ्यास जरी केला तरी ते साधनेमध्ये 'उचितफल' ^३ प्राप्त करणार नाही. जरी त्यांचा गोंग स्तर उच्च होतो, उच्च स्तरातील लोक त्यांना ठार करेल. तुम्हाला कित्येक शतके एक मानव शरीर मिळणार नाही. कदाचित, तुम्ही ते एक हजार वर्षात एकदाच प्राप्त कराल. यदाकदाचित तुम्हाला मानव शरीर प्राप्त झाले, तुम्हाला ते कसे जपायचे ते देखील माहित नसते. जर तुमचा एका खडकाच्या तुकड्यामध्ये पुनर्जन्म झाला तर तुम्ही दहा हजार वर्षे बाहेर येऊ शकणार नाही. जर त्या तुकड्यास तोडण्यात आले नाही अथवा ते नष्ट झाले नाही तर तुम्ही कधीच बाहेर पडू शकणार नाही. मानव शरीर प्राप्त करणे इतके कठीण असते! व्यक्ती जर खरेच दाफा प्राप्त करू शकला तर ही व्यक्ती सर्वाधिक भाग्यशाली असेल. मानव शरीर प्राप्त करणे कठीण असते - आम्ही याच सिध्दांताबद्दल बोलत आहोत.

साधना अभ्यासामध्ये आम्ही स्तराच्या विषयावर भर देतो व हा स्तर संपूर्णतः व्यक्तीच्या स्वतःच्या साधना अभ्यासावर निर्भर असतो. जर तुम्हाला त्रिलोकच्या पार जायचे असेल व जर तुमचे गोंग स्तंभ एका अत्यंत उच्चस्तराला साधनाजनीत केले गेले आहे, तर तुम्ही त्रिलोकच्या पार नसता काय? जेव्हा एखाद्याची आद्यचेतना बैठक ध्यानादरम्यान शरीर सोडून जाते, ती तत्काळच एक अत्यंत उच्च स्तर प्राप्त करू शकते. एका अभ्यासीने आपल्या अनुभव अहवालात लिहले, "टिचर,^४ मी उच्च स्तर लोकांच्या अनेकानेक स्तरावर पोहचलो आहे व मी काही दृश्ये पाहिले आहेत." मी त्यास थोडे आणखी पुढे जाण्यास सांगितले.

तो म्हणाला, “मी तसे करू शकत नाही. मी आणखी वर चढण्याचे धाडस करू शकत नाही व मी आणखी पुढे चढण्यास असमर्थ आहे.” असे का? याचे कारण, त्याचे गोंग स्तंभ तेवढेच उंच होते व तो तेथे आपल्या गोंग स्तंभावर बसून पोहचला होता. बुध्द धर्म ज्याचा उल्लेख करतो, ती ही साधना फलस्थिती होय व त्याची साधना या स्तरास पोहचलेली आहे. तथापि, एका अभ्यासीकरीता ती व्यक्तीच्या साधना फलस्थितीची परमावस्था नव्हे. व्यक्ती अजूनही सतत उंच जात असतो व स्वतःला सतत सुधारत असतो. जर तुमचे गोंग स्तंभ त्रिलोकच्या सीमेच्या पार पोहचते तर तुम्ही त्रिलोकच्या पार गेलेले नसता काय? आम्ही तपासले आहे व बघितले आहे की, धर्मांमध्ये उल्लेखित त्रिलोक आमच्या केवळ नऊ प्रमुख ग्रहांच्या कक्षेअंतर्गत असतात. काही लोक दहा प्रमुख ग्रहांच्या बाबतीत बोलतात. मी म्हणेल की, ते देखील मुळीच खरे नाही. मी शोधले आहे की, पूर्वी त्यांच्यापैकी काही चिगोंग गुरूंचे गोंग स्तंभ इतके उंच होते की ते आकाशगंगेच्याही पार पोहचले होते, ते त्रिलोकच्या कितीतरी पटीने पार गेले होते. मी नुकतेच ज्या त्रिलोक पार करण्याविषयी बोललो, तो वास्तवतः एक स्तराचा विषय आहे.

पाठलाग करण्याचा विषय

अनेक लोक आमच्या साधनास्थळी पाठलाग करण्याच्या आसक्तींसह येतात. काही लोकांना असाधारण क्षमता प्राप्त करायच्या असतात; काही लोकांना काही सिध्दांत ऐकायचे असतात; काहींना रोग दुरुस्ती करायची असते तर काही फालुन मिळविण्याची कामना बाळगतात - अश्या सर्व प्रकारच्या मानसिकता असतात. तरीही, काही म्हणतात, “माझ्या परिवारातील अमुक व्यक्ती येथे व्याख्यानास हजर नाही. मी काही शिकवणी शुल्क देईल व कृपया त्यास फालुन द्या.” हे फालुन निर्मित करायला अत्यंत प्रदीर्घ समयावधीमधून जात आम्हाला कित्येक पिढ्या लागल्या. - जर आम्ही वर्षांची संख्या सांगितली तर ती धक्कादायक असेल. हे फालुन निर्मित व्हायला कित्येक युगे लागली - आणि तुम्ही हे फालुन काही डझन युआन^५ मध्ये कसे खरेदी करू शकता? आम्ही ते तुम्हा सर्वांना विनाअट का देऊ शकतो? याचे कारण आहे की, तुम्हाला अभ्यासी व्हायचे आहे. कुठलीही धनराशी या हृदयास खरेदी करू शकत नाही. फक्त जेव्हा तुमचा बुध्द-स्वभाव उद्भवतो, तेव्हाच आम्ही ते या पध्दतीने करू शकतो.

तुम्ही शोध घेण्याच्या किंवा पाठलाग करण्याच्या आसक्तीस चिकटून आहात. तुम्ही केवळ याकरीताच येथे येता का? दुसऱ्या आयामात माझे फ़ाशन^६ तुमच्या मनातील सर्वकाही जाणते. कारण दोन काळ-अवकाशाच्या संकल्पना भिन्न असतात, तुमच्या विचारांची निर्मिती एक अत्यंत मंदगती प्रक्रिया आहे, जेव्हा दुसऱ्या आयामामध्ये बघितल्या जाते. ते तुमच्या त्याबद्दल विचार करण्यापूर्वीच सर्व काही जाणते. म्हणूनच, तुम्ही तुमच्या सर्व चुकीच्या विचारांचा त्याग करावयास हवा. बुध्द विचारधारा पूर्वनिर्धारित संबंधामध्ये विश्वास करते. येथे प्रत्येक जण पूर्वनिर्धारित संबंधामुळेच येत असतो. जर तुम्ही ते प्राप्त करता, कदाचित तुम्हाला ते प्राप्त व्हायचे होते. म्हणूनच, तुम्ही त्याची जतन करायला हवे व कुठल्याही गोष्टींचा शोध घेण्याशी किंवा पाठलाग करण्याशी आसक्त व्हायला नको.

पूर्वीच्या धार्मिक साधना पध्दतीमध्ये बुध्द विचारधारेने शून्यतेची शिकवण दिली. व्यक्तीने कश्याबद्दलही विचार करायला नको व शून्यतेच्या दारात प्रवेश करावा. ताओ विचारधारेने रिक्ततावादाची शिकवण दिली, असे की तेथे काहीच नसते. व्यक्तीला कसलीही तृष्णा नको व त्याने कश्याचाही शोध घेवू नये किंवा पाठलाग करू नये. एक अभ्यासी विश्वास करतो की, त्याने गोंग प्राप्त करण्याकडे लक्ष न देता केवळ साधनेमध्येच लक्ष केंद्रित करावे. साधनेमध्ये व अभ्यासामध्ये व्यक्ती मनोकामना मुक्त अवस्थेमध्ये असावयास हवा. जोपर्यंत तुम्ही तुमच्या शिनशींग साधनेवर लक्ष केंद्रित करता, तुम्ही तुमच्या स्तरामध्ये स्तर भेदन कराल व तुमच्या योग्यतेनुसार निश्चितच गोष्टी प्राप्त कराल. जर तुम्ही काही गोष्टी सोडू शकत नाही तर ही एक आसक्ती नव्हे काय? आम्ही येथे एकदाच सर्व उच्चस्तरीय 'फा' शिकविला आहे व तुमच्या शिनशींगच्या आवश्यकता अर्थातच उच्च आदर्शांच्या आहेत. म्हणूनच व्यक्तीने 'फा' शिकण्यास शोध घेण्याच्या किंवा पाठलाग करण्याच्या आसक्तीसह येऊ नये.

प्रत्येकांप्रती जबाबदार असण्याकरीता आम्ही तुम्हाला एका उचित मार्गाकडे घेऊन जातो व आम्ही हा दाफा तुम्हाला संपूर्णपणे स्पष्ट करायला हवा. जेव्हा कुणी त्यानमुचा शोध घेतो किंवा पाठलाग करतो, ते स्वतःच अवरूध्द होऊन जाईल व सीलबंद होईल. याव्यतिरिक्त, मी प्रत्येकाला सांगत आहे की, व्यक्ती त्याच्या त्रिलोक फा साधना अभ्यासामध्ये ज्या सर्व असासाधारण क्षमता विकसित करतो, त्या या भौतिक शरीराच्या मूळ, जन्मजात क्षमता असतात. हल्ली आम्ही त्यांना अलौकिक क्षमता म्हणतो. त्या केवळ आमच्या

या आयामांमध्येच कार्य करू शकतात व साधारण व्यक्तींना प्रभावित करू शकतात. तुम्ही अश्या क्षुल्लक युक्त्यांच्या मागे कश्याला जाता? तुम्ही याचा- त्याचा पाठलाग करता, परंतु त्रिलोक फा साधनेच्या पार गेल्यानंतर त्या दुसऱ्या आयामांत कार्य करित नाही. पर-त्रिलोक फा साधनेच्या दरम्यान, या सर्व असाधारण क्षमता सोडून द्याव्या लागतात व संरक्षित करण्याकरीता एका अत्यंत खोल आयामांमध्ये दडविल्या जातात. भविष्यामध्ये त्या तुमच्या साधना अभ्यासाचे रेकार्ड म्हणून कार्य करतील व त्यांचा हा केवळ एवढासा उपयोग असतो.

त्रिलोक-फा साधनेच्या पार पोहचल्यानंतर, व्यक्तीने परत साधना अभ्यास सुरु करावा. मी नुकतेच नमूद केल्याप्रमाणे, व्यक्तीचे शरीर पंचतत्वाच्या पार गेलेले असते. ते एक बुध्द शरीर असते. अश्या प्रकारच्या शरीरास “बुध्द शरीर” म्हणून नये काय? या बुध्द शरीराने परत प्रारंभापासून साधना अभ्यास सुरु करावा लागतो, तसेच असाधारण क्षमता देखील पुनर्विकसित कराव्या लागतात. त्यांना “असाधारण क्षमता” म्हणण्याऐवजी त्यांना आता “बुध्द फा” च्या “दिव्य शक्ती” म्हटले जाते. त्या अमर्यादपणे शक्तिशाली असतात व काही खऱ्याच प्रभावशाली असल्याने दुसऱ्या आयामांमध्ये कार्य करू शकतात. तुमच्या असाधारण क्षमतांचा पाठलाग करण्याचा अथवा शोध घेण्याचा काय उपयोग असतो? त्या सर्वाकरीता जे असामान्य क्षमतांच्या मागे जातात, तुम्ही त्यांचा वापर करणे व त्यांना साधारण लोकांमध्ये दिखावा करण्याची योजना आखत नाही का? अन्यथा तुम्हाला त्या कश्याकरीता हव्या असतात? त्या अदृश्य व अस्पृश असतात. अगदी सुशोभीत करण्याकरीता देखील व्यक्तीला काहीतरी शोधण्याची ईच्छा असते, जे चांगले दिसते. याची खात्री आहे की, अवचेतनपणे तुमचे त्या क्षमतांचा वापर करण्याचे मानस असते. त्यांचा साधारण मानव कौशल्ये म्हणून पाठलाग केला किंवा शोध घेतला जाऊ शकत नाही. त्या पूर्णतः अलौकिक असतात व तुम्हाला साधारण लोकांमध्ये त्यांचा दिखावा करणे प्रतिबंधित असते. दिखावा करणे स्वतःच एक अत्यंत शक्तिशाली आसक्ती असते व अतिशय वाईट आसक्ती असते, ज्यास एका अभ्यासीने सोडायलाच हवी. जर तुम्हाला पैसे मिळवायचे असेल, त्याने भाग्य बनवायचे असेल किंवा तुम्हाला साधारण लोकांमध्ये त्याच्यासह तुमचे व्यक्तिगत उद्दिष्ट प्राप्त करावयाचे असेल; हे प्रतिबंधित असते. ते उच्चस्तरीय वस्तुंचा वापर करण्याचा प्रयत्न करून साधारण मानवी समाजाला अडथळा करणे व कमी लेखण्यासारखे आहे. हा विचार तर आणखीच वाईट आहे. म्हणून, त्यांचा सहज वापर नाकारल्या गेला असतो.

साधारणतः असाधारण क्षमता दोन गटांच्या लोकांमध्ये विकसित केल्या जाऊ शकतात : लहान मुले व वयोवृद्ध. विशेषतः, वृद्ध स्त्रिया सामान्यतः साधारण लोकांमध्ये अनेक आसक्तीविना चांगले शिनशींग सांभाळतात. त्यांच्या असाधारण क्षमता विकसित झाल्यानंतर, त्या कुठलाही दिखावा न करता स्वतःला सहजपणे नियंत्रित करू शकतात. तरुण लोकांना असाधारण क्षमता विकसित करणे कठीण का असते? विशेषतः, एका तरुणाला साधारण मानव समाजामध्ये अजूनही काही उद्देशप्राप्ती करावयाची असते ! एकदा जर त्याच्याकडे असाधारण क्षमता आली, ते आपल्या उद्देशप्राप्तीकरीता त्यांचा उपयोग करतील. आपल्या उद्देश प्राप्तीकरीता साधन म्हणून त्यांचा उपयोग करणे, पूर्णतः प्रतिबंधित असते. त्यामुळेच तो असाधारण क्षमता विकसित करित नाही.

साधना अभ्यासाचा विषय हा काही पोरखेळ नव्हे, तसेच ते काही साधारण लोकांचे तंत्र देखील नाही. - तो एक अत्यंत गंभीर विषय आहे. तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा आहे किंवा तुम्ही साधना अभ्यास करू शकता, हे तुम्ही तुमचे शिनशींग कसे सुधारता यावर पूर्णपणे अवलंबून असते. ते भयानक असेल जर कुणी खरेच पाठलाग करण्याद्वारे असाधारण क्षमता प्राप्त करू शकला. तुमच्या लक्षात येईल की, तो साधनेबद्दल काहीच काळजी घेत नाही किंवा या विषयाबद्दल अजिबात विचारच करित नाही; कारण त्याचे शिनशींग एका सामान्य स्तरावर आहे व त्या असाधारण क्षमता शोध घेण्याद्वारे वा पाठलाग करण्याद्वारे येतात. तो कुठल्याही प्रकारचे दुष्कार्य करू शकतो. बँकेमध्ये खूप सारे पैसे आहे व तो त्यामधून काही काढू शकेल. रस्त्यावर अनेक लॉटरी तिकिटे विक्रीकरीता आहेत व त्यास प्रथम बक्षीस मिळू शकते. तर अश्या गोष्टी का घडल्या नाहीत? काही चिगोंग गुरू म्हणतात, "सद्गुणी नसतांनाही व्यक्तीने असाधारण क्षमता विकसित केल्यास तो सहजपणे वाईट गोष्टी करू शकेल." मी असे म्हणतो की हे चुकीचे विधान आहे. ती अजिबात अशी गोष्ट नाही. जर तुम्ही सद्गुणांना महत्त्व देत नसाल किंवा आपली शिनशींग साधना करित नसाल तर तुम्ही कुठलीही असाधारण क्षमता विकसित करणार नाही. एका चांगल्या शिनशींगसह, काही लोक आपल्या स्तरावर असाधारण क्षमता विकसित करतात. नंतर ते स्वतःस व्यवस्थितरित्या सांभाळू शकत नाही व अश्या गोष्टी करतात, ज्या त्यांनी करायला नको. अश्या प्रकारची परिस्थिती देखील अस्तित्वात असते. एकदा व्यक्ती काहीतरी चुकीचे करतो, त्यामुळे व्यक्तीच्या असाधारण क्षमता क्षीण होतील किंवा गमाविल्या

जातील. एकदा त्या निघून गेल्या की त्या नेहमीकरीता गमावल्या जातात. यापुढे, एक सर्वात वाईट गोष्ट म्हणजे त्या व्यक्तीस आसक्ती विकसित करायला लावतात.

एक चिगोंग गुरू दावा करतो की, जर व्यक्ती तीन किंवा पाच दिवस त्याचा अभ्यास शिकतो तर ही व्यक्ती रोग-उपचार करण्यास समर्थ होईल. ही एक प्रकारची जाहिरातच आहे व त्यास एक चिगोंग व्यापारी म्हटले गेले पाहिजे. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा. एक साधारण व्यक्ती असल्याने तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीचे रोग उपचार केवळ आपली काही 'ची' उत्सर्जित करून कसे करू शकता? एका साधारण व्यक्तीच्या शरीराच्या आत 'ची' असते, जशी ती तुमच्याकडे असते. तुम्ही नुकताच अभ्यास प्रारंभ केला आहे व ते केवळ असे आहे की तुमचा *लाओगोंग* ° बिंदू उघडलेला आहे, त्यामुळे तुम्ही 'ची' शोषून घेवू शकता किंवा उत्सर्जित करू शकता. जेव्हा तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीचे रोग दुरुस्त करता, त्यांच्या शरीरामध्ये देखील 'ची' असते. कदाचित त्यांची 'ची' तुमचे रोग उपचार करेल! एका व्यक्तीची 'ची' दुसऱ्या व्यक्तीच्या 'ची' वर कसे अधिपत्य गाजवू शकते? 'ची' मुळीच रोग उपचार करू शकत नाही. या व्यतिरिक्त, जेव्हा तुम्ही व्यक्तीचे रोग उपचार करता, तुम्ही व तुमचा रोगी एक क्षेत्र बनवितो; ज्याद्वारे रोगीची सर्व रोगट 'ची' तुमच्याकडे येईल. तुमच्या रोगीकडे ती जेवढी असते तेवढीच ती तुमच्याकडे देखील असेल, जरी ती रोगीच्या शरीरात रूजलेली आहे. अत्याधिक रोगट 'ची' तुम्हास देखील आजारी पाडू शकते. जर तुम्ही विचार करता की, तुम्ही रोग उपचार करू शकता, तुम्ही रोगींना बघण्याचा सराव प्रारंभ कराल; तुम्ही त्यांच्या विनंतीना नाकारू शकणार नाही व एक आसक्ती विकसित कराल. दुसऱ्यांचे रोग उपचार करण्यास समर्थ असणे किती आनंददायी असते ! त्यांचे रोग उपचार कसे केले जाऊ शकते? तुम्ही याबद्दल विचार केला नाही का? नकली चिगोंग गुरूंकडे त्यांच्या सर्व शरीरावर प्रेत व पशुचा ताबा असतो. तुमचा विश्वास संपादन करायला लावण्याकरीता ते तुम्हाला त्यांच्या संदेशांपैकी काही संदेश देतात; जे तीन, पाच, आठ व दहा रोगींचे उपचार केल्यानंतर संपून जाईल. व्यक्ती ऊर्जा खर्च करते व त्यानंतर ही थोडीशी ऊर्जा आता पुढे संपली असेल व तुमच्याकडे तुमचे स्वतःचे गोंग देखील नसते; तर मग ते तुम्हाला संभवतः कुठून मिळू शकते? चिगोंग गुरू म्हणून आम्ही कित्येक डझन वर्षे साधना अभ्यास केला आहे. पूर्वी साधना अभ्यास करणे अत्यंत कठीण होते. व्यक्ती जर एका उचित मार्गाचे पालन करण्याऐवजी एक भटकलेला किंवा एक लघु मार्ग घेत असल्यास

साधना अभ्यास करणे अत्यंत कठीण असते.

यद्यपि, तुमच्या लक्षात येईल की, काही प्रमुख चिगोंग गुरू सुप्रसिध्द आहेत. त्यांनी इतकासा गोंग विकसित करण्याकरीता कित्येक दशके साधना अभ्यास केला आहे. तुम्ही कधीच साधना अभ्यास केला नसतो. केवळ एका चिगोंग बर्गास उपस्थित राहिल्याने तुमच्याकडे गोंग कसा असू शकतो? ते कसे शक्य आहे? तुम्ही त्यानंतर आसक्ती विकसित कराल. एकदा आसक्ती विकसित झाली की, जर तुम्ही रोग दुरुस्त करू शकले नाहीत तर अस्वस्थ व्हाल. स्वतःची प्रतिष्ठा वाचविण्याकरीता, रोग दुरुस्ती करतांना व्यक्तीच्या मनात काय सुरू असते? “कृपया मला हा रोग घेऊ द्या, म्हणजे रोगी दुरुस्त केला जाऊ शकेल.” ते काही करणेमुळे नसते; कारण व्यक्तीची प्रसिध्दी व स्वहिताकरीताची आसक्ती पूर्णतः सोडून दिलेली नसते. ही व्यक्ती थोडी देखील करूणा विकसित करू शकत नाही. त्याला आपली प्रतिष्ठा गमविण्याची भीती वाटते. इतकेच नव्हे तर, आपली प्रतिष्ठा सांभाळण्याकरीता तो स्वतःवर रोगसुध्दा ओढवून घेईल. प्रसिध्दीची केवढी मोठी आसक्ती ! एकदा का ही इच्छा उत्पन्न होते, तो रोग त्याच्या शरीरात एकाच वेळी स्थानांतरीत केला जाईल - असे खरेच होईल. तो रोग घेऊन घरी जाईल, तर इकडे रोगी बरा होईल. रूग्णाला बघितल्यानंतर तो घरी त्रास भोगेल. तो समजतो की, त्याने रोग दुरुस्ती केली आहे. जेव्हा दुसरे त्यास एक चिगोंग गुरू म्हणतात, तो खूप आनंदी होतो व त्यास बरे वाटते. ही एक आसक्ती नव्हे काय? जेव्हा व्यक्ती रोग दुरुस्त करू शकत नाही, तो आपली मान खाली टाकेल व त्याला फार वाईट वाटेल. तर मग, हे त्याच्या प्रसिध्दीकरीता व व्यक्तीगत हिताकरीता असणाऱ्या आसक्तीमुळे झाले नाही का? याव्यतिरिक्त, त्या रोगीपासून सर्व रोगट ‘ची’ त्याच्या शरीरावर येईल. जरी या नकली चिगोंग गुरूंनी त्याला त्याच्या शरीरातून ती कशी काढायची, ते शिकविले होते; मी तुम्हाला सांगतो आहे की तो ती पूर्णपणे काढू शकत नाही, अगदी थोडी देखील नाही. कारण त्याच्या स्वतःकडेच चांगली ‘ची’ व वाईट ‘ची’ मध्ये भेद करण्याची क्षमता नसते. जसजसा वेळ जातो, त्याचे शरीर आतमधून संपूर्ण काळे होईल व ते कर्म असते.

जेव्हा तुम्हाला खरेच साधना अभ्यास करायचा असतो, ते एक अत्यंत कठीण कार्य असते. तुम्ही त्याबद्दल काय करणार? कर्माचे श्वेत तत्वांमध्ये रूपांतरण करण्याकरीता तुम्ही कित्ती दुःख भोगायला हवे? ते अत्यंत कठीण असते.

विशेषतः, जेवढे व्यक्तीचे जन्मजात गुण चांगले असतात, तेवढेच ह्या विषयाचा सामना करणे सोपे होते. काही लोक नेहमीच रोग उपचार करण्याचा प्रयत्न करतात. जर तुमच्याकडे इच्छाभाव असेल, एक पशु यास बघेल व तुम्हाला प्रसित करण्याकरीता तुमच्याकडे येईल. ही पशुबाधा किंवा प्रेतबाधा होय. तुम्हाला रोग दुरुस्त करावे वाटत नाही का? तो तुम्हाला तसे करण्यास मदत करेल; परंतु तो विनाकारण तुमची मदत करणार नाही. त्याग नाही तर प्राप्ती नाही. हे अत्यंत घातक असते व तुम्ही शेवटी त्यास आमंत्रित कराल. तुम्ही तुमचा साधना अभ्यास कसे चालू ठेवू शकाल? ते सर्व संपलेले असेल.

काही चांगल्या जन्मजात गुणांचे लोक त्यांचे जन्मजात गुण दुसऱ्यांसोबत कर्माकरीता अदला-बदली करतात. तो व्यक्ती आजारी आहे व त्याच्याकडे बरीच कर्म आहेत. जर तुम्ही अश्या रोगीला दुरुस्त करता ज्याला फार गंभीर आजार आहे तर उपचारानंतर तुम्हाला घरी फार अस्वस्थ वाटेल. पूर्वी रोगी बघितल्यानंतर अनेक लोकांना असे वाटत असे. : रोगी दुरुस्त होत आहे; परंतु तुम्ही घरी आजारी असता. जसजसा वेळ जातो, तुम्हाला आणखी कर्म हस्तांतरित केले जाईल. तुम्ही दुसऱ्यास कर्माच्या बदली 'तः' द्याल. त्याग नाही तर प्राप्ती नाही. तुम्ही जे प्राप्त करता तो रोग असतो. कर्माची 'तः' ने भरपाई केलीच पाहिजे. या विश्वामध्ये एक नियम आहे की, कुणीही तुम्हाला तोपर्यंत थांबवणार नाही जोपर्यंत तुम्हाला ते हवे असते. कुणीही असे मुळीच म्हणणार नाही की, तुम्ही चांगले आहात. विश्वामध्ये एक विशिष्ट नियम असतो - अर्थात, ज्या कुणाकडे बरीचशी कर्म असतात, तो एक वाईट व्यक्ती असतो. तुम्ही तुमचे जन्मजात गुण त्या दुसऱ्या व्यक्तीस कर्माकरीता देत असता. अधिक कर्मांसह तुम्ही साधना अभ्यास कसा करू शकता? तुमचे जन्मजात गुण त्या व्यक्तीव्दारे पूर्णतः उध्वस्त केले जाईल. हे भयावह नाही का? त्या व्यक्तीचा रोग निघून गेला आहे, त्याला आता आरामदायक वाटते; परंतु तुम्ही घरी दुःख भोगत आहात. जर तुम्ही कॅन्सरच्या काही रोगींना बरे केलेत तर त्यांची जागा तुम्हाला घ्यावी लागेल. हे घातक नाही का? ते असेच असते व बऱ्याच लोकांना त्यामागील नियम माहित नसतात.

काही बनावटी चिगोंग गुरु फार प्रसिध्द आहेत, याने प्रभावित होऊ नका. एका प्रसिध्द व्यक्तीला आवश्यकरित्या वस्तु चांगल्या प्रकारे माहित असतातच असे नाही. साधारण लोकांना काय माहित असते? एकदा काय गोष्टींचा गाजावाजा

झाला तर ते त्यांना स्विकारतात. यद्यपि, तुम्ही त्यांना आता त्या गोष्टी करताना बघता; ते केवळ दुसऱ्यांना नुकसान करित नसतात, तर स्वतःचे देखील नुकसान करित असतात. एक किंवा दोन वर्षांत तुम्ही बघाल की त्यांना काय होते. साधनेचा अश्याप्रकारे अनादर करता येत नाही. साधना रोग उपचार करू शकते; परंतु त्याचा वापर रोग उपचाराच्या उद्देशाने करायचा नसतो. ते एका साधारण व्यक्तीच्या तंत्रप्रणाली ऐवजी काहीसे असाधारण असते. तुमचे सहजपणे त्यास उध्वस्त करणे पूर्णतः प्रतिबंधित असते. हल्ली काही बनावटी चिगोंग गुरूंनी गोष्टींना गोंधळपूर्ण बनविले आहे व ते चिगोंगचा वापर प्रसिध्दी व भविष्य सुनिश्चित करण्याकरीता एक साधन म्हणून करतात. ते असे पंथ आहेत, जे आपले दुष्ट प्रभाव फैलावत आहेत व बहुधा ते खऱ्या चिगोंग गुरूपेक्षा संख्येने जास्त असतात. साधारण लोक अश्याप्रकारे सर्व गोष्टी बोलतात व गोष्टी अश्याप्रकारे करतात; तुम्ही फक्त त्यांवर विश्वास ठेवता? तुम्ही विचार करू शकता की चिगोंग अगदी असेच आहे; परंतु तसे नाही. मी जे सांगत आहे, तो एक खरा नियम आहे.

जेव्हा साधारण लोकांमध्ये विविध सामाजिक परस्पर क्रिया घडून येतात, व्यक्ती व्यक्तीगत लाभांकरीता वाईट कार्य करेल व दुसऱ्याचा ऋणी होईल. ऋण चुकते करण्यासाठी व्यक्तीने दुःखामधुन जायलाच हवे. समजा तुम्ही तुमच्या मनाप्रमाणे रोग उपचार करता. तुम्हाला खरेच रोग उपचार करण्याची अनुमती कशी असू शकेल? बुध्द सर्वत्र असतात. ते इतके अधिक असताना मग ते अश्या गोष्टी का करित नाहीत? हे किती छान असेल, जर बुध्दाने सर्व मानव जातीस आरामदायक बनविले! तर मग ते असे का करित नाहीत? व्यक्तीने आपले ऋण फेडायलाच हवे व कुणीही या नियमाचे उल्लंघन करण्याचे धाडस करित नाही. साधना अभ्यासाच्या दरम्यान एक अभ्यासी कधीकधी करुणावश दुसऱ्या व्यक्तीची मदत करू शकेल. तथापि, यामुळे केवळ रोग प्रलंबित होईल. जर तुम्ही आता त्रास सहन केला नाही तर नंतर त्रास सहन करावा लागेल. तसेच एखादी व्यक्ती त्याचे रूपांतर करू शकेल, जेणेकरून तुम्ही आजारी पडण्याऐवजी पैसे गमवाल अथवा तुम्हाला त्रास होईल. ते असे असू शकते. व्यक्तीचे एकदाच कर्म नष्ट करणे केवळ साधकांकरीताच केले जाऊ शकते व साधारण लोकांकरीता नाही. मी येथे केवळ माझ्याच अभ्यासाचे नियम शिकवीत नसून मी संपूर्ण विश्वाचे नियम सांगतो आहे व साधकाच्या समुदायांमधील वास्तविक वस्तुस्थितीची चर्चा

करीत आहे.

येथे आम्ही तुम्हाला रोग उपचार करायला शिकवीत नाही. आम्ही तुम्हाला एका महान मार्गाकडे घेऊन जात आहे. आम्ही तुमचे एका उचित मार्गाकडे उत्थान करीत आहे. अश्याप्रकारे माझ्या व्याख्यानात मी नेहमी म्हणतो की, फालुन दाफाच्या अभ्यासींना रोग उपचार करायची मनाई असते. जर तुम्ही रोग उपचार करता तर तुम्ही फालुन दाफाचे अभ्यासी नाहीत. कारण आम्ही तुम्हाला एका उचित मार्गावर घेऊन जात आहोत. त्रिलोक-फा-साधना अभ्यासादरम्यान तुमचे शरीर सतत शुध्द केले जाईल, जोवर ते एका उच्च-ऊर्जा पदार्थाव्दारे पूर्णतः रूपांतरित केले जात नाही. तुम्ही अभ्यास कसे करू शकाल जर तुम्ही अजूनही तुमच्या शरीरात त्या काळ्या पदार्थांना एकत्रित करता? त्या वस्तु कर्म असतात! तुम्ही साधना अभ्यास मुळीच करू शकणार नाही. अत्याधिक कर्मांसह, तुम्ही ते सहन करण्यास असमर्थ असाल. जर तुम्ही खूप दुःख भोगता, तुम्ही साधना अभ्यास करू शकणार नाही. हे कारण आहे. मी हा दाफा सार्वजनिक केला आहे व तरीही तुम्हाला अजूनही माहित नाही की, मी काय शिकविले आहे. हा दाफा जरी सार्वजनिक केला गेला आहे, त्यास सुरक्षित ठेवण्याचे उपाय देखील आहेत. जर तुम्ही दुसऱ्यांकरीता रोग उपचार करता तर माझे फाशन तुमच्या शरीरास साधना अभ्यास करण्याकरीता दिलेले सर्वकाही परत घेईल. आम्ही तुम्हाला इतके मौल्यवान काहीतरी प्रसिध्दी व स्वहितासाठी सहजपणे नष्ट करण्याची अनुमती देऊ शकत नाही. जर तुम्ही दाफाच्या आवश्यकतांचे पालन करीत नाही तर तुम्ही फालुन दाफाचे अभ्यासी नाही. तुम्हाला एक साधारण व्यक्ती व्हावयाचे असल्याने तुमचे शरीर एका साधारण व्यक्तीच्या स्तरावर पुनर्स्थापित केले जाईल व वाईट गोष्टी तुम्हाला परत केल्या जातील.

कालच्या व्याख्यानांनंतर तुमच्यापैकी अनेकांना वाटले की, तुमचे संपूर्ण शरीर हलके होते. तरीसुध्दा, गंभीर आजार असलेली फार थोडी लोकां राहुन गेली व काल त्यांना बरे वाटायला प्रारंभ झाले. मी काल तुमच्या शरीरातून वाईट गोष्टी काढून टाकल्यामुळे तुमच्यापैकी बऱ्याच लोकांना तुमचे संपूर्ण शरीर हलके व आरामदायक वाटले. यद्यपि, आमच्या विश्वामध्ये एक नियम असतो, “ त्याग नाही तर लाभ नाही.” आम्ही तुमच्याकरीता सर्व काही काढून टाकू शकत नाही. तुमच्याकरीता काहीच दुःख सहन न करणे पूर्णतः प्रतिबंधीत असते. अर्थात, आम्ही तुमच्या रोगाची व खराब स्वास्थ्याची मूलभूत कारणे काढून टाकली आहे; परंतु

तुमच्याकडे अजूनही रोगांचे क्षेत्र आहे. एक व्यक्ती ज्याचे त्यानेमु एका निम्न स्तरावर उघडले जाते, तो तुमच्या शरीरामध्ये काळ्या व अस्वच्छ रोगट 'ची' चे पुंज पाहू शकतो, जे काळ्या 'ची' चे उच्च घनत्वांचे एक घनरूप पुंज देखील असते. एकदा का ते विखंडित होते, ते तुमच्या संपूर्ण शरीरभर पसरत जाते.

आजपासून, काही लोकांना त्यांच्या संपूर्ण शरीरभर थंडी वाटेल; जणूकाही ते खुप सर्दीने ग्रस्त आहेत व त्यांची हाडे देखील दुखतील. तुमच्यापैकी बऱ्याच लोकांना कुठेतरी अस्वस्थ वाटेल. तुमचे पाय दुखू शकतात व तुमचे डोके भारी वाटू शकते. तुमच्या शरीरातील रोगट भाग ज्यास तुम्ही समजत होते की, पूर्वी चिगोंग व्यायामाद्वारे किंवा चिगोंग गुरुद्वारे तो ठीक झाला होता; पुन्हा रोगग्रस्त होईल. हे याकरीता होते, कारण की त्या चिगोंग गुरूंनी तुमचे रोग दुरुस्त केले नव्हते - तर ते केवळ प्रलंबित केले होते. ते तेथे अजूनही होते व ते या समयी नाही तर नंतर परत उद्भवेत. आम्ही त्यास त्याच्या मुळासकट खोदले पाहिजे व पूर्णतया नष्ट केले पाहिजे. यासह, तुम्हाला वाटू शकते की तुमचे रोग परत उद्भवेत आहे. हे तुमचे कर्म मूलभूतरित्या काढून टाकण्याकरीता असते. अश्याप्रकारे तुम्हाला प्रतिक्रिया होईल. काही लोकांना कुठेतरी शारीरिक प्रतिक्रिया होईल. काही लोकांना अन्य दुसऱ्या पध्दतीने अस्वस्थ वाटेल, कारण अनेकानेक अस्वस्थता दिसून येतील. ते सर्वसामान्य आहे. मी सर्वांना सांगतो आहे की, तुम्ही कितीही जरी अस्वस्थ असले तरी तुम्ही या वर्गास उपस्थित राहणे चालू ठेवायला पाहिजे. एकदा काय तुम्ही वर्ग खोलीत जाता, तुमची सर्व लक्षणे अदृश्य होऊन जातील व तेथे कुठलेही संकट असणार नाही. एक मुद्दा सर्वांना सांगायचा आहे. : तुम्ही रोगाने कितीही जरी ग्रस्त असले तरी तुम्ही येणे चालूच ठेवायला, अशी मी आशा करतो; कारण 'फा' प्राप्त करणे कठीण असते. जेव्हा तुम्हाला फार अस्वस्थ वाटते, ते हे दर्शविते की गोष्टी एका अत्याधिक बिंदुनंतर बदलायला लागल्या आहेत. तुमचे संपूर्ण शरीर शुध्द केले जाईल व त्यास अवश्य संपूर्ण शुध्द केले पाहिजे. तुमच्या रोगाचे मूळ कारण काढून टाकण्यात आले आहे. जे शिल्लक आहे, तो हा काळी 'ची' चा फक्त थोडासा अंश आहे; जो तुम्हाला काही दुःख व त्रास सहन करायला लावत स्वतःच बाहेर निघेल. तुमच्याकरीता थोडादेखील त्रास सहन न करणे प्रतिबंधित असते.

साधारण मानवी समाजात तुम्ही प्रसिध्दी व स्वःलाभाकरीता दुसऱ्यांशी स्पर्धा करता. तुम्ही नीट खाऊ शकत नाही किंवा पिऊ शकत नाही व तुमचे शरीर

एका वार्डट आकारास आहे. जेव्हा तुमचे शरीर एका दुसऱ्या आयामांमधून पाहिले जाते, तेव्हा हाडे काळ्या पट्ट्यांनी झाकलेली दिसतात. या शरीरासह, तुम्हाला कुठलीही प्रतिक्रिया न होणे अशक्य असते, जेव्हा ते सर्व एकाच वेळी शुध्द केले जाते. अश्या प्रकारे तुम्हाला प्रतिक्रिया होईल. काही लोकांना उलटी किंवा मलोत्सर्जन होईल. विविध प्रांताच्या अनेक अभ्यासींनी आपल्या अनुभव अहवालात हा मुद्दा उचललेला आहे. “टिचर, तुमचे वर्ग केल्यानंतर मी माझ्या घरापर्यंत रस्त्यावर शौचालय शोधत होतो.” हे तुमचे आंतरिक अंग शुध्द करण्याकरीता असते. काही व्यक्ती झोपी जाऊ शकतात व माझे व्याख्यान संपल्यानंतर जागे होतात. ते असे का होते? कारण त्यांच्या मेंदूला काही रोग असतात, ज्यांचा उपचार करणे आवश्यक असते. व्यक्तीच्या मेंदूवर कार्य केले असता तो ते सहनच करू शकत नाही. म्हणून व्यक्तीला एका गुंगीच्या (एनेस्थेशिया) अवस्थेत ठेवायला हवे. तरीसुध्दा, काही लोकांना मला ऐकण्यात समस्या होत नाही. यद्यपि ते गाढ झोपले असतात, ते एकही शब्द न सोडता सर्वकाही ऐकतात. ते त्यानंतर ताजेतवाने होतील व जरी ते दोन दिवस झोपेशिवाय काढतात; त्यांना झोपावेसे वाटणार नाही. विविध लक्षणे असतात, ज्या सर्वांचे समायोजन करण्याची गरज असते. तुमचे संपूर्ण शरीर शुध्द केले जाईल.

जर तुम्ही फालुन दाफाचे एक खरे अभ्यासी आहात व तुम्ही तुमचे मोहभाव सोडू शकता, तुमच्यापैकी प्रत्येकाला या बिंदूनंतर प्रतिक्रिया होईल. जे लोक आपल्या आसक्तींना सोडू शकत नाही, ते म्हणू शकतात की त्यांनी त्यास सोडलेले आहे; परंतु वस्तुतः त्यांनी त्यास सोडलेले नाही. अश्याप्रकारे, ते प्राप्त करण्यास फार कठीण आहे. काही असेही लोक असतात, जे माझ्या व्याख्यानाचे भावार्थ नंतर समजतात; ते आपले मोहभाव सोडण्यास प्रारंभ करतात व त्यांचे शरीर शुध्द केले जाते. जेव्हा इतर लोकांना शरीर हलके वाटते, या लोकांचे रोग दुरुस्त होणे प्रारंभ झालेले असते व त्यांना अस्वस्थ वाटते. प्रत्येक वर्गामध्ये अशी काही लोक असतात, जी आपल्या निम्न ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांमुळे मागे राहतात. म्हणूनच, तुम्ही कश्याचाही जरी सामना केला तरी हे सर्वसामान्यच असते. ही समस्या नेहमी उद्भवते, जेव्हा मी दुसऱ्या ठिकाणी वर्ग घेतो. काही लोक फार अस्वस्थ होते व ते आपल्या जागेवरून उठू शकत नव्हते, ते त्यांचे रोग उपचार करण्याकरीता माझी व्यासपीठावरून खाली येण्याची वाट पाहत होते. मी असे करणार नाही. जर तुम्ही ही परीक्षा देखील पास करू शकत नसाल तर भविष्यामध्ये

तुम्ही साधना कशी करू शकाल - जेव्हा तुम्ही बऱ्याच मोठ्या अडथळांचा सामना कराल? तुम्ही या एका छोट्याशा कठीणाईवर देखील मात करू शकत नाही का? प्रत्येक जण ते करू शकतो. म्हणूनच कुणीही माझ्याकडे रोग उपचार घेण्यास येऊ नये व मी ते मुळीच करणार नाही. एकदा काय तुम्ही रोग शब्द उच्चारता, मी तो ऐकण्यास देखील अनिच्छुक असतो.

मानव जातीस वाचविणे फार कठीण असते. प्रत्येक वर्गामध्ये नेहमीच जवळपास पाच ते दहा टक्के अशी लोक असतात, जी दुसऱ्यांच्या गतीने चालू शकत नाही. प्रत्येकाकरीता ताओ प्राप्त करणे अशक्य असते; अगदी त्या लोकांकरीता देखील जे आपला साधना अभ्यास चालू ठेवू शकतात. हे बघायचे बाकी आहे की, तुम्ही साधनेमध्ये सफल होऊ शकता किंवा तुम्ही साधना अभ्यासात दृढ आहात किंवा नाही. प्रत्येकांकरीता बुध्द बनणे अशक्य असते. खरे दाफा अभ्यासी हे पुस्तक वाचल्याने देखील तश्याच अनुभवातून जातील व ते त्यांच्या योग्यतेनुसार प्राप्ती करू शकतील.

-
- १ शानगन बिंदू : व्यक्तीच्या भुवयांच्या मध्य स्थित ऍक्युपंचर बिंदू
 - २ ली : अंतर मोजण्याचे एक चिनी एकक (= ०.५ की.मी). चिनी भाषेमध्ये "एक लाख आठ हजार ली" एक फार मोठे अंतर दर्शविण्यासाठी रूपक म्हणून वापरतात.
 - ३ उचित फल : बुध्द विचारधारेमध्ये फलावस्थेची प्राप्ती.
 - ४ टिचर - चीनमध्ये गुरूला आदर देण्यासाठी वापरण्यात येणारी संज्ञा टीचर वा मास्टर.
 - ५ युआन : चिनी मुद्रा
 - ६ फाशन : 'फा' शरीर 'गोंग' व 'फा' निर्मित एक शरीर.
 - ७ लाओगोंग बिंदू : व्यक्तीच्या तळहाताच्या मध्य स्थित एक ऍक्युपंचर बिंदू.

व्याख्यान तिसरे

मी माझ्या सर्व अभ्यासींना माझे शिष्य मानतो

मी काय करीत आहे, हे सगळ्यांना माहित आहे का? जे स्वतः अभ्यास करून खऱ्या अर्थाने साधना करू शकतात, त्यांच्यासह मी आमच्या प्रत्येक अभ्यासींना माझे शिष्य मानतो. उच्चस्तरावर साधना शिकवितांना, जर मी तुम्हाला मार्गदर्शन केले नाही तर ते कार्य करणार नाही. अन्यथा हे बेजबाबदार असण्यासारखे व अडचण निर्माण करण्यासारखे असेल. आम्ही तुम्हाला इतक्या अधिक गोष्टी दिल्या आहेत व तुम्हाला अनेक नियम माहित करून दिले आहेत, जे साधारण लोकांना माहित असायला नको होते. इतर अनेक गोष्टी प्रदान करण्याव्यतिरिक्त, मी तुम्हाला हा दाफा शिकविलेला आहे. काही विषयांना समाविष्ट करण्यासोबतच तुमचे शरीर शुध्द केले आहे. त्यानुसार तुम्हाला शिष्य म्हणून न स्विकारणे माझ्या करीता काहीसे अस्विकारणीय आहे. साधारण लोकांकरीता अनेक गुढ रहस्यांना सहजच उघड करण्याची अनुमती नसते; परंतु यामध्ये एक विषय सांगायाचा आहे. आता काळ बदलला आहे. आता आम्ही दंडवत किंवा प्रणाम सारख्या विधींचा अभ्यास करीत नाही. त्या प्रकारच्या औपचारिकतेचा काही उपयोग नसतो व ते एका धर्माप्रमाणेच भुमिका निभावतात. आम्ही त्याचा अभ्यास करीत नाही. गुरुंना दंडवत केल्याचा किंवा पूजा करण्याचा काय उपयोग, जर तुम्ही या व्दाराच्या बाहेर जसेही पाऊल टाकले की तुम्ही स्वतःला अजूनही नेहमीप्रमाणेच वागविता व वाटेल ते करता. आपल्या प्रसिध्दी व स्वहितांकरीता साधारण लोकांमध्ये प्रतिस्पर्धा व भांडण करता? तुम्ही माझ्या छत्रछायेत फालुन दाफाच्या प्रतिष्ठेला देखील नुकसान पोहचवू शकता !

वास्तविक साधना संपूर्णतः तुमच्या हृदयावर निर्भर असते. जोपर्यंत तुम्ही साधना करता व साधना करण्यात निग्रही व दृढनिश्चयी असता, आम्ही तुम्हाला आमचे शिष्य मानतो. तुम्हाला तसे न मानणे माझ्याकरीता अव्यवहार्य असेल. तरी देखील काही लोक असे असतात; जे स्वतःला साधक समजत नाही व चिकाटीने साधना करीत नाही. काही लोकांकरीता ते अशक्य असते; परंतु अनेक लोक खरेच साधना करत राहतील. जोपर्यंत तुम्ही हे चालू ठेवता, आम्ही तुम्हाला एक अभ्यासी समजू.

जर तुम्ही दररोज केवळ या व्यायामांच्या काही संचाचा अभ्यास करता तर

तुम्हाला फालुन दाफा शिष्य समजले जाऊ शकते काय? आवश्यकरित्या असे नाही. याचे कारण असे आहे की, खऱ्या साधना अभ्यासीने आम्ही स्थापित केलेल्या शिनशींग आदर्शाच्या आवश्यकतेचे पालन करायला हवे व तुम्हाला तुमचे शिनशींग खरेच प्रगत करायला हवे - तेव्हाच ही खरी साधना असेल. शिनशींगमध्ये सुधारणा केल्याशिवाय व शक्तिशाली ऊर्जेविना, जे सर्व गोष्टींना बळकटी देते; जर तुम्ही केवळ व्यायामांचा अभ्यास करता तर त्यास साधना अभ्यास म्हणता येणार नाही व आम्ही देखील तुम्हाला फालुन दाफाचे शिष्य मानणार नाही. जर तुम्ही आमच्या फालुन दाफाच्या आवश्यकतेचे पालन न करता तसेच वागत असाल व साधारण लोकांमध्ये आपले शिनशींगमध्ये सुधारणा न करता नेहमीप्रमाणे आचरण करित असाल, जरी तुम्ही गतिक्रियांचा अभ्यास करित असले तरी तुम्ही अजूनही समस्येमध्ये पडू शकाल. तुम्ही असे देखील म्हणू शकता, या फालुन दाफाच्या अभ्यासामुळे तुम्ही गोंधळल्या गेले आहे. हे सर्व शक्य आहे. म्हणूनच तुम्ही आमच्या शिनशींग आवश्यकतांचे खरेच पालन करावयास हवे - केवळ तेव्हाच तुम्ही एक खरे अभ्यासी असाल. मी हे सर्वांना स्पष्ट केले आहे. याप्रमाणे गुरूंच्या पूजेची औपचारिकता करण्याकरीता माझ्याकडे येऊ नका. जोपर्यंत तुम्ही खरेच साधना अभ्यास करता, मी तुम्हाला अश्याप्रकारे मानेल. माझे फाशन एवढे जास्त आहेत की ते असंख्य आहेत. या अभ्यासी व्यतिरिक्त कितीही अधिक लोक असले तरी मी त्यांची देखील देखरेख करण्यास समर्थ आहे.

बुध्द विचारधारा चिगोंग व बुध्दमत

बुध्द विचारधारा चिगोंग हा काही बुध्दमत नव्हे. मी हा मुद्दा सर्वांना स्पष्ट करायला हवा. वस्तुतः, ताओ विचारधारा चिगोंग देखील ताओ धर्म मुळीच नाही. तुमच्यापैकी काही लोक नेहमीच या गोष्टींबाबत गोंधळलेले असतात. काही लोक साधना स्थळातील भिक्षु आहेत तर काही सामान्य बौध्द आहेत. त्यांना असे वाटते की, त्यांना बौध्द धर्माबद्दल थोडी अधिक माहिती आहे; त्यामुळे ते आमच्या अभ्यासींच्या मध्ये उत्साहाने बुध्द धर्माचा प्रचार करतात. मला तुम्हास सांगावयाचे आहे की, तुम्ही अश्या गोष्टी करायला नको; कारण ते एका दुसऱ्या साधना विचारधारेतील काहीतरी आहे. धर्माला धार्मिक स्वरूपे असतात. येथे आम्ही आमच्या विचारधारेचा साधनेचा भाग शिकवीत आहोत. त्या भिक्षु व भिक्षुणी व्यतिरिक्त जे फालुन दाफाचे शिष्य आहेत, इतरांनी धार्मिक स्वरूपाचे पालन करू

नये. म्हणूनच धर्म-अंत काळात आमची विचारधारा बुध्द धर्म नाही.

बुध्दमताचा धर्म हा 'बुध्द फा' चा केवळ एक अत्यंत लघु भाग आहे. तेथे अजूनही अनेक प्रकारचे महान उच्चस्तरीय 'फा' आहेत. वेगवेगळ्या स्तरांवर सुध्दा वेगवेगळे 'फा' असतात. शाक्यमुनींनी म्हटले आहे की, चौऱ्यांशी हजार साधना मार्ग आहेत. बुध्द धर्मांमध्ये केवळ काहीच साधना मार्ग समाविष्ट आहेत. त्यामध्ये त्यानेताई, व्हेयान, ज्ञेन बुध्दमत, पवित्र भूमी, तंत्रवाद, इत्यादी आहेत. - जेमतेम, त्या सर्वांचा अगदी एक अंश. म्हणूनच, बुध्दमत संपूर्ण 'बुध्द फा' चे प्रतिनिधित्व करू शकत नाही व तो 'बुध्द फा' चा केवळ एक छोटासा भाग आहे. आमचा फालुन दाफा देखील 'बुध्द फा'च्या चौऱ्यांशी हजार साधना मार्गांपैकी एक आहे व त्याचा मूळ बुध्दमत व धर्म-अंत काळातील बुध्दमताशी काहीच संबंध नाही; तसेच तो आधुनिक धर्मांशी देखील मुळीच संबंधित नाही.

सुमारे अडीच हजार वर्षांपूर्वी प्राचीन भारतामध्ये शाक्यमुनींनी बुध्दमताची स्थापना केली. जेव्हा शाक्यमुनी गोंग उघडण्याच्या अवस्थेस पोहचले व ज्ञानप्राप्त झाले, त्यांना ते स्मरण झाले ज्याची त्यांनी पूर्वी साधना केली होती व त्यांनी लोकांना वाचविण्याकरीता त्यास सार्वजनिक केले. त्या विचारधारेतून धर्मग्रंथांचे कितीही हजार खंड जरी बाहेर पडले असले, तरी वास्तविकतः ते केवळ तीन शब्दात सारांशीत केले जाऊ शकते. या विचारधारेचे वैशिष्ट्ये आहेत : शील, *समाधी*^१, प्रज्ञा. शील साधारण लोकांच्या सर्व इच्छांना सोडून देण्याकरीता असते, स्वहिताची कामना सोडून देण्यास प्रेरित करण्याकरीता, जे काही सांसारिक आहे त्यापासून परावृत्त होणे, इत्यादीकरीता असते. अश्याप्रकारे, व्यक्तीचे मन कुठल्याही गोष्टींच्या विचारांशिवाय रिक्त असेल व ते शांत चित्त होऊ शकते. ते एक-दुसऱ्यास पूरक असतात, शांत चित्तता प्राप्त केल्यानंतर व्यक्ती खऱ्या साधनेकरीता ध्यानावस्थेत बसतो व साधनेमध्ये प्रगती करण्याकरीता मनाच्या अचेतन अवस्थेवर अवलंबून असतो. त्यांच्या शिक्षामतातील वास्तविक साधना अभ्यासाचा हा भाग आहे. ते व्यायामांचा विचार करित नाही व व्यक्तीची *बनती*^२ देखील बदलवित नाही. व्यक्ती केवळ गोंगची साधना करतो, जे त्याच्या स्तराची उंची निर्धारित करते. म्हणूनच, तो केवळ स्वतःची शिनशींग साधना करतो. तो आपल्या शरीराची साधना करित नसल्यामुळे तो गोंगच्या रूपांतरणाबद्दल पर्वा करित नाही. या दरम्यान, ध्यानधारणेव्दारे तो आपली मनाच्या अचेतन अवस्थेमध्ये बसण्याची क्षमता प्रबळ करतो व दुःख भोगण्याकरीता व कर्म नष्ट करण्याकरीता ध्यानधारणेस बसतो.

“प्रज्ञा”चा अर्थ असा की, व्यक्ती महान अंतर्दृष्टी व विवेक यासह अज्ञानापासून मुक्त होतो व तो विश्वाचे तसेच विश्वातील अनेकानेक आयामांचे सत्य पाहू शकतो. सर्व अलौकिक शक्ती उद्भवल्या जातात. प्रज्ञा व ज्ञानप्राप्तीच्या जागृतीला गोंगचे उघडणे देखील म्हटले जाते.

जेव्हा शाक्यमुनींनी या साधना मार्गाची स्थापना केली, त्यावेळी भारतामध्ये आठ धर्म प्रामुख्याने अस्तित्वास होते. तेथे खोलवर रूजलेला ब्राम्हणधर्म होता. आपले संपूर्ण आयुष्यभर शाक्यमुनींनी दुसऱ्या धर्माशी वैचारिकदृष्ट्या संघर्ष केला; कारण शाक्यमुनींनी जे शिकविले, तो एक उचित मार्ग होता. त्यांनी जो बुध्दधर्म शिकविला, तो शिकवणीच्या काळात अधिकाधिक लोकप्रिय होत गेला तर इतर धर्म अधिकाधिक कमकुवत होत गेले. अगदी खोलवर रूजलेला ब्राह्मणधर्म देखील नामशेष होण्याच्या उंबरठ्यावर होता. शाक्यमुनींच्या *निर्वाणानंतर* ^३ मात्र, दुसरे धर्म विशेषतः ब्राह्मण धर्म पुन्हा लोकप्रिय झाला. मात्र, बुध्द धर्मात काय परिस्थिती निर्माण झाली? काही भिक्षु गोंग उघडण्याच्या मार्गावर पोहचले व वेगवेगळ्या स्तरांवर ज्ञानप्राप्त झाले; परंतु त्यांचा ज्ञानप्राप्तीचा स्तर काहीसा निम्न होता. शाक्यमुनी तथागत स्तरावर पोहचले होते; परंतु बरेचशे भिक्षु या स्तरास पोहचलेले नव्हते.

‘बुध्द फा’ ची वेगवेगळ्या स्तरांवर वेगवेगळी अभिव्यक्ती असते. तथापि, जेवढा स्तर उंच, तेवढे तो सत्याच्या अधिक जवळ असतो. जेवढा स्तर निम्न, तेवढेच सत्यापासून दूर. ते भिक्षु गोंग उघडण्याच्या मार्गावर पोहचले व निम्न स्तरावर ज्ञानप्राप्त झाले. शाक्यमुनींनी जे सांगितले त्याचा अर्थ सांगण्याकरीता त्यांनी त्यांच्या स्तरावर पाहिलेली विश्वाची अभिव्यक्ती आणि त्यांना समजलेली परिस्थिती व नियमांचा वापर केला. अर्थात, काही भिक्षूंनी शाक्यमुनींच्या धर्माचा एका प्रकारे तर दुसऱ्यांनी दुसऱ्या प्रकारे अर्थ लावले. शाक्यमुनींचे मूळ शब्द वापरण्याऐवजी, काही भिक्षूंनी त्यांना जे शाक्यमुनींचे शब्द म्हणून समजले होते; ते प्रचारित केले : याने बुध्दधर्मास इतके विकृत केले की ते ओळखण्यापलीकडे गेले व तो त्यापुढे शाक्यमुनींन्दारे शिकविलेला धर्म राहिला नाही. सरतेशेवटी, यामुळे भारतातून बौध्द धर्म नाहीसा झाला. हा इतिहासातील एक गंभीर धडा आहे. तर यानंतर भारतामध्ये यापुढे बुध्द धर्म राहिलेला नाही. बुध्दधर्म नाहीसे होण्यापूर्वी अनेक सुधारास सामोरे गेला. सरतेशेवटी, त्याने ब्राह्मणवादातून काही गोष्टी समाविष्ट केल्या व तो आजचा भारतीय धर्म म्हटला जाणारा हिंदू मत बनला. ते आता बुध्दांची उपासना करीत नाही. ते इतर काही गोष्टींची उपासना करतात व शाक्यमुनींमध्ये विश्वास करीत नाही. ही परिस्थिती आहे.

आपल्या विकासादरम्यान बुध्दमत सापेक्षरित्या अनेक प्रमुख सुधारणेस सामोरे गेले. एक म्हणजे शाक्यमुनींच्या निर्वाणानंतर लवकरच, काही लोकांनी शाक्यमुनींनी सांगितलेल्या उच्चस्तर सिध्दांताच्या आधारावर *महायानाची*^४ स्थापना केली. त्यांनी असे मानले की, शाक्यमुनींनी जे काही सार्वजनिकरित्या शिकविले होते; ते केवळ साधारण लोकांच्या स्व-मुक्ती व अर्हतपदाच्या प्राप्तीकरीता उद्देशीत होते. ते धर्म सर्व प्राणिमात्रांना मुक्ती देऊ शकत नव्हते - म्हणून त्यास *हिनयान*^५ म्हटले गेले. दक्षिण पूर्व आशियातील देशांमधील भिक्षुंनी शाक्यमुनींच्या काळातील मूळ साधना मार्गाचे जतन करून ठेवले आहे. चीनमध्ये आम्ही त्यास *हिनयान* बुध्दमत समजतो. अर्थातच, ते स्वतःस तसे समजत नाहीत. ते विश्वास करतात की, त्यांना शाक्यमुनींची मूळ परंपरा वारसाप्राप्त झालेली आहे. ते खरोखरच तसे आहे - त्यांनी शाक्यमुनींच्या काळाच्या साधना मार्गास मूलतः वारसा प्राप्त केले आहे.

यानंतर, चीनमध्ये सुधारीत महायान परिचित करण्यात आले; त्याने चीनमध्ये मूळे रोवली व ते चीनमध्ये आज शिकविले जाणारे बुध्दमत बनले. वास्तविकतः, त्याने शाक्यमुनींच्या काळाच्या बुध्दमताच्या स्वरूपापासून पूर्णतः वेगळे स्वरूप धारण केले. ते वेशभूषेपासून ते संपूर्ण ज्ञानप्राप्ती अवस्थेपर्यंत व साधना अभ्यासाच्या संपूर्ण कालावधीपर्यंत, सर्वकाही बदलले गेले आहे. मूळ बुध्दमतामध्ये, केवळ शाक्यमुनींना त्याचे संस्थापक म्हणून अनुसरले जायचे. तथापि, आता बुध्दमतामध्ये अनेक बुध्द व महान बोधीसत्व आहेत. या व्यतिरिक्त, आता अनेक बुध्दांवर विश्वास केला जातो. अनेक तथागतांची पूजा केली जाते व बुध्दमत असा धर्म बनला - ज्यामध्ये बुध्द अमिताभ, औषध बुध्द, महान सन तथागत इत्यादीसह अनेक बुध्दांची उपासना केली जाते. तेथे अनेक महान बोधीसत्व देखील आहेत. अश्या प्रकारे, शाक्यमुनींनी त्यांच्या काळात स्थापन केलेले सर्व बुध्दमत पूर्णपणे भिन्न बनले आहे.

या कालावधी दरम्यान, दुसरा सुधार घडून आला; जेव्हा बोधिसत्व नागार्जुन यांनी एक गुप्त साधना पध्दती शिकविली. ती भारतामधून आली होती आणि अफगाणिस्तानव्दारे व नंतर *शिनजियांग*^६ मार्गे चीनमध्ये परिचित केली गेली. ते *तांग राजवंश*^७ दरम्यान घडले, त्यामुळे त्यास तांग तंत्रवाद म्हटले गेले. कॅम्प्युशियसवादाच्या प्रभावामुळे चीनचे नैतिक गुण सामान्यतः दुसऱ्या इतर राष्ट्रपेक्षा वेगळे होते. या गुप्त साधनेमध्ये स्त्री व पुरुष यांची युग साधना समाविष्ट होती. त्याकाळी समाज ते मान्य करू शकला नाही; त्यामुळे ती नष्ट करण्यात आली. जेव्हा तांग राजवंशातील ह्वेचांगच्या समयी बुध्द धर्माचे दमन करण्यात आले होते;

त्यामुळे तांग तंत्रवाद चीनमधुन लोप पावले. आजकाल, जपानमध्ये एक पूर्वोत्तर तंत्रवाद आहे, जो त्यासमयी चीनमधून आला होता. मात्र, ते *शक्तिपात* 'विधीतून (*ग्वानडींग विधीतून*) जात नाहीत. तंत्रवादानुसार, जर एखादा व्यक्ती शक्तिपात विना तंत्रवाद शिकतो तर त्याचे असे कारणे म्हणजे धर्म चोरण्यासारखे समजले जाते व व्यक्तीला व्यक्तिशः शिकविल्या गेले आहे, असे मानले जात नाही. एक दुसरी साधना पध्दती, भारत व नेपाळमधून तिबेटला परिचित करण्यात आली; त्यास "तिबेटी तंत्रवाद" म्हटले गेले व ती या दिवसापर्यंत हस्तांतरित करण्यात आली आहे. मूलतः बुध्द धर्माची ही स्थिती आहे. मी नुकतेच संक्षिप्तरीत्या त्याची विकास प्रक्रिया व उत्क्रांती सारांशित केली आहे. बुध्द धर्माच्या संपूर्ण विकास अवधी दरम्यान, काही अभ्यासमत जसे बोधीधर्माव्दारे स्थापित झेन बुध्दमत, पवित्र भूमी, त्येनताई व ह्वेयान बुध्दमत उदयास आले. त्या सर्वांची स्थापना शाक्यमुनींनी त्यांच्या समयी जे सांगितले त्यांच्या काही समजेवर आधारीत होती. हे सर्व सुधारीत बुध्दमतातील होते. बुध्दमतात अशा दहापेक्षा अधिक साधना पध्दती आहेत व त्या सर्वांनी धर्माचे स्वरूप धारण केले आहे. म्हणूनच त्या सर्व बुध्द धर्माच्या पध्दती आहेत.

या शतकात नव्याने स्थापित केलेल्या धर्माकरीता किंवा याच शतकातील नव्हे तर मागील अनेक शतकात या विश्वाच्या अनेकानेक भागात नव्याने स्थापित केलेले अनेक धर्मापैकी बरेचशे धर्म बनावटी आहेत. सर्व महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तींचे त्यांचे स्वतःचे जग असते, जेथे ते मनुष्य प्राण्यास वाचवितात. तथागत बुध्द जसे शाक्यमुनी, बुध्द अमिताभ, महान सन तथागत या प्रत्येकांकडे लोकांना वाचविण्या-करीता स्वतःचे जगत असतात. आपल्या आकाशगंगेत असे शंभराहून अधिक जगत आहेत. आमच्या फालुन दाफाचे देखील फालुन जगत आहे.

मुक्तीच्या बाबतीत, त्या बनावटी अभ्यास पध्दती त्यांच्या शिष्यांना कुठे घेऊन जाऊ शकतात? ते लोकांना वाचवू शकत नाही; कारण ते ज्यास प्रचारीत करतात, तो 'फा' नव्हे. अर्थातच, काही लोक, जेव्हा त्यांनी प्रथमतः पंथाची स्थापना केली; तेव्हा परंपरानिष्ठ धर्मांना कमी लेखणारे दुष्ट बनण्याचा हेतू नव्हता. ते गोंग खुलण्याच्या अवस्थेस पोहचले व अनेकानेक स्तरांवर ज्ञानप्राप्त झाले. त्यांनी काही सिध्दांत बघितले; परंतु ते त्या लोकांपासून बरेच दूर होते, जे लोकांना वाचवू शकतात. ते अत्यंत निम्न स्तरावर होते व त्यांनी काही सिध्दांत शोधले. त्यांना लक्षात आले की, साधारण लोकांमध्ये काही गोष्टी चुकीच्या आहेत व ते लोकांना चांगले कार्य

कसे करायचे तेही सांगायचे. प्रारंभी, ते दुसऱ्या धर्माच्या विरुद्ध नव्हते; परंतु ते जे सांगत आहेत ते बुद्धिसंगत आहे, असा विचार करून शेवटी लोक त्यांच्यावर विश्वास करायचे. या बदल्यात लोकांनी त्यांच्यावर अधिकाधिक विश्वास केला. परिणामस्वरूप, लोक धर्माशी एकनिष्ठ होण्याऐवजी त्यांच्याशी एकनिष्ठ व्हायचे. त्यांना प्रसिध्दी व स्वार्थाचा मोहभाव विकसित झाल्यावर ते लोकांना स्वतःस काही उपाधी बहाल करण्यास सांगायचे. नंतर, ते नव्या पंथाची स्थापना करायचे. मी तुम्हाला सांगतो आहे की, ते सर्व दुष्ट पंथ आहेत. जरी ते लोकांना नुकसान पोहचवित नसले तरी ते अजूनही दुष्ट पंथ आहेत; कारण त्यांनी लोकांच्या खऱ्या धर्मावरील विश्वासाला बाधा पोहचविली आहे. खरे धर्म लोकांना वाचवू शकतात, पण ते करू शकत नाहीत. जसजसा समयावधी लोटतो, ते धूर्तपणे वाईट गोष्टी करतील. अलीकडे त्यांच्यापैकी काही चीनमध्ये देखील परिचित केले गेले आहेत. तथाकथित *ग्वानयिन पंथ* ^१ त्यांच्यापैकीच एक आहे. म्हणूनच, स्वतःच सावध राहा. असे म्हटले गेले आहे की, कोणी एका पूर्व-आशिया देशात दोन हजारांपेक्षा अधिक अभ्यास पध्दती आहेत. दक्षिण-पूर्व आशिया देशांत व इतर पश्चिमी देशांत सर्व प्रकारचे विश्वास अस्तित्वास आहेत. एका देशात तर उघडपणे दुष्टांची उपासना करणे अस्तित्वास आहे. या सर्व गोष्टी दुष्ट आहेत, ज्या धर्म-अंत काळात समोर आल्या आहेत. धर्म-अंत काळ केवळ बुध्दमताशी संबंधीत नाही, तर एका अत्यंत उच्चस्तरीय आयामाच्या खालील अनेकानेक आयामांच्या भ्रष्टेशी संबंधित आहे. “धर्म-अंत” केवळ बुध्दमताचाच उल्लेख करित नाही; तर त्याचा आणखी अर्थ हा आहे की, मानव समाजात नैतिकतेचा सांभाळ करणाऱ्या आध्यात्मिक दायित्वाची काहीच समज उरलेली नाही.

केवळ एकाच साधना मार्गाचा अभ्यास करणे

आम्ही शिकवितो की, व्यक्तीने केवळ एकाच साधना मार्गाचा अभ्यास करावा. तुम्ही कसेही साधना अभ्यास करित असले तरी त्यात दुसऱ्या गोष्टी मिसळून तुम्ही तुमचा साधना मार्ग गोंधळपूर्ण करू नये. काही सामान्य बौध्द, बुध्द धर्म व आमचा फालुन दाफा या दोन्हीची साधना करतात. मी सांगतो आहे की, शेवटी तुम्हाला काहीच प्राप्त होणार नाही; कारण कोणीही तुम्हाला काहीच देणार नाही. आम्ही सर्व बुध्द विचारधारेचे असल्याने तेथे शिनशींग विषय असतो व त्याचवेळी एकाच साधनेमध्ये पारंगत होण्याचा देखील विषय असतो. तुमच्याकडे केवळ एकच शरीर

असते. तर तुमचे शरीर कोणत्या विचारधारेचे गोंग विकसित करेल? ते कसे रूपांतरित केले जाऊ शकते? तुम्हास कुठे जावेसे वाटते? तुम्ही तिथे जाल, जिथे तुमचा साधना मार्ग घेवून जातो. जर तुम्ही साधनेमध्ये पवित्र भूमी बुध्दमताची साधना करता तर तुम्ही बुध्द अमिताभच्या परमानंदच्या जगतामध्ये जाणार आहात. जर तुम्ही साधनेमध्ये औषध बुध्दाचे पालन करता तर तुम्ही आभावान जगतामध्ये प्रवेश करणार आहात. हेच धर्मांमध्ये सांगितले गेले आहे व त्यास “दुसरा साधना मार्ग नसतो” असे म्हटले जाते.

ज्या अभ्यासाची आम्ही येथे चर्चा करतो, तो खऱ्या अर्थाने संपूर्ण ऊर्जा रूपांतरणाच्या प्रक्रियेचा उल्लेख करतो व यामध्ये व्यक्तीच्या स्वतःच्या विचार धारेच्या साधना अभ्यासाचे पालन केले जाते. तर मग तुम्हाला कुठे जायचे आहे, असे तुम्ही म्हणाल? जर तुम्ही एकाच वेळी दोन नौकांवर पाय ठेवता तर तुम्ही काहीच प्राप्त करू शकत नाही. चिगोंग अभ्यास केवळ बुध्द धर्माच्या साधना स्थळातील अभ्यासांसोबत मिसळला जाऊ शकत नाही; तर साधना अभ्यासाच्या पध्दती, विविध प्रकारचे चिगोंग अभ्यास किंवा एक धर्म आणि दुसऱ्या धर्मातील गोष्टी देखील मिसळल्या जाऊ शकत नाही. साधनेमध्ये अगदी एकाच धर्मांमध्ये कित्येक पंथांना देखील आपसात मिसळता येत नाही. व्यक्तीने केवळ एकाच साधना मार्गाची निवड करावी. जर तुम्ही पवित्र भूमी बुध्द मताची साधना करित असाल तर तुम्ही केवळ पवित्र भूमी बुध्द मताचीच साधना करायला हवी. जर तुम्ही तंत्रवादाची साधना करित असाल तर तुम्ही केवळ तंत्रवादाचीच साधना करायला हवी. जर तुम्ही ज्ञान बुध्द मताची साधना करित असाल तर तुम्ही केवळ ज्ञान बुध्द मताचीच साधना करायला हवी. जर तुम्ही एकाच वेळी दोन नौकांवर पाय ठेवता व अमुक तमुक अशा दोन्ही साधना करता तर तुम्ही काहीच प्राप्त करू शकत नाही. त्याबाबत सांगातचे तर, अगदी बुध्द धर्मांमध्ये देखील तुम्हाला इतर साधना प्रणालींचा अभ्यास करण्याची आवश्यकता नसते व तुम्हाला दुसरे साधना अभ्यास मिसळता येत नाही. बुध्द धर्म देखील गोंगचा व साधनेचा अभ्यास करतो. त्याची गोंग उत्पन्न करण्याची प्रक्रिया त्याच्या सर्व साधना अभ्यासाच्या प्रक्रियेनुसार व त्या साधना मार्गांमधील रूपांतरणाच्या प्रक्रियेनुसार होते. तेथे दुसऱ्या आयामांमध्ये एक गोंग उत्क्रांतीची प्रक्रिया असते आणि ही एक अत्यंत किचकट व गुंतागुंतीची प्रक्रिया असते; जी सहजच साधना अभ्यासातील दुसऱ्या इतर वस्तुंशी मिसळता येत नाही.

हे माहित झाल्यानंतर की, आम्ही बुध्द विचारधारेचा अभ्यास करतो; काही

सामान्य बौद्ध आमच्या अभ्यासींना त्यांच्या साधना स्थळांमध्ये धर्मातरणाकरीता घेऊन जातात. मला तुम्ही येथे बसलेल्या प्रत्येकाला सांगायचे आहे की, कोणीही असे करू नये. तुम्ही आमच्या दाफा तसेच बुध्द धर्माच्या शिकवणीचा अनादर करित आहात. त्याचवेळी तुम्ही आमच्या अभ्यासींमध्ये ढवळाढवळ करित असून त्यांना काही प्राप्त करण्यास असमर्थ बनवित आहात, याची अनुमती नसते. साधना अभ्यास एक गंभीर विषय आहे. व्यक्तीने एकाच अभ्यासात एकाग्रचित्त असायला हवे. जरी आम्ही साधारण लोकांमध्ये हा शिकवीत असलेला भाग धर्म नसला तरी त्याचे साधना अभ्यासातील उद्दिष्ट सारखेच आहे. ते दोन्ही गोंग उघडण्याची, ज्ञानप्राप्ती व साधनेमध्ये समापनाची अवस्था प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करतात.

शाक्यमुनींनी म्हटले होते की, धर्म-अंत काळापर्यंत साधना स्थळामधील भिक्षूंना स्वतःस वाचविण्याकरीता कठीण वेळ असेल; सामान्य बौद्ध लोकांची तर गोष्टच सोडून द्या, ज्यांची देखरेख कुणीच करित नसतो. जरी तुमच्याकडे “गुरु” असतो, तो तथाकथित गुरु स्वतःच एक अभ्यासी असतो. जर गुरु खरेच साधना अभ्यास करित नाही तर ते व्यर्थच असेल. हृदयाची साधना केल्याशिवाय कुणीही त्यात यशस्वी होऊ शकत नाही. धर्मातरण हे साधारण लोकांची एक औपचारिकता असते. धर्मातरणानंतर तुम्ही बुध्द विचारधारेचे एक सदस्य होवून जाता काय? मग बुध्द तुमची काळजी घेतील काय? अशी कुठलीही गोष्ट नसते. जरी तुम्ही दररोज तुमच्या कपाळातून रक्त सांडेपर्यंत दंडवत घालता व अगरबत्तीचे गट्ट्या मागून गट्टे पेटवता, तरीही ते व्यर्थच असेल. त्यांना कार्य करायला लावण्याकरीता तुम्ही तुमच्या हृदयाची खरोखर व खऱ्या अर्थाने साधना करायला हवी. धर्म-अंत काळापर्यंत विश्व बऱ्याच मोठ्या बदलाशी समोरे गेले आहे. अगदी धार्मिक उपासना स्थळे सुध्दा आता चांगली राहिलेली नाही. असाधारण क्षमता प्राप्त लोकांनी तसेच भिक्षूंनी ही परिस्थिती शोधली आहे. वर्तमानामध्ये, मी या जगातील एकमात्र व्यक्ती आहे; जो सार्वजनिकरित्या लोकांना एक उचित मार्ग शिकवीत आहे. मी असे काही केले आहे, जे यापूर्वी कोणीही केले नाही. मी या धर्म-अंत काळात हे व्दार अधिकाधिक मोठे केले आहे. वस्तुतः, ही संधी एक हजार वर्षे किंवा दहा हजार वर्षांमध्ये देखील येत नाही. मात्र, व्यक्तीला वाचविले जाऊ शकते वा नाही - दुसऱ्या शब्दांत, व्यक्ती साधना अभ्यास करू शकतो वा नाही - हे अजूनही त्याच्या स्वतःवर निर्भर असते. मी जे तुम्हाला सांगतो आहे, तो या महान विश्वाचा एक नियम आहे.

मी असे म्हणत नाही की, तुम्ही माझ्या फालुन दाफाचा अभ्यास करायला

पाहिजे. मी जे सांगितले आहे, तो एक सिध्दांत आहे. जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा असेल तर तुम्ही एकाच साधना मार्गाचा अभ्यास करायला पाहिजे. अन्यथा तुम्ही साधना अभ्यास मुळीच करू शकणार नाही. अर्थातच, जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा नसेल तर आम्ही तुम्हाला एकटे सोडून देऊ. हा दाफा केवळ खऱ्या अभ्यासीकरीताच शिकविला जातो. म्हणूनच, व्यक्तीने एकाच साधना अभ्यासात एकाग्रचित्त असायला पाहिजे व दुसऱ्या अभ्यासाचा विचार देखील मिसळता कामा नये. मी येथे मानसिक क्रिया शिकवीत नाही. आमच्या फालुन दाफामध्ये मानसिक क्रिया नसते. अश्याप्रकारे कुणीही त्यामध्ये कुठलाही विचार मिसळता कामा नये. हे लक्षात ठेवायची खात्री असू द्या. तेथे मूलभूतपणे कुठलीही मानसिक क्रिया नसते. बुध्द विचारधारेमध्ये शून्यतेची आवश्यकता असते, तर ताओ विचारधारा रिक्तता शिकविते.

एका प्रसंगी मी माझे मन चार किंवा पाच अत्यंत उच्च स्तराच्या महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती व महान ताओशी जोडले. त्यांच्या उच्च स्तराबद्दल बोलायचे झाले तर त्यांचे स्तर इतके उंच होते की, ते साधारण लोकांच्या कल्पनेपलीकडे होते. त्यांना माहित करायचे होते की माझ्या मनामध्ये काय आहे. मी अनेक वर्षे साधना अभ्यास केला आहे. दुसऱ्या लोकांकरीता माझे मन जाणून घेणे पूर्णतः अशक्य आहे व दुसऱ्या लोकांच्या असाधारण क्षमता माझ्यापर्यंत मुळीच पोहोचू शकत नाही. कोणीही मला समजू शकत नाही किंवा माझ्या मनामध्ये काय आहे, ते माहित करून घेऊ शकत नाही. त्यांना मी काय विचार करतो, हे जाणून घेण्याची इच्छा होती. माझ्या अनुमतीने त्यांनी त्यांचे मन काही वेळेकरीता माझ्या मनाशी जोडले. जोडल्यानंतर ते माझ्याकरीता काहीसे असहनीय होते; कारण माझा स्तर कितीही उंच वा निम्न असला, तरी मी साधारण लोकांमध्ये आहे व अजूनही काहीतरी उद्देशपूर्ती - लोकांना वाचविण्याचे कार्ये करित आहे व माझे हृदय लोकांना वाचविण्यास समर्पित आहे. परंतु त्यांचे मन किती शांत होते? त्यांचे मन एका भयावह बिंदूपर्यंत शांत होते. एका व्यक्तीस ही परम शांती प्राप्त करणे शक्य असते; परंतु चार किंवा पाच लोकांचे तेथे तसे इतक्या परम शांतीपूर्ण बसणे - ते शांत पाण्याच्या तलावासदृश होते, ज्यामध्ये काहीच नव्हते. मी त्यांना अनुभवायचा उगाचच प्रयत्न केला. त्या कित्येक दिवसापर्यंत मला मानसिकदृष्ट्या फारच अस्वस्थ वाटले व एक वेगळी अनुभूती झाली. साधारण लोक याची मुळीच कल्पना करू शकत नाही वा समजू शकत नाही. ते पूर्णतः आसक्तीमुक्त व रिक्त होते.

एका अत्यंत उच्चस्तरांवर साधनेकरीता तिथे कुठलीही मानसिक क्रिया नसते. याचे कारण हे आहे की, तुम्ही साधारण लोकांच्या आधार निर्मिती स्तरावर असता. ती आधार प्रणाली आधीच निर्मित करण्यात आली होती. उच्चस्तरीय साधनेस पोहोचल्यानंतर आमची साधना प्रणाली विशेषतः स्वयंचलितरित्या कार्य करते व साधना अभ्यास पूर्णतः स्वयंचलित असतो. जोपर्यंत तुम्ही तुमचे शिनशींग प्रगत करता, तुमचा गोंग वाढत जातो. तुम्हाला गतिक्रिया करायची देखील आवश्यकता नसते. आमचे गतिक्रिया स्वयंचलित प्रणालीच्या पुनर्प्रबळीकरणाकरीता असतात. व्यक्ती मग अजूनही ध्यानावस्थेत का बसतो? व्यक्ती पूर्णतः एका वूवेई अवस्थेस असतो. तुम्ही बघितले असेल की, ताओ विचारधारा हा व्यायाम किंवा तो व्यायाम, तथाकथित मानसिक क्रियाविधि किंवा मनाचे मार्गदर्शन शिकवितो. मला तुम्हाला सांगायचे आहे की, जसेही ताओ विचारधारा 'ची' स्तराच्या पलीकडे पोहोचते, त्यामध्ये काहीच नसेल व तो कोणतीही मानसिक क्रियाविधि वापरीत नाही. म्हणूनच, काही लोक ज्यांनी दुसऱ्या चिगोंगचा अभ्यास केला असेल; ते श्वासोच्छ्वास पध्दती, मानसिक क्रिया, इत्यादी कधीच सोडू शकत नाही. मी त्यांना महाविद्यालया तील काहीतरी शिकवीत आहे; पण ते मला नेहमी प्राथमिक शाळेच्या विद्यार्थ्यांच्या वस्तुंबद्दल विचारतात, जसे मन मानसिक क्रियांना कसे निर्देशित करायचे व त्यांचा वापर कसा करायचा. ते आधीच त्या पध्दतीशी परिचित आहेत. ते विचार करतात की चिगोंग त्यासारखेच असते. वस्तुतः ते तसे नाही.

असाधारण क्षमता व गोंग सामर्थ्य

तुमच्यापैकी अनेक लोक चिगोंग शब्दावलींबाबत स्पष्ट नाहीत व काही लोक नियमितपणे त्यापासून गोंधळलेली असतात. ते असाधारण क्षमतांना गोंग सामर्थ्य किंवा या उलट समजतात. आम्ही शिनशींग साधनेव्दारे व विश्वाच्या गुणधर्माशी एकरूप होत जे गोंग प्राप्त करतो, ते आमच्या 'तः' पासून उत्क्रांतीत होते. ते व्यक्तीच्या स्तराची उंची, व्यक्तीची गोंग सामर्थ्यशक्ती व व्यक्तीची साधना फलस्थितीचा दर्जा निर्धारित करते - हा सर्वाधिक निर्णायक गोंग असतो. साधना अभ्यासादरम्यान, व्यक्तीकरीता काय परिस्थिती उद्भवते? व्यक्ती काही विलक्षण व अलौकिक क्षमता विकसित करेल; ज्यांना आम्ही थोडक्यात असाधारण क्षमता(सिध्दी) म्हणतो. जसे की मी नुकताच उल्लेख केला आहे, गोंग जो व्यक्तीचा स्तर वाढवितो; त्यास गोंग सामर्थ्य म्हटले जाते. जेवढा अधिक व्यक्तीचा स्तर, तेवढेच अधिक व्यक्तीचे

गोंग सामर्थ्य महान असते व तेवढ्याच व्यक्तीच्या असाधारण क्षमता अधिक शक्तिशाली असतात.

असाधारण क्षमता व्यक्तीच्या साधना प्रक्रियेचे केवळ अतिरिक्त उत्पाद असते. असाधारण क्षमता ही व्यक्तीचा स्तर व व्यक्तीच्या स्तराची उंची किंवा व्यक्तीच्या गोंगची सामर्थ्य शक्ती प्रतिनिधीत करीत नाही. काही लोक त्यांच्यापैकी काही अधिक क्षमता विकसित करतात तर इतर कमी विकसित करतात. याशिवाय, असाधारण क्षमता अश्या काहीतरी नसतात; ज्यांचा साधनेचे मुख्य उद्देश्य म्हणून पाठलाग केला जाऊ शकतो. जेव्हा व्यक्ती खरेच साधनेचा अभ्यास करण्यास दृढनिश्चयी असतो, फक्त तेव्हाच व्यक्ती त्यांना विकसित करू शकतो. तथापि, त्यांना साधनेचे मुख्य उद्देश्य म्हणून मानले जाऊ शकत नाही. तर, तुम्ही त्यांची कश्याकरीता साधना करता? तुम्हाला त्यांचा वापर सामान्य लोकांमध्ये करायचा असतो का? तुम्हाला त्यांचा सामान्य लोकांमध्ये इच्छेनुसार वापर करणे पूर्णतः प्रतिबंधित असते. अश्याप्रकारे जेवढे अधिक तुम्ही त्यांच्या मागे लागता, तेवढेच ते तुम्हाला कमी प्राप्त होईल; कारण तुम्ही कश्याच्या तरी मागे लागले आहात. मागे लागणे स्वतःच एक आसक्ती असते. साधना अभ्यासात आसक्तींना सोडण्याची आवश्यकता असते.

अनेक लोक असाधारण क्षमतांविना साधना अभ्यासाच्या एका अत्यंत उच्च स्तरावर पोहचले आहेत. गुरूंनी त्यांना बंधित केले आहे, जेणेकरून त्यांनी स्वतःला नीट सांभाळायला हवे व वाईट कृत्य करू नये. - म्हणूनच त्यांना त्यांच्या अलौकिक क्षमतांचा वापर करू दिला जात नाही. तेथे असे बरेच लोक आहेत. असाधारण क्षमता व्यक्तीच्या मनाव्दारे निर्देशित केल्या जातात. व्यक्ती स्वतःला झोपेदरम्यान व्यवस्थित नियंत्रित करू शकला नाही, तर एका स्वप्नातच व्यक्ती दुसऱ्या दिवसापर्यंत आकाश पाताळ उलट-पलट करून टाकेल व याची अनुमती नसते. साधना अभ्यास साधारण लोकांमध्ये करावयाचा असल्याने महान असाधारण क्षमताप्राप्त व्यक्तींना सामान्यतः त्यांचा वापर करण्याची अनुमती नसते. त्यांच्यापैकी बऱ्याचशा बंधित असतात; परंतु ते अंतिम असे नाही. अनेक अशी लोक आहेत, जे चांगला साधना अभ्यास करतात व स्वतःस चांगले सांभाळू शकतात. त्यांना काही असाधारण क्षमता बाळगण्याची अनुमती असते. अश्या लोकांच्या बाबतीत, जरी तुम्ही त्यांना त्यांच्या असाधारण क्षमतांना सहजच दाखविण्यास विचारता, ते तसे मुळीच करणार नाही; ते स्वतःस नियंत्रित ठेवू शकतात.

विपरित साधना व गोंग ऋण

काही लोकांनी कधीच साधना अभ्यास केला नसतो किंवा त्यांनी चिंगोंग वर्गात काही गोष्टी शिकलेल्या असतात; परंतु त्या रोग उपचार व शरीर स्वास्थ राखण्याकरीता आहेत व तो साधना अभ्यास नाही. दुसऱ्या शब्दात, या लोकांना कधीच खरी शिकवण प्राप्त झालेली नसते; तरीही एका रात्रभरातच त्यांना अचानकपणे गोंग प्राप्त होतो. आम्ही अश्याप्रकारचा गोंग कुठून येतो, त्याबद्दल बोलू. तेथे अनेक प्रकार असतात.

त्यापैकी एक म्हणजे विपरित साधना होय. विपरित साधना काय आहे? काही लोक तुलनात्मक दृष्ट्या वृद्ध असतात व त्यांना साधना करायची असते. मात्र त्यांना अगदी प्रारंभापासून साधना करण्यास फार उशीर झालेला असतो. जेव्हा चिंगोंग आपल्या प्रसिध्दीच्या शिखरावर होते, त्यांना देखील साधना अभ्यास करायचे होते. त्यांना माहित होते की, चिंगोंग अभ्यास दुसऱ्यांकरीता चांगल्या गोष्टी करू शकते व त्याच वेळी ते स्वतःस उन्नत देखील करू शकत होते. त्यांना अश्या प्रकारची इच्छा होती व त्यांची सुधारण्याची इच्छा होती; त्यांची साधना करायची इच्छा होती. तथापि, काही वर्षापूर्वी चिंगोंगच्या उद्रेकादरम्यान, ते चिंगोंग गुरु सर्व चिंगोंगला प्रचारित करित होते व कुणीही उच्च स्तरांवरील वस्तुंना सार्वजनिकरित्या शिकविले नाही. अगदी या दिवसापर्यंत, जेव्हा उच्चस्तरावर सार्वजनिकरित्या चिंगोंग शिकविण्याची गोष्ट येते; मी असे करणारा एकमात्र असा व्यक्ती आहे. इतर कुणीही व्यक्ती असे खरोखरीच करित नाही. विपरित साधनेमधील सर्व लोक पन्नासीच्या वर होती व तुलनेने वृद्ध होती. त्यांच्याकडे चांगले जन्मजात गुण होते व त्यांच्या शरीरामध्ये चांगल्या गोष्टी होत्या. जवळपास, त्यांच्यापैकी सर्वच शिष्य होण्यास व त्या गुरूंचे वारस होण्याइतपत चांगली होती. मात्र, ही लोक बरीचशी वयोवृद्ध होती. जर त्यांना साधना अभ्यास करायचे होते तर हे बोलणे सोपे परंतु करण्यास कठीण होते. ते एका गुरूला कुठे शोधू शकत होते? परंतु जसेही त्यांना साधना अभ्यास करावेसे वाटले होते व त्यांच्या हृदयातील या विचारामुळे, ते एखाद्या स्वर्णासारखे चकाकले व त्यांनी दाही दिशांना हलवुन सोडले. लोक बहुधा बुध्द स्वभावाबद्दल बोलतात - हे त्यांचे बुध्द स्वभाव होते, जे उदयास आले होते.

एका उच्चस्तरीय दृष्टीकोनातून, व्यक्तीचे जीवन मनुष्य बनण्याकरीता नसते. कारण व्यक्तीचे जीवन विश्वाच्या अवकाशात निर्मित केले जाते, ते विश्वाचे गुणधर्म,

ज्यन-शान-रेन शी एकरूप असते. त्याचे स्वभाव करुणाशील व परोपकारी असतो. तथापि, जीवनांच्या संख्येमध्ये वृद्धी झाल्यानंतर एक सामाजिक संबंध स्थापित होतो. परिणामस्वरूप, काही लोक स्वार्थी व वाईट होतात व अत्यंत उच्च स्तरावर राहू शकत नाही. त्यांना खाली पडावेच लागते, जेथे ते पुन्हा वाईट होतात व त्यांना आणखी पुढील स्तरावर खाली पडावे लागते. असे चालूच असेल, जोपर्यंत ते या साधारण लोकांच्या स्तरावर येऊन पडत नाही. या स्तरावर पडल्यानंतर त्यांना पूर्णतः नष्ट व्हावयास हवे होते; मात्र, त्या महान ज्ञानप्राप्त लोकांनी करुणा व परोपकारवश, मनुष्यजातीस या सर्वाधिक दुःखदायी वातावरणात पुन्हा एक संधी प्रदान केली. अश्याप्रकारे त्यांनी हे आयाम निर्मित केले.

दुसऱ्या आयामात लोकांना यासारखे शरीर नसते. ते उंच उडू शकतात व लहान किंवा मोठे होऊ शकतात; परंतु या जगतात लोकांना अश्याप्रकारचे शरीर, आमचे भौतिक शरीर दिले आहे. या शरीरासह जर शरीर थंड, गरम, थकलेले व उपाशी असेल तर व्यक्ती त्यास सहन करू शकत नाही. कुठल्याही परिस्थितीत ते दुःखच असते. जेव्हा तुम्ही आजारी असता तुम्ही दुःख भोगता. व्यक्तीला जन्म, वृद्धावस्था, आजार व मृत्युस सामोरे जावे लागते; जेणेकरून व्यक्ती दुःखाव्दारे कार्मिक ऋणांची परतफेड करू शकेल. तुम्ही तुमच्या मूळाशी परत येऊ शकता किंवा नाही, हे बघण्याकरीता तुम्हाला आणखी एक संधी प्रदान करण्यात आली आहे. म्हणूनच मनुष्य प्राणी एका चक्रव्यूहात पडलेले असतात. एकदा काय तुम्ही येथे खाली येता, तुमच्याकरीता या दोन डोळ्यांच्या जोड्या निर्मित केल्या जातात; जेणेकरून तुम्ही इतर दुसऱ्या जगतांना व पदार्थांचे सत्य पाहू शकत नाही. जर तुम्ही तुमच्या मूळ स्थानाला परत जाऊ शकले तर कडवी पीडा देखील सर्वाधिक मौल्यवान असतात. या चक्रव्यूहात साधना अभ्यासाव्दारे व वस्तुंच्या प्रती जागृतीव्दारे, व्यक्तीला आपल्या मूळ स्थानाला जाण्याकरीता तेथे बराचश्या अडचणी असतात; व्यक्ती अश्याप्रकारे ते लवकर साध्य करू शकतो. जर तुम्ही अगदीच वाईट झाले तर तुमचे जीवन नष्ट करण्यात येईल. म्हणूनच, दुसऱ्या जीवांच्या दृष्टीतून व्यक्तीचे हे जीवन मनुष्य बनून राहण्याकरीता नसते. ते व्यक्तीच्या मूळ, वास्तविक स्वः स्वरूपाकडे परतण्यासाठी असते. एक साधारण व्यक्ती यास समजू शकत नाही. एक साधारण व्यक्ती या साधारण व्यक्तींच्या समाजात एक साधारण व्यक्तीच असतो, व्यक्ती जो स्वतःस समोर कसे न्यावे व चांगले कसे जगावे याबद्दल विचार करतो. जेवढे अधिक तो चांगले जगतो, तेवढाच तो स्वार्थी बनतो; जेवढे अधिक

त्याला प्राप्त करावेसे वाटते, तेवढेच तो विश्वाच्या गुणधर्मांपासून दूर जातो व तो शेवटी विनाशाकडे जातो.

एका उच्च स्तरावरून पाहिले असता, तुम्ही पुढे जात आहात; असे तुम्हाला वाटत असले तरी तुम्ही प्रत्यक्षात मागे जात आहात. मानव जाती विचार करते की, ती विज्ञान विकसित करित आहे व प्रगती करित आहे. वस्तुतः, ती केवळ विश्वाच्या सिध्दांताचे पालन करित आहे. ताओच्या *आठ देवतांपैकी*^{१०} एक *झ्यांग गुओलाओ* आपल्या गाढवावर उलटे बसत असत. काहीच लोकांना माहित आहे की, ते आपल्या गाढवावर उलटे का बसायचे. त्यांनी शोधले होते की, पुढे जाणे म्हणजे मागे जाणे होय; त्यामुळे ते गाढवावर विरूध्द दिशेस स्वार व्हायचे. म्हणूनच एकदा काय लोकांना साधना अभ्यास करायची इच्छा असते; महान ज्ञानप्राप्त लोक या हृदयास फार मौल्यवान मानतील व त्यांची विनाशर्त मदत करतील. ते अगदी आज येथे बसणाऱ्या अभ्यासींसारखे असते. जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचे असेल तर मी तुमची विनाशर्त मदत करू शकतो. यद्यपि, जर तुम्हाला रोग दुरुस्ती करायची असेल किंवा एका साधारण व्यक्तीसारखे याच्या त्याच्या मागे जायचे असेल तर ते केले जाऊ शकत नाही व मी तुमची मदत करण्यास असमर्थ असेल. असे का आहे? कारण तुम्हाला एक साधारण व्यक्ती बनायचे आहे व एका साधारण व्यक्तीने जन्म, वृद्धावस्था, आजार व मृत्यूस सामोरे जायला हवे - ते तसेच असायला हवे. प्रत्येक गोष्टीला त्याचे कार्मिक संबंध असतात, ज्यांमध्ये हस्तक्षेप केले जाऊ शकत नाही. तुमच्या आयुष्यात पूर्वी साधना समाविष्ट नव्हती; परंतु आता तुम्हाला साधनेचा अभ्यास करायचा आहे. याप्रमाणे तुमचे भविष्य जीवन पुनर्नियोजित केले जाईल व त्यामुळे तुमच्याकरीता तुमचे शरीर व्यवस्थित करण्याची अनुमती असेल.

एकदा काय व्यक्ती साधना अभ्यास करू इच्छितो व ही इच्छा विकसित होते, महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती त्यास बघतील व त्यास अत्यंत मौल्यवान समजतील; परंतु ते त्याची मदत कशी करू शकतात? तो व्यक्ती या जगात गुरूंना कुठे शोधू शकेल? या व्यतिरिक्त, त्याचे वय पन्नास वर्षापेक्षा जास्त आहे. महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती या व्यक्तीस शिकवू शकत नाही. कारण जर ते स्वतःला अभिव्यक्त करतील व त्यास 'व्यायाम' व 'फा' देखील शिकतील तर ते गुढ रहस्यांना उजागर करण्यासारखे होईल. त्यांचे स्वतःचे सुध्दा पतन होईल. लोक या चक्रव्यूहात पडतात, कारण त्यांनी दुष्कार्ये केली होती आणि म्हणूनच त्यांनी साधना अभ्यास करायला पाहिजे. या चक्रव्यूहामध्येच सतत ज्ञानप्राप्ती करित साधना करायला पाहिजे. या

कारणाने महान ज्ञानप्राप्त लोक त्यास शिकवू शकत नाही. वास्तविक जीवनात स्वतः बुध्द जर लोकांच्या डोळ्यासमोर दृश्यमान झाले आणि त्यांना 'व्यायाम' व 'फा' दोन्ही शिकविले तर अक्षम्य कुकर्म केलेली लोकं देखील त्यास शिकण्यास येतील. प्रत्येक जण त्यावर विश्वास करेल. तर मग, तेथे लोकांना कश्याकरीता ज्ञानप्राप्त व्हावयाचे असेल? तेथे ज्ञानप्राप्तीचा विषयच नसेल. कारण लोक या चक्रव्यूहात स्वतःच अडकले आहेत, त्यांना नष्ट करायला पाहिजे. तुम्हाला या चक्रव्यूहातून स्वतःच्या मूळ स्वरूपाकडे परतायची आणखी एक संधी दिली जात आहे. जर तुम्ही तुमच्या मूळ स्वरूपाकडे परत जाऊ शकले, तुम्ही यश प्राप्त कराल. जर तुम्ही तसे करू शकले नाही तर तुम्ही संसार चक्रात अडकले राहाल किंवा नष्ट केले जाणार.

व्यक्ती स्वतःचा मार्ग स्वतः बनवितो. व्यक्तीला साधना अभ्यास करायचे असल्यास काय होईल? त्यांनी एक मार्ग शोधला. त्याकाळी चिंगोंग फार प्रसिध्द होते व ते वैश्विक वातावरणामध्ये एक बदल देखील होते. या वैश्विक वातावरणाशी सहयोग करण्याकरीता, ज्ञानप्राप्त व्यक्ती या व्यक्तीस त्याच्या शिनशींग स्तराच्या योग्यतेनुसार एका मऊ नलिकेव्दारे गोंग पुरवायचे. एका पाण्याच्या नळाप्रमाणे, जर ते चालू असेल तर ऊर्जा येत असे. जर व्यक्तीला गोंग उत्सर्जित करायचा असेल तर गोंग येई. ती व्यक्ती स्वतः गोंग उत्सर्जित करू शकत नव्हती, कारण तिच्याकडे स्वतःचे असे गोंग नव्हते. ते अगदी तसेच होते. याला "विपरीत साधना" असे म्हणतात - यामध्ये व्यक्ती, उच्च स्तराकडून निम्न स्तराकडे येत स्वतःची साधना पूर्ण करतो.

सामान्यतः, आम्ही साधना अभ्यास निम्न स्तरापासून उच्च स्तराकडे करत जात असतो, जोपर्यंत गोंग उघडला जात नाही किंवा साधना पूर्ण होत नाही. ही उलट साधना त्या वयोवृध्द लोकांकरीता होती; ज्यांच्याकडे निम्न स्तरापासून उच्च स्तराकडे साधना अभ्यास करण्याकरीता पुरेसा वेळ नव्हता. म्हणूनच, जर त्यांनी उच्च स्तराकडून निम्न स्तराकडे साधना अभ्यास केला तर तो अधिक जलद होईल. ही त्यावेळी निर्मित केलेली एक अपूर्व गोष्ट होती. अश्या व्यक्तीकडे अत्यंत उच्चस्तरीय शिनशींग असावयास हवे व तिला तिच्या शिनशींग स्तरानुसार ऊर्जा दिली गेली. तर त्यामागे काय उद्दिष्ट होते? एक म्हणजे त्यावेळेच्या वैश्विक वातावरणास सहयोग देणे हे होते. जेव्हा ही व्यक्ती चांगले कार्य करित होती, ती त्याचवेळी दुःख देखील सहन करू शकत होती. याचे कारण साधारण लोकांचा सामना करित असतांना, अनेकानेक साधारण मानवी आसक्ती तिला बाधित करत आहेत. जेव्हा तिने रोगीचा आजार दुरुस्त केला, रोगीला ते आवडले नसेल. जेव्हा

तिने रोगीचा उपचार केला, तिने या रोगींच्या शरीरातून बऱ्याचश्या वाईट गोष्टी काढल्या असतील. यद्यपि, तिने या रोगीस एवढ्या प्रमाणात दुरुस्त केले होते; तरीही, त्यावेळी तेथे स्पष्टपणे कुठलेही बदल दिसून आले नसेल. तथापि, रोगी आपल्या मनात काही प्रसन्न झाला नसेल. कृतज्ञता व्यक्त करण्याएवजी त्याने तिच्यावर फसवणुकीचा आरोप लावला असेल. अश्या समस्यांसह, ती अश्या वातावरणात मानसिक त्रासातून जात होती. तिला ऊर्जा प्रदान करण्याचा उद्देश साधना अभ्यास करण्यास समर्थ बनविणे व स्वतःला विकसीत करणे हा होता. चांगले कार्य करतेवेळी ती आपल्या असाधारण क्षमता विकसित करू शकत होती व आपले गोंग निर्मित करू शकत होती; तथापि, काही लोकांना हा सिध्दांत माहित नव्हता. मी तुम्हास सांगितले नव्हते काय की या व्यक्तीला कुणीही 'फा' शिकवू शकत नाही? जर व्यक्ती त्यास समजू शकला तर तो ते प्राप्त करेल. हा एक ज्ञानप्राप्तीचा विषय आहे. जर व्यक्ती त्यास समजू शकला नाही तर काहीच केले जाऊ शकत नाही.

जेव्हा काही लोकांना ऊर्जा प्राप्त झाली, त्यांना एका रात्री झोपेमध्ये अचानक फार उष्ण वाटले व ते मोठ्या मुश्किलीने पांघरून वापरू शकले. दुसऱ्या दिवशी सकाळी उठल्यानंतर, ते जेथे कुठे हाथ ठेवीत त्यांना विजेचा झटका लागत असे. त्यांना कळून चुकले की त्यांना ऊर्जा प्राप्त झाली आहे. जर कुणाला शरीरामध्ये कुठे त्रास असल्यास ते आपल्या हातांनी त्याचे निराकरण करायचे व त्याने कार्य होत असे. तेव्हापासुन त्यांना माहित झाले की त्यांच्याकडे ऊर्जा आहे. ते चिगोंग मास्टर बनले व त्यांनी जाहिरातीची पाटी टांगली. - त्यांनी स्वतःला चिगोंग मास्टर म्हणून लेबल लावले व स्वतःचे अभ्यास स्थापित केले. प्रारंभी हे लोक फार चांगले होते. जेव्हा ते दुसऱ्या लोकांचे रोग दुरुस्त करायचे, लोक त्यांना पैसे व काही भेटवस्तु द्यायचे - जे सर्व ते अस्वीकार करायचे किंवा घेण्यास नाकारायचे. मात्र हे व्यक्ती देखील साधारण लोकांच्या या बढाईखोरपणाच्या संसर्गास प्रतिकार करू शकले नाही. कारण ही उलट साधनेची लोक कधीच खऱ्या शिनशींग साधनेतून गेले नसल्याने त्यांना त्यांचे शिनशींग सांभाळणे अत्यंत कठीण होते. क्रमशः हे व्यक्ती छोट्या भेट वस्तु स्वीकारू लागले. नंतर ते मोठ्या भेटवस्तु देखील स्वीकार करायला लागले. सरतेशेवटी, जर भेटवस्तु कमी असतील तर त्यांना राग देखील येत असे. शेवटी ते म्हणायचे, तुम्ही मला एवढ्या भेटवस्तु का देता? मला पैसे द्या ! जर त्यांना अगदीच कमी पैसे दिले तर ते आनंदी होत नसत. ते किती सामर्थ्यशाली आहे, याबद्दल

दुसऱ्या लोकांनी केलेल्या त्यांच्या स्तुतीकडे लक्ष द्यायचे व ते उचित मार्गाच्या चिगोंग गुरूंचा देखील आदर करित नव्हते. जर कुणी त्यांच्याबद्दल वाईट बोलला तर ते अस्वस्थ व्हायचे. या लोकांना प्रसिध्दी व स्वार्थ या सर्व गोष्टींची आसक्ती विकसित झाली होती. ते स्वतःला दुसऱ्यांपेक्षा चांगले व असाधारण समजायचे. त्यांनी चुकीने असे समजले की त्यांना दिलेली ऊर्जा चिगोंग गुरू बनण्याकरीता व संपत्ती कमविण्याकरीता दिली गेली आहे. खरेतर, त्यांना ती साधना अभ्यास करण्याकरीता दिली गेली होती. जसेही प्रसिध्दी व स्वार्थाचे मोहभाव विकसित झाले, या व्यक्तीचा शिनशींग स्तर खरेच खाली घसरत होता.

मी सांगितले आहे की, व्यक्तीचा शिनशींग स्तर त्याच्या गोंगच्या स्तराला निर्धारित करतो. जेव्हा व्यक्तीचे शिनशींग खाली येते, व्यक्तीला बरेचसे गोंग पुरविले जाणार नाही; कारण ते व्यक्तीच्या शिनशींग स्तरानुसारच दिले जाते. गोंग स्तर हा शिनशींगच्या स्तराएवढा उंच असतो. व्यक्ती जेवढा अधिक प्रसिध्दी व स्वःहिताशी आसक्त असतो, तेवढाच तो साधारण लोकांमध्ये एका निम्नतर स्तरावर येऊन पडेल. परिणामस्वरूप, त्याचा गोंग स्तर देखील कमी होईल. सरतेशेवटी, व्यक्ती जेव्हा पूर्णतः तळाशी खाली येतो; व्यक्तीला पुढे कुठलेही गोंग दिले जात नाही. या व्यक्तीकडे कुठलेही गोंग असणार नाही. काही वर्षांपूर्वी तेथे असे काही लोक होते व त्यामध्ये तुलनात्मकरित्या पन्नास वर्षांपेक्षा जास्त वय असणाऱ्या स्त्रियां अधिक होत्या. यद्यपि, तुम्ही एका वृद्ध स्त्रीला चिगोंग अभ्यास करतांना बघितले असेल; मात्र, तिला कधीच मूळ शिकवण प्राप्त झाली नव्हती. तिने एका चिगोंग वर्गात रोग उपचार व आरोग्याकरीता काही व्यायाम शिकले असेल. एक दिवस तिला अचानकपणे गोंग प्राप्त होतो. एकदा काय तिचे शिनशींग कमकुवत झाले किंवा तिची प्रसिध्दी व स्वःहिताची आसक्ती विकसित झाली, तर तिचा स्तर खाली येईल. शेवटी, ती मग काहीच उरणार नाही व तिचे गोंग देखील अदृष्य होऊन जाईल. हल्ली, असे उलट साधनेची अनेक लोक आहेत; ज्यांचा स्तर खाली आला आहे. त्यांच्यापैकी केवळ काहीच अजूनही अवती-भोवती आहेत. असे का आहे? त्या स्त्रीला माहित नव्हते की तिला ते साधना अभ्यास करण्याकरीता प्रदान करण्यात आले होते व तिने चुकीने असा विचार केला की तिला ते संपत्ती बनविण्याकरीता, प्रसिध्दी कमाविण्याकरीता व चिगोंग गुरू बनण्याकरीता प्रदान करण्यात आले होते. वास्तवतः, ते तिला साधना अभ्यास करण्याकरीता होते.

गोंग ऋण काय असते? त्यास काही वयोमर्यादा नसते; परंतु एक आवश्यकता

असते : व्यक्तीकडे अत्यंत चांगले शिनशींग असायला हवे. या व्यक्तीस माहित असते की चिंगोंग व्यक्तीस साधना अभ्यास करण्यास समर्थ बनवू शकतो व त्याला देखील साधना अभ्यास करायची इच्छा असते. त्याचे साधना अभ्यास करण्याचे हृदय आहे; परंतु तो एक गुरु कुठे शोधू शकतो? काही वर्षापूर्वी, तेथे चिंगोंग शिकविणारे काही खरे चिंगोंग गुरु होते. तथापि, त्यांनी जे शिकविले; ते पूर्णतः रोगोपचार व आरोग्याकरीता होते. कुणीही उच्चस्तरीय चिंगोंग शिकविले नाही व ते असे करूही शकत नव्हते.

गोंग ऋणबद्दल बोलायचे, तर मी आणखी एक विषय उपस्थित करेन. मुख्य चेतना ^{११}(*झू यीशी*) व्यतिरिक्त व्यक्तीस सहचेतना ^{१२}(*फु यीशी*) देखील असते. काही लोकांना एक, दोन, तीन, चार व पाच सहचेतना असतात. व्यक्तीच्या सहचेतनेचे लिंग त्या व्यक्तीचे लिंगानुसार असू शकत नाही. काही स्त्री असतात तर काही पुरुष. ते सर्व वेगवेगळे असतात. वस्तुतः, मुख्य चेतनेचे लिंग देखील भौतिक शरीरासारखे असणे आवश्यक नाही. कारण आम्ही शोधले आहे की सध्या अनेक पुरुषांची मूळ आद्य चेतना स्त्री असते तर काही स्त्रियांची आद्य चेतना पुरुष. जसे ताओ विचारधारेत वर्णित केल्याप्रमाणे हे वैश्विक वातावरणाशी तंतोतंत जुळते. कारण *यिन* व *यांग*^{१३} उलटे झाले असल्याने, यिन वाढीवर तर यांग घटत आहे.

व्यक्तीची सहचेतना सामान्यतः व्यक्तीच्या मुख्य चेतनेच्या स्तरापेक्षा उच्चतर स्तरावरून येते. विशेषतः काही लोकांकरीता, त्यांची सहचेतना फार उच्च स्तरावरून येते. सहचेतना ही ग्रसित करणारी चेतना नव्हे, कारण ती तुमच्या मातेच्या गर्भातून तुमच्यासह एकाचवेळी जन्मास आली आहे. ती तुमच्या शरीराचा भाग असल्याने ती तुमच्यासारखेच नाव धारण करते. सामान्यतः, जेव्हा लोक कशाबद्दल तरी विचार करतात किंवा काहीतरी करतात, निर्णय घेणे मुख्य चेतनेवर अवलंबून असते. सहचेतना व्यक्तीच्या मुख्य चेतनेस दुष्कार्य करण्यापासून परावृत्त करण्याचे यथासंभव प्रयत्न करेल. परंतु जेव्हा मुख्य चेतना फार दुराग्रही असते, सहचेतना मदत करण्यास असमर्थ असेल. सहचेतनेस सामान्य मानवी समाजाव्दारे मूर्ख बनविले जाऊ शकत नाही तर मुख्य चेतनेस सहजच भ्रमित केले जाऊ शकते.

काही सहचेतना अत्यंत उच्च स्तरावरून येतात व संभवतः साधनेमध्ये उचित फल प्राप्त करण्याच्या वाटेवर असतात. सहचेतनेस साधना अभ्यास करायचा असतो; परंतु जर मुख्य चेतनेस तसे करावेसे वाटत नसल्यास ती याबद्दल काहीच करू शकत नाही. जेव्हा चिंगोंग फार प्रसिध्द होते; एक दिवस मुख्य चेतनेस देखील साधना

अभ्यास करावेसे वाटले. अर्थातच, उच्च स्तरावर साधना करण्याचा विचार अत्यंत पवित्र व साधा होता; व्यक्तीला अश्या गोष्टींची जसे प्रसिध्दी व व्यक्तिगत लाभ यांची इच्छा नव्हती. सहचेतना आनंदित झाली. : “मला साधना करावयाची आहे; परंतु मी निर्णय घेत नाही. आता तुम्हाला साधना करावयाची आहे व मला देखील तेच करायचे आहे.” मात्र, व्यक्ती एक गुरु कुठे शोधेल? सहचेतना काहीशी समर्थ असते व ती एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीस, ज्यास ती तिच्या पूर्वजन्मात ओळखत होती; शोधण्याकरीता शरीर सोडून देईल. कारण काही सहचेतना अत्यंत उच्च स्तरांवरून आल्या आहेत. त्या शरीर सोडू शकतात. तेथे पोहचल्यानंतर ती तिची साधना अभ्यास करण्याची व गोंग ऋण घेण्याची इच्छा प्रकट करते. महान ज्ञानप्राप्त लोक या इच्छेस फार चांगले म्हणून बघतात व निश्चितच ते तिच्या साधनेमध्ये मदत करतील. याप्रमाणे, सहचेतनेने काही गोंग ऋण प्राप्त केले. बहुधा हे गोंग विखुरलेल्या ऊर्जेव्दारे बनलेले असते व एका नलिकेव्दारे प्रवाहित केले जाते. काहींना गोंग एका अखंड स्वरूपात प्राप्त होते, ज्या बहुधा असाधारण क्षमता असतात.

अश्याप्रकारे, या व्यक्तीकडे त्याचवेळी काही असाधारण क्षमता देखील असू शकतात. या व्यक्तीस, जसे मी नुकतेच वर्णित केले आहे; झोपेमध्ये फार उष्ण वाटले. जेव्हा तो पहाटे उठला, त्याच्याकडे ऊर्जा होती. तो जिथे कुठे हात ठेवी, त्यास विजेचा झटका लागायचा. तो दुसऱ्यांचे रोग दुरुस्त करू शकत होता व त्याला बोध देखील झाला की त्याला ऊर्जा प्राप्त झाली आहे. ही ऊर्जा कुठून आली? तो त्याबद्दल अस्पष्ट होता. त्याच्याकडे एक अस्पष्ट कल्पना होती की ती विश्वाच्या अवकाशातून आली आहे; परंतु त्याला निश्चितपणे ठाऊक नव्हते ती कशी आली. सहचेतना त्यास सांगणार नाही, कारण ती सहचेतना होती; ज्याने साधना अभ्यास केला होता. त्याला केवळ एवढेच माहित होते की त्याला ऊर्जा प्राप्त झाली आहे.

सामान्यतः, ऊर्जा ऋण घेतलेल्या लोकांकरीता काहीच वयोमर्यादा नसते व तेथे तुलनात्मकदृष्ट्या तरुण लोकांचा अधिक समावेश होता. म्हणूनच काही वर्षापूर्वी, त्यांच्या वीस, तीस आणि चाळीशीतले काही लोक लोकांसमोर आली होती. तिथे अनेक वयोवृद्ध लोक देखील होते. एका तरुण व्यक्तीस त्याला किंवा तिला स्वतःस सांभाळणे फार कठीण असते. कदाचित तुम्ही या व्यक्तीला प्रसिध्दी व स्वहिताची कमी पर्वा करीत असलेला, बहुधा फार चांगला बघितले असेल; जेव्हा त्याच्याकडे एका साधारण मानवी समाजात अनेक क्षमता नव्हत्या. एकदा काय तो प्रसिध्द झाला, प्रसिध्दी व स्वहित सहजच व्यवधान करू शकेल. तो असे समजू शकतो की

त्यास जीवनामध्ये बऱ्याच लांबचा पल्ला गाठायचा आहे आणि त्याला अजूनही साधारण लोकांचे काही उद्दिष्ट्ये प्राप्त करून घेण्यासाठी सर्वतोपरी प्रयत्न करावयाचे होते. जर त्याने एकदा काय असाधारण क्षमता व काही क्षमता विकसित केल्या तर साधारण मानवी समाजात तो त्याचे व्यक्तिगत उद्दिष्ट्ये साध्य करण्याचे साधन म्हणून त्यांचा वापर केला जाईल. ते मग कार्य करित नाही व अश्याप्रकारे त्यांचा वापर करण्यास प्रतिबंधित केले गेले. जेवढे अधिक त्याने याचा वापर केला, तेवढीच त्याची ऊर्जा कमी झाली. शेवटी त्याच्याकडे काहीच उरले नाही. तेथे बरेच लोक आहेत, ज्यांचे स्तर अश्याप्रकारे खाली आलेले आहेत. मी बघितले, आता तिथे कुणीच शिल्लक नाही.

या दोन्ही घटना ज्यांचा मी नुकताच उल्लेख केला, या दोन्हीमध्ये ऊर्जा समाविष्ट होती; जी तुलनात्मकदृष्ट्या चांगल्या शिनशींगप्राप्त लोकांद्वारे प्राप्त केली गेली होती. ही ऊर्जा त्यांच्या स्वतःच्या साधना अभ्यासाद्वारे विकसित करण्यात आली नव्हती, तर ती महान ज्ञानप्राप्त लोकांकडून आली होती व अश्याप्रमाणे ती ऊर्जा स्वभावतःच चांगली होती.

प्रेत किंवा पशुद्वारे ग्रसित होणे

तुमच्यापैकी अनेकांनी साधक समुदायात पशुबाधा होणे यासंबंधी असे काहीतरी ऐकले असेल, जसे कोल्हा, मुंगूस, प्रेत व सर्प बाधा. ते सर्व काय असते? काही लोक चिगोंग अभ्यासाद्वारे असाधारण क्षमता विकसित करण्याबाबत बोलतात. वस्तुतः, असाधारण क्षमता विकसित केल्या जात नाहीत; तर त्या मानवाच्या मूळ क्षमता असतात. ते केवळ असे असते की मानव समाजाच्या विकासासोबत लोक आपल्या भौतिक जगताच्या दृश्यमान गोष्टींवर जास्त लक्ष देतात. अश्याप्रकारे, ते आमच्या आधुनिक साधनांवर जास्त निर्भर होत जातात. परिणामस्वरूप, आमच्या मानवी जन्मजात क्षमता अधिकाधिक लोप पावत आहेत. सरतेशेवटी, त्या पूर्णतः विलुप्त झाल्या आहेत.

असाधारण क्षमता प्राप्त करण्याकरीता व्यक्तीने त्यास साधना अभ्यासाद्वारेच विकसित कराव्यात व व्यक्तीच्या मूळ, वास्तविक स्वःकडे परत यावे; परंतु एका पशुकडे असे जटील गुंतागुंतीचे विचार नसतात. त्यामुळे तो त्याच्या उपजत प्रवृत्तीद्वारे विश्वाच्या गुणधर्माशी जुळतो. काही लोक दावा करतात की, पशु साधना अभ्यास करू शकतात; जसे कोल्ह्यास 'तान'ची साधना कशी करावी ते माहित असते किंवा

सर्पास साधना अभ्यास कसा करावा हे माहित असते व असेच. ते असे नाही की या पशुंना साधना अभ्यास कसे करायचे ते माहित असते. त्यांना देखील प्रारंभी साधना अभ्यास काय असतो हे मुळीच माहित नव्हते. त्यांच्याकडे केवळ ती आद्यतन उपजत प्रवृत्ती असते. नंतर विशिष्ट अवस्था व परिस्थितींमध्ये काही काळानंतर त्यांच्यावरही काही प्रभाव होऊ शकतो. ते ऊर्जा प्राप्त करू शकतात व असाधारण क्षमता विकसित करू शकतील.

अश्याप्रकारे, एका पशुकडे काही क्षमता असू शकेल. पूर्वी आम्ही म्हणायचो की, हा पशु काही क्षमतांसह अत्यंत चाणाक्ष झाला आहे. साधारण लोकांच्या दृष्टीकोनातून, पशु इतके महाभयंकर असतात आणि ते लोकांना सहजपणे नियंत्रित करू शकतात. वास्तवतः, मी म्हणतो की ते महाभयंकर नसतात व एका खऱ्या साधकांसमोर काहीच नसतात. जरी तुम्ही एखाद्यास पाहिले असेल, ज्याने जवळपास हजारो वर्षे साधना अभ्यास केला असेल; त्याला चिरडण्याकरीता एक लहान बोट देखील पुरेसे असेल. आम्ही म्हटले आहे की पशुकडे ती आद्यतन उपजत प्रवृत्ती असते व त्यांच्याकडे काही क्षमता देखील असू शकतात. तथापि, आमच्या विश्वात एक नियम आहे; पशुंना साधना अभ्यासात यशस्वी होऊ दिले जात नाही. म्हणूनच, तुम्ही सर्वांनी प्राचीन पुस्तकामध्ये हे वाचलेले असेल की प्रत्येक कित्येक शंभर वर्षांनी पशु एका मोठ्या आपत्तीमध्ये किंवा छोट्या संकटात मारले जातात. काही कालावधीनंतर पशु ऊर्जा विकसित करतील व त्यांना मारले जाईल किंवा ते विजेच्या धक्क्याने मारले जातील, इत्यादी. त्यांना साधना अभ्यास करणे प्रतिबंधित असते, कारण त्यांच्याकडे मानवी उपजत गुण नसल्यामुळे ते मनुष्यांप्रमाणे साधना अभ्यास करू शकत नाही. जर ते साधना अभ्यासात यशस्वी झाले तर ते दुष्ट जीव होण्यास बाध्य होतील. त्यांना अश्याप्रकारे साधना अभ्यासात सफल होऊ दिले जात नाही. अन्यथा, त्यांना उच्चस्तरीय लोकांवांदारे मारले जाईल. त्यांना देखील हे चांगल्या प्रकारे माहित असते; परंतु जसे मी सांगितले आहे. मानव समाज आता एका मोठ्या अधोगतीस आहे व काही लोक सर्व प्रकारचे पाप करतात. तर या टप्प्यावर मानव समाज संकटात नाही काय ?

एका मर्यादेपर्यंत पोहचल्यानंतर वस्तु परत येतातच! आम्ही शोधले आहे की, जेव्हा कधी पूर्व ऐतिहासिक काळात मानव समाजाने नियतकालिक विनाश अनुभवला; ते नेहमी तेव्हाच घडले, जेव्हा मानव जाती एका अगदी शेवटच्या सीमेपर्यंत नैतिकदृष्ट्या भ्रष्ट झाली होती. आता, मानवावांदारे वास्तव्यास असणारे आयाम

(जगत) तसेच इतर अनेक आयाम सर्व अत्यंत संकटपूर्ण अवस्थेत आहेत. हे या स्तरांवरील इतर आयामांबद्दलही खरे आहे. ग्रसित करणारे प्रेत व पशुदेखील पळून जाण्यास घाई करित आहेत व त्यांना उच्चतर स्तरावर पोहचायचे आहे. ते विचार करतात की, उच्चतर स्तरावर चढल्याने त्यांची सुटका होऊ शकेल. मात्र, ते इतके सोपे कसे असू शकेल? साधना अभ्यास करण्याकरीता व्यक्तीकडे एक मानव शरीर असायला पाहिजे. तर हे एक कारण आहे की काही चिगोंग अभ्यासी प्रेत बाधीत वा पशु बाधीत झाले आहेत.

काही लोक आश्चर्य करतात, “ तेथे अनेक महान ज्ञानप्राप्त लोक वा उच्चस्तरीय मास्टर असतात, तर ते याची काळजी का घेत नाहीत?” या विश्वात आणखी एक नियम आहे : जर तुम्हाला काही तरी पाहिजे आहे किंवा तुम्ही कशाच्या तरी मागे लागता तर दुसरे त्यामध्ये हस्तक्षेप करण्यास इच्छुक नसतात. येथे आम्ही प्रत्येकास एका उचित मार्गाचे पालन करायला शिकवितो व त्याचवेळी तुम्हाला स्वतःच्या बळावर ज्ञानप्राप्त होण्याकरीता संपूर्णपणे ‘फा’ स्पष्ट करतो. तुम्हाला ते शिकायचे आहे वा नाही, हे तुमच्यावर निर्भर आहे. मास्टर तुम्हाला प्रवेशव्दाराशी घेऊन जातात व साधना अभ्यास करणे, हे सर्वस्वी तुमच्यावर असते. कुणीही तुम्हाला साधना करण्याकरीता बाध्य करू शकत नाही किंवा जबरदस्ती करू शकत नाही. तो तुमचा भाग असतो की तुम्ही साधना अभ्यास करता किंवा नाही. दुसऱ्या शब्दात, त्या अनुषंगाने तुम्ही कुठला मार्ग घेता, तुम्हाला काय हवे आहे किंवा तुम्ही काय प्राप्त करण्याचा प्रयत्न करता - यामध्ये कुणीही हस्तक्षेप करणार नाही. आम्ही फक्त लोकांना चांगले होण्याचा सल्ला देऊ शकतो.

जरी तुम्ही काही लोकांना चिगोंगचा अभ्यास करताना बघता, त्यांची ऊर्जा वास्तविकतः बाधा करणाऱ्या प्रेतांद्दारे किंवा पशुंद्दारे प्राप्त केली जाते. व्यक्ती प्रेत बाधीत किंवा पशू बाधीत कसा होतो? देशभरात किती चिगोंग अभ्यासींना त्यांच्या शरीरामागे प्रेत बाधा किंवा पशु बाधा झाली आहे? जर मी संख्या उघड केली तर अनेक लोक साधना अभ्यास करण्यास घाबरतील. ही संख्या भयावह मोठी आहे! तर मग अशी स्थिती का आहे? या गोष्टी साधारण मानवी समाजाकरीता अडचणी निर्माण करित आहेत. ती एवढी गंभीर बाब का बनत चालली आहे? ती देखील स्वतः लोकांच्याद्दारे प्रेरित आहे, कारण मानव जातीचे अधःपतन होत आहे व दुष्ट जीव सर्वत्र आहेत. विशेषतः, ते सर्व बनावटी चिगोंग गुरु त्यांच्या शरीरावर बाधित करणारे प्रेत किंवा पशु बाळगतात व हेच ते त्यांच्या शिकवणीमध्ये प्रसारीत करतात.

संपूर्ण मानवी इतिहासात, पशुला लोकांना बाधित करण्यास मनाई करण्यात आली आहे. जेव्हा त्यांनी तसे केले, त्यांना ठार मारल्या गेले; ज्याने कुणी ते बघितले, त्यांनी त्यास अनुमती दिली नाही. तथापि, आज आपल्या समाजामध्ये काही लोक मदतीकरीता त्यांची प्रार्थना करतात; त्यांची इच्छा करतात व ते त्यांची पूजा करतात. काही लोक विचार करू शकतात, “मी विशेषतः त्याच्याकरीता प्रार्थना करीत नव्हतो!” तुम्ही त्याकरीता बोलले नाहीत; परंतु तुम्ही असाधारण क्षमता मिळवायचा प्रयत्न केला होता. एका उचित मार्गाच्या साधना अभ्यासातील एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती ते तुम्हास देईल का? पाठलाग करणे ही साधारण लोकांची आसक्ती आहे आणि ही आसक्ती सोडली पाहिजे. तर ते तुम्हाला कोण देतो? फक्त दुसऱ्या आयामधील दृष्ट जीव व विभिन्न पशु त्या तुम्हाला देऊ शकतात. तर हे प्रेताला वा पशु बाधेस आमंत्रित करण्यासारखे नाही का? तर मग ते येतीलच.

किती लोक एका उचित मनासह चिगोंग अभ्यास करतात? चिगोंग अभ्यासामध्ये व्यक्तीस सद्गुणांना मान देण्याची, चांगले कार्य करण्याची व करूणाशील असण्याची आवश्यकता असते. व्यक्तीने प्रत्येक गोष्टीत व प्रत्येक परिस्थितीत स्वतःला असेच ठेवायला हवे. घरी वा बगीच्यामध्ये अभ्यास करतांना, किती अभ्यासी याप्रमाणे विचार करतात? काही लोक कोणत्या प्रकारचा चिगोंग अभ्यास करतात, हे कोणालाच माहित नाही. अभ्यास करतांना व शरीर डोलवितांना व्यक्ती पुटपुटतो, ओह! माझी सून माझा आदर करीत नाही. माझी सासू अगदीच महाभयंकर आहे! काही लोक अगदी प्रत्येक गोष्टीवर - त्यांच्या कार्यस्थळापासून ते राज्य कारभारापर्यंत, ते सर्वावर भाष्य करतात. असे काहीच नसते की ज्याबद्दल ते बोलत नाहीत व ते काहीसे अस्वस्थ होतील जर कुणीतरी त्यांच्या वैयक्तिक विचार करण्याच्या पध्दतीशी सहमत नसेल. तुम्ही त्याला चिगोंग अभ्यास म्हणाल काय? याशिवाय, तेथे कोणीतरी थकव्याने पाय थरथर कापत उभे राहुन व्यायाम करत आहे. मात्र, त्याचे मन शांत नसते, “हल्ली वस्तु एवढ्या महाग झालेल्या आहेत व किंमती वाढत आहेत. कार्यस्थळ माझे वेतन देऊ शकत नाही. मी चिगोंग अभ्यास करण्याद्वारे काही असाधारण क्षमता का विकसित करू शकत नाही? जर मी असाधारण क्षमता विकसित केली तर मी देखील एक चिगोंग गुरु बनू शकेल व भाग्य बनवू शकतो. मी रुग्णांना बघणार व पैसे कमावणार.” एकदा काय तो बघतो की इतर लोकांनी असाधारण क्षमता विकसित केल्या आहेत, तर तो अधिकच अस्वस्थ होतो. तो असाधारण क्षमतांच्या मागे जाईल व त्यानमुचा व उपचार क्षमतेचा

पाठलाग करेल. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : हे आमच्या विश्वाचे गुणधर्म-ज्यन-शान-रेन पासून किती दूर आहे! ते पूर्णतः विरूध्द मार्गास जाते. गंभीरपणे सांगायचे तर, ही व्यक्ती दुष्ट साधनेचा अभ्यास करीत आहे! तथापि, तो ते नकळतपणे करतो. जेवढा अधिक तो अश्याप्रकारे विचार करतो, तेवढाच अधिक तो वाईट बनतो. या व्यक्तीने 'फा' प्राप्त केला नाही व त्याला सद्गुणांना महत्व देण्याचे माहित नाही. मग तो असा विचार करतो की तो केवळ व्यायाम करण्याव्दारे ऊर्जा विकसित करू शकतो व असे की तो पिच्छा पुरविण्याव्दारे जे पाहिजे ते प्राप्त करू शकतो. ही व्यक्ती हाच काय तो विचार करतो.

काटेकोरपणे बोलायचे तर ते व्यक्तीच्या वाईट मनोभावामुळे होते की व्यक्ती स्वतःवर वाईट गोष्टी ओढवून घेतो. तथापि, एक पशु यास पाहू शकतो, "या व्यक्तीला चिगोंग अभ्यासाव्दारे भविष्य बनवायचे आहे. दुसऱ्या व्यक्तीस प्रसिध्द व्हायचे आहे व असाधारण क्षमता प्राप्त करावयाच्या आहेत. माझा चांगुलपणा, त्याचे शरीर वाईट नाही व ते चांगल्या गोष्टी देखील बाळगते; परंतु त्याचे मन खरेच वाईट आहे व तो असाधारण क्षमतांच्या मागे लागला आहे! त्याच्याकडे गुरु असू शकतो; परंतु जरी त्याच्याकडे गुरु असले तरी मी घाबरत नाही." पशुला हे माहित असते की, एका उचित साधना अभ्यासातील गुरु त्यास असाधारण क्षमतांचा अश्या पध्दतीने पाठलाग करतांना बघून त्याला त्या देणार नाही. तो जितका पाठलाग करेल, तितके कमी त्याला दिले जाईल; कारण ती नेमकी एक आसक्ती आहे, जी सोडून द्यावयाची असते. जेवढा अधिक तो अश्या पध्दतीने विचार करतो, तेवढ्याच कमी त्याला असाधारण क्षमता प्राप्त होतील आणि तेवढीच कमी शक्यता असेल की, त्याला त्याचा बोध होईल. जेवढे अधिक तो त्याच्या मागे लागतो, तेवढेच त्याचे मन वाईट बनते. शेवटी, असे बघितल्यानंतर की ही व्यक्ती हताश आहे, त्याचे गुरु त्यास एक निःश्वास सोडीत सोडून देईल व यापुढे त्याची देखरेख करणार नाही. काही लोकांचे गुरु नसतात व त्यांची देखरेख संभवतः जवळून जाणाऱ्या गुरुव्दारे केली जाते, कारण की तेथे अनेक आयामांमध्ये अनेकानेक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती असतात. एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती या व्यक्तीकडे कटाक्ष टाकतो व दिवसभर त्याच्यावर लक्ष ठेवतो. नंतर ज्ञानप्राप्त व्यक्ती त्यास सोडून देईल, जेव्हा तो बघतो की तो तितकासा चांगला नाही. दुसऱ्या दिवशी दुसरा महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती येऊ शकतो व तो देखील त्यास सोडून देईल, जेव्हा तो बघतो की तो मुळीच चांगला नाही.

एका पशुला हे माहित असते की त्या व्यक्तीकडे गुरु अथवा एक जवळून जात असलेला गुरु आहे वा नाही; त्याचे गुरु त्याला ते देणार नाही, ज्यांच्या तो मागे लागला आहे. कारण पशु त्या आयामांना पाहू शकत नाही, जेथे महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती वास्तव्यास असतात. पशु घाबरत नाहीत व या पळवाटेचा लाभ घेतात. आमच्या विश्वात एक सिध्दांत आहे की सामान्यतः व्यक्ती कशाच्या मागे लागतो वा त्याला स्वतःकरीता जे काही पाहिजे असते; त्यामध्ये दुसरे लोक हस्तक्षेप करणार नाही. पशु या पळवाटेचा फायदा घेतात. “जर त्याला काही पाहिजे असेल तर मी त्याला देईल; माझ्याकरीता त्याची मदत करणे चुकीचे नाही, आहे का?” एक पशु त्याला ते देईल. प्रारंभी तो पशु त्याला बाधा करण्याचे धाडस करित नाही व तो त्यास चाचणीकरीता प्रथम काही ऊर्जा देईल. एक दिवस व्यक्ती अचानकपणे स्वतःला त्या उर्जेसह बघेल, जिचा तो शोध घेत होता व तो आजार देखील बरे करू शकतो. ते कार्य करते आहे, असे पाहिल्यानंतर तो पशु त्याचा वापर संगीताच्या एका भागाच्या प्रस्तावनेप्रमाणे करेल. “त्याला ते हवे असल्याने मी स्वतःला त्याच्या शरीराशी जोडतो. अश्या पध्दतीने मी त्याला जास्त वस्तु देऊ शकेन व ते सहजपणे करू शकणार. त्याला त्यानेमु नको का? आता मी त्यास सर्वकाही देईल.” तो मग त्याला बाधित करेल.

ज्यावेळी या व्यक्तीचे शोध घेणारे वा पाठलाग करणारे मन या गोष्टींचा विचार करते; त्याचे त्यानेमु उघडले जाते आणि तो देखील काही लहान-सहान असाधारण क्षमतांसह ऊर्जा उत्सर्जित करू शकतो. तो खूप उत्तेजित होतो आणि विचार करतो की शेवटी त्यास ते प्राप्त झाले आहे; ज्याचा तो अभ्यासाव्दारे शोध घेत होता वा पाठलाग करित होता. वास्तविकतः, त्याने त्याच्या अभ्यासातून काहीही साध्य केले नाही. तो समजतो की तो मानवी शरीराव्दारे पाहू शकतो आणि व्यक्तीच्या शरीरात कुठे आजार आहे, हे शोधू शकतो. खरे तर, त्याचे त्यानेमु मुळीच उघडलेले नसते; तर तो पशु असतो, जो त्याच्या मनास नियंत्रित करित असतो. तो पशु त्याच्या मेंदूमध्ये आपल्या डोळ्यांनी जे पाहतो ते प्रतिबिंबित करतो, त्यामुळे अश्याप्रकारे तो असा विचार करतो की त्याचे त्यानेमु उघडले आहे. “गोंग उत्सर्जित करा! पुढे जा.” जेव्हा तो ऊर्जा उत्सर्जित करण्याकरीता आपले हात बाहेर काढतो, तो पशुदेखील त्याच्या पाठीमागून आपला पंजा बाहेर काढतो. जितक्या लवकर तो आपली ऊर्जा बाहेर सोडतो, त्या पशुच्या डोक्यावरून एक व्दिभागी जीभ रोगीचा रोगट भाग किंवा सुजलेल्या भागास चाटण्याकरीता बाहेर येईल. अश्या

बऱ्याच घटना आहेत व हे सर्व लोक त्यांच्या स्वतःच्या पिच्छा करण्याच्या प्रयत्नाद्वारे प्रेतग्रसित किंवा पशुग्रसित होतात.

कारण ही व्यक्ती पाठलाग करीत आहे - त्याची नशीब कमविण्याची किंवा प्रसिध्द होण्याची इच्छा आहे. मग ठीक आहे, त्याने अश्याप्रकारे असाधारण क्षमता प्राप्त केली आहे. तो रोग उपचार करू शकतो आणि त्याचे त्यानेमु देखील काही गोष्टींना पाहू शकतात. याचा त्याला फार आनंद होतो. पशु ते पाहतो, “ तुम्हाला एक चांगले भविष्य बनवायचे नाही का? छान, मी तुम्हाला पैसे कमवून देईल.” एका सामान्य व्यक्तीच्या मनास लबाडीने हाताळणे खूप सोपे असते. पशु त्या व्यक्तीकडे अनेक लोकांना, बऱ्याच लोकांना उपचाराकरीता आणू शकतो. माझा चांगुलपणा, तो जेव्हा येथे एक रोग उपचार करीत आहे; पशु वृत्तपत्र वार्ताहरांना तेथे वर्तमानपत्रात त्याची जाहिरात करायला लावतो. तो या गोष्टी करण्याकरीता साधारण लोकांना लबाडीने हाताळतो. जर एक रुग्ण त्याचे आजार बरे करण्यासाठी आला; परंतु त्याला पुरेसे पैसे दिले नाहीत, तर ते होणार नाही. पशुमुळे रुग्णाला डोकेदुखीचा त्रास होईल आणि रुग्णाला काहीही झाले तरी त्याला भरपूर पैसे द्यावे लागतील. त्याने संपत्ती व प्रसिध्दी दोन्ही प्राप्त केली आहे, कारण तो खूप पैसा कमवितो आणि प्रसिध्दी प्राप्त केली आहे तसेच तो एक चिगोंग गुरु देखील बनला आहे. सामान्यतः, असा व्यक्ती शिनशींगला महत्व देत नाही व काहीही म्हणायची हिंमत करतो. तो स्वतःस केवळ स्वर्गापेक्षाच कमी समजतो व असे दावा करण्याची हिंमत करतो की, तो स्वतःच राणी माता^{१४}चा स्त्री अवतार आहे किंवा महान सम्राट जाडे^{१५} आहे. तो स्वतःस एक बुध्द म्हणण्याची देखील हिंमत करेल. तो खरोखरच शिनशींग साधनेतून गेला नसल्याने तो आपल्या अभ्यासात असाधारण क्षमतांचा पाठलाग करतो. परिणामस्वरूप, तो स्वतःला प्रेत बाधित किंवा पशु बाधित करून घेईल.

काही लोक विचार करू शकतात, “यामध्ये काय चुकीचे आहे? जोपर्यंत पैसा किंवा भविष्य बनविले जाणारे आहे, ते चांगले आहे आणि व्यक्ती प्रसिध्दी देखील प्राप्त करू शकतो.” अनेक लोक अश्याप्रकारे विचार करतात. मला प्रत्येकाला सांगायचे आहे की, प्रत्यक्षात पशुचे स्वतःचे हेतू असतात व तो कारणांशिवाय काही-एक देत नाही. या विश्वाचा एक सिध्दांत आहे : “त्याग नाही तर प्राप्ती नाही,” तर तो काय प्राप्त करतो? मी हा विषय नुकताच सांगितला नाही का? त्याला एका मानवी स्वरूपात साधना अभ्यास करायचा असल्याने तो तुमच्या शरीरातील सत्त्व घेऊ पाहतो व तो व्यक्तीच्या शरीरातून सत्त्व एकत्रित करतो. एका

मानवी शरीरास सत्वाचा केवळ हा एकच भाग असतो. जर व्यक्तीला साधना अभ्यास करायचा असेल, तेथे सत्वाचा केवळ हा एकच भाग असतो. जर तुम्ही हा देखील पशुला घेऊ देता तर तुम्ही साधना अभ्यास करण्याबाबत विसरूनच जायला हवे. तुम्ही साधना अभ्यास कसे कराल? तुमच्याकडे काहीच शिल्लक असणार नाही व तुम्ही साधना अभ्यास मुळीच करू शकणार नाही. काही लोक ठामपणे म्हणु शकतात, “मला साधना अभ्यास करायचे नाही आणि मला फक्त पैसे कमवायचे आहे. जोपर्यंत माझ्याकडे पैसे आहे, ते ठीक आहे. कोण पर्वा करतो!” मला तुम्हाला सांगायचे आहे की, तुम्हाला संपत्ती प्राप्त करायची आहे; परंतु मी तुम्हाला कारणे सांगितल्यानंतर तुम्ही अश्याप्रकारे विचार करणार नाही. असे का आहे? जर तो लवकरच तुमचे शरीर सोडतो तर तुमचे चार हात-पाय अतिशय दुर्बल वाटतील व यानंतर तुम्ही उर्वरित जीवनभर असेच राहाल; कारण त्याने तुमचे बरेच अधिक सत्व घेतले आहे. जर तो तुमचे शरीर उशिरा सोडतो तर तुम्ही एक पालापाचोळा झालेले असाल व उर्वरित जीवनभर बिछ्यान्यावर फक्त एक-एक श्वास मोजत पडुन असाल. जरी तुमच्याकडे पैसे आहेत, तुम्ही ते खर्च करण्यास सक्षम असता काय? जरी तुमच्याकडे प्रसिध्दी आहे, तुम्ही तिचा उपभोग घेऊ शकता काय? हे भयावह नाही का?

विशेषतः, अशी प्रकरणे आज अभ्यासींमध्ये लक्षणीय आहेत आणि ते काहीसे असंख्य आहेत. एक पशु व्यक्तीला नुसते बाधितच करू शकत नाही, तर व्यक्तीच्या मूळ चेतनेस ठार देखील करू शकतो आणि व्यक्तीच्या निवाण महलमध्ये^{१६} प्रवेश करू शकतो व तेथेच वास्तव्य करतो. जरी ही व्यक्ती एका मानवासारखी दिसत असली तरी ती मानव नसते. हल्ली, या गोष्टी घडून येऊ शकतात; कारण मानवी नैतिक मूल्ये बदलली आहेत. जेव्हा कुणीतरी काहीतरी चूक करतो, ती व्यक्ती त्यावर विश्वास ठेवणार नाही; जर तुम्ही त्यास सांगितले की तो एक चुकीचे कार्य करित आहे. त्याला वाटते की तो बरोबर आहे आणि पैसे बनविणे, पैसे मिळविण्याचा प्रयत्न करणे किंवा संपत्ती कमविणे हे सर्व उचित व योग्य आहे. त्यामुळे तो दुसऱ्यांचे नुकसान करेल व इजा पोहचवेल. पैसे कमाविण्याकरीता तो कोणतेही दुष्कर्म करेल व काहीही करण्याचे धाडस करेल. काहीतरी गमाविल्याशिवाय, पशु काहीच प्राप्त करणार नाही. तो तुम्हाला उगाचच काहीतरी कसे देऊ शकतो? त्याला तुमच्या शरीरातील वस्तु मिळवायच्या असतात. अर्थातच, आम्ही म्हटले आहे की व्यक्ती समस्येमध्ये पडतो; कारण व्यक्तीचे स्वतःची नैतिकमूल्ये उचित नाही व मन पवित्र

नाही.

आम्ही फालुन दाफा शिकवित आहोत. आमच्या विचारधारेच्या साधना अभ्यासात, तुम्ही जोपर्यंत आपले शिनशींग चांगल्याप्रकारे सांभाळता; तुम्हाला काहीच समस्या होणार नाही, कारण एक उचित मन शंभर दुष्टांना पराजित करू शकते. जर तुम्ही तुमचे शिनशींग चांगले सांभाळू शकत नाही व याच्या त्याच्या मागे जाता तर तुम्ही संकटात पडालच. काही लोक ज्यांचा त्यांनी एकदा अभ्यास केला होता, ते सोडू शकत नाही. आमची लोकांनी केवळ एकच साधना अभ्यास करण्याची आवश्यकता असते, कारण व्यक्तीने खऱ्या साधना अभ्यासात एकाग्रचित्त असायला हवे. यद्यपि, काही चिगोंग गुरूंनी पुस्तके लिहिली आहेत. मी तुम्हाला सांगत आहे की, त्या पुस्तकांमध्ये सर्व प्रकारच्या गोष्टी आहेत व ते ज्यांचा अभ्यास करतात; त्याच गोष्टी आहे : ते सर्प, कोल्हे, आणि मुंगूस आहेत. जेव्हा तुम्ही ती पुस्तके वाचता, या गोष्टी शब्दांतून बाहेर पडतील. मी म्हटले आहे, बनावटी चिगोंग गुरु अनेकदा खऱ्या चिगोंग गुरूंना संख्येमध्ये कित्येकपट मागे टाकतात व तुम्ही त्यांना ओळखू शकत नाही. म्हणूनच, तुम्ही स्वतःला नीट सांभाळायला हवे. मी येथे असे म्हणत नाही की, तुम्ही फक्त फालुन दाफाचाच अभ्यास करायला पाहिजे. तुम्ही हव्या त्या साधनेचा अभ्यास करू शकता. मात्र, पूर्वी एक म्हण होती : “व्यक्तीला एक उचित मार्ग एक हजार वर्षातही प्राप्त होणार नाही; परंतु एका जंगली कोल्ह्याचा अभ्यास एका दिवसात मिळू शकतो.” अश्याप्रकारे, व्यक्तीने स्वतःस चांगले ठेवायला हवे व एका उचित मार्गाने साधना अभ्यास करावयास हवे. त्यास साधनेमध्ये कसल्याही गोष्टींसोबत मिसळू नये, अगदी कुठल्याही मनोकामनांना देखील त्यात मिसळू नये. काही लोकांचे फालुन विकृत झाले आहे. त्यांचे फालुन विकृत का झाले? ते दावा करतात की, त्यांनी दुसरा चिगोंग अभ्यास केला नाही. तथापि, जेव्हा कुठे ते अभ्यास करीत असतात, त्यांच्या मनामध्ये ते पूर्वीच्या अभ्यासातून वस्तुंना मिसळत असतात. त्या वस्तु साधनेमध्ये आणल्या जात नाहीत का? प्रेत बाधा व पशु बाधेच्या विषयावर आम्हाला हेच सांगायचे आहे.

वैश्विक भाषा

“वैश्विक भाषा” काय असते? जेव्हा एखादी व्यक्ती अचानकपणे एक अनोळखी भाषा बोलायला लागतो, तेव्हा याचा संदर्भ येतो. तो काहीतरी पुटपुटतो, जे तो स्वतः सुध्दा मुळीच समजू शकत नाही. एक टेलिपॅथी क्षमताप्राप्त व्यक्ती

त्याचे सामान्य विचार पकडू शकतो; परंतु तो देखील हा व्यक्ती कश्याबाबत बोलतो आहे, हे नेमके सांगू शकत नाही. सोबतच, काही लोक अनेक वेगवेगळ्या भाषा बोलू शकतात. काही त्याला सुध्दा काहीसे लक्षणीय समजतात व त्यास एक सिध्दी वा असाधारण क्षमता समजतात. ती असाधारण क्षमता नाही व अभ्यासीची क्षमता सुध्दा नाही, ती व्यक्तीच्या स्तराचे प्रतिनिधित्व देखील करत नाही. तर, ते सर्व कश्याबाबत आहे? ते असे आहे की, तुमचे मन बाह्य चेतनांद्दारे नियंत्रित केले जात आहे. तरीसुध्दा, तुम्ही त्यास काहीसे चांगले समजता आणि तुम्हाला ते हवे असते व तुम्ही त्याबद्दल आनंदी होता. जेवढे अधिक तुम्ही त्याबद्दल आनंदी होत असता, तेवढेच चांगल्या प्रकारे ते तुम्हाला नियंत्रित करते. एक खरा अभ्यासी म्हणून तुम्ही त्यास स्वतःला नियंत्रित कसे करू देऊ शकता? शिवाय, तो एका अत्यंत खालच्या स्तरावरून आलेला असतो. एक खरा अभ्यासी म्हणून आम्ही अश्याप्रकारे संकटांना आमंत्रित करावयास नको.

सर्व पदार्थांची चेतना असल्याने, मनुष्य सर्वात मौल्यवान आहे. तुम्ही अश्या गोष्टींद्दारे कसे काय नियंत्रित होऊ शकता? हे किती दुःखदायी आहे की तुम्ही स्वतःच्या शरीरास स्वतःचे म्हणून नाकारता ! यापैकी काही गोष्टी मानवी शरीरास जुळलेल्या असतात तर काही नसतात; परंतु लोकांपासून काही अंतरावर असतात. याखेरीज ते तुम्हाला निर्देशित व नियंत्रित करित असतात. जेव्हा तुम्हाला बोलायचे असते व पुटपुटायचे असते, ते तुम्हाला बोलू देतील व पुटपुटू देतील. भाषा देखील दुसऱ्या व्यक्तीस हस्तांतरित केली जावू शकते, जर त्या व्यक्तीला ती शिकायची असेल. जेव्हा ती व्यक्ती प्रयत्न करण्याइतकी धाडसी असते, तो किंवा ती सुध्दा अशी भाषा बोलू शकेल. वस्तुतः, त्या गोष्टी समूहांमध्ये देखील येतात. जर तुम्हाला ती बोलायची असेल तर एक तुमच्याकडे येईल व तुम्हाला त्यास पुटपुटू देईल.

अशी स्थिती का उत्पन्न होते? जसे मी बोललो आहे, त्यांना त्यांचे स्वतःचे स्तर उन्नत करायचे आहे; परंतु तेथे काही अडचणी नसतात. त्यामुळे ते साधना अभ्यास करू शकत नाही व स्वतःस सुधारू शकत नाही. त्यांनी एक युक्ती शोधली. त्यांना चांगले कार्य करण्याद्दारे लोकांची मदत करायची होती; परंतु त्यांना ती कशी करायची हे माहित नव्हते. तरीही त्यांना माहित असते की, ते जी ऊर्जा उत्सर्जित करतात; ती रोगींच्या आजारास दडपून ठेवू शकते व जरी ते रोग दुरुस्ती करू शकत नसली तरी काही क्षणाकरीता रोगींच्या त्रासाला आराम पोहचवू शकते. याप्रमाणे त्यांना हे माहित असते की, अशी ऊर्जा उत्सर्जित करण्याकरीता तोंडाचा वापर

करून प्राप्त केली जाऊ शकते. हेच काय ते घडून येते. काही लोक त्यास एक स्वर्गीय भाषा समजतात व काही असेही आहेत, जे त्यास बुध्दांची भाषा म्हणतात. हे बुध्दांची निंदा करण्यासारखे आहे. मी यास निव्वळ एक निरर्थक बडबड म्हणतो !

हे ज्ञात आहे की बुध्द बोलण्याकरीता आपले तोंड सहजच उघडीत नाहीत. जर ते आपले तोंड उघडतात व आमच्या अवकाशामध्ये बोलतात तर यामुळे मानव जातीकरीता एक भूकंप उत्पन्न होऊ शकतो. - एवढ्या मोठ्या आवाजासह, हे कसे काय होऊ दिले जाऊ शकते? काही लोक म्हणतात, “ माझ्या त्यानमुने एका बुध्दाला माझ्याशी बोलतांना पाहिले.” ते तुमच्यासोबत मुळीच बोलत नव्हते. काही लोक माझ्या फाशनला देखील हीच गोष्ट करतांना बघतात. ते देखील तुमच्याशी मुळीच बोलत नव्हते. त्याने जो संदेश दिला तो एका स्टिरिओ ध्वनीमध्ये होता. जेव्हा तुम्ही त्याला ऐकले, ते असे ध्वनित झाले जणूकाही ते बोलत आहेत. ते सामान्यतः त्यांच्या आयांमध्ये बोलतात. तथापि, ते येथे प्रसारीत केल्यानंतर दोन आयांमध्ये काळ-वेळ भिन्न असल्यामुळे ते जे काही बोलतात ते तुम्ही स्पष्टपणे ऐकू शकत नाही. आमच्या आयांमध्ये एक श्चन ^{१७} दोन तासाचे असते, तर तेथे त्या मोठ्या आयांमध्ये आपले एक श्चन त्यांचे एक वर्ष आहे आणि तेथील वेळेपेक्षा आमची वेळ अधिक हळू असते.

पूर्वी एक म्हण होती, “तेथे स्वर्गातील एक दिवस पृथ्वीच्या हजार वर्षांसारखा असतो.” यांचा संदर्भ एकल जगतांशी असतो; ज्यामध्ये काळ-अवकाशाची संकल्पना नसते. बहुधा, ते असे लोक असतात; जेथे महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती वास्तव्यास असतात. जसे, परमानंदाचा जगत, आभावान जगत, फालुन जगत व कमळ जगत. ते या स्थानांना संदर्भित करते. तथापि, त्या विशाल आयांमधील वेळ आमच्या वेळेपेक्षा अधिक जलद असते. जर तुम्ही ते प्राप्त करण्यास समर्थ असल्यास, तुम्ही कुणाला तरी बोलतांना ऐकू शकाल. काही लोकांकडे दूर श्रव्यतेची असाधारण क्षमता असते व त्यांचे कान उघडे असतात. ते दुसऱ्यास काहीतरी बोलतांना ऐकू शकतात; परंतु स्पष्ट असे नाही. तुम्ही जे काही ऐकता ते पक्ष्यांच्या किलबिलाटासारखे असते किंवा रेकार्ड प्लेयरच्या जोरात चालण्यासारखे असते. एक व्यक्ती सांगू शकत नाही की ते काय असते? अर्थातच, काही लोक संगीत व गोष्टी ऐकू शकतात; परंतु एका असाधारण क्षमतेद्वारे काळ-अंतर नष्ट करावयास हवे, जे वाहक म्हणून कार्य करते. मग, ध्वनी तुमच्या कानापर्यंत पोहचू शकतो आणि अश्रयारितीने तुम्ही त्यास स्पष्ट ऐकू शकता. ते अगदी तसेच असते. काही लोक त्यास बुध्दांची भाषा

म्हणतात; परंतु ती बुध्दांची भाषा मुळीच नाही.

जेव्हा दोन महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती एक-दुसऱ्यांशी भेटतात, ते सर्वकाही केवळ एका स्मित हास्याव्दारे समजू शकतात. हे ध्वनिरहित टेलिपॅथीव्दारे होते व जे प्राप्त केले जाते, ते स्टिरिओ ध्वनीमध्ये असते. जेव्हा ते स्मित करतात, त्यांचे विचार आधीच सांगितले गेले असतात. ते संवाद साधण्याकरीता केवळ ही एकच पध्दती वापरीत नाही, तर कधीकधी दुसऱ्या पध्दती देखील वापरतात. तुम्हाला माहित आहे की, तंत्रवादामध्ये तिबेटी लामा हस्तमुद्रांच्या वापरांबाबत अतिशय दक्ष असतात; परंतु जर तुम्ही एका लामास विचारले, "हस्तमुद्रा काय असतात." तर तो तुम्हाला सांगेल की, त्या उच्च योग आहेत. त्या विशेषतः कशाकरीता असतात? त्याला देखील मुळीच माहित नसते. वस्तुतः, ती त्या महान ज्ञानप्राप्त लोकांची भाषा असते. जेव्हा तेथे अनेक लोक असतात, व्यक्ती मोठी हस्तमुद्रा वापरतो; त्या अत्यंत सुंदर असतात व विविध मोठ्या हस्त संकेतांनी बनलेल्या असतात. जेव्हा तेथे अगदीच कमी लोक असतात, व्यक्ती लघु हस्तमुद्रा वापरतो. त्या देखील अत्यंत सुंदर असतात व विविध लघुहस्त संकेतांनी बनलेल्या असतात. कारण की ती भाषा असल्याने त्या अत्यंत सुसंस्कृत व समृद्ध असतात. पूर्वी हे एक गुढ रहस्य होते व आता आम्ही ते उलगडलेले आहे. जे तिबेटमध्ये वापरले जाते, त्या केवळ अभ्यासाकरीता वापरल्या जाणाऱ्या काहीच मुद्रा असतात आणि लोकांनी त्यांना वर्गीकृत व सुव्यवस्थित केले आहे. ती अभ्यासामध्ये वापरण्याची केवळ एक भाषा म्हणून उपयोगास येते व अभ्यासाकरीता केवळ काही प्रकार आहेत. खऱ्या हस्तमुद्रा काहीश्या किचकट असतात.

मास्टरनी अभ्यासींना काय दिले आहे?

मला बघितल्यावर काही लोक माझे हात पकडतात व सोडत नाहीत. जेव्हा इतर लोक या लोकांना माझ्याशी हस्तांदोलन करतांना बघतात, ते देखील माझ्याशी हस्तांदोलन करतील. मला माहित असते, त्यांच्या मनामध्ये काय आहे. काही लोक मास्टरशी हस्तांदोलन करण्यात बरेच आनंदी असतात. काही लोकांना काही संदेश हवे असतात व ते माझा हात सोडत नाही. आम्ही तुम्हाला सांगितले आहे की, खरा साधना अभ्यास हा तुमचा स्वतःचा विषय आहे. आम्ही येथे रोगोपचार व आरोग्याकरीता किंवा तुम्हाला काही संदेश देण्याकरीता व तुमचे रोग दुरुस्तीकरीता नाही; तसेच आमचा या गोष्टींबद्दल काही एक संबंधही नाही. तुमचे रोग थेट

माझ्याव्दारे दुरुस्त केले जातील. जे अभ्यास स्थळावर जाऊन अभ्यास करतात, त्यांचे रोग दुरुस्तीकरीता माझे फाशन असतील. जे स्वतःच पुस्तक वाचून दाफा अभ्यास करतात, त्यांचे रोग दुरुस्तीकरीता देखील माझे फाशन असतील. तुम्ही असा विचार करता काय की माझ्या हाताला स्पर्श करून तुम्ही तुमचा गोंग वाढवू शकाल? ती एक थट्टाच नव्हे काय?

गोंग व्यक्तीच्या स्वतःच्या शिनशींग साधनेतून येतो. जर तुम्ही खरेच साधना अभ्यास करित नाही तर गोंग वाढत नाही; याचे कारण तेथे शिनशींग आदर्श असतात. ज्यावेळी तुमचा गोंग वाढतो, एक उच्चस्तरीय व्यक्ती हे बघू शकतो की जेव्हा तुमची आसक्ती, एक पदार्थ काढला जातो; तुमच्या डोक्यावर एक मानक विकसित होते. यासोबतच, हे मानक एका गोंग स्तंभाच्या स्वरूपात अस्तित्वास असते. हे मानक तुमच्या गोंग स्तंभाच्या उंचीइतके उंच असते. ते तुम्ही ज्याची साधना केली त्या गोंगला दर्शविते. ते तुमच्या शिनशींगच्या स्तराची उंची देखील दर्शविते. इतर लोकांनी त्यात कितीही भर टाकली तरी ते कार्य करणार नाही. एक छोटासा भाग देखील जोडला जाऊ शकत नाही, कारण की ते तेथे थांबणार नाही व ते सर्व निघून जाईल. मी तुम्हाला तात्काळ “*डोक्यावर तीन पुष्प एकत्रीकरण*” (*साहूआ ज्युडिन्ग*) अवस्थेमध्ये पोहचवू शकतो. तथापि, जसेही तुम्ही या दाराबाहेर पाऊल ठेवता, तुमचे गोंग निघून जाईल; कारण ते तुमचे नाही व तुमच्या साधनेव्दारे आलेले नाही. कारण तुमचे शिनशींग आदर्श अजूनही गोंग अनुरूप नाही. ते तेथे राहू शकत नाही. जो कुणी ते तुमच्याशी जोडू इच्छितो, तो तसे करण्यास असमर्थ असेल; कारण ते पूर्णतः थेट व्यक्तीच्या साधनेतून येते व व्यक्तीच्या मनाच्या साधनेव्दारे येते. तुम्ही केवळ गोंग दृढतापूर्वक विकसित केल्याने, स्वतःला निरंतर सुधारीत केल्याने व विश्वाच्या गुणधर्माशी एकरूप झाल्यानेच वर जाऊ शकता. काही लोक माझे हस्ताक्षर मागतात; परंतु मी ते त्यांना देऊ इच्छित नाही. काही लोक दिखावा करतात की त्यांच्याकडे मास्टरांचे हस्ताक्षर आहे. त्यांना त्याचा दिखावा करायचा असतो किंवा स्वतःचे रक्षण करण्याकरीता मास्टरांचे संदेश हवे असतात. ही एक दुसरीच आसक्ती नव्हे काय? तुम्ही स्वबळावरच साधना केली पाहिजे. तुम्ही कुठल्या संदेशाबाबत बोलत आहात? उच्चस्तरीय साधनेमध्ये तुम्ही ते मागायला हवे काय? ते कशाकरीता असतात? ते केवळ उपचार व आरोग्याकरीता असे काहीतरी असते.

एका अत्यंत सूक्ष्म स्तरावर तुम्ही विकसित केलेला गोंग अथवा त्या गोंगचे

प्रत्येक सूक्ष्मकण अगदी तुमच्यासारखे दिसून येतात. त्रिलोक-फा साधनेच्या पलीकडे पोहचल्यानंतर, तुम्ही बुध्द शरीराचा साधना अभ्यास कराल. तो गोंग एका बुध्दांचे स्वरूप धारण करेल. कमलपुष्पावर बसलेले ते अत्यंत सुंदर दिसते. प्रत्येक सूक्ष्मदर्शी कण त्यासारखा असतो. एका पशुचा गोंग काहीसा छोट्या कोल्ह्यासारखा किंवा सर्पासारखा असतो. एका अत्यंत सूक्ष्मदर्शी स्तरावर, त्यांचे सूक्ष्मकण या सर्व गोष्टी असतात. तेथे संदेश म्हटले जाणारे काहीतरी असे देखील असते. काही लोक चहा ढवळतात व तुम्हाला ते पिण्याकरीता सांगतात; कारण ते यास गोंग आहे, असे मानतात. एका साधारण व्यक्तीला आपले आजार विलंबित करून किंवा दाबून टाकून केवळ आपला त्रास तात्पुरता घालवायचा असतो. शेवटी, एक साधारण व्यक्ती एक साधारण व्यक्तीच असतो. तो आपले शरीर कसे अस्त-व्यस्त करतो, याच्याशी आम्हाला काही कर्तव्य नाही. मात्र, तुम्ही एक अभ्यासी आहात; म्हणूनच मी तुम्हाला या गोष्टी सांगत आहे. आता यापुढे, तुम्ही कधीही या गोष्टी, जसे “तथाकथित संदेश” किंवा “या अथवा त्या गोष्टी” कधीही मागू नये. एक चिगोंग गुरू दावा करतो, “मी तुम्हाला संदेश देतो व तुम्ही त्यास देशाच्या कुठल्याही भागातून प्राप्त करू शकता.” तुम्हाला काय प्राप्त होते? मी तुम्हाला सांगतो आहे की अश्या गोष्टी खूप उपयोगाच्या नसतात. त्या चांगल्या असतात असे जरी गृहीत धरले तरी त्या केवळ आरोग्य व रोग उपचार करण्याकरीताच असतात. तथापि, अभ्यासी म्हणून आमचे गोंग आमच्या स्वतःच्या साधनेतून येते. इतर लोकांकडून प्राप्त संदेश व्यक्तीचा स्तर उंचावू शकत नाही; परंतु साधारण लोकांकरीता रोग उपचार करू शकतो. तर, व्यक्तीने उचित मन राखायला हवे; कुणीही दुसऱ्याकरीता साधना अभ्यास करू शकत नाही. फक्त, जेव्हा तुम्ही स्वतः स्वबळावर खरा साधना अभ्यास करता, केवळ तेव्हाच तुम्ही तुमचा स्तर सुधारू शकता.

तर मग, मी तुम्हाला काय दिलेले आहे? प्रत्येकास माहित आहे की आमच्या अनेक अभ्यासींनी कधीच चिगोंग अभ्यास केलेला नसतो व त्यांच्या शरीरावर रोग असतात. यद्यपि, बऱ्याच लोकांनी अनेक वर्षे चिगोंग अभ्यास केला असतो, ते कुठलाही गोंग प्राप्त न करता अजूनही केवळ ‘ची’ स्तरावरच रेंगाळत असतात. अर्थातच, काही लोकांनी रोगींचे रोग दुरुस्त जरी केलेले असले तरी त्यांनी ते कसे केले हे त्यांना ठाऊक नव्हते. जेव्हा मी प्रेत बाधा किंवा पशु बाधेच्या विषयाबद्दल बोललो, मी खऱ्या दाफा अभ्यासीच्या शरीरातून बाधित करणारे प्रेत किंवा पशुंना- ते काहीही असले तरी - आधीच काढून टाकले होते. मी त्यांच्या शरीराच्या आतून

व बाहेरून त्या सर्व गोष्टींना काढून टाकले आहे. जेव्हा ते लोक जे खऱ्या अर्थाने स्वतःच साधना करतात, ज्यांनी हा दाफा वाचला; मी त्यांचे देखील शरीर शुध्द करेन. या सोबतच, तुमच्या घराचे वातावरण देखील शुध्द करायचे असते. तुम्ही कोल्हा किंवा मुंगूस याचा वास असलेली *प्रेतपट्टिका*,^{१८} ज्याला तुम्ही आधी पूजा स्थानी ठेवले होते; ती जितक्या लवकर शक्य होईल तितक्या लवकर फेकून द्यायला हवी. त्या सर्वांना नष्ट केले गेले आहे व ते आता अस्तित्वास नाहीत, कारण तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा आहे. आम्ही तुमच्याकरीता सर्वाधिक सोपे व्दार उघडू शकतो आणि म्हणूनच या गोष्टी तुमच्याकरीता केल्या जाऊ शकतात. मात्र, त्या केवळ खऱ्या अभ्यासीकरीताच केल्या जाऊ शकतात. अर्थातच, काही लोकांना साधना करायची नसते व ते या क्षणापर्यंत त्यास समजत नाही. याप्रमाणे, आम्ही त्यांची मुळीच देखरेख करू शकत नाही. आम्ही केवळ खऱ्या अभ्यासींचीच देखरेख करू शकतो.

आणखी एक प्रकारचा व्यक्ती आहे, ज्याला पूर्वी तो प्रेत बाधित किंवा पशु बाधित असल्याचे सांगितले गेले होते. त्याला देखील तसेच वाटत असे. तथापि, त्याच्याकरीता त्यास काढून टाकल्यानंतरही त्याचे मन त्याबद्दल अजूनही चिंतीत होते. त्याला नेहमी असे वाटते की अजूनही तशीच परिस्थिती कायम आहे. तो विचार करतो की ते अजूनही तेथे आहे व हा आधीच एक मोहभाव आहे – संशयाचा मोहभाव. जसजसा वेळ जातो, ही व्यक्ती त्यास परत स्वतःवर घेऊन येईल. व्यक्तीने हा मोहभाव स्वतःहून सोडून द्यायला पाहिजे, कारण प्रेत बाधा किंवा पशु बाधा आता तिथे अस्तित्वास नाहीत. काही लोकांना आमच्या पूर्वीच्या वर्गात या गोष्टींपासून आधीच स्वच्छ केले गेले होते. मी आधीच त्यांच्याकरीता या गोष्टीं केलेल्या आहेत व सर्व प्रेत बाधा किंवा पशु बाधेस काढून टाकले आहे.

ताओ विचारधारेमध्ये निम्न स्तरामध्ये एक आधार बनविण्याची आवश्यकता असते. आकाशीय परिपथ, *तानत्येन*^{१९} व काही इतर गोष्टीं देखील विकसित करायच्या असतात. येथे आम्ही तुम्हाला फालुन, *चिजी*^{२०} व साधनेकरीता सर्व यंत्रप्रणाली व असेच – दहा हजारांच्या वर गोष्टी प्रदान करित असतो. त्या सर्व तुम्हाला तुमच्या शरीरामध्ये बीजारोपण केल्यागत दिल्या जातील. तुमचा आजार काढून टाकल्यानंतर, मी जे काही करायची आवश्यकता असते; ते सर्व करेल आणि तुम्हाला ते सर्वकाही देईल, जे तुम्हाला देण्याची आवश्यकता असते. मग, तुम्ही खरेच शेवटपर्यंत आमच्या विचारधारेमध्ये साधना अभ्यास चालू ठेवण्यास समर्थ

असणार. अन्यथा, तुम्हाला काहीच प्रदान केल्याविना ते केवळ रोगोपचार व आरोग्याकरीता असेल. स्पष्ट सांगायचे तर, काही लोक शिनशींगला महत्त्व देत नाहीत व ते केवळ शारीरिक व्यायाम करण्याच्या स्तरावरच ठीक असतील.

जर तुम्ही खरेच साधना अभ्यास करित असाल तर आम्ही तुमच्याप्रती जबाबदार असायला हवे. ते स्वशिक्षित अभ्यासी देखील सारख्याच गोष्टी मिळवतील; परंतु ते खरे अभ्यासी असायला हवे. आम्ही या सर्व गोष्टी एका खऱ्या अभ्यासीलाच देतो. मी सांगितले आहे की, मी तुम्हाला खरेच माझे शिष्य मानायला पाहिजे. याव्यतिरिक्त, तुम्ही उच्चस्तरीय फा चा संपूर्णपणे अभ्यास करायला पाहिजे व साधना अभ्यास कसा करायचा; हे तुम्हाला माहित असायला हवे. गतिक्रिया अभ्यासाचे पाचही संच तुम्हाला एकाचवेळी शिकविले जातील व तुम्ही ते सर्व शिकाल. येणाऱ्या काळात तुम्ही खुप उच्च स्तरावर पोहचण्यास सक्षम व्हाल - जे इतके उच्च आहे की तुमच्या कल्पनेच्याही पलीकडील आहे. जोपर्यंत तुम्ही साधना अभ्यास करता, तुमच्याकरीता साधनेमध्ये एक उचितफळ प्राप्त करणे काही समस्या नसेल. हा फा शिकविताना, मी अनेकानेक स्तरांचा समावेश केला आहे. तुमच्या अनेकानेक स्तरावरील भविष्यातील साधना अभ्यासामध्ये, तुम्ही नेहमीच त्यास तुमच्याकरीता एका मार्गदर्शकाची भूमिका धारण करतांना बघाल.

एक अभ्यासी म्हणुन तुमच्या जीवनाचा मार्ग आतापासून पुढे बदलला जाईल. माझे फाशन तुमच्याकरीता ते पुनर्व्यवस्थित करतील. ते कसे पुनर्व्यवस्थित केले जाते? व्यक्तीला आपल्या जीवनामध्ये आणखी किती वर्षे बाकी आहेत? व्यक्तीला ते स्वतःला माहित नसते. काही लोकांना एका वर्षानंतर किंवा अर्ध्या वर्षानंतर गंभीर आजार होऊ शकतो अथवा ते कित्येक वर्षाकरीता आजारी पडू शकतात. काही लोकांना मेंदूज्वर किंवा इतर आजार होऊ शकतात व ते मुळीच हालचाल करू शकत नाही. तुम्ही आयुष्यभर कसे काय साधना अभ्यास करू शकता? आम्ही तुमच्याकरीता त्या सर्वांचे निराकरण करायला हवे व अश्या गोष्टींना घडण्यापासून थांबवायला हवे. तथापि, आम्ही वेळेपूर्वीच हे स्पष्ट करायला हवे की आम्ही या गोष्टी खऱ्या अभ्यासीकरीताच करू शकतो. साधारण व्यक्तीकरीता सहजपणे तसे करण्याची अनुमती नाही. अन्यथा, ते एक वाईट कार्य केल्यासारखेच असेल. साधारण लोकांकरीता अश्या गोष्टी जसे जन्म, वृद्धावस्था, आजार व मृत्यू या सर्वांचे कार्मिक संबंध असतात व त्यांचा इच्छानुसार अनादर केला जाऊ शकत नाही.

आम्ही अभ्यासींना सर्वाधिक मौल्यवान लोक मानतो. अश्याप्रकारे आम्ही

केवळ अभ्यासींकरिताच या गोष्टी करू शकतो. आम्ही हे कसे करतो? जर गुरूंकडे महान सद्गुण आहेत - अर्थात, जर गुरूंकडे महान गोंग सामर्थ्य असेल - गुरू तुमच्याकरिता कर्म नष्ट करू शकतो. जर गुरूंचा ऊर्जा स्तर उच्च असेल तर तो तुमचे बरेचसे कर्म नष्ट करू शकतो. जर गुरूंचा ऊर्जा स्तर निम्न असेल तर तो तुमचे काहीच कर्म नष्ट करू शकतो. चला एक उदाहरण घेऊ या. आम्ही तुमच्या भविष्य जीवनातील तुमचे अनेकानेक कर्म एकत्र करू व त्यांचा काही भाग किंवा त्यापैकी अर्धे नष्ट करू. उरलेले अर्धे अजूनही डोंगरापेक्षा उंच आहे व तुम्ही त्यावर मात करू शकत नाही. काय करायला हवे? जेव्हा तुम्ही ताओ प्राप्त करता, भविष्यामध्ये अनेक लोक लाभान्वित होतील. अश्याप्रकारे, अनेक लोक तुमच्याकरिता काही भाग वहन करतील. अर्थातच, त्यांच्याकरिता ते काहीच नसते. अभ्यासाद्वारे तुम्ही तुमच्या शरीरामध्ये अनेक सत्ता विकसित कराल. मुख्य चेतना व सहचेतना या व्यतिरिक्त, तुमचे इतर अनेक सर्व तुमच्याकरिता काही भाग वहन करतील. तुम्ही जेव्हा त्रासामधून जाता त्यावेळेपर्यंत तुमच्याकडे जवळपास काहीच कर्म शिल्लक राहिलेले नसते. जरी तेथे जवळपास काहीच कर्म शिल्लक नसले तरी ते अजूनही बरेच असते व तुम्ही अजूनही त्यावर मात करू शकत नाही. मग, काय होते? त्यांना तुमच्या साधना अभ्यासाच्या वेगवेगळ्या टप्प्याकरिता असंख्य भागात विभाजित केले जाते. त्याचा वापर तुमचे शिर्षांग उन्नत करण्याकरिता, कर्म रूपांतरण करण्याकरिता व गोंग वाढविण्याकरिता केला जाईल.

तथापि, जर एखाद्याला साधना अभ्यास करायचे असेल तर ती काही साधी गोष्ट नाही. मी सांगितले आहे की, ती एक अत्यंत गंभीर बाब आहे. ती साधारण लोकांच्या पलीकडील अशी काहीतरी गोष्ट आहे व साधारण लोकांच्या कुठल्याही गोष्टीपेक्षा अधिक कठीण आहे. ती अलौकिक नाही का? म्हणूनच, तुमच्याकरिता आवश्यकता या साधारण लोकांच्या कुठल्याही गोष्टीपेक्षा उच्चतर असतात. एक मनुष्य म्हणून, आम्हाला आद्यचेतना असते व आद्यचेतना लुप्त होत नसते. जर आद्यचेतना लुप्त होत नसते तर प्रत्येकाने याबाबत विचार करा. तुमच्या आद्यचेतनेने तुमच्या पूर्वजीवनाच्या सामाजिक क्रियाकलापांमध्ये वाईट कार्य केले नसेल का? याची जास्त शक्यता आहे. तुम्ही अश्या गोष्टी केल्या असतील, जसे जीवांना मारणे, दुसऱ्याचे ऋणी असणे, कुणास धमकी देणे किंवा नुकसान पोहचविणे. जर हे खरे आहे तर जेव्हा तुम्ही येथे साधना अभ्यास करता; ते तुम्हाला तेथे अगदी स्पष्टपणे पाहू शकतात. जर तुम्ही रोग उपचार करीत आहे आणि आरोग्य राखत

आहे तर ते पर्वा करीत नाही. कारण त्यांना माहित असते की तुम्ही केवळ ऋण विलंबित करीत आहे. जर तुम्ही त्याची आताच भरपाई केली नाही तर तुम्ही त्याची भरपाई नंतर करणार आहे व तुम्ही भविष्यामध्ये त्याच्याकरीता जास्त भरपाई करणार आहे. त्यामुळे जर तुम्ही या क्षणाला भरपाई केली नाही, तरी ते पर्वा करीत नाही.

जर तुम्ही म्हणता की तुम्ही साधना अभ्यास करायला जात आहात तर ते तुम्हाला तसे करू देणार नाही : “तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा आहे व सुटून जायचे आहे. जेव्हा तुम्ही गोंग विकसित केला असेल, आम्ही तुमच्यापर्यंत पोहचू किंवा तुम्हाला स्पर्श देखील करू शकणार नाही.” ते तसे होऊ देणार नाही व ते तुम्हाला साधना अभ्यास करण्यापासून थांबविण्याकरीता सर्वोपरी प्रयत्न करतील. याप्रमाणे, तुम्हाला अडथळा आणण्याकरीता सर्व प्रकारच्या पध्दती वापरल्या जातील. ते तुम्हाला खरेच ठार मारण्याकरीता देखील येऊ शकतात. अर्थातच, तुम्ही येथे बसून ध्यान करीत असतांना तुमचे मुंडके उडविले जाणार नाही. हे अशक्य असेल, कारण ते साधारण मानवी समाजाच्या स्थितीला अनुरूप असायला हवे. कदाचित दारातून बाहेर पडताच तुम्हाला कारव्दारे धडक दिली जाईल किंवा तुम्ही एका इमारतीवरून खाली पडू शकता अथवा दुसऱ्या एका संकटामध्ये सापडू शकता. या गोष्टी घडू शकतात व त्या काहीश्या धोकादायक असू शकतात. खरा साधना अभ्यास तुमच्या कल्पनेइतका सोपा नसतो. जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा आहे तर तुम्ही तो करू शकता, असे तुम्हाला वाटते काय? एकदा तुम्हाला खऱ्या अर्थाने साधना अभ्यास करायची इच्छा झाली, तुमचे जीवन अगदी तात्काळ संकटात असेल व या विषयाशी तुमचा लवकरच संबंध येईल. अनेक चिगोंग गुरु विद्यार्थ्यांना उच्च स्तरावर शिकविण्याचे धाडस करीत नाही. असे का आहे? कारण ते या विषयाची देखरेख करू शकत नाही व ते तुमचे रक्षण करू शकत नाहीत.

पूर्वी तेथे ताओ शिकविणारे अनेक लोक होते. ते केवळ एकाच शिष्याला शिकवायचे व ते केवळ एकाच शिष्याची देखरेख करीत. मात्र, जर एवढ्या मोठ्या प्रमाणात असे करायचे असेल तर एक सामान्य व्यक्ती तसे धाडस करू शकणार नाही. परंतु आम्ही तुम्हाला येथे सांगितले आहे की मी हे करू शकतो, कारण माझ्याकडे असंख्य फाशन आहेत; ज्यांच्याकडे माझ्या महान शक्तिशाली आकाशीय शक्ती आहेत. त्या महान अलौकिक शक्ती - ‘फा’च्या अत्यंत शक्तिशाली शक्ती प्रदर्शित करू शकतात. या व्यतिरिक्त, आज आम्ही जे करतो, हे तेवढे सोपे नसते; जसे ते आम्हास पृष्ठभागावर दिसून येते. मी काही तापट डोक्याचा नव्हतो, जेव्हा

मी लोकांमध्ये आलो. मी तुम्हाला सांगू शकतो की, तेथे अनेक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती या घटनेस बघत आहेत. धर्म-अंत काळात ही शेवटची वेळ असेल, जेव्हा आम्ही तुम्हाला एक उचित मार्ग शिकवू. असे करीत असतांना आम्ही त्यास भरकटले जाऊ देणार नाही. जर तुम्ही साधना अभ्यासात एका उचित मार्गाचे खरेच पालन करता तर कुणीही इच्छेनुसार तुम्हाला काही करण्याचे धाडस करणार नाही. याखेरीज, तुम्हाला माझ्या फाशनची सुरक्षा असेल व तुम्ही कुठल्याही संकटात सापडणार नाही.

जे काही ऋण आहे, ते फेडलेच पाहिजे. म्हणूनच, साधना अभ्यासादरम्यान काही धोकादायक गोष्टी घडू शकतात. तथापि, जेव्हा या गोष्टी घडून येतात, तुम्ही घाबरणार नाही; तसेच तुमच्यावर वास्तविक संकट येऊ दिले जाणार नाही. मी तुम्हाला काही उदाहरण देऊ शकतो. जेव्हा मी बीजिंगमध्ये एका वर्गास शिकविले. एक अभ्यासी आपल्या सायकलवरून रस्ता ओलांडत होती. रस्त्याच्या वळणावर एका लवझरी कारने जोरात वळण घेत असतांना या आमच्या अभ्यासीला धडक देऊन खाली पाडले. ती अभ्यासी पन्नासपेक्षा अधिक वर्ष वयाची होती. ती एकदम तिच्यावर आदळली व तिला जोरदार धडक दिली. “धडाम” आवाजासह, तिने तिच्या डोक्यास धडक दिली व तिचे डोके कारच्या छप्परास थेट समोर लागले. त्या क्षणाला या अभ्यासीचे पाय अजूनही सायकलच्या पायडलवरच होते. जरी तिच्या डोक्यास धडक दिली गेली, तिला कसलाच त्रास जाणवला नाही. तिला त्रास तर जाणवला नाहीच, तिच्या डोक्यातून रक्त देखील मुळीच निघाले नाही किंवा सुजनही आली नाही. मात्र, चालक मृत्युच्या भितीमुळे अगदीच घाबरून गेला होता व त्याने कारमधून बाहेर उडी मारली. “जखमी झाली आहे काय?” असे त्याने तिला घाईघाईने विचारले व इस्पितळात जाण्यास सुचविले. तिने उत्तर दिले, “ती ठीक आहे.” अर्थातच, या अभ्यासीकडे अत्यंत उच्चस्तरीय शिनर्शिंग होते व ती चालकास अडचणीत आणू इच्छित नव्हती. तिने म्हटले, “सर्वकाही ठीक आहे,” परंतु धडकेमुळे कारवर एक मोठे निशाण पडले होते.

यासारख्या सर्व गोष्टी व्यक्तीचे जीवन घेण्याकरीता येतात; परंतु व्यक्ती संकटात सापडणार नाही. जिलीन विश्वविद्यालयामध्ये मागच्या वेळी जेव्हा आम्ही एक वर्ग आयोजित केला होता, तेव्हा जिलीन विश्वविद्यालयाच्या मुख्य प्रवेश व्दारातून जात असताना एक अभ्यासी त्याची बाईक ढकलत होता. जसाही तो रस्त्याच्या मधोमध चालत आला, अचानक तो दोन मोटारी मध्ये सापडला. मोटारींनी त्याला जवळ जवळ धडक दिली; परंतु तो मुळीच घाबरला नाही. सामान्यतः आम्ही अश्या

गोष्ठींमध्ये पडले असता अजिबात घाबरत नाही. अगदी त्याच क्षणी मोटारी थांबल्या व त्यास काहीच झाले नाही.

अशीच एक घटना बीजिंगमध्ये घडली. हिवाळ्यात अंधार जरा लवकरच पडतो व लोक लवकर बिछान्यावर जातात. रस्ते काहीसे शांत व निर्जन होते. एक अभ्यासी घाईघाईने आपल्या दुचाकीने घराकडे जात होता व त्याच्यासमोर एक जीप धावत होती. अचानकपणे, जीपने ब्रेक दाबले. अभ्यासकाला याची जाणीव नव्हती व खाली मान करून आपली दुचाकी चालवीत होता; परंतु जीप अचानकपणे मागे यायला लागली व ती फार वेगाने मागे येत होती. जर दोन शक्तींची टक्कर झाली असती तर त्याचे जीवनच समाप्त झाले असते. अगदी त्यांच्या धडकेपूर्वीच, अर्ध्या मीटरच्या अंतरावर कोणत्या तरी शक्तीने त्याच्या दुचाकीला मागे खेचले व जीप त्याच्या दुचाकीच्या चाकाशी येऊन थांबली. कदाचित चालकाला लक्षात आले असावे की कुणीतरी मागे आहे. हा अभ्यासी त्याक्षणी मुळीच घाबरला नव्हता. ते सर्व, ज्यांनी या परिस्थितीचा सामना केला; ते घाबरलेले नव्हते, जरी त्यांना नंतर भीती वाटली असेल. त्याच्या मनामध्ये प्रथम एक गोष्टी आली, “अरे वा! मला कुणी मागे ओढले? मला त्याला धन्यवाद द्यायला पाहिजे.” जेव्हा त्याने आजूबाजूस पाहिले व तो आपली कृतज्ञता व्यक्त करणारच होता; त्याने बघितले, रस्ता निर्जन आहे व तिथे कुणीच नाही. त्याला समजून चुकले, “ते मास्टर होते, ज्यांनी मला वाचविले !”

एक आणखी घटना *चांगचून*^{२३} मध्ये घडली. एका अभ्यासीच्या घराजवळ एक निर्माणाधीन इमारत होती. हल्ली, इमारती फार उंच बनविल्या जातात व चार मीटर लांब व दोन इंच व्यासाच्या लोखंडाच्या पाईपपासून मचान बनविली जाते. हा अभ्यासी आपल्या घरापासून काही अंतरावर चालत गेल्यानंतर, एक लोखंडी पाईप इमारतीच्या फार उंचीवरून सरळ त्याच्या डोक्यावर आदळला. रस्त्यावरची सर्व लोक आश्चर्यचकित झाले. त्याने म्हटले, “मला कुणी थोपटले?” त्याला वाटले, कुणीतरी त्याच्या डोक्यावर थाप दिली आहे. अगदी त्याच क्षणी, त्याने त्याचे डोके वळविले आणि त्याला त्याच्या डोक्यावर एक मोठे फालुन फिरतांना दिसले. लोखंडी पाईप जो त्याच्या डोक्यावरून खाली घसरत गेला, तो खाली न पडता जमिनीमध्ये खुपसला. जर तो त्या व्यक्तीच्या डोक्यामध्ये खुपसला असता तर - याबाबत प्रत्येकाने विचार करा - तसा तो खूप वजनी असल्याने त्या पाईपने शरीराला असे सरळ चिरले असते, जसे चाकूने शर्करायुक्त काटेरी फळांना चिरतात. ते अत्यंत

धोकादायक होते !

अश्या भरपुर घटना आहेत, ज्यांना मोजता येत नाही. तरी देखील काहीच धोकादायक घडले नाही. प्रत्येक जणच अश्या प्रकारच्या घटनांचा सामना करणार नाही; परंतु काही लोक यातून जातील. तुम्ही याचा सामना कराल किंवा नाही, मी तुम्हाला आश्वस्त करू शकतो की तुम्ही संकटात येणार नाही - मी याची हमी देऊ शकतो. काही अभ्यासी शिनशींग आवश्यकतेचे पालन करीत नाही, जसे ते शिनशींगची साधना न करता नुसते गतिक्रियांचा अभ्यास करतात. त्यांना अभ्यासी समजले जाऊ शकत नाही.

जसे की, “मास्टरनी अभ्यासींना काय दिले आहे” हा विषय आहे; हेच काय मी तुम्हाला दिले आहे. माझे फाशन तुमची रक्षा करतील, जोवर तुम्ही तुमची रक्षा करण्यास समर्थ होत नाही. त्यावेळी, तुम्ही ‘पर-त्रिलोक-फा’ ची साधना करीत असणार व तुम्ही आधीच ताओ प्राप्त केलेले असेल; परंतु तुम्ही स्वतःला एक खरे साधना अभ्यासी समजले पाहिजे व तेव्हाच तुम्ही तसे करू शकाल. एक व्यक्ती होता, जो माझी पुस्तक हातांमध्ये घेऊन रस्त्यावरून ओरडत जात होता, “ माझ्याकडे मास्टर ली ची सुरक्षा आहे; मी कारच्या धडकेला घाबरत नाही.” ते दाफाचे अनादर करणे होते. अश्या प्रकारच्या व्यक्तीचे रक्षण केले जाणार नाही. वस्तुतः, एक खरा अभ्यासी असल्या प्रकारच्या गोष्टी करणार नाही.

ऊर्जा क्षेत्र

जेव्हा आम्ही गोंगचा अभ्यास करतो, आमच्या भोवती एक क्षेत्र असते. ते क्षेत्र काय असते? काही लोक त्याला ‘ची’ क्षेत्र, चुंबकीय क्षेत्र किंवा विद्युतीय क्षेत्र म्हणतात. वस्तुतः, तुम्ही यास कुठलेही क्षेत्र जरी म्हणत असले तरी ते चुकीचे असेल; कारण या क्षेत्रामध्ये असणारे पदार्थ अत्यंत समृद्ध असतात. जवळपास सर्वच पदार्थ, जे आपल्या विश्वाचे प्रत्येक अवकाश बनविते; ते या गोंगमध्ये बघितले जाऊ शकते. आमच्याकरीता त्यास ‘ऊर्जा क्षेत्र’ असे म्हणणे अधिक योग्य असते व त्यामुळे आम्ही सामान्यतः त्यास ‘ऊर्जा क्षेत्र’ असे म्हणतो.

तर, हे क्षेत्र काय करू शकते? जसे तुम्हा सर्वांना माहित आहे, आमच्या या उचित मार्गाच्या अभ्यासींना अशी अनुभूती असते : कारण ते एका उचित मार्गाच्या साधनेतून आलेले असते. ते करुणाशील असते व विश्वाचे गुणधर्म, ज्यन-शान-रेन शी एकरूप असते. म्हणूनच, आमचे सर्व अभ्यासी येथे या क्षेत्रात बसले असता

त्याची अनुभूती करू शकतात व त्यांची मने वाईट विचारांपासून मुक्त असतात. या व्यतिरिक्त, येथे बसले असता अनेक अभ्यासी धुम्रपानाविषयी विचारही करीत नाही. त्यांना प्रसन्नता व शांतीच्या वातावरणाची अनुभूती होते, जे फार आरामदायक असते. ही एका उचित मार्गाच्या अभ्यासीद्वारा बाळगली जाणारी ऊर्जा असते व या क्षेत्राच्या कक्षेत ती हेच काय ते करते. नंतर, या वर्गानंतर, आमच्या बऱ्याच अभ्यासीकडे गोंग असेल - खरी विकसित झालेली ऊर्जा. कारण मी जे तुम्हाला शिकवीत आहे, ते एका उचित मार्गाच्या साधनेतून आले आहे. तुम्ही हे शिनिशींग आदर्श स्वतःस देखील लागू केले पाहिजे. जसजसे तुम्ही सतत अभ्यास करता व साधना अभ्यासात आमच्या शिनिशींग आदर्शाचे पालन करता, तुमची ऊर्जा क्रमशः अधिक शक्तिशाली होईल.

आम्ही स्वतःची आणि इतरांची तसेच सर्व जीवांची मुक्ती शिकवितो. अश्याप्रकारे, फालुन आतील भागाकडे आवर्तन करून स्वतःला आणि बाहेरील भागाकडे आवर्तन करून इतरांना वाचवू शकतो. बाहेरील भागास फिरतांना तो ऊर्जा उत्सर्जित करतो व दुसऱ्यांना लाभ पोहचवू शकतो. अश्याप्रकारे, तुमच्या ऊर्जा आच्छादीत क्षेत्रात दुसरे लाभान्वित होतील व त्यांना फार आरामदायक वाटू शकेल. जरी तुम्ही रस्त्यावर चालत आहे, कार्यस्थळामध्ये आहे किंवा घरी आहे; तुमचा इतरांवर असा प्रभाव असू शकतो. तुमच्या क्षेत्रांतर्गत असलेल्या लोकांचे अहेतूकपणे आजार ठिक होऊ शकतात; कारण हे क्षेत्र सर्व प्रकारच्या असामान्य स्थितींना सुधारू करू शकते. मानव शरीराने आजारी पडावयास नको व आजारी असणे, ही एक असामान्य स्थिती आहे. ते ही असामान्य स्थिती सुधारू शकते. जेव्हा एक दुष्ट मनाचा व्यक्ती काहीतरी वाईट विचार करीत असतो, तुमच्या क्षेत्राच्या शक्तिशाली प्रभावामुळे ही व्यक्ती त्याचे मन बदलू शकेल आणि त्यानंतर त्याला पुढे दुष्कार्ये करावेसे वाटणार नाही. कदाचित व्यक्तीला दुसऱ्यास शिव्या द्यावयाच्या असतील, तो अचानकपणे मन बदलू शकेल व त्यास शिवी द्यावीशी वाटणार नाही. केवळ एका उचित साधना मार्गाच्या अभ्यासातूनच उत्पन्न ऊर्जा असा प्रभाव करू शकते. म्हणूनच, पूर्वी बुद्ध धर्मात एक म्हण होती : “बुद्ध प्रकाश सर्वकाही प्रकाशमान करते व सर्वकाही सुसंगत व न्याय्य करते.” त्याचा हा अर्थ आहे.

फालुन दाफा अभ्यासीने अभ्यासाचा प्रसार कसा करावा?

वर्ग संपल्यानंतर आमच्यापैकी अनेक अभ्यासी हा अभ्यास चांगला आहे,

असा विचार करतात व त्यांना त्यांच्या नातेवाईकांना किंवा मित्रांना हा अभ्यास पोहचवायचा असतो. होय, तुम्ही सर्व त्याचा प्रसार करू शकता व त्यास कुणालाही हस्तांतरित करू शकता; परंतु एक गोष्ट आहे, जी आम्ही प्रत्येकास स्पष्ट करायला पाहिजे. आम्ही प्रत्येकाला इतक्या अनेक गोष्टी दिल्या आहेत की ज्यांचे पैशामध्ये मोल करता येत नाही वा मोजता येत नाही. मी त्यांना प्रत्येकास का देतो? त्या तुमच्या साधना अभ्यासाकरीता असतात. केवळ जेव्हा तुम्ही साधना अभ्यास करता, तुम्हाला या गोष्टी दिल्या जाऊ शकतात. दुसऱ्या शब्दात, जेव्हा भविष्यामध्ये तुम्ही अभ्यास पसरवता, तुम्ही या वस्तुंचा वापर प्रसिध्दी व स्वहित प्राप्तीकरीता करावयास नको. अश्याप्रकारे तुम्ही वर्ग आयोजित करू शकत नाही व माझ्याप्रमाणे शुल्क एकत्रित करू शकत नाही. आम्हाला पुस्तके व इतर सामुग्री प्रकाशित करावयाची असल्याने व अभ्यास शिकविण्याकरीता प्रवास करायचा असल्याने, आम्हाला खर्च भागवायचा असतो. आमचे शुल्क देशभरात आधीच न्युनतम आहे, तरीही दिल्या जाणाऱ्या वस्तु संख्येनी सर्वाधिक आहेत. आम्ही खरेच लोकांना उच्च स्तरावर घेऊन येत आहोत; प्रत्येकाला स्वतःला हा मुद्दा माहित आहे. एक फालुन दाफा अभ्यासी म्हणुन जेव्हा तुम्ही भविष्यामध्ये अभ्यासाचा प्रसार करता, आमच्या तुमच्याकरीता दोन आवश्यकता आहेत.

प्रथम गोष्ट ही आहे की, तुम्ही शुल्क एकत्रित करू शकत नाही. आम्ही तुम्हाला बऱ्याचश्या गोष्टी दिल्या आहेत; परंतु त्या तुम्हाला संपत्ती बनविण्याकरीता किंवा प्रसिध्दी मिळविण्याकरीता नसतात. याउलट त्या तुम्हाला वाचविण्याकरीता असतात व तुम्हाला साधना अभ्यास करण्यास समर्थ बनविण्याकरीता असतात. जर तुम्ही शुल्क एकत्रित करता, माझे फाशन तुम्हाला दिलेले सर्वकाही परत घेईल व तुम्ही यापुढे आमच्या फालुन दाफाचे अभ्यासी असणार नाही. तुम्ही ज्याचा प्रसार करित असाल, तो आमचा दाफा नसेल. जेव्हा तुम्ही त्याचा प्रसार करता, तुम्ही प्रसिध्दी व व्यक्तिगत लाभाच्या मागे जायला नको; परंतु तुम्ही दुसऱ्यांना स्वेच्छेने सेवा द्यावी. सर्व अभ्यासी देशभरात अश्याच प्रकारे करित आहेत व अनेकानेक प्रांतातील सहाय्यकांनी देखील स्वतः असेच उदाहरण स्थापित केले आहे. जर तुम्हाला आमचा अभ्यास शिकायचा आहे; जोपर्यंत तुम्हाला वाटते, तोपर्यंत तुम्ही ते शिकण्यास येऊ शकता. आम्ही तुमच्याकरीता जबाबदार असू शकतो व तुमच्याकडून एक पैसा देखील घेणार नाही.

दुसरी आवश्यकता ही आहे की, तुम्ही दाफामध्ये तुमच्या व्यक्तिगत गोष्टी

मिसळायला नको. दुसऱ्या शब्दात, गतिक्रिया शिकविण्याच्या अवधी दरम्यान तुमचे त्यानेमु उघडले असो अथवा नसो, तुम्ही काही पाहिले असेल किंवा तुम्ही काही असाधारण क्षमता जरी विकसित केली असेल; तुम्ही जे पाहिले आहे, तुम्ही त्याचा वापर आमच्या फालुन दाफाला स्पष्ट करण्याकरीता करू शकत नाही. तुम्ही तुमच्या स्तरावर जे काही थोडेसे पाहिले आहे, ते काहीच नाही व ते आम्ही जो फा शिकवितो त्याच्या वास्तविक अर्थापासून फारच लांब आहे. तर तुम्ही भविष्यामध्ये जेव्हा अभ्यास पसरवता, तुम्हाला या विषयाबद्दल फारच सावध असणे आवश्यक आहे. केवळ तसे केल्यानेच आम्ही सुनिश्चित करू शकतो की आमच्या फालुन दाफातील मूळ गोष्टी अपरिवर्तनीय राहतील.

या व्यतिरिक्त, ज्या पध्दतीने मी अभ्यास शिकवितो; त्या पध्दतीने अभ्यास शिकविण्याची कुणालाही अनुमती नसते. तसेच कुणासही मी उपयोगात आणलेल्या या अश्या मोठ्या प्रमाणावरील व्याख्यान स्वरूपात दाफा शिकविण्याची अनुमती नाही. तुम्ही दाफा शिकविण्यास असमर्थ आहे. याचे कारण, मी जे शिकवितो आहे; त्यास फार गहन सूचितार्थ आहेत व ते उच्च स्तराचे असे काहीतरी समाविष्ट करते. तुम्ही अनेकानेक स्तरावर साधनेचा अभ्यास करीत आहे. भविष्यामध्ये तुम्ही तुमचा स्तर सुधारल्यानंतर, जेव्हा तुम्ही परत या रेकार्डींगला ऐकता; तुम्ही स्वतः सतत सुधारले जाल. जर तुम्ही त्यास निरंतर ऐकता, तुम्ही प्रत्येकवेळी एक नवीन समज व काहीतरी नवीन प्राप्त कराल. या पुस्तक वाचनाने तुम्ही अधिकच चांगले परिणाम प्राप्त करू शकता. माझी ही शिकवण उच्चस्तरावर काहीतरी अत्यंत गंभीर गोष्टींना समाविष्ट करून शिकविली जाते. म्हणूनच, तुम्ही हा दाफा शिकविण्यास असमर्थ आहे. तुम्हाला माझे मूळ शब्द तुमचे म्हणून वापरता येत नाही. तुम्हाला ते म्हणायची अनुमती नाही, अन्यथा ते 'फा' ला चोरण्यासारखे असेल. तुम्ही ते सांगण्याकरीता केवळ माझ्या मूळ शब्दांना वापरू शकता, असे जोडत की मास्टर अश्याप्रकारे सांगतात किंवा पुस्तकात हे अश्याप्रकारे लिहिलेले आहे. तुम्ही केवळ अश्याप्रकारेच ते सांगू शकता. असे का आहे? कारण जेव्हा तुम्ही तश्याप्रकारे सांगता, ते दाफाची शक्ती धारण करतात. तुम्ही फालुन दाफा म्हणून माहित असलेल्या अश्या गोष्टींना पसरवू शकत नाही. अन्यथा, तुम्ही जे हस्तांतरित करता तो फालुन दाफा नसेल व जे तुम्ही करता ते आमच्या फालुन दाफाचा अनादर करण्यासारखेच असते. जर तुम्ही तुमच्या कल्पनेनुसार व तुमच्या मनानुसार काहीतरी बोलता तर तो फा नसतो व तो लोकांना वाचवू शकत नाही, तसेच त्याचा काही एक प्रभाव होणार

नाही. म्हणूनच, कुणीही हा फा शिकवू शकत नाही.

ज्या पध्दतीने तुम्ही हा अभ्यास प्रसारीत करता, तो म्हणजे अभ्यासीकरीता अभ्यास स्थळावर वा सूचना केंद्रावर ऑडिओ टेप किंवा विडिओ टेप चालविता व सहाय्यक त्यांना गतिक्रिया अभ्यास शिकवू शकाल. प्रत्येकजण एक-दुसऱ्याशी संवाद साधू शकेल व गोष्टींची एक-दुसऱ्यांशी चर्चा व आदान-प्रदान करण्याकरीता तुम्ही चर्चासत्राचे स्वरूप वापरू शकता. आम्हाला अपेक्षा आहे की, तुम्ही हे अश्याप्रकारे करावे. त्याचवेळी, तुम्ही एका अभ्यासीला (शिष्याला) जो फालुन दाफा हस्तांतरित करतो, “गुरु” किंवा “मास्टर” म्हणू शकत नाही; कारण तेथे दाफामध्ये केवळ एकच मास्टर आहे, प्रवेश करणारे सर्व शिष्य आहेत. त्यांनी अभ्यास कधी सुरू केला, हे महत्त्वाचे नाही.

जेव्हा तुम्ही अभ्यास दुसऱ्यांना सांगता, काही लोक विचार करू शकतात : “मास्टर फालुन स्थापित करू शकतात व व्यक्तीचे शरीर व्यवस्थित करू शकतात; परंतु आम्ही ते करू शकत नाही.” हे काही महत्त्वाचे नसते. मी तुम्हाला आधीच सांगितले आहे की, त्या प्रत्येक अभ्यासींच्या मागे माझे फाशन आहेत व ते केवळ एकच नाही. याप्रमाणे, माझे फाशन अश्या प्रकारच्या गोष्टींची काळजी घेतील. जेव्हा तुम्ही एका व्यक्तीस अभ्यास शिकविता, जर त्याचे पूर्वनिर्धारित संबंध असतील तर तो त्याच क्षणी फालुन प्राप्त करेल. जर त्याच्याकडे चांगले पूर्वनिर्धारित संबंध नसतील तर तो त्यास काही कालावधीनंतर व त्याचे शरीर व्यवस्थित केल्यानंतर क्रमशः प्राप्त करेल. माझे फाशन त्याला त्याचे शरीर सुव्यवस्थित करण्यास मदत करेल. या गोष्टीं व्यतिरिक्त, मी तुम्हाला सांगतो आहे की, जर व्यक्ती ‘फा’ शिकतो व माझे पुस्तक वाचून अभ्यास करतो; माझे विडिओ बघतो किंवा माझ्या रेकार्डिंग्ज ऐकतो व जर तो स्वतःस खरेच एक अभ्यासी म्हणून वागतो तर त्याला देखील त्याच्या योग्यतेनुसार गोष्टी मिळतील.

फालुन दाफा अभ्यासींना दुसऱ्यांकरीता रोग दुरुस्ती करणे पूर्णता प्रतिबंधित असल्याने आम्ही अभ्यासीला रुग्णांना उपचार करू देत नाही. तुमच्या कुठल्याही आसक्ती विकसित करण्याऐवजी अथवा तुमचे शरीर नष्ट करण्याऐवजी, आम्ही तुम्हाला साधनेमध्ये उंच जाण्यास शिकवीत आहोत. आमची व्यायाम स्थळे इतर कोणत्याही चिगोंग व्यायाम स्थळांपेक्षा अधिक चांगली आहेत. जोपर्यंत तुम्ही अभ्यास करण्याकरीता आमच्या अभ्यास स्थळावर जाता, ते तुमचे स्वतःचे रोग स्वतःच दुरुस्त करण्यापेक्षा अधिकच चांगले आहे. माझे फाशन एका वर्तुळामध्ये

बसतात व अभ्यास स्थळावर एक कवच असते, ज्यावर एक मोठा फालुन स्थित असतो. एक विशाल फाशन त्या कवचावर रक्षण करित बसलेले असते. हे स्थळ एक साधारण स्थळ नाही, तसेच ते साधारण चिगोंग अभ्यासाकरीता देखील स्थळ नसते - ते स्थळ साधना अभ्यासाकरीता असते. आमच्या असाधारण क्षमता प्राप्त असलेल्या अनेक अभ्यासींनी असे बघितले आहे की, हे फालुन दाफा स्थळ लाल रंगानी परिरक्षित असते व सर्वत्र लाल असते.

माझे फाशन अभ्यासीकरीता थेट फालुन स्थापित करू शकते; परंतु आम्ही व्यक्तीच्या आसक्तीस प्रोत्साहित करित नाही. जेव्हा तुम्ही व्यक्तीला गतिक्रिया अभ्यास शिकविता; तो म्हणू शकतो, “ओह, माझ्याकडे आता फालुन आहे.” तुम्ही चुकीचा विचार करता की ते तुमच्याव्दारे स्थापित केले आहे, जेव्हा की ते तसे नसते. मी हे तुम्हाला याकरीता सांगत आहे, जेणेकरून तुम्ही ही आसक्ती विकसित करणार नाही. ते सर्व माझ्या फाशनव्दारे केले जाते. अश्याप्रकारे माझ्या अभ्यासींनी अभ्यासाचा प्रसार करायला हवा.

जो कुणी फालुन दाफा गतिक्रिया अभ्यासांना बदलण्याचे प्रयत्न करतो, तो दाफाचा व या अभ्यास विचारधारेचा अनादर करित आहे. काही लोकांनी गतिक्रिया अभ्यास सूचनांना कवितांच्या स्वरूपात बदलले आहे व याची मुळीच अनुमती नसते. एक खरा साधना अभ्यास हा नेहमीच पूर्व ऐतिहासिक काळापासून चालत आलेला आहे. तो एका सुदूर काळापासून परिरक्षित केलेला आहे व त्याने असंख्य महान ज्ञानप्राप्त लोकांची सफलतापूर्वक साधना घडवून आणलेली आहे. कुणीही त्यात थोडा देखील बदल करण्याचे धाडस करू शकत नाही. - अशी गोष्ट केवळ आपल्या या धर्म-अंत काळातच घडून येऊ शकते. संपूर्ण इतिहासात या गोष्टी कधीच घडल्या नाहीत. प्रत्येकाने या विषयाच्या बाबतीत अत्यंत सावध असायला पाहिजे.

-
- १ समाधी : बुध्दमतामध्ये मनाच्या अचेतन अवस्थेतील ध्यान, गहन ध्यान.
 - २ बनती : (bun-tee) व्यक्तीचे भौतिक शरीर व दुसऱ्या आयामांमधील (जगतांतील) शरीर.
 - ३ निर्वाण : या भौतिक शरीराविना मानव जगत सोडून जाणे, बुध्द शाक्यमुनीच्या विचारधारेतील साधना समापनाची पध्दत.
 - ४ महायान : “महान बुध्द मत मार्ग,” किंवा यान.

- ५ हिनयान : लघु यान बुध्दमत.
- ६ शिनजियांग : (sheenjyang) उत्तर पश्चिमी चीनचा एक प्रांत.
- ७ तांग राजवंश : चीनी इतिहासातील समृद्ध काळापैकी एक काळ ६१८ इसा. पु. ते ९०७ इसा.
- ८ शक्तिपात (ग्वान्डिंग): आरंभिक दीक्षा समारोह, व्यक्तीच्या डोक्यावर हाताने शक्ती ओतणे.
- ९ ग्वानयिन पंथ : बोधिसत्व अवलोकितेश्वरच्या नावावर एक पंथ, “दयेची देवता.”
- १० आठ देवता : चीनी इतिहासातील सुप्रसिध्द ताओ.
- ११ मुख्य चेतना : व्यक्तीची मुख्य चेतना किंवा जाणीव.
- १२ सहचेतना : व्यक्तीची सहायक चेतना.
- १३ यिन व यांग : ताओ विचारधारा मानते की प्रत्येक गोष्टीमध्ये यिन व यांगचे विपरीत तत्त्वे असतात जे परस्परिकरित्या भिन्न असतात, परंतु परस्परावलंबी असतात. उदा. स्त्री (यिन) विरुद्ध पुरुष (यांग).
- १४ राणी माता : चीनी दंतकथांमध्ये त्रिलोकात सर्वाधिक उच्चस्तरीय स्त्रीदेवता.
- १५ महान जाडे सम्राट : चिनी दंतकथांमध्ये त्रिलोकास नियंत्रित, शासित किंवा देखरेख करणारी देवता.
- १६ निवाण महाल : पिनियल ग्रंथीकरिता एक ताओवादी संज्ञा.
- १७ शचन : दोन तासाचे एक चीनी समयमापी एकक.
- १८ प्रेत पट्टीका : पूर्वजांना किंवा इतर चेतनांना पुजण्याकरीता अंतर्भूत केलेली लाकडी पट्टीका.
- १९ तानत्येन : तानचे क्षेत्र उदराखालील क्षेत्र.
- २० चिजी : “ऊर्जा यंत्रप्रणाली.”
- २१ चांगचुन : जिल्लिन राज्याची राजधानी.

व्याख्यान चवथे

त्याग व प्राप्ती

साधक समुदायामध्ये त्याग व प्राप्तीमधील संबंध बहुधा चर्चिते जातात. साधारण लोकांमध्ये देखील त्यांची चर्चा करण्यात येते. आमच्या अभ्यासींनी त्याग व प्राप्तीला कसे घ्यावयास हवे? ते साधारण लोकांपासून वेगळे आहे. साधारण लोकांना जे हवे असते; ते म्हणजे व्यक्तीगत लाभ आणि चांगले व आरामदायक जीवन कसे जगता येईल, ते असते. आमचे साधना अभ्यासी याप्रकारे नसतात तर अगदी याच्या उलट असतात. साधारण लोक जे मिळविण्याचा प्रयत्न करतात, आम्ही त्याकरीता प्रयत्न करीत नाही. त्याऐवजी, आम्ही जे प्राप्त करतो; ते साधारण लोक साधना अभ्यासाशिवाय प्राप्त करू शकत नाही - जरी त्यांना ते पाहिजे असेल.

आम्ही ज्या त्यागाचा उल्लेख करतो, तो सामान्यतः एका संकीर्ण स्वरूपाचा त्याग नसतो. जेव्हा व्यक्ती त्यागाबद्दल बोलतो; तो काही पैसे दान करण्याचा, गरजूंना मदतीचा हात देण्याचा किंवा रस्त्यावरील भिकाऱ्यांना भोजन देण्याचा विचार करतो. तो देखील देण्याचा एक प्रकार होय व त्यागाचे स्वरूपच होय. मात्र, हे केवळ पैशाच्या किंवा भौतिक मालकीच्या विषयाबद्दल कमी पर्वा असण्याबद्दलचा उल्लेख करते. संपत्तीचा त्याग करणे, अर्थातच त्यागाचा एक पैलू आहे व तुलनेने एक मोठा पैलू आहे; परंतु ज्या त्यागाचा आम्ही उल्लेख करतो, तो या संकीर्ण अर्थाशी संबंधित नाही. एक अभ्यासी म्हणून साधना अवधी दरम्यान तेथे अनेक आसक्ती सोडावयाच्या असतात, जसे दिखाव्याची मानसिकता, ईर्ष्या, प्रतिस्पर्धेची मानसिकता, अति उत्साह किंवा उत्कंठता यांची आसक्ती. अनेक वेगवेगळ्या आसक्ती सोडून द्यावयाच्या असतात. ज्या त्यागाबद्दल आम्ही बोलतो, तो एका व्यापक अर्थाने आहे. साधना अभ्यासाच्या संपूर्ण अवधी दरम्यान, आपण साधारण लोकांच्या सर्व आसक्ती व विविध इच्छांना सोडून द्यायला पाहिजे.

एखादा व्यक्ती आश्चर्य करू शकतो, “आम्ही साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करीत आहोत. जर आम्ही सर्वकाही सोडले तर आम्ही एका भिक्षु वा भिक्षुणीसारखे होणार नाही का? सर्वकाही सोडणे अशक्य दिसून येते.” आमच्या अभ्यासाच्या विचारधारेमध्ये, जे साधारण लोकांमध्ये साधना करतात; त्यांना

विशेषतः साधारण मानवी समाजामध्ये साधना अभ्यास करण्याची आवश्यकता असते व साधारण लोकांमध्ये शक्य होईल तेवढे जुळवून घेण्याची आवश्यकता असते. वस्तुतः, तुम्हाला भौतिकरित्या काहीच सोडावयास सांगितले जात नाही. तुमचे पद कितीही जरी उंच असले किंवा तुमच्याकडे कितीही संपत्ती असली तरी ते महत्वाचे नसते. तुम्ही त्या आसक्तींना सोडू शकता किंवा नाही, हे महत्वाचे आहे.

आमच्या अभ्यासाची विचारधारा थेट व्यक्तीच्या मनाला लक्ष्य बनविते. जेव्हा तुमचे वैयक्तिक हितसंबंध संपुष्टात येतात किंवा तुम्ही परस्पर संघर्षात असता, तेव्हा तुम्ही या बाबी हलक्यात घेऊ शकता आणि त्यांची कमी काळजी करू शकता? हा निर्णायक प्रश्न आहे. साधना स्थळांमधील किंवा सुदूर पर्वतांमधील व वनांमधील साधना अभ्यास तुम्हाला साधारण लोकांची आसक्ती सोडून टाकण्यास बाध्य करतो व तुम्हाला कोणतेही भौतिक लाभ नाकारतो; जेणेकरून तुम्ही त्यांना सोडू शकाल. तो साधारण मानवी समाजाशी तुमचा संबंधच पूर्णपणे तोडून टाकतो. साधारण लोकांमध्ये असलेला अभ्यासी या मार्गाचे पालन करित नाही. या व्यक्तीला या साधारण मानवी वातावरणात त्यांना हलकेपणाने घेण्याची आवश्यकता असते. अर्थातच, हे फार कठीण असते. तो आमच्या अभ्यासाच्या विचारधारेचा सर्वाधिक महत्वाचा पैलू देखील आहे. म्हणूनच, ज्या त्यागाचा आम्ही उल्लेख करतो; तो एका संकीर्ण अर्थापेक्षा एका व्यापक अर्थाचा त्याग आहे. चला काही चांगले कार्य करण्याबद्दल आणि काही पैसे व वस्तु दान देण्याबद्दल बोलू या. आजकाल काही भिकारी ज्यांना तुम्ही रस्त्यावर बघता; फार व्यावसायिक असतात व त्यांच्याकडे तुमच्यापेक्षा देखील अधिक पैसे असू शकतात. आम्ही क्षुल्लक गोष्टींवर लक्ष केंद्रित करण्याऐवजी वस्तुंच्या व्यापक श्रेणींवर लक्ष द्यायला हवे. साधना अभ्यासाने एका व्यापक दृष्टीकोनावर खुलेपणा व प्रतिष्ठितपणे लक्ष्य केंद्रित करायला हवे. आमच्या त्यागादरम्यान, आम्ही वस्तुतः ज्यांचा त्याग करतो; त्या वाईट गोष्टी असतात.

मानव बहुधा असा विचार करतो की, तो जे सर्वकाही मिळविण्याचा प्रयत्न करतो, ते चांगले असते. वास्तवतः, एका उच्चस्तराच्या दृष्टीकोनातून, हे साधारण लोकांमधील त्या शुल्लक हितसंबंधांची पूर्ती करण्याकरीता असते. धर्मांमध्ये असे म्हटले गेले आहे की, तुमच्याकडे कितीही पैसे असले वा तुमचे पद कितीही उंच असले; तरी ते काही दशकांकरीताच चांगले असते. व्यक्ती त्यांना जन्माच्या वेळी घेऊन येत नाही वा त्यांना मृत्यूनंतर घेऊन जाऊ शकत नाही. तर गोंग एवढा मौल्यवान

का असतो? हे अगदी बरोबर आहे, कारण ते थेट तुमच्या मूळ चेतनेच्या शरीरावर उत्पन्न होते व जन्माच्या वेळी आपल्याबरोबर नेले जाऊ शकते व मृत्यूनंतर पुढे घेऊन जाता येते. या व्यतिरिक्त, ते साधनेमध्ये तुमची फल पदवी थेट निर्धारित करते. त्यामुळे त्याची साधना करणे कठीण असते. दुसऱ्या शब्दात, तुम्ही जे गमावता ते काहीतरी वाईट असते. अश्याप्रकारे, तुम्ही तुमच्या मूळ, वास्तविक स्वःकडे परत येऊ शकता. तर तुम्ही काय प्राप्त करता? तुमच्या स्तराचा सुधार. अखेरीस, मूलभूत विषयांना सोडवित तुम्ही उचित फल प्राप्त कराल व साधना पूर्ण कराल. निश्चितच, साधारण लोकांच्या सर्व प्रकारच्या इच्छांना तत्काळ सोडणे व एका खऱ्या अभ्यासीच्या आदर्शास पोहचणे, तुमच्याकरीता सोपे होणार नाही; कारण तसे करण्यास वेळ लागतो. जेव्हा तुम्ही मला असे बोलतांना ऐकता की त्यास वेळ लागतो, तुम्ही असे म्हणू शकता की गुरूंनी आम्हाला वेळ घेण्यास सांगितले आहे व म्हणून तुम्ही तसे करण्यास वेळ घेता. याची अनुमती नसेल ! तुम्ही तुमच्यासोबत कठोर असायला पाहिजे. यद्यपि, आम्ही तुम्हाला क्रमशः विकसित होऊ देतो. जर एकदा तुम्ही ते सर्व आजच करू शकले तर तुम्ही आजच एक बुध्द असाल. अश्याप्रकारे हे वास्तविक नसते. तुम्ही त्यास क्रमशः प्राप्त करू शकाल.

आम्ही जे गमावितो ते वास्तविकता काहीतरी वाईट असते. ते काय असते? ते कर्म असते व ते अनेकानेक मानवी आसक्तीबरोबर सोबत-सोबत चालत असते. उदा. साधारण लोकांस सर्व प्रकारचे वाईट विचार असतात. व्यक्तीगत हितांकरीता ते अनेक दुष्कार्य करतात व हे काळे तत्व - कर्म प्राप्त करतात. हे थेट आमच्या स्वतःच्या मनाशी संबंधित असते. ही नकारात्मक वस्तु नष्ट करण्याकरीता तुम्ही प्रथम आपले मन बदलायला पाहिजे.

कर्म रूपांतरण

काळ्या तत्वात व श्वेत तत्वात एक रूपांतरण प्रक्रिया घडत असते. जेव्हा एक-दुसऱ्यांमध्ये मतभेद उत्पन्न होतात, तिथे ही रूपांतरणाची प्रक्रिया घडून येते. जेव्हा व्यक्ती एक चांगले कार्य करतो, तो श्वेत पदार्थ 'तः' प्राप्त करतो. जेव्हा तो एक वाईट कार्य करतो, तो काळे तत्व - कर्म प्राप्त करतो. तेथे एक वारसा प्रक्रिया सुध्दा असते. कोणी म्हणेल, " हे व्यक्तीने जीवनात पूर्वी वाईट केल्यामुळे असते काय?" ते पूर्णतः असे नसेल, कारण हे कर्म एकाच जीवनावधीमध्ये एकत्रित केलेले नसतात. साधक समुदाय मानतो की आद्यचेतना लुप्त होत नसते. जर आद्यचेतना लुप्त होत नसेल तर

संभवतः व्यक्तीने या जीवनापूर्वी सामाजिक क्रियाकलाप केले असतील. म्हणुन व्यक्तीला कुणाचे तरी काही देणे असेल, कुणास धमकावले असेल किंवा इतर वाईट गोष्टी केल्या असतील, जसे की हत्या, ज्यामुळे हे कर्म उत्पन्न होईल. या गोष्टी दुसऱ्या आयामात जमा होत जातात आणि ही व्यक्ती नेहमीच त्यांना घेऊन जात असतो. हेच श्वेत तत्वांच्या बाबतीत देखील खरे आहे. केवळ हेच एकमात्र स्रोत नसते, कारण तेथे दुसऱ्या परिस्थिती देखील आहे. कुटूंबात, संपूर्ण पिढ्यांमध्ये पूर्वज सुध्दा येणाऱ्या पिढीकरीता कर्म एकत्रित करू शकतात. पूर्वी वृद्धांमध्ये ही म्हण होती, “व्यक्तीने ‘तः’ एकत्रित करायला हवे व व्यक्तीच्या पूर्वजांनी ‘तः’ एकत्रित केले आहे. ही व्यक्ती ‘तः’ सोडून देत आहे व ‘तः’ चा अनादर करते आहे.” ते योग्यच असे म्हटले गेले होते. हल्ली, सामान्य लोक आता या म्हणीस ऐकत नाही. जर तुम्ही त्या तरुण लोकांना ‘तः’ गमाविण्याबद्दल किंवा ‘तः’ अभावाबद्दल सांगितले तर ते त्यास मुळीच हृदयाशी घेणार नाही. वस्तुतः, त्याचे अर्थ खरोखरीच फार सखोल आहेत. ते केवळ आधुनिक लोकांचे वैचारिक आणि आध्यात्मिक आदर्शच नव्हे तर एक वास्तविक पदार्थाचे अस्तित्व देखील आहे. आमच्या मानव शरीरात दोन्ही प्रकारची तत्त्वे असतात.

कुणीतरी विचारले, “ हे असे असते काय की जर व्यक्तीकडे खूप जास्त काळे तत्व असेल तर तो उच्च स्तरावर साधना करण्यास असमर्थ असतो ? ” व्यक्ती असे म्हणू शकतो ; कारण बऱ्याच काळ्या तत्त्वासह व्यक्तीचे ज्ञानप्राप्तीचे गुण प्रभावित होईल. कारण ते व्यक्तीच्या शरीराभोवती एक क्षेत्र बनविते व व्यक्तीला ठिक मध्य भागात घेरते. व्यक्ती विश्वाची गुणधर्म : ज्यन-शान-रेन पासून वेगळा होईल. अश्याप्रकारे, या व्यक्तीचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण निम्न असू शकेल. जेव्हा लोक साधना अभ्यासाबाबत व चिंगोंगबाबत बोलतात, ही व्यक्ती त्या सर्वांना अंधविश्वास समजेल व त्यांच्यावर मुळीच विश्वास ठेवणार नाही. तो त्यांना हास्यास्पद वाटेल. हे बहुधा अश्याप्रकारे असते ; परंतु ते पुर्णपणे असे नसते. काय हे खरे आहे की या व्यक्तीस साधना अभ्यास करणे अगदीच कठीण असेल आणि तो उच्च-स्तरीय गोंग प्राप्त करण्यास असमर्थ असतो ? ते असे नाही. आम्ही असे म्हटले आहे की, दाफा अमर्याद आहे व साधना अभ्यास करणे ; हे सर्वस्वी तुमच्या हृदयावर असते. गुरु तुम्हाला प्रवेशद्वारातून घेऊन जातात आणि साधना अभ्यास करणे तुमच्यावर अवलंबून आहे. हे सर्व तुम्ही स्वतःची साधना कशी करता यावर अवलंबून आहे. तुम्ही साधना अभ्यास करू शकता किंवा नाही ; हे सर्व तुम्ही सहन करू शकता, त्याग करू शकता व त्रास भोगू शकता किंवा नाही यावर निर्भर असते. जर तुम्ही

तुमच्या मनाशी निग्रह केला तर कुठल्याही अडचणी तुम्हाला थांबवू शकणार नाही. मी असे म्हणेल की तिथे कुठलीही समस्या नसेल.

अधिक काळे तत्व असलेल्या व्यक्तीस बहुधा अधिक श्वेत तत्व असलेल्या व्यक्तीच्या तुलनेत जास्त त्याग करावा लागेल. कारण श्वेत तत्व विश्वाची गुणधर्मे, ज्यन-शान-रेन ला आत्मसात करते. जोपर्यंत व्यक्ती मतभेदांमध्ये आपले शिनशींग सुधारत असतो आणि संघर्षामध्ये स्वतःला सुधारतो, तोपर्यंत त्याचे गोंग वाढत जाईल. ते एवढे सोपे आहे. अधिक 'तः' तत्वाच्या व्यक्तीकडे चांगला ज्ञानप्राप्तीचा गुण असतो. तो शारीरिक व मानसिक अडचणींना सहन करू शकतो व त्रास भोगू शकतो. अगदी जरी ही व्यक्ती शारीरिकरित्या जास्त त्रास भोगते व मानसिकदृष्ट्या कमी, त्याचा गोंग अजूनही वाढत जातो. तो अडचणींना सहन करू शकतो व त्रास भोगू शकतो. अधिक काळे तत्व असलेल्या व्यक्तीबाबत ही गोष्ट नसते, कारण त्याला प्रथम या प्रक्रियेतून जावेच लागेल : त्याला काळ्या तत्वांना श्वेत तत्वांमध्ये रूपांतरीत करायला पाहिजे. ही प्रक्रिया देखील फार त्रासदायक असते. म्हणूनच, निम्न ज्ञानप्राप्ती गुणाच्या व्यक्तीला बहुधा अधिक त्रास सहन करावा लागतो. पुष्कळ कर्म व निम्न ज्ञानप्राप्ती गुणामुळे या व्यक्तीला साधना अभ्यास करणे अधिकच कठीण असते.

उदाहरणार्थ, एक विशिष्ट स्थिती घ्या. ही व्यक्ती साधना अभ्यास कसा करते ते पाहू या. ध्यानाला बसण्यासाठी एकावर दुसरा पाय आडवा ठेवून एका प्रदीर्घ वेळेकरीता बसायची आवश्यकता असते. ही मुद्रा धारण केल्याच्या काही वेळेनंतर पाय दुखत असतील व सुन्न होतील. जसजसा वेळ जातो, व्यक्तीला काहीसे अस्वस्थ वाटायला प्रारंभ होईल व नंतर तो अस्वस्थ होतो. "शारीरिक व मानसिकरित्या त्रास भोगणे" हे मन व शरीर या दोन्हीस काहीसे अस्वस्थ बनवू शकते. काही लोकांना दुमडलेल्या पायांनी बसण्यामुळे होणाऱ्या त्रासाची भीती वाटते, म्हणून ते पायांना मोकळे करतात आणि सुरू ठेवू इच्छित नाही. काही लोक त्यास जरा अधिक वेळेकरीता बसले असता पुढे सहनच करू शकत नाही. एकदा काय पाय खाली ठेवले जातात, व्यक्तीचा अभ्यास व्यर्थ जातो. काही लोकांना पाय आडवे केल्यामुळे एकदा का त्यांना वेदना जाणवतात, ते त्यांचे पाय इकडे तिकडे हलवितात - आणि त्यांना हलविल्यानंतर ते पुन्हा आडवे करतात. आम्ही पाहिले आहे की याचा कसलाच लाभ होत नाही. याचे कारण आम्ही पाहिले आहे की, जेव्हा पाय दुखायला लागतात; काळे तत्व पायाकडे सरकत जाते. काळे तत्व कर्म असते, जे त्रास भोगल्याव्दारे नष्ट

केले जाऊ शकते; नंतर त्याला 'तः' मध्ये रूपांतरित केले जाऊ शकते. एकदा काय त्रास जाणवतो, कर्म नष्ट होण्यास आरंभ होतात. जेवढे अधिक कर्म येते, तेवढेच पायांना अधिक त्रास जाणवितो. म्हणूनच, कारणांशिवाय पायांमध्ये त्रास उत्पन्न होत नाही. बहुधा, बैठक ध्यानामध्ये व्यक्तीच्या पायांना थोड्या-थोड्या वेळाने अधून-मधून त्रास जाणवितो. अत्यंत अस्वस्थकारी वेदनेच्या क्षणानंतर तो संपतो आणि व्यक्तीच्या पायाला हळुहळु आराम वाटतो. लवकरच सगळीकडे पुन्हा वेदना सुरू होतात, बहुधा हे अश्याप्रकारे घडत असते.

जसे कर्म तुकड्यां-तुकड्यांमध्ये नष्ट केले जाते, एक तुकडा नष्ट झाल्यानंतर पायांना जरा बरे वाटेल. लवकरच दुसरा तुकडा येतो व पाय पुन्हा दुखायला लागतात. काळे तत्व नष्ट केल्यानंतर ते वाया जात नाही, कारण ते तत्व लुप्त होत नाही. नष्ट केले जात असता ते थेट श्वेत तत्वांमध्ये रूपांतरित होते, जो 'तः' असतो. ते अश्यारीतीने रूपांतरित का केले जाऊ शकते? याचे कारण या व्यक्तीने दुःख सोसले आहे, सहन केले आहे व त्याग केला आहे. आम्ही म्हटले आहे की, 'तः' हा सहन करण्याद्वारे व दुःख भोगण्याद्वारे अथवा चांगले कर्म केल्याने प्राप्त होते. म्हणून बैठक ध्यानामध्ये ही परिस्थिती उत्पन्न होईल. काही लोक एकदा काय थोडेसे दुखायला लागले की लगेचच आपले पाय उघडतात आणि मग पुन्हा पाय आडवे करण्याआधी ते थोडेसे मोकळे करण्यासाठी फिरतात; त्यातून काहीही साध्य होणार नाही. उभे व्यायाम करित असताना, चक्र धारण मुद्रा केल्याने व्यक्तीचे बाहू थकल्यासारखे वाटतात. जेव्हा व्यक्ती त्यास आणखीच सहन करू शकत नाही व बाहूंना खाली ठेवतो, व्यक्ती काहीच प्राप्त करित नाही. या थोड्याशा त्रासाचे काय महत्त्व असते? मी असे म्हणेल की, ते अगदीच सोपे असेल जर व्यक्ती त्याप्रमाणे नुसतेच बाहूंना वर करून साधनेत सफल होऊ शकला. जेव्हा लोक बैठक ध्यानाचा अभ्यास करतात तेव्हा देखील हेच काय ते होईल.

आमची अभ्यास पध्दती प्राथमिकरित्या अश्यारीतीने पुढे जात नाही. यद्यपि, त्याचा एक भाग निश्चीतच यासंबंधी एक भूमिका निभावतो. बहुधा, व्यक्ती कर्म एक-दुसऱ्याशी मतभेदांद्वारे रूपांतरित करतो व येथेच ते स्वतःस प्रकट करते. जेव्हा एक व्यक्ती मतभेदांमध्ये पडतो, एक-दुसऱ्याशी संघर्ष शारीरिक दुःखांनाही मागे टाकतात. मी असे म्हणेल की, शारीरिक दुःख सहन करण्यास सर्वाधिक सोपे असतात; जसे त्यांना दातांना घट्ट आवळून देखील पार केले जाऊ शकते. मात्र, जेव्हा एक-दुसऱ्यांमध्ये मतभेद उत्पन्न होतात, मनाचे नियंत्रण करणे सर्वाधिक कठीण

असते.

उदाहरणार्थ, कार्यस्थळावर पोहचल्यानंतर व्यक्ती अतिशय संतप्त होईल, जेव्हा तो दोन व्यक्तींना त्याच्याबद्दल अत्यंत वाईट पध्दतीने बदनामी करतांना ऐकतो. तथापि, आम्ही म्हटले आहे की, जेव्हा व्यक्तीचा अपमान करण्यात येतो किंवा व्यक्तीला ठोसा लावला जातो; एक अभ्यासी म्हणून व्यक्तीने परत भांडू नये तर स्वतःला एका मोठ्या आदर्शानुसार सांभाळायला हवे. अश्याप्रकारे तो विचार करतो. मास्टरनी सांगितले आहे की, एक अभ्यासी म्हणून आम्ही इतरांसारखे व्हायला नको व स्वतःला मोठ्या आदर्शानुसार सांभाळायला हवे. तो त्या दोन लोकांसोबत भांडण करणार नाही; परंतु सामान्यतः जेव्हा वाद उद्भवतो, जर तो व्यक्तीस मानसिकरित्या संताप आणत नसेल तर त्याने काहीच साध्य होणार नाही किंवा तो व्यर्थ असेल आणि तिला किंवा त्याला विकसित करणार नाही. याप्रमाणे त्याचे मन यास सोडू शकत नाही व अजूनही त्यापासून त्रस्त असते. असे असू शकते की त्याचे मन त्या गोष्टीवर अडकले गेले आहे. त्याला नेहमीच त्या दोन लोकांचे चेहरे पाहण्याकरीता मागे वळून पाहावेसे वाटते. मागे वळून पाहिल्यानंतर, तो त्या दोन दुष्ट दिसणाऱ्या चेहऱ्यांना एका संतप्त वादात पाहतो. तो त्यास आता मुळीच सहन करू शकत नाही व फारच अस्वस्थ होतो. तो अगदी तत्क्षण त्यांच्याशी हाणामारी देखील करू शकतो. जेव्हा एक-दुसऱ्यांशी मतभेद उद्भवतात, व्यक्तीला आपले मन नियंत्रित करणे अत्यंत कठीण असते. मी म्हणतो की, ते सोपे असेल जर सर्वकाही ध्यानात बसून सोडवता आले; परंतु ते नेहमीच त्याप्रमाणे नसेल.

याप्रमाणे तुमच्या भविष्यातील साधना अभ्यासामध्ये तुम्हाला सर्व प्रकारच्या संकटांना सामोरे जावे लागेल. या त्रासाशिवाय तुम्ही साधना अभ्यास कसे करू शकता? जर प्रत्येक जणच हितसंबंधाच्या मतभेदांविना किंवा मानवी मनाच्या हस्तक्षेपाविना एक-दुसऱ्याशी चांगला वागतो तर नुसते येथे बसून तुमचे शिनिशींग कसे काय प्रगती करू शकेल? ते अशक्य आहे. व्यक्तीने खऱ्या अर्थाने संयम बाळगला पाहिजे आणि वास्तविक साधनेव्दारे स्वतःमध्ये सुधारणा केली पाहिजे. कुणीतरी विचारतो, “आम्हाला साधना अभ्यासात नेहमी अडथळे का येतात? त्या समस्या साधारण लोकांच्या समस्यांपेक्षा काही फारशा भिन्न नाहीत.” याचे कारण तुम्ही साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करीत आहे. तुम्हाला अचानकपणे तुमचे डोके खाली जमिनीवर टेकते करीत तिथे हवेत तरंगत ठेवीत व त्रास भोगत उलटे लटकविले जाणार नाही - ते तसे असणार नाही. प्रत्येक गोष्ट रोजच्या परिस्थितीचे

स्वरूप धारण करेल. जसे की, आज तुम्हाला कुणी संताप आणला असेल, कुणी तुम्हाला अस्वस्थ केले असेल, कुणीतरी वार्डेट वागणूक दिली असेल किंवा कुणीतरी अचानकपणे तुमच्याशी अनादराने बोलत असेल. ते सर्व तुम्ही या समस्यांवर कशी प्रतिक्रिया देता, ते बघण्याकरीता असते.

तुम्ही या समस्यांचा सामना का करता? त्या सर्व तुमच्या स्वतःच्या कर्मांमुळे उत्पन्न होत असतात. आम्ही तुमच्याकरीता आधीच त्यांचे अनेक, अगणित भाग नष्ट केले आहे व एक छोटासा भाग ठेवला आहे; ज्याला तुमच्या शिनशींग सुधारणेकरीता, मनाला संयमित करण्याकरता व तुमच्या अनेक आसक्तींना काढून टाकण्याकरीता वेगवेगळ्या स्तरांच्या दुःखांमध्ये विभाजित केले आहे. ते सर्व तुमच्या स्वतःच्या अडचणी असतात, ज्यांचा वापर आम्ही तुमचे शिनशींग प्रगत करण्याकरीता करतो व तुम्ही त्यावर मात करू शकता. जोपर्यंत तुम्ही तुमचे शिनशींग सुधारता, तुम्ही त्यावर मात करू शकता. जोपर्यंत तुम्हाला स्वतःला तसे करावेसे वाटत नाही, तुम्ही ते करू शकता जर तुम्हाला त्याच्यावर मात करण्याची इच्छा असेल. म्हणूनच, आतापासून जेव्हा तुम्ही मतभेदांचा सामना करता; तुम्ही त्यास एक योगायोग समजायला नको. कारण जेव्हा मतभेद उत्पन्न होतात, ते अनपेक्षितपणे उत्पन्न होतील; परंतु तो योगायोग नसतो - ते तुमच्या शिनशींगच्या प्रगतीकरीता असते. जोपर्यंत तुम्ही स्वतःला एक अभ्यासी मानता, तुम्ही त्यास योग्य प्रकारे हाताळू शकाल.

अर्थातच, तुम्हाला दुःखांबद्दल वा मतभेदांबद्दल वेळेपूर्वीच माहिती दिली जाणार नाही. जर तुम्हाला सर्वकाही सांगितले गेले तर तुम्ही साधना कशी काय करू शकाल? त्याने काहीच साध्य होणार नाही. ते सहसा अनपेक्षितपणे घडतात, जेणेकरून ते तुमच्या शिनशींगचे परीक्षण करू शकतील आणि तुमचे शिनशींग खरोखरच सुधारू शकतील. केवळ तेव्हाच हे बघितले जाऊ शकते की व्यक्ती आपले शिनशींग व्यवस्थितरित्या सांभाळू शकतो किंवा नाही. म्हणूनच, जेव्हा मतभेद उद्भवतात; ते अकस्मातपणे उद्भवत नाही. हा विषय साधना अभ्यासाच्या संपूर्ण अवधीदरम्यान व कर्मांच्या रूपांतरणामध्ये उपस्थित होत राहिल. साधारण लोकांच्या कल्पनेच्या उलट, ते शारीरिक त्रास भोगण्यापेक्षाही अधिक कठीण असते. तुमचे हात उंचावण्याने दुखत असताना आणि उभे राहिल्याने तुमचे पाय थकले असताना गतिक्रियांचा थोडा अधिक वेळ सराव करून तुम्ही गोंग कसे वाढवू शकता? तुम्ही तुमचे गोंग केवळ गतिक्रियांच्या काही जास्त तासांच्या अभ्यासांद्वारे कसे विकसित करू शकता? ते

केवळ व्यक्तीच्या बनतीच्या रूपांतरणाकरीता उपयोगाचे असते; परंतु त्यास ऊर्जेव्दारे अजूनही पुनर्प्रबळीत करण्याची आवश्यकता असते. गतिक्रिया तुमचा स्तर उंचावण्याकरीता मदत करीत नाही. दुःखांवर मानसिकरित्या विजय मिळविणे, ही तुमच्या स्तराला खरेच उंचावण्याची गुरुकिल्ली आहे. जर व्यक्ती केवळ शारीरिक त्रास भोगल्यानेच प्रगती करू शकला असता तर मी असे म्हणेल की, चीनी शेतकरी सर्वाधिक त्रास भोगतात - तर मग त्या सर्वांनी चिंगोंग गुरु व्हायला नको काय? तुम्ही शारीरिकदृष्ट्या कितीही जरी त्रास भोगता तरी तुम्ही तेवढा त्रास भोगत नाहीत; जेवढे ते भोगतात. ते तळपत्या उन्हात दररोज शेतीमध्ये कठोर व कष्टाने परिश्रम करतात. ती तितकीशी सोपी गोष्ट नाही. म्हणूनच, आम्ही म्हटले आहे की स्वतःला खरोखरच सुधारण्याकरीता तुम्ही तुमचे मन खऱ्या अर्थाने उंच केले पाहिजे. केवळ तेव्हाच तुम्ही खऱ्या अर्थाने प्रगती करू शकता.

कर्म रूपांतरणाच्या प्रक्रियेदरम्यान, स्वतःला नियंत्रणात ठेवण्यासाठी - सामान्य व्यक्तीच्या विपरीत जे वस्तुंना अव्यवस्थित करतात - तुम्ही नेहमी परोपकारी हृदय व शांत मन राखले पाहिजे. जर तुम्हाला अचानकपणे एखादी समस्या उद्भवली तर तुम्ही त्याची योग्य प्रकारे काळजी घेऊ शकाल. जर तुम्ही नेहमीच एक परोपकारी हृदय व दयाळू मन ठेवले तर जेव्हा अचानकपणे समस्या उद्भवते; तुमच्याकडे विचार करण्यासाठी प्रतिरोधी क्षमता आणि विचार करण्यास जागा असेल. जर तुम्ही नेहमीच इतरांबरोबर प्रतिस्पर्धा करण्याचा व या किंवा त्या वरून भांडण करण्याचा विचार करता, मी असे म्हणेल की जेव्हा-कधी तिथे समस्या असेल; तुम्ही इतरांसोबत भांडण आरंभ कराल - याची खात्री आहे. अश्याप्रकारे, जेव्हा तुम्ही मतभेदांचा सामना करता, मी असे म्हणेल की ते तुमच्या काळ्या तत्वाचे श्वेत तत्व - 'तः' मध्ये रूपांतरण करण्याकरीता असते.

आज आमची मानवजाती या सीमेपर्यंत विकसित झाली आहे; जवळपास प्रत्येक जणच कर्मावर कर्म घेऊन जन्माला येतो व प्रत्येकाच्या शरीरावर बरीच कर्मे असतात. कर्म रूपांतरणांमध्ये म्हणूनच ही स्थिती बहुधा उत्पन्न होईल : ज्यावेळी तुमचा गोंग वाढतो, तुमचे शिनशींग सुधारते; तुमचे कर्म नष्ट केले जातात व रूपांतरित होतात. जेव्हा व्यक्ती मतभेदांमध्ये पडतो, ते एक-दुसऱ्यांमधील शिनशींग समस्यांव्दारे व्यक्त होऊ शकते. जर तुम्ही त्यास सहन करू शकले तर तुमचे कर्म नष्ट केले जाईल. तुमचे शिनशींग प्रगत होईल व तुमचे गोंग देखील वाढत जाईल. हे सर्व एकत्र होईल. पूर्वीच्या लोकांकडे प्रारंभ करण्याकरीता बरेचशे 'तः' व चांगले

शिनशींग असायचे. जोपर्यंत ते थोड्याश्या अडचणी सहन करू शकत होते, ते आपला गोंग वाढवू शकत होते. आजची लोक तशी नाहीत. जसेही त्यांना त्रास होतो, त्यांना साधना अभ्यासच करावासा वाटत नाही. याहीपुढे, त्यांना अधिकाधिक कमी ज्ञानोदय झाल्यामुळे साधना अभ्यास करणे कठीण झाले आहे.

साधना अभ्यासात जेव्हा एका विशिष्ट मतभेदाशी सामना करतांना किंवा जेव्हा कुणी तुम्हाला वाईट वागवितो, तेथे दोन परिस्थिती असू शकतात. एक म्हणजे तुम्ही या व्यक्तीशी तुमच्या पूर्व जन्मात वाईट वागले असाल. तुम्हाला तुमच्या हृदयात वाटते की हे तर अन्यायपूर्ण आहे, “ ही व्यक्ती मला त्याप्रमाणे कशी काय वागवू शकते ? ” तर मग पूर्वी तुम्ही त्या व्यक्तीशी तसे का वागले होते ? तुम्ही म्हणू शकता की, वास्तवतः तुम्हाला ते त्यावेळी माहित नव्हते व त्या जीवनाचे या जीवनाशी काही घेणे-देणे नाही. असे चालणार नाही. आणखी तेथे एक विषय असतो. मतभेदांमध्ये कर्म रूपांतरणाचा विषय समाविष्ट असतो. म्हणूनच, एका विशिष्ट मतभेदाला हाताळतांना आम्ही सामान्य लोकांसारखे वागण्याऐवजी क्षमाशील असायला हवे. हे कार्यस्थळास व इतर कामाच्या वातावरणाला सुध्दा लागू असायला हवे. हे स्वयं-रोजगारांच्या लोकांना देखील खरे असते, कारण त्यांना सुध्दा सामाजिक परस्पर संपर्क असतात. समाजाशी परस्पर संपर्क नसणे अशक्य असते, कमीत कमी शेजाऱ्यांशी तर संपर्क असतोच.

सामाजिक परस्पर क्रियांमध्ये व्यक्ती सर्व प्रकारच्या मतभेदांचा सामना करेल. त्यांच्याकरीता, जे साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करतात; तुम्ही कोणत्या व्यवसायात असता ते महत्वाचे नाही. तुमच्याकडे कितीही जरी पैसा असला, तुमचे पद कितीही उच्च असले किंवा तुम्ही कुठल्या प्रकारचे खाजगी उपक्रम वा कंपनी चालविता, याने काहीच फरक पडत नाही. म्हणून तुम्ही व्यापार, व्यवसाय चांगल्या प्रकारे करावे व एक उचित मन राखायला हवे. मानवी समाजात सर्व व्यवसाय असायला हवेत. हे मानवी हृदय असते जे भ्रष्ट असते, त्यांचे व्यवसाय नव्हे. पूर्वीच्या काळात एक म्हण होती, “दहापैकी नऊ व्यापारी बेईमान असतात.” ती साधारण लोकांन्दारे बनविलेली एक म्हण होती. मी असे म्हणतो की, तो एक मानवी हृदयाचा विषय आहे. जोपर्यंत तुमचे हृदय उचित आहे व तुम्ही व्यापार उद्दिष्ट चांगल्या प्रकारे करता, तुम्ही अधिक प्रयत्न केल्यास अधिक पैसा मिळविण्यास पात्र होता. यामुळे तुम्हाला सामान्य लोकांमध्ये तुम्ही केलेल्या प्रयत्नांकरीता पारितोषिक दिले जाते. त्याग नाही तर प्राप्ती नाही. तुम्ही त्याकरीता कार्य केले आहे. कोणत्याही सामाजिक

दर्जासह, व्यक्ती अजूनही एक चांगला व्यक्ती बनून राहू शकतो. वेगवेगळ्या सामाजिक वर्गांच्या लोकांचे वेगवेगळे मतभेद असतात. उच्चभ्रू वर्ग समाजाचे उच्चभ्रू समाज मतभेद असतात, ज्या सर्वांना चांगल्या प्रकारे हाताळले जाऊ शकते. कुठल्याही सामाजिक वर्गात, व्यक्ती एक चांगला व्यक्ती बनू शकतो व वेगवेगळ्या इच्छांची वा आसक्तींची कमी पर्वा करू शकतो. विभिन्न सामाजिक स्तरावर व्यक्ती एक चांगला मनुष्य बनून राहू शकतो व व्यक्ती स्वतःच्या सामाजिक स्तरावर साधना अभ्यास करू शकतो.

आजकाल, या देशात सरकार संचालित कंपनीमध्ये किंवा इतर उपक्रमांमध्ये, आंतर वैयक्तिक संघर्ष खूप विशिष्ट झाले आहेत. इतर देशात व संपूर्ण इतिहासामध्ये ही गोष्ट कधीच उत्पन्न झाली नाही. परिणामस्वरूप, स्वहित संबंधी मतभेद विशेषतः फारच तीव्र दिसून येत आहेत. लोक मानसिक खेळ खेळतात व थोड्याशा लाभांकरिता प्रतिस्पर्धा करतात. त्यांचे जे विचार असतात व ज्या युक्ती ते वापरतात, त्या फार दुष्ट बुद्धीच्या असतात. एक चांगला व्यक्ती बनणे देखील कठीण असते. उदाहरणार्थ, तुम्ही तुमच्या कार्यस्थळाला येता व बघता की तेथील वातावरण फार चांगले नाही. नंतर, कोणीतरी तुम्हाला सांगतो की अमुक अमुक व्यक्तीने तुमची जाहिररीत्या बदनामी केली आहे व बाँसला देखील तक्रार केली आहे; ज्यामुळे तुमची प्रतिष्ठा खूप खराब झाली आहे. इतर सर्व तुमच्याकडे एका विचित्र नजरेने बघतील. एक साधारण व्यक्ती त्यास कसे सहन करू शकतो? एक व्यक्ती त्यास कसे सहन करू शकेल? “जर कुणी माझ्याकरीता अडचण उत्पन्न करित असेल तर मी देखील त्याला तेच परत करेन. जर त्याच्याकडे समर्थक आहेत तर माझ्याकडे देखील आहेत; चला भांडण करू या.” जर तुम्ही साधारण लोकांमध्ये असे करता, ते म्हणतील की तुम्ही एक बलवान व्यक्ती आहे. तथापि, एक अभ्यासी म्हणून ते पूर्णपणे अत्यंत वाईट असते. जर तुम्ही एका साधारण व्यक्तीसारखे प्रतिस्पर्धा करता व भांडण करता तर तुम्ही एक साधारण व्यक्ती असणार. जर तुम्ही त्या व्यक्तीवर वरचढ ठरता तर तुम्ही त्या सामान्य व्यक्तीपेक्षाही अधिक वाईट असणार.

आम्ही या विषयाला कसे हाताळले पाहिजे? मतभेदांमध्ये पडले असता, सर्वप्रथम आम्ही आपले डोके शांत ठेवायला हवे व त्या व्यक्तीसारखे वागू नये. अर्थातच, आम्ही हा विषय दयाळूपणाने स्पष्ट करू शकतो व ही एक समस्या नसेल, जर आम्ही विषय स्पष्ट करतो. परंतु तुम्ही त्यास अति-आसक्त व्हायला नको. जर आम्ही या समस्यांचा सामना करतो, आम्ही इतरांप्रमाणे प्रतिस्पर्धा व भांडण करू नये. जर तुम्ही

त्या व्यक्तीने जे केले आहे, ते करता; तर तुम्ही एक साधारण व्यक्ती नाही का? तुम्ही नुसतेच त्या व्यक्तीप्रमाणे प्रतिस्पर्धा व भांडण करू नये, तर तुम्हाला त्या व्यक्तीबद्दल तुमच्या हृदयात चिड वा संताप देखील वाटायला नको. वास्तवतः, तुम्ही त्या व्यक्तीची घृणा करायला नको. जर तुम्ही त्या व्यक्तीची घृणा करता तर तुम्ही संतप्त नसता काय? तुम्ही सहनशीलतेचे पालन केले नाही. आम्ही ज्यन-शान-रेन चा अभ्यास करतो व सांगायचे झाल्यास तुमच्याकडे अगदीच कमी करुणा आहे. तरीही, तुम्ही त्याच्यासारखे व्हायला नको किंवा त्याच्याशी खरेच संतप्त व्हायला नको; जरी त्याने तुम्हाला या भीषण परिस्थितीमध्ये टाकले आहे. जेथे तुम्ही तुमची मान देखील वर करू शकत नाही. त्याच्यावर रागावण्याऐवजी, तुम्ही त्याला तुमच्या हृदयामध्ये कृतज्ञता व्यक्त करायला हवी व त्यास प्रामाणिकपणे धन्यवाद द्यायला हवा. एक साधारण व्यक्ती असा विचार करू शकतो : ते 'आह क्यू ?' बनण्यासारखे नाही का? मी तुम्हाला सांगतो आहे की ते तसे नाही.

याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : तुम्ही अभ्यासी आहे. तुम्हाला उच्च आदर्शानुरूप असण्याची आवश्यकता नसते काय? साधारण लोकांचे नियम तुम्हाला लागू पडू नये, बरोबर? एक अभ्यासी म्हणून तुम्ही जे प्राप्त करता ते काहीतरी उच्च स्तराचे नाही का? याप्रमाणे, तुम्ही उच्चस्तरीय नियमांचे पालन करायलाच हवे. जर तुम्ही तेच करता जे त्या व्यक्तीने केले आहे तर तुम्ही देखील त्याच्यासारखीच एक व्यक्ती नाहीत काय? तर मग, तुम्ही त्यास धन्यवाद का द्यायला हवे? याबद्दल विचार करा : तुम्ही काय प्राप्त कराल? या विश्वात एक सिध्दांत आहे; जे सांगतो, "त्याग नाही तर प्राप्ती नाही." प्राप्त करण्याकरीता व्यक्तीने गमवायला हवे. ती व्यक्ती तुम्हाला साधारण लोकांमध्ये एका भीषण परिस्थितीत ढकलते व तो असा पक्षकार आहे, ज्याने तुमच्या हानीव्दारे लाभ प्राप्त केला आहे. जितक्या अधिक वाईट अवस्थेत तो तुम्हास घालतो व जेवढा मोठा त्याचा प्रभाव होतो, तुम्ही तेवढेच अधिक सहन करता व तेवढेच तो 'तः' गमावतो. असा सर्व 'तः' तुम्हास दिला जाईल. तुम्ही हे सर्व सहन करीत असताना, तुम्हाला कदाचित त्याची फारशी काळजी नसेल आणि तुम्ही ते मनावर घेणार नाही.

या विश्वात आणखी एक नियम आहे : जर तुम्ही खूप सोसले आहे, तुमच्या शरीरातील कर्म रूपांतरित करण्यात येईल. तुम्ही खूप सोसले असल्यामुळे जेवढे अधिक तुम्ही सोसले आहे; ते सर्व त्याच प्रमाणात 'तः' मध्ये रूपांतरित केले जाईल. तर मग, हे अभ्यासीना हवे असणारे 'तः' नव्हे काय? तुम्ही दोन प्रकारे लाभ

मिळवाल, जसे की तुमचे कर्म सुध्दा नष्ट झाले आहे. जर त्या व्यक्तीने तुमच्याकरीता ही स्थिती उत्पन्न केली नसती तर तुम्ही तुमचे शिनशींग कसे सुधारले असते ? जर तुम्ही व मी दोघेही एक-दुसऱ्याशी चांगलेच असतो व एका सुसंवादाने तेथे बसलो असतो तर तुमचे गोंग वाढविणे कसे शक्य झाले असते ? अगदी बरोबर, कारण त्या व्यक्तीने तुमच्याकरीता मतभेद उत्पन्न केले आहे ; ज्यामुळे तेथे शिनशींग सुधारण्याची संधी आहे. तर तुम्ही त्याचा वापर स्वतःचे शिनशींग उन्नत करण्याकरीता करू शकता. तुमचे शिनशींग अश्यारीतीने वाढविले जात नाही का ? तुम्ही तीन प्रकारे लाभ मिळविला आहे. तुम्ही एक अभ्यासी आहे. सुधारलेल्या शिनशींगसह, तुमचा गोंग देखील वाढणार नाही का ? तुम्ही एकाच वेळी चार प्रकारे लाभ मिळविला आहे. तुम्ही त्या व्यक्तीला धन्यवाद का देऊ नये ? तुम्ही प्रामाणिकपणे, तुमच्या हृदयातून त्यास धन्यवाद द्यायला हवे - ते वास्तवतः असे असते.

अर्थातच, त्या व्यक्तीचे विचार चांगले नव्हते ; अन्यथा त्याने तुम्हाला 'तः' दिला नसता. परंतु त्याने तुमचे शिनशींग प्रगत करण्याकरीता एक संधी निर्माण केली आहे. दुसऱ्या शब्दात, आम्ही शिनशींग साधनेकडे लक्ष द्यायला हवे. ज्यावेळी शिनशींगची साधना केली जाते, कर्म नष्ट केले जातात व 'तः' मध्ये रूपांतरीत केले जातात ; जेणेकरून तुम्ही एका उच्च स्तराला जाऊ शकता. हे सोबत-सोबत होत असते. एका उच्चस्तरीय दृष्टीकोनातून, हे सर्व नियम बदललेले असतात. एक साधारण व्यक्ती यास समजणार नाही. जेव्हा तुम्ही एका उच्चस्तरावरून या गोष्टींना पाहता, सर्वकाही वेगळे असेल. साधारण लोकांमध्ये तुम्ही हे नियम योग्य पाहू शकता ; परंतु वास्तवतः ते बरोबर नसतात. केवळ उच्चस्तरांवरून जे बघितले जाते, तेच वास्तविकतः बरोबर असते. हे बहुधा असे असते.

मी हे नियम सर्वांना संपूर्णपणे स्पष्ट करून समजावले आहेत व मला आशा आहे की, भविष्यातील साधना अभ्यासामध्ये प्रत्येकजण स्वतःला एक साधना अभ्यासी म्हणून वागवेल व खऱ्या अर्थाने साधना करेल ; कारण नियम आधीच स्पष्ट केलेले आहेत. कदाचित काही लोक, कारण ते साधारण लोकांमध्ये राहतात ; अजूनही विचार करतात की वास्तविक भौतिक हिताच्या प्रसंगी साधारण लोकांसारखे असणे व्यावहारिक आहे. साधारण लोकांच्या प्रवाहामध्ये ते स्वतःला एका उच्च आदर्शाप्रत ठेवू शकत नाहीत. वास्तवतः, ते एक आदर्श म्हणून असतात ; परंतु ते साधारण लोकांतील नायक असतात. साधारण लोकांमध्ये एक चांगला व्यक्ती होण्याकरीता तेथे नायक असतात. जर तुम्हाला एक अभ्यासी व्हावयाचे आहे, ते सर्व तुमच्या हृदयाच्या साधनेवर व

स्वतः तुमच्या ज्ञानप्राप्त होण्यावर निर्भर असते; कारण तेथे कुठलेही आदर्श व्यक्ती नसतात. सुदैवाने, आज आम्ही हा दाफा सार्वजनिक केला आहे. पूर्वी, जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायची इच्छा झाली असती, कुणीही तुम्हाला शिकवीत नव्हते. याप्रकारे, तुम्ही दाफाचे पालन करू शकता व कदाचित चांगले करू शकता. तुम्ही साधना अभ्यास करू शकता किंवा नाही, त्यात सफल व्हाल किंवा नाही आणि तुम्ही कोणत्या स्तराला पोहचू शकता, हे सर्व तुमच्या स्वतःवर अवलंबून आहे.

अर्थातच, ज्या पध्दतीने कर्म रूपांतरीत होते; ते पूर्णतः मी वर्णित केल्याप्रमाणेच रूपांतरीत होत नाही. ते दुसऱ्या भागात प्रकट होऊ शकते. ते एक तर समाजामध्ये किंवा घरी होऊ शकते. रस्त्यावर चालत असतांना किंवा इतर सामाजिक वातावरणात व्यक्ती काही अडचणींचा सामना करू शकतो. तुम्हाला त्या सर्व आसक्ती सोडण्यास बाध्य केले जाईल, ज्या साधारण लोकांमध्ये सोडून दिल्या जाऊ शकत नाही. जोपर्यंत त्या तुमच्याकडे आहेत, विभिन्न वातावरणातील त्या सर्व आसक्ती काढून टाकायला हव्या. तुम्हाला अडखळायला लावले जाईल, ज्याद्वारे तुम्हाला ताओचा बोध होईल. याप्रमाणे व्यक्ती साधना अभ्यासातून जात असतो.

आणखी एक परिस्थिती आहे, जी अगदी वैशिष्ट्यपूर्ण आहे. साधना अभ्यासा दरम्यान तुमच्यापैकी बरेच असे बघतील की जेव्हा चिगोंगचा अभ्यास केला जातो, तुमचा जोडीदार फार दुःखी होतो. जसेही तुम्ही गतिक्रिया अभ्यास करायला सुरुवात करता, तुमचा जोडीदार तुमच्यावर क्रोधाचा प्रहार करेल. जर तुम्ही दुसरे काही करता तर तुमचा जोडीदार लक्ष देणार नाही. तुम्ही *माहजोंग*^२ खेळण्यात कितीही वेळ वाया घालविला, तुमचा जोडीदार दुःखी होऊ शकते; परंतु तेवढे नाही जेवढे तुम्ही चिगोंग अभ्यास केल्यास होतो. तुमचा चिगोंग अभ्यास तुमच्या जोडीदारासोबत काहीच व्यवधान करीत नाही व ती किती चांगली गोष्ट आहे; जर तुम्ही शरीर स्वस्थ ठेवण्याकरीता व्यायाम करीत आहे व तुम्ही तुमच्या जोडीदारास त्रास देत नाही. तरीही एकदा काय तुम्ही चिगोंग अभ्यास प्रारंभ करता तुमचा जोडीदार वस्तु इतरत्र फेकेल व भांडण चालू करेल. काही जोडपी तर चिगोंग अभ्यासाच्या वादावरून अगदीच घटस्फोट घेण्यापर्यंत येतात. अशी परिस्थिती का उद्भवते? याचा अनेक लोकांनी विचारच केला नसेल. जर तुम्ही नंतर तुमच्या जोडीदारास विचारले, “मी चिगोंग अभ्यास केल्यास तुम्ही इतके अस्वस्थ का होता?” ती किंवा तो त्याचे स्पष्टीकरण देवू शकणार नाही आणि खरोखरच त्यांच्याकडे कारण नसते. “खरेच, त्यावेळी मला इतका राग आला.” वास्तवतः काय गोष्ट आहे? ज्यावेळी व्यक्ती

चिगोंग अभ्यास करीत असतो, व्यक्तीचे कर्म रूपांतरित व्हायलाच हवे. त्यागाशिवाय तुम्ही प्राप्ती मिळवू शकत नाही व तुम्ही ज्यांचा त्याग करता त्या वाईट गोष्टी असतात. तुम्ही त्यांचा त्याग करायलाच हवा.

कदाचित, तुम्ही दारात पाऊल टाकले असता तुमचा जोडीदार तुमच्या तोंडावर क्रोधाचा प्रहार करेल. जर तुम्ही त्यास सहन केले तर तुमचे आजचे चिगोंग अभ्यास करण्याचे प्रयत्न व्यर्थ गेले नाही. काही लोकांना हे देखील माहित असते की चिगोंग अभ्यासात व्यक्तीने 'तः' ला महत्व द्यावयाचे असते. म्हणूनच, ही व्यक्ती बहुधा आपल्या जोडीदाराशी चांगल्या प्रकारे राहतो. तो विचार करतो, "बहुधा, जर मी 'एक' म्हटले तर ती 'दोन' म्हणत नाही. मात्र, आज ती माझ्यावर वर्चस्व गाजवीत आहे." तो आपल्या रागावर संयम ठेवू शकत नाही व भांडण चालू करेल. यासोबतच, आजचा अभ्यास व्यर्थ गेला. कारण तेथे कर्म होते, ती त्याला ते कर्म नष्ट करण्याकरीता मदत करीत होती; परंतु तो ते स्वीकारू शकला नाही व त्याने तिच्याशी भांडण सुरू केले. त्यामुळे कर्म नाहीसे होऊ शकले नाही. अश्या प्रकारची भरपूर उदाहरणे आहेत व आमच्यापैकी अनेकांनी ते अनुभवले आहे; परंतु त्यांनी ते त्याचप्रकारे का होते याबद्दल विचारच केला नाही. जर तुम्ही इतर काही करीत असाल तर तुमचा जोडीदार लक्ष देणार नाही. वास्तवतः, चिगोंग साधना एक चांगली गोष्ट असली पाहिजे; परंतु तिला नेहमीच तुमच्यामध्ये दोष सापडतो. खरंतर, तुमचा जोडीदार तुम्हाला कर्म नष्ट करण्यास मदत करीत आहे, जरी तिला स्वतःला ते माहित नाही. ती तुमच्याशी फक्त वरवर भांडण करीत नाही आणि तिच्या हृदयामध्ये अजूनही तुमच्याशी चांगली वागते असे नव्हे. तो तिच्या अंतःकरणातून खरा राग आहे; कारण ज्याने कर्म प्राप्त केले असेल, त्याला अस्वस्थ वाटते. हे असे होईल याची खात्री आहे.

शिनशींग सुधार

पूर्वी अनेक लोक चांगल्या प्रकारे शिनशींग सांभाळू शकत नसल्यामुळे अनेक समस्या उद्भवल्या. त्यांचा अभ्यास एका स्तराला पोहचल्यानंतर ते पुढे प्रगती करू शकले नाहीत. काही लोकांकडे आरंभ करण्याकरीता एक उच्चस्तरीय शिनशींग असतो. अभ्यासादरम्यान त्यांचे त्यानमु त्वरीत उघडले जाते व ते एका निश्चित स्तरास पोहचू शकतात. कारण या व्यक्तीचे जन्मजात गुण तुलनेने चांगले आहे व शिनशींग स्तर उच्च आहे, त्याचा गोंग जलदगतीने वाढतो. ज्यावेळी गोंग त्याच्या शिनशींगच्या स्तरावर पोहचतो, गोंग देखील त्याच स्तराला पोहचलेला असतो.

जर त्याला आपले गोंग वाढविणे चालूच ठेवायचे असेल तर मतभेद देखील फार गंभीर होत जातील; कारण त्याला त्याचे शिनशींग आणखी सुधारण्याची आवश्यकता असते. विशेषतः, हे चांगल्या जन्मजात गुण प्राप्त व्यक्तीच्या बाबतीत खरे आहे. तो विचार करू शकतो की, त्याचे गोंग चांगल्या प्रकारे वाढत आहे व त्याचा अभ्यास देखील चांगला होत आहे. अचानकपणे एवढ्या समस्या कुठून आल्या? सर्वकाही चुकीचे होत आहे. लोक त्यास वाईट पध्दतीने वागवितात व त्याचा बॉस सुध्दा त्याची बाजू घेत नाही. अगदी घरी देखील स्थिती तणावपूर्ण झाली आहे. अचानकपणे एवढ्या साऱ्या समस्या का आहेत? ही व्यक्ती स्वतः ते समजू शकणार नाही. कारण त्याच्या चांगल्या जन्मजात गुणांमुळे तो अश्या निश्चित स्तराला पोहचला आहे; जी अशी स्थिती उत्पन्न करते. तरीही, एका साधकाकरीता साधना पूर्ण करण्याकरीता ते अंतिम मानक कसे असू शकेल? ते साधना समापनापासून फार लांब असते! तुम्ही स्वतःमध्ये सुधार करणे चालूच ठेवायला हवे. तुमच्या जन्मजात गुणांच्या या थोड्याशा प्रमाणामुळे तुम्ही या अवस्थेस पोहचले आहे. आणखी उंच जाण्याकरीता आदर्श देखील उंचावयास हवे.

कुणी म्हणू शकेल, “मी माझ्या परिवारास स्थायित्व देण्याकरीता आणखी काही पैसे कमवितो, ज्यामुळे मला कशाचीही चिंता करण्याची आवश्यकता राहणार नाही. त्यानंतर मी साधना अभ्यास करेन.” मी असे म्हणेल की, हा तुमचा इच्छापूर्ण विचार आहे. दुसऱ्यांच्या जीवनामध्ये तुम्ही ढवळाढवळ करण्यास असमर्थ आहे, तसेच तुम्ही दुसऱ्यांचे भवितव्य मुळीच नियंत्रित करू शकत नाही; ज्यामध्ये तुमची पत्नी, मुले, मुली, पालक व भाऊ देखील समाविष्ट आहे. तुम्ही त्या गोष्टी ठरवू शकता काय? याहीपुढे, तुम्हाला जर कुठलीही चिंता व अडचणी नसल्यास तुम्ही साधना अभ्यास तरी कसा करू शकाल? तुम्ही गतीक्रिया अभ्यास आरामदायकरित्या व शांतपणे कसे करू शकता? तेथे अश्या गोष्टी कशा असू शकतात? हेच आहे जे साधारण लोकांच्या दृष्टीकोनातून तुम्हाला वाटते.

साधना अभ्यास त्रासांमध्ये केला जाणे आवश्यक आहे; जेणेकरून याचे परीक्षण होऊ शकेल की तुम्ही विविध प्रकारच्या मानवी भावनिकता व इच्छांची कमी पर्वा करू शकता व त्यांना सोडू शकता किंवा नाही. जर तुम्ही या गोष्टींशी आसक्त असाल तर तुम्ही साधनेमध्ये सफल होऊ शकणार नाही. प्रत्येक गोष्टीला त्याचे कर्म संबंध असतात. मनुष्य प्राणी एक मनुष्य का असतो? ते याकरीता असते, कारण मनुष्यास भावनिकता असते. ते नुसते या भावनिकतेकरीताच जगतात. परिवारातील

सदस्यांमध्ये जिव्हाळा, स्त्री व पुरुषांमध्ये प्रेम, पालकांकरीता प्रेम, जाणीव, मैत्री, मैत्रींकारीता गोष्टी करणे व इतर सर्वकाही या भावनिकतेशी संबंधित असते. एखाद्या व्यक्तीला एखादी गोष्ट करायला आवडते किंवा नाही, आनंदी असो वा दुःखी, एखाद्या गोष्टीवर प्रेम असो किंवा तिरस्कार असो आणि या संपूर्ण मानव समाजातील सर्वकाही या भावनिकतेतून येते. जर ही भावनिकता सोडली गेली नाही तर तुम्ही साधना अभ्यास करू शकणार नाही. जर तुम्ही या भावनिकतेमधून मुक्त झाले तर कुणीही तुम्हाला प्रभावित करू शकत नाही व एका सामान्य व्यक्तीचे मन तुम्हाला प्रभावित करू शकणार नाही. त्याजागी जे येते, ती करूणा होय; जी काहीतरी अधिक उदात्त असते. अर्थातच, अगदी तत्काळ ही भावनिकता सोडणे काही सोपे नसते. साधना अभ्यास एक लांब प्रक्रिया आहे व व्यक्तीच्या आसक्तींना क्रमशः सोडत जाण्याची प्रक्रिया आहे. तरीही तुम्ही स्वतःबद्दल कठोर असायला हवे.

एक अभ्यासी म्हणून तुम्हाला अचानक मतभेदांचा सामना करावा लागेल. तुम्ही काय करायला हवे? तुम्ही नेहमीच करूणा व दयापूर्ण हृदय ठेवायला हवे. मग, जेव्हा तुम्ही समस्येमध्ये पडता, तुम्ही चांगले करू शकता; कारण ते तुम्हाला संघर्ष प्रतिरोध करण्याकरीता जागा देतात. तुम्ही नेहमीच दुसऱ्यासोबत दयाळु व करूणाशील असले पाहिजे व काहीही करीत असतांना तुम्ही दुसऱ्याचा विचार करायला हवा. जेव्हा-जेव्हा तुम्ही समस्येचा सामना करता, तुम्ही आधी हे लक्षात घ्यावयास हवे की इतर लोक या विषयास सहन करू शकतील का? किंवा, यामुळे कोणी दुखावू शकते काय? असे केल्यास तिथे कुठलीही समस्या नसेल. म्हणूनच, साधना अभ्यासामध्ये तुम्ही स्वतःकरीता उच्चस्तरापेक्षा उच्चस्तर आदर्शाचे पालन केले पाहिजे.

काही लोक बहुधा या विषयांना समजत नाहीत. जेव्हा व्यक्तीचे त्यानमु उघडे असते व तो बुध्दांना बघतो. तो घरी जाईल व बुध्दाची उपासना करेल आणि मनात प्रार्थना करेल, “ तुम्ही माझी मदत का करीत नाहीत? कृपया माझ्याकरीता या समस्येला सोडवा.” निश्चितच, बुध्द या व्यक्तीकरीता काहीच करणार नाहीत; कारण त्याचे शिनशींग सुधारण्याकरीता व त्रासाव्दारे त्याची उन्नती करण्याच्या हेतूने ती समस्या बुध्दांद्वारे योजल्या गेली होती. बुध्द तुमच्याकरीता तुमच्या समस्येचे निराकरण कसे करू शकतात? ते तुमच्याकरीता समस्यांना मुळीच सोडविणार नाही. जर ते तुमची समस्या सोडवतात तर तुम्ही तुमचे गोंग कसा वाढवू शकता व तुमचे शिनशींग व स्तर कसे सुधारू शकता? मुख्य म्हणजे तुम्ही तुमचे

गोंग वाढवायला हवे. महान ज्ञानप्राप्त लोकांकरीता, एक मनुष्यप्राणी म्हणून जगणे हा उद्देश नसतो व व्यक्तीचे हे जीवन मनुष्य बनून राहण्याकरीता नाही - तर तुम्हाला तुमच्या मूळ स्थानावर परत जाण्याकरीता आहे. मानव प्राणी बरीच दुःखे भोगतात. ज्ञानप्राप्त व्यक्ती विचार करतात की, व्यक्ती जेवढा दुःख भोगतो तेवढे बरे; जसे की व्यक्तीने आपले ऋण त्वरेने फेडायला हवे. ते असे विचार करतात. काही लोक त्यास समजत नाही व जर त्यांची प्रार्थना कार्य करीत नसेल तर ते बुध्दांना तक्रार करणे आरंभ करतात. “तुम्ही माझी मदत का करीत नाही? मी दररोज तुमच्यापुढे अंगरबती लावतो व दंडवत करतो.” या कारणाने काही व्यक्ती बुध्द प्रतिमा जमिनीवर फेकू शकतो व त्यानंतर बुध्दांची निंदा करणे आरंभ करू शकतो. या निंदेस्वरूप व्यक्तीचे शिनशींग आणखीनच खाली घसरते व व्यक्तीचे गोंग नाहीसे होते. व्यक्ती जाणतो की सर्वकाही गेले आहे. त्यामुळे तो बुध्दांचा आणखीच राग करतो व विचार करतो की बुध्द त्याचा नाश करीत आहेत. ही व्यक्ती बुध्दांचे शिनशींग आपल्या साधारण व्यक्तीच्या मानकाव्दारे मोजतो. ती तुलना कशी केली जाऊ शकते? ते कसे कार्य करू शकेल, जर व्यक्ती उच्चस्तरीय वस्तुंना साधारण लोकांच्या आदर्शाने पाहतो? म्हणूनच, यापैकी अनेक घटना बहुधा तेव्हा घडून येतात जेव्हा व्यक्ती आपल्या जीवनातील दुःखांना अन्यायपूर्ण मानतो. अनेक लोक अश्याप्रकारे खाली येऊन पडतात.

मागील काही वर्षांत, काही प्रसिध्द महागुरूंसह, अनेक चिगोंग महागुरूंचे नैतिक अधःपतन झालेले आहे. अर्थात, खरे चिगोंग गुरू त्यांचे ऐतिहासिक मिशन पूर्ण करून आधीच निघून गेले आहेत. फक्त काहीच मागे शिल्लक आहेत व ते अजूनही निम्न शिनशींग स्तरांसह सक्रिय असून साधारण लोकांमध्ये हरविले गेले आहेत. या लोकांनी आपला गोंग आधीच गमावलेला आहे. काही चिगोंग गुरु जे पूर्वी फार प्रसिध्द होते, समाजामध्ये अजूनही सक्रिय आहेत. जेव्हा त्यांच्या गुरूंनी हे बघितले की ते साधारण लोकांमध्ये हरविलेले आहेत व स्वतःला प्रसिध्दी व व्यक्तिगत हिताशी आसक्त होण्यापासून दूर करू शकले नाहीत; ते निराशावादी बनल्यानंतर त्यांचे गुरू त्यांच्या सहचेतनांना घेऊन गेले. व्यक्तीचा सर्व गोंग हा सहचेतनेच्या शरीरामध्ये विकसीत झाला होता. अश्या प्रकारची बरीच विलक्षण उदाहरणे आहेत.

आमच्या साधना शिकवणीत अशी प्रकरणे अगदीच थोडी आहेत; जरी काही असली तरी ती तेवढीसी उल्लेखनीय नाहीत. शिनशींग सुधारणेच्या बाबतीत तेथे

अनेक लक्षणीय उदाहरणे आहेत. एक अभ्यासी शाँडोंग प्रांताच्या एका शहरातील कापड कारखान्यात काम करित होता. फालुन दाफा शिकल्यानंतर त्याने त्याच्या सहकर्मींना देखील अभ्यास शिकविला. परिणामस्वरूप, कारखान्याने एक नवीनच स्वरूप धारण केले. तो आधी कापड कारखान्यातुन टॉवेलचे तुकडे घरी न्यायचा व बाकीचे सहकर्मी देखील तसेच करित असत. दाफा शिकल्यानंतर तो टॉवेल घरी घेऊन जाण्याऐवजी त्याने ते कारखान्यात परत आणले, जे तो पूर्वी घरी घेऊन गेला होता. जेव्हा इतरांनी त्याची ही कृती पाहिली, कुणीही त्यानंतर वस्तुंना घरी घेऊन गेले नाहीत. काही कर्मचाऱ्यांनी जे काही घरी नेले होते, ते देखील परत आणले. ही स्थिती संपूर्ण कारखान्यात घडली.

दाफा सूचना केंद्राचा एक स्वयंसेवी संचालक कारखान्यात फालुन दाफा अभ्यासी आपल्या अभ्यासात कसे करत आहेत, हे बघण्याकरीता गेला. कारखान्याचा व्यवस्थापक स्वतः व्यक्तिशः त्यास भेटण्याकरीता बाहेर आला. “फालुन दाफा शिकल्यापासून हे कर्मचारी कामावर लवकर येत आहेत व घरी उशिरा जात आहेत. ते अतिशय मेहनतीने काम करतात व बॉसनी सांगितलेले कुठलेही काम करतात. ते व्यक्तिगत लाभांकरिता प्रतिस्पर्धा देखील करित नाही. असे करून त्यांनी या कारखान्याचे रूपच पालटले आहे व कारखान्याची आर्थिक स्थिती देखील सुधारली आहे. तुमचा अभ्यास फारच प्रभावशाली आहे. तुमचे मास्टर केव्हा येणार आहेत ? मला देखील त्यांच्या व्याख्यानाला उपस्थित रहायचे आहे.” फालुन दाफा साधनेचा मुख्य उद्देश्य लोकांना उच्च स्तरावर घेऊन येणे हा आहे. असे काही करण्याचा त्याचा इरादा नसला, तरीही समाजामध्ये धार्मिक सभ्यतेचा प्रसार करित एक महान रचनात्मक भूमिका घेवू शकते. जर प्रत्येक जणच आंतरिक शोध घेतो व स्वतःच चांगले आचरण कसे करावे, याकडे लक्ष देतो; तर मी असे म्हणेल की, त्याने समाज स्थिर होईल व मानवी नैतिक आदर्श परत सुधारतील.

जेव्हा मी *ताइयुआन*^३ मध्ये फा व अभ्यास शिकवीत होतो, तेव्हा तेथे एक पन्नास वर्षांपेक्षा जास्त वयाची अभ्यासी होती. ती व तिचा जोडीदार माझे व्याख्यानाला उपस्थित राहण्यासाठी आले होते. जेव्हा ते रस्ता ओलांडत होते, एक कार खूप वेगाने गेली व कारच्या बाजूच्या आरस्यामध्ये त्या वृद्ध स्त्रीचे कपडे अडकले. कपडे कारमध्ये अडकल्यामुळे ती अभ्यासी जवळपास दहा मीटर पेक्षा जास्त अंतरावर फरफटत गेली आणि “बैम!” जमिनीवर आदळली. आणखी वीस मीटर अंतर पुढे चालत गेल्यानंतर कार थांबली. चालक कारमधून उतरल्यावर फारच अस्वस्थ

होता, “हे तू कुठे जात आहे हे तुला दिसत नव्हते काय?” हल्ली लोक याप्रमाणे वागतात व सर्वप्रथम समस्येशी सामना झाला असता, जरी त्यांची चुक असली तरी जबाबदारी टाळतात. कारमधील प्रवासी म्हणाले, “त्या स्त्रीला किती लागले आहे ते तरी बघा. चला तिला इस्पितळात घेऊन जाऊ.” चालक आपल्या शुध्दीवर परत आला व हे विचारण्यास धावत आला, “मॅडम, सर्वकाही कसे आहे? तुम्हाला काही दुखापत झाली आहे काय? चला इस्पितळात जाऊ व बघून घेऊ.” ती अभ्यासी हळुवारपणे जमिनीवरून उठली व म्हणाली, “मला काहीच झालेले नाही, तुम्ही जाऊ शकता.” तिने आपल्या कपड्यावरची धूळ झटकली व आपल्या पतीसह निघून आली.

ती वर्गामध्ये आली आणि तिने मला ही गोष्ट सांगितली. मला फार आनंद झाला. आमच्या अभ्यासीचे शिनशींग खरेच सुधारले आहे. तिने मला म्हटले, “मास्टर, मी आज फालुन दाफा वाचला होता. जर मी ते वाचले नसते तर मी याप्रमाणे या दुर्घटनेला घेतले नसते.” याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : एका सेवानिवृत्त व्यक्तीकरीता हल्ली अन्नधान्याचे व कपड्यांचे भाव किती वाढले आहे व तेथे काहीच कल्याणकारी योजना देखील नाही. एका पन्नास वर्षांपेक्षा जास्त वयाच्या व्यक्तीला त्या कारव्दारे इतक्या लांब फरफटत नेले आणि जमीनीवर लोळवले. तिच्या शरीरास कुठे-कुठे जखमा झाल्या असतील? सर्वत्र. ती उठण्याऐवजी जमिनीवरच पडून राहिली असती. इस्पितळात गेली असती. निश्चितच, ती इस्पितळातच पडून राहिली असती व बाहेर आली नसती. एक साधारण व्यक्ती असा असू शकतो; परंतु ती अभ्यासी असल्याने तिने तसे केले नाही. आम्ही म्हटले आहे की, चांगले किंवा वाईट व्यक्तीच्या तत्कालीन विचाराव्दारे येते व तत्कालीन विचार अनेक परिणाम उत्पन्न करू शकतात. ती वृद्ध असल्याने, जर ती एक साधारण व्यक्ती असती तर ती जखमी झाली नसती काय? मात्र, तरीदेखील तिच्या त्वचेवर एक ओरखडा देखील नव्हता. चांगले किंवा वाईट त्या तत्कालीन विचारांव्दारे येते. जर ती तेथेच पडून राहिली असती व सांगत असती, “ओह! ते भयानक दुखते आहे. येथे काही दुखणे आहे व तिथे काही दुखते आहे.” तर तिची हाडे खरेच तुटले असते व ती लकवाग्रस्त झाली असती. तिला कितीही पैसे दिले गेले असते, तरी ती आयुष्यभर इस्पितळात आरामदायकरित्या कशी राहू शकली असती? तिथे उभे असणाऱ्या लोकांना फार विचित्र वाटले की त्या वृद्ध स्त्रीने त्यास लुबाडले नाही व पैसे मागितले नाही. हल्ली, मानवी नैतिक आदर्श विकृत झाले आहे. तो चालक खरंच फार वेगाने कार चालवीत होता; परंतु त्याने जाणूनबुजून

एखाद्यास कशी काय धडक दिली असेल? तर त्याने ते अजाणतेपणामुळे केले नाही का? परंतु आजची लोक याप्रमाणेच आहेत. जर त्याला लुबाडले गेले नाही तर जवळपास उभ्या असलेल्या लोकांना देखील ते अन्यायपूर्ण वाटेल. मी म्हटले आहे की, आता लोक चांगल्या व वाईटांमध्ये भेद करू शकत नाही. जर एक व्यक्ती दुसऱ्या व्यक्तीस सांगतो की, तो काहीतरी वाईट करित आहे; तो त्यावर विश्वास करणार नाही. मानव नैतिक आदर्श बदलल्याने काही लोक केवळ स्वहितालाच बघतात व पैश्याकरीता काहीही करतात. “जर व्यक्ती स्वहिताच्या पाठीमागे जात नसेल तर पृथ्वी व आकाशीय लोक त्याला मारूनच टाकेल” – जणूकाही हे आधीच ध्येय झालेले आहे!

बीजिंगमध्ये एक अभ्यासी आपल्या मुलाला रात्री जेवणानंतर फेरफटका मारण्याकरीता *च्येनमन चौक* कडे घेऊन गेला व तेथे त्याने लॉटरी तिकिटाचा प्रसार करणाऱ्या एका व्यावसायिक वाहनाला बघितले. त्याच्या मुलाला स्वारस्य वाटले व त्याने लॉटरी खेळण्याकरीता विचारले. त्याने खेळण्याकरीता आपल्या मुलाला एक युआन दिले व त्याला दुसरा नंबर लागला, जी एक आरामदायक डिलक्स छोटी सायकल होती. मुलगा फार आनंदित झाला. मात्र, वडिलांच्या मनात एक विचार चमकला, “मी एक अभ्यासी आहे. मी अशी वस्तु कशी घेऊ शकतो? जर मी ती वस्तु घेतो, जिचे मूल्य मी चुकविलेले नाही तर मला किती ‘तः’ गमवावे लागेल?” तो आपल्या मुलाला म्हणाला, “आपण ती घ्यायची नाही. जर तुला पाहिजे असेल, आपण स्वतः एक विकत घेऊ शकतो.” मुलगा दुःखी झाला व म्हणाला, “मी तुम्हाला एक खरेदी करून द्या, असे कितीदा विनवले. तेव्हा तुम्ही तसे केले नाहीत. आता जेव्हा मला स्वतःला मिळाली आहे, तर तुम्ही ती ठेवू देत नाही.” तो मुलगा जोरजोरात रडायला व ओरडायला लागला. हा मनुष्य घरी सायकल आणण्याशिवाय काहीच करू शकला नाही. घरी जेवढा अधिक त्याने त्याबद्दल विचार केला, तेवढेच त्यास अधिकच अस्वस्थ वाटायला लागले. त्याने त्या लोकांना पैसे पाठविण्याचा विचार केला. नंतर त्याने विचार केला, “लॉटरी तिकिट्स तर संपल्या आहेत, तर मी पाठविलेले पैसे ते आपसात वाटून तर घेणार नाही? मी पैसे माझ्या कार्यस्थळास दान द्यायला हवे.”

सुदैवाने, त्याच्या कार्यस्थळामध्ये काही फालुन दाफा अभ्यासी होते व त्याचा बॉस देखील त्यास समजू शकला. जर हे एका वेगळ्या वातावरणात किंवा वेगळ्या कार्यस्थळामध्ये घडले असते आणि जर तुम्ही असे म्हटले असते की, तुम्ही एक अभ्यासी आहे; ज्यास लॉटरीतील सायकल नको व तुम्हाला कार्यस्थळाला पैसे

दान द्यावयाचे आहेत. तर बॉसने देखील विचार केला असता की, तुम्हाला काही मानसिक समस्या आहेत. इतरांनी देखील काही टीका केल्या असत्या, “ हा व्यक्ती चिगोंग अभ्यासामुळे भ्रमिष्ट झाला आहे किंवा याला साधना पागलपन तर झाली नाही ना ? ” मी असे म्हटले आहे की, नैतिक मूल्ये विकृत झालेली आहेत. १९५० किंवा १९६० मध्ये ही काही मोठी समस्या नव्हती व काहीशी सामान्य बाब होती - कुणालाही ती विचित्र व विसंगत वाटत नसे.

आम्ही म्हटले आहे की, मानवी नैतिक मूल्ये कितीही बदलली असली तरी या विश्वाचे गुणधर्म : ज्यन-शान-रेन नेहमीच अपरिवर्तनीय राहतात. जर कुणी असे म्हणतो की, तुम्ही चांगले आहे; तुम्ही खरेच चांगले नसाल. जर कुणी असे म्हणतो की, तुम्ही वाईट आहे; तुम्ही खरेच वाईट नसू शकता. याचे कारण, चांगले किंवा वाईट मोजण्याचे मानक विकृत झाले आहे. केवळ जो कुणी विश्वाच्या या गुणधर्माशी आत्मसात होतो, तोच एक खरा चांगला व्यक्ती असतो. तेच एकमात्र मानक आहे, जे चांगला किंवा वाईट व्यक्ती निर्धारित करते व ते विश्वाव्दारे मान्यताप्राप्त आहे. जरी मानवी समाजात मोठे बदल घडून आले असले तरी मानव नैतिक आदर्शाचा झपाट्याने ऱ्हास झालेला आहे. मानव नैतिक आदर्श दिवसेंदिवस अधोगतीस जात आहेत व लाभ हेच एकमात्र ध्येय बनले आहे. मात्र, विश्वातील बदल मानव मात्राच्या बदलाप्रमाणे घडून येत नाही. एक अभ्यासी म्हणून आम्ही स्वतःस साधारण व्यक्तीच्या आदर्शानुरूप ठेवावयास नको. साधारण लोक त्यास योग्य समजतात, म्हणून जर तुम्ही त्या वस्तु करता तर त्याची अनुमती नसते. जेव्हा साधारण लोक म्हणतात की, ते चांगले आहे; ते अपरिहार्यपणे चांगले नसेल. जेव्हा साधारण लोक म्हणतात की, ते वाईट आहे; ते अपरिहार्यपणे वाईट नसू शकेल. यासमयी, जेव्हा नैतिक आदर्श विकृत झाले आहे; जर तुम्ही एखाद्याला सांगता की तो काहीतरी वाईट करीत आहे तर तो त्यावर विश्वास ठेवणार नाही. एक अभ्यासी म्हणून, तुम्ही वस्तुंचे विश्वाच्या गुणधर्मानुसार मूल्यमापन करायला हवे. केवळ तेव्हाच व्यक्ती खरेच चांगले काय आहे व खरेच वाईट काय आहे, यात भेद करू शकतो.

शक्तिपात

साधकांच्या समुदायामध्ये एक परिस्थिती असते, ज्याला “शक्तिपात” असे म्हणतात. शक्तिपात ही बुध्द विचारधारेच्या तंत्रवाद साधनेतून आलेली एक धार्मिक विधी आहे. त्याचा उद्देश असा आहे की, शक्तिपाताच्या प्रक्रियेतून गेल्यानंतर

व्यक्ती इतर विचारधारेच्या साधना मार्गाचे यापुढे पालन करणार नाही व या विशिष्ट विचारधारेचा एक खरा अभ्यासी म्हणूनच स्वीकारला जाईल. आता, याबद्दल एवढे विचित्र असे काय आहे? ही धार्मिक औपचारिकता चिगोंग अभ्यासांना देखील लागू केली जात आहे. ती केवळ तंत्रवादामध्येच अभ्यासली जात नसुन ताओ विचारधारेत देखील अभ्यासली जाते. मी असे म्हटले आहे की, ते सर्व जे समाजामध्ये तंत्रवादाच्या नावाखाली तंत्रवाद शिकवीत आहेत; ते सर्व बनावटी आहेत. आम्ही असे का म्हणतो? कारण तांग तंत्रवाद एक हजार पेक्षा जास्त वर्षांपूर्वी आमच्या देशातून नाहीसा झाला आहे व आता अस्तित्वास नाही. भाषेच्या अवरोधामुळे तिबेटी तंत्रवाद *हान*^५ प्रांतात पूर्णतः परिचित होऊ शकला नाही. विशेषतः, तो एक गुप्त धर्म असल्याने याचा साधना स्थळांमध्ये गुप्त पध्दतीनेच अभ्यास करायचा असतो. तो गुरुव्दारे सुध्दा गुप्त पध्दतीने शिकविला गेला पाहिजे व गुरुने व्यक्तीस गुप्त साधना करण्यासाठी घेऊन जावे लागते. जर हे केले जाऊ शकत नसेल तर ते मुळीच शिकविले जाऊ शकत नाही.

तिबेटमध्ये चिगोंग शिकण्याकरीता जाणाऱ्या अनेक लोकांचा हाच उद्देश असतो. भविष्यामध्ये चिगोंग गुरु बनण्याकरीता आणि धनी व प्रसिध्द होण्याकरीता त्यांना गुरु शोधायचा असतो व तिबेटी तंत्रवाद शिकायचा असतो. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : एक खरा जिवंत बौध्द *लामा*^६ ज्याने प्रमाणित असलेली शिकवण प्राप्त केलेली आहे; त्याच्याकडे अतिशय शक्तीशाली अलौकिक क्षमता असते आणि तो अश्या व्यक्तीचे मन वाचू शकतो. ही व्यक्ती येथे का आली आहे? त्याला त्या व्यक्तीचे मन वाचून तात्काळ समजू शकेल, “तुम्ही येथे बुध्दत्वाच्या साधनेच्या विचारधारेचा अनादर करित अभ्यास शिकून पैसा व प्रसिध्दी मिळविण्याकरीता चिगोंग गुरु बनण्याकरीता आले आहे.” बुध्दत्व साधनेतील अश्या गंभीर अभ्यासाला, तुमच्या अश्या पैसा व प्रसिध्दीकरीता चिगोंग गुरु बनण्याच्या इच्छेकरीता कसे काय असे सहजच उध्वस्त केले जाऊ शकते? तुमचा हेतु काय आहे? म्हणूनच, तो या व्यक्तीला काहीच शिकविणार नाही व या व्यक्तीस कुठलीही वास्तविक शिकवण देखील प्राप्त होणार नाही. अर्थातच, येथे आसपास इतके साधना स्थळे असल्याने व्यक्ती काही वरवरच्या गोष्टी शिकू शकेल. जर व्यक्तीचे मन उचित नसेल तर व्यक्ती चिगोंग गुरु बनण्याचा प्रयत्न करतेवेळी प्रेत वा पशुबाधेस ओढवून घेऊ शकतो व दुष्कार्य करू शकतो. पशुबाधेमध्ये देखील शक्ती असते; परंतु ती तिबेटी तंत्रवादापासून नसते. जे लोक प्रामाणिकपणे धर्माच्या शोधात तिबेटला जातात; ते एकदा काय तेथे पोहचले तर तेथेच स्थायिक होऊन जातात - तेच खरे अभ्यासी असतात.

हे विचित्र आहे की, आता अनेक ताओवादी देखील शक्तिपात विधी करतात. ताओ विचारधारा ऊर्जा मार्गाचा वापर करते. त्यांनी तथाकथित शक्तिपाताचा अभ्यास का करावा? मी व्याख्यान देण्याकरीता दक्षिणेस गेलो. मला जे माहित आहे; त्याप्रमाणे, विशेषतः ग्वागडोंगच्या प्रांतात दहापेक्षा अधिक बनावटी अभ्यास आहेत, जे शक्तिपात करतात. ते काय करण्याचा प्रयत्न करीत आहेत? जर गुरु तुमच्यावर शक्तिपात करतो, तुम्ही त्याचे शिष्य बनता आणि तुम्हाला यापुढे इतर कुठलाही अभ्यास शिकण्यास अनुमती नसेल. जर तुम्ही असे करता तर तो तुम्हाला शिक्षा करेल, हेच काय तो करतो. ते एका दुष्ट अभ्यासाला करण्यासारखे नाही काय? तो जे शिकवितो ते काहीसे रोगोपचार व आरोग्याकरीता असते आणि लोक त्यास केवळ स्वस्थ शरीर मिळविण्याच्या दृष्टीने शिकत असतात. त्याने अश्या गोष्टी का कराव्यात? कुणीतरी दावा करतो की, जर लोक त्याचा चिंगोंग अभ्यास करतात तर ते इतर कुठल्याही चिंगोंगचा अभ्यास करू शकत नाही. तो लोकांना त्यांची साधना पूर्ण करण्यास सक्षम करून वाचवू शकतो काय? ते शिष्यांची दिशाभूल करण्यासारखे आहे. अनेक लोक अश्या प्रकारच्या गोष्टी करतात.

ताओ विचारधारा कधीच शक्तिपात शिकवित नाही; परंतु त्याच्याकडे देखील आता तथाकथित शक्तिपात आहे. मी शोधले आहे की, जे शक्तिपाताबद्दल सर्वाधिक जोराने आवाज उठवितात; त्यांचे गोंग स्तंभ केवळ दोन किंवा तीन मजली इमारतीएवढेच राहिलेले आहे. तो एक सुप्रसिद्ध चिंगोंग गुरू आहे; परंतु मला आढळले की, त्यांचे गोंग खूपच दयनीयपणे कमी झाले आहे. शेकडो लोक त्यांच्याकडून शक्तिपात करून घेण्याकरीता रांगेत उभे असतात. त्यांचे गोंग त्याच उंचीपर्यंत मर्यादित असते व लवकरच नष्ट होईल. तर मग तो शक्तिपाताकरीता काय उपयोगात आणू शकतो? ते लोकांना धोका देण्यासारखे नाही काय? एका दुसऱ्या दृष्टीकोनातून बघता; खरा शक्तिपात व्यक्तीच्या हाडांना डोक्यापासून ते पायापर्यंत श्वेत रत्नासारखे दिसेल, असे बनवितो. ते गोंगव्दारे किंवा उच्च-ऊर्जा तत्वाव्दारे असते की व्यक्तीचे शरीर डोक्यापासून ते पायापर्यंत शुध्द केले जाते. हा चिंगोंग अभ्यासी असे करू शकतो काय? तो करू शकत नाही. तो काय करतो? अर्थातच, तो एका धर्माची सुरुवात करण्याचा प्रयत्न करणार नाही. त्याचा हाच उद्देश असतो की, एकदा काय तुम्ही त्याचा अभ्यास शिकता; तुम्ही त्याचे होऊन जाता. त्याच्या वस्तु शिकण्याकरीता तुम्हाला त्याचे वर्ग करायलाच हवे. त्याचा उद्देश तुमच्याकडून पैसे कमविण्याचा असतो. जर कुणीच त्याचा व्यायाम अभ्यास

शिकत नसेल तर तो काहीच पैसे कमाविणार नाही.

बुध्द विचारधारेतील इतर शाखांप्रमाणेच, फालुन दाफाचे शिष्य दुसऱ्या आयामांतील उच्चस्तरीय गुरूव्दारे अनेकदा शक्तिपात अनुभव करतील; परंतु तुम्हाला याबद्दल सांगितले जाणार नाही. असाधारण क्षमताप्राप्त लोक वा संवेदनशील लोक त्यास झोपेदरम्यान व इतर वेळी अनुभव करतील, जसा एक उष्ण प्रवाह त्यांच्या डोक्यापासून ते संपूर्ण शरीरामध्ये अचानकपणे प्रवाहीत होईल. शक्तिपाताचा उद्देश तुमच्या गोंगमध्ये उच्चस्तरीय गोंग मिळविणे नसतो, तो तुम्ही तुमच्या साधना अभ्यासाव्दारे विकसित करायचा असतो. शक्तिपात तुमचे शरीर शुध्द करण्याकरीता व अधिक स्वच्छ करण्याकरीता एक पुनर्बलन पध्दत आहे. व्यक्ती अनेकदा शक्तिपात अवस्थेतून जाईल - तुमचे शरीर प्रत्येक स्तरावर शुध्द करायला हवे. साधना व्यक्तीच्या स्वतःच्या प्रयत्नावर निर्भर असते व गोंगचे रूपांतरण गुरूव्दारे केले जाते, आम्ही शक्तिपात विधीचा अभ्यास करीत नाही.

काही असेही लोक आहेत, जे तथाकथित गुरुपूजन विधीचा देखील वापर करतात. याबद्दल बोलायचे झाले तर मला काही गोष्टी नमूद करावयाच्या आहेत. अनेक लोकांना माझी गुरु म्हणून पूजा कराविशी वाटते. इतिहासातील आमचा हा काळ चीनी सरंजामशाही समाजापासून भिन्न आहे. दंडवत प्रणाम व चरण लोटांगण करणे म्हणजे एखाद्यास गुरु मानणे असते काय? आम्ही या विधीचा वापर करीत नाही. अनेक लोक विचार करतात, “ जर मी दंडवत करतो व अगरबत्ती लावतो आणि प्रामाणिक हृदयासह बुध्दांची पूजा करतो तर माझे गोंग वाढेल.” मी यास काहीसे हास्यास्पद बघतो. खरा साधना अभ्यास पूर्णतः व्यक्तीवर निर्भर असतो; तर कोणत्याही गोष्टीसाठी प्रार्थना करणे, निरर्थक असते. तुम्हाला बुध्दाची पूजा करायची वा अगरबत्ती लावायची आवश्यकता नसते. जोपर्यंत तुम्ही एका अभ्यासीच्या आदर्शानुरूप खरेच साधना अभ्यास करता, बुध्द तुम्हाला बघण्यास आनंदित होतील. जर तुम्ही दुसऱ्या ठिकाणी नेहमीच वाईट गोष्टी करता; जरी तुम्ही त्यांना दंडवत करता व अगरबत्ती लावता, ते तुम्हाला बघणे सुध्दा पसंत करणार नाही. हे सत्य नाही का? खरा साधना अभ्यास व्यक्तीवर निर्भर असतो. तुमचे गुरूंना दंडवत करणे व पूजा करण्याचा काय उपयोग आहे; जर तुम्ही आज या दाराबाहेर पाऊल टाकले असता वाढेल ते करता? आम्ही या औपचारिकतेची मुळीच पर्वा करीत नाही. तुम्ही माझ्या प्रतिष्ठेला देखील नुकसान करू शकता !

आम्ही प्रत्येकाला बऱ्याच गोष्टी दिल्या आहेत. तुम्ही सर्व जोपर्यंत खरोखरच

फालुन दाफाचा अभ्यास करता आणि स्वतःस कठोरतेने दाफानुरूप वागविता, मी तुम्हाला माझ्या शिष्यांप्रमाणे मानेल. जोपर्यंत तुम्ही फालुन दाफाचा अभ्यास करता, आम्ही तुम्हाला शिष्य मानतो. जर तुम्हाला त्याचा अभ्यास करायचे नसेल तर आम्ही तुमच्यासाठी काहीच करू शकत नाही. जर तुम्ही साधना करत नाही तर ते पदनाम मिरविण्याचा काय उपयोग? तुम्ही वर्गाच्या प्रथम सत्रापासून किंवा दुसऱ्या सत्रापासून आहे, हे महत्वाचे नाही. केवळ गतिक्रियांना करण्याव्दारे तुम्ही आमचे अभ्यासी कसे असू शकता? एक निरोगी शरीर प्राप्त करण्याकरीता आणि खरोखरच उच्च पातळीवर प्रगती करण्याकरीता, तुम्ही आमच्या शिनशींग मानकांचे पालन करूनच साधना अभ्यास करावयास पाहिजे. म्हणूनच, आम्ही त्या औपचारिकतांची काळजी करत नाही. जोपर्यंत तुम्ही साधना करीत असता, तुम्ही आमच्या साधना अभ्यास पध्दतीचे अभ्यासी असणार. माझे फाशन सर्वकाही जाणतात - ते तुमच्या मनातील सर्वकाही ओळखतात आणि ते काहीही करू शकतात. तुम्ही साधना अभ्यास न केल्यास ते तुमची काळजी घेऊ शकणार नाही. जर तुम्ही साधना अभ्यास करता तर ते तुमची अगदी शेवटपर्यंत मदत करतील.

काही चिगोंग पध्दतींमध्ये, अभ्यासी ज्यांनी कधीही आपल्या गुरूंना पाहिलेले नाही; असे सांगतात की, जर ते काही शंभर युआन खर्च करतात व एका निश्चित दिशेने दंडवत करतात तर ते पुरेसे असेल. हे स्वतःस आणि इतरांना फसविण्यासारखे नाही का? याशिवाय, हे लोक नंतर खूप समर्पित होऊन जातात आणि ते त्यांचा अभ्यास व गुरूंचे संरक्षण किंवा बचाव करण्यास सुरवात करतात. ते इतरांना दुसऱ्या पध्दतीचा अभ्यास न करण्याकरीता देखील सांगतात. मला ते खूप हास्यास्पद वाटते. तसेच, कुणीतरी ज्यास *मो दिंग*^० म्हणतात; असे काहीतरी करतो. त्याच्या स्पर्शानंतर तेथे काय परिणाम होतात, हे कुणासही माहित नसते.

न केवळ तंत्रवादाच्या बॅनरखाली आपला अभ्यास शिकविणारे बनावटी आहेत; तर बौद्ध धर्माच्या नावावर चिगोंग शिकविणारे देखील सर्व तसेच आहेत. याबद्दल सर्वांनी विचार करा : हजारो वर्षांपासून बौद्ध धर्मातील साधना पध्दती या स्वरूपात आहेत. जर कोणी त्यास बदलतो तर ते अजूनही बौद्ध धर्म कसे असू शकेल? साधना पध्दत एका गंभीर बुध्द साधनेकरीता असते आणि ती अतिशय गुंतागुंतीची असते. एक लहानसा बदल देखील बराच गोंधळ उत्पन्न करू शकतो. कारण की; गोंगचे रूपांतरण फारच गुंतागुंतीचे असल्याने व्यक्तीला काय वाटते, याला काहीच किंमत नसते. एखाद्याला कसे वाटते, या आधारावर व्यक्ती साधना अभ्यास करू

शकत नाही. भिक्षुसाठी धार्मिक स्वरूप म्हणजे एक साधना पध्दत असते व एकदा का ती बदलली तर ती त्या विचारधारेची म्हणून पुढे उरणार नाही. प्रत्येक विचारधारेचे प्रभारी एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती असतो आणि प्रत्येक विचारधारेने अनेक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती निर्माण केल्या आहेत. कुणीच त्या विचारधारेतील साधना पध्दतींना बदलण्याचे धाडस करीत नाही. एका साधारण चिगोंग गुरूकरीता, त्याच्याकडे कुठले शक्तीशाली सद्गुण असतात की तो गुरूंना अवमानित करू शकतो व बुध्दत्व साधना अभ्यास बदलवू शकतो? जर त्यास बदलले गेले तर ती अजूनही तिच विचारधारा असेल काय? बनावटी चिगोंगला ओळखले जाऊ शकते.

रहस्यमय मार्गाची स्थाननिश्चिती

“रहस्यमय मार्गाची स्थाननिश्चिती” (शोंगऑन श्वेई) यास “एक रहस्यमय छिद्र” (श्वंग्वान इछियाओ) देखील म्हटले जाते. ही शब्दावली *तान जिंग, ताओ जांग* व *शिंगमिंग गुइझी* पुस्तकात देखील बघितली जाऊ शकते. तर ते सर्व कशाबाबत आहेत? बरेच चिगोंग गुरू त्यास स्पष्टपणे समजावू शकत नाहीत, कारण की एका सामान्य चिगोंग गुरूच्या पातळीवर व्यक्ती त्यास पाहण्यास सक्षम तर नसतो तसेच त्यास बघण्याची अनुमती देखील नसते. जर एखाद्या अभ्यासीला ते बघायचे असेल तर ही व्यक्ती विवेकदृष्टी किंवा त्यापेक्षा उच्च पातळीवर पोहचणे आवश्यक असते. एक सामान्य चिगोंग गुरू या पातळीवर पोहोचू शकत नाही. अश्याप्रकारे, तो त्यास पाहू शकत नाही. संपूर्ण इतिहासात, साधक समुदाय हे रहस्यमय मार्ग काय आहे; एक रहस्यमय छिद्र कुठे असते व रहस्यमय मार्गाला एका स्थितीमध्ये कसे ठेवले जाते, याची चर्चा करीत आले आहे. *तान जिंग, ताओ जांग* व *शिंगमिंग गुइझी* च्या पुस्तकात, तुम्ही त्या सर्वांना तुम्हाला सारतत्व न सांगता सिध्दांतावर चर्चा करतांना बघू शकता. एका चर्चेतून दुसऱ्या चर्चेत ते तुम्हाला गोंधळात टाकतात. ते गोष्टींना स्पष्टपणे समजावून सांगत नाहीत; कारण साधारण लोकांद्वारे त्यास माहित केले जाऊ शकत नाही.

याशिवाय, तुम्ही फालुन दाफा शिष्य असल्यामुळे मी तुम्हाला हे सांगत आहे की, मी तुम्हाला हे शब्द सांगणार, “ त्या दुष्ट पुस्तकांना कधीच वाचू नका.” मी वर उल्लेखित केलेल्या अभिजात वाङ्मयीन ग्रंथांचा संदर्भ देत नाही; परंतु आजच्या लोकांनी लिहिलेल्या त्या बनावटी चिगोंग पुस्तकांबद्दल बोलतो आहे. आपण त्यांना उघडू देखील नये. जर तुमच्या मनात असा विचार आला की, “ठीक आहे. हे वाक्य

अर्थपूर्ण वाटते.” याबरोबरच पुस्तकातील ग्रसित करणारे प्रेत किंवा प्राणी आपल्या शरीरास येऊन जुडतील. अनेक पुस्तके ग्रसित करणारे प्रेत किंवा प्राण्यांच्या नियंत्रणाखाली लिहिण्यात आली आहेत, जे प्रसिध्दी व धनाकरीताच्या मानवी आसक्तीस लबाडीने नियंत्रित करतात. तेथे पुष्कळच बनावटी चिगोंग पुस्तके आहेत. बरेच लोक बेजबाबदार आहेत आणि प्रेत किंवा प्राणी व गोंधळपूर्ण गोष्टीं घेऊन पुस्तके लिहित आहेत. सहसा, वर नमुद केलेल्या पारंपारिक किंवा इतर संबंधित अभिजात वाङ्मयीन पुस्तके वाचणे देखील चांगले नसेल; कारण की त्यात एकाच अभ्यासामध्ये एकचित्त असण्याचा विषय समाविष्ट आहे.

चीनी चिगोंग विज्ञान संशोधन संस्थेच्या एका अधिकाऱ्याने मला एक गोष्ट सांगितली, ज्यावर मला हसू आले. तो म्हणाला की बीजिंगमध्ये एक व्यक्ती होता, जो बहुधा चिगोंग सेमिनारमध्ये जायचा. बरेच व्याख्यान ऐकल्यानंतर त्याला वाटले की, चिगोंग तेथे जे काही सांगितले गेले त्यापेक्षा काही अधिक नाही. कारण की, तेथील प्रत्येक व्यक्ती एकाच पातळीवर असल्याने ते सर्व एकाच गोष्टींबद्दल बोलत होते. किंबहुना, इतर बनावटी चिगोंग गुरुप्रमाणे त्याने देखील विचार केला की, चिगोंगची विषय वस्तु त्याहून अधिक नाही ! मग त्याला चिगोंगवर एक पुस्तक सुध्दा लिहायचे होते. प्रत्येकाने याबद्दल विचार करा : एक गैर-अभ्यासी एक चिगोंग पुस्तक लिहतो. हल्ली, चिगोंग पुस्तके एकमेकांची नक्कल करून लिहली जातात. जसे त्याचे लेखन पुढे गेले, तो रहस्यमय मार्गाच्या विषयावर थांबला. रहस्यमय मार्ग काय आहे, हे आता कोण समजतो ? खऱ्या चिगोंग गुरुंमध्येही काही लोकांनाच हे समजते. तो एका बनावटी चिगोंग गुरुला विचारायला गेला. त्याला हे माहित नव्हते की, ती व्यक्ती ढोंगी होती; कारण त्याला सुध्दा चिगोंग काहीच समजत नव्हते. पण जर या ढोंगी चिगोंग गुरुने या प्रश्नाचे उत्तर दिले नसते तर इतरांना तो बनावटी आहे, हे लक्षात आले नसते काय ? म्हणूनच, त्याने उत्तर बनविण्याचे धाडस केले आणि म्हटले की रहस्यमय मार्ग हा व्यक्तीच्या लिंगाच्या अग्रभागावर असतो. हे काहीसे मजेशीर वाटते. हसू नका; कारण हे पुस्तक आधीच समाजात प्रकाशित झाले आहे. याद्वारे असे म्हणायचे आहे की, चिगोंग पुस्तके आज इतक्या हास्यास्पद अवस्थेस पोहोचली आहेत. तुमच्या या पुस्तकांचे वाचन करण्याचा काय उपयोग ? हे काहीच उपयोगाचे नाही आणि केवळ हानिकारक असू शकते.

रहस्यमय मार्गाची स्थाननिश्चिती काय असते ? व्यक्तीच्या शी-ज्येन-फा अभ्यासामध्ये जेव्हा व्यक्तीची साधना मध्यम-स्तराच्या पार जाते किंवा त्रिलोक-फा

च्या उच्च-स्तरावर असते, तेव्हा ती व्यक्ती अमर शिशु विकसित करणे प्रारंभ करते. आम्ही ज्यांचा उल्लेख करतो, त्या अमर शिशु आणि साधनाजनित शिशु (*यिंगहाई*) या दोन भिन्न गोष्टी आहेत. साधनाजनित शिशू (*यिंगहाई*) लहान आणि खेळकर असतात आणि आनंदाने आजूबाजूस बागडत असतात. अमर शिशु हालचाल करीत नाही. जर व्यक्तीची आद्यचेतना त्यावर नियंत्रण मिळवीत नसेल तर अमर शिशु अजूनही एका कमळपुष्पावर आपले पाय एकमेकांच्या वर ठेवून बसेल आणि दोन्ही हात जोडलेले असतील. अमर शिशु तानत्येनपासून वाढतो आणि एका सूक्ष्मदर्शी स्तरावर बघितला जाऊ शकतो; अगदी तेव्हा देखील, जेव्हा तो सुईच्या एका बिंदूपेक्षाही लहान असतो.

याव्यतिरिक्त, आणखी एक विषय स्पष्ट करणे आवश्यक आहे. तेथे केवळ एकच वास्तविक तानत्येन असते व ते उदराच्या खालच्या भागातील *त्येन*^३ असते. ते *व्हेयीन*^१ बिंदूवर असते व व्यक्तीच्या शरीरात उदराखालील भागात असते. गोंगचे अनेकानेक स्वरूप, अनेक अलौकिक क्षमता, अनेक क्षमता, फाशन, अमर शिशु, साधनाजनीत शिशु आणि बरेच जीव या त्येनपासून विकसित होतात.

पूर्वी ताओ विचारधारेचे काही अभ्यासी उच्च तानत्येन, मध्य तानत्येन व निम्न तानत्येनबद्दल बोलत होते. मी असे म्हणेल की, ते चुकीचे होते. काही लोक असा देखील दावा करतात की, त्यांच्या गुरूंनी त्यांना अश्याच पध्दतीने पिढ्यांपिढ्या शिकवले आहे आणि त्यांची पुस्तकेही तसेच सांगतात. मी सगळ्यांना सांगतो आहे की, प्राचीन काळी देखील निरुपयोगी चुकीच्या गोष्टी होत्या. जरी काही गोष्टी वर्षानुवर्षे हस्तांतरित केल्या गेल्या आहेत तरी त्या चुकीच्या असू शकतात. जगात काही किरकोळ साधना पध्दती नेहमीच साधारण लोकांमध्ये हस्तांतरित होत असतात; परंतु त्या साधनेकरीता नसतात व निरुपयोगी असतात. जेव्हा ते उच्च तानत्येन, मध्य तानत्येन व निम्न तानत्येन म्हणतात; तेव्हा ते म्हणत आहेत की, तानत्येन म्हणजे जेथे कुठेही तान वाढू शकते असे स्थान. ही एक थट्टाच नव्हे काय? जेव्हा एखाद्या माणसाचे मन बराच वेळ शरीरात कुठेतरी लक्ष केंद्रित करते, तेथे ऊर्जापुंज विकसित होईल व तान निर्मित होईल. जर तुमचा यावर विश्वास नसेल तर तुम्ही आपल्या विचारांना बाह्यवर केंद्रित करा व बराच वेळ तसेच ठेवा आणि तेथे तान निर्मित होईल. म्हणूनच, काही लोकांनी ही परिस्थिती बघितली आहे आणि त्यांनी घोषणा केली की, तानत्येन हे सर्वत्र असते. हे आणखीनच हास्यास्पद वाटते. ते असा विचार करतात की, जिथे कुठे तान निर्मित होते; तेथे तानत्येन असते. वास्तविकतः, ते एक तान असते; परंतु त्येन नव्हे. आपण असे म्हणू शकता की,

तान सगळीकडेच आहे किंवा तेथे उच्च तान, मध्य तान व निम्न तान आहे. तथापि, तेथे केवळ एक वास्तविक तान असते; जे असंख्य फा विकसित करू शकते आणि हे ओटीपोटाच्या खालील भागात असते. म्हणूनच, उच्च तानताने, मध्य तानताने व निम्न तानतानेच्या विषयी बोलणे चुकीचे आहे. जिथे कुठे व्यक्तीचे मन दीर्घकाळ केंद्रित केले जाते, तेथे तान निर्मित होईल.

खालच्या ओटीपोटात असलेल्या या तानतानेनमधून अमर शिशुचा जन्म होतो आणि ते हळूहळू मोठे-मोठे होत जाते. जेव्हा तो एका पिंगपॉंग चेंडूच्या आकाराचा होतो, तेव्हा त्याचे संपूर्ण शरीराची रुपरेषा खूप दृश्यमान होईल आणि नाक व डोळे तयार झाले असतील. त्याच वेळी जेव्हा अमर शिशु एका पिंगपॉंग चेंडूच्या आकारा एवढा मोठा होतो; तेव्हा त्याच्या बाजूला एक लहान हवेचा बुडबुडा जन्म घेईल. जन्मानंतर बुडबुडा अमर शिशुसह वाढत जाईल. जेव्हा अमर शिशु चार इंच मोठा होतो, एक कमळपुष्पाची पाकळी दिसून येईल. जेव्हा अमर शिशु पाच किंवा सहा इंच मोठा होतो, कमळपुष्पांच्या पाकळ्या साधारणतः निर्मित झालेल्या असतील आणि कमळ पुष्पांचा एक थर दिसून येईल. एक चकाकणारे, स्वर्णिम अमर शिशु एका सुवर्ण कमळ पुष्पांच्या पटलावर बसलेले अत्यंत सुंदर दिसून येईल. हे कधीही क्षीण न होणारे अजय-अमर वज्र शरीर असते; ज्यास बुध्द विचारधारेमध्ये बुध्द - शरीर किंवा ताओ विचारधारेमध्ये अमर शिशु म्हटले जाते.

आमच्या विचारधारेच्या साधना अभ्यासात दोन्ही स्वरूपांच्या शरीराची साधना केली जाते व त्यात दोन्ही स्वरूपाची आवश्यकता असते - “*बनती*” सुध्दा रूपांतरीत करायला हवी. प्रत्येक व्यक्तीला ज्ञात आहे की, एका बुध्द शरीरास साधारण लोकांमध्ये प्रदर्शित होण्याची अनुमती नसते. बऱ्याच प्रयत्नांनिशी, तो त्याचा आकार दर्शवू शकतो आणि त्याचा प्रकाश साधारण लोकांच्या डोळ्यांद्वारे बघितला जाऊ शकतो. तथापि, रूपांतरणानंतर साधारण लोकांमध्ये त्याचे भौतिक शरीर साधारण लोकांच्या शरीरासारखेच दिसून येते. एक साधारण व्यक्ती यामधील फरक सांगू शकत नाही, जरी त्याचे शरीर आयामांमध्ये गती करू शकते. जेव्हा अमर शिशु चार ते पाच इंचाचा होतो; तेव्हा हवेचा बुडबुडा सुध्दा तेवढ्या उंचीचा होतो आणि तो एका हवेच्या फुग्याच्या पडद्यासारखा पारदर्शक असतो. अमर शिशु अजूनही तेथेच ध्यानावस्थेत बसलेला असतो. यावेळेपर्यंत हवेचा बुडबुडा तानतानेन सोडून देईल. तो पूर्ण विकसित व प्रौढ झाला असल्याने तो पुढे वर गती करेल. त्याची पुढे वर जाण्याची प्रक्रिया अतिशय मंद असते; परंतु त्याच्या गतीचे दररोज निरीक्षण केले

जाऊ शकते. तो हळूहळू अधिकाधिक उंच गती करतो. जर आपण सजग असलो तर आपण त्याचे अस्तित्व अनुभव करू शकतो.

जेव्हा हवेचा बुडबुडा व्यक्तीच्या *तान्हजोंग*^{११} बिंदूवर पोहोचतो, तेव्हा तो तेथे काही काळ थांबेल. कारण मानवी शरीराचे बरेचसे सत्व तेथे असते, (तेथे हृदय देखील असते) हवेच्या बुडबुड्यामध्ये गोष्टींची एक प्रणाली निर्मित होईल. हे सत्व बुडबुड्यास पुरवले जाईल. काही वेळाने तो पुन्हा वर जाईल. जेव्हा तो घशातून जात असतो, तेव्हा व्यक्तीला दम कोंडल्यासारखे वाटेल; जणुकाही सर्व रक्तवाहिन्या अवरुध्द झाल्या आहेत आणि व्यक्तीस काहीसे असुविधाजनकपणे सुजलेले वाटेल. हे केवळ काही दिवस राहिल. मग वायु बुडबुडा व्यक्तीच्या डोक्याच्या वरच्या भागास गती करतो व आम्ही त्यास “निवाण ला पोहचणे” असे म्हणतो. तो निवाणपर्यंत पोहचला आहे, असे आम्ही म्हणतो; परंतु तो तुमच्या संपूर्ण डोक्याएवढा मोठा असतो. तुमचे डोके सुजलेले वाटेल. मानवाकरीता निवाण हे एक महत्त्वाचे स्थान असल्याने त्याचे सत्व देखील हवेच्या बुडबुड्यात निर्मित व्हायला हवे. मग हवेचा बुडबुडा त्यानमुच्या सुरंग मार्गातून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करेल आणि हे काहीसे अस्वस्थ वाटेल. व्यक्तीचे त्यानमु अगदी दुखेपर्यंत पिरगळले जाईल व व्यक्तीचे कानशील सुजल्यासारखे वाटतील, तर डोळे खोल खोदल्यासारखे वाटतील. हे असे तोपर्यंत वाटेल, जोपर्यंत हवेचा बुडबुडा त्यानमुच्या सुरंग मार्गातून बाहेर आपला मार्ग काढीत नाही व व्यक्तीच्या माथ्यासमोर लटकला जात नाही. याला “रहस्यमय मार्गाची स्थाननिश्चिती” म्हणतात व तो तिथेच लटकून राहतो.

या वेळेपर्यंत, त्यानमु उघडलेले व्यक्ती काहीही पाहण्यास अक्षम आहे. याचे कारण असे आहे की, बुध्द विचारधारेतील साधनेमध्ये किंवा ताओ विचारधारेतील साधना अभ्यासामध्ये, रहस्यमय मार्गाच्या आत वस्तुंच्या निर्मितीला गती देण्याकरीता हे व्दार बंद केले जाते. तेथे दोन पुढचे व्दार आणि दोन मागचे व्दार असतात आणि ते सर्व बंद असतात. जसे बीजिंगमधील तियानमेनच्या प्रवेशद्वारासारखे, तेथे प्रत्येक बाजूला दोन मोठे व्दार असतात. रहस्यमय मार्गाची शिघ्रतेने निर्मिती होण्याकरीता व सदृढ करण्याकरीता, अतिशय विशिष्ट परिस्थिती वगळता ते व्दार उघडले जात नाही. व्यक्ती जो त्यानमुव्दारे गोष्टींना बघू शकतो - तो देखील या क्षणी काहीही पाहू शकत नाही; त्यांना पाहण्याची परवानगी दिली जाणार नाही. त्याचा तेथे लटकून राहण्याचा काय उद्देश असतो? कारण आपल्या शरीरातील शेकडो ऊर्जामार्ग तेथे मिळतात; या बिंदूवर त्या सर्वांनी रहस्यमय मार्गातून एक वर्तुळ बनवायचे असते

आणि नंतर त्यातून बाहेर पडायचे असते. त्यांना रहस्यमय मार्गातून जाणे आवश्यक असते आणि याचे उद्देश काही अतिरिक्त पायाभरणी करण्याचा व रहस्यमय मार्गात वस्तुंची प्रणाली निर्मित करण्याकरीता असते. मानव शरीर एक लघु विश्व असल्याने, ते त्यामध्ये मानवी शरीराच्या सर्व अत्यावश्यक गोष्टींच्या निर्मितीसह एक लघु जगत निर्मित करेल. तरीही, ती अजूनही केवळ एक अशी सुविधा असते; जी पूर्णपणे क्रियान्वित करता येत नाही.

चीमन विचारधारेच्या साधना अभ्यासामध्ये रहस्यमय मार्ग खुले असते. जेव्हा रहस्यमय मार्ग बाहेरील भागास काढले जाते, ते एका सिलेंडरसारखे असते; परंतु ते हळूहळू गोल होत जाईल. अश्याप्रकारे त्याचे दोन्ही बाजूंचे व्दार उघडे असतात. कारण चीमन विचारधारा बुध्दत्व किंवा ताओची साधना करत नाही, तर व्यक्तीला स्वतःचे संरक्षण स्वतःच करायचे असते. बुध्द विचारधारेत आणि ताओ विचारधारेत अनेक गुरु असतात, जे सर्व तुमचे रक्षण करू शकतात. तुम्हाला वस्तुंना बघण्याची आवश्यकता नसते आणि तुम्हाला कोणतीही समस्या देखील होणार नसते. परंतु चीमन विचारधारेत असे नसते; कारण त्यामध्ये व्यक्तीला स्वतःचे रक्षण स्वतः करावे लागते. त्यामुळे व्यक्तीने गोष्टींना पाहण्याची क्षमता राखली पाहिजे. त्या वेळी व्यक्तीचे त्यानेमु एका दूर्बीनीसारखे वस्तुंना बघतो. या प्रणालीची स्थापना झाल्यानंतर, एक महिन्याच्या किंवा अधिक अवधीच्या आत ते परत आतमध्ये येणे प्रारंभ करते. डोक्यामध्ये परत आल्यास त्यास “रहस्यमय मार्गाचे स्थित्यंतरण” म्हणतात.

जेव्हा रहस्यमय मार्ग आतमध्ये परत येतो, व्यक्तीचे डोके सुजलेले आणि अस्वस्थ वाटेल. मग ते व्यक्तीच्या युज्येन^{१२} बिंदूमधून पिळल्यागत बाहेर पडेल. हे पिरगळणे देखील व्यक्तीला अस्वस्थ बनविते, जणूकाही व्यक्तीचे डोके विभागले गेले आहे. रहस्यमय मार्ग सर्व एकाच वेळी बाहेर येईल आणि नंतर व्यक्तीला तत्काळ सुटका झाल्यासारखे वाटेल. बाहेर येताना रहस्यमय मार्ग एका अतिशय खोल आयामांमध्ये लटकून राहिल आणि एका अत्यंत खोल आयामाच्या शरीराच्या स्वरूपात अस्तित्वास असेल. म्हणूनच, झोपेत असताना व्यक्ती त्याला स्पर्श करणार नाही. परंतु एक गोष्ट आहे : जेव्हा रहस्यमय मार्गाची स्थान निश्चिती पहिल्यांदा घडून येते, तेव्हा व्यक्तीला आपल्या डोळ्यासमोर काहीतरी असल्यासारखे वाटते. जरी हे दुसऱ्या आयामात असले तरी व्यक्तीला नेहमी असे वाटते की, डोळे काहीसे अंधुक झाले आहेत; जणूकाही कशाने तरी त्यांना झाकलेले आहे. त्यामुळे व्यक्तीस

खूप अस्वस्थ वाटते. युज्येन बिंदु एक अतिशय महत्वाचा मार्ग असल्यामुळे, रहस्यमय मार्गाने तेथे देखील गोष्टींची एक प्रणाली तयार करणे आवश्यक असते. मग ते पुन्हा व्यक्तीच्या शरीरात परत येते. एक रहस्यमय एपर्चर वस्तुतः एका रहस्यमय मार्गाच्या स्थितीचा उल्लेख करीत नाही; कारण त्याने अनेक वेळा स्थितीस बदलायला हवे. जेव्हा ते निवाणला परत येते, तेव्हा ते व्यक्तीच्या शरीरामध्ये खाली येण्यास सुरुवात करते; जोपर्यंत ते *मिंगमेन*^{१३} बिंदूस पोहोचत नाही. मिंगमेन बिंदूवर ते पुन्हा एकदा बाहेर निघेल.

मानवाच्या शरीरात असलेला मिंगमेन बिंदू एक अतिशय महत्वाचा व प्रमुख बिंदू असतो. त्याला ताओ विचारधारेत एपर्चर म्हणतात आणि आमच्याव्दारे मार्ग (*ग्वान*) म्हटले जाते. तो एका लोखंडी प्रवेशव्दारासारखाच एक मोठा मार्ग असतो व त्यावर लोह व्दारांचे असंख्य थर असतात. हे ज्ञात आहे की, मानवी शरीरात अनेक थर असतात. आपल्या भौतिक पेशी एक थर आहेत आणि आतमधील रेणू दुसरे थर असतात. प्रत्येक अणू, प्रोटॉन, इलेक्ट्रॉन, सुक्ष्म कण, अनंत सुक्ष्म कण आणि अनंत सुक्ष्म कणापासून अत्यंत अनंत सुक्ष्म कणापर्यंत, प्रत्येकाच्या थरावर एक प्रवेशव्दार स्थित असते. म्हणूनच, तेथे अनेकानेक थरांच्या प्रवेशव्दाराच्या आत असंख्य असाधारण क्षमता आणि अनेक विशेष योग्यता बंधित असतात. इतर पध्दती तानची साधना करतात. जेव्हा तान विस्फोटीत होणार असतो, मिंगमेन बिंदूस प्रथम स्फोट करून उघडायला हवे. जर त्यास स्फोट करून उघडले गेले नसेल तर असाधारण क्षमता बंधमुक्त करता येणार नाही. रहस्यमय मार्गाने मिंगमेन बिंदूवर एक प्रणाली बनविल्यानंतर तो पुन्हा शरीरामध्ये परत येतो. मग तो तानत्येन क्षेत्राच्या खालच्या भागास परत येतो. यास “रहस्यमय मार्गाचे स्थितीस परत येणे,” असे म्हटले जाते.

ते परत आल्यावर रहस्यमय मार्ग आपल्या मूळ जागेवर परत येत नाही. यावेळेपर्यंत अमर शिशु थोडा मोठा झालेला असतो. हवेचा बुडबुडा अमर शिशुला आच्छादित करेल आणि त्यास कवेत घेईल. जसजसा अमर शिशु वाढत जातो, तसतसे रहस्यमय मार्गदेखील वाढत जाते. ताओ शिक्षामतामध्ये साधारणतः जेव्हा अमर शिशु सहा किंवा सात वर्षांच्या मुलाएवढा मोठा होतो, तेव्हा त्याला व्यक्तीचे शरीर सोडण्याची अनुमती असते. याला “अमर शिशु जन्मास येणे” असे म्हटले जाते. व्यक्तीच्या आद्यचेतनेच्या नियंत्रणाखाली तो शरीराच्या बाहेर अवती-भोवती फिरू शकतो. व्यक्तीचे भौतिक शरीर हालचाल करीत नाही व व्यक्तीची आद्यचेतना

बाहेर येईल. सामान्यतः बुध्द विचारधारेमध्ये अमर शिशु कुठल्याही संकटाबाहेर असेल, जेव्हा तो एखाद्या व्यक्तीएवढा मोठा होतो. यावेळी, सामान्यतः त्याला शरीर सोडण्याची अनुमती असते व तो शरीराबाहेर पडतो. यावेळेपर्यंत अमर शिशु ती किंवा त्या व्यक्ती एवढा मोठा झालेला असतो व त्याचे आवरण देखील मोठे असते. व्यक्तीच्या शरीराच्या बाहेरील आवरण आधीच वाढविण्यात आले आहे; तोच रहस्यमय मार्ग होय. अमर शिशु एवढा मोठा झाला असल्याने रहस्यमय मार्ग निश्चितच शरीराच्या बाहेर विस्तारीत होईल.

कदाचित, आपण साधना स्थळातील बुध्द मूर्तींना बघितले असेल व शोधले असेल की, बुध्द नेहमी एका वर्तुळाच्या आत असतात. विशेषतः, एका बुध्दांच्या प्रतिमा चित्रांमध्ये नेहमीच एक वर्तुळ असते, ज्यामध्ये बुध्द बसलेले असतात. अशी बुध्दांची बरीच प्रतिमा चित्रे आहेत आणि विशेषतः जुन्या साधना स्थळातील ते सर्व त्याप्रमाणे आहेत. बुध्द एका वर्तुळामध्ये का बसतात? कोणीही ते स्पष्टपणे समजावून सांगू शकत नाही. मी तुम्हाला सांगतो की, ते हे रहस्यमय मार्ग असते; परंतु यावेळी त्यास यापुढे रहस्यमय मार्ग म्हटले जात नाही. त्यास “जगत” असे म्हटले जाते. जरी ते प्रत्यक्षात अद्यापही एक जगत नसले तरी त्यास ही सुविधा असते. ते एका सुविधा असलेल्या परंतु उत्पादन क्षमतेरहित कारखान्यासारखे असते. तेथे काही उत्पादन करण्याकरीता ऊर्जा स्रोत आणि कच्चा माल असणे आवश्यक असते. काही वर्षापूर्वी अनेक अभ्यासींनी म्हटले, “ माझ्या गोंगचा स्तर एका बोधिसत्त्वापेक्षा उंच आहे” किंवा “माझा गोंग स्तर एका बुध्दापेक्षा उंच आहे.” हे ऐकून इतरांना हे फार अकल्पनीय वाटेल. खरे तर, त्यांनी जे काही सांगितले ते अजिबात अकल्पनीय नाही. मानवी जगात व्यक्तीने गोंग एका अत्यंत उच्चस्तरावर साध्य करायला पाहिजे.

हे अश्याप्रकारे कसे असू शकते : त्यांनी बुध्दापेक्षा एक उच्चतर पातळी गाठली आहे? ते वरवर बघता समजले जाऊ शकत नाही. अश्या व्यक्तीचे गोंग खरोखरच एका अत्यंत उच्च पातळीवर असते. त्याचे कारण असे आहे की, जेव्हा त्याची साधना एका अत्यंत उच्च पातळीस आणि संपूर्ण ज्ञानप्राप्तीच्या क्षणास पोहचते; त्याचा गोंग स्तर खरेच खूप उंच असेल. अगदी संपूर्ण ज्ञानप्राप्तीच्या काही क्षणापूर्वीच, त्याच्या गोंगचा आठ-दशांश भाग त्याच्या शिनशींग मानकानुसार एकत्र काढून घेतला जाईल आणि ही ऊर्जा त्याच्या आकाशिय लोकाच्या दृढीकरणाकरीता वापरली जाईल - त्याचे स्वतःचे असे एक जगत. प्रत्येकाला हे माहित आहे की, या

शिनशींग मानकांव्यतिरिक्त, अभ्यासींचे गोंग आयुष्यभराच्या असंख्य दुःखाव्दारे आणि कठीण वातावरणाचा अनुभव घेण्याव्दारे साधले गेले आहे. त्यामुळे ते अत्यंत मौल्यवान आहे. या मौल्यवान वस्तुंचा आठ-दशांश भाग त्याच्या आकाशिय लोकाच्या दृढीकरणाकरीता वापरला जातो. म्हणूनच, जेव्हा तो भविष्यात साधना करण्यात यशस्वी होईल; तेव्हा त्यास नुसते हात पुढे केल्यास हवे ते मिळेल आणि त्याला त्याच्या इच्छेप्रमाणे काहीही प्राप्त होईल. तो हवे ते करू शकतो आणि तेथे त्याच्या जगतात सर्वकाही असते. ते त्याचे शक्तीशाली सद्गुण असतात, जे त्याने स्वतः दुःखांना सहन केल्याने साधले गेले आहेत.

या व्यक्तीची ऊर्जा त्याच्या इच्छेनुसार कशातही बदलली जाऊ शकते. म्हणूनच, जर बुध्दांना काहीतरी हवे असेल; काहीतरी खायचे असेल किंवा कशाशी तरी खेळायचे असेल, तर ते तसे करू शकतात. ते त्यांच्या स्वतःच्या साधना उपलब्धीपासून आलेले असते, जी व्यक्तीची बुध्दावस्था (फोवी) असते. त्याच्याशिवाय, व्यक्ती साधनेमध्ये यशस्वी होऊ शकत नाही. यावेळेपर्यंत त्यास व्यक्तीचे स्वतःचे आकाशिय लोक असे म्हटले जाऊ शकते. या व्यक्तीकडे गोंगचा उर्वरीत दोन दशांश भाग साधना पूर्ण करण्याकरीता व ताओ प्राप्त करण्याकरीता असेल. जरी त्याच्या गोंगचा केवळ दोन दशांश भाग शिल्लक राहिला असला तरी त्याचे शरीर बंधित नसते. तो एकतर आपले शरीर सोडून देऊ शकतो किंवा त्यास ठेवू शकतो; परंतु हे शरीर उच्च-ऊर्जा पदार्थाव्दारे आधीच रूपांतरित झालेले असेल. यावेळी तो आपल्या अलौकिक शक्तींचा वापर करू शकतो, ज्या अत्यंत शक्तिशाली असतात; परंतु व्यक्ती जेव्हा सामान्य लोकांमध्ये साधना अभ्यास करतो, तो सामान्यतः कोणत्याही मोठ्या क्षमतेशिवाय बंधित अवस्थेत असतो. जरी त्याची गोंग पातळी कितीही उंच असली तरी तो अजूनही प्रतिबंधित असतो. आता ते वेगळे आहे.

-
- १ आह क्यू - एका चीनी कादंबरीमधील एक मूर्ख पात्र.
 - २ महाजोंग Mah Jong - चार लोकांव्दारे खेळला जाणारा एक पारंपारिक चीनी खेळ
 - ३ ताईयुआन - शाँक्सी प्रांताचे राजधानी शहर.
 - ४ च्येनमन - बीजिंगमधील प्रमुख बाजारपेठ जिल्ह्यांपैकी एक.
 - ५ हान - चीनी लोकांची बहुसंख्य वांशिकता
 - ६ लामा - तिबेटी बौध्द परंपरेमध्ये गुरूकरीता वापरली जाणारी पदवी
 - ७ मो दिंग - काही चिंगोंग गुरूंच्या मते, ऊर्जा देण्यासाठी व्यक्तीच्या डोक्याच्या वरच्या भागाला स्पर्श करणे

- ८ शिंग मिंग गुईझी Xingming Guizhi - साधना अभ्यासाकरीता एक प्राचीन चीनी ग्रंथ.
- ९ त्येन - क्षेत्र
- १० व्हेईन बिंदू - पेरिनियमच्या मध्यभागातील एक अॅक्यूपंकचर बिंदू (गुदव्दार व बाह्य जननेंद्रिय यामधील क्षेत्र)
- ११ तान्हजोंग बिंदू - छातीच्या मध्यभागी स्थित एक अॅक्यूपंकचर बिंदू.
- १२ युज्येन बिंदू - व्यक्तीच्या डोक्यामागील निम्न भागात स्थित एक अॅक्यूपंकचर बिंदू.
- १३ मिंगमेन बिंदू - जीवनाचे प्रवेशव्दार पाठीच्या खालच्या बाजूस मध्यभागी स्थित एक

व्याख्यान पाचवे

फालुन प्रतीक

आमच्या फालुन दाफाचे प्रतीक फालुन आहे. असाधारण क्षमताप्राप्त व्यक्ती हे पाहू शकतात की, हे फालुन परिभ्रमण करीत आहे. तेच आमच्या परिभ्रमण करीत असणाऱ्या छोट्या फालुन चिन्हांबाबतही खरे आहे. आमचा साधना अभ्यास विश्वाचे गुणधर्म ज्यन-शान-रेन व विश्वाच्या उत्क्रांतीच्या नियमाव्दारे मार्गदर्शित आहे. म्हणूनच, आम्ही जी साधना करतो; ती फारच अफाट आहे. या अर्थाने, हे फालुन चिन्ह या विश्वाचे एक लघुरूप आहे. बुध्द विचारधारा विश्वाची चार मुखे आणि आठ भुजांसह असणाऱ्या दहा दिशांचे जग अशी संकल्पना मांडतो. कदाचित काही लोक फालुनच्या वर आणि खाली एक उभा ऊर्जा स्तंभ बघू शकतात. त्याच्या अग्रभागासह व तळासह, फालुन अगदी दहा-दिशांचे जग बनवितो आणि या विश्वाची रचना करतो. हे बुध्द विचारधारेच्या विश्वाचे सार प्रतिनिधीत करते.

अर्थातच, या विश्वामध्ये आपल्या आकाशगंगेसह अनेक आकाशगंगा समाविष्ट आहेत. संपूर्ण विश्व गतिमान आहे आणि त्याचप्रमाणे त्यामधील सर्व आकाशगंगा देखील गतिमान आहेत. म्हणून, प्रतिक चिन्हांमधील ताईची प्रतीक आणि लहान 卐 वान^१ प्रतीके देखील परिभ्रमण करीत आहेत. संपूर्ण फालुन परिभ्रमण करीत आहे आणि मध्यभागी एक विशाल 卐 वान प्रतीक देखील परिभ्रमण करीत आहे. एका अर्थाने, ते आपल्या आकाशगंगेला प्रतिकात्मक दर्शविते. आम्ही बुध्द विचारधारेचे असल्याने, केंद्रस्थानी बुध्द विचारधारेचे प्रतीक कायम ठेवतो व त्याचा पृष्ठभाग तसाच दिसतो. सर्व भिन्न पदार्थांचे अस्तित्व त्या इतर आयामांमध्ये असते, जेथे त्यांच्या उत्क्रांतीच्या आणि अस्तित्वाच्या स्वरूपांच्या अत्यंत महत्वपूर्ण आणि अत्यंत गुंतागुंतीच्या प्रक्रिया असतात. हे फालुन चिन्ह विश्वाचे लघुरूप आहे. त्याला देखील इतर सर्व आयामांमध्ये स्वतःचे अस्तित्वाचे स्वरूप व उत्क्रांतीच्या प्रक्रिया असतात, म्हणूनच मी त्यास एक विश्व म्हणतो.

जेव्हा फालुन घड्याळाच्या सरळ दिशेने फिरतो, तेव्हा तो विश्वातून आपोआप ऊर्जा शोषून घेऊ शकतो. घड्याळाच्या विरुध्द दिशेने परिभ्रमण करीत तो ऊर्जा उत्सर्जित करू शकतो. घड्याळाच्या सरळ दिशेने परिभ्रमण स्वःमुक्ती तर घड्याळाच्या विरुध्द दिशेने परिभ्रमण इतरांना मुक्ती प्रदान करते - हे आमच्या

अभ्यासाचे वैशिष्ट्य आहे. काही लोकांनी विचारले आहे, “ज्याअर्थी, आम्ही बुध्द विचारधारेचे आहोत, तर तेथे ताईची देखील का आहे? ताईची ताओ विचारधारेतील नाही का?” कारण आम्ही जी काही साधना करतो, ते फारच अफाट आहे; जे संपूर्ण विश्वाची साधना करण्यासारखे आहे. मग त्याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा, या विश्वात दोन प्रमुख विचारधारा आहेत : बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारा. त्यापैकी एकाला जरी वगळले तरी ते एक संपूर्ण विश्व बनणार नाही आणि त्याला एक संपूर्ण विश्व देखील म्हणता येणार नाही. परिणामतः आम्ही ताओ विचारधारेतील गोष्टींचा समावेश केला आहे. तसेच काही लोकांनी असेही म्हटले आहे की, ताओ विचारधारेसह ख्रिश्चन धर्म, कन्फ्यूशियसवाद, इत्यादी इतर धर्म देखील आहेत. मी तुम्हाला सांगतो आहे की, त्यांची साधना फार उच्च पातळीवर पोहचल्यावर कन्फ्यूशियसवाद ताओ विचारधारेचा घटक बनतो; तर अनेक पाश्चात्य धार्मिक साधना अभ्यास पध्दती उच्च पातळीवर पोहचल्यानंतर त्यांना बुध्द विचारधारेमध्ये वर्गीकृत केले जाते. केवळ याच दोन प्रमुख विचारधारा आहेत.

तर मग ताईची प्रारूपापैकी दोन प्रारूपांना अग्रभागास लाल तर तळाशी निळा व इतर दोन ताईची प्रारूपांना अग्रभागास लाल तर खाली काळा रंग का असतो? आपण जे सामान्यपणे समजतो ते म्हणजे ताईची हे काळे आणि श्वेत तत्वांनी, यिन आणि यांगच्या ‘ची’व्दारे बनलेले असते. ही धारणा एका अत्यंत निम्न पातळीतून येते, म्हणून वेगवेगळ्या आयामांमध्ये ताईची वेगवेगळ्या प्रकारे प्रदर्शित होत असते. एका उच्चतम पातळीवर त्याचे रंग याप्रकारे व्यक्त होतात. ज्याला आम्ही सामान्यतः ताओ समजतो, तो अग्रभागावर लाल आणि तळाशी हा काळा रंग असतो. उदाहरणार्थ, आमच्या काही अभ्यासींचे त्यानमु उघडलेले आहे आणि त्यांनी शोधले आहे की, ते आपल्या उघड्या डोळ्यांनी जे लाल बघतात; हे निकटच्या आयामांमध्ये हिरवे आहे. सोनेरी रंग दुसऱ्या आयामांमध्ये जांभळा म्हणून दिसून येतो. यामध्ये असा विरोधाभास दिसून येतो. म्हणजेच, आयामा-आयामानुसार रंग बदलत असतात. वर लाल व तळाशी निळ्या रंगासह, ताईची महान आद्य-ताओ विचारधारेचे आहेत, जे चीमण विचारधारेतून साधना अभ्यासांना समाविष्ट करते. चार लहान 卍 वान चिन्हे बुध्द विचारधारेतील आहेत. ते मध्यभागातल्या चिन्हासारखेच आहेत, ते देखील बुध्द विचारधारेतील आहे. या रंगामध्ये फालुन तुलनेने चमकदार असतो व आम्ही त्यास “फालुन दाफाचे प्रतीक” म्हणून वापरतो.

फालुन ज्यास आम्ही त्यानमुव्दारे बघतो, तो आवश्यकरित्या याच रंगांमध्ये

नाही. त्याचा पार्श्वभूमीचा रंग बदलू शकतो, जरी त्याचे स्वरूप बदलत नाही. जेव्हा मी स्थापित केलेला फालुन तुमच्या ओटीपोटाच्या खालच्या भागात परिभ्रमण करतो, तेव्हा तुमचे त्यानमु त्यास लाल, जांभळे, हिरवे किंवा कदाचित रंगहीन बघू शकेल. त्याचा पार्श्वभूमीचा रंग अनुक्रमे लाल, नारंगी, पिवळा, हिरवा, आकाशीय निळा, निळा आणि जांभळ्या रंगात बदलत असतो. परिणामी, तुम्ही जे काही पहात आहे ते रंग भिन्न असू शकतात; परंतु १५ वान चिन्ह किंवा ताईची चे रंग आणि त्यामधील प्रारूप हे एक समानच राहतील. आम्हाला वाटते की, या प्रतिमेचा पार्श्वभूमी रंग तुलनेने चांगला दिसतो. म्हणूनच आम्ही त्यांना स्वीकारले आहे. असाधारण क्षमता प्राप्त लोक या आयामाबाहेरील अनेक गोष्टींना पाहू शकतात.

काही लोक म्हणतात, “ हे १५ वान चिन्ह हिटलरच्या प्रतीकासारखे दिसते.” मी तुम्हाला सांगतो की, हे चिन्ह स्वतःच कोणत्याही वर्गाच्या संकल्पनांना दर्शवित नाही. काही लोक म्हणतात, “जर त्याचा कोपरा या बाजूस वळतो तर ती हिटलरची वस्तु होईल.” ते असे नाही; कारण तो दोन्ही बाजूस परिभ्रमण करतो. आमच्या मानवी समाजाला जवळपास अडीच हजार वर्षांपूर्वी शाक्यमुनींच्या काळात हे चिन्ह माहित असण्यास सुरुवात झाली होती. दुसऱ्या महायुद्धाच्या दरम्यान हिटलरच्या काळापासून आतापर्यंत फक्त काहीच दशके झाली आहेत. त्याने त्यास अधिग्रहित केले; परंतु त्याने वापरलेला रंग आमच्या रंगापेक्षा वेगळा होता. तो काळा आणि वरच्या दिशेला निर्देशित होता आणि एका सरळ स्थितीत वापरला होता. मी या फालुनबद्दल फक्त एवढेच सांगणार आहे, तरी देखील मी केवळ त्याच्या वरवरच्या स्वरूपासच उल्लेखित केले आहे.

तर मग आमच्या बुध्द विचारधारेत हे १५ वान प्रतिक चिन्ह काय दर्शविते? काही लोक असे म्हणतात की, ते मंगल असते; जो साधारण लोकांनी काढलेला एक अर्थ आहे. मी तुम्हाला सांगतो आहे की, ते १५ वान एका बुध्दाच्या स्तराला दर्शविते. ते केवळ बुध्द स्तरावरच अस्तित्वास असते. एक बोधिसत्व किंवा अरहत यांच्याकडे ते नसते. परंतु वरिष्ठ बोधिसत्व, चार वरिष्ठ बोधिसत्वांकडे ते आहे. आम्ही असे शोधले आहे की, या वरिष्ठ बोधिसत्वांनी सामान्य बुध्दांच्या स्तराला आधीच बरेच मागे टाकले आहे आणि ते तथागतांपेक्षाही उच्चतर आहेत. तथागतांच्या स्तराच्या पलीकडे, तेथे बरेच बुध्द असतात. एका तथागतांकडे केवळ एक १५ वान चिन्ह असते. जे तथागतांच्या स्तरापलीकडे पोहोचलेले असतात, त्यांच्याकडे अधिक वाण चिन्हे असतील. एक बुध्द ज्यांचा दर्जा तथागतांपेक्षा दोनपट जास्त असतो,

त्यांच्याकडे दोन 卍 वान चिन्ह असतात. जे अजूनच उच्चतर आहेत, त्यांच्याकडे तीन, चार, पाच आणि असे अनेक 卍 वान प्रतिक चिन्ह असतात. कार्हीकडे इतके अधिक 卍 वान प्रतिक चिन्ह असतात की ते त्यांचे डोके, खांदे आणि गुडघ्या सहित त्यांच्या संपूर्ण शरीरभर असतात. जेव्हा ते खूप जास्त असतात, तेव्हा ते त्यांच्या हाताचे तळवे, बोटे, तळपायांच्या कमानी, पायांची बोटे इत्यादी वरही दिसून येतील. जसजसा व्यक्तीचा स्तर वाढत जातो, व्यक्तीकडे अधिकाधिक 卍 वान प्रतिक चिन्ह असतील. म्हणूनच हे 卍 वान प्रतिक बुध्दांचा स्तर प्रतिनिधीत करते. जेवढा बुध्दांचा स्तर अधिक, तेवढेच अधिक 卍 वान प्रतिक बुध्दांकडे असतात.

चीमन विचारधारा^३

बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारेच्या व्यतिरिक्त, एक चीमन विचारधारा आहे; जे स्वतःस “चीमन साधना अभ्यास” म्हणते. साधना अभ्यासाविषयी साधारण लोकांची ही समज असते : प्राचीन चीनपासून ते आजपर्यंत लोकांनी बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारांना एक परंपरागत साधना मार्ग म्हणून मानले आहे. ते त्यांना उचित साधना अभ्यास विचारधारा देखील म्हणतात. या चीमन विचारधारेला कधीच सार्वजनिक केले गेले नाही आणि केवळ साहित्यिक कृतीस वगळता, खूपच कमी लोकांनी त्याच्या अस्तित्वाविषयी ऐकले आहे.

चीमन विचारधारा खरेच आहे काय? होय, माझ्या साधना अभ्यासादरम्यान, विशेषतः नंतरच्या वर्षात, मी चीमन विचारधारेच्या तीन उच्च-उपलब्धी प्राप्त गुरूंना भेटलो. त्यांनी मला त्यांच्या अभ्यासाचे सार प्रदान केले, जे अतिशय अविद्वितीय आणि अत्यंत चांगल्या गोष्टी होत्या. त्या अविद्वितीय असल्याने, ज्याची ते साधना करतात; ते काहीसे असाधारण होते व बहुतेक लोकांकडून ते समजणे शक्य नाही. याव्यतिरिक्त, ते म्हणतात की, ते बुध्द विचारधारेचे नाहीत किंवा ताओ विचारधारेचे देखील नाहीत. ते बुध्दत्वाची वा ताओची साधना करीत नाहीत. ते बुध्दत्वाची वा ताओची साधना करीत नाहीत, असे ऐकल्यावर लोक त्यांना “बाजू व्दार” किंवा “विचित्र मार्ग” (*पेंगमेन ज्यूओदाओ*)^४ असे म्हणतात. ते स्वतःला चीमन विचारधारा म्हणतात. “बाजू व्दार” किंवा “विचित्र मार्ग” शब्दांना अवमानास्पद अर्थ आहे; परंतु येथे हे नकारात्मक अर्थाने घेतलेले नाहीत. कारण ते चीमन विचारधारेला एक दुष्ट अभ्यास असल्याचा आरोप करीत नाही, हे निश्चित आहे. या शब्दाची साहित्यिक परिभाषा सुध्दा त्यास एक दुष्ट अभ्यास सूचित करीत नाही.

इतिहासात, बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारांना साधनेच्या 'परंपरानिष्ठ विचारधारा' म्हटले गेले आहे. जेव्हा लोकांव्दारे हा अभ्यास समजला जाऊ शकत नाही, तेव्हा लोक त्यास बाजूव्दार किंवा एक बाजू मार्ग व एक गैरपारंपरिक विचारधारा म्हणतात. 'विचित्र मार्ग' आहे तरी काय? विचित्र शब्द अस्ताव्यस्तपणा किंवा अकार्यक्षम मार्ग असे सुचवते. प्राचीन चीनमध्ये विचित्र ही संज्ञा अस्ताव्यस्तपणा म्हणून असल्याचे बहुधा उल्लेखित आहे. बाजूव्दार आणि विचित्र मार्ग हे अर्थ घेतात.

तो एक दुष्टमार्ग अभ्यास का नाही? कारण त्यामध्ये देखील कठोर शिनशींग आवश्यकता आहेत. तो साधना अभ्यास देखील विश्वाच्या गुणधर्मांचे अनुसरण करतो व विश्वाच्या गुणधर्मांचे किंवा नियमांचे उल्लंघन करीत नाही आणि ते चुकीच्या गोष्टी करण्यामध्ये देखील पडत नाही. म्हणूनच त्यास एक दुष्ट अभ्यास म्हटले जाऊ शकत नाही. बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारा साधनेच्या परंपरागत विचारधारा आहेत; ते विश्वाचे गुणधर्म त्यांच्या अभ्यासानुरूप असतात म्हणून नव्हे तर हे दोन्ही, बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारेचे अभ्यास विश्वाच्या गुणधर्मांचे पालन करतात म्हणून. जर चीमन विचारधारेचा साधना अभ्यास देखील विश्वाच्या गुणधर्मानुरूप कार्य करीत असेल तर तो एक दुष्ट अभ्यास नव्हे; तर एक उचित विचारधारा देखील आहे. कारण विश्वाचे गुणधर्म हे चांगले व वाईट किंवा परोपकारी वा दुष्ट ओळखण्याचे मापदंड आहेत. चीमन विचारधारेची साधना विश्वाच्या गुणधर्मांचे पालन करते, यामुळे जरी त्याच्या आवश्यकता बुध्द विचारधारा आणि ताओ विचारधारेपासून भिन्न असल्या तरी देखील तो एक उचित मार्ग आहे. तो मोठ्या प्रमाणात शिष्यांना शिकवित नाही आणि तो फार कमी लोकसंख्येला शिकविला जातो. ताओ विचारधारा अनेक शिष्यांना शिकवते; परंतु केवळ एकच शिष्य खऱ्या शिकवणींना प्राप्त करतो. बुध्द विचारधारा सर्व जीवांच्या मुक्तीवर विश्वास ठेवते; त्यामुळे जो कुणी साधना अभ्यास करू शकेल, तो त्यास करू शकतो.

चीमन विचारधारा साधना अभ्यास दोन व्यक्तींव्दारे वारसाने प्राप्त केले जाऊ शकत नाही, कारण ती इतिहासात प्रदीर्घ काळापासून केवळ निवडलेल्या एका व्यक्तीलाच हस्तांतरित केली जाते. म्हणूनच संपूर्ण इतिहासात साधारण लोकांव्दारे तीला बघितले जाऊ शकले नाही. अर्थातच, जेव्हा चिंगोंग लोकप्रिय होते; मला असे आढळले की, या विचारधारेतील काही लोक सुध्दा शिकवण्यासाठी बाहेर

पडले. मात्र, काही सार्वजनिक शिकवणीनंतर त्यांना हे लक्षात आले की हे शक्य नाही; कारण त्यांच्या गुरूने त्यापैकी काही भाग लोकांना सार्वजनिक करण्यास मनाई केली होती. जर तुम्हाला तो भाग लोकांना शिकवायचा असेल तर तुम्ही आपला विद्यार्थी निवडू शकत नाही. जे लोक त्यास शिकायला येतात, ते वेगवेगळे शिनशींग स्तर व भिन्न मानसिकता आणतील; कारण ते सर्व वेगवेगळ्या प्रकारची लोकं आहेत. तुम्ही शिकवण्याकरीता शिष्यांना निवडण्यास असमर्थ असाल. त्यामुळे चीमन विचारधारा सार्वजनिकरित्या व्यापकपणे शिकवली जाऊ शकत नाही. असे करण्यामुळे सहजच संकट ओढवू शकते, कारण त्यांचा अभ्यास अत्यंत विलक्षण असतो.

काही लोक आश्चर्य करतात की, ज्यावेळी बुध्द विचारधारा बुध्दत्वाची साधना करते व ताओ विचारधारा ताओची साधना करते; तर चीमन विचारधारेचा अभ्यासी साधना पूर्ण केल्यानंतर काय बनेल? ही व्यक्ती विश्वामध्ये एका निश्चित सीमेविना भटकंती करणारा देव असेल. प्रत्येकाला हे ज्ञात आहे की, तथागत शाक्यमुनींकडे साहा जगत, बुध्द अमिताभकडे सुखावती वा परमानंदाचे जगत आणि औषध बुध्दांकडे आभावान जगत असते. प्रत्येक तथागत किंवा महान बुध्दांकडे स्वतःचे जगत असतात. प्रत्येक बुध्द त्यांचे स्वतःच्या जगताचे निर्माण करतात व त्यांचे किंवा तिचे अनेक शिष्य तेथे राहतात. मात्र चीमन विचारधारेतील एका व्यक्तीस विश्वात एक निश्चित अशी सीमारेषा नसते व तो विश्वामध्ये एक भ्रमंती करणारा देव किंवा एकाकी अमर्त्य असेल.

दुष्ट साधना अभ्यास

“दुष्ट साधना अभ्यास” काय असतो? त्याचे अनेक स्वरूप आहेत. काही लोक आहेत, जे दुष्टमार्गाच्या अभ्यासात निष्णात असतात; कारण संपूर्ण इतिहासात असे लोक आहेत, जे या गोष्टींना हस्तांतरित करतात. त्या का हस्तांतरित केल्या जात आहेत? कारण साधारण लोकं प्रसिध्दी, वैयक्तिक लाभ व पैसे मिळविण्याचा प्रयत्न करतात; त्यांना तेच हवे असते. अर्थातच, अश्या व्यक्तींकडे उच्च शिनशींग स्तर नसतो आणि ते गोंग प्राप्त करू शकत नाही. मग त्यांना काय प्राप्त होवू शकते? कर्म. जर एखाद्याकडे भरपूर कर्म असेल तर ते देखील ऊर्जेचे एक स्वरूप बनू शकते; परंतु या व्यक्तीस कोणताही साधनेचा दर्जा नसतो व त्याची एका अभ्यासीसोबत तुलना करता येत नाही. तथापि, साधारण लोकांच्या तुलनेत तो लोकांना नियंत्रित

करू शकतो; कारण कर्म देखील ऊर्जेचे एक स्वरूप असते. जेव्हा त्याचे घनत्व अत्यंत उच्च होते, तेव्हा ते एखाद्याच्या शरीरातील अलौकिक क्षमतांना बळकट करू शकते व असा प्रभाव निर्मित करू शकते. म्हणूनच, संपूर्ण इतिहासात काही लोकांनी यास शिकवले आहे. अशी व्यक्ती दावा करते, “वाईट कृत्ये करून आणि अपशब्द वापरून मी माझे गोंग वाढवू शकतो.” तो गोंग वाढवित नसतो. वास्तविकतः, तो या काळ्या तत्वांचे घनत्व वाढवित असतो, कारण वॉईट कर्मे केल्याने काळे तत्व - कर्म उत्पन्न केले जावू शकते. म्हणूनच या व्यक्तीच्या क्षुल्लक असाधारण क्षमता या कर्मांमुळे शक्तिशाली केल्या जाऊ शकतात. तो काही किरकोळ असाधारण क्षमता विकसित करू शकतो, जरी त्या क्षमता काही महत्वपूर्ण करण्यास असमर्थ असतात. ही लोक असे मानतात की, वॉईट कृत्यांमुळे ते आपला गोंग वाढवू शकतात - हेच ते म्हणतात.

काही लोक म्हणतात, “ ज्यावेळी एक ताओ एक फूट उंच असतो, तर एक दुष्ट एक गज उंच असेल.” हे साधारण लोकांकडून केलेले एक खोटे विधान आहे. एक दुष्ट कधीच एका ताओपेक्षा उच्चतर असूच शकत नाही. हे सत्य आहे की, आपण मानव म्हणून ज्या विश्वाला ओळखतो; तो असंख्य विश्वापैकी एक लघु विश्व आहे व आपण त्यास थोडक्यात विश्व म्हणू शकतो. प्रत्येक वेळी जेव्हा आपले विश्व बऱ्याच वर्षांच्या कालावधीतुन जाते, तेव्हा ते नेहमीच एका महाविनाशास अनुभव करते; जे विश्वातील सर्व ग्रह आणि सर्व जीवनांसहित, सर्वकाही नष्ट करते. विश्वाची गतिमानता एका नियमाचे पालन करते. सध्याच्या काळातील आपल्या विश्वात, केवळ मानव जाती हीच भ्रष्ट झालेली एकमेव प्रजाती नाही. अनेक जीवनांनी आधीच अशी परिस्थिती पाहिली आहे की, सध्याच्या काळाचा विचार करता फार पूर्वी या विश्वाच्या अवकाशात एक मोठा विस्फोट झाला होता. आज खगोलशास्त्रज्ञ त्याचे निरीक्षण करू शकत नाहीत, कारण आता आपण सर्वाधिक शक्तिशाली दुर्बिणीव्दारे जे पाहू शकतो; ते १५० हजार प्रकाश वर्षांपूर्वी घडलेल्या गोष्टी आहेत. सध्याच्या वैश्विक स्वरूपांचे बदल पाहण्यासाठी, आपल्याला १५० हजार प्रकाश वर्षे प्रतीक्षा करावी लागेल. जो एक सुदूर काळ आहे.

सध्या, संपूर्ण विश्व आधीच एका महान बदलातून गेले आहे. जेव्हा-जेव्हा असा बदल घडून येतो, तेव्हा संपूर्ण विश्वातील सर्व जीवन पूर्णपणे नष्ट केले जाईल आणि उध्वस्त होतील. प्रत्येक वेळी जेव्हा ही परिस्थिती उद्भवते, तेव्हा मागील

विश्वातील सर्व गुणधर्म आणि सर्व पदार्थ विस्फोटाने उडवायला पाहिजे. सामान्यतः विस्फोटांद्वारे सर्व जीव मारले जातात. तरीही प्रत्येकवेळी स्फोटांद्वारे प्रत्येकालाच नष्ट केले जात नाही. एका अत्यंत उच्च पातळीवर महान ज्ञानप्राप्त जीवांद्वारे नवीन विश्वाची पुनर्रचना केल्यानंतर तेथे अजूनही काही लोक असतात, जे स्फोटातही बचावतात. महान ज्ञानप्राप्त जीव त्यांच्या स्वतःच्या गुणधर्मानुसार व मानकानुरूप नवीन विश्वाची रचना करतात. म्हणूनच, या नवीन विश्वास मागील विश्वापेक्षा वेगळे गुणधर्म असते.

या स्फोटात जिवंत बचावलेली लोक या नवीन विश्वात गोष्टींना करण्याकरीता मागील गुणधर्म व नियमांना धरून ठेवणे चालूच ठेवतील; तर नव्याने निर्माण केलेले विश्व आपल्या कार्यप्रणालीमध्ये त्या नवीन विश्वाचे गुणधर्म आणि नियमांचे पालन करेल. अशाप्रकारे, जे स्फोटांपासून बचावले ते दुष्ट जीव बनले; जे विश्वाच्या नियमांमध्ये हस्तक्षेप करतात. तथापि, ते फक्त पूर्वीच्या काळातील विश्वाचे गुणधर्म पाळत असल्यामुळे ते तेवढेसे वाईट नसतात. ते असे लोक आहेत, ज्यांचा लोक आकाशीय वा स्वर्गीय दृष्ट जीव म्हणून उल्लेख करतात. तथापि, दैनंदिन लोकांना त्यापासून कुठलाही धोका नसतो आणि ते लोकांना इजा देखील करत नाहीत. ते फक्त कार्य करण्यामध्ये त्यांच्या पूर्वीच्या नियमांना चिकटून असतात. पूर्वी, या गोष्टीला सामान्य लोकांना माहित करण्याची अनुमती नव्हती. मी म्हटले आहे की, तथागत स्तरांच्या पलीकडेही अनेक बुध्द असतात. या दुष्ट जीवांची काय बिशाद? ते तुलनेने फारच सूक्ष्म असतात. वृध्दत्व, आजारपण आणि मृत्यू ही देखील दुष्ट जीवांची स्वरूपे आहेत; परंतु ते विश्वाच्या गुणधर्मांना टिकवून ठेवण्यासाठी निर्मित केले जातात.

बौध्द धर्माचा 'संसार'वर विश्वास आहे, ज्यामध्ये असुरांच्या विषयाचा उल्लेख आहे. खरेतर, ते वेगवेगळ्या आयामांतील सचेतन जीवांचा उल्लेख करते; परंतु त्यांना मानवी जन्मजात स्वभाव नसतो. एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीकरीता ते अतिशय निम्न पातळीवर असतात आणि ते फार अक्षम असतात. तरीही, सामान्य लोकांच्या दृष्टीतून ते भयावह असतात; कारण त्यांच्याकडे काही निश्चित प्रमाणात ऊर्जा असते. ते साधारण लोकांना पशु समजतात, त्यामुळे त्यांना लोकांना भक्ष्य बनविण्यात आनंद वाटतो. अलिकडच्या वर्षात ते देखील चिगोंग शिकवण्यासाठी बाहेर पडले आहेत. त्या कोणत्या प्रकारच्या वस्तू आहेत? ते मनुष्य प्राण्यांसारखे कसे काय दिसू शकतात? ते फार भितीदायक दिसतात. एकदा काय आपण त्यांच्या

गोष्टी शिकता, तर तुम्हाला त्यांच्यासोबत जावे लागेल आणि त्यांची प्रजाती बनावे लागेल. चिगोंगच्या अभ्यासामध्ये जर काही लोकांच्या मनात त्यांच्या मानसिकतेशी सहमत असलेले वाईट विचार असतील तर ते या लोकांना शिकविण्यास येतील. एक उचित मन शंभर वाईट गोष्टींवर मात करू शकते. जर तुम्ही कुठल्याही गोष्टींचा पाठलाग करीत नाही तर कुणीही तुम्हाला त्रास देण्याचे धाडस करू शकणार नाही. जर तुम्ही एक वाईट विचार विकसित केले किंवा काहीतरी वाईट गोष्टींच्या मागे गेले तर ते तुम्हाला मदतीचा हात देण्यास येतील आणि तुम्ही एका दुष्ट साधना मार्गाचे पालन करीत असणार. ही समस्या उद्भवू शकते.

दुसऱ्या परिस्थितीला “अजाणतेपणे एका दुष्ट साधना मार्गाचा अभ्यास करणे” असे म्हणतात. अजाणतेपणे एका दुष्ट साधना मार्गाचा अभ्यास करणे म्हणजे काय आहे? हे तेव्हा होते, जेव्हा एखादी व्यक्ती अजाणतेपणे एका दुष्ट साधना मार्गाचा अभ्यास करते. ही समस्या अतिशय सामान्य आहे आणि साधारणतः खूप दुरवर पसरलेली आहे. मी दुसऱ्या दिवशी म्हटल्याप्रमाणे, अनेक लोक त्यांच्या मनात चुकीचे विचार घेऊन चिगोंगचा अभ्यास करतात. जरी तेथे थकव्यामुळे त्यांचे हातपाय थरथरत असतांना, ते उभे राहून व्यायाम करीत असतात; त्यांचे मन शांत अवस्थेत नसते. एक व्यक्ती विचार करीत असते, “किंमती वाढत आहेत. मला व्यायाम पूर्ण केल्यानंतर खरेदी करायला हवी. जर मी घाई केली नाही तर वस्तु अधिकच महाग होऊन जातील.” आणखी एक व्यक्ती असा विचार करतो, “कार्यस्थळ आता सदनिकांचे वाटप करीत आहे. मला एक मिळेल का? सदनिकांचे वितरण करणाऱ्या अधिकाऱ्याचे नेहमीच माझ्यासोबत मतभेद असतात.” ही व्यक्ती याबद्दल जितका अधिक विचार करते, तेवढीच अधिक ती संतप्त होईल. “तो मला निश्चितच सदनिका वाटप करणार नाही. मी त्याच्याशी कसे भांडायला हवे...” सर्व प्रकारचे विचार उत्पन्न होतील. जसे मी आधी म्हटल्याप्रमाणे, ते कौटुंबिक समस्यांपासून ते राज्याच्या घडामोडींवर टिप्पणी करतील. जेव्हा ते नापसंत विषयाबाबत बोलतात, तर ते आणखीनच अस्वस्थ होतात.

चिगोंग अभ्यासामध्ये व्यक्तीला ‘तः’ ला महत्व देण्याची आवश्यकता असते. व्यायाम करताना आपण चांगल्या गोष्टींबद्दल विचार करत नसल्यास किमान आपण वाईट गोष्टींबद्दल तरी विचार करू नये. जर आपण कुठलाही विचार न करता व्यायाम करता तर हे सर्वोत्तम आहे. याचे कारण, निम्नस्तर चिगोंग अभ्यासादरम्यान एक आधार बनवायचा असतो. हा आधार एक महत्वपूर्ण भूमिका बजावेल, कारण

मानवी मनाच्या क्रियाकलापांना निश्चित भूमिका निभावयाच्या असतात. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : तुम्ही तुमच्या गोंगसोबत काय मिसळत आहात? तुम्ही जो अभ्यास करीत आहे, तो चांगला कसा असू शकतो? तो काळा का असू शकत नाही? चिगोंग अभ्यास करणारे किती लोक असल्या प्रकारच्या विचाराविना असतात? जरी तुम्ही नेहमीच चिगोंग अभ्यास करता तरी तुमचे आजारपण का गेले नाही? काही लोकांना जरी व्यायाम स्थळी असे वाईट विचार येत नसले तरी ते नेहमीच चिगोंगचा अभ्यास एका अलौकिक क्षमतांच्या आसक्तीने याच्या-त्याच्या शोधात, अनेकानेक मानसिकतेसह व विविध प्रकारच्या तीव्र इच्छांसह करतात. वास्तविकतः, त्यांनी आधीच अजाणतेपणे दुष्टमार्गाची साधना केली आहे. जर तुम्ही असे म्हणता की, हा माणूस एका दुष्टमार्गाचा अभ्यास करीत आहे; तर तो दुःखी होऊन जाईल. “मला एका सुप्रसिद्ध चिगोंग गुरुद्वारे शिकविले गेले आहे.” परंतु त्या सुप्रसिद्ध चिगोंग गुरूने तुम्हाला ‘तः’ ला महत्व द्यायला देखील सांगितले होते. तुम्ही ते केले काय? चिगोंगच्या अभ्यासादरम्यान आपण नेहमीच काही वाईट विचार जोडता. तुमचा अभ्यास चांगले परिणाम देईल, असे तुम्ही कसे म्हणू शकता? ही एक समस्या आहे आणि ती अजाणतेपणे दुष्ट साधना करणे आहे - जे काहीतरी फारच सामान्य आहे.

स्त्री-पुरुष युग्म साधना

साधक समुदायात एक साधना अभ्यास आहे, ज्यास “स्त्री-पुरुष युग्म साधना” म्हटले जाते. कदाचित, आपण तिबेटी तंत्रवादाचे साधना अभ्यास पाहिले असेल; जेथे बुध्दांचे शिल्प किंवा चित्रांमध्ये एक पुरुष आकृती स्त्रीच्या शरीरास धरून साधना अभ्यास करीत आहे. कधी-कधी ही पुरुष आकृती त्या नग्न स्त्रीला धरून असलेल्या एका बुध्दांसारखी दिसते. काही गो-मुख व अश्वमुखांसह, वज्राच्या वेशभूषेत बुध्दांचे रूपांतरण असू शकतात; जे नग्न स्त्रीस धरून असतात. हे अश्याप्रकारे का असते? आम्ही सर्वप्रथम या विषयास सर्वांना समजावून सांगू. आमच्या ग्रहावर, केवळ चीन हाच देश कन्फ्यूशियसच्या प्रभावाखाली आलेला नाही तर काही शतकांपूर्वी आपल्या संपूर्ण मानव जातीमध्ये समान नैतिक मूल्ये होती. म्हणूनच, ही साधना अभ्यास पध्दती प्रत्यक्षात आपल्या या ग्रहावरून आलेली नाही; तर ही दुसऱ्या ग्रहावरून आली आहे. ती दुसऱ्या ग्रहावरून आली; परंतु ही पध्दत खरेच व्यक्तीस साधना अभ्यास करण्यास समर्थ करू शकते. ज्यावेळी चीनमध्ये हा साधना

अभ्यास परिचित केला गेला; त्यावेळी ती एक स्त्री-पुरुष युग्म साधना पध्दती असल्याने व एक गुप्त पध्दत असल्याने, ती चीनी लोकांना स्विकारणीय नव्हती. म्हणूनच, तांग राजवंशांच्या व्हेचांगच्या काळात या अभ्यास पध्दतीला सम्राटाने हान प्रांतात शिकविण्यास बंदी घातली होती. तिला हान प्रांतात शिकविले जाण्यापासून प्रतिबंधित केले गेले व त्यावेळी तिला तांग तंत्रविद्या म्हटले गेले. तरीही ती एका विशिष्ट प्रदेशात, तिबेटच्या अविद्धीय वातावरणात हस्तांतरित केली गेली. तर, ते अश्या पध्दतीने साधना का करतात? स्त्री पुरुष युग्म साधना, यिन आणि यांग संतुलित करण्याचे उद्दिष्ट साधण्यास समर्थ करीत; पारस्परिक साधनेकरीता पारस्परिक पूर्तीसह, यांगच्या पूर्तीकरीता यिन एकत्र करण्याकरीता तर उलटपक्षी, म्हणजे यिनच्या पूर्तीकरीता यांग एकत्र करण्याकरीता असते.

हे ज्ञात आहे की, एकतर बुध्द विचारधारा किंवा ताओ विचारधारेनुसार, विशेषतः यिन आणि यांगच्या ताओवादी सिध्दांतानुसार मानव शरीरात नैसर्गिकतःच यिन आणि यांग असते. मानवी शरीरात यिन आणि यांग असल्याने ते साधना अभ्यासाद्वारे विविध प्रकारच्या असाधारण क्षमता आणि सचेतन जीव, जसे अमर शिशु, साधनाजनीत शिशु, फाशन, इत्यादी विकसित करू शकते. यिन आणि यांगच्या अस्तित्वामुळे व्यक्ती साधनेद्वारे अनेक सचेतन जीवांना विकसित करू शकतो, जे तानत्येनमध्ये वाढू शकतात - मग एखाद्याचे शरीर पुरुष असेल किंवा स्त्री, ते समानच असते. हा सिध्दांत खरोखरच अर्थपूर्ण आहे. ताओ विचारधारा सामान्यतः शरीराच्या वरच्या भागास यांग तर शरीराच्या खालच्या भागास यिन असे मानतो. काही लोक शरीराच्या मागच्या भागास यांग तर शरीराच्या पुढच्या भागास यिन असे मानतात. इतर लोक शरीराच्या डाव्या बाजूस यांग तर उजव्या बाजूस यिन असे मानतात. चीनमध्ये, आमची एक म्हण आहे, “शरीराची डावी बाजू पुरुष तर उजवी बाजू स्त्री असते” आणि हे देखील त्यातुनच बऱ्याच अर्थपूर्ण तर्कांसह काढले गेले आहे. कारण मानव शरीरात नैसर्गिकतःच यिन आणि यांग असते, यिन आणि यांग यांच्या आंतरक्रियेद्वारे, ते स्वतःच यिन आणि यांग यांचे संतुलन साध्य करू शकते; अश्याप्रकारे ते अनेक सचेतन जीवांना जन्म देऊ शकते.

मग हे एक मुद्दा स्पष्ट करते : स्त्री-पुरुष युग्म साधना पध्दतीचा वापर न करता देखील आपण साधनेमध्ये अजूनही एक उच्च पातळी गाठू शकतो. स्त्री-पुरुष युग्म साधना अंमलात आणतांना, जर ती अयोग्यरित्या वापरली गेली असेल तर एक दुष्ट चेतनांचे विघ्न ओढविले जाऊ शकते व तो एक दुष्ट अभ्यास बनेल. तंत्रवादामध्ये

जर एका अत्यंत उच्च पातळीवर स्त्री-पुरुष युग्म साधना पध्दतीचा वापर करायचा असल्यास भिक्षु किंवा लामा साधनेमध्ये खूप उच्च स्तरावर पोहचलेले असणे आवश्यक असते. तेव्हाच गुरु अश्याप्रकारच्या साधना अभ्यासामध्ये व्यक्तीचे मार्गदर्शन करू शकतो. कारण या व्यक्तीचे शिनशींग स्तर बरेच उंच असल्याने, तो धूर्त न बनता स्वतःस चांगल्या प्रकारे सांभाळू शकेल; परंतु निम्नस्तरीय शिनशींग असलेल्या व्यक्तीने या पध्दतीचा मुळीच अवलंब करू नये. अन्यथा, व्यक्ती एका दुष्ट मार्गाचे अनुसरण करेल. शिनशींगच्या मर्यादित पातळीमुळे आणि त्याने साधारण लोकांच्या इच्छा आणि वासना सोडून न दिल्यामुळे, त्याच ठिकाणी त्याचे शिनशींग मानक आहे आणि जर त्याचा वापर केला गेला तर ते वाईटच ठरेल. म्हणूनच आम्ही म्हटले आहे की, एका निम्न स्तरावर जेव्हा हे सहजच प्रोत्साहित केले जाते; तर हे एक दुष्ट अभ्यास शिकविल्यासारखे असेल.

अलिकडच्या वर्षांत अगदी काही चिंगोंग गुरु स्त्री-पुरुष युग्म साधना शिकवित आहेत. याबद्दल एवढे विचित्र काय आहे? ताओ विचारधारेच्या अभ्यासामध्येही स्त्री-पुरुष युग्म साधना दिसून आली आहे. याव्यतिरिक्त, ती काही आज सुरु झालेली नसून तांग राजवंशापासून सुरु केली गेली होती. ताओ विचारधारेत स्त्री-पुरुष युग्म साधना कशी काय असू शकते? ताओ विचारधारेतील ताईची सिध्दांता नुसार, एक मानव शरीर म्हणजे एक लघु विश्व असते; ज्यामध्ये निसर्गतः यिन आणि यांग असते. सर्व खऱ्या, महान सचोटीच्या शिकवणी एका सुदूर काळापासून हस्तांतरित केल्या गेल्या आहेत. कोणताही सहज फेरबदल किंवा सहज त्यात काही मिलावट करणे हे त्या विशिष्ट विचारधारेच्या अभ्यासाला विस्कळीत करेल व त्यांना साधना अभ्यास पूर्ण करण्याचे उद्दिष्ट प्राप्त करण्यास असमर्थ करेल. त्यामुळेच, जर तुमच्या अभ्यासात स्त्री-पुरुष युग्म साधना नसेल तर तुम्ही त्यास साधनेत कधीच करू नये. अन्यथा, तुम्ही चुकीचे करू शकता व समस्यांमध्ये पडू शकता. विशेषतः आपल्या फालुन दाफा अभ्यासात, तिथे कुठलीही स्त्री-पुरुष युग्म साधना नसते व आम्हाला त्याची आवश्यकता देखील नाही. या विषयाला आम्ही याच पध्दतीने बघतो.

मन व शरीराची साधना

मन आणि शरीराची साधना करण्याचा विषय तुम्हा सर्वांना आधीच स्पष्ट केला गेला आहे. मनाची आणि शरीराची साधना, व्यक्तीच्या शिनशींगची त्याचवेळी

साधना करण्याचा उल्लेख करते; ज्यावेळी व्यक्तीच्या शरीराची साधना केली जात असते. दुसऱ्या शब्दांत, 'बनती' रूपांतरित केली जात आहे. रूपांतरण प्रक्रियेत, मानव पेशीं हळूहळू उच्च-ऊर्जा पदार्थाव्दारे बदलल्या जातील आणि वयोवृद्धी मंद होईल. व्यक्तीचे शरीर हळूहळू तारुण्यात परत येतांना दिसेल आणि शेवटी, उच्च-ऊर्जा पदार्थाने पूर्णपणे बदलले जाईपर्यंत हळूहळू परिवर्तन अनुभवे. तोपर्यंत या व्यक्तीचे शरीर आधीच दुसऱ्या प्रकारच्या पदार्थांच्या शरीरात रूपांतरित झालेले असेल. मी आधी म्हटल्याप्रमाणे, ते शरीर पंचतत्त्वाच्या पार गेलेले असेल, कारण ते आता पंचतत्त्वांशी मर्यादीत राहिले नसल्याने या व्यक्तीचे शरीर यापुढे क्षीण होणार नाही.

साधना स्थळामधील साधना अभ्यास केवळ मनाच्या साधनेचा विषय हाताळतो, त्यामुळे तो व्यायाम किंवा शरीराची साधना करणे शिकवित नाही. यामध्ये निर्वाण आवश्यक असते, कारण शाक्यमुनींनी शिकविलेल्या पद्धतीमध्ये निर्वाणाची आवश्यकता असते. किंबहुना, शाक्यमुनींकडे स्वतःचा महान उच्चस्तरीय धर्म होता आणि ते आपल्या 'बनती' ला उच्च ऊर्जा तत्त्वांमध्ये पूर्णतः रूपांतरित करण्यास व स्वतःबरोबर घेऊन जाण्यास सक्षम होते. ही साधना पद्धती मागे सोडण्याकरीता त्यांनी स्वतः निर्वाणाचा मार्ग पत्करला. त्यांनी ते असे का शिकवले? लोकांनी मोठ्या प्रमाणात आसक्ती व सर्वकाही, अगदी शेवटी त्यांच्या भौतिक शरीरासह देखील सोडून देण्याकरीता शाक्यमुनींनी असे केले; सर्व आसक्तींचा त्याग करायचा होता. लोकांनी हे शक्य तितके साध्य करण्यासाठी त्यांनी निर्वाणाचा मार्ग पत्करला. म्हणूनच, संपूर्ण इतिहासात बौद्ध भिक्षुंनी सर्वांनी निर्वाणाचा मार्ग पत्करला. निर्वाण म्हणजे जेव्हा एक भिक्षू मरण पावतो, तेव्हा तो आपल्या भौतिक शरीरास सोडून देतो व त्याची स्वतःची आद्यचेतना त्याच्या गोंगसह प्रस्थान करेल.

ताओ विचारधारा शरीराची साधना करण्यावर भर देते. कारण ते शिष्यांना निवडते आणि सर्व जीवांना मुक्ती प्रदान करित नाही. त्यामुळे त्याच्याकडे अत्यंत उत्कृष्ट दर्जाचे विद्यार्थी असतात. म्हणूनच ते जीवन साधना कशी करायची, याबद्दल तंत्र आणि गोष्टी शिकवते. तरीही बुद्ध विचारधारेच्या या विशेष साधना अभ्यासात आणि विशेषतः बौद्ध धर्मात, या शिकवल्या जात नाहीत. बुद्ध विचारधारेतील सर्वच साधना त्या शिकवत नाहीत असे नाही. तर, बुद्ध विचारधारेतील अनेक उच्चस्तरीय अभ्यास पद्धती देखील ते शिकवितात. आपली साधना अभ्यास पद्धती ते शिकविते. आमच्या फालुन दाफामध्ये बनती व अमर शिशु या दोन्हीची

आवश्यकता असते; हे दोन्ही वेगवेगळे असतात. अमर शिशु हे देखील एक उच्च-ऊर्जा पदार्थाने निर्मित एक शरीर आहे; परंतु त्यास आपल्या या आयामांमध्ये सहजच दाखविले जाऊ शकत नाही. या आयामात एका साधारण व्यक्तीची उपस्थिती बऱ्याच कालावधीपर्यंत ठेवण्याकरीता आपल्याकडे आपली बनती असायला हवी. म्हणूनच, या बनतीच्या रूपांतरणानंतर त्याच्या आण्विक संरचना बदलत नाहीत; जरी त्याच्या पेशी उच्च-ऊर्जा पदार्थांनी बदलल्या जातात. अश्याप्रकारे, हे शरीर एका साधारण व्यक्तीच्या शरीरापेक्षा फारसे वेगळे दिसून येणार नाही. मात्र, तेथे अजूनही एक अंतर आहे : ते म्हणजे, हे शरीर दुसऱ्या आयामात प्रवेश करू शकते.

मन आणि शरीर या दोन्ही गोष्टींची साधना करणारे अभ्यास व्यक्तीला रंगरूपाने अत्यंत तरुण दिसणारे बनविते व व्यक्ती आपल्या वास्तविक वयापासून खूप वेगळा दिसतो. एके दिवशी एका व्यक्तीने मला विचारले, “मास्टर, मी आपणास किती वर्षांची आहे असे वाटते?” खरं म्हणजे, ती सत्तर वर्षांच्या जवळपास होती; परंतु ती केवळ चाळीसच्या वर असल्यासारखी दिसत होती. तिचा चेहरा सुरकुत्यारहित, गोऱ्या व गुलाबी रंगकांतीने चकाकत होता. ती सत्तरच्या जवळपास असणाऱ्या एका व्यक्तीसारखी मुळीच दिसत नव्हती. आमच्या फालुन दाफा अभ्यासींसोबत असे होईल. विनोदाने सांगायचे तर, तरुण स्त्रियांना नेहमीच सौंदर्य प्रसाधने वापरणे आवडतात आणि त्या त्यांचे रंगरूप गोरे व चांगले बनवू इच्छितात. मी म्हणेल की, जर तुम्ही खरोखरच मन आणि शरीराच्या साधना अभ्यासाचे पालन करता तर तुम्ही स्वाभाविकपणे तो उद्देश साध्य कराल. याची हमी आहे की, तुम्हाला सौंदर्य प्रसाधन वापरण्याची आवश्यकता नसेल. आम्ही अश्या प्रकारची अधिक उदाहरणे देणार नाही. पूर्वी, वेगवेगळ्या व्यवसायांमध्ये तुलनात्मक दृष्ट्या अधिक वयस्कर सहकारी होते; म्हणून मला एक तरुण म्हणून समजले जायचे. आजकाल गोष्टी चांगल्या होत आहेत आणि प्रत्येक व्यवसायात तुलनेने अधिक तरुण लोक आहेत. प्रत्यक्षात, मी आता काही तरुण नाही. मी पन्नाशीकडे जात आहे आणि आता मी आधीच त्रेचाळीस वर्षांचा आहे.

फाशन

बुध्द मूर्तीभोवती एक प्रभावक्षेत्र का असते? बरेच लोक त्यास स्पष्ट करू शकत नाही. काही लोक म्हणतात : “बुध्द मूर्तीस एक क्षेत्र असते कारण भिक्षु त्यावर धर्मग्रंथ पठण करतात.” दुसऱ्या शब्दांत, हे क्षेत्र भिक्षुच्या त्यांच्यासमोर साधना

अभ्यास केल्याने येते. जर ती त्या भिक्षुच्या साधना अभ्यासातून किंवा दुसऱ्यांपासून येत असेल तर मग ही ऊर्जा सर्वत्र विखुरलेली असायला हवी व एकाच दिशेने नसावी. तळमजला, छत आणि संपूर्ण मंदिराच्या भिंतीवर देखील सारखेच क्षेत्र असावयास हवे. तर मग बुध्द मूर्तीवरील क्षेत्र इतके शक्तिशाली का असावे? विशेषतः, एका सुदूर पर्वतातील, गुहेतील किंवा खडकावरील बुध्द मूर्तीना तेथे सामान्यतः हे क्षेत्र असते. ते का असते? काही लोकांनी त्यास याप्रकारे वा त्याप्रकारे समजावून सांगितले व ते अजूनही त्यास स्पष्टपणे समजवू शकले नाहीत. वास्तविकतः, बुध्द मूर्तीस एक क्षेत्र असते; कारण त्यात एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीचे फाशन असते. तेथे एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीचे फाशन असल्याने त्यात ऊर्जा असते.

मग ते शाक्यमुनी असोत किंवा बोधीसत्त्व अवलोकीतेश्वर,^४ जर ते इतिहासामध्ये खरोखरच होऊन गेलेत - त्याबद्दल प्रत्येकांनी विचार करा - त्यांच्या साधना अभ्यासादरम्यान ते देखील एक अभ्यासी नव्हते का? जेव्हा व्यक्ती 'पर-त्रिलोक-फा' (चू-शी-ज्येन-फा) च्या अत्यंत उच्च पातळीवर साधना अभ्यास करतो, तेव्हा तो किंवा ती फाशन विकसित करेल. फाशन व्यक्तीच्या तानत्येनच्या भागात जन्माला येते व फा आणि गोंगपासून बनलेले असते. ते इतर आयामांमध्ये प्रकट होते. फाशनकडे व्यक्तीच्या बऱ्याचशा शक्ती असतात; परंतु त्याचे मन आणि विचार त्या व्यक्तीव्दारे नियंत्रित केले जातात. तरीही फाशन स्वतः एक संपूर्ण, स्वतंत्र आणि वास्तविक व्यक्तिगत जीवन असते. म्हणूनच, ते स्वतःहून स्वतंत्रपणे काहीही करू शकते. फाशन जे करते, ते अगदी तसेच असते; जसे त्या व्यक्तीची मुख्य चेतना त्यास जे करवू इच्छिते. जर एखादा व्यक्ती एका निश्चित पध्दतीने काहीतरी करतो तर त्याचे किंवा तिचे फाशन तसेच करेल; हेच ते फाशन होय, ज्याचा आम्ही उल्लेख करतो. मला जे काही करायचे आहे, ते सर्व माझ्या फाशनव्दारे केले जाऊ शकते; जसे खऱ्या अभ्यासींच्या शरीराला व्यवस्थित करणे. कारण फाशन साधारण लोकांचे शरीर धारण करीत नाही. ते स्वतःस इतर आयामांमध्ये प्रकट करते. त्याचे शरीर काही स्थिर नसते, जे बदलू शकत नाही. त्याऐवजी, ते मोठे किंवा लहान होऊ शकते. काहीवेळा, ते अत्यंत मोठे होते, एवढे मोठे की व्यक्ती त्याचे संपूर्ण डोके पाहू शकत नाही. कधी-कधी, ते एका पेशीपेक्षाही फार सूक्ष्म, अगदी त्यापेक्षाही अधिकच सूक्ष्म बनते.

प्रतिष्ठापन

कारखान्यात निर्मीत बुध्द मूर्ती ही फक्त कलेचा एक भाग असते. “प्रतिष्ठापना” बुध्दांच्या फाशनला बुध्द मूर्तीवर आमंत्रित करण्याच्या हेतूकरीता असते; ज्या बुध्द मूर्तीची नंतर साधारण लोकांमध्ये एक मूर्त शरीर म्हणून उपासना केली जाईल. साधना अभ्यासामध्ये जेव्हा साधकाकडे पवित्र हृदय असते, बुध्दांच्या मूर्तीवरील फाशन या व्यक्तीकरीता ‘फा’चे संरक्षण करेल; त्याची किंवा तिची देखरेख करेल व रक्षण करेल. प्रतिष्ठापनेचा हाच खरा उद्देश असतो. हे केवळ औपचारिक प्रतिष्ठापना सोहळ्यात व्यक्त केलेल्या उचित विचारांनीच अत्यंत उच्च स्तरावरील एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीच्या किंवा साधनेच्या अत्यंत उच्च स्तरावरील अभ्यासीच्या मदतीने, ज्याच्याकडे ही शक्ती असते; केले जाऊ शकते.

साधना स्थळातील बुध्द मूर्तींना प्रतिष्ठापन प्रक्रियेतून जायची आवश्यकता असते आणि लोक असे म्हणतात की, प्रतिष्ठापनेशिवाय बुध्द मूर्ती काही कार्य करणार नाही. आज साधना स्थळामध्ये, तेथे भिक्षुंमध्ये खरे महान गुरू नाहीत - ते सर्व होऊन गेले आहेत. महान सांस्कृतिक क्रांतीपासून, काही कनिष्ठ भिक्षु ज्यांना कुठलीही खरी शिकवण प्राप्त झाली नाही; ते आता प्रमुख भिक्षु बनले आहेत व बऱ्याच गोष्टी हस्तांतरित केल्या गेल्या नाहीत. जर तुम्ही त्यांच्यापैकी एकास विचारले, “प्रतिष्ठापनेचा काय उद्देश असतो?” तो म्हणेल, “बुध्द मूर्ती प्रतिष्ठापनेनंतर कार्य करेल.” ती विशेषतः कसे कार्य करते, हे तो स्पष्टपणे सांगू शकत नाही. तो केवळ एक समारंभ आयोजित करेल. तो बुध्द मूर्तीच्या आत एक बौध्द ग्रंथ (सुत्त) ठेवेल. नंतर तो मूर्तीस कागदाने सीलबंद करेल आणि त्यावर ग्रंथाचे पठन करेल. तो यास प्रतिष्ठापण म्हणतो; परंतु प्रतिष्ठापनेचे उद्दिष्ट साध्य होऊ शकते काय? तो बुध्द धर्मग्रंथाचे कसे पठण करतो, त्यावर ते अवलंबून असते. शाक्यमुनींनी म्हटले होते की, व्यक्तीने धर्मग्रंथाचे पठण उचित विचारांसह व एकाग्रचित्ताने केले पाहिजे; जेणेकरून त्यांच्या साधना अभ्यासाचे जगतामध्ये सुध्दा अनुनाद होईल. केवळ तेव्हाच एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीस आमंत्रित केले जाऊ शकते आणि जेव्हा एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीचे फाशन बुध्द मूर्तीवर येते, तेव्हाच प्रतिष्ठापनेचे उद्दिष्ट साध्य केले जाऊ शकते.

तेथे धर्मग्रंथाचे पठन करतांना, काही भिक्षु आपल्या मनात विचार करीत असतात, “प्रतिष्ठापनेनंतर मला किती पैसे दिले जातील?” किंवा धर्मग्रंथाचे पाठ

करतांना; एकजण विचार करतो, “ अमुक तमुक व्यक्ती माझ्याशी खूप वाईट वागतो.” ते सुध्दा दुर्भावनापूर्ण स्पर्धा करतात आणि त्यांचे इतरांसोबत खूप मतभेद असतात. आता धर्म-अंत काळ आहे. असल्या गोष्टी अस्तित्वात आहेत, हे नाकारता येत नाही. आम्ही येथे बौध्द धर्मावर टीका करीत नाही. काही साधना स्थळे धर्म-अंत काळात मुळीच शांत राहिलेली नाहीत. जर व्यक्तीचे मन या गोष्टींनी भरलेले असेल आणि अशा वाईट विचारांना व्यक्त करीत असेल तर तो महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती कसा येऊ शकेल? मग प्रतिष्ठापनेचे उद्देश मुळीच साध्य केले जाऊ शकणार नाही. परंतु हे अटळ नाही, कारण तेथे काही चांगली बौध्द साधना स्थळे आणि ताओवादी मठ देखील आहेत.

एका शहरात मी एक भिक्षु बघितला, ज्याचे हात अतिशय काळे होते. त्याने धर्मग्रंथ बुध्द मूर्तीच्या आत ठेवले आणि त्यास बेफिकीरपणे सीलबंद केले. काही शब्द पुटपुटल्यावर, प्रतिष्ठापन प्रक्रिया संपली होती. मग त्याने आणखी एक बुध्द मूर्ती आणली आणि पुन्हा काही शब्द पुटपुटले. त्याने प्रत्येक वेळी प्रतिष्ठापन करण्याकरीता चाळीस युआन शुल्क घेतले. आजकाल, भिक्षूंनी प्रतिष्ठापनेस व्यवसाय बनविला आहे व त्यातून पैसे कमविले जात आहेत. त्यावर एक दृष्टी टाकली असता मला असे आढळले की प्रतिष्ठापन साध्य झाले नाही; त्याला ते अजिबात करता आले नाही. आजकाल, भिक्षु देखील अश्या प्रकारच्या गोष्टी करतात. मी आणखी काय पाहिले आहे? एक सामान्य बौध्द धर्मीय दिसणारा व्यक्ती, बहुधा एका साधना स्थळी बुध्द मूर्तीचे प्रतिष्ठापन करीत होता. त्याने बुध्द मूर्तीवर सूर्यप्रकाश प्रतिबिंबित करण्याकरीता सूर्यप्रकाशात एक आरसा धरला. नंतर त्याने घोषित केले की प्रतिष्ठापन पूर्ण झाले आहे. हे इतके हास्यास्पद झाले आहे ! आज बौध्द धर्म या बिंदूपर्यंत विकसित झाला आहे आणि ही एक अत्यंत सर्वसामान्य बाब झाली आहे.

नानझिंग मध्ये एक मोठी कांस्य बुध्द मूर्ती बनविली गेली व ती हाँगकाँगच्या *लान्ताऊ* बेटावर उभारण्यात आली. ही एक प्रचंड बुध्द मूर्ती होती. संपूर्ण जगभरातील अनेक भिक्षु या मूर्तीचे प्रतिष्ठापन करण्याकरीता आले होते. त्यापैकी एका भिक्षूने बुध्द मूर्तीच्या चेहऱ्यावर सूर्यप्रकाश प्रतिबिंबित करण्यासाठी सूर्यप्रकाशात आरसा धरला आणि त्यास प्रतिष्ठापन म्हटले. या एवढ्या गंभीर अश्या भव्य समारंभात देखील अश्या कृती घडू शकतात. मी यास खरोखरच दुःखद बघतो ! शाक्यमुनींनी काय म्हटले यात आश्चर्य नाही; “धर्म-अंत काळापर्यंत, भिक्षूंना स्वतःला वाचविणे

कठीण होईल, इतरांना मुक्ती प्रदान करणे तर सोडूनच द्या.” या व्यतिरिक्त, अनेक भिक्षु बौद्ध ग्रंथांचे त्यांच्या स्वतःच्या दृष्टिकोनातून अर्थ स्पष्ट करतात. आता तर अगदी देवी माँ चे शास्त्र देखील साधना स्थळी पोहचले आहे. अनेक गोष्टी ज्या पारंपरिक बौद्ध विचारधारेची सामग्री नाहीत; त्यांनी देखील साधना स्थळांमध्ये प्रवेश केला आहे. ज्यामुळे आता ही ठिकाणे गोंधळपूर्ण व अव्यवस्थित झाली आहेत. अर्थातच, असे भिक्षु आहेत; जे अजूनही खरोखर साधना अभ्यास करतात आणि बरेच चांगले आहेत. प्रतिष्ठापन हे खरे तर एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीच्या फाशनला बुद्ध मूर्तींवर वास्तव्य करण्यास आमंत्रित करण्याकरीता असते. हे प्रतिष्ठापन असते.

म्हणूनच, जर ही बुद्ध मूर्ती यशस्वीरित्या प्रतिष्ठापनेतून गेली नसेल तर त्याची उपासना करू नये. जर त्याची उपासना केली गेली तर गंभीर परिणाम घडून येतील. ते कोणते गंभीर परिणाम असतील? आज मानव शरीर शास्त्रज्ञांनी हे शोधून काढले आहे की आमचे मानवी मनाचे क्रियाकलाप किंवा मानवी विचार एक पदार्थ निर्माण करू शकतात. एका अतिशय उच्च पातळीवर आम्ही असे शोधले आहे की तो खरेच एक पदार्थ असतो; परंतु हा पदार्थ जसे आम्ही आज संशोधनात शोधून काढल्याप्रमाणे मेंदूच्या लहरींच्या स्वरूपात नसतो. तर हे एका संपूर्ण मानवी मेंदूच्या स्वरूपात असते. विशेषतः, जेव्हा एक साधारण व्यक्ती काहीतरी विचार करतो, तो किंवा ती जे काही उत्पन्न करते; ते मेंदूच्या स्वरूपात असते. कारण त्यात ऊर्जा नसते; ते त्यानंतर लवकरच विखूरले जाते. याउलट, अभ्यासींची ऊर्जा अधिक काळ टिकवून ठेवली जाऊ शकते. याचा अर्थ असे म्हणायचे नाही की, या बुद्ध मूर्तीची कारखान्यात निर्मिती झाल्यानंतर त्याच्याकडे एक मन असेल. नाही, तसे नसेल. काही बुद्ध मूर्ती प्रतिष्ठापनेतून गेल्या नसतील आणि त्यांना साधना स्थळी आणल्यानंतर प्रतिष्ठापनेचे उद्दिष्ट देखील साध्य झालेले नसेल. जर प्रतिष्ठापन एका बनावटी चिगोंग गुरु वा दुष्ट अभ्यासाच्या व्यक्तीद्वारे करण्यात आले तर ते आणखीनच धोकादायक असेल; कारण एक कोल्हा किंवा मुंगूस (विजल) बुद्ध मूर्तीवर गुपचूपपणे येईल.

बुद्ध मूर्ती जी प्रतिष्ठापनेच्या प्रक्रियेतून पूर्णपणे गेली नसेल; जर तुम्ही त्याची पूजा करता तर ते अधिकच धोकादायक असेल. हे किती धोकादायक असेल? मी म्हटले आहे की, आज मानव जाती या टप्प्यापर्यंत पोहचली आहे; सर्वकाही

अधोगतीस जात आहे. संपूर्ण समाज आणि संपूर्ण विश्वातील सर्वकाही क्रमवार भ्रष्ट होत आहे. साधारण लोकांसोबत जे घडते, ते त्यांच्या स्वतःमुळेच घडत असते. विविध स्रोतांच्या हस्तक्षेपांमुळे, एक उचित मार्ग शोधणे किंवा उचित मार्गाचे पालन करणे अत्यंत कठीण आहे. एका व्यक्तीस बुध्दांची प्रार्थना करायची आहे; परंतु कोण बुध्द आहेत? बुध्दांची प्रार्थना करण्याकरीता बुध्दांना शोधणे देखील अत्यंत अवघड आहे. जर तुम्ही यावर विश्वास ठेवणार नसतील तर मला ते स्पष्ट सांगू द्या. जेव्हा पहिला व्यक्ती बुध्द मूर्तीची पूजा करतो, जी प्रतिष्ठापन प्रक्रियेतून गेली नसेल; तर ते भयंकर होईल. साधना अभ्यासात एका उचित फलप्राप्तीकरीता आता किती लोक बुध्दांची उपासना करतात? अशी लोक अत्यंत कमी आहेत. बुध्दांची पूजा करण्यामागे बहुतेक लोकांचा काय उद्देश असतो? ते संकट दूर सारण्यासाठी, समस्या सोडवण्यासाठी आणि धनसंपत्ती निर्माण करण्याचे बघतात. या सर्व गोष्टी बौध्द धर्मग्रंथातून आलेल्या आहेत काय? बौध्द धर्म अश्या गोष्टींचा अजिबात समावेश करीत नाही.

समजा, एक बुध्द पूजक ज्याचे मन पैशामागे आहे; बुध्द मूर्ती किंवा बोधीसत्व अवलोकीतेश्वर^{१३} किंवा तथागताच्या समोर दंडवत घालतो व म्हणतो, “मला काही पैसे कमविण्यास मदत करा.” बरे, एक संपूर्ण मन तयार होईल. ही विनंती बुध्द मूर्तीस केली गेली असल्याने ती बुध्द मूर्तीवर त्वरित प्रक्षेपित होते. दुसऱ्या आयामांमध्ये, एक अस्तित्व लहान वा मोठे होऊ शकते. जेव्हा हा विचार या अस्तित्वाकडे येतो, तर त्या बुध्द मूर्तीचा मेंदू आणि मन विकसित होईल; परंतु त्यास शरीर नसते. इतर लोकं सुध्दा बुध्द मूर्तीची पूजा करण्यासाठी येतात. अश्याप्रकारच्या उपासनेमुळे ते हळूहळू त्या मूर्तीस काही प्रमाणात ऊर्जा देतील. जर एक अभ्यासी त्याची पूजा करतो तर ते आणखीनच धोकादायक असेल; कारण ही उपासना त्या मुर्तीस क्रमशः ऊर्जा देईल आणि त्यास एक मूर्त शरीर बनविण्यास समर्थ करेल. मात्र, हे मूर्त शरीर एका दुसऱ्या आयामांमध्ये तयार होते. ते तयार झाल्यानंतर, ते दुसऱ्या आयामांमध्ये अस्तित्वास असते व विश्वाचे काही सत्य शिकू शकते. म्हणूनच, ते लोकांकरीता काही गोष्टींना करू शकते. अश्याप्रकारे, ते काहीसे गोंग देखील बनवू शकतात; परंतु ते लोकांची सशर्त व मोल घेवूनच मदत करते. ते दुसऱ्या आयामांमध्ये स्वैर संचार करते व साधारण लोकांस सहजपणे नियंत्रित करू शकते. हे मूर्त शरीर अगदी बुध्द मूर्ती सारखेच हुबेहूब दिसते. तर मग ती एक मानवी उपासना असते, जे एक बनावटी बोधिसत्व ग्वानयीन किंवा बनावटी

तथागत निर्माण करते; जे बुध्दरूपासह अगदी बुध्द मूर्तीसारखे दिसते. परंतु बनावटी बुध्द व बनावटी बोधिसत्वांचे मन अत्यंत वाईट असते व पैशामागे असते. ते दुसऱ्या आयामात जन्माला येते. एका मनासह ते थोडेसे सत्य जाणते व मोठे दूष्कार्य घडवून आणण्याचे धाडस करत नाही; परंतु लहान दूष्कार्य करण्याचे धाडस करते. काही वेळा ते लोकांची मदत सुध्दा करते अन्यथा ते पूर्णपणे दुष्ट असेल व मारले जाईल. ते लोकांना कशी मदत करते? जेव्हा कुणी प्रार्थना करतो, “ बुध्द, कृपया मला मदत करा, कारण घरी कुणीतरी आजारी आहे, ” बरे, ते तुमची मदत करतील. ते तुम्हाला दानपेटीमध्ये पैसे टाकायला लावतील; कारण त्याचे मन पैशांमागे असते. तुम्ही दानपेटीमध्ये जेवढे अधिक पैसे टाकता तेवढाच तुमचा आजार लवकर बरा होईल. कारण त्यात काही ऊर्जा असते. ते एका दुसऱ्या आयामातून एका साधारण व्यक्तीस लबाडीने हाताळू शकते. जर एखादा गोंग प्राप्त अभ्यासी त्याची पूजा करायला जातो तर ते विशेषतः आणखीनच धोकादायक असेल. हा अभ्यासी कशाकरीता प्रार्थना करतो आहे? पैश्याकरीता. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : एका अभ्यासीने पैश्यामागे का जावे? कुटुंबातील सदस्यांचे दुदैव नष्ट करण्याकरीता आणि रोगमुक्त करण्यासाठी प्रार्थना करणे, हे व्यक्तीचे त्याच्या कुटुंबाप्रती त्याच्या भावनिकतेची आसक्ती होय. तुम्हाला दुसऱ्या लोकांचे भवितव्य नियंत्रित करायचे आहे का? प्रत्येकाकडे त्याचे स्वःतचे भवितव्य असते ! जर तुम्ही त्याची पूजा करता व पुटपुटता, “ कृपया मला काही पैसे कमविण्यास मदत करा. ” बरे, तो तुमची मदत करेल. तो तुमच्या अधिक पैसा मिळवण्याच्या इच्छेकरीता आतुर असते; कारण जेवढे जास्त तुम्हाला ते हवे असते, तेवढ्याच अधिक गोष्टी तो आपल्याकडून घेऊ शकतो. हा एक चोख व्यवसाय होय. इतर उपासकांनी दानपेटीमध्ये भरपूर पैसे टाकले आहेत आणि तो आपल्याला काही प्राप्त करू देते. हे कसे केले जाते? दरवाजातून बाहेर पडल्यावर तुम्हाला एक पाकीट सापडेल किंवा आपले कार्यस्थळ आपल्याला बोनस देऊ शकते. अश्याप्रकारे, तो तुम्हाला पैसे मिळवून देण्यासाठी व्यवस्था करते. ते कसे केले जाते? तो तुमची विनाशर्त मदत कशी काय करू शकतो? त्याग नाही तर प्राप्ती नाही. जर त्यास गरज असेल तर तो तुमचे काही गोंग घेईल किंवा तुम्ही साध्य केलेले तान काढून घेईल. त्याला या गोष्टी हव्या असतात.

हे बनावटी बुध्द कधी कधी खूप धोकादायक असतात. त्यांमु उघडे असलेले आमचे अनेक अभ्यासी असे विचार करतात की, त्यांनी बुध्दांना पाहिले आहे.

कोणी म्हणेल की, बुद्धांचा एक समूह आज या साधना स्थळामध्ये आला; ज्यामध्ये अमुक नावाचे बुद्ध त्या समूहाचे नेतृत्व करित होते. हा व्यक्ती काल हा समूह कसा होता, आज हा समूह कसा आहे; त्याचे वर्णन करेल. लवकरच एक समूह निघून गेल्यानंतर लगेच दुसरा समूह येतो. ते कोण आहेत? ते फक्त या श्रेणीतील आहेत. ते खरे बुद्ध नाहीत तर बनावटी आहेत. अशी असंख्य प्रकरणे आहेत.

हेच जर साधना स्थळामध्ये घडून आले तर ते अधिकच धोकादायक असेल. जर भिक्षु त्याची पूजा करतात तर तो त्यांच्यावर ताबा मिळवेल, “तुम्ही माझी उपासना करित नाही का? आणि तुम्ही ते एका स्पष्ट मनाने करित आहे ! बरे, तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा नाही का? मी तुमची काळजी घेईल आणि साधना अभ्यास कसा करायचा ते सांगेन.” ते त्याच्याकरीता व्यवस्था करतील. जर ते साधना पूर्ण करतात तर ते कुठे जातील? साधना अभ्यास त्याच्याद्वारे नियोजित केला असल्यामुळे उच्चस्तरावरील अभ्यासाची कोणतीही विचारधारा तुम्हाला स्वीकारणार नाही. ते तुमच्यासाठी सर्व गोष्टीची व्यवस्था करित असल्याने तुम्हाला भविष्यात त्याचे अनुसरण करावे लागेल. तर मग, तुमची साधना व्यर्थच समाप्त होणार नाही का? मी असे म्हटले आहे की, आता मानवजातीला साधनेमध्ये उचित फलावस्था प्राप्त करणे अत्यंत अवघड आहे. अश्या घटना बऱ्याच सामान्य आहे. तुमच्यापैकी अनेकांनी सुप्रसिद्ध पर्वतांमध्ये आणि प्रमुख नद्यांच्या कडेला बुद्ध-प्रकाश पाहिला असेल. त्यातील बहुतेक जण या वर्गात मोडतात. त्यांच्यात उर्जा असते आणि ते स्वतःस प्रदर्शित करू शकतात. एक खरा महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती सहजच स्वतःला प्रदर्शित करित नाही.

पूर्वी, तथाकथित सांसारिक बुद्ध आणि सांसारिक ताओ तुलनेने फार कमी होते. तथापि, आता मात्र अनेक आहेत. जेव्हा ते दुष्कार्य करतात, तर उच्चतर जीवन त्यांना ठार करेल. जेव्हा हे होणार असते तेव्हा ते धावत जातील व बुद्ध मूर्तीवर येतील. सहसा, एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती सहजच साधारण लोकांच्या नियमांमध्ये हस्तक्षेप करत नाही. एका महान ज्ञानप्राप्त व्यक्तीचा स्तर जितका उच्च, तितकेच तो किंवा ती साधारण लोकांच्या नियमांमध्ये हस्तक्षेप करायची कमी तसदी घेईल. किंबहुना घेणारच नाही. अखेरीस, हे उच्चतर जीव अचानकपणे वीज पाडून एका बुद्ध मूर्तीस खंडित करणार नाही; कारण तो किंवा ती अश्या गोष्टी करणार नाही. अश्याप्रकारे, जर ते बनावटी बुद्ध वा ताओ बुद्ध मूर्तीवर चढतात तर हे

उच्चतर जीव त्यांना एकटे सोडून देईल. त्यांना मारले जाणार आहे, हे त्यांना माहिती असते; म्हणून ते पळून जाण्याचा प्रयत्न करतील. परिणामतः, तुम्ही ज्यांना बघता ते खरे बोधिसत्व ग्वानयीन आहेत काय? तुम्ही ज्यांना बघता ते एक खरे बुध्द आहेत काय? हे सांगणे कठीण आहे.

आपल्यापैकी अनेकजण या विषयाबद्दल विचार करू शकतात, “आम्ही घरातील बुध्द मूर्तीचे काय करावे?” कदाचित, बहुतेक लोकांनी माझ्याबद्दल विचार केला आहे. अभ्यासींना साधना अभ्यासात मदत करण्याकरीता, मी तुम्हाला हे सांगत आहे की आपण असे करू शकता. हाताने बुध्द मूर्तीस धरत तुम्ही माझी पुस्तक, कारण की पुस्तकामध्ये माझे छायाचित्र आहे किंवा माझा फोटो घेऊ शकता; मग आपण *बृहत कमलपुष्प हस्तमुद्रा*^६ बनवू शकता व मास्टरांना प्रतिष्ठापनेकरीता विनंती करा, जसे की तुम्ही मला विनंती करत आहे. हे अर्ध्या मिनिटात केले जाईल. मी सर्वांना सांगतो आहे की, हे केवळ आमच्या अभ्यासींकरीताच केले जाऊ शकते. हे प्रतिष्ठापन आपले नातेवाईक किंवा मित्रांसाठी कार्य करणार नाही, कारण आम्ही फक्त अभ्यासींची देखरेख करू शकतो. काही लोक म्हणतात की, ते माझे फोटो त्यांच्या नातेवाईकांच्या किंवा मित्रांच्या घरी दुष्ट प्रेतांना दूर ठेवण्यासाठी घेऊन जातील. मी येथे साधारण लोकांकरीता दुष्ट प्रेतांना दूर ठेवण्यासाठी आलेलो नाही - हा मास्टरांचा सर्वाधिक वाईट अनादर असेल.

सांसारिक बुध्द आणि सांसारिक ताओबद्दल बोलायचे तर तेथे आणखी एक परिस्थिती आहे. प्राचीन चीनमध्ये, दुर्गम पर्वत आणि घनदाट जंगलात साधना अभ्यास करणारे अनेक लोक होते. ते आज तेथे का नाहीत? खरं तर, ते नाहीसे झाले नाहीत. ते केवळ साधारण लोकांना कळू देत नाहीत आणि त्यांच्यापैकी एक सुध्दा हरविलेला नाही. या सर्वांकडे असाधारण क्षमता आहेत. हे असे नाही की ते या इतक्या वर्षात आसपास नाहीत - ते अजूनही सभोवताली आहेत. आजही, जगात त्यांच्यातील कित्येक हजारो लोक आहेत. आमच्या देशात तुलनेने ते काहीसे अधिक आहेत. विशेषतः, त्या प्रसिध्द विशाल पर्वतांमध्ये आणि प्रमुख नद्याच्या कडेने, ते काही उंच पर्वतांभोवती देखील आहेत. परंतु ते त्यांच्या गुफा अलौकिक शक्तींनी सीलबंद करतात; जेणेकरून आपण त्यांना पाहू शकत नाही. त्यांची साधना प्रगती तुलनेने मंदगती असते आणि त्यांच्या पध्दती तुलनेने विचित्र आहेत; कारण की त्यांनी साधनेचे सार प्राप्त केले नाही. तर दुसरीकडे, आम्ही व्यक्तीच्या मनाला

थेट लक्ष्य करतो आणि विश्वाच्या सर्वोच्च गुणधर्मानुसार व विश्वाच्या स्वरूपानुसार साधना अभ्यास करतो. स्वाभाविकपणे, गोंग जलदगतीने वाढत जातो. याच कारणामुळे साधना अभ्यासाचा मार्ग एका पिरॅमिडसारखा असतो : फक्त मध्यवर्ती मार्ग हाच मुख्य रस्ता असतो. त्या लोकांकरीता जे आपल्या साधनेमध्ये बाजूमार्ग आणि लघु मार्ग घेतात, त्यांचे शिनशींग स्तर उच्च नसेल. व्यक्ती साधनेचा उच्चस्तर साध्य न करताच एका निम्न स्तरावर ज्ञानप्राप्त होवू शकतो; परंतु ते खऱ्या साधना अभ्यासाच्या मुख्य मार्गापासून फार निम्नतर असतात.

अश्या प्रकारच्या साधना मतातुन व्यक्ती एक शिष्य सुध्दा बनवितो. कारण हा अभ्यास साधनेच्या स्तरावर केवळ तेवढाच उंच पोहचू शकतो व व्यक्तीचे शिनशींग स्तर केवळ तेवढेच उंच वाढू शकते. सर्व शिष्य केवळ या स्तरापर्यंत साधना अभ्यास करतात. एक बाजू-मार्ग अभ्यास पध्दती साधनेच्या जेवढ्या बाहेरील किनाऱ्यावर असेल, तेवढ्याच जास्त त्याच्या आवश्यकता असतील व तेवढाच त्याचा साधना अभ्यास अधिक गुंतागुंतीचा असेल; कारण ते साधनेचा सार समजू शकत नाही. साधनेमध्ये व्यक्तीने मुख्यत्वे स्वतःच्या शिनशींगची साधना करावी. त्यांना अजूनही हे समजत नाही आणि ते मानतात की, ते फक्त त्रास सहन करूनच साधना अभ्यास करू शकतात. म्हणूनच, एका प्रदीर्घ काळानंतर आणि कित्येक शंभर वर्ष किंवा हजार वर्षांहून अधिक काळ साधना अभ्यास केल्यानंतर त्यांना केवळ थोडेसेच गोंग प्राप्त झाले. वस्तुतः ते असे नाही की, त्यांनी त्रास सहन करूनच गोंग मिळविला आहे. तर तो त्यांना कसा प्राप्त होतो? हे एका सामान्य माणसाच्या विषयासदृश आहे : तारुण्यात व्यक्तीला भरपूर आसक्ती असतात; परंतु ज्यावेळी व्यक्ती वृद्ध होतो, काळानुसार व्यक्तीचे भविष्य निराशावादी दिसून येते. त्या आसक्ती नैसर्गिकपणे त्यागल्या जातात आणि जीर्ण होतात. हा बाजू-मार्गाचा अभ्यास देखील हीच पध्दती वापरतो. ते बघतात, साधनेत प्रगती करण्यासाठी जेव्हा एखादी व्यक्ती बैठक ध्यान, मनाची अचेतन अवस्था आणि त्रासावर विसंबते; ती व्यक्ती सुध्दा आपले गोंग वाढवू शकते. मात्र, त्यांना हे ठाऊक नसते की, त्यांची साधारण लोकांची आसक्ती या प्रदीर्घ व कटू काळात हळूहळू कमी झाली आहे व त्या आसक्तींना हळूहळू सोडून दिल्यामुळे ते गोंग वाढले गेले आहे.

आमच्या अभ्यासाचे एक लक्ष्य आहे व ते त्या आसक्तींना खरोखरच निर्देशित करते. त्यांचा त्याग करूनच व्यक्ती साधनेमध्ये अत्यंत जलद प्रगती करतो. मी

अश्या काही ठिकाणी गेलो, जेथे माझी बहुधा अशा लोकांसोबत गाठ पडायची; ज्यांनी अनेक वर्षे साधना अभ्यास केले होते. ते म्हणाले, “कुणालाही हे ठाऊक नाही, आम्ही येथे आहोत. तुम्ही जे करित आहे, त्यामध्ये आम्ही काहीही हस्तक्षेप करणार नाही किंवा कोणत्याही प्रकारचा त्रास देणार नाही.” हे लोक तुलनेने चांगले असलेल्यांच्या श्रेणीतील आहेत.

काही वाईट लोक देखील आहेत, ज्यांच्याशी आम्हाला सामना करावा लागला. उदाहरणार्थ, जेव्हा मी प्रथमच ग्विडू^७ मध्ये एका वर्गास शिकविले, वर्गादरम्यान कुणीतरी माझा शोध घेत आला व म्हणाला की, त्याचे महागुरु मला भेटू इच्छितात. त्याने आपल्या महागुरूचे वर्णन केले आणि त्यांनी कित्येक वर्षांपासून कसा साधना अभ्यास केला होता, हे सांगितले. मला असे आढळले की, ही व्यक्ती नकारात्मक ‘ची’ धारण करून आहे व तो एका रोगत व पिवळ्या चेहऱ्यासह अतिशय दुष्ट दिसत होता. मी म्हटले की, माझ्याकडे त्यांना भेटण्यासाठी वेळ नाही व त्यांना नकार दिला. परिणामस्वरूप, त्याचा वृद्ध महागुरु संतापला आणि त्याने मला त्रास देण्याचे आरंभले व दररोज त्रास देण्याचे चालूच ठेवले. मला इतरांशी लढायला आवडत नाही आणि तो लढण्या योग्यही नव्हता. जेव्हा-जेव्हा तो माझ्यावर काही वाईट गोष्टी आणायचा, तेव्हा-तेव्हा मी त्या दूर करित असे; त्यानंतर मी माझे व्याख्यान पुर्ववत सुरू ठेवीत असे.

मिंग राजघराण्यात ‘एक ताओवादी होता, त्यास त्याच्या ताओ साधनेवेळी एका सर्पाने बाधित केले होते. नंतर हा ताओ अभ्यासी आपली साधना पूर्ण न करताच मरण पावला. त्या सर्पाने त्या ताओवादीच्या शरीराचा ताबा घेतला व एक मनुष्य रूप धारण केले. त्या मनुष्याचा महागुरु मनुष्य रूपात एक सर्प होता. त्याचे स्वभाव बदलेले नसल्याने त्याने मला त्रास देण्याकरीता स्वतःस एका मोठ्या सर्पात रूपांतरित केले. मी विचार केला की, तो मयदिपलीकडे गेला आहे; त्यामुळे मी त्याला माझ्या हातात पकडले. मी एक अत्यंत शक्तिशाली गोंग, ज्यास “विघटनकारी गोंग” म्हणतात; त्याचे खालचे शरीर विघटित करण्याकरीता व त्याला पाण्यात रूपांतरित करण्याकरीता वापरले. त्याचे वरचे शरीर घरी परत पळून गेले.

एके दिवशी त्या व्यक्तीच्या शिष्याने ग्विडू येथील आमच्या सूचना केंद्रातील स्वयंसेवक संचालकाशी संपर्क साधला; ज्याने तिला सांगितले की, त्याचे महागुरु तिला भेटू इच्छितात. संचालिका तेथे गेली आणि एका अंधाच्या गुहेत शिरली,

जिथे ती हिरव्या रंगाच्या प्रकाशाने चमकणाऱ्या डोळ्यांच्या एका बसलेल्या सावली खेरीज काहीच पाहू शकत नव्हती. जेव्हा तो डोळे उघडायचा, गुहेमध्ये प्रकाश होत असे. जर डोळे बंद असेल तर गुहेत पुन्हा अंधार होई. त्याने एका स्थानिक बोलीमध्ये असे म्हटले, “ली होंगझी परत येत आहेत आणि यावेळी आमच्यापैकी कुणीही त्यांना परत त्रास देणार नाही. मी चुक होतो. ली होंगझी लोकांना मुक्ती प्रदान करण्यासाठी येत आहेत.” त्याच्या शिष्याने त्याला म्हटले, “महागुरू, कृपया उठून उभे राहा; तुमच्या पायांना काय झाले आहे?” त्याने उत्तर दिले, “माझे पाय जखमी झाल्यामुळे मी उभा राहू शकत नाही.” ते जखमी कसे झाले हे विचारले असता, त्यांनी आपल्या समस्या निर्माण करण्याच्या प्रक्रियेचे वर्णन सुरु केले. बीजिंगमध्ये १९९३ मधील ओरिएंटल स्वास्थ प्रदर्शनीमध्ये त्याने परत एकदा माझ्यासोबत हस्तक्षेप केला. त्याने नेहमीच वार्ड कृत्ये केले असल्याने आणि माझ्या दाफाच्या शिकवणी मध्ये बाधा पोहचविल्यामुळे मी मग त्यास पूर्णपणे नष्ट केले. तो पूर्ण नष्ट झाल्यावर, त्याचे सर्व सम-वयस्क, तरुण आणि वृद्ध, महिला व पुरुष, सर्वच कार्यवाही करू इच्छित होते. त्यावेळी, मी काही शब्द बोललो. ते सर्व चकित झाले व इतके घाबरले की त्यांच्यापैकी कुणीच काहीच करण्याचे धाडस केले नाही. त्यांना देखील काय चालले होते, ते समजले. त्यांच्यापैकी काही अजूनही पूर्णतः साधारण लोक होते, जरी त्यांनी बऱ्याच काळापासून साधना अभ्यास केला होता. ही काही थोडी उदाहरणे आहेत, जे मी तुम्हाला प्रतिष्ठापन विषयावर बोलत असतांना देतो.

ज्युयु कं किंवा झाडफुंक कचा विषय

‘ज्युयु कं’ किंवा ‘झाडफुंक’ चा विषय काय आहे? साधकांच्या समुदायात चिगोंग शिकविण्याच्या क्रमात अनेक चिगोंग अभ्यासी झाडफुंकला साधनेचा एक प्रवर्ग असल्यासारखे म्हणून शिकवितात. प्रत्यक्षात, ते साधना अभ्यासाच्या एका प्रवर्गाचे असे काहीतरी नाही. ते कौशल्य, मंत्र आणि तंत्र म्हणून शिकवले जाते. त्यामध्ये चिन्ह काढणे, अगरबत्ती पेटविणे, कागद जाळणे, मंत्रोच्चार इत्यादीं स्वरूपांचा वापर केला जातो. ते आजारांना बरे करू शकतात आणि त्यांच्या उपचार पध्दती खूपच विलक्षण आहेत. उदाहरणार्थ, जर एखाद्याला त्याच्या चेहऱ्यावर फोड आला असेल तर अभ्यासी सिंदूरमध्ये बुडविलेल्या पेन ब्रशच्या साहाय्याने जमिनीवर एक वर्तुळ काढेल आणि वर्तुळाच्या मध्यभागी "X" अशी फुली मारेल.

तो मग तिला तेथे वर्तुळाच्या मध्यभागी उभे राहण्यास सांगत मंत्रोच्चार करणे आरंभ करेल. तो रेखांकन करणे तोपर्यंत चालूच ठेवेल जोपर्यंत तो ब्रश-पेनच्या साहाय्याने त्या फोडावर एक टिंब बनवित नाही आणि तेव्हाच मंत्रोच्चार बंद होईल. तो तिला सांगेल की, ती आता ठीक आहे. जेव्हा ती फोडाला हात लावते, ती त्याला खरेच लहान झाल्याचे बघते व तिला आता ते दुखण्यासारखे वाटत नाही; याकरीता हे प्रभावी असू शकते. तो लहान-सहान आजारांना बरे करू शकतो, पण मोठ्या आजारांना नाही. जर तुमचा हात दुखत असेल तर तो काय करेल? तो तुम्हाला तुमचे हात बाहेर काढायला सांगत मंत्रोच्चार करणे प्रारंभ करेल. तो तुमच्या डाव्या हाताच्या हेगु बिंदूवर^{१०} फुंकर मारेल व तुमच्या उजव्या हाताच्या हेगु बिंदूतून त्यास बाहेर काढेल. तुम्हाला हवेची एक झुळूक अनुभवास येईल व जेव्हा तुम्ही तुमच्या हाताला स्पर्श करता, तर ते पूर्वीसारखेच वेदनादायी अनुभव होणार नाही. याशिवाय, काही लोक कागद पेटविणे, चिन्ह बनविणे, चिन्हे पाठविणे इत्यादी पध्दतींचा वापर करतात. ते अश्या गोष्टी करतात.

ताओ शिक्षामतातील सांसारिक बाजू मार्ग सराव पध्दती जीवन साधना करीत नाही. ते संपूर्णतः भविष्य सांगणे, फेंगशुई,^{११} भूतप्रेतांना जागविणे आणि आजार बरे करण्यासाठीच समर्पित आहेत. यापैकी बहुतेक पध्दतीव्दारे सांसारिक बाजू मार्ग उपयोगात आणल्या जातात. त्या आजारांना बरे करू शकतात; परंतु या अमलात आणलेल्या पध्दती चांगल्या नसतात. ते आजार बरे करण्यासाठी कशाचा वापर करतात, आम्ही हे दर्शविणार नाही; परंतु आमच्या दाफाच्या अभ्यासींनी त्याचा वापर करायला नको. कारण ते अत्यंत खालचे व अत्यंत वाईट संदेश धारण करून असतात. प्राचीन चीनमध्ये, उपचार पध्दतींना विषयामध्ये वर्गीकृत केले गेले आहे, जसे हड्डी-जोड पध्दती, अॅक्यूपंचर, मसाज, एक्यूपेशर, अस्थिभंग-जोड, चिगोंग उपचार, जडीबुटी उपचार इत्यादी. त्यांना अश्या अनेक विभागांमध्ये वर्गीकृत केले गेले आहे. प्रत्येक उपचार पध्दतीस एक विषय म्हटले जाते. हा 'ज्युयु क' किंवा 'झाडफुंक' तेराव्या विषयामध्ये वर्गीकृत केले असल्याने, त्याचे पूर्ण नाव 'झाडफुंकचा तेरावा विषय' असे आहे. 'ज्युयु क' किंवा 'झाडफुंक'चा विषय हे आमच्या साधना प्रवर्गातील असे काहीतरी नाही; कारण ते साधनेव्दारे प्राप्त गोंग नाही. त्याऐवजी ते एका विधीसारखे असे काहीतरी आहे.

- १ वान - हे प्रतीक चिन्ह २५०० वर्षांपेक्षाही अधिक प्राचिन आहे आणि हे ग्रीक, पेरू, चीन व भारतातील सांस्कृतिक अवशेषांमध्ये उत्खननाव्दारे बाहेर काढण्यात आले. अनेक शतके त्यास सौभाग्याचे प्रतीक, सूर्याचे प्रतीक व सकारात्मकतेचे प्रतीक मानले जात असे.
- २ चीमन विचारधारा - विचित्र मार्ग वा अपारंपारिक विचारधारा
- ३ असुर - एक दुष्ट चेतना
- ४ बोधिसत्व अवलोकितेश्वर - आपल्या करुणेसाठी प्रसिध्द, परमानंदाच्या दिव्यलोकमधील दोन वरिष्ठ बोधिसत्वापैकी एक.
- ५ नानजिंग - जियांग स्यू प्रांताची राजधानी
- ६ बृहत कमलपुष्प हस्तमुद्रा - प्रतिष्ठापनेकरीता हातांची बनविलेली एक मुद्रा.
- ७ ग्विझू - दक्षिण-पश्चिम चीनचा एक प्रांत
- ८ मिंग राजवंश - चिनी इतिहासातील १३६८ ते १६६४ इ.स. मधील काळ.
- ९ ज्युयु क : - झाडफुंक विधी किंवा प्रार्थना याचनेचा सराव
- १० हेगु बिंदू - हाताच्या मागे असलेले, अंगठा आणि तर्जनी मधील एक अक्यूपंचर बिंदू.
- ११ फेंगशुई - चीनी, भूतृश्य वाचन करण्याची एक पध्दत वा चीनी वास्तूशास्त्र.

व्याख्यान सहावे

साधना पागलपण

साधक समुदायात एक संज्ञा आहे, ज्यास 'साधना पागलपण' म्हटले जाते; जिचा लोकांवर फार मोठा असा प्रभाव आहे. विशेषतः काही लोकांनी त्यास इतके प्रसिद्ध केले आहे की, काही लोक चिगोंग अभ्यास करायला घाबरतात. जेव्हा लोक असे ऐकतात की, चिगोंग अभ्यास साधना पागलपणाकडे घेऊन जाऊ शकतो; ते त्याचा प्रयत्न करण्यास देखील खूप घाबरतील. वस्तुतः, मी तुम्हाला सांगतो आहे की, साधना पागलपण असे काही मुळीच अस्तित्वात नसते.

बऱ्याच लोकांनी प्रेत बाधेस किंवा पशु बाधेस शरीरावर ओढवून घेतले आहे, कारण त्यांचे मन उचित नव्हते. त्यांची मुख्य चेतना स्वतःवर नियंत्रण करण्यास असमर्थ असते आणि तरीही ते समजतात की हे गोंग आहे. त्यांचे शरीर बाधित करणाऱ्या प्रेत व पशुव्दारे नियंत्रित केले जाते, जे त्यांना मानसिकरित्या विचित्र बनवितात किंवा ओरडायला व किंचाळायला लावतात. जेव्हा लोक बघतात की, चिगोंग अभ्यास अश्याप्रकारचे आहे; तर ते इतके घाबरतात की ते अभ्यास करण्याचे धाडस देखील करित नाही. तुमच्यापैकी अनेकांना असे वाटते की हे चिगोंग आहे; परंतु हा चिगोंग अभ्यास कसा काय असू शकतो? ही केवळ रोगोपचार आणि स्वस्थ होण्याची सर्वाधिक निम्नतम अवस्था आहे, तरीही ती फार धोकादायक असते. जर तुम्ही गोष्टींना अश्याच प्रकारे करणे नित्याचे करून घेता तर तुमची मुख्य चेतना नेहमीच स्वतःला नियंत्रित करण्यास असमर्थ असेल. मग, तुमचे शरीर सहचेतना, बाहेरील संदेश, बाधित करणारे प्रेत वा पशु, इत्यादीं व्दारे प्रभावित केले जावू शकते. तुम्ही काही धोकादायक कृत्यांमध्ये पडू शकाल आणि साधक समुदायास मोठे नुकसान करू शकता. हे व्यक्तीच्या अनैतिक मन आणि स्वतःचा दिखावा करण्याच्या आसक्तीमुळे उत्पन्न होते - हे साधना पागलपण नसते. काही लोक तथाकथित चिगोंग गुरु कसे बनले, हे कुणालाच ठाऊक नाही; कारण ते गुरु देखील साधना पागलपणावर विश्वास ठेवतात. वास्तविकतः, चिगोंग अभ्यास व्यक्तीला साधना पागलपणाकडे नेऊ शकत नाही. बहुतेक लोक ही शब्दावली साहित्यिक कृती, मार्शल आर्ट्स कादंबरी, इत्यादी पासून शिकतात. जर तुम्ही त्यावर विश्वास करित नसाल तर तुम्ही प्राचीन पुस्तके किंवा साधनेची पुस्तके पाहू शकता, जिथे

अशा काही गोष्टी नाहीत. साधना पागलपणा कसा असू शकते? अश्या गोष्टी घडणे अशक्य आहे.

सामान्यतः असे मानले जाते की, साधना पागलपणाची अनेक स्वरूपे असतात. मी जे नुकतेच सांगितले आहे, ते देखील त्यातील एक स्वरूप आहे. कारण व्यक्तीचे मन उचित नसल्याने व्यक्ती ग्रसीत करणाऱ्या प्रेतांना किंवा पशुंना शरीरावर ओढवून घेतो आणि त्याच्याकडे विविध मानसिकता असतात, जसे दिखावा करण्यासाठी एखाद्या चिंगो ग अवस्थेच्या मागे लागणे. काही लोक अगदी असाधारण क्षमतेच्या लगेच मागे लागतात किंवा बनावटी चिंगोंगचा अभ्यास करतात. जेव्हा ते चिंगोंग अभ्यास करतात, त्यांना आपली मुख्य चेतना सोडून द्यायची सवय झालेली असते. ते सर्व गोष्टींची जागृती गमावतात व आपले शरीर दुसऱ्यांच्या स्वाधीन करतात. ते मानसिकरित्या भ्रमिष्ट होतात व आपले शरीर आपल्या सहचेतनावदारे किंवा बाह्य संदेशावदारे नियंत्रित होऊ देतात. ते काहीसे विचित्र असे वर्तन प्रदर्शित करतात. जर अश्या व्यक्तीला एखाद्या इमारतीबाहेर उडी मारायला सांगितले तर तो उडी मारेल किंवा त्याला पाण्यात बुडी मारायला सांगितल्यास तो पाण्यात बुडी मारेल. त्याला स्वतःला जगायची देखील इच्छा नसेल व त्याने आपले हे शरीर इतरांच्या स्वाधीन केले आहे. हे साधना पागलपण नव्हे तर चिंगोंग अभ्यासामध्ये भटकणे होय व ते व्यक्तीने प्रारंभी हेतूपूर्वक पध्दतीने तश्या कृती केल्यामुळे उत्पन्न होते. बरेच लोक विचार करतात की अचेतनपणे आपले शरीर डोलविणे चिंगोंग अभ्यास असतो. वास्तवतः, जर कुणी अश्या अवस्थेत चिंगोंग अभ्यास करित असेल तर ते फार गंभीर परिणामांकडे घेऊन जाऊ शकते. तो चिंगोंग अभ्यास नसतो तर ते साधारण लोकांची आसक्ती व पाठलाग करण्याच्या इच्छेमुळे घडून येते.

दुसरी परिस्थिती अशी आहे की चिंगोंग अभ्यासामध्ये जेव्हा 'ची' व्यक्तीच्या शरीरात कुठेतरी अवरुध्द होते किंवा जेव्हा 'ची' डोक्यापर्यंत जाते; परंतु खाली येऊ शकत नाही, व्यक्ती घाबरून जाईल. मानव शरीर एक लघु विश्व असते. विशेषतः, ताओ अभ्यासामध्ये जेव्हा 'ची' एका मार्गातून जाते, व्यक्ती बहुधा अश्या प्रकारच्या समस्यांचा सामना करेल. जर 'ची' त्या मार्गातून जाऊ शकत नसल्यास ती तेथेच अडकून राहिल. हे केवळ डोक्यातच नव्हे तर शरीराच्या इतर भागांमध्ये देखील घडून येऊ शकते. तथापि, व्यक्तीचे सर्वाधिक संवेदनशील स्थान त्याचे डोके असते. 'ची' डोक्याच्या अग्रभागास चढेल आणि नंतर लवकरच खाली येईल. जर 'ची' एका मार्गातून जाऊ शकत नसल्यास व्यक्ती स्वतःचे डोके जड आणि सूजलेले

अनुभव करेल, जणूकाही व्यक्तीने 'ची'ची जाड टोपी घातलेली आहे, इत्यादी; परंतु 'ची' काहीच निर्देशित करू शकत नाही आणि ती कोणतीही अडचण उत्पन्न करू शकत नाही किंवा आजार उत्पन्न करू शकत नाही. काही लोकांना चिगोंगबद्दल सत्य ठाऊक नसते आणि ते काही रहस्यमय टिप्पणी करतात, जे एका गोंधळलेल्या अवस्थेकडे घेऊन जाते. त्यानुसार लोक असा विचार करतात की, जर 'ची' व्यक्तीच्या डोक्याच्या अग्रभागास चढते व खाली येऊ शकत नाही तर व्यक्तीला साधना भ्रम व भटकंती इत्यादी होईल. परिणामी, अनेक लोक आधीच घाबरून असतात.

जर 'ची' डोक्याच्या अग्रभागास चढते आणि खाली येऊ शकत नसेल तर ती केवळ एक तात्पुरती अवस्था असते. काही लोकांसाठी, ती दीर्घकाळ किंवा अर्धा वर्ष टिकेल आणि अजूनही खाली येणार नाही. जर असे असेल तर व्यक्ती 'ची' खाली आणण्यास निर्देशित करण्यासाठी एक खरा गुरू शोधू शकतो आणि मग ती खाली येऊ शकते. चिगोंग अभ्यासामध्ये तुमच्यापैकी ज्यांची 'ची' एका मार्गातून जाऊ शकत नसेल वा खाली येऊ शकत नाही, याची कारणे त्यांनी आपले शिनशींगमध्ये शोधली पाहिजे; जेणेकरून हे निश्चित करता येईल की आपण त्या स्तरावर फार काळापर्यंत अडकलेले आहोत की काय आणि कसेही असले तरी आपण आपले शिनशींग सुधारायला पाहिजे. एकदा काय तुम्ही तुमचे शिनशींग सुधारता, तुम्ही बघाल की 'ची' खाली उतरते आहे. तुम्ही तुमच्या शिनशींगच्या सुधारणेवर भर न देता केवळ तुमच्या भौतिक शरीरातील गोंगच्या परिवर्तनाची ईच्छा ठेवता. ते फक्त तुमच्या शिनशींग सुधारण्याची वाट पाहत आहे - केवळ तेव्हाच तुम्ही एक समग्र बदल घडवू शकता. जर 'ची' खरोखरीच अवरुद्ध असेल तर ती अजून कुठलीही समस्या उत्पन्न करणार नाही. तो बहुधा आमच्या मानसिक कारकांचा खेळ असतो. याशिवाय, एका नकली चिगोंग गुरुव्दारे असे ऐकल्यावर की जेव्हा 'ची' डोक्याच्या अग्रभागास जाते; व्यक्ती भ्रमिष्ट होऊन जाईल, व्यक्ती घाबरून जाईल. या भीतीमुळे, कदाचित या व्यक्तीला काही समस्या उद्भवू शकतात. एकदा का तुम्ही घाबरले, तर ती भीतीची एक आसक्ती होवून जाते. ती एक आसक्ती नव्हे का? जर का तुमची आसक्ती दृश्यमान होते, तिला सोडून द्यायला नको का? तुम्ही तिला जेवढे अधिक घाबरता, तेवढीच जास्त ती एका आजारसारखी दिसून येईल. तुम्ही ही आसक्ती सोडून द्यायला हवी. तुम्हाला या अनुभवाव्दारे शिकायला लावले जाईल, जेणेकरून तुम्ही तुमची भीती दूर करू शकणार व तुम्ही प्रगती करू शकता.

अभ्यासींना त्यांच्या भावी साधना अभ्यासामध्ये शारीरिकदृष्ट्या आरामदायक वाटणार नाही, कारण त्यांचे शरीर अनेक प्रकारचे गोंग विकसित करतील; जे सर्व त्यांच्या शरीरात फिरत असणाऱ्या अत्यंत शक्तिशाली गोष्टी असतात. त्यामुळे तुम्हाला या मार्गाने किंवा त्या मार्गाने अस्वस्थ वाटू शकते. तुमच्या अस्वस्थतेचे कारण मुख्यत्वे हेच आहे की, तुम्हाला नेहमीच काही आजार होण्याची भीती असते. खरे तर, तुमच्या शरीरात विकसित केलेल्या गोष्टी फार शक्तिशाली असतात व त्या सर्व गोंग, असाधारण क्षमता व अनेक जीवित सत्ता असतात. जर त्या इकडे तिकडे फिरतात तर तुम्हाला शारीरिकदृष्ट्या खाज, त्रासदायक व अस्वस्थ, इत्यादी वाटेल. विशेषतः मज्जासंस्थेची टोके ही संवेदनशील असतात आणि तेथे सर्व प्रकारची लक्षणे असतील. जोपर्यंत तुमचे शरीर एका उच्च ऊर्जा पदार्थाद्वारे पूर्णपणे रूपांतरीत होत नाही तोपर्यंत तुम्हाला असे वाटेल. तरीही, ती एक चांगली गोष्ट म्हणून बघायला हवे. एक अभ्यासी म्हणून, जर तुम्ही नेहमीच स्वतःला एखाद्या साधारण व्यक्तीप्रमाणे वागविता व नेहमीच स्वतःला आजार असल्याचा विचार करता तर तुम्ही साधना अभ्यास कसा करू शकाल? साधना अभ्यासात जेव्हा एखादे दुःख येते तेव्हा जर तुम्ही अजूनही स्वतःला एका साधारण व्यक्तीसारखे वागविले तर मी म्हणेल की त्याक्षणी तुमचे शिनशींग साधारण लोकांच्या स्तरावर खाली आले आहे. किमान या विशिष्ट विषयावर तरी तुम्ही एका साधारण लोकांच्या स्तरावर खाली आले आहात.

खरे अभ्यासी म्हणून आम्ही विषयांना साधारण लोकांच्या दृष्टिकोनातून पाहण्याऐवजी एका अत्यंत उच्च स्तरावरून पाहावयास हवे. जर तुम्ही विश्वास करता की, तुम्ही आजारी आहे. यामुळे तुम्ही खरोखरच आजारी पडू शकता. याचे कारण, एकदा काय तुम्ही असे समजता की तुम्ही आजारी आहे; तुमचा शिनशींग स्तर साधारण लोकांच्या स्तराएवढाच असेल. विशेषतः, या परिस्थितीमध्ये चिगोंग अभ्यास व खरा साधना अभ्यास आजाराकडे घेऊन जात नाही. हे ज्ञात आहे की आजारी पडण्याची वास्तविक कारणे सत्तर टक्के मानसिक आणि तीस टक्के शारीरिक असतात. सामान्यतः, व्यक्ती मानसिक नैराश्य अनुभवतो. मन हे हाताळू शकत नाही आणि आजाराची स्थिती एकदम वाईट होण्यापूर्वी व्यक्तीला गंभीर मानसिक भार सहन करावा लागतो. हे बहुधा असे घडते. उदाहरणार्थ, एकदा एका व्यक्तीला बेडवर बांधण्यात आले. त्यांनी त्याचा एक हात घेतला व त्याला सांगितले की, ते त्या हाताला रक्त काढण्याकरीता थोडासा चिरा देणार आहेत. नंतर त्यांनी त्या

व्यक्तीच्या डोळयावर पट्टी बांधली आणि त्याच्या हाताला एकदाच ओरखडले. (त्याला मुळीच कापले गेले नव्हते व रक्त देखील सांडत नव्हते.) पाण्याचा एक नळ चालू करण्यात आला, जेणेकरून तो पाणी गळतांना ऐकू शकेल व अश्या तऱ्हेने त्या व्यक्तीने विचार केला की त्याचे रक्तच गळत आहे. तो व्यक्ती त्यानंतर लगेचच मरण पावला. वस्तुतः, त्यास कापले गेले नव्हते वा रक्तही काढले गेले नव्हते – ते नळाचे पाणी होते, जे गळत होते. त्याच्या मानसिक कारकांनी त्याचा जीव घेतला. जर तुमचा नेहमीच विश्वास असेल की तुम्ही आजारी आहे तर तुम्ही परिणामस्वरूप कदाचित स्वतःला आजारी बनवाल. कारण तुमचे शिनशींग साधारण लोकांच्या स्तराला खाली आले आहे. अर्थातच, एक साधारण व्यक्ती म्हणून तुम्हाला आजार होतील.

एक अभ्यासी म्हणून, जर तुम्ही नेहमीच असा विचार करता की तो एक आजार आहे; तेव्हा तुम्ही प्रत्यक्षात त्याला आमंत्रित करित आहे. जर तुम्ही एखादा आजार मागता तर तो तुमच्या शरीराच्या आत प्रवेश करेल. एक अभ्यासी म्हणून, आपले शिनशींग स्तर उच्च असायला हवे. आपण नेहमीच काळजी करू नये की हा एक आजार आहे; कारण आजारपणाची ही भीती देखील एक आसक्ती असते आणि ती तुमच्याकरीता अडचणींना घेऊन येऊ शकते. साधना अभ्यासामध्ये, व्यक्तीला कर्म नष्ट करण्याची आवश्यकता असते व ते दुःखदायी असते. व्यक्ती आपला गोंग आरामशीरपणे कसा वाढवू शकतो? अन्यथा व्यक्ती मग आपली आसक्ती कशी काढून टाकू शकेल? मी तुम्हाला बौद्ध धर्माधील एक कथा सांगतो. एकदा एक व्यक्ती होता, जो साधनेमध्ये बऱ्याच प्रयत्नानंतर एक अरहत बनला; तो जसाही साधनेमध्ये फलपदवी प्राप्त करणार होता व अरहत बनणार होता, तो आनंदी कसा होणार नाही? तो त्रिलोकांच्या पलीकडे जाणार होता ! मात्र, हा आनंद देखील एक आसक्ती असते – उत्साह व अभिमानाची आसक्ती. एका अरहतने आसक्तीपासून मुक्त असले पाहिजे व अप्रभावित हृदयाचे असले पाहिजे; परंतु तो अयशस्वी ठरला आणि त्याची साधना व्यर्थ ठरली. तो अयशस्वी झाला असल्याने त्याला पुन्हा एकदा सुरुवात करावी लागली. त्याने परत साधना चालू केली. खूप वेदनादायक प्रयत्नानंतर तो आपल्या साधनेत पुन्हा यशस्वी झाला. यावेळी तो पुन्हा घाबरला आणि स्वतःला आपल्या मनामध्ये आठवण करून दिली, “ मला उत्साहीत व्हायला नको. अन्यथा मी पुन्हा अपयशी होईल.” या भीतीपोटी तो पुन्हा अयशस्वी ठरला. भीती देखील एक प्रकारची आसक्ती असते.

दुसरी परिस्थिती असते : जेव्हा एखादी व्यक्ती मनोविकृत होते, तेव्हा या व्यक्तीला साधना पागलपण झाल्याचा ठपका ठेवला जाईल. तेथे अशी काही लोक असतात, जे आपल्या मनोविकृतीच्या उपचाराकरीता माझी वाट देखील पाहत असतात! मी असे म्हणून की, मनोविकृती एक आजार नसतो आणि माझ्याकडे अश्या गोष्टींची काळजी घेण्यासाठी वेळ देखील नाही. असे का? याचे कारण, मनोविकृत असलेल्या रुग्णांमध्ये कुठलेही विषाणू नसतात आणि त्याच्या शरीरात पॅथोलॉजिकल परिवर्तन किंवा संक्रमण नसते; माझ्या मते तो एक आजार नसतो. मनोविकृती तेव्हा उद्भवते जेव्हा व्यक्तीची मुख्य चेतना अत्यंत कमजोर होते. ती किती कमजोर होऊ शकते? ती अश्या व्यक्तीसारखी असेल, जी कधीच स्वतःच्या शरीराचा ताबा घेऊ शकत नाही. एका मानसिक रुग्ण व्यक्तीची मुख्य चेतना अगदी अशीच असते. तीला यापुढे त्याच्या शरीराला सांभाळावेसे वाटत नाही. ती सदैव संभ्रमित अवस्थेत असते व जागृत राहू शकत नाही. यावेळी, व्यक्तीची सहाय्यक चेतना किंवा बाह्य संदेश त्यास विघ्न करतील. प्रत्येक आयामात अनेकानेक स्तर असतात. सर्व प्रकारचे संदेश त्याला विचलित करतील. याशिवाय, एखाद्याच्या मुख्य चेतनेने पूर्वजन्मी अनेक दुष्कृत्ये केली असतील आणि देनदारांना त्याला नुकसान करायचे असेल. सर्व प्रकारच्या गोष्टी घडू शकतात. आम्ही असे म्हणु की, ती ही मनोविकृती होय. मी तुमच्याकरीता ती कशी दुरुस्त करू शकतो? मी असे म्हणेल की, व्यक्ती वास्तविकपणे अश्याप्रकारे मनोविकृती प्राप्त करतो. त्याबद्दल काय केले जाऊ शकते? त्या व्यक्तीला शिक्षित करा व त्यास जागृत होण्यास मदत करा; परंतु असे करणे फार कठीण असते. तुम्ही बघाल की, जेव्हा एखाद्या मनोरूग्णालयातील डॉक्टर आपल्या हातामध्ये विद्युतीय झटका देणारा दंडुका घेतो, रोगी तत्काळच इतका घाबरतो की तो काहीच विसंगत बोलत नाही. असे का होते? त्याक्षणी, त्या व्यक्तीची मुख्यचेतना सतर्क होते आणि तिला विद्युतीय झटक्याची भीती वाटते.

सहसा, एकदा का व्यक्ती साधनेच्या दारात प्रवेश करतो; त्याला साधना पुढे चालु ठेवायची ईच्छा असते. प्रत्येकाकडे बुध्द स्वभाव व साधनेकरीता हृदय असते. म्हणूनच हे शिकल्यानंतर अनेक अभ्यासी त्यांच्या उर्वरित आयुष्यभर साधना करतील. तो साधनेमध्ये यशस्वी होऊ शकतो किंवा ताओ प्राप्त करू शकतो, याने काही फरक पडत नाही. या व्यक्तीचे ताओचे पालन करण्याचे हृदय आहे व त्याला त्याचा नेहमीच अभ्यास करण्याची ईच्छा आहे. प्रत्येकाला माहित आहे की, ही व्यक्ती चिंगोंग अभ्यास करते. त्याच्या कार्यस्थळावरील लोकांना हे माहित असते आणि

त्याच्या संपूर्ण परिसरात तसेच शेजारी राहणाऱ्या लोकांना सुध्दा हे माहित असते; परंतु याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : खऱ्या साधना अभ्यासाच्या संदर्भात सांगायचे तर, काही वर्षांपूर्वी असा खरा साधना अभ्यास कोण शिकवित होते? कुणीही नाही. जर व्यक्ती खरेच साधना अभ्यास करतो, केवळ तेव्हाच व्यक्तीच्या जीवनाचा प्रवास बदलला जावू शकतो. परंतु एक साधारण व्यक्ती म्हणून, ही व्यक्ती फक्त रोगोपचार आणि सुदृढतेकरीता चिगोंग अभ्यास करित आहे; तर त्याचे जीवन मार्ग कोण बदलेल? एक सामान्य व्यक्ती म्हणून तो एक दिवस आजारी होईल किंवा दुसऱ्या दिवशी काही अडचणींचा सामना करेल. एके दिवशी कदाचित त्याला मनोविकृती होवू शकते किंवा तो मृत होऊ शकते. एका साधारण व्यक्तीचे संपूर्ण जीवन अगदी असेच असते. जरी तुम्ही व्यक्तीला पार्कमध्ये चिगोंगचा अभ्यास करतांना बघता, तरीही वास्तविकतः तो खरेच साधना अभ्यास करित नसतो. त्याला उच्च पातळीवर साधना अभ्यास करायचा असला तरीही एक उचित मार्ग मिळाल्याशिवाय तो यशस्वी होऊ शकत नाही. या व्यक्तीकडे एका उच्चस्तरावर साधना करायची केवळ एक इच्छा असते. ही व्यक्ती अद्यापही रोगोपचार आणि शरीर स्वास्थ्याच्या निम्न पातळीवरील एक चिगोंग अभ्यासी आहे. कुणीही त्याचा जीवन मार्ग बदलणार नाही, म्हणून त्याला आजार होतील. जर व्यक्ती सदगुणांची किंमत करित नसेल तर त्याचा आजार देखील बरा होणार नाही. एकदा का व्यक्ती चिगोंगचा अभ्यास करतो; तर त्याला कुठलाही आजार होणार नाही, हे सत्य नाही.

व्यक्तीने मनापासून साधना अभ्यास करायला हवा व स्वतःच्या शिनशींगवर लक्ष द्यायला हवे. केवळ खऱ्या साधना अभ्यासाव्दारेच व्यक्तीचे रोग नष्ट केले जाऊ शकतात. चिगोंग अभ्यास हा एक शारीरिक व्यायाम नसून साधारण लोकांच्या पलीकडील काहीतरी असल्याने तेथे साधकांकरिता नियम व आदर्श उच्चतर असायला पाहिजे. व्यक्तीने लक्ष्य प्राप्त करण्याकरीता त्यांचे पालन करायला पाहिजे. तरीही अनेक लोकांनी असे केले नाही आणि ते साधारण लोक म्हणूनच राहिले. म्हणूनच, जेव्हा वेळ येईल तर ते अजूनही आजारी पडतील. या व्यक्तीस एक दिवस अचानक मेंदूच्या शिरामध्ये गाठीचा रोग होऊ शकतो. अचानक कुठलाही रोग होऊ शकतो किंवा मनोविकृती होऊ शकते. प्रत्येकाला माहित आहे की, तो चिगोंगचा अभ्यास करतो. एकदा काय तो मनोविकृत होतो; लोक म्हणतील, “ त्यास साधना पागलपण झाले आहे.” आणि ते लेबल त्यास चिकटवले जाईल. प्रत्येकाने याबद्दल विचार करा : असे करणे तर्कसंगत आहे काय? एका सामान्य व्यक्तीस सत्य माहित नसते.

अगदी निष्णात अभ्यासी किंवा कित्येक अभ्यासींना देखील त्याची सत्यता माहित नसते. जर हा व्यक्ती घरी मनोविकृत होतो तर ते कमी समस्यापूर्ण असू शकेल; तरीही इतर म्हणतील की, त्यास ते चिगोंग अभ्यासामुळेच प्राप्त झाले आहे. जर ही व्यक्ती व्यायाम स्थळावर मनोविकृत होते तर ते भयंकर होईल. एक मोठे लेबल चिकटविले जाईल, ज्यास प्रयत्नानंतरही काढणे अशक्य असेल. वर्तमानपत्र अशी बातमी छापतील की चिगोंग अभ्यासाने त्याला साधना पागलपणाकडे नेले. काही लोक चिगोंगबद्दल काहीच माहिती नसतांना देखील त्याचा केवळ विरोध करतात. “पहा, काही वेळेपूर्वी तो तेथे चिगोंग व्यायाम करतांना चांगला होता व तो आता असा झाला आहे.” एक साधारण व्यक्ती म्हणून त्याच्यासोबत जे घडायला हवे, ते घडेल. त्याला इतर आजार होऊ शकतात किंवा इतर समस्यांचा सामना करावा लागेल. प्रत्येक गोष्टीसाठी चिगोंगला दोष देणे, तर्कसंगत आहे काय? ते एखाद्या इस्पितळाच्या डॉक्टरसारखे आहे : तो एक डॉक्टर असल्याने त्याने आयुष्यात कधीच आजारी पडायला नको - त्यास अश्याप्रकारे कसे समजले जाऊ शकते?

म्हणूनच, असे म्हटले जाऊ शकते की अनेक लोक चिगोंगबद्दल वास्तविक सत्य किंवा त्यामागे असलेल्या नियमांना न जाणता बिनडोकपणे टिप्पणी करतात. एकदा काय समस्या उद्भवली, चिगोंगवर सर्व प्रकारचे लेबले चिकटविले जातात. चिगोंग समाजामध्ये फारच थोड्या काळासाठी लोकप्रिय आहे. बरेच लोक हट्टी दृष्टीकोन धरून असतात व नेहमी त्यास अमान्य करतात, त्याची निंदा करतात आणि नाकारतात. या लोकांची कुठल्या प्रकारची मानसिकता आहे, हे कुणालाच कळत नाही. त्यांना चिगोंगचा तिटकारा वाटतो, जणुकाही चिगोंगला त्यांच्याशी काही कर्तव्य आहे. एकदा काय चिगोंग शब्द पुढे आणला जातो, ते त्याला कल्पनाविद् म्हणतात. चिगोंग एक विज्ञान आहे आणि ते एक उच्चतर विज्ञान आहे. त्या लोकांच्या मानसिकता खूप दुराग्रही असल्याने व त्यांचे ज्ञान अगदीच संकुचित असल्याने असे घडून येते.

साधक समुदायात एक आणखी परिस्थिती आहे, ज्यास “चिगोंग अवस्था” म्हणतात. अश्या व्यक्तीला मानसिक भ्रम असतात; परंतु साधना पागलपणा नाही. या स्थितीतील व्यक्ती असामान्यपणे तर्कसंगत असतो. प्रथम मी चिगोंग अवस्था काय आहे, हे सर्व समजावून सांगतो. हे ज्ञात आहे की, चिगोंग अभ्यासात व्यक्तीच्या जन्मजात गुणांचा विषय समाविष्ट असतो. जगामध्ये प्रत्येक देशात धर्मावर विश्वास ठेवणारी लोक आहेत. अनेक हजार वर्षांपासून चीनमधील लोक बौद्ध धर्म किंवा

ताओमध्ये विश्वास ठेवत आलेली आहेत. ते असे मानतात की, चांगली कार्ये केल्याने चांगले फळ प्राप्त होते, तर वाईट केल्याने वाईट परतावा मिळतो. परंतु काही लोक यावर विश्वास ठेवत नाहीत. विशेषतः, महान सांस्कृतिक क्रांतीच्या काळात त्यावर टीका करण्यात आली आणि त्याला अंधश्रद्धा म्हणून लेबल चिकटविले गेले. काही लोक ते सर्व ज्यास ते समजू शकत नाही, जे पाठ्यपुस्तकामधून शिकविले गेले नाही, ज्याला आधुनिक विज्ञानाने अद्यापही विकसित केले नाही व ज्याला अजूनही समजले गेले नाही, या सर्वाना अंधश्रद्धा मानतात. काही वर्षापूर्वी असे बरेच लोक होते; परंतु आता त्यापैकी फार थोडीच शिल्लक आहेत. जरी तुम्ही काही गोष्टी स्विकारत नसणार, त्या आधीच आमच्या आयामामध्ये वास्तवतः प्रदर्शित झालेल्या आहेत. तुम्ही त्यांना स्वीकृत करायचे धाडस करीत नाही; परंतु आता लोकांना त्यांच्याबद्दल बोलण्याचे धाडस आहे. त्यांनी चिगोंग अभ्यासाबद्दल ऐकून किंवा प्रत्यक्ष बघून काही तथ्य शिकले आहे.

काही लोक एवढे दुराग्रही असतात की, एकदा काय तुम्ही चिगोंगचा उल्लेख करता तर ते तुम्हाला त्यांच्या अंतःकरणातून हसतील. ते असे मानतात की, तुम्ही अंधश्रद्धाळू होत आहात आणि खूप हास्यास्पद आहात. जसजसे तुम्ही चिगोंग अभ्यासातील गोष्टींचा विषय काढता, ते तुम्हाला मुर्खात काढतील. जरी अशी व्यक्ती पूर्वग्रहदूषित असली तरी त्याचे जन्मजात गुण वाईट नसू शकतात. जर त्याच्याकडे चांगले जन्मजात गुण असेल आणि त्याला चिगोंग अभ्यास करायचा असेल तर त्याचे त्यानेमु एका अत्यंत उच्च स्तरावर उघडले जाऊ शकते आणि त्याच्याकडे असाधारण क्षमता देखील असू शकतात. तो चिगोंगवर विश्वास करीत नाही; परंतु तो कधीच आजारी पडणार नाही, याची तो हमी देऊ शकत नाही. जेव्हा तो आजारी पडतो, तो रुग्णालयात दाखल होईल. जेव्हा पाश्चात्य वैद्यक शास्त्राचा डॉक्टर त्याला बरे करू शकत नाही, तर तो चीनी वैद्यक शास्त्राच्या डॉक्टरला भेटेल. जेव्हा चीनी वैद्यक शास्त्राचा डॉक्टर सुध्दा त्याचा आजार बरे करू शकत नाही आणि जेव्हा कोणतीही औषध योजना काम करीत नाही; तेव्हा मग तो चिगोंगचा विचार करेल आणि चिंतन करेल, “ चिगोंग माझे रोग खरेच दूर करू शकतो की नाही, हे बघण्याकरीता मी माझे भाग्य आजमावेन.” तो बऱ्याच संकोचासह येईल. त्याच्या चांगल्या जन्मजात गुणांमुळे जस-जसा तो चिगोंग अभ्यास करतो, तो त्यात चांगला होईल. कदाचित एक गुरू त्याच्यामध्ये रूची घेईल आणि दुसऱ्या आयामामध्ये हे उच्चतर जीवन त्याची मदत करेल. अचानकपणे, त्याचे त्यानेमु उघडले

जाईल किंवा तो एका अर्ध ज्ञानप्राप्तीच्या अवस्थेस पोहचेल. एका उच्चतर स्तरावर त्याचे त्यानेमु उघडले असता, तो अचानकपणे विश्वाचे काही सत्य बघू शकतो. शिवाय, त्याच्याकडे असाधारण क्षमता असतील. जेव्हा अशी व्यक्ती अश्या परिस्थितींना बघते, तर तिचा मेंदू या गोष्टींना समजू शकेल; असे तुम्ही म्हणाल काय? ती व्यक्ती कोणत्या मनोस्थितीत असेल, असे तुम्हास वाटते? अनेक काळापासून लोकांनी उल्लेख केल्याप्रमाणे ज्याला कधी अंधश्रद्धा, पूर्णपणे अशक्य आणि हास्यास्पद म्हणून मानले गेले; ते प्रत्यक्ष त्याच्या डोळ्यांसमोर उभे आहे व तो त्याच्याशी अगदी प्रत्यक्ष संपर्कात आहे. मग, या व्यक्तीचे मन त्यास सांभाळू शकणार नाही. त्याला प्रचंड मानसिक दबाव असेल. त्याचे मन तर्कसंगत असले तरीही तो काय म्हणतो, ते इतरांद्वारे स्वीकारले जाणार नाही. तो त्या दोन्ही बाजूंमधील संबंधांना संतुलित करू शकत नाही. तो शोधतो की, मानव जाती येथे जे करते ते चुकीचे करते; बहुधा तेथे दुसऱ्या बाजूस जे केले जाते ते बरोबर आहे. जर तो गोष्टींना त्या पध्दतीने करतो, ज्या पध्दतीने तेथे केल्या जातात; तर लोक असे म्हणतील की तो चुकीचा आहे. ते त्याला समजू शकत नाही, म्हणून ते म्हणतील की त्याला साधना पागलपण झाले आहे.

खरे तर, या व्यक्तीस साधना पागलपण झालेले नसते. तुमच्यापैकी चिगोंग अभ्यास करणारे बहुतेक लोक असे मुळीच भ्रमिष्ट होणार नाहीत. केवळ ते अत्यंत पूर्वाग्रहीत असलेली लोक अश्या चिगोंग अवस्थेत प्रवेश करू शकतात. येथे प्रेक्षकांमधील अनेक लोकांचे - बऱ्यापैकी लोकांचे त्यानेमु उघडले गेले आहे. त्यांनी खरेच इतर आयामांमधील गोष्टींना प्रत्यक्ष बघितले आहे. त्यांना आश्चर्य वाटले नाही; कुठल्याही मानसिक आघाताशिवाय आणि या चिगोंग भ्रमिष्टावस्थेविना, त्यांना फार बरे वाटले. चिगोंग अवस्थेत प्रवेश केल्यानंतर व्यक्ती फार विवेकपूर्ण असतो व तो जे बोलतो, ते अत्यंत अर्थपूर्ण (दार्शनिक) व फार तर्कसंगत असते. ते केवळ असे असते की, तो जे बोलतो त्यावर साधारण लोक विश्वास ठेवीत नाही. तो कधी-कधी तुम्हाला सांगतो की, त्याने त्या व्यक्तीस पाहिले; ज्याचा मृत्यू झाला होता व या व्यक्तीने त्यास काही करायला सांगितले होते. साधारण लोक यावर कसे विश्वास ठेवू शकतात? नंतर, या व्यक्तीला समजते की, त्याने त्या गोष्टींना बोलण्याऐवजी त्यांना स्वतःशीच ठेवायला हव्यात व इतरांना सांगू नये. दोन्ही बाजूंमधील संबंधांना योग्यरित्या हाताळण्यास समर्थ असल्यानंतर सर्वकाही ठीक होईल. थोडक्यात, बहुधा अशा लोकांकडेही काही असाधारण क्षमता असतात,

परंतु हे काही साधना पागलपण नाही.

एक आणखी परिस्थिती असते, ज्याला “खरे पागलपण” असे म्हणतात आणि ती क्वचितच दिसून येते. “खरे पागलपण” ज्याला आम्ही दर्शवितो, त्यात अश्या खरोखरच भ्रमिष्ट असलेल्या व्यक्तीचा समावेश नसतो. या अर्थाऐवजी, खरे पागलपण “सत्याची साधना” असे सूचित करते. खरे पागलपण काय असते? मी असे म्हणेल की, अभ्यासींमध्ये अशी व्यक्ती क्वचितच पाहिली जाते; कदाचित एक लाख लोकांमध्ये एक. परिणामतः, ही सामान्य नसते आणि त्याचा समाजावर कुठलाही परिणाम होत नाही.

बहुधा, “खरे पागलपण” याकरीता एक पूर्व आवश्यकता असते. ती ही असते की, या व्यक्तीकडे उत्तम जन्मजात गुण असायला हवे आणि तो खूप वृद्ध असणे आवश्यक आहे. वृद्ध असल्यामुळे या व्यक्तीला साधना अभ्यास करण्यास फारच उशीर झालेला असतो. उत्तम जन्मजात गुणांची लोक सामान्यतः येथे एका मिशनवर असतात आणि उच्च स्तरावरून येतात. प्रत्येकजण या सामान्य मानवी समाजाला भेट देण्यास घाबरलेला असतो, कारण व्यक्तीची स्मरणशक्ती पुसून टाकल्यावर त्याला कुणासही ओळखता येत नाही. व्यक्ती साधारण लोकांच्या या सामाजिक वातावरणात आल्यानंतर, मानवी हस्तक्षेप त्यास प्रतिष्ठा किंवा धनसंपत्ती प्राप्त करण्यास लावतील आणि सरतेशेवटी तो सामान्य लोकांच्या पातळीवर खाली येईल. त्याला येथून पळून जाण्याचा एकही दिवस येणार नाही. म्हणूनच कुणीही येथे येण्याचे साहस करत नाही, कारण प्रत्येक जण घाबरलेला असतो. मात्र, असेही लोक आहेत, जे येथे आले आहेत. येथे आल्यानंतर ते साधारण लोकांमध्ये स्वतःला खरोखरच चांगल्या प्रकारे सांभाळू शकत नाही. ते खरेच, एका निम्न स्तरावर अडखळतील आणि आयुष्यभर अनेक दुष्कृत्ये करतील. जेव्हा व्यक्ती वैयक्तिक लाभाकरीता स्पर्धा करतो, तो बरेचशे वाईट कृत्य करतो व मोठ्या प्रमाणात दुसऱ्याचा ऋणी बनतो. त्याचा गुरू बघतो की तो खाली पडणारा असतो. मात्र तो एक साधनाफळ योग्यता प्राप्त व्यक्ती असल्याने त्याचे गुरू त्याला इतक्या सहजतेने खाली पडू देणार नाही ! काय करता येईल ? गुरू फार चिंतेत असेल व त्याच्याकडे त्या व्यक्तीला साधना अभ्यास करण्याकरीता दुसरा अन्य मार्ग नसेल. अश्या वेळी व्यक्ती एक गुरू कुठे शोधू शकतो ? त्याला सुरुवातीपासूनच साधना अभ्यास करून मूळ स्वरूपास परत यावे लागेल. परंतु हे बोलणे सोपे, करणे कठिण असते. वृद्ध असल्यामुळे त्याला साधना अभ्यास करायला फार उशीर झालेला असतो. तो

मनाचा आणि शरीराचा साधना अभ्यास कुठे शोधू शकतो ?

केवळ जर त्याच्याकडे उत्तम जन्मजात गुण असतील तर या अतिशय असामान्य परिस्थितीत, त्याला खऱ्या पागलपणाची पध्दत लागू केली जाऊ शकते. दुसऱ्या शब्दात, जेव्हा या व्यक्तीची स्वतःच्या मूळ स्वरूपाकडे स्वतःहून परत येण्याची कोणतीही आशा नसते, ही पध्दत त्याला पागल बनविण्यासाठी वापरली जाऊ शकते. त्याच्या मेंदूतील काही क्रिया बंद केल्या जातील. उदाहरणार्थ, एक मानव म्हणून आपल्याला थंडी आणि घाण यांची भीती वाटते आणि म्हणूनच मेंदूचा तो भाग, जो थंडी आणि घाणीस घाबरतो ; बंद केला जाईल. काही क्रिया बंद केल्यानंतर, त्याला मानसिक समस्या असल्याचे दिसून येईल व तो खरोखरच मानसिक पागल असलेल्या व्यक्तीसारखे कार्य करेल. परंतु तो सहसा कुठलेही दुष्कार्य करित नाही आणि तो लोकांचा अपमान किंवा मारहाण देखील करित नाही. त्याऐवजी, तो बहुधा चांगले कार्य करतो ; मात्र तो स्वतःशी फार क्रूर असतो. कारण त्याला थंडीची जाणीव नसते, हिवाळ्यात तो बर्फावर अनवाणी पायांनी धावत फिरतो व पातळ कपडे घालतो. त्याचे पाय खूप रक्तस्राव होईपर्यंत गोठलेले असतील. त्याला घाणेची जाणीव नसल्यामुळे तो मानव मल खाण्याचे आणि मानवी मूत्र पिण्याचे धाडस करतो. मला एकदा असा व्यक्ती माहित होता, जो घोड्याची विष्टा खायचा ; जणूकाही ती चविष्ट होती, जरी ती खूप गोठलेली होती. तो त्या हालअपेष्टांना सहन करू शकत होता, ज्यांना एक साधारण व्यक्ती जागृत मनाने सहन करू शकत नाही. या वेडेपणामुळे त्याला किती त्रास सहन करावा लागला, याची नुसती कल्पना करा. अर्थातच, अश्या लोकांकडे सहसा अलौकिक क्षमता असतात व त्यापैकी बऱ्याचशा वृध्द स्त्रियांकडे त्या असतात. पूर्वी एक वृध्द स्त्री होती, जिच्या पायांना लहान करण्याकरीता बांधण्यात आले होते. पण तरीही ती दोन मीटरपेक्षा जास्त उंचीच्या भिंतीवरून सहजतेने उडी मारू शकत असे. जेव्हा तिच्या कुटूंबाने पाहिले की ती पागल आहे व नेहमीच घराबाहेर पळून जाते, तेव्हा त्यांनी तिला घरातच बंद केले. जसेही तिच्या कुटुंबातील सदस्य घराबाहेर पडले, तर ती कुलूपाकडे नुसता इशारा करून दार उघडीत असे व मग पळून जात असे. नंतर त्यांनी तिला लोखंडाच्या साखळ्या बांधल्या. प्रत्येकजण घरून निघून गेल्यानंतर, ती सहजतेने साखळ्यांना तोडत असे. तिला बांधित करणे अशक्य होते. याबरोबरच तिने बऱ्याच हाल-अपेष्टांना सहन केले. तिला निष्ठुरपणे खूप त्रास भोगावा लागल्यामुळे तिच्या दुष्कर्माचे ऋण लवकरच फेडले गेले. त्यास अधिकाधिक तीन वर्षे लागतात आणि साधारणतः

फक्त एक किंवा दोन वर्षे लागतात; कारण की ते दुःख प्रचंड होते. त्यानंतर, काय घडले हे तिला लगेच समजेल. तिने आपली साधना पूर्ण केल्यामुळे वेगवेगळ्या अलौकिक शक्तींच्या उद्भवण्यासह तिचे गोंग तात्काळच उघडले गेले. अशी प्रकरणे फार क्वचितच दिसून येतात; परंतु इतिहासामध्ये अश्या काही घटना घडल्या आहेत. साधारण जन्मजात गुणांच्या व्यक्तीला ते तश्या पध्दतीने करण्याची अनुमती नसते. असे ज्ञात आहे, इतिहासात पागल भिक्षु वा पागल ताओच्या अनेक नोंदी आहेत; जसे की एका पागल भिक्षूने 'चीन व्हे' ला झाडूने साधना स्थळाबाहेर काढले होते, तसेच पागल ताओच्या सुध्दा अश्या अनेक कथा आहेत. अश्या अनेक प्राचीन कथा आहेत.

साधना पागलपणाच्या संदर्भात, आपण असे म्हणू शकतो की ते निश्चितच अस्तित्वात नाही. जर कुणी *आग उत्पन्न करू शकतो* ? आणि जर असे खरोखरच असेल तर मी म्हणेल की, ही व्यक्ती खूप विलक्षण आहे. जर एखादा व्यक्ती तोंडावाटे किंवा हात पसरवून अग्नी पेटवू शकतो किंवा बोटाने सिगारेट पेटवू शकतो, तर मी त्याला एक असाधारण क्षमता म्हणेल !

साधनेत दुष्ट चेतनांद्दारे विघ्न

‘साधनेत दुष्ट चेतनांद्दारे विघ्न’ काय असते? बहुधा, हे ते विघ्न असतात; ज्यांच्याशी आपली साधना अभ्यास करतांना गाठ पडते. चिंगोंग साधना अभ्यास दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांना कसे आमंत्रित करतो? जेव्हा व्यक्ती साधना अभ्यास करू इच्छितो; वास्तवतः, तेथे बऱ्याच अडचणी असतात. माझ्या फाशनच्या सुरक्षेशिवाय व्यक्ती खऱ्या साधनेमध्ये यशस्वी होऊच शकत नाही. तुम्ही दरवाज्याबाहेर पाऊल टाकल्याबरोबर तुमचे जीवन धोक्यात येऊ शकते. व्यक्तीची आद्यचेतना विलुप्त होत नसते. मग, पूर्वीच्या जीवनात तुमच्या सामाजिक क्रियाकलापांमध्ये, तुम्ही कुणाचे काही ऋण घेतले असेल, कुणाला धमकाविले असेल किंवा इतर दुष्कार्ये केली असतील. तर ते कर्जदार तुम्हाला शोधत येतील. बौध्द धर्मात असे म्हटले आहे की, व्यक्ती कर्म प्रतिफळाच्या परतफेडीसाठी जगत असतो. जर तुम्हाला दुसऱ्याचे काही देणे असेल तर तो परतफेडीकरीता तुमचा शोध घेईल. जर त्याला फार जास्त परतावा दिला गेला तर त्याला पुढच्या वेळी तुम्हाला तो अतिरिक्त परतावा वापस करावा लागेल. जर एखादा मुलगा आपल्या आई-वडिलांचा अनादर करतो तर पुढच्या जन्मात त्यांचे स्थान अदलाबदल होईल. अश्याप्रकारे हे चक्र अविरत चालूच असते. परंतु आम्ही खरोखरच दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांना पाहिले आहे

जे तुम्हाला चिगोंग साधना अभ्यासापासून परावृत्त करतात. या सर्वांचे कार्मिक नातेसंबंध असतात व ते विनाकारण नसतात. कारणांशिवाय त्यांना असे होऊ दिले जाणार नाही.

दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांचा सर्वात सामान्य प्रकार निम्नप्रमाणे घडून येतो. तुम्ही चिगोंगचा अभ्यास करण्यापूर्वी तुमचे वातावरण तुलनेने शांत असते; तुम्ही चिगोंग शिकल्याने तुम्हाला नेहमीच त्याचा अभ्यास करावासा वाटतो. तथापि, जसेही तुम्ही बसुन ध्यान आरंभ करता, अचानक खोलीबाहेर कल्लोळ होतो. तेथे कारचे हॉर्न वाजतात, सभागृहाच्या मार्गात चालण्याचा आवाज, गप्पा, दार आपटणे व बाहेर एका रेडिओचा आवाज ऐकायला येतो. ते वातावरण आता अचानकपणे शांत राहिलेले नाही. जर तुम्ही चिगोंगचा अभ्यास करीत नाही तर वातावरण शांत असते; परंतु एकदा काय तुम्ही चिगोंग अभ्यास सुरू केला की ते अश्याप्रकारे होईल. तुमच्यापैकी त्याबद्दल पुढे कुणी विचारच केला नाही. खरोखर काय चालले आहे? तुम्ही त्यास फक्त विचित्र बघता आणि चिगोंगचा अभ्यास करण्यास असमर्थ असल्याबद्दल खूप निराश होता. ही “विचित्रता” तुमचा अभ्यास थांबवेल. तो दुष्ट जीव तुमच्यासोबत विघ्न करीत आहे, कारण तो लोकांना तुम्हाला विघ्न करण्यासाठी नियंत्रित करतो. हा विघ्नांचा सर्वात सोपा प्रकार आहे आणि तो तुमच्या चिगोंग अभ्यासाला बंद करण्याचे त्याचे उद्दिष्ट साध्य करू शकतो. जर तुम्ही चिगोंग अभ्यास करता व ताओ प्राप्त करता तर त्या परतफेड न केलेल्या कर्जाचे काय; जे तुम्ही इतरांना देणे आहे? ते तसे होऊ दिले जाणार नाही. म्हणूनच, ते तुम्हाला चिगोंग अभ्यास करू देत नाही. तरीही ते एका निश्चित स्तराचे सूचक असते. काही काळानंतर, या गोष्टींना अस्तित्वास राहू दिले जात नाही. दुसऱ्या शब्दात, ही ऋणे क्षीण पडल्यावर त्यांना येऊ दिले जात नाही व पुन्हा विघ्न करू दिले जात नाही. कारण जे आमच्या फालुन दाफामध्ये साधना अभ्यास करतात, ते फार लवकर प्रगती करतात आणि ते आपल्या स्तरांमध्येही शीघ्र स्तरभेदन करतात.

दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांचा आणखी एक प्रकार असतो. आपल्याला माहित आहे की, चिगोंग अभ्यासामुळे आपले त्यानमु उघडले जाऊ शकते. त्यानमु उघडल्यानंतर काही लोक घरी चिगोंग अभ्यास करतांना काही भयावह दृश्ये किंवा घाबरविणारे चेहरे पाहू शकतात. काहींचे विस्कटलेले लांब केस असतात आणि काहींना तुमच्याशी भांडायचे असते किंवा ते काही वेगळ्या हालचाली करतात, ज्या फारच घाबरविणाऱ्या असतात. कधी-कधी व्यक्ती त्या सगळ्यांना खिडकीबाहेर

रांगतांना पाहू शकेल, जे फारच घाबरविणारे दिसते. ही परिस्थिती कशी येऊ शकते? हा दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांचा एक प्रकार होय. तथापि, आमच्या फालुन दाफा विचारधारा अभ्यासात अश्या गोष्टी फार क्वचितच आढळतात. कदाचित शंभर लोकांपैकी एका व्यक्तीस असे होते. बहुतेक लोक या परिस्थितीचा सामना करणार नाही. कारण त्याचा तुमच्या साधनेकरीता काहीच लाभ नसल्याने त्यास अश्या प्रकारे तुम्हाला विघ्न करू दिले जात नाही. दुसऱ्या पारंपरिक अभ्यासात, अश्या प्रकारचे विघ्न एक सर्वसामान्य गोष्ट असते आणि ते बऱ्याच कालावधीकरीता असेल. काही लोक चिगोंगचा अभ्यास करू शकत नाहीत आणि ते फक्त या कारणास्तव घाबरतात. व्यक्ती बहुधा रात्रीच्या शांत वातावरणात चिगोंग अभ्यास करण्याचे निवडतो. जर व्यक्ती आपल्या डोळ्यासमोर अर्ध मानव व अर्ध प्रेत दिसणाऱ्या व्यक्तीस उभे असलेले पाहतो तर व्यक्ती एवढा घाबरून जाईल की तो चिगोंग अभ्यास करण्याचे धाडस करणार नाही. सामान्यतः, आमच्या फालुन दाफामध्ये अशी कुठलीही गोष्ट नसते; परंतु काही लोकांची अतिशय विशिष्ट परिस्थिती असल्याने यात काही अत्यंत दुर्मिळ अपवाद असतात.

आणखी एक प्रकारचा अभ्यास म्हणजे आंतरिक व बाह्य दोन्ही साधना प्रकारचा अभ्यास होय. यामध्ये मार्शल आर्ट्सचा सराव आणि आंतरिक साधनेची आवश्यकता असते. सामान्यतः, अश्या प्रकारचा अभ्यास ताओ विचारधारेमध्ये बघितला जातो. जर व्यक्ती हा अभ्यास शिकतो तर आंतरिक व बाह्य दोन्ही प्रकारच्या साधनेचा अभ्यास किंवा मार्शल आर्ट्सचा अभ्यास याचा अपवाद सोडता, तो नेहमी या दुष्ट चेतनेच्या विघ्नांमध्ये पडेल; ज्यांचा सामान्य अभ्यासामध्ये सामना होत नाही. म्हणजेच, असे लोक असतील जे लढण्याकरीता त्यास शोधतील. जगात अनेक ताओवादी अभ्यासी आहेत; त्यातील अनेकजण मार्शल आर्ट्स किंवा आंतरिक आणि बाह्य साधनेचे अभ्यासी आहेत. मार्शल आर्ट्सचा विद्यार्थी देखील गोंग विकसित करू शकतो. ते असे का आहे? जर व्यक्ती इतर आसक्ती, जसे प्रतिष्ठा आणि वैयक्तिक लाभ सोडून देतो तर तो देखील आपला गोंग वाढवू शकतो. मात्र, त्याची स्पर्धात्मकतेची आसक्ती सुटायला वेळ लागेल आणि ती हळूहळू सुटत जाईल. म्हणूनच, तो सहजच अश्या गोष्टी करेल आणि ते एका निश्चित स्तरावरही होऊ शकते. अचेतन अवस्थेमध्ये बसले असतांना, त्याला कळेल कोण मार्शल आर्ट्सचा अभ्यास करीत आहे? कुणाचे मार्शल आर्ट्स अधिक चांगली आहे, हे ठरविण्याकरीता त्याची आद्यचेतना दुसऱ्या व्यक्तीला लढाईचे आव्हान देण्याकरीता

त्याचे शरीर सोडून देईल आणि ही लढाई आरंभ होईल. या गोष्टी दुसऱ्या आयामामध्ये देखील घडतात, जिथे कुणीतरी लढाई करण्याकरीता त्याच्याकडे देखील येऊ शकतो. जर तो नकार देतो तर दुसरा व्यक्ती त्यास खरोखरच ठार मारेल. अश्या प्रकारे दोघांमध्ये लढाई आरंभ होईल. एकदा काय हा मनुष्य झोपी जातो, कुणीतरी त्याच्याशी लढाई करण्याकरीता त्याचा शोध घेईल आणि यामुळे त्याची रात्र अस्वस्थ होईल. वास्तवतः, ही त्याची स्पर्धात्मकतेची आसक्ती सोडून देण्याची वेळ आहे. जर या स्पर्धात्मकतेच्या मानसिकतेचा त्याग केला गेला नाही तर तो नेहमीच अश्या प्रकारे राहिल. वेळ निघून गेल्यावर, तो अजूनही अनेक वर्षांनी देखील या स्तराच्या पुढे जाऊ शकणार नाही. तो चिंगोंग अभ्यास चालू ठेवण्यास असमर्थ असेल. खूप जास्त ऊर्जा वापरल्याने त्याचे भौतिक शरीर देखील ते सहन करू शकणार नाही आणि तो सहजपणे अपंग होऊ शकतो. अश्याप्रकारे, आंतरिक व बाह्य साधनेमध्ये व्यक्ती अश्या प्रकारच्या परिस्थितींचा सामना करू शकतो आणि हे सुध्दा बरेच सामान्य आहे. आमच्या आंतरिक साधना अभ्यासामध्ये अशी कुठलीही परिस्थिती नसते आणि तिला उद्भवू देखील दिले जात नाही. मी नुकतेच सांगितलेले हे विविध प्रकार सामान्यतः अस्तित्वात असतात.

दुष्ट चेतनांद्वारे विघ्नाचा आणखी एक प्रकार आहे, ज्याचा सामना आमच्या अभ्यासमतातील प्रत्येक व्यक्तींसह सर्वच जण करतील; तो म्हणजे वासनेची दुष्ट चेतना होय. हे काहीतरी अत्यंत गंभीर असे आहे. साधारण मानवी समाजात, या वैवाहिक जीवनामुळे मानव जाती त्याचे वंशज उत्पन्न करू शकते. मानववंश अगदी अश्याप्रकारे उत्क्रांतीत होतो आणि मानवी समाजात भावनिकता असते. अश्याप्रकारे अश्या गोष्टी साधारण लोकांकरीता पूर्णतः न्याय्य आहेत. मानवांना भावनिकता असल्यामुळे राग येणे भावनिकता असते; तसेच आनंद, प्रेम, व्देष, एखादी गोष्ट करण्याचा आनंद वाटणे, एखादी गोष्ट करण्यात चीड येणे, एका व्यक्तीस दुसऱ्यापेक्षा जास्त पसंत करणे, छंद आणि नापसंती, सर्व काही भावनिकतेशी संबंधित असतात आणि साधारण लोक केवळ त्याकरीताच जगतात. मग, एक अभ्यासी म्हणून आणि जो सामान्यापेक्षा वर व पलीकडे जातो, त्याने गोष्टीविषयी मत बनविताना हा दृष्टिकोन वापरू नये आणि व्यक्तीने त्यापासून दूर राहिले पाहिजे. म्हणून भावनिकतेतून येणाऱ्या अनेक आसक्तीच्या बाबतीत, आम्ही त्यास हलकेपणाने घ्यायला हवे व शेवटी त्यांना सोडून द्यायला पाहिजे. इच्छा, वासना आणि अश्या प्रकारच्या गोष्टी या सर्व मानवी आसक्ती आहेत आणि त्या सर्वांना सोडून द्यायला पाहिजे.

साधारण लोकांमध्ये साधना करणाऱ्या अभ्यासींकरिता आमचे साधनामत तुम्हाला भिक्षु वा भिक्षुणी बनण्यास सांगत नाही. तरुण अभ्यासींनी अजूनही कुटूंब तयार करायला पाहिजे. तर मग या समस्येला कसे सोडवायला हवे? मी असे म्हटले आहे की, आमचे अभ्यासमत थेट मनाला लक्ष्य करते. ते तुम्हाला भौतिक लाभांच्या बाबतीत, प्रत्यक्षात काहीही गमवायला लावत नाही. त्याऐवजी, साधारण लोकांच्या भौतिक लाभांमध्ये तुम्हाला तुमचे शिनशींग परिशुद्ध करायचे असते. जे खरेच सुधारले जाते, ते तुमचे शिनशींग असते. जर आपण आपली आसक्ती सोडू शकत असाल तर आपण सर्वकाही सोडू शकण्यास समर्थ असणार आणि जेव्हा तुम्हाला भौतिक लाभ सोडून देण्यास सांगितले जाते, तर तुम्ही नक्कीच हे करू शकणार. जर तुम्ही आसक्ती सोडू शकत नाही तर तुम्ही काहीच सोडू शकणार नाही. म्हणूनच, साधनेचा खरा उद्देश म्हणजे आपल्या हृदयाची साधना करणे होय. मठातील साधना तुम्हाला या गोष्टी सोडून देण्यास बाध्य करतात, जेणेकरून तुमची या आसक्तींपासून सुटका होऊ शकेल. तुम्हाला आसक्तींबद्दल विचार करू न देता ते तुम्हाला त्यांना पूर्णतः नाकारण्यास बाध्य करतील. त्यांनी अश्या प्रकारच्या पध्दतीचा अवलंब केला आहे; परंतु तुम्ही तसे करावे, अशी आमची आवश्यकता नाही. आम्ही तुम्हाला फक्त अगदी तुमच्यासमोर असलेल्या भौतिक लाभांबद्दल कमी पर्वा करण्याचे सांगतो. अश्याप्रकारे, जे आमच्या अभ्यासमतातील साधनेतून जातात; ते सर्वाधिक खंबीर असतात. आम्ही तुम्हाला भिक्षु आणि भिक्षुणी होण्यास सांगत नाही. भविष्यात आमचा अभ्यास फार मोठ्या प्रमाणात पसरल्यास साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करणारे आमचे अभ्यासी, ते सर्व अर्ध-भिक्षु-भिक्षुणी बनायला नको. प्रत्येक फालुन दाफा अभ्यासीला अश्याप्रकारे बनण्याची आवश्यकता नसते. अभ्यासा-दरम्यान आम्हाला प्रत्येकाकडून खालील आवश्यकता आहेत : अगदी जरी तुम्ही अभ्यास करीत असणार आणि तुमचा जोडीदार कदाचित अभ्यास करीत नसेल, अभ्यासामुळे तुम्हाला घटस्फोट घेण्याची परवानगी नाही. दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर, आपण या विषयास हलकेपणाने घ्यावयास हवे व तुम्ही त्यास साधारण लोकांप्रमाणे तेवढे महत्व द्यावयास नको. विशेषतः, तथाकथित लैंगिक स्वातंत्र्य आणि आजच्या समाजातील अश्लिल साहित्य (पोर्नोग्राफी) लोकांमध्ये गंभीर हस्तक्षेप करीत आहे. काही लोक अश्या गोष्टींमध्ये खूप रूची घेतात. अभ्यासी म्हणून तुम्ही त्यास फार महत्व द्यायला नको.

एका उच्चस्तराच्या दृष्टीकोनातून, साधारण लोक समाजामध्ये असतांना

चिखलामध्ये खेळत आहेत व त्यांना ते गलिच्छ आहे, हे लक्षात न घेता चिखलामध्ये खेळत आहेत. ते या भुतलावर चिखलाशी खेळत आहेत. मात्र, आम्ही म्हटले आहे की, या विषयामुळे तुम्ही तुमच्या कुटुंबामध्ये कलह उत्पन्न करायला नको. म्हणूनच, सद्यस्थितीला तुम्ही त्याबद्दल कमी पर्वा करायला हवी. एक सामान्य व सुमधुर वैवाहिक जीवन ठेवणे चांगले असते. भविष्यात जेव्हा तुम्ही एखाद्या विशिष्ट स्तरावर पोहोचाल, तेव्हा त्या स्तरावर दुसरीच एक परिस्थिती असेल. सध्या, हे असे असायला हवे आणि आपण ही आवश्यकता पूर्ण करता, तर ते ठीक असेल. अर्थातच, समाजामध्ये काय चालले आहे, ते आपण अनुसरू नये. याची परवानगी कशी दिली जाऊ शकते ?

या विषयात आणखी एक पैलू समाविष्ट आहे. आपल्याला माहित आहे की, आमच्या अभ्यासींच्या शरीरामध्ये ऊर्जा असते. आता, या वर्गातील ऐंशी ते नव्वद टक्के लोकांचे फक्त आजारच बरे होणार नाही तर त्यांचे गोंग देखील विकसित झालेले असेल. अश्याप्रकारे तुमचे शरीर अत्यंत शक्तिशाली ऊर्जा धारण करतात. मात्र, तुमचे गोंग व तुमच्या शिनशींगचा सध्याचा स्तर योग्य प्रमाणात नाही. याक्षणी तुमचे गोंग स्तर अचानकपणे वाढविल्याने ते तात्पुरते उच्चतर आहे व आता आपले शिनशींग उन्नत केले जात आहे. क्रमशः तुमचे शिनशींग त्याच्या बरोबरीने येईल. याची हमी आहे की, या निश्चित कालावधीत ते त्याच्या बरोबरीस येईल. तर आम्ही हे आधीच, वेळेच्या पुर्वीच केले आहे. दुसऱ्या शब्दांत, तुमच्याकडे काही प्रमाणात ऊर्जा असते. एका उचित मार्गाने साध्य केलेली ऊर्जा शुध्द व करुणाशील असल्याने, येथे बसणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीस शांतता व करुणेचे वातावरण अनुभवास येते. मी स्वतः या पध्दतीने साधना केली आहे आणि मी या गोष्टी माझ्यासोबत धारण करतो. येथे बसलेला प्रत्येक जण मनामध्ये कुठलाही वार्डट विचार न ठेवता सुसंवादी आहे व अगदी धूम्रपान करण्याबद्दल कुणी विचारही करित नाही. भविष्यात तुम्ही देखील आमच्या दाफाच्या आवश्यकतेचे पालन करायला पाहिजे आणि गोंग, जो तुम्ही साधना अभ्यासाव्दारे विकसित करता; तो सुध्दा याप्रकारे असेल. तुमच्या सतत वाढत जाणाऱ्या गोंग सामर्थ्यासह, तुमच्या शरीरातील गोंगमुळे पसरलेली ऊर्जा सुध्दा बरीच शक्तिशाली असेल. जरी ती तितकीशी शक्तिशाली नसली तरीही तुमच्या सिमा क्षेत्रातील साधारण व्यक्तीला अजुनही आवर घालता येईल किंवा आपण घरी असल्यास आपण इतरांवर आवर घालू शकणार आणि आपल्या कुटुंबातील सदस्यांना आपल्याव्दारे नियंत्रित अथवा संयमित करू शकता. हे असे

का आहे? हे करण्यासाठी तुम्हाला तुमचे मन देखील वापरावे लागत नाही. हे क्षेत्र शुध्द, सुसंवादी, करुणाशील आणि उचित विचारांचे क्षेत्र आहे. म्हणूनच लोकांना वाईट गोष्टीं, विचार किंवा वाईट कर्म करावेसे वाटत नाही. या क्षेत्राचा असा परिणाम होऊ शकतो.

दुसऱ्या दिवशी मी म्हटले की, बुध्द-प्रकाश सर्वत्र प्रकाशित होतो व सर्वकाही सुसंवादी करतो. दुसऱ्या शब्दात, आपल्या शरीरातून पसरलेली ऊर्जा सर्व असामान्य परिस्थितींना सुधारू शकते. म्हणूनच या क्षेत्राच्या प्रभावाखाली, जर तुम्ही या गोष्टींबद्दल विचार करत नसणार तर तुम्ही तुमच्या जोडीदाराला सुध्दा नकळत संयमित करू शकता. जर तुम्ही त्याचा विचार करीत नाही तर तुमचा जोडीदार देखील त्याबद्दल मुळीच विचार करणार नाही. परंतु हे अंतिम नसते, कारण सध्याच्या वातावरणात टीव्हीवर सर्व प्रकारच्या गोष्टी असतात; ज्याला चालू केले की, व्यक्तीच्या इच्छांना सहजच उद्दिपीत केले जाऊ शकते. परंतु सामान्य परिस्थितीत तुमच्याकडे हा प्रतिबंधात्मक प्रभाव असतो. भविष्यात जेव्हा तुम्ही उच्चस्तरीय साधना अभ्यासामध्ये पोहचाल; तेव्हा मी न सांगता तुम्ही काय करायला पाहिजे, ते तुम्हाला कळेल. तोपर्यंत तेथे एक सुसंवादी जीवन सुनिश्चित करण्यासाठी दुसरी एक परिस्थिती असेल. यास्तव, तुम्ही या विषयाची खूप जास्त काळजी करू नये; अत्याधिक चिंतित असणे देखील एक आसक्ती असते. पती-पत्नीमध्ये कामुकपणाचा विषय नसतो; परंतु इच्छांचा असतो. जोपर्यंत तुम्ही त्यास हलकेपणाने घेवू शकता आणि संतुलित असता, ते ठीक असेल.

तर, व्यक्ती कुठल्या प्रकारच्या वासनेच्या असुराचा सामना करेल? जर तुमची दिग्ची क्षमता पुरेशी नसेल तर ते झोपेच्या दरम्यान तुमच्या स्वप्नात दिसून येईल. आपण झोपेत असताना किंवा ध्यानात बसलेले असताना, ते अचानकपणे दिसून येईल. जर आपण पुरुष असाल तर आपणास एक सौंदर्यवती दिसेल. जर आपण एक स्त्री असल्यास तुमच्या स्वप्नातील पुरुष दिसून येईल. मात्र, ते नग्न असतील. एकदा काय तुमच्या मनात वासनेचा विचार आला, तुम्ही अनियंत्रित होऊ शकता व त्यास एक वास्तव बनवू शकता. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : आमच्या साधना अभ्यासामध्ये व्यक्तीच्या जीवनाची साधना करण्याकरीता व्यक्तीच्या शरीराच्या सत्त्वाचा वापर केला जातो; तुम्ही नेहमीच असे अनियंत्रित होऊ शकत नाही. यादरम्यान, तुम्ही वासनेची परीक्षा उत्तीर्ण केलेली नाही. याची परवानगी कशी दिल्या जाऊ शकते? म्हणून मी तुम्हाला सांगतो आहे की, प्रत्येकाचा या विषयाशी

सामना होईल; हे निश्चित आहे. फा शिकविताना मी तुमच्या मनामध्ये अतिशय शक्तिशाली ऊर्जेसह संदेश ठसवीत आहे. विशेषतः तुम्ही दाराबाहेर पाऊल टाकल्यानंतर मी तुम्हाला काय सांगितले होते ते आठवू शकणार नाही; परंतु जेव्हा तुम्हाला या समस्येचा प्रत्यक्ष सामना होईल, तेव्हा तुम्हाला मी सांगितलेले आठवेल. जोपर्यंत तुम्ही स्वतःला एक अभ्यासी समजता, तुम्ही ते तात्काळ आठवू शकणार व स्वतःस आवरू शकणार आणि तुम्ही ही परीक्षा उत्तीर्ण करू शकणार. जर तुम्ही पहिल्यांदा परीक्षेला अपयशी ठरलात तर ती दुसऱ्यांदा उत्तीर्ण करणे कठीण होईल. तरीही, असेही उदाहरण आहेत की जेव्हा व्यक्ती पहिल्या कसोटीत अपयशी ठरतो तर त्याला झोपेतून जागे झाल्यावर फारच पश्चाताप वाटेल. कदाचित ही मानसिकता आणि मनस्थिती याबद्दल तुमचे विचार अधिक मजबूत करतील. जेव्हा समस्या पुन्हा उद्भवते, तेव्हा आपण स्वतःला नियंत्रित करू शकणार आणि परीक्षा उत्तीर्ण व्हाल. परीक्षेत अपयशी झालेली व्यक्ती जर त्याबद्दल काहीच पर्वा करित नसेल तर त्यास नंतर पुढे परीक्षा उत्तीर्ण करणे कठिण जाईल, याची खात्री आहे.

विघ्नांचा हा प्रकार एकतर दुष्ट चेतनांकडून किंवा गुरूकडून येऊ शकतो, जे तुमची परीक्षा घेण्याकरीता एका वस्तुला दुसऱ्या वस्तुमध्ये रूपांतरीत करतात. दोन्ही स्वरूप अस्तित्वास असतात, कारण प्रत्येकाला ही परीक्षा उत्तीर्ण करणे आवश्यक असते. आम्ही साधारण लोकांप्रमाणेच साधना प्रारंभ करतो. पहिली पायरी ही चाचणी असते आणि प्रत्येकजणच त्याचा सामना करेल. मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो. जेव्हा मी *बुहान* मध्ये एका वर्गास शिकवित होतो, तिथे एक तीस वर्षीय तरुण होता. माझ्या व्याख्यानानंतर, तो घरी गेला आणि ध्यानास बसला. त्याने लगेचच दिंगची अवस्था प्राप्त केली. त्यानंतर त्याने अचानक एका बाजूला *बुध्द अमिताभ* आणि दुसऱ्या बाजूस *लाओ झी* दृश्यमान होतांना पाहिले. हे त्याने आपल्या अनुभव अहवालात सांगितले. दृश्यमान झाल्यानंतर त्यांनी काहीही न बोलता त्याच्याकडे पाहिले आणि नंतर ते अदृश्य झाले. त्यानंतर, पांढरा धूर बाहेर पडत असणारे एक पात्र हातात धरून बोधीसत्त्व *अवलोकितेश्वर* प्रकट झाले; जसा तो व्यक्ती तेथे बसला आणि त्याने या सर्व गोष्टी अतिशय स्पष्टपणे बघितल्या, त्याला फार आनंद झाला. अचानकपणे धुर काही अप्सरांमध्ये रूपांतरीत झाला; अप्सरा त्या उडणाऱ्या स्वर्गसुंदरी असतात, ज्या फार आकर्षक असतात. त्यांनी त्या व्यक्तीकरीता अत्यंत मोहक हालचालींनिशी नृत्य करणे आरंभ केले. त्याने स्वतःशीच विचार केला, 'मी येथे अभ्यास करित असल्याने बोधीसत्त्व *अवलोकितेश्वर*

मला बघण्याकरीता काही अप्सरांना रूपांतरीत करीत मला पुरस्कृत करीत आहेत व माझ्याकरीता नृत्य करण्यास अप्सरांना पाठवित आहेत.” जसा तो या विचाराने आनंदी होत होता, त्या अप्सरा अचानकपणे नग्न झाल्या व त्यांनी आपले बाहु त्याच्या मानेभोवती व कंबरेभोवती घालीत सर्व प्रकारचे हावभाव करायला सुरुवात केली. या अभ्यासीचे शिनशींग अतिशय लवकर विकसित झाले होते. तो लगेच भानावर आला. त्याच्या मनात आलेला पहिला विचार हा असा होता, “मी काही एक सामान्य व्यक्ती नाही तर मी एक अभ्यासी आहे. तुम्ही माझ्याशी असे वागायला नको, कारण मी एक दाफा अभ्यासी आहे.” जसाही हा विचार आला, सर्वकाही अचानक गायब झाले; कारण काहीही झाले तरी ते सर्व रूपांतरीत केलेले होते. नंतर बुध्द अमिताभ आणि लाओ झी पुन्हा दृश्यमान झाले. लाओ झी यांनी या व्यक्तीकडे निर्देश करीत व स्मित करीत बुध्द अमिताभ यांना म्हटले, “हा बालक शिकविण्याच्या योग्यतेचा आहे.” याचा अर्थ असा आहे की, ही व्यक्ती साधना करण्याकरीता चांगला आहे व त्यास शिकवले जाऊ शकते.

इतिहासात किंवा उच्चतर आयामांच्या दृष्टीकोनातून व्यक्तीची इच्छा आणि वासनेच्या समस्या, व्यक्ती साधना करू शकतो वा नाही हे निर्धारित करण्यात अत्यंत निर्णायक मानल्या जातात. म्हणूनच आपण या गोष्टींकडे खरोखरच दुर्लक्ष केले पाहिजे. तथापि, आम्ही साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करीत असल्याने आम्ही तुम्हाला त्यांना पूर्णपणे सोडण्यास सांगू शकत नाही. किमान सध्याच्या पायरीवर आपण ते हलकेपणाने घ्यायला हवे आणि तुम्ही त्यास पूर्वीप्रमाणे घेऊ नये. एक अभ्यासी म्हणून आपण असे असायला हवे. जेव्हा कधी चिगोंग अभ्यासात एक किंवा दुसऱ्या प्रकारचे विघ्न येते; तुम्ही स्वतःमध्ये कारणे शोधायला हवीत व तुम्ही अजूनपर्यंत कुठली आसक्ती सोडलेली नाही, ती शोधायला हवी.

स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न

“स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न” काय असते? मानवी शरीरास प्रत्येक स्तरावरील आयामांमध्ये एक भौतिक क्षेत्र असते. एका विशिष्ट क्षेत्रात, विश्वातील सर्व गोष्टी तुमच्या आयाम क्षेत्रात प्रतिबिंबित केल्या जाऊ शकतात, जशी - सावली. जरी त्या सावल्या असल्या तरी त्यांना भौतिक अस्तित्व असते. तुमच्या आयाम क्षेत्रात सर्वकाही तुमच्या मेंदूच्या चेतनेव्दारे नियंत्रित केले जाते. म्हणजेच, जर तुम्ही त्यानेमुव्दारे वस्तुंना शांतपणे व मनाचा वापर न करता बघता तर

तुम्ही जे बघता ते सत्य असते. जर तुम्ही थोडे देखील विचार करायचे आरंभ करता तर तुम्ही जे बघता ते असत्य असेल. यास, “स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न” किंवा “रूपांतरण मनोभावाचे अथवा विचारक्रियांचे अनुसरण करते,” असे म्हटले जाते. हे असे घडून येते, कारण काही अभ्यासी स्वतःस अभ्यासी म्हणून वागवू शकत नाही व स्वतःला नीट सांभाळण्यास असमर्थ असतात. ते असाधारण क्षमतांचा पाठलाग करतात आणि क्षुल्लक कौशल्यांकरीता किंवा इतर आयामांतील विशिष्ट गोष्टी ऐकण्यासाठी देखील आसक्तीपूर्ण असतात. ते या गोष्टींच्या नादी लागलेले असतात. अश्या लोकांकरीता स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न विकसित करणे व खालच्या स्तरास येऊन पडणे सर्वाधिक सोपे असते. व्यक्तीचा साधना स्तर कितीही उंच असला तरी एकदा काय ही समस्या उद्भवते; व्यक्ती थेट तळाशी येवून खाली पडतो व शेवटी उद्ध्वस्त होतो - ही एक अत्यंत गंभीर समस्या आहे. हे इतर क्षेत्रांपेक्षा निराळी आहे, ज्यामध्ये जर व्यक्ती यावेळी परीक्षेत अपयशी ठरला तर व्यक्ती तळातून वर येऊ शकतो व साधना अभ्यास करणे चालू ठेवू शकतो. परंतु जर व्यक्तीच्या स्वतःच्या मनाव्दारे विघ्न उत्पन्न होते तर ते कार्य करणार नाही, त्यामुळे व्यक्तीचे हे जीवन उद्ध्वस्त होईल. विशेषतः एका निश्चित स्तरावर त्यानेमु उघडलेल्या अभ्यासींकरीता ही समस्या सहजच घडू शकते. तसेच, काही लोक नेहमीच आपल्या चेतनेमध्ये बाह्य संदेशाव्दारे बाधित होत असतात व बाह्य संदेशाव्दारे जे काही सांगितले जाते, त्यावर विश्वास करतात; ही समस्या देखील होऊ शकते. म्हणूनच, तुमच्यापैकी त्यानेमु उघडलेल्या काही लोकांना अनेकानेक प्रकारच्या संदेशाव्दारे विघ्न केले जाईल.

मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो. साधनेच्या एका निम्न स्तरावर व्यक्तीच्या मनास अविचलित ठेवणे अवघड असते. तुमचे गुरु कसे दिसतात, ते तुम्ही स्पष्टपणे पाहू शकणार नाही. एक दिवस तुम्ही अचानक एक विशाल, उंच अलौकिक आकाशीय वा अमर जीव पाहू शकाल. तो तुम्हाला काही स्तुतीवचन देतो आणि तुम्हाला काहीतरी शिकवितो. तुम्ही ते स्वीकारल्यास तुमचे गोंग खराब होईल. एकदा काय तुम्ही आनंदित होता व त्यास आपले गुरु म्हणून स्वीकार करता, तुम्ही त्याच्याबरोबर जाणार; परंतु त्याने देखील उचित फळ मुळीच प्राप्त केले नसते. त्या आयामामध्ये त्याचे शरीर मोठे किंवा लहान होऊ शकते. हे तुमच्या डोळ्यांसमोर होत असतांना व या विशाल अलौकिक अस्तित्वास पाहून तुम्ही खरोखरच उत्साहित होवून जाणार. या आनंदाच्या अतिरेकामुळे तुम्ही त्याचे पालन करणार व त्याच्याकडून

काही शिकणार नाही का? एका अभ्यासीने स्वतःला योग्यप्रकारे सांभाळले नाही, तर त्याला देखील वाचविणे कठीण असते. तो स्वतःला सहजच उद्ध्वस्त करू शकतो. आकाशीय लोक हे सर्व अमर असतात; मात्र, तरीही त्यांनी देखील उचित फळ प्राप्त केलेले नसते आणि ते देखील त्याच संसारचक्रातून जाणे चालूच ठेवतील. जर तुम्ही अश्या व्यक्तीस सहजच आपला गुरु मानता तर तो तुम्हाला कुठे घेऊन जाऊ शकतो? तो उचित फळ देखील प्राप्त करू शकत नाही. तर तुमची साधना व्यर्थ जाणार नाही का? अखेरीस, तुमचा स्वतःचा गोंग विस्कळीत होईल. एका व्यक्तीच्या मनाला अविचलित ठेवणे अत्यंत कठीण असते. मी प्रत्येकाला सांगत आहे की, ही एक अतिशय गंभीर समस्या आहे आणि आपल्यापैकी अनेकांना ही समस्या नंतर येईल. मी तुम्हाला 'फा' शिकविले आहे; हे तुमच्यावर निर्भर आहे की तुम्ही स्वतःला चांगल्या प्रकारे सांभाळू शकता अथवा नाही. मी जे बोललो आहे, ती अश्यापैकी एक परिस्थिती आहे. दुसऱ्या विचारधारेच्या एका ज्ञानप्राप्त व्यक्तीस पाहिल्यावर आपले मन विचलित होऊ देऊ नका. केवळ एका विचारधारेशीच एकनिष्ठ रहा. मग तो एक बुध्द, ताओ, अलौकिक अस्तित्व किंवा दानव असले तरी त्याने तुमचे मन प्रभावित होऊ नये. अश्याप्रकारे स्वतः आचरण केल्यास यश दृष्टीक्षेपात असणे निश्चित आहे.

व्यक्तीच्या स्वतःच्या मनाव्दारे विघ्न दुसऱ्या स्वरूपात देखील प्रदर्शित होतात. तुम्ही एखाद्या नातेवाईकाकडून विघ्न झालेले पाहिले असेल, ज्याचे निधन झाले आहे व ही व्यक्ती मोठ्याने आवाज करून दुःख व्यक्त करते आणि तुम्हाला हे किंवा ते करायची विनंती करते. सर्व प्रकारच्या गोष्टी होऊ शकतात. तर तुमचे मन अप्रभावित राहिल का? समजा की तुम्हाला तुमच्या या मुलाबद्दल फार जिव्हाळा आहे किंवा तुम्ही आपल्या पालकांवर प्रेम करता आणि तुमच्या पालकांचे निधन होते. त्यांनी तुम्हाला काही गोष्टी करण्यास सांगितले... त्या सर्व गोष्टी अश्या आहेत, ज्या तुम्ही करू नयेत. जर तुम्ही त्यांना करता तर ते वाईट होईल. एक अभ्यासी बनणे, अगदीच खडतर असते. असे म्हटले जाते की, बौध्द धर्म संभ्रमावस्थेत पोहचलेला आहे. त्याने अगदी कन्फ्यूशियसवादाच्या गोष्टी देखील समाविष्ट केल्या आहेत, जसे पालकांचा आदर करणे आणि मुलांवर प्रेम करणे. बौध्द धर्मामध्ये अशी कोणतीही गोष्ट नव्हती. तर याचा काय अर्थ आहे? व्यक्तीचे खरे जीवन व्यक्तीची आद्यचेतना असल्याने, जी तुमच्या आद्यचेतनेला जन्म देते; तिच तुमची खरी माता असते. संसार-चक्रामध्ये, तुम्हाला अनेक माता झालेल्या आहेत. ज्या

मानव तसेच मानवा व्यतिरीक्त इतर सुध्दा होत्या. त्या अगणित आहेत. तुमच्या अनेक जीवन अवधीमध्ये तुमची किती मुले व मुली होऊन गेलीत, हे देखील असंख्य असते. कोण तुमची आई असते? कोण तुमचा मुलगा किंवा मुलगी आहे? मृत्यूनंतर कोणीही एकमेकांना ओळखत नसते. तुम्ही अजूनही दुसऱ्याचे तुमच्यावर असलेल्या ऋणास फेडायलाच हवे. मनुष्य प्राणी संभ्रमात जगतात व या गोष्टींना सहजच सोडून देवू शकत नाही. काही लोक त्यांच्या मुला-मुलींना विसरूच शकत नाहीत व ते किती चांगले आहेत, असे ठामपणे सांगतात आणि नंतर त्यांचे देखील निधन होते. व्यक्ती म्हणू शकतो; त्याची आई किती चांगली आहे, मग ती देखील मरण पावते. या व्यक्तीला इतके दुःख होते की, तो त्याच्या उर्वरीत आयुष्यभर तिच्याकडे आस्थापूर्वक लक्ष देण्याची ईच्छा करतो. तुम्ही याबद्दल विचार का करत नाही? ते तुम्हाला येथे छळण्याकरीता नसतात का? ते तुम्हाला एक चांगले जीवन जगण्यास असमर्थ करण्याकरीता या स्वरूपांचा उपयोग करतात.

कदाचित साधारण लोक यास समजत नाही. जर तुम्ही याच्याशी आसक्त होता तर तुम्ही थोडी सुध्दा साधना करू शकणार नाही. बौद्ध धर्मात म्हणूनच अशी कोणतीही गोष्ट नाही. जर तुम्हाला साधना करायची आहे तर मानवी चिंग (भावनिकता) ला सोडायलाच पाहिजे. अर्थात, सामान्य मानव समाजात साधनेचा अभ्यास करतांना आम्ही पालकांचा आदर आणि आपल्या मुलांना शिक्षित करायला हवे. सर्वच बाबतीत, आपण नुसत्या आपल्या कुटुंबापुरतेच नव्हे तर इतरांप्रती देखील चांगले आणि दयाळू असायलाच पाहिजे. आपण सर्वांशी तश्याच पध्दतीने वागले पाहिजे. आपण आपल्या पालकांप्रती व मुलांप्रती चांगले असायला हवे व सर्व बाबतीत दुसऱ्यांप्रती विचार करणारे असायला हवे. म्हणूनच अश्याप्रकारचे हृदय निःस्वार्थी असते आणि ते दयाळू व परोपकारी हृदय असते. - ही करुणा आहे. चिंग (भावनिकता) ही साधारण लोकांची गोष्ट आहे व साधारण लोक केवळ त्याकरीताच जगतात.

बरेच लोक स्वतःचे आचरण उचित ठेवू शकत नाही आणि त्यामुळे त्यांच्या साधना अभ्यासात अडचणी निर्माण होतात. एक व्यक्ती असा दावा करू शकतो की, बुध्दांनी त्याला काहीतरी सांगितले आहे. जर संकट तुमच्या जीवनाला धोका उत्पन्न करीत असेल आणि तुम्हाला ते कसे दूर करायचे ते सांगितले जाते; ते सर्व जे तुम्हाला सांगतात की, तुम्हाला आज संकट येईल व त्या उद्भवणाऱ्या संकटाला कसे टाळायचे, तुम्हाला लॉटरीच्या प्रथम बक्षिसाचे क्रमांक सांगतात व तुम्हाला ती

काढायला सांगतात तसेच तुम्हाला साधारण मानवी समाजामध्ये चांगल्या वस्तु प्राप्त करून देण्यास इच्छुक असतात, ते सर्व दुष्ट जीव आहेत. जर तुम्ही नेहमीच साधारण लोकांमध्ये तुमचा मार्ग प्रशस्त करता आणि ही परीक्षा उत्तीर्ण करू शकत नाही तर तुमची प्रगती होणार नाही. जर तुम्ही साधारण लोकांमध्ये फार चांगले राहता तर तुम्ही साधना अभ्यास कसा करू शकाल? तुमची कर्मे कशी रूपांतरीत करता येईल? आपले शिनशींग प्रगत करण्याकरीता व कर्म रूपांतरीत करण्याकरीता तुमच्याकडे एक वातावरण कसे असेल? प्रत्येकाने हे निश्चितपणे लक्षात ठेवावे. एक दुष्ट चेतना देखील आपली प्रशंसा करू शकतो आणि तुमचा स्तर किती उंच आहे. तुम्ही किती महान बुध्द वा ताओ आहे आणि त्याला तुम्ही फार जबरदस्त आहे,असे वाटते; हे सांगू शकतो. - ते सर्व बनावटी आहेत. उच्च स्तरावर खरा साधना अभ्यास करणारा एक व्यक्ती म्हणून तुम्ही अनेकानेक आसक्तींना सोडून द्यायला हवे. या समस्यांचा सामना करतांना तुम्ही सर्वांनी सावध असायला हवे !

साधना अभ्यासादरम्यान,आपले त्यानेमु उघडले जाईल. उघड्या त्यानेमुसह व्यक्तीला त्याच्या साधनेमध्ये अडचणी येतात. त्यानेमु बंद असल्यावरही व्यक्तीला त्याच्या साधनेमध्ये अडचणी येतातच. दोन्ही परिस्थितीत साधना अभ्यास करणे काही सोपे नसते. आपले त्यानेमु उघडल्यानंतर विविध प्रकारचे संदेश आपल्याबरोबर बाधा आणतात आणि तुम्हाला स्वतःला नीट सांभाळणे खरेच अत्यंत कठीण होईल. इतर आयामामध्ये सर्वच काही डोळे दिपवणारे,अतिसुंदर आणि छान असते; जे सर्व तुमच्या हृदयास आकर्षित करू शकतात. एकदा काय तुम्ही त्याव्दारे मोहित होता, तुम्ही बाधित होऊ शकता आणि तुमचा गोंग विकृत होईल. - हे बहुधा अश्याप्रकारे होते.अश्याप्रकारे,जेव्हा स्वतःच्या मनाव्दारे दुष्ट चेतनांचे विघ्न झालेला व्यक्ती स्वतःस नीट सांभाळू शकत नसल्यास ही परिस्थिती उद्भवू शकते. उदाहरणार्थ, एकदा काय व्यक्ती वाईट विचार विकसित करतो तर ते अत्यंत धोकादायक असते. एक दिवस त्याचे त्यानेमु उघडले जाते आणि तो गोष्टींना अगदी स्पष्टपणे पाहू शकतो. तो विचार करतो, “या साधनास्थळी, केवळ माझाच त्यानेमु चांगल्या प्रकारे उघडलेला आहे. कदाचित मी सुध्दा एक असाधारण व्यक्ती तर नाही ना? मी गुरु ली यांचा फालुन दाफा शिकू शकलो व त्याचा इतरापेक्षा एवढा चांगला अभ्यास केला आहे, कदाचित मी एक साधारण व्यक्ती नाही.” असे विचार आधीच बरोबर नसतात. तो आश्चर्य करू शकतो, “कदाचित मी एक बुध्द देखील आहे. चला, मला स्वतःला जरा पाहू द्या.” जेव्हा तो स्वतःला बघतो, तेव्हा तो खरेच स्वतःला एक बुध्द

बघतो. असे का आहे? याचे कारण त्याच्या शरीराभोवतीच्या आयाम क्षेत्रामधील सर्वकाही त्याच्या विचारानुसार रूपांतरीत होत असते; ज्याला “रूपांतरण मनोभावाचे अनुसरण करते” असे म्हटले जाते.

विश्वातून प्रतिबिंबित केलेली प्रत्येक गोष्ट व्यक्तीच्या विचारांनुरूप बदलेल, कारण त्या व्यक्तीच्या आयाम क्षेत्रातील सर्वकाही त्याच्या आज्ञेत असते. प्रतिबिंबित झालेल्या प्रतिमा देखील अश्याच असतात, ज्यांना भौतिक अस्तित्व देखील असते. ही व्यक्ती असा विचार करतो, “कदाचित मी एक बुध्द आहे आणि कदाचित मी जे काही घातले आहे; ते देखील एक काशाय वस्त्र आहे.” मग तो बघेल की, त्याने जे घातले आहे, ते खरेच काशाय आहे. “अरे व्वा! मी खरोखरच एक बुध्द आहे.” तो खूप उत्साहित होईल. “कदाचित मी एक छोटा बुध्द देखील नाही.” दुसऱ्या नजरेने तो स्वतःला एक मोठा बुध्द बघेल. “कदाचित मी ली होंगझी पेक्षा देखील अधिक मोठा आहे !” तो पुन्हा एक दृष्टी टाकेल, “ अरे ! मी तर ली होंगझी पेक्षा खरोखरच मोठा आहे.” काही लोक हे त्यांच्या कानांनी सुध्दा ऐकतात. एक दुष्ट चेतना त्यास विघ्न करेल आणि म्हणेल, “आपण ली होंगझी पेक्षा मोठे आहे. आपण ली होंगझी पेक्षा बरेच मोठे आहेत.” तो त्यावर सुध्दा विश्वास करेल. आपण भविष्यात साधना कशी कराल, याबद्दल विचार केला आहे का? तुम्ही कधी साधना केली आहे का? तुम्हाला साधना कुणी शिकवली आहे? जर एक वास्तविक बुध्द देखील येथे एका मिशनवर आले तर त्यांना देखील सुरुवातीपासूनच साधना अभ्यास करावा लागेल. त्यांचे मूळ गोंग त्यांना परत दिले जाणार नाही, ते केवळ असे असेल की ते साधना अभ्यासात इतरांपेक्षा अधिक जलद प्रगती करतील. म्हणूनच, एकदा काय व्यक्तीला ही समस्या उद्भवली; त्याला स्वतःस वाचविणे कठीण होईल व तो लगेच ही आसक्ती विकसित करेल. ही आसक्ती विकसित झाल्यानंतर तो काहीही सांगण्याची हिम्मत करेल, “मी एक बुध्द आहे, तुम्हाला इतरांपासून शिकण्याची आवश्यकता नाही. मी बुध्द आहे, तर मी तुम्हाला काय करावे ते सांगेल.” तो या गोष्टी करण्यास सुरुवात करेल.

आपल्याकडे चांगचूनमध्ये अशी एक व्यक्ती नाही का? सुरुवातीला तो बराच चांगला होता. नंतर, त्याने या गोष्टी करणे सुरु केले. त्याला वाटले की, तो एक बुध्द आहे. शेवटी, तो स्वतःला इतरांपेक्षा श्रेष्ठ समजू लागला. जेव्हा तो स्वतःला चांगले ठेवू शकला नाही, त्याने विकसित केलेल्या आसक्तीमुळे त्याने हे ओढवून घेतले. असे का घडते? बौध्द धर्मात शिकवले जाते की, आपल्या दृष्टीस काहीही

जरी पडले तरी आपण त्याकडे दुर्लक्ष केले पाहिजे; कारण ते सर्व दुष्ट चेतनांद्वारे निर्मित भ्रम असतात आणि व्यक्तीने केवळ ध्यानाव्दारे साधनेमध्ये प्रगती करणे चालूच ठेवायला पाहिजे. बौद्ध धर्म तुम्हाला त्या गोष्टींना का पाहू देत नाही वा त्यांच्याशी आसक्तीपूर्ण का होऊ देत नाही? तो अश्याप्रकारच्या समस्येच्या घटनांपासून सावध करतो. बौद्ध साधना अभ्यासात, तिथे कुठलीही पुनर्प्रबळीकरण पध्दत नसते तसेच या गोष्टींना टाळण्याकरीता त्यांच्या धर्मग्रंथात त्याबद्दल कुठलेही मार्गदर्शन देखील नसते. त्यावेळी शाक्यमुनींनी असे धर्म शिकविले नाही. व्यक्तीच्या स्वतःच्या मनाव्दारे उत्पन्न होणाऱ्या दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांना टाळण्याकरीता किंवा रूपांतरणाव्दारे मनोभावाचे अनुसरण करणे टाळण्याकरीता, त्यांनी साधना अभ्यासात दिसून येणाऱ्या या सर्व दृष्ट्यांना दुष्ट चेतनांचे भ्रम म्हटले. एकदा काय आसक्ती विकसित झाली तर ती या दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांकडे घेऊन जाते. त्यांच्यापासून दूर राहणे व्यक्तीस फार कठीण असते. जर त्यांना नीट हाताळले गेले नाही तर व्यक्ती उद्ध्वस्त होऊन जाईल व एका दुष्ट मार्गाचे अनुसरण करेल. कारण की त्याने स्वतःला एक बुध्द म्हटले आहे, म्हणून त्याने आधीच स्वतःला एक दुष्ट जीव बनविले आहे. सरतेशेवटी, त्याला प्रेतांव्दारे बाधित केले जाऊ शकते किंवा त्यास इतर गोष्टी अनुभवास येतील व तो पूर्णतः नष्ट होईल. त्याचे हृदय देखील अनैतिक होईल आणि तो पूर्णपणे खाली पडेल. अशी अनेक लोक आहेत. अगदी या वर्गात देखील असे लोक आहेत, जे आता स्वतःला खूप मोठे समजतात व एका वेगळ्या अभिवृत्तीने बोलतात. अगदी बौद्ध धर्मातही एखादी व्यक्ती काय आहे, याचा शोध घेणे निषिद्ध आहे. मी जे नुकतेच सांगितले, तो दुष्ट चेतनाव्दारे विघ्नांचा एक प्रकार आहे; ज्याला “व्यक्तीच्या स्वतःच्या मनाव्दारे विघ्न” किंवा “रूपांतरण मनोकामनेचे अनुसरण करते” असे म्हटले जाते. बीजिंगमध्ये असे काही अभ्यासी आहेत आणि इतर क्षेत्रांमध्ये देखील असे काही आहेत. याव्यतिरिक्त, त्यांनी अभ्यासीकरीता अतिशय गंभीर विघ्न केले आहेत.

कुणीतरी मला विचारले आहे, “टिचर, तुम्ही ही समस्या दूर का करीत नाही?” याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : जर मी तुमच्या साधना अभ्यासातील सर्वच अडथळ्यांना दूर केले तर तुम्ही साधना अभ्यास कसे कराल? ते फक्त दुष्ट चेतनांच्या विघ्नांच्या परिस्थितीमध्येच परिक्षण केले जावू शकते की तुम्ही साधना अभ्यास चालूच ठेवू शकता किंवा नाही, खरोखरच ताओ प्राप्त करू शकता किंवा नाही; विघ्नांपासून अप्रभावित राहू शकता किंवा नाही आणि या विचारधारेत दृढ राहू

शकता वा नाही. मोठ्या लाटा वाळूंना पालटतात आणि हेच काय ते साधना अभ्यासाबाबतीतही असते. सरतेशेवटी जे शिल्लक राहते, तेच खरे सोने असते. अश्याप्रकारच्या विघ्नांशिवाय; मी असे म्हणेल, व्यक्तीला साधना अभ्यास करणे अगदीच सोपे होऊन जाईल. माझ्या मते, तुमची साधना आधीच खूपच सोपी आहे. ते महान उच्चस्तरीय ज्ञानप्राप्त व्यक्ती यास अधिकच अन्यायकारक असे बघू शकतात, “तुम्ही काय करीत आहे? तुम्ही लोकांना अश्याप्रकारे का वाचवित आहे? जर साधना मार्गात काहीच अडथळे नाहीत आणि व्यक्ती थेट शेवटपर्यंत आपली साधना करू शकतो. ही साधना आहे काय? जसजसा व्यक्ती साधनेमध्ये पुढे जातो, व्यक्ती कोणत्याही विघ्नांविना अधिक आरामशीरपणे साधना करू शकतो. याची अनुमती कशी असू शकेल?” ही समस्या आहे आणि मी देखील याबद्दल तसेच विचार करीत होतो. प्रारंभीच, मी अश्या अनेक दुष्टांचा समाचार घेतला. जर प्रत्येक वेळी मलाच ते सर्व करायचे असेल तर मला देखील ते योग्य वाटत नाही. मला असेही सांगण्यात आले आहे, “आपण त्यांची साधना इतकी सोपी केली आहे. लोकांना स्वतःच्या फक्त थोड्याच अडचणी असतात. त्यांच्यामध्ये केवळ त्या थोड्याच अडचणी असतात. त्यांच्याकडे अनेक आसक्ती असतात, ज्यांना ते अजूनही सोडू शकत नाही ! अडचणी आणि गोंधळामध्ये असताना, ते तुमचा दाफा स्वतःच समजू शकतात किंवा नाही हा प्रश्नच आहे !” त्यामध्ये असे विषय समाविष्ट असतात, तर तेथे विघ्न आणि परीक्षा असतील. मी नुकतेच म्हटले आहे, ते एक प्रकारचे दुष्ट चेतनांचे विघ्न असते. एखाद्या व्यक्तीला वाचविणे खरोखरच खूप कठीण असते; मात्र, एखाद्या व्यक्तीला उद्ध्वस्त करणे अगदीच सोपे असते. एकदा काय आपले मन उचित नसेल, तर आपण क्षणात उद्ध्वस्त व्हाल.

तुमची मुख्यचेतना प्रबळ असायला हवी

मानवांनी आपल्या वेगवेगळ्या जीवनामध्ये काही दुष्कार्ये केल्यामुळे मानवांना दुःख उत्पन्न होतात व अभ्यासींकरिता कार्मिक अडथळे निर्माण होतात; जे त्याला जन्म, वृद्धत्व, आजारपण आणि मृत्यूकडे घेवून जातात. ही साधारण कर्मे असतात. अभ्यासींना मोठ्या प्रमाणावर प्रभावित करणारे आणखी एक शक्तिशाली कर्म आहे-याला “विचार कर्म” असे म्हणतात. लोकांना त्यांचे जीवन जगत असतांना विचार करावा लागतो. व्यक्ती साधारण लोकांमध्ये हरविला असल्याने व्यक्ती बहुधा आपल्या मनामध्ये प्रसिध्दी, लाभ, वासना, क्रोध इत्यादीसाठी विचार निर्मित करतो.

कालांतराने हे विचार शक्तिशाली विचार कर्म बनतात. इतर आयामांमध्ये प्रत्येक गोष्ट जिवंत असल्याने, कर्म देखील जिवंत असतात. जेव्हा व्यक्ती एका उचित मार्गाने साधना अभ्यास करायला सुरुवात करतो, व्यक्तीने आपल्या कर्मांचे उच्चाटन केले पाहिजे. कर्म नष्ट करणे म्हणजे कर्म पुसून टाकणे आणि रूपांतरित करणे होय. अर्थातच, कर्म प्रतिकार करेल आणि म्हणूनच व्यक्तीला अडचणी आणि अडथळे येतील. परंतु विचार कर्म थेट मनाला विघ्न करू शकते. म्हणूनच एखाद्याच्या मनात मास्टर आणि दाफाची निंदा करणारे अर्वाच्य शब्द असतात आणि व्यक्ती काही दुष्ट विचार वा अर्वाच्य शब्दांचा विचार करतो. परिणामी, काही अभ्यासींना काय चालले आहे, ते माहितच नसते व ते विचार करतात की हे विचार त्यांच्या स्वतःच्या मनातून स्वतःहून येतात. काही लोक असेही मानतात की ते विचार प्रेतांकडून व पशुकडून येतात; परंतु ते प्रेतबाधेमुळे किंवा पशुबाधेमुळे नसतात. याउलट, ते व्यक्तीच्या मनावरील विचार कर्मांच्या प्रतिबिंबाचे परिणाम असतात. काही व्यक्तींची मुख्य चेतना फार बलशाली नसते आणि ती चुकीच्या गोष्टी करण्यासाठी विचार कर्मांचे अनुसरण करेल. असे लोक उद्ध्वस्त होतील आणि खालच्या स्तरास येऊन पडतील. तथापि, बहुतांश लोक आपल्या स्वतःच्या अत्यंत शक्तिशाली विचाराने (मुख्य चेतनेने) त्यांना काढून टाकतील वा प्रतिकार करतील. यासह हे असे दर्शविते की, या व्यक्तीस वाचविले जाऊ शकते आणि तो चांगले व वाईटामध्ये भेद करू शकतो. दुसऱ्या शब्दात, या व्यक्तीचे ज्ञानप्राप्तीचे गुण चांगले आहेत. माझे फाशन अश्या अधिकतर विचार कर्मांना नष्ट करण्यास मदत करतील. ही परिस्थिती वारंवार दिसून येते. एकदा हे घडून आल्यानंतर, व्यक्ती या वाईट विचारांवर स्वतःच विजय मिळवू शकतो वा नाही हे पाहण्याकरीता परीक्षण केले जाईल. जर व्यक्ती दृढनिश्चयी असेल तर कर्म नष्ट केले जाऊ शकतात.

आपले मन उचित असायला हवे

एक उचित मन नसणे काय असते? ते व्यक्तीचे स्वतःला नेहमी एक अभ्यासी म्हणून समजण्यास असमर्थ असण्यास उल्लेखित करते. एक अभ्यासी साधना अभ्यासात दुःखांचा सामना करेल. जेव्हा दुःख येते, ते एका आंतर वैयक्तिक मतभेदांमध्ये व्यक्त होऊ शकते. तेथे मनाचे खेळ व अश्याच गोष्टी समाविष्ट असतील, जे तुमच्या शिनशींगला थेट प्रभावित करतील. या संदर्भात अनेक प्रकरणे असतील. आपण आणखी कशाचा सामना कराल? आपले शरीर अचानक अस्वस्थ

वाटू शकते. कारण कर्माची परतफेड विविध प्रकारे व्यक्त होईल. काही ठराविक वेळी, आपल्याला काहीतरी खरे आहे किंवा नाही, तुमचे गोंग अस्तित्वास आहे वा नाही, तुम्ही साधना अभ्यास करू शकता व यशस्वी होऊ शकता वा नाही किंवा बुध्द असतात किंवा नाही व ते खरेच असतात वा नाही, या सर्वांमध्ये स्पष्टपणे भेद करण्यास असमर्थ केले जाईल. भविष्यात, तुम्हाला ही चुकीची अनुभूती देण्याकरीता व तुम्हाला त्या गोष्टी जणूकाही अस्तित्वातच नाहीत व सर्व खोट्या आहेत, असे वाटू देण्याकरीता - ते तुम्ही दृढनिश्चयी आहे किंवा नाही हे बघण्याकरीता, या परिस्थिती पुन्हा उद्भवतील. आपण असे म्हणता की, आपण दृढ आणि खंबीर आहे. या दृढनिश्चयासह, आपण खरोखरच त्या क्षणी ठामपणे निग्रही राहू शकले तरच तुम्ही स्वाभाविकपणे चांगले करणार. कारण तुमचे शिनशींग आधीच सुधारले गेले आहे; परंतु आपण या क्षणी अजूनही तितकेसे स्थिर नाही. जर तुम्हाला लगेचच हे दुःख दिले गेले तर तुम्हाला त्याचे मुळीच ज्ञान होणार नाही, तसेच तुम्ही साधना अभ्यास देखील मुळीच करू शकणार नाही. दुःख वेगवेगळ्या पध्दतीने उत्पन्न होऊ शकतात.

साधना अभ्यासादरम्यान, व्यक्तीने उच्चतर स्तरावर जाण्याकरीता या पध्दतीने साधना अभ्यास करावा. म्हणून, एकदा काय तुमच्यापैकी काहींना कुठेतरी शारीरिक अस्वस्थता वाटते; तुम्ही असे विचार करता की तुम्ही आजारी आहे. तुम्ही नेहमीच स्वतःला एक अभ्यासी म्हणून समजण्यास अपयशी ठरता - तुमच्या बाबतीत असे घडले तर तुम्ही त्यास एक आजार समजणार आणि विचार करणार, “तेथे एवढ्या अडचणी का आहेत?” मी तुम्हाला सांगतो आहे की, तुमच्यासाठी त्यांच्यापैकी बरेचशे दुःख आधीच काढून टाकले गेले आहेत आणि तुमचे दुःख आधीच फारच क्षुल्लक आहेत. जर ते तुमच्यासाठी काढून टाकले नसते तर तुम्ही या दुःखांचा सामना केला असता आधीच अचानक मृत पडले असते. कदाचित तुम्ही तुमच्या बिछान्यातून कधीच बाहेर पडू शकले नसते. जेव्हा तुम्हाला थोड्या समस्या येतात, तुम्हाला अस्वस्थ वाटेल; परंतु ते तेवढे आरामदायक कसे काय असू शकते? उदाहरणार्थ, जेव्हा मी चांगचुनमध्ये एका वर्गास शिकवले. तेथे चांगले जन्मजात गुण असणारी एक व्यक्ती होती, ज्याला खरोखर एक चांगले भवितव्य होते. मला तो खूप चांगला असल्याचे दिसून आले आणि मी त्याचे दुःख थोड्या प्रमाणात वाढवले, जेणेकरून तो कर्माची परतफेड लवकर करू शकेल आणि ज्ञानप्राप्त होऊ शकेल - मी अश्याप्रकारे त्याची तयारी करीत होतो. इतक्यातच, एक दिवस अचानक

त्याला मेंदूमध्ये रक्ताच्या गाठी असल्याचे लक्षणे दिसून आली व तो जमिनीवर कोसळला. त्याला वाटले की, तो हलू शकत नाही व जणूकाही त्याचे हात-पाय निकामी झाले आहेत. त्याला आकस्मिक बचाव कक्षात पाठविण्यात आले. तो नंतर परत चालू शकला. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : मेंदूतील रक्ताच्या गाठीसह व्यक्ती कसा काय फिरू शकतो व आपले हात आणि पाय इतक्या लवकर हलवू शकतो? त्याऐवजी, त्याने त्याच्या वाईट परिस्थितीकरीता फालुन दाफा ला दोष दिला. त्याने याबद्दल विचारही केला नाही : तो मेंदूतील रक्त गाठीच्या रोगापासून इतक्या लवकर कसा काय बरा होऊ शकला? जर त्याने त्यावेळी फालुन दाफा चा अभ्यास केला नसता तर तो जमिनीवर कोसळल्याबरोबर मृत झाला असता. कदाचित, त्याला आपल्या उर्वरित आयुष्याकरीता पक्षाघात झाला असता व खरेच मेंदूतील रक्तगाठीचा रोग झाला असता.

एखाद्या व्यक्तीला वाचवणे हे एवढे कठीण असते. त्याच्यासाठी खूप काही केले गेले होते, तरीही त्याला ते कळले नाही; त्याऐवजी त्याने असे काहीतरी सांगितले. काही ज्येष्ठ अभ्यासी म्हणतात, “टिचर, मला माझ्या शरीरभर अस्वस्थ का वाटते? मी इंजेक्शनस घेण्याकरीता नेहमीच रुग्णालयात जातो; परंतु त्याने काहीच होत नाही. औषधे देखील मदत करत नाही.” मला असे सांगतांना त्यांना संकोच देखील वाटला नाही ! अर्थातच, त्याने काहीच मदत होणार नाही. ते आजार नाहीत तर औषधे कशी काय मदत करू शकतील? तुम्ही जाऊन आणखी शारीरिक तपासणी करू शकता. तिथे कुठल्याही समस्या नाहीत तर आपल्याला केवळ अस्वस्थ वाटते आहे. आमच्याकडे एक अभ्यासी आहे; ज्याने इस्पितळात काही सुया तोडल्या होत्या. शेवटी, औषधी द्रव्य बाहेर उडाले व सुई देखील आत शिरू शकली नाही. त्याला समजून आले, “अरे, मी एक अभ्यासी आहे आणि मी इंजेक्शन घेऊ नये.” म्हणूनच, जेव्हा कधी आपण दुःखाचा सामना करतो; या समस्येकडे लक्ष द्यायचे सुनिश्चित करा. काही लोक असा विचार करतात की मी त्यांना इस्पितळात जाऊ देत नाही. त्यामुळे ते विचार करतात, “तुम्ही जर मला इस्पितळात जाऊ देत नाही तर मी एका दुसऱ्या चिर्गोंग गुरूकडे जाईल.” ते अजूनही त्यास एक आजार मानतात आणि चिर्गोंग गुरूंच्या शोधात असतात. ते एक खरे चिर्गोंग गुरू कुठे शोधू शकतील? जर तुम्हाला एखादा बनावटी गुरू मिळाला तर तुम्ही लगेचच उद्ध्वस्त होऊन जाल.

आम्ही म्हटले आहे, “तुम्ही बनावटी चिर्गोंग गुरू व एका खऱ्या गुरूमध्ये कसे भेद करू शकता?” अनेक चिर्गोंग गुरू स्वयंघोषित असतात. माझे परीक्षण केले

गेले आहे आणि माझ्याकडे वैज्ञानिक संशोधन संस्थाकडील मुल्यमापन दस्तावेज आहेत. अनेक चिगोंग गुरु बनावटी आहेत व स्वयंघोषित आहेत. त्यापैकी अनेक लोक थापा मारतात व लोकांना फसवितात. असा बनावटी चिगोंग गुरु देखील आजार बरे करू शकतो. तो तसे का करू शकतो? हा व्यक्ती प्रेतबाधित झाला आहे, त्याच्यशिवाय तो लोकांना लुबाडू शकत नाही ! ते बाधा करणारे प्रेत देखील ऊर्जा उत्सर्जित करू शकते व आजार बरे करू शकते. ते ऊर्जेच्या अस्तित्वाचे एक स्वरूप असल्याने, ते लोकांना सहजच नियंत्रित करू शकते. मात्र, मी म्हटले आहे, “ ते बाधित करणारे प्रेत व पशु तुम्हाला काय देतात; जेव्हा ते तुमचा आजार बरे करतात?” अतिशय सूक्ष्म परिक्षण केले असता त्या सर्व बाधित करणाऱ्या प्रेताच्या प्रतिमा असतात. जर तुम्हाला त्या दिल्या गेल्या तर तुम्ही काय कराल? “*एका देवास आमंत्रित करणे सोपे असते; परंतु घालविणे अत्यंत कठीण.*”^५ आम्हाला सामान्य लोकांबद्दल काहीच म्हणायचे नाही, कारण त्यांना केवळ साधारण लोक म्हणून राहायचे असते व ते केवळ तात्पुरता आराम शोधत असतात. तथापि, तुम्ही एक अभ्यासी आहे. तुम्ही तुमच्या शरीराला सतत शुध्द करू इच्छित नाही का? जर ते आपल्या शरीरात शिरले असेल तर तुम्ही ते केव्हा काढू शकाल? या व्यतिरिक्त त्यात काही विशिष्ट प्रमाणात ऊर्जा देखील असते. काही लोक आश्चर्य करतील, “तर मग फालुन त्यांना का येऊ देते? आमच्याकडे संरक्षण करण्यासाठी मास्टरचे फाशन नसते का?” आपल्या विश्वात एक नियम आहे : जर तुम्हाला स्वतःला काही हवे असल्यास कुणीही त्यात हस्तक्षेप करणार नाही. जर तुम्हाला स्वतःला काही पाहिजे असेल तर त्यात हस्तक्षेप करणार नाही. माझे फाशन तुम्हाला थांबवतील व तुम्हाला इशारा देतील. जर ते असे बघतात की तुम्ही नेहमीच असे असता तर ते यापुढे तुमची काळजी घेणार नाही. व्यक्तीला साधना अभ्यास करायला संभवतः कसे काय बाध्य केले जाऊ शकते? तुम्हाला साधना अभ्यास करायला लावले जाऊ शकत नाही वा सक्ती केली जाऊ शकत नाही. खरोखर उन्नती करणे, हे तुमच्यावर असते. जर तुम्हाला स्वतःमध्ये सुधार करायची इच्छा नसेल तर कुणीही त्याबद्दल काहीच करू शकणार नाही. आपणास सिध्दांत व ‘फा’ शिकवले गेले आहेत. जर तुम्हाला स्वतःमध्ये अजुनही सुधार करण्याची इच्छा नसेल तर तुम्ही कोणाला दोष देणार? तुम्हाला काय पाहिजे आहे, यामध्ये फालुन आणि माझे फाशन दोन्ही त्यात हस्तक्षेप करणार नाही – हे निश्चित आहे. काही लोक अगदी दुसऱ्या चिगोंग गुरूंच्या वर्गात गेले व त्यांना घरी गेल्यावर फार अस्वस्थ वाटले. तर मग माझ्या फाशन नी

तुमचे रक्षण का केले नाही? तुम्ही तेथे कश्याकरीता गेले होते? तेथे जाऊन ऐकायला तुम्ही काहीतरी शोधत नव्हते का? जर तुम्ही तुमच्या कानांनी ऐकले नाही तर ते तुमच्या शरीरात कसे प्रविष्ट होऊ शकते? काही लोकांनी त्यांचे फालुन विकृत केले आहे. मी तुम्हाला सांगतो आहे की, हे फालुन तुमच्या आयुष्यापेक्षाही अधिक मौल्यवान आहे. हे एक उच्चतम जीवन आहे, ज्यास इच्छेने नष्ट केले जाऊ शकत नाही. हल्ली अनेक चिगोंग गुरु बनावटी आहेत आणि त्यापैकी काही तर फार सुप्रसिध्द आहेत. मी चीनी चिगोंग विज्ञान संशोधन समितीच्या प्रशासकांना सांगितले आहे की, प्राचीन काळी शाही राजदरबार एकेकाळी *दा जॅ*^६ नी त्रस्त होते. त्या लांडग्याने धुमाकूळ घातला होता; परंतु ते अजूनही तेवढे वाईट नव्हते, जेवढे आज हे बनावटी चिगोंग गुरु आहेत. ज्यांनी संपूर्ण देशाचे नुकसान केले आहे. किती लोकांना बळी केले गेले आहे? वरवर पाहता तुमच्या लक्षात येईल की, ते खुप चांगले दिसून येतात; परंतु तश्या प्रकारच्या गोष्टींना किती लोक आपल्या शरीरामध्ये बाळगून आहेत? जर ते तुम्हाला काही देतील तर ते तुमच्या शरीरात असेल - ते पुर्णपणे खूप क्रूर आहे. म्हणूनच एका साधारण व्यक्तीला रंगरूपावरून ओळखणे फार कठीण असते.

काही लोक असे विचार करू शकतात, “या चिगोंग चर्चासत्रात सहभागी झाल्यानंतर आणि ली होंगझी यांनी आज जे म्हटले ते ऐकल्यानंतर, चिगोंग किती महान व सखोल आहे; याची मला जाणीव झाली आहे! जर पुन्हा इतर चिगोंग चर्चासत्र असतील तर मी त्यांनाही उपस्थित राहायला हवे.” मी असे म्हणेल की, तुम्ही नक्कीच तेथे जाऊ नये. जर तुम्ही त्यांचे ऐकले तर वाईट गोष्टी तुमच्या कानात प्रवेश करतील. एखाद्या व्यक्तीला वाचविणे आणि तिचे वा त्याचे विचार बदलणे, हे दोन्ही कठीण असते. एखाद्या व्यक्तीचे शरीर शुध्द करणे देखील फार कठीण आहे. नकली चिगोंग गुरु संख्येने अत्याधिक आहेत. अगदी उचित अभ्यासातील खऱ्या चिगोंग गुरूच्या बाबतीत देखील, तो खरेच निर्मळ असतो काय? काही पशु फारच दुष्ट असतात. जरी ते त्याच्या शरीरामध्ये येणे शक्य नसले तरी तो त्यांना दूर पळवून लावू शकत नाही. ही व्यक्ती आणि विशेषतः त्यांच्या विद्यार्थ्यांकडे मोठ्या प्रमाणात या गोष्टींचा निपटारा करायची क्षमता नसते. जेव्हा तो गोंग उत्सर्जित करतो, तेव्हा त्यात सर्व प्रकारच्या गोंधळपूर्ण गोष्टी मिसळलेल्या असतात. तो स्वतः जरी सभ्य असला तरी त्याचे विद्यार्थी उचित नाहीत आणि ते विविध प्रकारचे प्रेत किंवा प्राणी इत्यादीं पासून बाधित आहेत - ते सर्व प्रकारचे आहेत.

जर तुम्हाला खरेच फालुन दाफामध्ये साधना अभ्यास करायचा असेल तर तुम्ही त्यांच्याकडे जाऊन त्यांना ऐकू नये. अर्थात, जर तुम्हाला फालुन दाफामध्ये साधना अभ्यास करायचा नसेल व प्रत्येकच गोष्टीचा अभ्यास करायची ईच्छा असेल, तुम्ही सामोरे जाऊ शकता; मी तुम्हाला थांबविणार नाही कारण मग तुम्ही एक फालुन दाफा शिष्य नसणार. मात्र, तुमच्यासोबत जर काहीतरी वाईट घडले तर फालुन दाफा अभ्यासाला दोष देऊ नका. केवळ जेव्हा तुम्ही शिनशींग आदर्शाचे पालन करता व दाफानुसार साधना करता, तुम्ही एक खरे फालुन दाफा शिष्य बनू शकता. काही लोकांनी विचारले आहे, “मी इतर चिगोंग अभ्यासाच्या अभ्यासींना भेटू शकतो काय?” मी तुम्हाला सांगतो, ते फक्त चिगोंगचा अभ्यास करित आहेत, तर तुम्ही दाफामध्ये साधना अभ्यास करित आहे. या वर्गामध्ये उपस्थित झाल्यानंतर तुम्ही स्तरांच्या बाबतीत त्यांना बरेच मागे सोडणार आहे. हे फालुन अनेक पिढ्यांच्या साधना अभ्यासातून निर्मित आहे व त्यात प्रचंड शक्ती आहे. निश्चीतच, जेव्हा तुम्ही त्यांच्या संपर्कात येता; जर तुम्ही त्यांच्याकडून काहीही मिळविले नाही किंवा घेतले नाही व केवळ एक सामान्य मित्र बनून राहिले तर त्याने फारसा फरक पडणार नाही. मात्र, जर तो व्यक्ती खरेच काहीतरी धारण करित असेल तर ते फारच वाईट असेल आणि त्यांच्याशी कुठल्याही प्रकारचा संपर्क न ठेवलेला बरे. जोडप्यांच्या बाबतीत मला वाटते, जर तुमचा जोडीदार दुसरा चिगोंग अभ्यास करित असेल तर त्याने फारसा फरक पडणार नाही. परंतु एक गोष्ट आहे : जेव्हा तुम्ही एका उचित मार्गाचा अभ्यास करित आहे; जरी तुम्ही तसे करणारे एकमात्र व्यक्ती आहे, तुमचा अभ्यास दुसऱ्यांना लाभ करेल. जर तुमचा जोडीदार एक दुष्ट अभ्यास करतो, तो किंवा ती आपल्या शरीरावर वाईट गोष्टी धारण करून असू शकते. तुमची सुरक्षितता सुनिश्चित करण्यासाठी त्याला किंवा तिला देखील स्वच्छ केले जाईल. दुसऱ्या आयामांमध्ये तुमच्यासाठी सर्वकाही स्वच्छ केले जाईल. तुमच्या घराचे वातावरण देखील स्वच्छ केले जाईल. जर तुमचे वातावरण स्वच्छ केले गेले नाही आणि सर्व प्रकारची विघ्ने तुम्हाला अडथळे करित आहेत तर तुम्ही साधना अभ्यास कसा करू शकाल ?

तरीही एक परिस्थिती अशी आहे, ज्यामध्ये माझे फाशन गोष्टींना स्वच्छ करू शकत नाही. आमच्याकडे एक अभ्यासी आहे, ज्याने एके दिवशी माझ्या फाशनला त्याच्या घरी येतांना पाहिले. तो फार आनंदी व उत्साहित होता, “मास्टर चे फाशन येथे येत आहेत. मास्टरजी, कृपया आत या.” माझे फाशन म्हणाले, “तुमची

खोली खूप अव्यवस्थित आहे, त्यात बऱ्याचशा गोष्टी आहेत.” मग फाशन निघुन गेले. सामान्यतः बोलायचे तर, दुसऱ्या आयामांमध्ये बहुधा अनेक दुष्ट चेतना असतात, माझे फाशन तुमच्याकरीता ते स्वच्छ करेल. त्याची खोली विविध प्रकारच्या चिंगोंग पुस्तकांनी भरलेली होती. त्याला ते समजून आले आणि त्याने पुस्तकांना जाळून वा त्यांची विक्री करून ते स्वच्छ केले. माझे फाशन नंतर परत आले. या अभ्यासीने मला हेच काय ते सांगितले.

असेही लोक आहेत, जे भविष्य सांगणाऱ्यास पाहतात. कुणीतरी मला विचारले, “टिचर, मी आता फालुन दाफाचा अभ्यास करीत आहे. मला *झोयी* (परिवर्तनाची पुस्तक) किंवा भविष्यकथन सारख्या गोष्टींची खूप आवड आहे. मी अजूनही त्यांचा वापर करू शकतो काय?” मला हे या पध्दतीने सांगायचे आहे : जर तुम्ही भरपूर प्रमाणात ऊर्जा बाळगता तर तुम्ही जे काही म्हणाल त्याचा प्रभाव होईल. जर काहीतरी तसे नसेल; परंतु तुम्ही एखाद्याला सांगितले की ते तसे आहे, तर तुम्ही एक वाईट कृत्य केले असेल. एक साधारण व्यक्ती फार दुर्बल असतो. त्याचे संदेश अस्थिर आणि बदलणारे असतात. जर तुम्ही आपले तोंड उघडले आणि त्याला काही म्हटले, ते दुःख अस्तित्वास येऊ शकते. जर या व्यक्तीकडे खूप कर्म आहेत, ज्यांची त्याने परतफेड करायला हवी व तुम्ही त्याला सांगता की त्याला चांगले भाग्य लाभेल; मात्र, जर तो त्याच्या कर्माची परतफेड करू शकला नाही तर हे सर्वथा योग्य असेल काय? तुम्ही त्यास नुकसान करीत नाहीत का? काही लोक या आसक्तीला अजिबात सोडू शकत नाहीत, जणूकाही त्यांच्याकडे काही बुद्धिमत्ता आहे. ही एक आसक्ती नव्हे काय? याशिवाय, जरी आपल्याला खरंच सत्य माहित असलं तरी एक अभ्यासी म्हणून आपण आपले शिर्शांग जपायला हवे आणि सहजच साधारण लोकांस गुढ रहस्य उघड करावयास नको, हा नियम आहे. भविष्य सांगण्याकरीता व्यक्ती झोयीचा कसाही वापर करीत असला, तरीही त्यातील काही आताही खरे नाही. एक प्रकारे वा दुसऱ्या प्रकारे भविष्य कथन केले जाते, ज्यामध्ये काही सत्य तर काही असत्य असते. अश्या प्रकारचे भविष्य कथन साधारण मानवी समाजात अस्तित्वात असण्याची अनुमती आहे. तुम्ही एक वास्तविक गोंग प्राप्त व्यक्ती असल्याने मी म्हणेल की, एका खऱ्या अभ्यासीने एका उच्चतर आदर्शाचे पालन केले पाहिजे. तरीही काही अभ्यासी स्वतःचे भविष्य सांगण्याकरीता इतरांचा शोध घेतात व विचारतात, “ मी कसा करीत आहे हे बघण्यासाठी तुम्ही माझ्याकरीता काही भविष्यकथन कराल काय? माझा चिंगोंग साधना अभ्यास कसा आहे? किंवा मला

काही अडचणी येतील काय?’ या गोष्टींचे भविष्य सांगण्याकरीता ते इतरांना शोधतात. जर तुमच्या त्या अडचणीबाबत आधीच वर्तविले गेले तर तुम्ही स्वतःला कसे प्रगत कराल? अभ्यासींचे संपूर्ण जीवन पुनर्व्यवस्थित केले गेले आहे. व्यक्तीचे हस्तेखा वाचन, चेहरा वाचन, जन्मकुंडली आणि व्यक्तीच्या शरीरातील सर्व संदेश आधीपासूनच भिन्न आहेत आणि बदलण्यात आले आहेत. जर तुम्ही भविष्यवेत्त्याकडे जाता, तुम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवाल. अन्यथा तुम्ही असे का कराल? तो जे सांगू शकतो, त्या तुमच्या भूतकाळाबद्दलच्या काही वरवरच्या गोष्टी असतात. मात्र त्यांचे तत्व आधीच बदलले आहे. मग त्याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : जर तुम्ही एका भविष्यवेत्त्याकडे जाता तर तुम्ही त्यास ऐकता व त्यावर विश्वास करीत नसता काय? तर तुम्ही स्वतःवर एक मानसिक दबाव ओढवून घेत नाही काय? तर या मनावर एवढ्या दबावासह ती मग एक आसक्ती ठरणार नाही का? मग ही आसक्ती कशी काढून टाकता येईल? तर तुम्ही स्वतःवर एक मनुष्यनिर्मित दुःख स्वतःच ओढावून घेतले नाही का? तुम्हाला ही निर्मित झालेली आसक्ती सोडण्याकरीता आणखी दुःख भोगावे लागणार नाही का? साधनेमधील प्रत्येक परीक्षा किंवा प्रत्येक अडचण तुम्हाला एकतर प्रगतीकडे नाहीतर अधोगतीकडे घेऊन जाते. साधना आधीच फार कठीण असते, तरीही तुम्ही स्वतः अश्याप्रकारे अडचणी वाढवित जाता; तर तुम्ही त्यावर कशी मात करू शकाल? परिणामस्वरूप, आपल्याला कष्ट व अडचणींचा सामना करावा लागेल. आपले बदललेले जीवनमार्ग इतरांना बघू दिले जात नाही. जर हे इतरांद्वारे बघितले गेले किंवा आपल्याला दुःख कधी येईल हे सांगण्यात आले तर तुम्ही साधना अभ्यास कसा करू शकाल? म्हणूनच, त्यास तसे होऊ दिले जात नाही. दुसऱ्या विचारधारेच्या कुणासही ते मुळीच पाहू दिले जात नाही. अगदी समान विचारधारेच्या अभ्यासमतातील सहकारी शिष्यांना देखील ते पाहू दिले जात नाही. कुणीही त्यास अचूकपणे सांगू शकत नाही, कारण की साधना अभ्यास करण्याकरीता तुमचे जीवन पुनर्व्यवस्थित केले गेले आहे.

कुणीतरी मला विचारले, तो इतर धार्मिक पुस्तके वाचू शकतो किंवा अन्य चिगोंग पुस्तके वाचू शकतो काय? आम्ही असे म्हटले आहे की धार्मिक पुस्तके विशेषतः बौद्ध साहित्य सर्व लोकांना त्यांचे शिनशींग कसे उन्नत करायचे ते शिकवितात. आम्ही देखील बुद्ध विचारधारेतील आहोत, त्यामुळे कुठलीही समस्या असू नये; परंतु एक मुद्दा सांगायचा आहे : अनेक सुत्तांमधील काही भाग अनुवाद प्रक्रियेच्या काळात चुकीचा अनुवादित केला गेला आहे. याव्यतिरिक्त, वेगवेगळ्या

स्तरांच्या दृष्टीकोनातून धर्मग्रंथांचे वेगवेगळे अर्थ देखील तयार करण्यात आले आणि सहजपणे व्याख्या बनविल्या गेल्या आहेत. ते धर्माला नष्ट करणे होय. ज्या लोकांनी धर्मग्रंथाचा सोयीस्कर अर्थ लावला, ते बुध्दांच्या स्तरापासून अगदीच दूर होते व त्यांना सुत्तांचे वास्तविक अर्थ समजले नव्हते. म्हणूनच, त्यांच्याकडे विषयांची वेगवेगळी अशी समज होती. तुमच्याकरीता सुत्तांना पूर्णपणे समजून घेणे फार सोपे नसते आणि तुम्ही स्वतःच त्यास समजून घेऊ शकणार नाही; परंतु तुम्ही जर असे म्हणता, “मला केवळ सुत्तांचा अभ्यास करण्यात रस आहे” आणि तुम्ही नेहमीच सुत्तांचा अभ्यास करता तर तुम्ही त्या विचारधारेचा अभ्यास करित असणार. कारण ते सुत्त देखील त्या विचारधारेचे गोंग व फा समाहित करून असतात. एकदा काय तुम्ही त्यांचा अभ्यास करता, तुम्ही त्या अभ्यासमताचा अभ्यास करित असणार. यामध्ये या समस्येचा समावेश आहे. जर तुम्ही त्याचा सखोल अभ्यास केला आणि त्या अभ्यासमताचे पालन केले तर तुम्ही आमच्याऐवजी त्या अभ्यासमताचे पालन करित असणार. संपूर्ण इतिहासात, साधना अभ्यासामध्ये व्यक्तीला एका वेळी एकाच साधना मार्गाचे पालन करण्याची आवश्यकता असते. जर तुम्हाला खरेच या विचारधारेचा अभ्यास करायचा असेल तर तुम्ही केवळ या विचारधारेचाच अभ्यास करायला हवा. तुम्ही केवळ या विचारधारेचीच पुस्तक वाचली पाहिजे.

जोपर्यंत चिगोंग पुस्तकांचा संबंध आहे; जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा असेल तर तुम्ही त्यांना वाचू नये. विशेषतः, नुकतीच प्रकाशित झालेल्या चिगोंग पुस्तकांविषयी सांगायचे तर तुम्ही त्याचे वाचन करू नये. त्याचप्रमाणे ‘पिवळ्या सम्राटाची आंतरिक किमया’, ‘शिंगमिंग गुइझी’, किंवा ‘दाओ झांग’ यासारख्या पुस्तकांबद्दलही हेच खरे आहे. जरी त्या पुस्तकांमध्ये वाईट संदेशाचा समावेश नसला तरी त्यामध्ये विविध आयामांमधील संदेश समाविष्ट असतात. ते स्वतः देखील साधना अभ्यासाचे मार्ग आहेत. एकदा काय तुम्ही ते वाचता, ते तुम्हाला काहीतरी देतील आणि तुमच्या साधनेमध्ये विघ्न करतील. जर तुम्हाला त्यातील एखादे वाक्य चांगले आढळले; बरे, काहीतरी तुमच्याकडे येईल व तुमच्या गोंगशी जोडले जाईल. जर तुमच्या गोंगशी अचानकपणे काहीतरी जोडले जाते, जरी ते काही वाईट नसले तरी मग तुम्ही साधना अभ्यास कसे करू शकाल? त्याने समस्या उद्भवणार नाही का? जर तुम्ही दूरदर्शन संचातील इलेक्ट्रॉनिक युनिटमध्ये एक भाग अतिरिक्त जोडला; तर तुम्हाला काय वाटते, त्या दूरदर्शन संचाचे काय होईल? ते क्षणातच बंद पडेल : हा नियम असतो. त्याचबरोबर, हल्ली बरीचशी चिगोंग पुस्तके चुकीची

आहेत व अनेकानेक संदेशांना पटवून देत आहेत. जसे आमच्या अभ्यासींपैकी एक अभ्यासी एका चिगोंग पुस्तकाचे पान पालटत असतांना त्यातून एका मोठ्या सर्पाने बाहेर उडी मारली. अर्थातच, मी त्यास विस्तृतपणे सांगणार नाही. मी ज्या समस्यांना नुकतेच सांगितले, त्या समस्या अभ्यासीने स्वतःला योग्यरित्या न सांभाळल्यामुळे निर्माण होतात. अर्थातच, या समस्या एका अनुचित मनाव्दारे उत्पन्न होतात. हे फायद्याचे होईल की, आम्ही त्यांना दाखवून देवू आणि प्रत्येकाला माहित असेल, काय करायला पाहिजे व त्यांच्यात कसा भेद करायला पाहिजे; जेणेकरून भविष्यात ती समस्या पुन्हा उत्पन्न होणार नाही. मी नुकतेच जे बोललो, त्यावर जास्त जोर जरी दिला नसला तरी प्रत्येकाने त्याकडे लक्ष देण्याची खात्री करा; कारण बहुधा या विषयावर समस्या निर्माण होतात. ते सामान्यतः येथे दिसून येते. साधना अत्यंत कठीण आणि अतिशय गंभीर आहे. जर तुम्ही क्षणभराकरीता सुध्दा निष्काळजीपूर्ण राहिले तरी तुम्ही अडखळू शकता व ताबडतोब उद्ध्वस्त होऊ शकता. म्हणूनच व्यक्तीचे मन उचित असायला हवे.

मार्शल आर्ट्स चिगोंग

आंतरिक साधना अभ्यासाव्यतिरिक्त, एक मार्शल आर्ट्स (युद्ध-कला) चिगोंग सुध्दा असतो. मार्शल आर्ट्स चिगोंगबद्दल बोलत असतांना, मी एका विषयावर जोर द्यायलाच पाहिजे की साधकाच्या समुदायामध्ये आता अनेक प्रकारच्या चिगोंगचा दावा केला जातो.

आता तर तथाकथित चित्रकला चिगोंग, संगीत चिगोंग, सुलेखन चिगोंग, नृत्य चिगोंग - सर्व प्रकारचे चिगोंग आहेत. ते सर्व चिगोंग आहेत काय? मला ते खूप विचित्र वाटते. मी म्हणेल की, हे चिगोंगला लुटण्यासारखे आहे. हे केवळ चिगोंगला लुटणेच नव्हे तर चिगोंगला नष्ट करणे देखील होय. त्यांचे सैध्दांतिक आधार काय आहेत? असे म्हटले जाते की, व्यक्तीने चित्रकला, गायन, नृत्य किंवा लेखन करत असताना अचेतन अवस्थेत किंवा तथाकथित चिगोंग अवस्थेत असायला पाहिजे. ते त्याला चिगोंग बनविते काय? हे याप्रकारे समजले जाऊ नये. ते चिगोंगचा अपमान करण्यासारखे नाही का? चिगोंग मानवी शरीराच्या साधनेचा व्यापक आणि सखोल असा अभ्यास आहे. अचेतन अवस्थेला चिगोंग कसे म्हणता येईल? तर मग आपण जर मनाच्या अचेतन अवस्थेत स्नानगृहात जातो तर त्यास काय म्हणता येईल? हा चिगोंगचा अवमान नाही का? मी त्यास चिगोंगचे अवमान करणे, असे

म्हणतो. दोन वर्षांपूर्वी पूर्वोत्तर स्वास्थ्य प्रदर्शनीमध्ये तथाकथित सुलेखन चिगोंग होते. सुलेखन चिगोंग म्हणजे काय असते? मी तेथे पाहण्यास गेलो व तिथे एका व्यक्तीस लेखन करतांना पाहिले. लेखन केल्यानंतर, त्याने प्रत्येक शब्दास आपल्या हातांनी स्वतःची 'ची' दिली व उत्सर्जित केलेली सर्व 'ची' काळी होती. त्याचे मन पैसे व प्रसिध्दीच्या विचारामध्ये मग्न होते. त्याच्याकडे गोंग कसे असू शकेल? त्याची 'ची' देखील मुळीच चांगली असू शकत नाही. त्याचे लेखन महागड्या किंमतीच्या चिड्डीसह टांगलेले होते; परंतु ते सर्व विदेशी नागरिकांना विकले गेले. मी म्हणेल की, ज्याने ते खरेदी केले असेल आणि घरी नेले असेल तर दुदैवी असेल. काळी 'ची' कशी काय चांगली असू शकते? त्या व्यक्तीचा संपूर्ण चेहरा काळा दिसत होता. त्याचे मन पैश्याच्या विचारांनी भरलेले होते व निव्वळ पैशाचाच विचार करित असे - त्याच्याकडे कुठले गोंग कसे असू शकेल? असे असले तरी या व्यक्तीच्या व्यवसाय कार्डवर उपाधीचा ढीग होता; जसे तथाकथित आंतरराष्ट्रीय सुलेखन चिगोंग. मी असे म्हणेल : अशा गोष्टींना चिगोंग कसे काय म्हटले जाऊ शकते?

याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : या वर्गातील ऐंशी ते नव्वद टक्के लोकांचे आजार नुसतेच बरे होणार नाही तर ते गोंग - खरा गोंग देखील विकसित करतील. तुमचे शरीर जे धारण करून आहे, ते आधीच खूप असाधारण आहे. जर तुम्ही तुमच्या स्वबळावर साधना अभ्यास केला तरी अगदी संपूर्ण आयुष्यभर तुम्ही त्यास साधनेन्दारे विकसित करू शकणार नाही. अगदी आता जरी एका तरुणाने साधना अभ्यास सुरु केला; तरी तो या आयुष्यात मी जे दिले आहे, ते विकसित करू शकणार नाही आणि तरीही त्याला एका खऱ्या, चांगल्या गुरुच्या मार्गदर्शनाची आवश्यकता असेल. या फालुन आणि यंत्रप्रणालीची रचना करण्यासाठी आम्हाला अनेक पिढ्या लागल्या आहेत. या गोष्टी एकाचवेळी आपल्या शरीरात स्थापित केल्या जातात. म्हणूनच मी तुम्हाला हे सहजपणे गमावून न टाकण्यासाठी सांगतो आहे, कारण आपण ते सहजपणे मिळवले आहे. ते अत्यंत मौल्यवान आणि अमूल्य आहे. या वर्गानंतर, तुम्ही जे आपल्यासोबत बाळगता, ते एक खरे गोंग असते - एक उच्च शक्ती पदार्थ. जेव्हा तुम्ही घरी जाता आणि काही शब्द लिहता - तेव्हा तुमचे हस्तलेखन कसेही असले तरी - ते गोंग धारण करते ! तर, अश्याप्रकारे या वर्गातील प्रत्येक व्यक्तीस गुरु नावाची उपाधी दिली जावी काय व ते सर्व सुलेखन चिगोंग गुरु बनतील काय? मी असे म्हणतो की, हे अश्याप्रकारे समजले जाऊ नये.

एक वास्तविक गोंग आणि ऊर्जा असलेला व्यक्ती म्हणून, तुम्हाला ते जाणून बुजून करायची आवश्यकता नाही. तुम्ही ज्याला स्पर्श करणार त्यावर ऊर्जा सोडणार. ती ऊर्जा तेजस्वीपणे चकाकणारी असेल.

मी एका मासिकात एक बातमी पाहिली, ज्यामध्ये एका सुलेखन चिगोंग वर्गाच्या आयोजनाबद्दल लिहिले होते. ते कसे शिकवले जाईल हे पाहण्यासाठी मी ते थोडक्यात वाचले. त्यात असे लिहिले होते की, व्यक्तीने सर्वप्रथम आपले श्वास नियमन करावे किंवा श्वास घ्यावा व श्वास सोडावा. त्यानंतर, तानत्येनमधील 'ची' वर मन केंद्रित करित पंधरा ते तीस मिनिटे बसावे आणि नंतर तानत्येनच्या 'ची' ला वर हातामध्ये आणण्याची कल्पना करावी. नंतर, ब्रश पेन उचलावा आणि त्याला काळ्या शाईमध्ये बुडवावे. त्यानंतर, व्यक्तीने 'ची' ला ब्रश-पेन बिंदूकडे घेवून यावे. जेव्हा व्यक्तीचे मनोभाव तिथे पोहोचते, व्यक्ती लिहण्यास सुरुवात करू शकतो. तर ते लोकांना फसविल्यासारखे नाही का? बरे, व्यक्ती जर 'ची' ला कुठेतरी घेऊन जाऊ शकला तर त्यास चिगोंग मानले जाईल का? असे असेल तर, जेवण करण्यापूर्वी आपण थोडा काळ ध्यानधारणा करायला बसायला हवे काय? मग आम्ही चॉपस्टिक्स उचलू आणि जेवण करण्याकरीता 'ची' ला आमच्या चॉपस्टिक्च्या टोकास घेऊन येऊ. त्यास भोजन चिगोंग समजले जाईल का? आम्ही जे खातो, ते सर्व देखील ऊर्जा असायला पाहिजे. मी केवळ या विषयावर भाष्य करित आहे. मी त्यास चिगोंगचा अवमान करणे, असे म्हणतो. जसे ते चिगोंगला इतके उथळ समजतात. म्हणूनच, लोकांनी त्याला अश्याप्रकारे समजू नये.

तथापि, मार्शल आर्ट्स चिगोंगला आधीपासूनच एक स्वतंत्र चिगोंग अभ्यास मानले जाऊ शकते. ते असे का आहे? कारण त्याला हजारो वर्षांचा वारसा लाभलेला असल्याने; साधनेच्या सिध्दांताची एक संपूर्ण प्रणाली आणि साधना पध्दतींची एक संपूर्ण प्रणाली असल्याने ती एक संपूर्ण प्रणाली मानले जाऊ शकते. तसे असूनही मार्शल आर्ट्स चिगोंग आंतरिक साधना अभ्यासाच्या काहीश्या निम्नतम स्तराला राहतो. कठोर चिगोंग हे ऊर्जा-पदार्थांच्या समूहाचे एक स्वरूप असते, जे पूर्णतः वार करणे व ठार मारण्याकरीता असते. मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो. आमच्या फालुन दाफा व्याख्यानाला उपस्थित राहिल्यानंतर बीजिंगमधील एक अभ्यासी आपल्या हातांनी काहीच दाबू शकत नव्हता. जेव्हा तो एका बाबागाडीच्या दुकानात खरेदी करित होता; त्याला आश्चर्य वाटले की, त्याने बाबागाडीची मजबुती आपल्या हाताने तपासली असता ती तुटून जात होती. जेव्हा तो घरी गेला आणि खुर्चीवर

बसला, तो खुर्चीला आपल्या हाताने दाबू शकला नाही. जर त्याने तसे केले असते तर खुर्ची देखील तुटली असती. त्याने मला विचारले, हे काय होत आहे. मी त्याला सांगितले नाही; कारण त्याने आसक्ती विकसित करू नये, असे मला वाटत होते. मी त्याला फक्त एवढेच म्हटले की, हे सर्व स्वाभाविक आहे. ते असू द्या व ते सर्व चांगले असल्याने त्याकडे दुर्लक्ष करा. जर ती असाधारण क्षमता चांगल्या प्रकारे वापरल्या गेली तर खडकाचा एक तुकडा हातानी चुरगळल्या जाऊ शकतो. हे कठोर चिगोंग नाही का? तरीसुद्धा, त्याने कठोर चिगोंगचा कधीच अभ्यास केला नाही. आंतरिक साधना अभ्यासात या असाधारण क्षमता सामान्यतः विकसित केल्या जाऊ शकतात; परंतु व्यक्तीचे शिनशींग चांगल्या प्रकारे सांभाळणे कठीण असल्याने, व्यक्तीने जरी त्यांना विकसित केले असले तरी व्यक्तीला सामान्यतः त्यांचा वापर करू दिला जात नाही. विशेषतः, साधना अभ्यासाच्या निम्न स्तरावर व्यक्तीचे शिनशींग सुधारलेले नसते. म्हणजे व्यक्तीला निम्न स्तरावर विकसित होणाऱ्या असाधारण क्षमता मुळीच प्रदान केल्या जात नाही. जसजसा वेळ पुढे जातो आणि व्यक्ती आपला स्तर सुधारतो, या गोष्टी यापुढे कोणत्याही उपयोगाच्या राहत नाही व त्यांना प्रदान करण्याची आवश्यकता नसते.

विशेषतः, मार्शल आर्ट्स चिगोंगचा कसा अभ्यास केला जातो? मार्शल आर्ट्स चिगोंग अभ्यासामध्ये व्यक्तीने आपल्या 'ची' चे नियमन करायला हवे; परंतु प्रारंभीच 'ची' चे नियमन करणे काही सोपे नसते. जरी व्यक्तीला 'ची' चे नियमन करायचे असते, व्यक्ती तसे करू शकणार नाही. तर मग व्यक्तीने काय करायला हवे? व्यक्तीने हाताचा, छातीच्या दोन्ही भागाचा, पायाचा, पंजाचा, बाहूंचा व डोक्याचा व्यायाम करायला हवा. व्यक्ती त्यांचा व्यायाम कसा करतो? काही लोक त्यांच्या हातांनी किंवा पंजांनी झाडाला मारतात तर काही लोक खडकांवर आपले हात आपटतात. हाडांकरीता अश्याप्रकारे संपर्क करणे किती वेदनादायी असते, त्यांना थोड्या प्रमाणात जरी जोर दिला तरी रक्त निघायला लागेल! 'ची'चे अजूनही नियमन करता येत नाही. काय करायला हवे? व्यक्ती आपल्या बाहूंना फिरविणे चालू करेल व रक्ताला बाहूंकडे मागे पाठवेल आणि अश्याप्रकारे व्यक्तीचे हात व बाहू सुजून येतील. ते खरेच सुजलेले असतील. यानंतर जेव्हा व्यक्ती खडकावर हात आपटतो, हाडांवर जाड आवरण असेल व हाड थेट खडकाच्या संपर्कात येत नाही. अश्याप्रकारे त्यांना तेवढी वेदना जाणवणार नाही. जसजसा सराव सुरू राहिल, गुरु या व्यक्तीला शिकवेल. कालांतराने तो 'ची' नियमन करणे शिकेल. तरीही, केवळ 'ची' नियमन

करण्याची क्षमता पुरेसी नसते; कारण एका खरोखरच्या वृंद युध्दात प्रतिस्पर्धी तुमची वाट पाहणार नाही. अर्थातच, जर व्यक्ती 'ची' नियमन करू शकत असेल तर व्यक्ती आक्रमणास प्रतिकार करू शकेल व व्यक्तीला एका जाड दांड्याने मारले असता वेदना जाणवणार नाही. 'ची' ला बाहूकडे निर्देशित केल्यानंतर बाहू सुजून येतील. परंतु सुरुवातीला 'ची' ही सर्वाधिक मुळ प्रथम गोष्ट असेल व जसजसा व्यक्ती साधना अभ्यास चालू ठेवतो, 'ची' एका उच्च ऊर्जा पदार्थात रूपांतरीत केली जाऊ शकते. जेव्हा ती एका उच्च ऊर्जा पदार्थात रूपांतरीत केली जाते, ती क्रमशः मोठ्या घनत्वाचे एक ऊर्जा पुंज बनेल आणि या ऊर्जापुंजास बुद्धिमत्ता असते. म्हणूनच, तो एक असाधारण क्षमता पुंज देखील असतो; म्हणजेच एक प्रकारची असाधारण क्षमता असते. तथापि, ही असाधारण क्षमता निव्वळ वार करण्याकरीता व प्रहार चुकविण्याकरीताच असते. रोग उपचारासाठी वापर केल्यास ती कार्य करणार नाही. हे उच्च ऊर्जा पदार्थ दुसऱ्या आयामात अस्तित्वास असल्याने व आमच्या आयामात यात्रा करित नसल्याने त्यांचा वेळ आपल्यापेक्षा अधिक वेगाने यात्रा करतो. जेव्हा तुम्ही एखाद्याला बुक्की मारता, तुम्हाला 'ची' निर्देशित करण्याची आवश्यकता नसते किंवा त्याबद्दल विचार करण्याची आवश्यकता नसते; कारण तेथे आधीच गोंग असतो. जेव्हा तुम्ही कुणाचा तरी प्रहार चुकविण्याचा प्रयत्न करता, तेथे देखील आधीच गोंग असेल. तुम्ही कितीही वेगाने बुक्की मारली तरी ते तुमच्यापेक्षा अधिक वेगाने यात्रा करेल, कारण दोन्ही बाजूस काळ अवधारणा भिन्न असतात. मार्शल आर्ट्स चिगोंगचा अभ्यास केल्याने व्यक्ती तथाकथित *लोह रेत पंजा, सिंदुरी पंजा, वज्र पद व अरहत चरण*^७ विकसित करेल. हे साधारण लोकांचे कौशल्य असते. अभ्यासाद्वारे एक साधारण व्यक्ती हा स्तर प्राप्त करू शकतो.

मार्शल आर्ट्स चिगोंग आणि आंतरिक साधना अभ्यासामधील सर्वात मोठे अंतर म्हणजे मार्शल आर्ट्स चिगोंगमध्ये गतिमानतेसह अभ्यास करायची आवश्यकता असते. यात 'ची' अश्याप्रकारे त्वचेखालून प्रवास करते. त्यामध्ये गतिमानतेमध्ये अभ्यास करण्याची आवश्यकता असल्याने व्यक्ती एक शांत अवस्था प्राप्त करू शकत नाही; तसेच व्यक्तीची 'ची' तानत्येनमध्ये देखील प्रवेश करू शकत नाही. व्यक्तीची 'ची' त्वचेखालून व स्नायूमधून प्रवास करेल. म्हणूनच, व्यक्ती ना शरीराची साधना करू शकतो; ना ही उच्चस्तर क्षमतांची. आमच्या आंतरिक साधना अभ्यासामध्ये शांत अवस्थेत अभ्यास करायची आवश्यकता असते. पारंपारिक अभ्यासात 'ची' खालच्या ओटीपोटाच्या क्षेत्रामध्ये, तानत्येनमध्ये प्रवेश करण्याची

आवश्यकता असते. त्यांना शांत अवस्थेत अभ्यास करण्याची व बनतीचे (मुळ शरीराचे) रूपांतरण करण्याची आवश्यकता असते, जे जीवन साधना करण्यास व व्यक्तीला उच्चतर स्तरांवर साधनेच्या अभ्यासाला घेऊन जाण्यास समर्थ करू शकते.

आपण कादंबरीमध्ये मार्शल आर्ट तंत्र जसे की तथाकथित स्वर्ण घंटी कवच, लोह वस्त्र अंगरखा, शंभर पैस किंवा गज दूर जाऊन पापलर वृक्षावर प्रहार करणे, सुक्ष्म मार्शल आर्ट याबद्दल वाचले असेल. व्यक्ती उच्च स्थानांवर मागे आणि पुढे प्रवास करू शकतो. काही जण दुसऱ्या आयामांत देखील प्रवेश करू शकतात. असे मार्शल आर्ट्स अस्तित्वात असते काय? होय, निश्चितच. मात्र ते साधारण लोकांमध्ये अस्तित्वात नसते. ज्यांनी खरोखरच अश्या उत्कृष्ट मार्शल आर्ट्सची साधना केली आहे, ते सार्वजनिकरित्या त्यांचे प्रदर्शन करू शकत नाहीत. कारण अशी व्यक्ती केवळ मार्शल आर्ट्सचाच अभ्यास करीत नाही, तर तो संपूर्णतः साधारण लोकांच्या स्तरापलीकडे गेला आहे. त्याने आंतरिक साधना अभ्यासाचे (शिनशींग) पालन करून साधना अभ्यास करावा. व्यक्तीने त्याच्या शिनशींगला महत्त्व द्यावे व त्यास सुधारावे. त्याने भौतिक आवडींसारख्या गोष्टींबद्दल कमी काळजी घ्यावी. तरच तो अश्या मार्शल आर्ट्सची साधना करू शकतो. तो त्यानंतर साधारण लोकांमध्ये त्यांचा सहजच वापर करू शकत नाही. जेव्हा त्याला पाहण्याकरीता कुणीही जवळ नसेल, तो त्यांचा वापर करू शकतो. त्या कादंबरी वाचताना आपल्याला असे लक्षात येईल की, त्यातील पात्रे दृष्य व अदृष्य होत लढाई करतात व एक दुसऱ्यास ठार मारतात. ते एका गुप्त तलवार कला कौशल्य पुस्तिकेकरीता, खजिन्याकरीता किंवा स्त्रीकरीता लढतात आणि एक दुसऱ्यास ठार मारतात. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : ज्यांच्याकडे खरोखर हे मार्शल आर्ट्स कौशल्य असते, त्यांनी ते आंतरिक साधना अभ्यासाव्दारे विकसित केलेले नसते का? ते केवळ आपल्या शिनशींगची साधना करूनच त्यांना प्राप्त करतात आणि ते पूर्वीपासून प्रसिध्दी, लाभ व अनेकानेक इच्छांप्रती आधीच अनिच्छुक असतात. ते दुसऱ्यास कसे ठार मारू शकतात? ते पैसा आणि संपत्तीसाठी एवढी काळजी कशी काय करू शकतात? हे अगदीच अशक्य आहे. त्या निव्वळ कलात्मक अतिशयोक्ती आहेत. लोक फक्त मानसिक उत्तेजनांच्या मागे जातात व त्या लालसेकरीता काहीही करतात. लेखकांनी अश्याप्रकारे मानवाच्या दुर्बलतेचे खूप भांडवल केले आहे व ते लेखक लोकांना जे काही सुखद वाटते व ज्या कश्याचा लोक शोध घेतात, त्यावर लिहतील. लिखाण जेवढे अकल्पनीय, तेवढेच तुम्हाला ते अधिक वाचावेसे वाटते; परंतु त्या निव्वळ

कलात्मक अतिशयोक्ती आहेत. ज्यांच्याकडे खरोखरीच मार्शल आर्ट्स कौशल्ये असतात, ते त्यांना अश्याप्रकारे वापरणार नाही. विशेषतः, ते सार्वजनिकरित्या त्यांचे प्रदर्शन करणार नाही.

दिखावा करण्याची मानसिकता

साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करित असल्यामुळे, आमचे बरेचशे अभ्यासी त्यांच्या अनेक आसक्तींना सोडू शकत नाही. त्यापैकी अनेक आसक्ती तर आधीच स्वाभाविक बनल्या आहेत आणि ते अभ्यासी त्या आसक्तींना स्वतःहून ओळखू शकत नाही. दिखाव्याची ही मानसिकता कुठल्याही परिस्थितीत व्यक्त होऊ शकते; अगदी चांगली कामे करतांना देखील ते बघितले जावू शकते. प्रतिष्ठा, वैयक्तिक लाभ आणि थोडा लाभ वा प्रोत्साहन प्राप्त करण्याकरीता काही लोक सहसा स्वतःबद्दल फुशारकी मारतात आणि दिखावा करतात, “मी खूप क्षमतावान आणि एक विजेता आहे.” आपल्याकडे देखील अशी प्रकरणे आहेत - जेथे इतरापेक्षा थोडा चांगला अभ्यास करणारे, ज्यांचे त्यांमध्ये दृष्टी दुसऱ्यापेक्षा चांगली आहे किंवा ज्यांच्या व्यायाम मुद्रा चांगल्या दिसतात; ते देखील दिखावा करू इच्छितात.

काही लोक म्हणतात, “मी टिचर ली पासून काहीतरी ऐकले आहे.” लोक या व्यक्तीभोवती ते ऐकण्यास जमा होतील. तो स्वतःच्या विवेचनाने व गोष्टींना अलंकृत करित ऐकीव गोष्टी पुढे पसरवित असतो. याचा काय उद्देश असतो? तर ते स्वतःचा दिखावा करण्याकरीता असते. काही असेही लोक असतात, जे मोठ्या उत्साहाने एक-दुसऱ्यास ऐकीव गोष्टी पसरवतात; जणूकाही त्यांना सर्व चांगल्या प्रकारे माहित आहे किंवा जणू काही आमच्या अनेक अभ्यासींना त्यांच्याएवढे माहित नसते वा समजत नाही. अश्या व्यक्तींसाठी असे करणे स्वाभाविक झाले आहे आणि कदाचित तो याबद्दल स्वतः जागृत नसतो. अचेतनपणे त्यांच्याकडे ही दिखाव्याची मानसिकता असते. अन्यथा, ऐकीव अफवा पसरविण्याचा काय उद्देश आहे? काही लोक अश्या वायफळ चर्चा करतात, गुरु पर्वतामध्ये केव्हा परत जातील. मी काही पर्वतावरून आलेलो नाही तर मी पर्वतामध्ये परत का जावे? तरीही, काही लोक गप्पा करतात की, मी एका विशिष्ट दिवशी एखाद्याला काहीतरी सांगितले आहे आणि त्या व्यक्तीला एका विशेष पध्दतीने वागविले. या गोष्टींना पसरविण्याचा काय लाभ? त्याने काहीच भले होणार नाही. मात्र आम्ही बघितले आहे की ही त्यांची आसक्ती - दिखाव्याची एक मानसिकता असते.

काही लोक माझ्या हस्ताक्षरासाठी माझ्याकडे येतात. त्यांचा काय उद्देश असतो? स्मरणिका म्हणून एखाद्या व्यक्तीची स्वाक्षरी घेणे; ही सामान्य लोकांची एक प्रथा आहे. जर आपण साधना अभ्यास करित नाही तर माझे हस्ताक्षर आपल्या कुठल्याही उपयोगाचे नसेल. माझ्या पुस्तकातील प्रत्येक शब्द माझी प्रतिमा व फालुन धारण करतो आणि प्रत्येक वाक्य माझ्याव्दारे बोलले गेले आहे. तरीही तुम्हाला माझ्या हस्ताक्षराची काय आवश्यकता आहे? काही लोक गृहीत धरतात, “हस्ताक्षर असल्याने गुरूंचे संदेश माझे रक्षण करतील.” ते संदेशांसारख्या गोष्टींवर अद्यापही विश्वास करतात. आम्ही मुळीच संदेश देत नाही. हे पुस्तक आधीच अमुल्य आहे. आपण अजूनही कश्याच्या मागे लागत आहे? ते सर्व त्या आसक्तींचे प्रतिबिंब असतात. अजूनही, माझ्यासोबत प्रवास करणाऱ्या विद्यार्थ्यांचे वर्तन व आचरण बघितल्यानंतर काही लोक ते शिष्य चांगले आहे वा वाईट हे न जाणता त्यांचे अनुकरण करतात. खरे तर, तो व्यक्ती कोणासारखा आहे हे महत्वाचे नाही - तेथे केवळ एक दाफा असतो. केवळ या दाफानुसार आचरण केले असता तुम्ही खऱ्या मार्गदर्शनाचे पालन करू शकता. इतर लोकांसारखेच, जे लोक माझ्यासोबत काम करतात; त्यांना कुठलीही विशेष वागणूक मिळत नाही. ते केवळ संशोधन समितीचे सदस्य आहेत. या आसक्तीस विकसित करू नका. अन्यथा, अशी आसक्ती विकसित केल्यास तुम्ही अजाणतेपणे दाफास विस्कळीत करण्याची भूमिका वठवू शकता. आपण शोधलेली सनसनाटी ऐकीव गोष्ट मतभेद उत्पन्न करू शकते किंवा गुरूंकडून अधिक गोष्टी ऐकण्याकरीता, गुरूंच्या आणखी जवळ जाण्याच्या आसक्तीला उत्पन्न करू शकते. या सर्व समान समस्या नाहीत का?

अशी दिखाव्याची मानसिकता आपल्याला कुठे घेऊन जाऊ शकते? मी हा अभ्यास दोन वर्षांपासून शिकवित आहे. आमचे अनुभवी फालुन दाफा अभ्यासी लवकरच गोंग उघडण्याच्या अवस्थेस पोहचतील. काही क्रमिक ज्ञानप्राप्तीच्या टप्प्यात प्रवेश करतील. पूर्वी त्यांच्याकडे या असाधारण क्षमता का नव्हत्या? कारण जरी मी तुम्हाला एकाच वेळी इतक्या उच्च स्तराला ढकलले तरी तसे होवू दिले जाणार नाही; कारण तुमच्या साधारण लोकांच्या आसक्ती पूर्णपणे काढून टाकल्या गेल्या नाहीत. निश्चितच, तुमचे शिनशींग आधीच लक्षणीयरित्या सुधारले आहे; तरीही तुमच्या अनेक आसक्ती अजूनही सुटलेल्या नाहीत. म्हणूनच, त्या असाधारण क्षमता तुम्हाला देण्यात आल्या नाहीत. हा टप्पा निघून गेल्यावर व तुम्ही स्थिर झाल्यावर, तुम्हाला ताबडतोब क्रमिक ज्ञानप्राप्तीच्या अवस्थेमध्ये आणले जाईल. या क्रमिक

ज्ञानप्राप्तीच्या टप्प्यात, तुमचे त्यानेमु एका अत्यंत उच्च स्तराला उघडले जाईल व तुम्ही अनेक असाधारण क्षमता विकसित कराल. खरे तर मी तुम्हाला सांगतो की, जेव्हा तुम्ही खरेच साधना अभ्यास करता; तुम्ही सुरुवातीला आधीच अनेक असाधारण क्षमतांना विकसित केलेले असेल. तुम्ही आधीच या उच्च स्तराला पोहचले, म्हणून तुमच्याकडे अनेक असाधारण क्षमता असतात. नुकतेच, तुमच्यापैकी अनेकजण स्वतःला या अवस्थेत बघतील. अजूनही काही असे लोक आहेत, जे साधनेमध्ये एका उच्च स्तराला पोहचू शकत नाही. त्यांच्या सहनशक्तीसह त्यांच्याकडे शारीरिक दृष्ट्या जे आहे, ते पूर्वनियोजित आहे. परिणामतः, एका अत्यंत निम्नस्तरावर काही लोक गोंग उघडण्याचा अनुभव करतील किंवा ज्ञानप्राप्त होतील - पूर्ण ज्ञानप्राप्त. अशी काही लोक असतील.

सर्वांना कळावे म्हणून मी हा मुद्दा मांडत आहे - यदाकदाचित, अशी एखादी व्यक्ती असेल तर तुम्ही त्यास एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती मानावयास नको. साधना अभ्यासाकरीता हा एक अत्यंत गंभीर विषय आहे. केवळ या दाफाचे पालन करूनच तुम्ही वस्तुंना सुयोग्यपणे करू शकाल. त्यांच्याकडे असाधारण क्षमता आहेत, अलौकिक शक्ती आहेत किंवा तो काही वस्तुंना पाहू शकतो; म्हणून तुम्ही त्यास ऐकू नये किंवा त्याचे अनुसरण करू नये. तुम्ही त्याचे नुकसान करू शकता, कारण तो आत्मप्रौढीची आसक्ती विकसित करू शकतो आणि शेवटी सर्वस्व गमावून बसू शकतो व त्या बंद होवू शकतात. शेवटी, तो अडखळू शकतो. बंधमुक्त गोंगच्या अवस्थेमध्ये पोहचलेली एक व्यक्ती देखील खाली पडू शकतो. जर व्यक्ती स्वतःला चांगल्या प्रकारे सांभाळू शकली नाही तर एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती देखील अडखळू शकते. जर वस्तुंना योग्यप्रकारे हाताळले गेले नाही तर बुध्द देखील अडखळू शकतात, साधारण लोकांमध्ये तुमच्यासारख्या अभ्यासीबद्दल तर मग बोलायलाच नको ! म्हणूनच, तुम्ही कितीही असाधारण क्षमता विकसित केल्या, त्या कितीही महान असल्या किंवा तुमच्या अलौकिक शक्ती कितीही बलशाली असल्या; तरीही तुम्ही स्वतःला चांगल्या प्रकारे सांभाळायला पाहिजे. अलीकडेच आमच्याकडे एक अशी व्यक्ती बसली होती, जी एका क्षणात अदृश्य होऊ व दुसऱ्या क्षणात दृश्यमान होऊ शकत होती. हे देखील जरा असेच असते. आणखी महानतम अलौकिक क्षमता विकसित होतील. तुम्ही भविष्यात स्वतःला कसे सांभाळाल? आमचे अभ्यासी वा शिष्य म्हणून जर भविष्यात या गोष्टी तुमच्या किंवा इतरांसोबत होतील तर तुम्ही त्यांची पूजा करायला नको किंवा या गोष्टींच्या मागे लागायला नको.

एकदा जर तुमचे मन बिघडले तर सगळे काही संपून जाईल व तुम्ही अडखळून जाल. कदाचित तुम्ही त्यांच्यापेक्षाही अधिक उच्च स्तराला असाल; परंतु इतकेच आहे की, तुमच्या अलौकिक शक्ती अजूनपर्यंत उद्भवल्या नसतील. कमीत कमी तुम्ही या विशिष्ट विषयावर तरी अडखळले आहे. याप्रमाणे, प्रत्येकाने या विषयाकडे निश्चितपणे विशेष लक्ष द्यायला पाहिजे. आम्ही यास एक महत्वाचा विषय मानले आहे, कारण अश्या गोष्टी लवकरच घडून येतील. एकदा असे झाले, जर तुम्ही स्वतःस चांगले ठेवले नाही तर ते त्रासदायक असेल.

एक अभ्यासी ज्याने गोंग विकसित केले आहे आणि जो गोंग उघडण्याच्या अवस्थेस पोहचला आहे किंवा खरेच ज्ञानप्राप्त झाला आहे, त्याने स्वतःला काहीतरी विशेष समजायला नको. त्याने जे काही पाहिले आहे, त्या त्याच्या स्वतःच्या स्तराशी मर्यादित गोष्टी असतात. त्याची साधना त्या पातळीवर पोहचली आहे; कारण त्याचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण, शिनिशींग आदर्श आणि आकलन शक्ती त्या स्तराला पोहचली आहे. म्हणूनच, संभवतः तो उच्चतर स्तरांच्या गोष्टींवर विश्वास करू शकणार नाही. काटेकोरपणे बोलायचे तर, तो त्यांच्यावर विश्वास करित नाही; कारण तो विचार करतो की त्याने जे पाहिले आहे, ते अंतिम आहे आणि फक्त याच गोष्टी आहेत. तो बंदिस्त आहे, कारण त्या व्यक्तीचा स्तर एवढाच आहे.

काही लोक साधना अभ्यासात आणखी पुढे जाऊ शकत नसल्यामुळे अशा लोकांचे गोंग या स्तरावरच उघडले जाईल. परिणामस्वरूप, ते केवळ या स्तरावरच गोंगचे उघडणे अनुभव करतील व ज्ञानप्राप्त होतील. तुमच्यापैकी जे भविष्यात साधना पूर्ण करतील, त्यांच्यापैकी काही लोक लघुजगत मार्गावर ज्ञानप्राप्त होतील; काही वेगवेगळ्या स्तरांवर ज्ञानप्राप्त होतील आणि काही उचित फळ प्राप्तीसह ज्ञानप्राप्त होतील. केवळ उचित फळ प्राप्तीसह ज्ञानप्राप्त व्यक्ती उच्चतम असतील व ते वस्तुंना पाहण्यास समर्थ होतील आणि वेगवेगळ्या आयामात स्वतःला अभिव्यक्त करू शकतील. लघुजगत मार्गाच्या एका निम्नतम स्तराला ज्ञानप्राप्त लोक देखील काही आयाम व काही ज्ञानप्राप्त जीवांना बघू शकतील व ते त्यांच्याशी संवाद देखील साधू शकतील. त्यावेळी तुम्ही आत्मसंतुष्ट होऊन जाऊ नये, कारण लघुजगत मार्गाच्या एका निम्नतम स्तराला ज्ञानप्राप्त लोक उचित फळ प्राप्त करू शकत नाही; हे निश्चित आहे. तर मग, त्याबद्दल काय केले जाऊ शकते? व्यक्ती केवळ या स्तरास राहू शकतो. उच्चतर स्तरास साधना अभ्यास करायचे असल्यास, ती एक

भविष्यातील गोष्ट असेल. व्यक्तीची साधना केवळ एवढीच दूर जाऊ शकत असल्याने व्यक्तीच्या गोंगला बंधित अवस्थेस ठेवण्याचा काय लाभ? जरी ते याप्रमाणे स्वतःची साधना करणे चालू ठेवतात तरी ते पुढे प्रगती करू शकणार नाही. त्यामुळे तुम्ही तुमच्या साधनेच्या अंतास पोहचल्याने तुमचे गोंग उघडलेले असेल, असे अनेक लोक असतील. काहीही झाले तरी, तुम्ही तुमचे शिनशींग सांभाळले पाहिजे. केवळ दाफाचे पालन करणे, हाच खरा योग्य मार्ग होय. मग, त्या तुमच्या असाधारण क्षमता असोत वा तुमच्या गोंगचे उघडणे, तुम्ही त्यांना दाफामध्ये अभ्यास करूनच प्राप्त केल्या आहेत. जर तुम्ही दाफास दुय्यम स्थानी ठेवता व तुमच्या अलौकिक शक्तींना प्रथमस्थानी किंवा एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती म्हणून तुम्ही यावर विश्वास करता - तुम्हाला या प्रकारे किंवा त्या प्रकारे जे काही समजले ते बरोबर आहे किंवा जर तुम्ही स्वतःला महान आणि दाफाच्या पलीकडे काही समजत असाल तर मी असे म्हणेल की, तुम्ही आधीच अडखळायला लागले आहात. ते धोकादायक असेल आणि तुम्ही आणखीनच वाईट व्हाल. त्यावेळी, तुम्ही खरेच अडचणीत येणार व तुमची साधना निष्फळ समाप्त होईल. जर तुम्ही चांगले करू शकले नाहीत तर तुम्ही अडखळून जाल व तुमची साधना व्यर्थ जाईल.

मी तुम्हाला हे सुध्दा सांगतो : या पुस्तकाची विषय वस्तू मी अनेकानेक व्याख्यान सत्रात शिकविलेल्या 'फा'च्या संयोजनातून येते. प्रत्येक गोष्ट माझ्याव्दारे शिकविली गेली आहे व प्रत्येक वाक्य माझ्याव्दारे बोलले गेले आहे. प्रत्येक शब्द टेप रिकॉर्डिंगमधून घेतला आहे आणि शब्द न शब्द प्रतिलिखित केला आहे. संपूर्ण पुस्तक माझ्या शिष्य व अभ्यासींच्या सहाय्याने टेप रिकॉर्डिंगमधून प्रतिलिखित केले गेले आहे आणि नंतर मी त्यास पुन्हा-पुन्हा संशोधित केले आहे. ते सर्व माझे 'फा' आहे व मी शिकविलेला हाच तो 'फा' आहे.

-
- १ चीन व्हे : सोंग राजवंशातील दरबारातील एक दुष्ट दरबारी ११२७ AD. - १२७९ AD.
 - २ आग उत्पन्न करू शकतो - साधना पागलपण यासाठी एक चीनी संज्ञा; हे अलंकारिक दृष्टीने आणि शब्दशः समजले जाऊ शकते.
 - ३ दिंग : स्थिरचित्त, अचल अवस्था मनाची रिक्त पण चेतन अवस्था
 - ४ वूहान : हूबेई राज्याची राजधानी
 - ५ एका देवास आमंत्रित करणे सोपे असते परंतु घालविणे अत्यंत कठीण : एखाद्या परिस्थितीत

पडणे अत्यंत सोपे असते परंतु त्यामधून बाहेर निघणे फार कठीण, हे दर्शविण्याकरीता चीनी म्हण.

- ६ दा जी : शांग राजवंशातील अंतीम शासकाची दुष्ट दासी वा रखेल, असे मानले जाते की तिला एका कोल्ह्याने ग्रसीत केलेले होते व तिच्यामुळेच शांग राजवंशाची घसरण झाली. १७६५ BC. - ११२२ BC.
- ७ लौह रेत पंजा, सिंदुरी पंजा, वज्र पद व अरहत चरण : चीनी मार्शल आर्ट्सचे तंत्र प्रकार

व्याख्यान सातवे

हत्येचा अथवा वधाचा विषय

हत्येचा विषय फारच संवेदनशील आहे. अभ्यासीकरीता आम्ही कठोर आवश्यकता ठेवल्या आहेत की ते जीवहत्या करू शकत नाही. मग ती बुध्द विचारधारा, ताओ विचारधारा किंवा चीमन विचारधारा, ती कोणतीही विचारधारा किंवा अभ्यास असेल; जोपर्यंत तो एक उचित साधना अभ्यास आहे, तो या विषयाला अत्यंत निरपेक्ष मानेल आणि हत्या करणे संपूर्णतः प्रतिबंधित असेल - हे निश्चित आहे. कारण वधाचे परिणाम खुप गंभीर आहेत. आम्ही त्यावर विस्तृतपणे बोलायला पाहिजे. मूळ बौध्द धर्मात, वध प्रामुख्याने मानव जीवन घेण्याशी संबंधीत होते; ज्यास सर्वाधिक गंभीर कृत्य मानले जायचे. नंतर मोठ्या आकाराच्या जीवांची हत्या, मोठ्या पाळीव पशुंची हत्या किंवा तुलनेने मोठ्या पशुंची हत्या हे देखील अत्यंत गंभीर मानले जायचे. साधक समुदायात हत्येच्या विषयाला इतके गंभीर का मानले जायचे? पूर्वी बौध्द धर्मात असे म्हटले गेले होते की, जीव ज्यांचा मृत्यू होणार नसतो; जर त्यांची हत्या केली गेली तर ते भटकणारी चेतना व बेघर प्रेत बनतील. पूर्वी या लोकांच्या चेतनेला दुर्दशेपासून मुक्त करण्याकरीता विधी केले जायचे. असे केल्याविना या भटकणाऱ्या चेतना उपासमार व तहानेने दुःख भोगत अत्यंत वाईट परिस्थितीत राहतील. पूर्वी बौध्द धर्मात असे उल्लेखित होते.

आम्ही असे मानतो की, जेव्हा एक व्यक्ती दुसऱ्या व्यक्तीसोबत काही वाईट करतो; व्यक्ती आपले बरेचशे 'तः' भरपाई म्हणून दुसऱ्या व्यक्तीस परत देईल. येथे आम्ही बहुधा एखाद्याने दुसऱ्याच्या मालकीच्या वस्तुंना हिरावण्याच्या घटनांचा उल्लेख करतो. मात्र व्यक्तीने एखाद्याचा जीव घेतला; तो मग एका पशुचा असो वा दुसऱ्या जीवांचा, तर तो स्वतःवर बरेचशे कर्म ओढवून घेईल. पूर्वी हत्येचा संबंध मानव जीवन घेण्याशी होता, ज्यामुळे प्रचंड प्रमाणात कर्म उत्पन्न होईल. तरीही छोट्या पशुंना मारणे, काही कमी दुष्कर्म नाही व ते देखील प्रत्यक्षात बरेच कर्म उत्पन्न करते. विशेषतः एका अभ्यासीकरीता, साधना अभ्यासादरम्यान तुम्हाला प्रत्येक भिन्न स्तरावर काही अडचणी आयोजित केल्या जातात. ते सर्व तुमचे स्वतःचे कर्म असतात व तुमचे स्वतःचे दुःख असतात, जे तुम्हाला स्वतःला उन्नत करण्याकरीता वेगवेगळ्या स्तराला ठेवले जातात. जोपर्यंत तुम्ही तुमचे शिर्शांग

सुधारीत नाही, तुम्ही त्यांच्यावर मात करू शकत नाही. परंतु जर तुम्ही अचानकपणे इतके सारे कर्म घेतले तर तुम्ही त्यावर कशी मात करू शकणार? तुमच्या शिनशींगसह, तुम्ही अडचणीमधून मुळीच जावू शकणार नाही व त्या तुम्हाला साधना अभ्यास करण्यास पूर्णपणे अक्षम बनवू शकते.

आम्ही असे शोधले आहे की, जेव्हा व्यक्ती जन्माला येतो; तेव्हा या संपूर्ण विश्वाच्या अवकाशाच्या एका निश्चित कक्षेत त्याच्यापैकी बरेच जण एकाच वेळी जन्माला येतात. ते सर्व त्याच्यासारखेच दिसतात आणि त्याचे सारखेच नाव धारण करतात व सारख्याच गोष्टी करतात. म्हणूनच त्यांना त्याच्या संपूर्ण अस्तित्वाचे भाग देखील म्हटले जाऊ शकते. यामध्ये हा एक विषय समाविष्ट आहे, जर त्यांच्यापैकी एक जरी (जसे की इतर विशाल प्राण्यांच्या जीवनाच्या बाबतीत) अचानकपणे मृत होतो तर इतर अनेकानेक आयामांमध्ये त्याच्या इतर अनेकांनी आपली पूर्वनिर्धारित जीवनयात्रा पूर्ण केलेली नसेल व त्यांना जगण्यास अजूनही बरीच वर्षे शिल्लक असतील. ही मृत झालेली व्यक्ती एका बेघर स्थितीस असेल व विश्वाच्या अवकाशात भटकत असेल. पूर्वी वर्णित केल्याप्रमाणे त्या भटकणाऱ्या चेतना व बेघर प्रेत उपासमार, तहान व दुसऱ्या कष्टांचा सामना करतात. हे अश्याप्रकारे असू शकेल. परंतु आम्ही खरोखर पाहिले आहे की, या व्यक्तीचा शेवट अत्यंत भयानक परिस्थितीमध्ये होतो. प्रत्येक आयामातील त्याच्यापैकी प्रत्येकाने आपला जीवन प्रवास पूर्ण होईपर्यंत सतत प्रतिक्षा केली, त्यानंतरच ते एकत्रितपणे अंतिम नियतीच्या दिशेने वाटचाल करू शकतात. जेवढी अधिक तो वाट पाहतो, तेवढाच अधिक तो दुःख भोगतो. जेवढा अधिक तो दुःख भोगतो, तेवढेच अधिक कर्म त्याची हत्या करणाऱ्याच्या शरीरात टाकले जाते. याबद्दल विचार करा : तुम्ही केवढे मोठे कर्म एकत्रित कराल? आम्ही असाधारण क्षमताद्वारे हे बघितले आहे.

आम्ही ही परिस्थिती देखील पाहिली आहे : जेव्हा एखादी व्यक्ती जन्माला येते, तेव्हा त्याच्या संपूर्ण जीवनाचे एक वर्तमान स्वरूप एका विशिष्ट आयामामध्ये अस्तित्वास असते. अर्थात, तो त्याच्या जीवनाच्या विभिन्न टप्प्यावर कुठे असेल व तो काय करेल, हे सर्व त्यात समाविष्ट असते. तर त्याची ही जीवनयात्रा कोण पूर्वनियोजित करतो? अर्थातच हे उच्चस्तरीय चेतनेद्वारे केले जाते. उदाहरणार्थ, आपल्या सामान्य मानव समाजात जन्मानंतर व्यक्ती एका विशिष्ट कुटुंबात असतो, विशिष्ट शाळेत जातो व मोठे झाल्यावर एका निश्चित कार्यस्थळी कार्य करतो आणि स्वतःच्या व्यवसायामार्फत समाजात अनेक संपर्क बनवितो. अर्थातच, संपूर्ण

समाजाचा आराखडा अश्याप्रकारे नियोजित केला जातो. मात्र हे जीवन त्याच्या मूळ, निश्चित आखणीनुसार न होता अचानकपणे मृत होते किंवा गोष्टींमध्ये बदल केला गेला तर उच्चस्तर चेतना या व्यवस्थेला विस्कळीत करणाऱ्यास क्षमा करित नाही. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : एक अभ्यासी म्हणून, आम्हाला उच्च स्तरावर साधना करायची असते. ती उच्चस्तरीय चेतना अश्या प्रकारचा वध किंवा हत्या करणाऱ्यास क्षमा करणार नाही. ही हत्या करणारी व्यक्ती अजूनही कशी साधना करू शकेल? काही गुरूंचे स्तर या उच्चस्तर चेतनाच्या स्तरांइतके देखील उच्च नसते, ज्यांनी ही व्यवस्था केली आहे. म्हणूनच, व्यक्तीच्या गुरूला देखील दंडित केले जाईल व एका निम्न स्तरावर पाठविले जाईल. याबद्दल विचार करा - ही एक सामान्य समस्या आहे का? म्हणून एकदा का व्यक्ती असे कार्य करतो, त्या व्यक्तीस साधना अभ्यास करणे अत्यंत कठीण असते.

फालुन दाफा अभ्यासीपैकी काही असेही असतील, जे युद्धाच्या काळात लढले असतील. ती युद्धे एकुणच मोठ्या वैश्विक बदलांनी घडवून आणलेली परिस्थिती होती आणि त्या परिस्थितीत तुम्ही केवळ एक घटक मात्र होते. जेव्हा वैश्विक बदल घडतात, तेव्हा मानवांनी कारवाई केली नाही तर त्यामुळे साधारण मानवी समाजामध्ये परिस्थिती सामान्य होणार नाही आणि त्यांना वैश्विक बदल म्हणता येणार नाही. अश्या घटना विश्वातील मोठ्या बदलानुसार उलगडतात आणि त्यात संपूर्णतः तुमच्या चुका नसतात. आपण येथे, एखाद्याने वैयक्तिक फायद्यासाठी वाईट गोष्ट करण्याचा आग्रह धरणे, एखाद्याची स्वहिताची ईच्छा पूर्ण करण्यासाठी प्रयत्न करणे, किंवा जेव्हा आपण कोणत्या तरी मार्गाने प्रभावित आहे, यामुळे उत्पन्न होणाऱ्या कर्मा बद्दल चर्चा करित आहे. जोपर्यंत ते संपूर्ण अफाट अवकाशातील व समाजातील महत्वाच्या बदलांना समाविष्ट करते, त्यात तुमचा दोष नसतो.

हत्या प्रचंड कर्म घेऊन येऊ शकते. व्यक्ती आश्चर्य करू शकतो, "आम्ही जीवहत्या करू शकत नाही; परंतु मी घरी स्वयंपाकी आहे. जर मी जीवहत्या करू शकत नसेल तर माझे कुटुंब काय खाईल?" मी या विशिष्ट विषयाची चिंता करित नाही; कारण मी सर्वसाधारण लोकांनी त्यांचे जीवन कसे जगावे, हे सांगत नसुन अभ्यासींना फा शिकवीत आहे. विशिष्ट विषयाला हाताळण्याच्या संदर्भात, तुम्ही दाफानुसार निर्णय घ्यायला हवे. तुम्ही वस्तुंना योग्यरित्या करायला हवे. साधारण लोक वाट्टेल ते करतील व हा त्यांचा प्रश्न आहे. प्रत्येक व्यक्तीकरीता खरी साधना करणे शक्य नसते. तथापि, एक अभ्यासी म्हणून व्यक्तीने उच्चतर आदर्शांचे पालन

केले पाहिजे. म्हणूनच मी येथे अभ्यासीकरीता आवश्यक गोष्टी सांगता आहे.

मनुष्य आणि प्राणी यांच्या व्यतिरिक्त झाडे देखील सजीव आहेत. कोणतेही पदार्थ इतर आयामांमध्ये आपल्या जीवनाचे स्वरूप व्यक्त करू शकतात. ज्यावेळी आपले त्वेनमु 'फा' दृष्टीस पोहचते; तुम्ही बघाल की खडक, भिंती किंवा काहीही आपल्याशी बोलू शकतात आणि आपल्याला अभिवादन करू शकतात. कदाचित व्यक्ती असा विचार करू शकेल, "आपण खातो ते अन्न व धान्य देखील जीवन असते आणि घरी माशा व मच्छर सुध्दा आहेत, मग आम्ही काय करावे?" उन्हाळ्यात मच्छरांदारे चावणे बरेच अस्वस्थ करणारे असू शकेल व व्यक्तीला त्यास काही प्रतिक्रिया दिल्याशिवाय त्याला चावताना बघावे लागेल. जर तुम्ही तुमच्या अन्नावर माशी बसतांना, अन्न खराब करताना पाहता; तुम्ही त्यास मारू शकणार नाही. मी तुम्हाला सांगतो की तुम्ही विनाकारण एखाद्याचे जीवन घेऊ नये; परंतु तुम्ही क्षुल्लक गोष्टींवर लक्ष देणारा, मुंगीवर पाय पडू नये म्हणून उडी मारत चालणारा अति चौकस सभ्य व्यक्ती देखील बनता कामा नये. मी म्हणेल की तुम्ही एक थकविणारे जीवन जगाल. तर मग, ही देखील एक आसक्ती नव्हे काय? तुमच्या उडी मारत चालल्याने जरी मुंग्यांना मारले नसेल, तरीही तुम्ही अनेक सुक्ष्मजीवांना मारले असेल. एका सुक्ष्मस्तरावर विषाणू व जीवाणूंसह, आणखीनच सुक्ष्मतर जीव असू शकतात; कदाचित तुम्ही त्यांच्यावर देखील पाय दिले असेल व अनेकांना मारले असेल. तर मग त्याबाबतीत आम्हाला जगणे देखील थांबवावे लागेल. आम्हाला असे व्यक्ती बनायचे नाही, कारण की त्यामुळे साधना अभ्यास करणे अशक्य होईल. व्यक्तीने एका व्यापक दृष्टीकोनाकडे लक्ष केंद्रित करायला हवे आणि उचित व प्रतिष्ठापूर्ण पध्दतीने साधना अभ्यास करावा.

मनुष्य म्हणून मानवी जीवनाचा मार्ग राखण्याचा आम्हाला अधिकार आहे. म्हणूनच आपले राहण्याचे वातावरण मानवी जीवनाच्या आवश्यकतेनुरूप असायला पाहिजे. आम्ही हेतुपूर्वक जीवांना हानी पोहोचवू शकत नाही किंवा जीव घेऊ शकत नाही; परंतु आपण या क्षुल्लक गोष्टींची जास्त काळजी करू नये. उदाहरणार्थ, आपण ज्या भाज्या व धान्य वाढवितो, ते सर्व जीव असतात. यामुळे आपण काही खाणे किंवा पिणे थांबवू शकत नाही, कारण त्यांच्यात जीव असतो. तर मग आपण साधना कशी करू? व्यक्तीने त्यापलीकडे बघायला हवे. उदाहरणार्थ, आपण चालत असतांना, काही मुंग्या किंवा किटक आपल्या पायाखाली येऊन मरू शकतात. कदाचित ते मरणारेच असतात, जरी तुम्ही त्यांना हेतुपूर्वक मारत नाही. जीव आणि

सुक्ष्म जीवांच्या जगात पर्यावरण संतुलनाचा देखील विषय असतो - एखाद्या प्रजातीची अत्याधिक संख्या देखील समस्या असेल. आम्ही अश्याप्रकारे एका उदात्त मनाने आणि उचित मार्गाने साधना अभ्यास करायला हवा. जेव्हा घरात माशा व मच्छर असतात, आम्ही त्यांना बाहेर काढू शकतो किंवा त्यांना बाहेर ठेवण्याकरीता खिडकीस जाळी लावू शकतो. कधी-कधी तुम्ही त्यांना बाहेर काढू शकत नाही आणि मग जर तुम्ही त्यांना मारले - असेच होईल. ते जर मनुष्याच्या निवास क्षेत्रात लोकांना डंख मारत असतील व नुकसान करीत असतील तर व्यक्तीने निश्चितच त्यांना बाहेर काढायला हवे. जर त्यांना बाहेर काढता येत नसेल तर व्यक्ती त्यांना केवळ लोकांना डंख मारतांना पाहू शकत नाही. एक अभ्यासी म्हणून तुम्हाला त्यांची काळजी करायची गरज नाही व तुम्ही त्यापासून प्रभावमुक्त आहे; परंतु तुमच्या कुटुंबातील सदस्य साधना अभ्यास करीत नाही व त्यांना संसर्गाजन्य रोगांची काळजी असते. आम्ही नुसतेच मच्छरांना काहीच न करता त्यास एखाद्या मुलाच्या चेहऱ्यास डंख मारतांना पाहू शकत नाही.

मी तुम्हाला एक उदाहरण देतो. शाक्यमुनींच्या सुरुवातीच्या वर्षातील एक कथा आहे. एके दिवशी शाक्यमुनी जंगलात स्नान करायला जाणार होते आणि त्यांनी शिष्याला स्नानाचा हौद स्वच्छ करण्यास सांगितले. त्यांचा शिष्य हौदाकडे गेला आणि त्याला हौद सर्वत्र कीटकांनी भरलेला आढळला. जर त्याने हौदाला स्वच्छ केले तर कीटक मारले जातील. शिष्य शाक्यमुनींकडे परत आला आणि म्हणाला, "हौद कीटकांनी भरलेला आहे." शाक्यमुनींनी त्याच्याकडे बघितले नाही आणि उत्तर दिले, "तुम्ही जाऊन हौद स्वच्छ करायला पाहिजे." शिष्य परत हौदाकडे गेला आणि त्याला तो हौद कसा स्वच्छ करावा, हे समजले नाही; कारण तसे करणे म्हणजे कीटकांचा नाश करणे होईल. तो पुन्हा शाक्यमुनींकडे परतला आणि म्हणाला, "गुरुजी, हौद कीटकांनी पूर्ण भरलेला आहे. मी जर ते स्वच्छ केले तर कीटक मरून जातील." शाक्यमुनींनी त्याच्याकडे बघितले आणि म्हटले, "मी तुम्हाला जे करायला सांगितले, ते म्हणजे हौद स्वच्छ करणे होय." शिष्य अचानकपणे सर्व समजला व तो गेला आणि त्याने तत्क्षण हौद स्वच्छ केला. ही कथा एक नियम सांगते : तेथे कीटक असल्यामुळे आपल्याला स्नान करणे बंद करायला नको, तसेच तेथे मच्छर असल्याने आपल्याला दुसरे स्थळ शोधण्याचीही गरज नाही. धान्य व भाजीपाला दोन्हीही सजीव असल्याने आपल्याला आपला गळा बांधून ठेवण्याची व खाणे किंवा पिणे बंद करण्याची गरज नाही. आम्ही अश्याप्रकारे असु नये. आपण या

दोन्हीतील संबंधांना योग्यप्रकारे हाताळायला पाहिजे आणि प्रतिष्ठापूर्ण पध्दतीने साधना अभ्यास करायला हवा. जोपर्यंत आम्ही हेतुपूरस्सर एखाद्या जीवास हानी पोहचवित नाही, तोवर हे ठीक असेल. दरम्यान, लोकांना देखील मानवी राहण्याची जागा आणि राहण्यायोग्य परिस्थिती आवश्यक आहे, तसेच हे देखील संरक्षित केले पाहिजे. मानवांनी अजुनही त्यांचे जीवन टिकवुन ठेवणे आणि सामान्यपणे जगणे आवश्यक आहे.

पूर्वी काही बनावटी चिगोंग गुरूंनी म्हटले, “ प्रत्येक चंद्रमासाच्या पहिल्या किंवा पंधराव्या दिवशी व्यक्ती जीवहत्या करू शकतो.” त्यातील काही जणांनी असे सांगितले की, दोन पायांच्या जीवांना मारणे ठीक असेल; जणूकाही त्यांच्यात जीव नसतो. पहिल्या किंवा पंधराव्या दिवशी जीवहत्येस जीवहत्या समजले जात नाही का? तर हे जमीन खोदण्यासारखे आहे, असे नाही का? काही ढोंगी चिगोंग गुरूंना त्यांच्या बोलण्यावरून व वर्तणुकीवरून किंवा ते काय बोलतात व ते कशाच्या मागे आहेत; यावरून ओळखले जाऊ शकते. असे विधान करणारे ते सर्व चिगोंग गुरु बहुधा प्रेतबाधित वा पशुबाधित असतात. कोल्ह्याव्दारे बाधित एका चिगोंग गुरूस फक्त एक कोंबडी खातांना पहा. जेव्हा हा व्यक्ती ती बकाबका खातो, तो हाडे देखील बाहेर थुंकण्यास तयार नसतो.

जीवहत्या न केवळ बरेचशे कर्म घेऊन येते तर त्यात करुणेचा देखील विषय समाविष्ट असतो. एक अभ्यासी म्हणून आपल्याकडे करुणा नको का? जेव्हा आपली करुणा उदयास येते, तेव्हा आपण कदाचित सर्व जिवंत प्राण्यांना आणि प्रत्येक व्यक्तीला दुःख भोगतांना पाहू शकतो. असे घडून येईल.

मांस खाण्याचा विषय

मांस खाणे हा देखील एक अत्यंत संवेदनशील विषय आहे; परंतु मांस खाणे ही जीवहत्या नव्हे. हा संपूर्ण वेळ तुम्ही ‘फा’चा अभ्यास करीत आहे, आम्ही प्रत्येकाने मांस खाणे बंद करणे आवश्यक नाही. बरेच चिगोंग गुरु जसेही तुम्ही त्यांच्या वर्गात पाय ठेवता, तुम्हाला मांसाहार बंद करण्यास सांगतात. आपण कदाचित विचार कराल, “मी आताच मांस खाणे बंद करण्यासाठी मानसिकदृष्ट्या तयार नाही.” आज घरी बनविलेल्या जेवणात भाजलेली चिकन किंवा तळलेले मासे असू शकतात. जरी त्यांचा गंध फार चांगला असला तरी तुम्हाला ते खाण्याची अनुमती नाही. हेच त्या धार्मिक साधना अभ्यास पध्दतीच्या बाबतीत खरे असते; ज्या पध्दती व्यक्तीला

मांसाहार न करण्यावर भर देतात. सामान्यतः, बुध्द विचारधारेतील चिगोंग व ताओ विचारधारा चिगोंगच्या काही पध्दती देखील व्यक्तीला मांस खाण्यापासून प्रतिबंधित करतात. येथे आम्ही तुम्हाला तसे करायला सांगत नाही; परंतु आम्ही देखील या विषयाशी संबंधित आहोत. तर मग आमची काय आवश्यकता असते? आमचा अभ्यास असा आहे, ज्यामध्ये 'फा' अभ्यासीला परिष्कृत करतो. याचा अर्थ असा आहे की गोंग आणि 'फा' पासून काही परिस्थिती उद्भवतील. साधना अभ्यासाच्या दरम्यान वेगवेगळे स्तर अनेकानेक स्थितींना उत्पन्न करतात. एखाद्या दिवशी किंवा आजच्या माझ्या व्याख्यानानंतर, काही लोक या स्थितीमध्ये प्रवेश करू शकतात : ते मांस खाऊ शकणार नाहीत व त्यांना मांसाचा किळसवाणा वास येईल. त्यांनी जर ते खाल्ले तर त्यांना उलटी करावेसे वाटेल. तुम्हाला कुणीही बळजबरी केलेली नसते व तुम्ही देखील स्वतःवर मांस न खाण्यास बळजबरी करीत नाही. याऐवजी, हे तुमच्या स्वतःच्या मनातून येते. जर तुम्ही या स्तराला पोहचले तर गोंग त्या स्थितीला प्रतिबिंबित करेल, ज्यामध्ये तुम्ही मांस खाण्यास सक्षम नसणार. जर तुम्ही खरेच मांस गिळले तर तुम्ही त्यास उलटी करणार.

आमच्या ज्येष्ठ अभ्यासींना हे सर्व माहित आहे की, फालुन दाफा साधना अभ्यासामध्ये ही परिस्थिती उद्भवेल; कारण वेगवेगळ्या स्तरावर वेगवेगळ्या परिस्थिती उपस्थित होतात. काही अभ्यासींना तुलनात्मकदृष्ट्या मांसाहाराची तीव्र इच्छा आणि शक्तिशाली आसक्ती असते. सामान्यतः ते भरपूर मांस खाऊ शकतात, जेव्हा इतर लोकांना मांस अगदी खूप किळसवाणे वाटते; या लोकांना तसे वाटत नाही व ते अजूनही मांस खाऊ शकतात. ही आसक्ती काढून टाकण्याकरीता काय करायला हवे? मांस खाल्ल्यावर या व्यक्तीला पोटदुखी होईल. मांस न खाल्ल्याने त्याला त्रास होणार नाही. ही परिस्थिती होईल आणि याचा अर्थ असा आहे की, व्यक्तीने मांस खायला नको. याचा अर्थ असा होतो काय, यानंतर आमच्या अभ्यासमताचा मांसाहाराशी काही संबंध नसेल? ते असे नाही. आम्ही या विषयास कसे हाताळावे? मांसाहार करण्यास असमर्थ असणे, व्यक्तीच्या स्वतःच्या हृदयातून येते. याचा काय उद्देश आहे? मठामधील प्रथा मांस न खाण्यास भाग पाडतात; तसेच आपल्या अभ्यासामध्ये प्रतिबिंबित होणारी मांस खाण्यास व्यक्तीची असमर्थता हे सर्व या मानवी इच्छेस आणि मांसाहाराच्या आसक्तीस काढून टाकण्याच्या उद्देशाने असतात.

काही लोक त्यांच्या ताटांमध्ये मांस असल्याशिवाय भोजनच करणार नाही.

साधारण लोकांची अशी आसक्ती असते. एके सकाळी जेव्हा मी चांगचुनमधील विजय पार्कच्या मागच्या प्रवेशव्दारातून जात होतो; तीन जण मोठ्याने ओरडत मागील प्रवेशव्दारातून बाहेर आले. त्यापैकी एकाने म्हटले, “हे कोणत्या प्रकारचे चिगोंग आहे, ज्यामध्ये व्यक्ती मांस देखील खाऊ शकत नाही? मी तर मांस खाणे सोडण्याऐवजी माझे दहा वर्षे आयुष्य सोडून देईल !” केवढी ही तीव्र इच्छा ! याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : ही आसक्ती दूर करायला नको का? होय, ती नक्कीच सोडून द्यायला हवी. साधना अभ्यासादरम्यान व्यक्तीला विविध इच्छा व आसक्तींना सोडून द्यायचे असते. सरळ शब्दात सांगायचे तर, जर मांसाहाराची इच्छा काढून टाकण्यात आली नाही तर ती एक आसक्ती काढून टाकण्यात आली नाही; असे नाही का? तर व्यक्ती साधना समापनास कशी पोहचेल? म्हणूनच, जोपर्यंत ती आसक्ती आहे; तिला काढून टाकणे आवश्यक आहे. पण याचा अर्थ असा नव्हे की तो पुन्हा मांस खाणार नाही. मांसाहार सोडून देणे स्वतःच एक उद्देश नसतो, तर उद्देश हा असतो की तुम्हाला याची आसक्ती असायला नको. जर तुम्ही त्या वेळेदरम्यान मांस खाण्याची आसक्ती सोडू शकले तर तुम्ही त्यास परत खाऊ शकणार. तेव्हा मांस किळसवाणा गंध देणार नाही किंवा खराब चव देणार नाही. त्यावेळी तुम्ही मांस खाल्याने काही फरक पडणार नाही.

जेव्हा तुम्ही परत मांस खाऊ शकता, तुमची मांसाकरीता आसक्ती व इच्छा आधीच सोडलेल्या असतील. एक मोठा बदल घडून येईल. तथापि, ते मांस पुढे तुम्हाला चविष्ट वाटणार नाही. जर ते घरी शिजवलेले असेल तर तुम्ही ते तुमच्या कुटुंबासह खाऊ शकणार. जर ते घरी शिजवले नसेल तर तुम्हाला जे आठवणार देखील नाही. तुम्ही ते खाल्यास ते स्वादिष्ट चव देणार नाही. ही परिस्थिती उद्भवेल. परंतु साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करणे बरेच गुंतागुंतीचे असते. जर तुमचे कुटुंब नेहमीच मांस शिजवित असेल तर काही काळानंतर तुम्हाला ते पुन्हा खूप चविष्ट वाटेल. भविष्यात अश्या प्रकारची पुनरावृत्ती घडून येईल आणि ते संपूर्ण साधना अभ्यासाच्या अवधी दरम्यान अनेक वेळा पुनरावृत्त होईल. तुम्ही पुन्हा अचानकपणे मांस खाण्यास असमर्थ असाल. ज्यावेळी तुम्ही ते खाऊ शकत नसल्यास तुम्ही ते खाऊ नये. तुम्ही खरोखर ते खाऊ शकणार नाही आणि खाल्ल्यानंतर तुम्ही उलटी करणार. तर तुम्ही परत मांस खाऊ शकण्याची वाट पहावी व प्रकृती-क्रमाचे पालन करावे. मांस खाणे वा न खाणे हा स्वतःच काही उद्देश नसतो - तर ती आसक्ती सोडून देणे महत्वाचे असते.

आमची फालुन दाफा विचारधारा व्यक्तीस जलद प्रगतीसाठी समर्थ करते.

जोपर्यंत तुम्ही तुमचे शिनशींग सुधार करीत असता, तुम्ही प्रत्येक स्तरावर लवकरच स्तर भेदन कराल. काही लोक स्वभावतः अगोदरच मांसाशी आसक्त नसतात व ते त्यांच्या जेवणात मांस आहे किंवा नाही याची पर्वा करीत नाही. या लोकांना या आसक्तीस सोडून देण्यास दोन आठवडे लागतील. काही लोक ही आसक्ती सोडण्याकरीता एक, दोन किंवा तीन महिने किंवा अर्धा वर्ष घेऊ शकतात. काही असामान्य परिस्थितींना वगळता, पुन्हा एकदा मांस खाण्यास समर्थ होण्याकरीता एका वर्षापेक्षा जास्त काळ लागणार नाही. कारण मांस आधीच लोकांकरीता एक प्रमुख अन्न बनले आहे. असे असले तरी साधना स्थळामधील समर्पित साधना करणाऱ्यांनी मांस खाऊ नये.

बौद्ध धर्मीय मांसाहाराच्या विषयाला कसे बघतात, याबद्दल आपण चर्चा करू या. प्राचीनतम मूळ बौद्ध धर्मात मांसाहार वर्जित नव्हते. जेव्हा शाक्यमुनी आपल्या शिष्यांना परिश्रमपूर्वक साधना अभ्यास करण्यास वनात घेऊन गेले, तेथे मांसाहार करण्यास प्रतिबंधित करणारे नियम नव्हते. तिथे असा नियम का नव्हता ? कारण जेव्हा अडीच हजार वर्षापूर्वी शाक्यमुनींनी आपला धर्म शिकविला, तेव्हा मानव समाज फारच अविकसित होता. काही क्षेत्रांमध्ये शेती होती तर इतर ठिकाणी ती नव्हती. शेत जमीनी फारच कमी होत्या आणि सगळीकडे जंगले होती. धान्याचा अल्प पुरवठा होता आणि अत्यंत दुर्मिळ होते. मानव प्राणी नुकतेच एका आदिम समाजातून उदयास आले होते व मुख्यत्वे शिकार करूनच जीवनयापन करीत होते. अनेक भुभाग केवळ मांसावरच पोसले जायचे. शक्य तेवढ्या मानव आसक्तींना सोडण्याकरीता शाक्यमुनींनी त्यांच्या शिष्यांना कुठलीही संपत्ती, भौतिक वस्तु इत्यादीच्या संपर्कापासून किंवा वापरापासून प्रतिबंधित केले. ते आपल्या शिष्यांना शिक्षा ग्रहण करण्यास घेऊन जात. त्यांना जे काही दिले जायचे ते खात असत, अभ्यासी असल्याकारणाने अन्नाची ते निवड करू शकत नव्हते; ज्यामध्ये मांसाचा देखील समावेश असू शकतो.

मूळ बौद्ध धर्मात हन^१ प्रतिबंधित होते. हनचे हे प्रतिबंध मूळ बौद्ध धर्मापासून होते; परंतु आता मांस खाणे हे देखील हन म्हटले जाते. खरेतर, त्यावेळी हन चा उल्लेख मांसाकरीता नव्हता तर अशा वस्तु जसे कांदे, आले (अद्रक) आणि लसूण यासारख्या गोष्टींकरीता होता. त्यांना हन का समजले गेले ? आजकाल अनेक भिक्षु देखील हे स्पष्टपणे सांगू शकत नाही. कारण त्यांच्यापैकी अनेक जण खरेच साधना अभ्यास करीत नसल्याने ते अनेक गोष्टींच्या बाबतीत स्पष्ट नाहीत. शाक्यमुनींनी

जे शिकविले त्यास शील, समाधी, प्रज्ञा असे म्हटले गेले. शील साधारण लोकांच्या सर्व आसक्तींच्या त्यागाविषयीचा उल्लेख करते. समाधी म्हणजे अभ्यासीने ध्यानावस्थेस बसून पूर्णतः समाधिस्थ होऊन साधना करणे - व्यक्तीने पूर्णतः समाधीवस्थेमध्ये असायला पाहिजे. व्यक्तीच्या ध्यानास व समाधीस प्रभावित करणाऱ्या प्रत्येक गोष्टीस एक गंभीर व्यवधान मानले जायचे. कुणी कांदा, आले किंवा लसून खाल्ल्यास तीव्र गंध येत असे. त्यावेळी, भिक्षू सहसा जंगलात किंवा गुहेत राहत असत. सात किंवा आठ लोक वर्तुळाकार बसत आणि ते ध्यान करण्यासाठी अनेक वर्तुळ बनवीत. कुणी जर या वस्तुंचे सेवन केले तर ती फारच त्रासदायक गंध उत्पन्न करीत असे, जे ध्यानामध्ये बसलेल्या इतर अभ्यासींच्या साधनेमध्ये गंभीर व्यवधान करत प्रभावित करीत असे. अश्याप्रकारे हा नियम करण्यात आला; असे अन्न हन मानले गेले आणि प्रतिबंधित केले गेले. आपल्या शरीरातील साधनाजनित केलेले अनेक जीव अशा उग्र वासामुळे काहीसे विकर्षित होतात. कांदे, आले आणि लसूण एखाद्याच्या लालसेस उतेजित देखील करू शकते. जर एखाद्याने ते खूप जास्त खाल्ले तर व्यक्ती त्यांच्याशी व्यसनाधीन होऊ शकतो आणि म्हणूनच त्यांना हन मानले गेले.

पूर्वी, साधनेमध्ये उच्च स्तर गाठल्यानंतर आणि गोंग किंवा अर्ध-गोंगच्या अवस्थेस प्रवेश केल्यानंतर अनेक भिक्षुंना हे लक्षात आले की साधना अभ्यास क्रमामध्ये ते नियम खरेच खूप महत्वाचे नव्हते. जर ती आसक्ती सोडली तर त्या पदार्थाचा स्वतःच काही-एक प्रभाव होत नाही. व्यक्तीला जे खरेच व्यवधान करते ती आसक्ती होय. म्हणूनच संपूर्ण इतिहासात, गुणसंपन्न भिक्षुंनी देखील असे पाहिले की व्यक्ती मांस खातो किंवा नाही, हा काही महत्वाचा विषय नाही. आसक्ती सोडली जाऊ शकते किंवा नाही, हा महत्वाचा विषय आहे. जर व्यक्तीस कोणतीही आसक्ती नसेल तर पोट भरण्याकरीता काहीही खाणे ठीक असेल. मठामधील साधना अभ्यास करण्याची पध्दत ही एक विशिष्ट पध्दत असल्याने त्यापैकी अनेक लोक त्यास आधीच परिचित आहेत. याशिवाय, ते केवळ एका नियमाचा सरळ विषय बनण्याऐवजी, मांसाहार प्रतिबंध मठामधील एक स्थायी नियम बनला आहे. अश्याप्रकारे साधना अभ्यास करण्याची त्यांना सवय झाली आहे. चला भिक्षु जिगोंगबद्दल ^२ बोलू या; ज्याला साहित्यिक कृतीद्वारे फार प्रसिध्द बनविण्यात आले होते. भिक्षुंनी मांस खाऊ नये, पण त्यांनी मांस खाल्ले आणि त्यामुळे ते फार प्रसिध्द झाले होते. किंबहुना, त्यांना लिंगयिन मठातून हद्दपार करण्यात आल्यामुळे

नैसर्गिकरित्या अन्नधान्याची उपलब्धता त्यांच्यासाठी एक मोठी समस्या बनली, कारण की त्यांचे अस्तित्व पणास लागले होते. त्यांनी आपले पोट भरण्यासाठी जे काही उपलब्ध होते, ते खाल्ले. याने काहीच फरक पडत नाही, जोपर्यंत ते फक्त पोट भरू इच्छित होते आणि कोणत्याही एका विशिष्ट अन्नाशी आसक्त नव्हते. साधनेच्या त्या स्तरावर त्यांना हे समजून आले. प्रत्यक्षात, जिगोंगनी फक्त एक किंवा दोन प्रसंगीच मांस खाल्ले होते. भिक्षुंच्या मांस खाण्याविषयी ऐकल्यावर लेखक उत्तेजित होऊन जातात. विषय जेवढा अधिक आश्चर्यकारक, वाचक तेवढेच अधिक इच्छुक असतील. साहित्यिक कृती जीवनावर आधारित असतात आणि नंतर त्याच्या पलीकडे जातात; त्याला अश्याप्रकारे प्रसिध्द केले गेले होते. खरेतर, जर आसक्तीला सोडून दिले गेले तर व्यक्ती आपले पोट भरण्याकरीता काय खातो, याने काहीच फरक पडत नाही.

दक्षिणपूर्व आशियात किंवा चीनच्या दक्षिणेकडील *ग्वांगडाँग* आणि *ग्वांग्झीसारख्या* ^३ काही सामान्य बौध्द प्रदेशामध्ये संभाषणात स्वतःस बौध्द म्हणत नाहीत, जणूकाही ते फार जुनाट रीतीचे वाटते. ते म्हणतात की, ते बौध्द अन्न खातात किंवा ते शाकाहारी आहेत; जे सूचित करते की, ते शाकाहारी असल्यामुळे बौध्द धर्माचे अनुसरण करतात. ते बुध्दत्वाच्या साधनेस एवढे सोपे समजतात. निव्वळ शाकाहारी असल्याने व्यक्ती कसा काय बुध्दत्वाची साधना करू शकतो? प्रत्येकाला माहित आहे की, मांस खाणे केवळ एक आसक्ती आणि एक इच्छा आहे - ही केवळ एक आसक्ती आहे. शाकाहारी असल्याने फक्त ही एकच आसक्ती काढली जाते. तरीही व्यक्तीला इर्ष्या, स्पर्धात्मक मानसिकता, अति उत्साहाची आसक्ती, दिखाव्याची मानसिकता व इतर अनेक आसक्ती सोडून द्यायची आवश्यकता असते, तेथे असंख्य मानवी आसक्ती असतात. केवळ सर्व आसक्तींना व इच्छांना काढून टाकूनच व्यक्ती आपला साधना अभ्यास पूर्ण करू शकतो. व्यक्ती केवळ मांसाहाराची आसक्ती सोडून दिल्याने कसा काय बुध्दत्वाची साधना करू शकतो? अश्या प्रकारची कल्पना योग्य नाही.

अन्नाच्या विषयावर, मांसाहारासोबतच व्यक्तीने इतर कुठल्याही अन्नाप्रती मुळीच आसक्त असू नये. हेच बाकीच्या वस्तुंच्या बाबतीत देखील खरे आहे. काही लोक म्हणतात की, त्यांना विशिष्ट अन्न खाण्याची आवड असते - ती देखील एक आसक्तीच होय. साधनेच्या एका विशिष्ट स्तरावर पोहचल्यानंतर, एका अभ्यासीला ही आसक्ती राहणार नाही. अर्थातच, आम्ही शिकवित असलेला

‘फा’ फार उच्च आहे व तो वेगवेगळ्या स्तरांना अंतर्भूत करून शिकविला जातो. एखाद्या व्यक्तीला लगेचच या बिंदूवर पोहचणे अशक्य असते. तुम्ही म्हणता की, तुम्हाला केवळ ते विशिष्ट अन्न खायचे आहे; परंतु जेव्हा खरोखरच तुमची साधना त्या आसक्ती सोडण्याच्या वेळेस पोहचते, तुम्ही त्यास खाऊ शकणार नाही. जर तुम्ही ते खाता तर ते चविष्ट वाटणार नाही व त्याची चव वेगळीच वाटू शकेल. जेव्हा मी काम करायला जात असे, कार्यस्थळाचे उपहार गृह तोट्यात गेल्यामुळे बंद करण्यात आले होते. बंद करण्यात आल्यावर प्रत्येक जण कामावर जेवणाचा डबा घेऊन येत असे. रोज सकाळी जेवण तयार करणे त्रासदायक व बरेच धावपळीचे होते. कधी-कधी मी सोया सॉसमध्ये उकडलेले दोन बन्स आणि टोफुचा एक तुकडा विकत घेत असे. सैध्दांतिकरित्या, हे खूपच हलके जेवण असावे; परंतु त्यास प्रत्येक वेळी खाणेही चांगले नव्हते. ही आसक्ती काढून टाकायची असल्याने, मी पुन्हा टोफू पाहिल्याबरोबर मला अस्वस्थ वाटले. मी त्यास परत खाण्याचा प्रयत्न केला; परंतु मी ते खाऊ शकलो नाही. मला आसक्ती विकसित होण्यास प्रतिबंधित करण्याकरीता असे घडून आले. अर्थातच, हे तेव्हा घडून येते जेव्हा व्यक्ती साधना अभ्यासात एका निश्चित स्तराला पोहचतो. प्रारंभीच ते या पध्दतीने होणार नाही.

बुध्द विचारधारा मद्यपानाची परवानगी देत नाही. तुम्ही कधी बुध्दाला मदिरा पात्र घेवून जातांना पाहिले आहे का? नाही. मी म्हटले आहे की, व्यक्ती मांस खाऊ शकणार नाही; पण साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यासाच्या दरम्यान व्यक्तीने आपली आसक्ती सोडून दिल्यानंतर व्यक्तींकरिता त्यास पुन्हा खाण्यास काही समस्या नसते. मात्र, मद्यपान सोडल्यावर व्यक्तीने त्यास परत पिऊ नये. अभ्यासीच्या शरीरात गोंग नसतो का? गोंगचे वेगवेगळे प्रकार आणि काही असाधारण क्षमता त्याच्या शरीराच्या पृष्ठभागावर प्रदर्शित होतात आणि त्या सर्व शुध्द असतात. जसेही तुम्ही मद्यपान करता, ते सर्व तुमचे शरीर तात्काळ सोडून जातील. एका क्षणभरातच, तुमच्या शरीरात काहीच शिल्लक नसेल; कारण की त्या सर्वांना त्या गंधाची भीती वाटते. आपण जर या सवयीचे व्यसनी होता तर ते अतिशय घृणास्पद असते, कारण मद्यपान व्यक्तीच्या स्वभावाला विवेकहीन बनविते. काही महान ताओ साधनेमध्ये मद्यपानाची आवश्यकता का असते? कारण ते व्यक्तीच्या मुख्य चेतनेची साधना करित नाही व मद्यपान केल्याने व्यक्तीची मुख्य चेतना भान गमावू शकते.

काही लोक मद्यपानावर आपल्या जीवनाइतकेच प्रेम करतात. काही लोकांना दारू पिण्यात आनंद वाटतो. काही लोक मद्याला आधीच लालसी झाले आहेत व

ते मद्य प्यायल्याशिवाय त्यांचे भाताचे ताट देखील उचलू शकत नाही - ते मद्याशिवाय राहू शकत नाही. एक अभ्यासी म्हणून, तुम्ही असे वागायला नको. मद्यपान निश्चितच एक व्यसन असते. ही एक इच्छा आहे, जी व्यक्तीच्या व्यसनाधीन नाड्यांना उत्तेजित करते. व्यक्ती जेवढे अधिक पितो, तेवढा अधिक तो त्याचा व्यसनी बनतो. याबद्दल विचार करा : एक अभ्यासी म्हणून, तुम्ही ही आसक्ती सोडून द्यायला नको का? ही आसक्ती सोडून द्यायलाच हवी. व्यक्ती विचार करू शकतो, “ हे शक्य नाही, कारण माझ्यावर ग्राहकांचे मनोरंजन करण्याची जबाबदारी आहे.” किंवा “मला व्यावसायिक संपर्क करण्याची जबाबदारी आहे. मद्यपाना शिवाय व्यापार करणे सोपे नसते.” मी असे म्हणेल की, हे आवश्यकरित्या असे नाही. सहसा व्यवसाय करार करताना, विशेषतः परदेशी लोकांशी व्यापार किंवा व्यवसायात व्यवहार करतांना; तुम्ही सोडा मागू शकता, तो किंवा ती खनिज जल घेऊ शकते आणि दुसरा व्यक्ती बिअर मागू शकतो. कोणीही तुम्हाला मद्य पिण्याची सक्ती करणार नाही. यापैकी तुमच्या निवडीप्रमाणे ठरवा व हवे तेवढे घ्या. विशेषतः, बुद्धिजीवी लोकांमध्ये ही गोष्ट कधी-कधीच घडून येते. हे साधारणपणे नेहमी अश्याप्रकारे घडते.

धूम्रपान देखील एक व्यसन आहे. काही लोक म्हणतात की, धूम्रपान त्यांना ताजेतवाने करू शकते; परंतु मी यास स्वतःला फसविणे व दुसऱ्यास धोका देणे म्हणतो. जेव्हा कामामुळे किंवा काहीतरी लिहिण्यापासून थकवा जाणवतो, काही लोकांना सिगारेट ओढून विश्राम करणे आवडते. सिगारेट ओढल्यावर व्यक्तीस ताजेतवाने वाटते. वास्तविक, हे खरे नाही. असे वाटण्याचे कारण त्याने विराम केला. मानवी विचार एक प्रकारची खोटी छाप तयार करू शकतात आणि अश्या प्रकारचा भ्रम निर्माण करू शकतात. नंतर तो खरोखरच एक प्रकारचा समज बनू शकतो; एक गैरसमज तयार करतो आणि तुम्हाला वाटते की, तुमचा हेतू पूर्ण होत आहे. ते तसे मुळीच करू शकत नाही आणि त्याचा हा प्रभाव देखील होऊ शकत नाही. धूम्रपान मानवी शरीराला काहीच चांगले करीत नाही. जर एखादा व्यक्ती दीर्घकाळ धूम्रपान करतो तर जेव्हा डॉक्टर शरीराचे शवविच्छेदन करतील; तेव्हा त्यांना दिसून येईल की, श्वासनलिका आणि फुफ्फुस पुर्णपणे काळे आहेत.

तुम्ही अभ्यासींना तुमचे शरीर शुध्द करायचे नसते का? तुम्ही सतत तुमच्या शरीरास शुध्द करायला हवे आणि उच्च पातळीच्या दिशेने निरंतर प्रगती करायला पाहिजे. तरीही तुम्ही तुमच्या शरीराला असे दुषित करून आमच्या विरुध्द मार्गास

जात नाही का? शिवाय, ती एक शक्तिशाली आसक्ती देखील आहे. काही लोकांना हे हानिकारक आहे, हे माहित असल्यावरही ते अजूनही त्यास सोडू शकत नाही. खरंतर मी तुम्हाला सांगतो, त्यांच्याकडे स्वतःला मार्गदर्शन करण्यासाठी योग्य विचार नाही आणि अश्याप्रकारे त्यांची यापासून सुटका होणे सोपे असणार नाही. एक अभ्यासी म्हणून, तुम्ही त्यास सोडून द्यावयाची असलेली एक आसक्ती म्हणून का घेत नाही? आणि तुम्ही त्यास सोडू शकतो का, ते पहा. मी प्रत्येकास सल्ला देतो की, जर तुम्हाला खरोखरच साधना अभ्यास करायचा आहे तर तुम्ही आतापासून धूम्रपान सोडायला हवे आणि याची खात्री आहे की, तुम्ही सोडू शकता. या वर्गाच्या परिसरात कुणीही सिगारेट ओढण्याचा विचार करत नाही. जर तुम्हाला धूम्रपान सोडण्याची इच्छा असेल तर तुम्ही ते करू शकता, याची हमी आहे. तुम्ही परत सिगारेट ओढण्याचा प्रयत्न केल्यास तुम्हाला त्याचा स्वाद उचित वाटणार नाही. जर तुम्ही पुस्तकातील हा धडा वाचता तर ते देखील तेवढेच प्रभावी असेल. अर्थात, जर तुम्ही साधना अभ्यास करू इच्छित नसतील तर आम्ही तुमची देखरेख करणार नाही. मला असे वाटते की, एक अभ्यासी म्हणून तुम्ही त्यास सोडायला पाहिजे. एकदा मी हे उदाहरण दिले : तुम्ही कधी बुध्द किंवा ताओंना त्यांच्या तोंडात सिगारेट घेऊन बसलेले पाहिले आहे का? हे कसे शक्य आहे? एक अभ्यासी म्हणून तुमचे काय उद्दिष्ट आहे? तुम्ही धूम्रपान करणे सोडायला नको काय? म्हणूनच, मी म्हटले आहे की, जर तुम्हाला साधना अभ्यास करायचा असेल तर तुम्ही धूम्रपान सोडायलाच हवे. ते तुमच्या शरीराला नुकसान करते व ती एक इच्छा देखील आहे. ती आमच्या अभ्यासीकरीता असलेल्या आवश्यकतांच्या संपूर्णपणे विरुध्द आहे.

ईर्ष्या

मी 'फा' शिकवितांना अनेकदा ईर्ष्येच्या विषयासंबंधी बोलतो. असे का आहे? कारण चीनमध्ये ईर्ष्या खुप प्रकर्षाने निदर्शनास येते. ती इतकी प्रबळ आहे की, ती नैसर्गिकच झाली आहे आणि लोकांना त्याची जाणीव देखील होत नाही. चीनी लोकांना एवढी प्रबळ ईर्ष्या का आहे? त्याला त्याची मुळे आहेत. पुर्वी चीनी लोक कन्फ्यूशियस विचारधारेने प्रचंड प्रभावित होते आणि त्यांनी एक अंतर्मुखी व्यक्तिमत्व विकसित केले आहे. जेव्हा ते रागात असतात किंवा आनंदी असतात, ते त्यास व्यक्त करीत नाहीत. ते स्वःसंयम आणि सहनशीलता यावर विश्वास करतात. या प्रकारे ते सवयीचे झाल्याने आमच्या संपूर्ण राष्ट्राने एक अतिशय अंतर्मुखी स्वभाव

विकसित केला आहे. निश्चितच, त्याचे आपले फायदे आहेत; जसे व्यक्तीच्या आंतरिक शक्तीचा दिखावा न करणे. मात्र, त्याचे स्वतःचे तोटे देखील आहेत आणि ते नकारात्मक दुष्परिणाम उत्पन्न करू शकतात. विशेषतः, या धर्म-अंत काळात त्याचे नकारात्मक पैलू अधिक लक्षणीय झाले आहेत आणि ते व्यक्तीच्या ईर्ष्या विकसित करण्याला प्रोत्साहन देवू शकतात. जर कुणी चांगली बातमी जाहीर केली असेल तर इतर लोक तत्काळ अतिशय ईर्ष्या करतील. काही लोक आपले पुरस्कार किंवा त्यांच्या कार्यालयापासून त्यांना मिळणारे लाभ किंवा इतरही काही लाभांचा उल्लेख करण्यास घाबरतात, जेणेकरून इतरांना बातमी ऐकल्यावर अस्वस्थ वाटू नये. पाश्चिमात्य लोक याला “पौर्वात्य ईर्ष्या” किंवा “आशियाई ईर्ष्या ” म्हणतात. चीनी कन्फ्यूशियस विचारांच्या प्रभावामुळे संपूर्ण आशियाई प्रदेश कमी अधिक प्रमाणात अश्याप्रकारे आहे. विशेषतः, चीनमध्ये हे खूप प्रकर्षाने दिसून येते.

ही ईर्ष्या काहीशी निरपेक्ष समानतावादाशी संबंधित आहे, जो एकेकाळी प्रचलित होता : शेवटी, जर आकाश कोसळले तर प्रत्येकाने एकत्र मरावे व जर एखादी चांगली गोष्ट असेल तर प्रत्येकास समभाग असला पाहिजे. जेव्हा पगार वाढीची वेळ येते; टक्केवारी काहीही असो, प्रत्येकाला समान वाटा मिळाला पाहिजे. प्रत्येकाला समान वागणूक दिली जावी, ही मानसिकता न्याय्य प्रतीत होते. मात्र प्रत्यक्षात, ते कसे समान असू शकतात? ते जे कार्य करतात, ते भिन्न असतात; त्यांची पदे व जबाबदाऱ्या देखील भिन्न असतात. या विश्वात एक नियम आहे, “त्याग नाही तर प्राप्ती नाही.” प्राप्त करण्यासाठी व्यक्तीला गमाविणे आवश्यक असते. साधारण लोकांमध्ये ही मान्यता असते की, व्यक्तीस ते मिळणार नाही; ज्याकरीता त्याने कार्य केले नाही. जास्त कार्य तर जास्त प्राप्ती, कमी कार्य तर कमी प्राप्ती. व्यक्ती जेवढे अधिक प्रयत्न करतो, तेवढाच अधिक लाभ प्राप्त करण्यास तो पात्र होतो. पूर्वी प्रचलनात असलेल्या निरपेक्ष समानतावादाने असे प्रतिपादन केले की, प्रत्येक जण जन्मतःच समान असतो व ते व्यक्तीच्या जन्मानंतरचे जीवन असते; जे व्यक्तीला बदलविते. मला हे विधान अगदी परिपूर्ण वाटते. जेव्हा काहीही परम अटळ बनविले जाते, ते चुकीचे होऊन जाते. काही लोक पुरुष आणि इतर महिला म्हणून जन्माला का याव्या? ते एकसारखे का दिसत नाहीत? लोक जन्मतःच समान नसतात, जसे काही आजार किंवा व्यंगत्व घेऊन येतात. उच्च आयामावरून आम्ही बघू शकतो की, व्यक्तीचे संपूर्ण जीवन त्या दुसऱ्या अवकाशात असते. ते समान कसे असू शकते? लोक सर्व समान होऊ इच्छितात; परंतु जर काही गोष्टी एखाद्याच्या

जीवनाचा भाग नसल्यास, ते कसे समान असू शकतील? लोक समान असू शकत नाही.

पाश्चिमात्य देशातील लोकांचे व्यक्तिमत्व तुलनेने बहिर्मुखी असते. ते कधी आनंदी किंवा रागावलेले आहेत, हे कोणीही सांगू शकतो. याचे स्वतःचे फायदे आहेत; परंतु त्याचे तोटे देखील आहेत आणि हे संयमाच्या अभावामध्ये परिणत होऊ शकते. या दोन भिन्न स्वभाव आणि मानसिकतेमुळे, गोष्टी करतांना भिन्न परिणाम घडवून आणतात. एखाद्या चीनी व्यक्तीची त्याच्या पर्यवेक्षकाव्दारे स्तुती केली गेली असेल किंवा काही फायद्याच्या गोष्टी दिल्या असतील, तर इतरांची मने अस्वस्थ होतील. जर त्याला मोठा बोनस मिळाला तर तो इतरांना कळविल्याशिवाय गुपचूपपणे त्यास आपल्या खिशात ठेवू शकतो. आजकाल, एक आदर्श कर्मचारी होणे कठीण आहे. “तुम्ही एक आदर्श कर्मचारी आहे. तुम्ही ते करू शकता. तुम्हाला सकाळी लवकर कामावर यायला हवे व रात्री उशिरा घरी जायला हवे. कारण आम्ही काम करण्यामध्ये तुमच्याएवढे चांगले नाही. तर मग, आमची सगळी कामे तुम्हीच करून घ्यावीत?” लोक उपहासात्मक आणि निंदक असतील. म्हणून एक चांगला व्यक्ती बनणे देखील काही सोपे नसते. हे जर इतर देशांत घडले तर ते पूर्णतः भिन्न असेल. जर मालकाला एखाद्या कर्मचाऱ्याने आज चांगले कार्य केल्याचे आढळते तर मालक त्याला अधिक बोनस देऊ शकतो. तो इतरांसमोर आनंदाने पैसे मोजेल; “अरे व्वा, मालकाने आज मला खूप पैसे दिले.” तो याबद्दल इतरांना आनंदाने सांगू शकेल.

जर चीनमध्ये असे घडले की, कुणाला तरी अतिरिक्त बोनस मिळाला आहे; अगदी मालक देखील त्या व्यक्तीला ते लपविण्यासाठी आणि इतरांना ते माहित न करण्याबद्दल सांगेल. इतर देशांमध्ये एखादा मुलगा जर एखाद्या परीक्षेत शंभर गुण मिळवितो तर तो आनंदाने घरी येईल आणि ओरडून सांगेल, “आज मी शंभर गुण मिळविले! मी शंभर मिळविले!” मुलगा शाळेपासून थेट घराकडे धावत येईल. एक शेजारी आपले दार उघडेल आणि म्हणेल, “हे टॉम, छान मुलगा.” आणखी एक शेजारी त्याची खिडकी उघडू शकतो, “हे जॅक, फार छान! छान मुलगा.” हेच जर चीनमध्ये घडले तर एक संकटच कोसळेल. “मी शंभर मिळविले, मी शंभर मिळविले.” मुलगा शाळेतून घरी येतो. दरवाजा उघडण्याआधीच एक शेजारी आपल्या घरात आधीच त्याला शिव्याशाप देणे आरंभ करतो, “शंभर मिळविण्यामध्ये एवढे काय मोठे आहे? दिखावा कुठला! कुणाला शंभर गुण मिळत नाही?” दोन मनोवृत्ती

भिन्न परिणाम उत्पन्न करतील. ते व्यक्तीची ईर्ष्या जागृत करू शकते, कारण जर कुणीतरी चांगले करीत आहे तर त्याकरीता आनंदी होण्याऐवजी लोकांना अस्वस्थ वाटेल. त्यामुळे ही समस्या उद्भवू शकते.

काही वर्षांपूर्वी, निरपेक्ष समानतावाद प्रचलनात होते व त्याने लोकांच्या विचारसरणी आणि मूल्यांना अव्यवस्थित केले आहे. मी आपल्याला एक विशिष्ट उदाहरण देतो. कामाच्या ठिकाणी एखाद्या व्यक्तीला असे वाटू शकेल की, इतर जण त्याच्याइतके सक्षम नाहीत. तो काहीही करण्यास सक्षम असल्याने तो खरेच खूप चांगला आहे. तो स्वतःला अत्यंत उल्लेखनीय बघतो. तो स्वतःशी विचार करतो, “ मी एक फॅक्टरी संचालक वा निर्देशक किंवा अगदीच उच्चतर पदावर असण्यास पात्र आहे. मला वाटते की, मी प्रधानमंत्री देखील होऊ शकतो.” बाँस देखील म्हणू शकेल की, ही व्यक्ती खरोखरच सक्षम आहे आणि काहीही साध्य करू शकते. सहकर्मी देखील व्यक्त करू शकतात की, तो खरोखर सक्षम आणि प्रतिभावान आहे. असे असले तरी, समान कार्य करणाऱ्या गटातील किंवा त्याच्याच कार्यालयात इतर दुसरा कुणी असू शकतो, जो काहीही करण्यास अक्षम असतो किंवा कोणतेही काम जाणत नाही. तरी देखील, एक दिवस त्याच्याऐवजी या अकार्यक्षम व्यक्तीस पदोन्नती मिळते व तो त्याचा पर्यवेक्षकही बनतो. तो मानसिक दृष्ट्या इतका अस्वस्थ होतो की तो खूप दुःखी होऊन व ईर्षेला पेटून सगळीकडे हेच सांगत फिरतो.

मी तुम्हाला ते नियम सांगत आहे, जे साधारण लोकांना माहित नाही. तुम्ही विचार करू शकता की, तुम्ही सर्व बाबतीत चांगले आहे; परंतु तुम्ही हवे ते मिळवू शकत नाही, कारण ते तुमच्या जीवनामध्ये नियोजित केलेले नाही. तो व्यक्ती कश्यातही चांगला नाही; परंतु त्याच्या जीवनात हवे ते आहे, कारण ते त्याच्या जीवनामध्ये नियोजित केलेले आहे व अश्याप्रकारे त्यास पदोन्नती मिळते. साधारण लोक काहीही विचार करीत असले तरी तो केवळ साधारण लोकांचा एक दृष्टीकोन आहे. उच्चतर जीवनाच्या दृष्टीकोनातून मानव समाजाचा विकास हा विकासाच्या विशिष्ट नियमानुसारच होतो. म्हणूनच, मनुष्य आपल्या जीवनामध्ये जे काही करतो; ते व्यक्तीच्या क्षमतेच्या आधारावरच पुर्वनियोजित केले जात नाही. बौद्ध धर्म कर्माफलाच्या नियमावर विश्वास करतो. व्यक्तीच्या कर्मानुसार व्यक्तीचे जीवन नियोजित केले जाते. तुम्ही कितीही सामर्थ्यशाली असले तरी, जर तुमच्याकडे ‘तः’ नसेल तर कदाचित तुमच्या या जीवनात तुमच्याकडे काहीच असणार नाही.

तुम्ही विचार करता की, दुसरा व्यक्ती कश्यातही चांगला नाही; परंतु त्याच्याकडे बरेच 'तः' आहे. तो एक उच्चस्तरीय अधिकारी बनू शकतो वा मोठी संपत्ती कमावू शकतो. एक साधारण व्यक्ती या गोष्टींना पाहू शकत नाही व नेहमी विश्वास करतो की, त्याला जे शक्य आहे; त्याने ते करावे. म्हणून, तो अतिशय दुःखी अंतःकरणाने आपल्या संपूर्ण आयुष्यभर स्पर्धा करतो आणि भांडतो. त्याला अत्यंत कटू व थकल्यासारखे वाटू शकते व त्याला गोष्टी नेहमीच अन्यायकारी दिसतील. तो नीट खाऊ किंवा झोपू शकत नसल्याने त्याला दुःखी आणि निराश वाटते. जेव्हा तो म्हातारा होतो, त्याची तब्येत खराब होईल आणि सर्व प्रकारचे आजार प्रकट होतील.

अश्याप्रकारे, आमच्या अभ्यासींनी असे असले पाहिजे. एक अभ्यासी म्हणून प्रकृती-क्रमाचे पालन करायला पाहिजे. जर काही तुमचे असेल तर तुम्ही ते गमावणार नाही. जर ते तुमचे नसेल तर तुम्ही त्याकरीता कितीही जरी भांडले तरी तुम्हाला ते मिळणार नाही. अर्थात, हे संपूर्णपणे अढळ नसते. जर ते इतके अढळ असते तर चुकीचे कृत्य करण्याचा प्रश्नच उद्भवला नसता. दुसऱ्या शब्दांत, तेथे काही अस्थिर घटक असतात; परंतु एक अभ्यासी म्हणून तुम्ही सैध्दांतिकरित्या मास्टरांच्या फाशनव्दारे संरक्षित असता. जे तुमचे आहे ते कुणीही हिरावून घेऊ शकत नाही, जरी त्यांना तसे वाटले तरी देखील. आम्ही प्रकृती-क्रमाचे पालन करण्यावर विश्वास करतो. कधी-कधी तुम्हाला वाटते की, एखादी गोष्ट आपली असली पाहिजे व दुसरे देखील तुम्हाला सांगतात; ती तुमची आहे, खरेच ती तुमची नसते. तुम्हाला वाटते की, ती तुमची आहे; परंतु शेवटी ती तुमची नसते. या प्रक्रियेव्दारे हे बघितले जाऊ शकते की, तुम्ही ती सोडू शकता किंवा नाही. जर तुम्ही त्यास जाऊ देत नाही तर ती एक आसक्ती होय. तुमच्या स्व-हिताच्या आसक्तीस घालविण्याकरीता ही एक पध्दत असू शकते. हा मुद्दा आहे. साधारण लोकांना हे सत्य अवगत नसल्याने ते स्वतःच्या हितांकरीता भांडण व स्पर्धा करतील.

सामान्य लोकांमध्ये ईर्ष्या अत्यंत प्रकर्षाने दिसून येते. साधक समुदायामध्ये देखील हे बरेच लक्षणिय आहे. वेगवेगळ्या चिगोंग अभ्यासामध्येही आदर नाही, जसे 'तुमचा अभ्यास चांगला आहे' किंवा 'त्याचा अभ्यास चांगला आहे' अशा दोन्ही, सकारात्मक व नकारात्मक टीका केल्या जातात. माझ्या मते, ते सर्व रोग उपचार आणि आरोग्याच्या दर्जाशी संबंधित आहेत. त्या परस्पर विवादित अभ्यासामध्ये, त्यापैकी बहुतेक प्रेतबाधा किंवा पशुबाधामधुन आणल्या गेलेल्या अव्यवस्थित अभ्यासाशी संबंधित आहेत व ते शिनशींगकडे दुर्लक्ष करतात. एखाद्या

व्यक्तीने कोणत्याही असाधारण क्षमता विकसित न करता २० वर्षांपेक्षा अधिक काळ अभ्यास केला असेल, जेव्हा की दुसरा व्यक्ती अभ्यासाच्या प्रारंभानंतर लगेचच त्यांना प्राप्त करतो. हा व्यक्ती त्यास तेव्हा अन्यायपूर्ण बघतो, “मी कुठल्याही असाधारण क्षमता विकसित केल्याशिवाय वीस वर्षांपेक्षा अधिक काळ अभ्यास केला आहे. त्याला कुठल्या प्रकारच्या असाधारण क्षमता प्राप्त झाल्या आहेत?” हा व्यक्ती रागात येईल, “त्याला प्रेतबाधा किंवा पशुबाधा झाली आहे व तो साधना पागलपण अनुभव करीत आहे !” जेव्हा एक चिगोंग गुरु वर्गास शिकवितो, तेथे कुणी अनादरपणे बसला असेल. “ओह, तो कुठल्या प्रकारचा चिगोंग गुरु आहे? तो काय म्हणतो, ते ऐकण्यात मला रस नाही.” चिगोंग गुरु कदाचित या व्यक्तीप्रमाणे बोलण्यास असमर्थ असू शकतो. तरीसुद्धा, चिगोंग गुरु काय बोलतो ते केवळ त्याच्या स्वतःच्या अभ्यासमतातून असे काहीतरी असते. हा व्यक्ती सर्व काही अभ्यास करतो व प्रत्येक चिगोंग गुरूंच्या वर्गास उपस्थित राहिला आहे आणि त्याच्याकडे स्नातक प्रमाणपत्रांचा ढीग आहे. नक्कीच, या व्यक्तीस एका चिगोंग गुरुपेक्षा बरेच अधिक माहित आहे; परंतु त्याचा काय उपयोग? ते सर्व रोगोपचार आणि आरोग्याशी संबंधित आहे. जितका अधिक व्यक्ती त्या गोष्टींनी भरलेला असतो, संदेश तितकेच अधिक हानीकारक व किचकट बनतील आणि त्याच्याकरीता साधना अभ्यास करणे तेवढेच अधिक कठीण होईल - ते सर्व गोंधळपूर्ण असते. खरा साधना अभ्यास केवळ एका मार्गाचे पालन करणे शिकवितो व व्यक्तीने भरकटले जाऊ नये. हे खऱ्या अभ्यासकामध्ये देखील आढळते; एकमेकांचा अनादर व स्पर्धेची आसक्ती दोन्ही सहजच ईर्ष्येकडे घेऊन जाऊ शकते.

मी तुम्हाला एक गोष्ट सांगतो. “*देवतांच्या पदग्रहण*”^४ या पुस्तकात *शेन गोंगबाओ* जियांग झियाला^५ खूप वृद्ध व अकार्यक्षम मानतो. परंतु आकाशीय आद्यदेवतेने जियांग झिया यांना अमर जीवांना उपाधी बहाल करण्यास सांगितले. शेन गोंगबाओ ला ते फारच अन्यायकारक वाटले. “त्यांना अमर जीवांना उपाधी बहाल करण्याला का सांगण्यात आले? तुम्ही बघा, मी किती सामर्थ्यशाली आहे. माझे डोके उडविल्यानंतरही मी ते परत माझ्या धडावर ठेवू शकतो. मला अमर जीवांना उपाधी बहाल करण्याकरीता का सांगितले गेले नाही?” तो इतका ईर्ष्येला पेटला, त्याने जियांग झियासाठी नेहमीच अडचणी उपस्थित केल्या.

शाक्यमुर्नीच्या काळातील मूळ बौद्ध धर्म असाधारण क्षमताबाबत बोलतो. आजकाल बौद्ध धर्मात कुणीही असाधारण क्षमतांचा उल्लेख करण्याचे धाडस

करीत नाही. जर तुम्ही असाधारण क्षमतांचा उल्लेख करता तर ते म्हणतील की, तुम्ही साधना भ्रमिष्ट झाले आहे. “कुठल्या असाधारण क्षमता?” ते त्यांना अजिबात स्विकारीत नाही. असे का आहे? सध्या, भिक्षुंना देखील ते सर्व काय आहे, हे माहित नाही. शाक्यमुनींचे दहा प्रमुख शिष्य होते, ज्यामध्ये त्यांच्याव्दारे *मोग्गलायनला*^७ अलौकिक क्षमतांमध्ये प्रथम क्रमांकाचे म्हटले गेले. शाक्यमुनींच्या महिला शिष्य देखील होत्या, ज्यामध्ये *त्येनव्हास* “असाधारण क्षमतांमध्ये प्रथम क्रमांकाची होती. त्याचवेळी जेव्हा बौद्ध धर्म चीनला परिचित केला गेला, तेव्हा देखील हेच सत्य होते. संपूर्ण इतिहासात, अनेक निष्णात भिक्षु होऊन गेले. जेव्हा बोधिधर्म चीनला आले होते, त्यांनी एका सनकाडीच्या दांड्यावर स्वार होवुन नदीला पार केले. तथापि, जस-जसा इतिहास विकसित झाला; उत्तरोत्तर असाधारण क्षमतांना नाकारण्यात आले. कारण ज्येष्ठ भिक्षु, पर्यवेक्षक किंवा मठातील मठाधिपती आवश्यकरित्या महान जन्मजात गुणांचे नसतात. जरी ते मठाधिपती किंवा ज्येष्ठ भिक्षु असले तरी साधारण लोकांमध्ये ते केवळ एक पद आहे. ते देखील एक अभ्यासी आहेत. फक्त एवढेच आहे की ते व्यावसायिक आहेत तर तुम्ही नवअभ्यासी म्हणून घरी अभ्यास करता. व्यक्ती साधनेमध्ये सफल होऊ शकतो किंवा नाही, हे संपूर्णतः त्याच्या हृदयाच्या साधनेवर निर्भर असते. प्रत्येकासाठी हेच खरे आहे आणि व्यक्ती अगदी थोडे जरी कमी पडल्यास त्याला ते साध्य होणार नाही; परंतु एक कनिष्ठ भिक्षु जो भोजन बनवितो, तो देखील एका निम्न जन्मजात गुणांचा नसू शकेल. जेवढा अधिक कष्ट तो भोगतो, तेवढेच त्याच्याकरीता गोंग उघडणे सोपे असते. ज्येष्ठ भिक्षुंचे आयुष्य जेवढे अधिक सोयीस्कर असते, त्याच्याकरीता गोंग उघडणे तेवढेच अधिक कठीण असते; कारण तेथे कर्मांच्या रूपांतरणाचा विषय असतो. कनिष्ठ भिक्षु नेहमीच न थकता व जोमाने परिश्रम करतो. त्याच्याकरीता त्याचे कर्म फेडणे जलदरित्या होते. कदाचित एके दिवशी तो अचानकपणे गोंग उघडण्याची अवस्था प्राप्त करेल. या गोंग उघडण्याबरोबरच, ज्ञानप्राप्ती वा अर्ध ज्ञानप्राप्तीसह त्याच्या सर्व असाधारण क्षमता उद्भवतील. साधना स्थळामधील सर्व भिक्षु त्याच्याकडे प्रश्न विचारण्यास येतील व प्रत्येकजण त्याचा आदर करेल; परंतु प्रमुख भिक्षु ते सहन करू शकणार नाही. “मी अजूनही प्रमुख भिक्षु कसा असू शकतो? कसली ज्ञानप्राप्ती? तो साधना भ्रमिष्ट झाला आहे. त्याला येथून बाहेर काढा.” अश्याप्रकारे साधना स्थळामधून त्या कनिष्ठ भिक्षुला बाहेर काढल्या जाते. काळाच्या ओघात, चीनच्या हान प्रांतातील बौद्ध धर्मातील कुणीही असाधारण क्षमतेचा उल्लेख

करण्यास धजावत नाही. जिगोग किती सक्षम होते, हे आपल्याला माहित आहे. ते इमेयी^१ पर्वतावरून वृक्षाच्या मोठ्या खोडांना हलवू शकत असत व त्या ओंडक्यांना विहिरीतून एक-एक करीत बाहेर फेकून देत असत. तरीही, शेवटी त्यांना लिंगयिन मठातून बाहेर हाकलण्यात आले.

ईर्ष्येचा विषय अतिशय गंभीर आहे; कारण त्यात तुम्ही साधना पूर्ण करू शकता किंवा नाही, या विषयाचा थेट समावेश आहे. जर ईर्ष्या नष्ट केली गेली नाही तर तुम्ही साधनेमध्ये जे काही साध्य केले आहे, ते क्षीण होऊन जाईल. हा नियम आहे : साधना अभ्यासाच्या अवधी दरम्यान, जर ईर्ष्या सोडून दिली गेली नाही तर व्यक्ती उचित फळ प्राप्त करू शकणार नाही - मुळीच करू शकणार नाही. तुम्ही कदाचित यापूर्वी ऐकले असेल की, बुद्ध अमिताभ हे कर्मासह आकाशिय लोकात जाण्यासंबंधी बोललेत; परंतु ईर्ष्या सोडल्याशिवाय तसे होणार नसते. शक्यतो असे होऊ शकते की, एखादी व्यक्ती इतर काही क्षुल्लक गोष्टींमध्ये कमी पडतो आणि पुढील साधनेकरीता आपल्या कर्मासह देवलोकात जातो; परंतु जर ईर्ष्या सोडून दिली गेली नाही तर ते अगदीच अशक्य असते. आज मी अभ्यासींना स्पष्ट करत आहे. त्यामुळे तुम्ही स्वतःला अंधारात ठेवू नका आणि या गोष्टीचे अज्ञान दुर करण्यास कमी पडू नका. आपले उद्दिष्ट उच्चस्तरांवर साधना अभ्यास करण्याचे आहे. ईर्ष्येची आसक्ती सोडून द्यायलाच हवी, म्हणूनच मी व्याख्यानात या विषयाला प्राधान्य दिले आहे.

रोग उपचाराचा विषय

रोग उपचार करण्याच्या संदर्भात, मी तुम्हाला रोग उपचार करण्यास शिकवित नाही. कोणत्याही खऱ्या फालुन दाफा शिष्याने इतरांकरीता रोगोपचार करायला नको. एकदा काय तुम्ही एखाद्याचे रोगोपचार करता, फालुन दाफाकडून तुमच्या शरीराला मिळालेल्या सर्व गोष्टी माझ्या फाशनव्दारे परत घेतल्या जातील. हा विषय इतका गांभीर्याने का घेतला? कारण दाफाला कमी लेखणारी ही घटना आहे. तुम्ही तुमच्या स्वतःच्या आरोग्यापेक्षा जास्त नुकसान कराल. तरीही, काही लोक एकदा काय रोग उपचार करतात; त्यांना पुन्हा तसे करण्याची तीव्र इच्छा होईल. ते ज्या कुणासही बघतील, त्यांना रोगोपचारासाठी पकडतील व त्यांचा स्वतःचा दिखावा करतील. ही एक आसक्ती नाही काय? हे व्यक्तीचा साधना अभ्यास गंभीरपणे बाधित करते.

अनेक ढोंगी चिगोंग गुरूंनी साधारण लोकांच्या चिगोंग शिकून रोगींचे उपचार करण्याच्या इच्छेचा लाभ घेतला आहे. ते तुम्हाला या गोष्टी शिकवतील व दावा करतील की 'ची' उत्सर्जित करून व्यक्ती एखाद्याचे रोग दुरुस्त करू शकतो. ही एक थट्टाच नव्हे काय? तुमच्याकडे 'ची' आहे व त्या दुसऱ्या व्यक्तीकडे देखील 'ची' आहे. तुम्ही आपल्या 'ची' व्दारे त्याचा उपचार कसे काय करू शकता? कदाचित त्याची 'ची' तुम्हाला प्रभावित करू शकते! या व्यक्तीची 'ची' आणि दुसऱ्याची 'ची' यामध्ये कोणतेही बंधन नाही. जेव्हा व्यक्ती उच्चस्तरीय साधनेमध्ये गोंग विकसित करतो; तो जे उत्पन्न करतो, ते उच्च-ऊर्जा पदार्थ असते. जे नक्कीच रोगाचे उपचार, दमन आणि नियंत्रण करू शकते; परंतु ते रोगाचे मूळ कारण नष्ट करू शकत नाही. म्हणूनच, खरोखरच रोग उपचार करण्याकरीता व ते पूर्णपणे दुरुस्त करण्याकरीता असाधारण क्षमतांची आवश्यकता असते. प्रत्येक आजाराला बरे करण्यासाठी एक विशिष्ट असाधारण क्षमता असते. आजारांना बरे करणाऱ्या असाधारण क्षमतेच्या संदर्भात मी म्हणेल, एक हजारांहून अधिक प्रकार आहेत आणि आजारांइतक्याच संख्येनी असाधारण क्षमता आहेत. मग आपले उपचार कितीही चाणाक्ष जरी असले तरी या असाधारण क्षमतेशिवाय ते कार्य करणार नाही.

अलिकडच्या वर्षात, काही लोकांनी साधक समुदायास अतिशय गोंधळपूर्ण केले आहे. त्या खऱ्या चिगोंग गुरूंपैकी, जे लोकांना रोगोपचार व आरोग्य शिकविण्याकरीता किंवा अगदी प्रारंभीच मार्ग मोकळा करण्याकरीता लोकांमध्ये आले होते; त्यांच्यापैकी कुणीतरी लोकांना इतरांचे रोगोपचार करणे शिकविले आहे का? त्यांनी नेहमीच तुमचे रोगोपचार केले किंवा साधना कशी करावी व स्वतःच व्यायामाव्दारे आरोग्य कसे राखावे, ते शिकविले. त्यांनी तुम्हाला व्यायामांचे संच शिकविले आणि मग तुम्ही तुमच्या स्वतःच्या अभ्यासाव्दारे तुमचे रोगोपचार करू शकले. नंतर, बनावटी चिगोंग गुरू लोकांमध्ये आले व त्यांनी बराच गोंधळ निर्माण केला. ज्या कुणाला चिगोंगव्दारे रोगोपचार करायचे असेल, तो प्रेतबाधेस किंवा पशुबाधेस आकर्षित करेल - ते निश्चितच अश्याप्रकारचे असते. त्यावेळेसच्या परिस्थितीनुसार काही चिगोंग गुरूंनी रोगोपचार देखील केले. तसे करणे त्यावेळेसच्या वैश्विक वातावरणास सहकार्य करण्याकरीता होते. तरीही, चिगोंग काही साधारण लोकांचे कौशल्य नव्हे व ती गोष्ट कायमस्वरूपी राहू शकत नाही. ते त्यावेळेसच्या वैश्विक वातावरणाच्या बदलातून परिणत झाले आहे व ते केवळ त्या काळाचे उत्पाद होते. नंतर त्यात गोंधळ निर्माण झाला, जेव्हा काही लोकांनी दुसऱ्यांचे

रोगोपचार करायला शिकविण्यात स्वतःला विशेषज्ञ बनविले. एक सामान्य व्यक्ती तीन ते पाच दिवसांत एखाद्याचे आजार बरे करायला कसे शिकू शकतो? कुणीतरी असा दावा करतो, “मी हा आजार किंवा तो आजार बरा करू शकतो.” मी तुम्हाला सांगतो आहे - हे सर्व लोक प्रेत किंवा पशुबाधित आहेत. त्यांच्या पाठीशी काय जोडले गेले आहे, हे तुम्हाला माहित असते काय? त्यांना प्रेतबाधा किंवा पशुबाधा झालेली आहे, परंतु त्यांना ते आता माहितही नसते व ते त्याची जाणीवही करू शकत नाही. तरीही त्यांना स्वतःविषयी खूप चांगले वाटते आणि विचार करतात की ते सक्षम आहेत.

खऱ्या चिगोंग गुरूंनी त्यांच्या साधना अभ्यासात हे लक्ष साध्य करण्याकरीता अनेक वर्षांच्या परिश्रमपूर्ण कष्टामधून जायला पाहिजे. जेव्हा तुम्ही एखाद्या रुग्णाचा उपचार करता तेव्हा तुम्ही कधी असा विचार केला आहे का - या व्यक्तीच्या कर्माचे उच्चाटन करण्याकरीता तुमच्याकडे या शक्तिशाली असाधारण क्षमता आहेत काय? तुम्हाला कधी खरी शिकवण प्राप्त झाली आहे का? तुम्ही तीन ते पाच दिवसांत रोगोपचार कसे शिकू शकता? एका सामान्य माणसाच्या हाताव्दारे तुम्ही एखाद्या व्यक्तीचे आजार कसे बरे करू शकता? तरीसुद्धा, अश्या बनावटी चिगोंग गुरूने तुमच्या दुर्बलतेचा आणि लोकांच्या आसक्तीचा फायदा घेतला आहे. तुम्ही दुसऱ्यांचे आजार बरे करू इच्छित नव्हते काय? बरे, हे व्यक्ती उपचार वर्गाचे आयोजन करतील, जे तुम्हाला विशेषतः काही उपचार पध्दती शिकवतील; जसे ची सुई, प्रकाश उत्सर्जन पध्दत, ची उत्सर्जन, ची भरपाई, तथाकथित अँक्यूप्रेशर, तथाकथित हस्त-पकड पध्दत. तुमच्याकडून पैसे मिळविण्याच्या उद्देशाने प्रेरित अश्या विविध पध्दती आहेत.

चला, हस्त-पकड पध्दतीबद्दल बोलू या. आम्ही जी पाहिली आहे, ती अशी परिस्थिती आहे. व्यक्ती आजारी का पडतो? एखाद्याचे आजारी पडण्याचे व सर्व दुर्भाग्याचे मूलभूत कारण म्हणजे कर्म असते, काळ्या पदार्थाचे कर्म क्षेत्र असते. हे काहीतरी नकारात्मक आणि वाईट असते. ते दुष्ट जीव काहीसे नकारात्मक असतात आणि ते सर्व काळे असतात. अश्याप्रकारे ते येऊ शकतात; कारण हे वातावरण त्यांच्यासाठी अनुकूल आहे. एखाद्याचे आजारी पडण्याचे हे मूळ कारण आहे. तो आजारांचा सर्वात प्रमुख स्रोत आहे. अर्थात, आणखी दोन स्वरूप आहेत. एक, उच्च घनत्वाचा अतिशय सुक्ष्मजीव जो कर्माच्या एका पुंजासारखा असतो. दुसरा एका पाईप लाईनव्दारे वितरीत केल्याप्रमाणे असतो; परंतु हे क्वचितच दिसून येते. हे

सर्व व्यक्तीच्या पूर्वजाकडून जमा केलेले असतात. अशीही प्रकरणे आहेत.

आपण सर्वाधिक सामान्य आजारांबद्दल बोलू या. एखाद्याच्या शरीरात कुठेही एक गाठ, संक्रमण, अस्थीरोग (ऑस्टियोफायटोसीस), इत्यादी असू शकते. कारण दुसऱ्या आयामात त्या ठिकाणी एक जीव असतो. तो जीव एका अत्यंत गहण आयामात असतो. एक साधारण चिंगो गुरु किंवा एक सामान्य असाधारण क्षमता त्यास शोधण्यात अक्षम असते; ते केवळ व्यक्तीच्या शरीरातील काळी 'ची' पाहू शकतात. असे म्हणणे योग्य आहे की, जेथे कुठे काळी 'ची' आहे; तिथे आजार आहे. तरीही काळी 'ची' म्हणजे एखाद्या आजारपणाचे मूलभूत कारण नसते. तर एका खोलवर गहण आयामातील एका जीवाव्दारे उत्पन्न क्षेत्र असते. जो हे उत्पन्न करीत असतो. म्हणूनच काही लोक काळी 'ची' उत्सर्जित करण्याबाबत व काढून टाकण्याबाबत चर्चा करतात - सामोरे जा आणि इच्छेप्रमाणे हवी तेवढी 'ची' उत्सर्जित करा! थोड्याच वेळात ती पुन्हा निर्माण होईल; कारण काही जीव खूप शक्तिशाली असतात आणि 'ची' काढल्यानंतर ते लगेच पुनर्भरण करू शकतात. ते स्वतःच त्याची पुनर्भरण करू शकतात, फक्त उपचार काम करणार नाहीत. तुम्ही त्यांना कसे लागू करता हे महत्वाचे नाही.

असाधारण क्षमताप्राप्त व्यक्तीनुसार, जेथे कुठे काळी 'ची' असते; त्या जागेत रोगट'ची' आहे, असे समजले जाते. चीनी औषध शास्त्रांचा एक चिकित्सक त्या ठिकाणी ऊर्जा मार्गांना अवरुद्ध झालेले पाहिल; कारण 'ची' व रक्ताचे अभिसरण होत नाही आणि ऊर्जा मार्ग अवरुद्ध झालेले असतात. पाश्चात्य वैद्यकशास्त्राच्या चिकित्सकास ती जागा अल्सर, ट्यूमर, अस्थीरोग (ऑस्टियोफायटोसीस) किंवा सुज इत्यादींची लक्षणे दर्शवू शकते. या आयामांमध्ये जे प्रतिबिंबित केले जाते, ते या स्वरूपात असते. आपण त्या जीवाला काढून टाकल्यानंतर तुम्ही बघाल की, या आयामातील शरीरात काहीच वाईट झाले नसते; मग ते पाठीमागील मेरूदंडाची सुज किंवा हाडांच्या जोडाचा रोग असो. तुम्ही ती गोष्ट काढून टाकल्यानंतर तुम्ही त्याला लगेचच दुरुस्त झालेले बघाल. तुम्ही दुसरे क्ष-किरण (एक्स-रे) काढू शकता आणि शोधू शकता की हाडांच्या जोडाचा रोग नाहीसा झाला आहे. मूलभूत कारण हे आहे की, तो जीव तेथे एक प्रभाव उत्पन्न करीत होता.

काही लोक असा दावा करतात की, ते तुम्हाला हस्त-पकड पध्दत शिकवू शकतात व तुम्ही तीन किंवा पाच दिवसात आजार बरे करू शकता. मला तुमची पकड पध्दत दाखवा! मनुष्य हा सर्वाधिक दुर्बल असतो, तर तो दुष्ट जीव खुप

महाभयंकर असतो. तो तुमचे मन नियंत्रित करू शकतो व तुम्हाला त्याच्या इच्छेनुसार लबाडीने भ्रमित करू शकतो. तो सहजपणे तुमचे जीवन देखील घेऊ शकतो. तुम्ही दावा करता की, तुम्ही त्याला पकडू शकता. तुम्ही त्याला कसे पकडू शकता? तुम्ही तुमच्या साधारण व्यक्तीच्या हातानी त्याला गाठू शकत नाही. तुम्ही त्याला तेथे निशाणा न साधता पकडू शकता व तो तुमच्याकडे दुर्लक्ष करेल आणि तुमच्यावर तुमच्या पाठीमागे हसेल - निशाणा न साधताच पकडणे फारच हास्यास्पद आहे. जर तुम्ही त्यास खरेच स्पर्श करू शकले तर तो तुमच्या हातांना एकदम हानी पोहोचवेल. ती एक खरीच जखम असेल! मी पूर्वी काही लोकांना पाहिले आहे, ज्यांचे दोन्ही हात कोणत्याही परीक्षणाव्दारे सामान्य दिसतात. त्यांच्या शरीराला किंवा हाताला काही आजार नव्हता; परंतु ते आपले हात उंचावू शकत नव्हते. ते अश्याप्रकारे लटकल्यासारखे ठेवले जात असे. माझा सामना अश्या एका रोगीसोबत झाला : दुसऱ्या आयामांतील त्याचे हात जखमी झाले होते - त्या बाबतीत, त्याला खरेच लकवा किंवा पक्षाघात झाला होता. जर तुमचे ते शरीर जखमी झाले तर तुम्हाला पक्षाघात किंवा लकवा होणार नाही का? काही लोकांनी मला विचारले, “मास्टरजी, मी चिगोंग अभ्यास करू शकेल काय? माझी नसबंदी शस्त्रक्रिया झाली आहे.” किंवा “मी माझ्या शरीरातून काहीतरी काढून टाकले आहे.” मी त्यांना म्हटले, “त्याने काहीच फरक पडत नाही, कारण की दुसऱ्या आयामांतील तुमच्या शरीराची शस्त्रक्रिया झालेली नाही आणि चिगोंग अभ्यासात ते दुसरे शरीर असते, ज्यावर कार्य केले जाते.” म्हणूनच, मी नुकतेच बोललो की जेव्हा तुम्ही त्यास पकडण्याचा प्रयत्न करता; जर तुम्ही त्याच्यापर्यंत पोहोचू शकत नाही तर तो तुमच्याकडे दुर्लक्ष करेल. जर तुम्ही त्याला स्पर्श करता तर तो तुमच्या हातास इजा करू शकेल.

राज्यव्दारा आयोजित मुख्य चिगोंग कार्यक्रमाला पाठिंबा देण्यासाठी, बीजिंगमधील ओरिएंटल स्वास्थ प्रदर्शनीमध्ये सहभागी होण्यासाठी मी काही शिष्यांना घेऊन गेलो. दोन्ही प्रदर्शनीमध्ये आम्हाला सर्वोत्कृष्ट अभ्यास ठरविले गेले. प्रथम प्रदर्शनीमध्ये आमच्या फालुन दाफा ला “श्रेष्ठ दर्जाचे चिगोंग विचारधारा” म्हणून सन्मानित केले गेले. दुसऱ्या प्रदर्शनीमध्ये आमच्या ठिकाणी एवढी गर्दी झाली की आम्ही ती हाताळू शकलो नाही. प्रदर्शनीतील इतर बूथवर खुप लोक नव्हते; पण आमच्या बूथवर लोकांची खूप गर्दी होती. तेथे तीन प्रतीक्षा रांगा होत्या : पहिली रांग सकाळच्या उपचारांसाठी सकाळी लवकर नोंदणी केलेल्या लोकांची होती, दुसरी रांग दुपारी उपचारांसाठी नोंदणी करण्यासाठी प्रतीक्षा करणाऱ्यांची होती आणि तिसरी रांग

माझ्या स्वाक्षरीकरीता वाट पाहणाऱ्यांची होती. आम्ही रोगोपचार करत नाही. आम्ही ते का केले? कारण हे एक प्रमुख, राज्य व्दारा आयोजित चिगोंग कार्यक्रमास पाठिंबा देणे आणि या उपक्रमास योगदान देण्याकरीता होते, आम्ही त्यात सहभाग घेतला.

मी माझा गोंग तेथे माझ्यासोबत असलेल्या शिष्यांमध्ये वाटून दिला. प्रत्येकाला एक भाग मिळाला, जो शंभराहून अधिक असाधारण क्षमतांचे ऊर्जा पुंजांनी बनलेले होते. मी त्यांचे हात गोंगव्दारे सीलबंद केले; परंतु तसे केल्यानंतरही काही लोकांच्या हातांना फोड येईपर्यंत वा रक्त निघेपर्यंत खरेच चावले गेले. ते जीव फारच दुष्ट होते. तुम्हाला असे वाटते काय की तुम्ही त्यांना एका सामान्य व्यक्तीच्या हाताने पकडण्याचे धाडस करू शकता? याशिवाय, तुम्ही त्याजवळ पोहचू शकत नाही. त्याप्रकारच्या असाधारण क्षमतेशिवाय ते कार्य करणार नाही. कारण ज्या क्षणी तुम्ही त्याच्याबद्दल विचार करता - दुसऱ्या आयामात त्याला माहित होईल, तुम्हाला काय करायचे आहे. जेव्हा तुम्ही त्यास पकडण्याचा प्रयत्न करता, तेव्हा ते आधीच पळून गेलेले असेल. जेव्हा रुग्ण दरवाजातून बाहेर पडतो, तेव्हा तो जीव ताबडतोब तेथे परत जाईल आणि आजार पुन्हा उद्भवे. त्याला निपटण्याकरीता अश्या एका असाधारण क्षमतेची आवश्यकता असते; ज्यामध्ये व्यक्ती स्वतःचा हात पुढे करतो व “बूम!” त्याला तेथे पकडतो. पकडल्यानंतर आमच्याकडे आणखी एक अलौकिक क्षमता असते, ज्यास एकदा “महान चेतना-बंध पध्दत” म्हटले गेले. ही अलौकिक क्षमता आणखीनच शक्तिशाली असते. ती एखाद्याची मूळ चेतना बाहेर काढू शकते व व्यक्ती क्षणातच हलू शकणार नाही. या असाधारण क्षमतेचे स्वतःचे एक निश्चित प्रयोजन आहे व त्याने आम्ही या वस्तूंना पकडण्यास लक्ष्य करतो. प्रत्येकास माहित आहे की जरी आपण *सन वूकॉंग* ° ला फार मोठे समजतो, तथागत आपल्या हातातले भिक्षापत्र वापरून सन वूकॉंग ला त्याव्दारे झाकून अत्यंत सुक्ष्म करू शकतात. या अलौकिक क्षमतेचा हा प्रभाव होऊ शकतो. हा जीव कितीही विशाल किंवा सुक्ष्म असला, तरी त्याला ताबडतोब हातामध्ये पकडले जाईल व तो फार सुक्ष्म होऊन जाईल.

या व्यतिरिक्त, एखाद्याने रुग्णाच्या भौतिक शरीरात खोलवर हात घालण्याची व काहीतरी बाहेर काढण्याची अनुमती नसते. त्यामुळे साधारण मानवी समाजातील लोकांच्या विचारात मानसिक अस्थिरता निर्माण होईल आणि ते पूर्णतः प्रतिबंधित असते. ते शक्य जरी असते तरी त्यास अश्याप्रकारे केले जाऊ शकले नसते. ज्या हाताला व्यक्ती खोलपर्यंत नेतो, तो हात दुसऱ्या आयामामधील हात असतो.

समजा, एखाद्याला हृदय रोग असेल. जेव्हा हा हात त्या जीवाला पकडण्याकरीता हृदयाकडे सरसावतो, दुसऱ्या आयामातील हात शरीराच्या आत जातो व त्यास त्वरित पकडले जाईल. जसा तुमचा बाहेरील हात त्यास पकडतो, दोन्ही हात बंद होतात आणि त्यास पकडतात. तो जीव फार दुष्ट असतो व कधी-कधी तो तुमच्या हातात शिरतो व कधी-कधी चावा घेत आणि ओरडत, त्यामध्ये छिद्र करण्याचा प्रयत्न करेल. जरी तो तुमच्या हातामध्ये फार छोटा दिसत असला तरी, जर तुम्ही त्यास सोडले तर तो खूप मोठा होत जाईल. ते असे काहीतरी नाही की कुणीही सहजच त्यास स्पर्श करू शकेल. त्या असाधारण क्षमतेशिवाय व्यक्ती त्यास मुळीच स्पर्श करू शकणार नाही. लोक कल्पना करतात, तितके हे सोपे नाही.

अर्थातच, चिगोंग उपचाराचे हे स्वरूप भविष्यात अस्तित्वात असण्याची परवानगी असू शकते; जसे पूर्वी ते नेहमीच अस्तित्वास होते. परंतु एक अट असायला हवी : ही व्यक्ती एक अभ्यासी असायला हवी. साधना अभ्यासाच्या दरम्यान, करुणावश या व्यक्तीस काही चांगल्या लोकांकरीता ही गोष्ट करता येऊ शकते; परंतु तो त्यांचे कर्म पूर्णतः नष्ट करू शकत नाही. कारण त्याच्याकडे पुरेसे महान सद्गुण नसतात. म्हणूनच, अजूनही अडचणी असतील; परंतु विशिष्ट रोग निघून गेला असेल. एक सामान्य चिगोंग गुरु साधना अभ्यासात एक ताओ प्राप्त व्यक्ती नसतो. तो केवळ आजार विलंबित करू शकतो किंवा त्यांना रूपांतरीत करू शकतो. तो त्यांना काही दुसऱ्या अभ्याग्यामध्ये रूपांतरीत करू शकेल, तरी देखील त्याला स्वतःला या विलंब प्रक्रियेबद्दल माहिती नसू शकते. जर त्याची साधना प्रणाली सह-चेतनेची साधना करते तर ते त्याच्या सह-चेतनेद्वारे केले जाते. काही अभ्यासातील अभ्यासी फार प्रसिध्द दिसून येतात. अनेक प्रसिध्द चिगोंग गुरूंकडे गोंग नसतो; कारण त्यांचे गोंग त्याच्या सह चेतनेच्या शरीरावर वाढलेले असते. म्हणजेच, काही लोकांना साधना अभ्यास अवधी दरम्यान अशा गोष्टी करण्याची अनुमती असेल; कारण ते या स्तराच्या पलीकडे न जाता अजूनही साधनेच्या या स्तरावर कित्येक वर्षे कायम राहतात. त्यामुळे ते संपूर्ण आयुष्यभर नेहमीच रोगींना बघतील. ते या स्तरावरच थांबले गेले असल्याने ते तसे करू शकतात. फालुन दाफा शिष्यांना रुणांवर उपचार करण्याची पूर्णपणे मनाई आहे. तुम्ही एका रुणाकरीता हे पुस्तक वाचू शकता. जर रुग्ण त्यास स्विकार करू शकला तर तो रोग बरा करू शकेल; परंतु प्रत्येक व्यक्तीच्या कर्माप्रमाणे परिणाम भिन्न असतील.

रूग्णालय उपचार आणि चिगोंग उपचार

चला, रूग्णालय उपचार आणि चिगोंग उपचारांमधील संबंधांबद्दल चर्चा करू या. पश्चिमी वैद्यकशास्त्रातील काही डॉक्टर चिगोंगला मान्यता देत नाहीत आणि तुम्ही असे म्हणू शकता की, त्यापैकी बहुसंख्य या विचाराचे आहेत. त्यांचे मत असे आहे की, “ चिगोंग जर आजार बरे करू शकतो तर मग आम्हाला रूग्णालयांची गरज तरी काय ? तुम्ही आमची रूग्णालये पुनर्स्थापित करायला पाहिजे ! कारण तुमचा चिगोंग हाताने आजार बरे करू शकतो आणि इंजेक्शन, औषधे किंवा रूग्णालयात दाखल करणे, इत्यादींचा अवलंब न करता असे करतो ; तर तुम्ही आमचे इस्पितळ पुनर्स्थापित केले तर ते चांगले ठरणार नाही का ? ” हे विधान तर्कसंगत किंवा वाजवी नाही. काही लोकांना चिगोंगबद्दल माहिती नसते. खरेतर, चिगोंग उपचार हे सामान्य लोकांच्या उपचारासारखे असू शकत नाही. ते काही साधारण लोकांचे कौशल्य नाही - ते काहीसे अलौकिक असे आहे. तर मग त्यासारख्या काहीतरी अलौकिक गोष्टीला साधारण मानव समाजात एका मोठ्या प्रमाणात व्यवधान कसे करता येऊ शकते ? एक बुध्द प्रचंड सामर्थ्यशाली असतात आणि ते संपूर्ण मानव जातीचे रोग आपला एक हात हलविल्यानिशी दूर करू शकतात. तर ते असे का करीत नाही. याशिवाय इथे अनेक बुध्द आहेत. तर ते तुमच्यावर रोगोपचार करण्याव्दारे त्यांची दया का दाखवित नाहीत ? कारण सामान्य मानव समाज अश्याच प्रकारे असणे गृहीत आहे. जन्म, वृध्दत्व, आजारपण आणि मृत्यू फक्त अश्या परिस्थिती आहेत. त्या सर्वांना कार्मिक संबंध असतात व ते सर्व कर्मफळ आहेत. तुम्ही तुमच्या कर्म ऋणांची परतफेड करायलाच हवी.

जर तुम्ही एखाद्याचा आजार बरा करता तर ते त्या नियमाचे उल्लंघन केल्या सारखेच होईल. अर्थात, एखादी व्यक्ती कर्माची परतफेड न करता वाईट कर्मे करू शकेल. हे योग्य होईल काय ? साधना अभ्यासातील एक व्यक्ती म्हणून, जेव्हा तुमच्याकडे ही समस्या संपूर्णपणे सोडविण्याची एवढी महान क्षमता नसते ; दया व करुणाभाववश, तुम्हाला उपचार करण्याची अनुमती असते. दया व करुणाभाव उद्भवल्याने तुम्हाला तसे करण्याची परवानगी असते ; परंतु तुम्ही जर या प्रकारच्या समस्येचे खरोखर निराकरण करू शकत असल्यास, हे एका व्यापक स्तरावर करू दिले जात नाही. जर असे झाले तर हे सामान्य मानव समाजाच्या स्थितीला गंभीरपणे विस्कळीत करेल - ज्याला अनुमती नाही. म्हणूनच सामान्य लोकांच्या इस्पितळांना चिगोंगनी पुनर्स्थापित करू दिले जात नाही ; कारण चिगोंग एक अलौकिक ‘फा’ आहे.

जर चीनमध्ये चिगोंग रुग्णालये स्थापन करण्यास परवानगी देण्यात आली आणि अनेक महान चिगोंग गुरू उपचार देण्यासाठी बाहेर पडले; हे कसे असेल, असे तुम्हाला वाटते? असे होऊ दिले जाणार नाही; कारण प्रत्येकजण सर्वसामान्य मानव समाजाच्या स्थितीला टिकवून ठेवू इच्छितात. चिगोंग रुग्णालये, चिगोंग क्लिनिक, चिगोंग स्वास्थ्य केंद्र आणि उपचार रिसॉर्ट्सची स्थापना केल्यास, चिगोंग गुरूंची उपचार कार्यक्षमता लक्षणीयरित्या खाली येईल आणि उपचारांचे परिणाम एकदम चांगले होणार नाहीत. असे का आहे? कारण ते साधारण लोकांमध्ये या गोष्टी करीत असल्याने त्यांचे 'फा' हे साधारण लोकांच्या 'फा' इतकेच उच्च असणे आवश्यक आहे. त्यांना सामान्य लोकांच्या स्तरावरच असायची आवश्यकता असते. त्यांचे उपचार प्रभाव एका रुग्णालयाप्रमाणेच असणे आवश्यक आहे. म्हणूनच, त्यांचे उपचार चांगल्या प्रकारे कार्य करीत नाहीत आणि त्यांना बहुधा आजारपण बरा करण्यासाठी तथाकथित कित्येक "उपचार सत्राची" गरज असते आणि हे साधारणपणे असे असते.

चिगोंग इस्पितळे असो किंवा नसो, कुणीही हे नाकारू शकत नाही की चिगोंग आजार बरा करू शकतो. चिगोंग बऱ्याच वर्षांपासून लोकांमध्ये लोकप्रिय आहे आणि अनेक लोकांनी खरोखरच आजारांना बरे करण्याचे आणि चिगोंग अभ्यासाद्वारे आरोग्य राखण्याचे उद्दिष्ट साध्य केले आहे. मग तो रोग एका चिगोंग गुरूद्वारे विलंबित केला गेला असेल किंवा कसाही बरा केला गेला असेल, रोग आता अदृश्य झाला आहे. दुसऱ्या शब्दांत, कुणीही हे नाकारू शकत नाही की चिगोंग आजार बरा करू शकतो. चिगोंग गुरूंना भेटणारे बहुतेक लोक असे आहेत, ज्यांना गंभीर व अवघड आजार होते; ज्यांचा उपचार इस्पितळात केला जाऊ शकत नाही. ते त्यांचे नशीब आजमावण्या करीता चिगोंग गुरूकडे जातात आणि शेवटी आजार बरे होतात. ज्या रुग्णांचे आजार इस्पितळात ठीक केले जातात, ते चिगोंग गुरूंना बघणार नाही. विशेषतः, सुरुवातीला सर्व लोक याप्रकारे विचार करतात. त्यामुळे चिगोंग आजार बरे करू शकतो. शिवाय, साधारण मानवी समाजामध्ये इतर गोष्टी ज्याप्रकारे केल्या जातात, तसे याला उपयोगात आणले जाऊ शकत नाही. मोठ्या प्रमाणात हस्तक्षेप करण्याची परवानगी नाही तर ते छोट्या प्रमाणात करणे किंवा ती एक प्रभावशाली आणि शांत अभ्यास असण्याची परवानगी आहे; परंतु ते आजार संपूर्णपणे बरे करणार नाही - हे निश्चित आहे. स्वतःचा आजार बरे करण्याचा सर्वोत्तम मार्ग म्हणजे स्वतः चिगोंगचा अभ्यास करणे होय.

काही चिगोंग गुरू असे देखील आहेत; जे असा दावा करतात की, रुग्णालये

आजार बरे करू शकत नाहीत आणि रुग्णालयाच्या उपचार प्रभावशीलतेबाबत बरे वार्ड बोलतात. आपण याबद्दल काय सांगतो? अर्थातच, यात अनेक कारणांचा समावेश असतो. माझ्या मते, प्रमुख कारण हे आहे की मानवी नैतिक मूल्यांचा निम्नतम स्तरापर्यंत व्हास झाला आहे. ज्यामुळे निरनिराळ्या प्रकारचे आजार, ज्यांना रुग्णालये बरे करू शकत नाही; उद्भवले आहेत. औषधे देखील त्याला मुळीच ठीक करू शकत नाही. अनेक बनावटी औषधी देखील आहेत. हे सर्व मानवी समाज अति प्रमाणात भ्रष्ट झाल्यामुळे आहे. कुणीही याकरीता दुसऱ्यास दोष देऊ नये; कारण प्रत्येकानेच आगीत तेल ओतण्याचे काम केले आहे. परिणामस्वरूप, प्रत्येकजण साधना अभ्यासात दुःखांचा सामना करेल.

काही आजार वास्तविक असले तरी त्यांना रुग्णालयात शोधले जाऊ शकत नाही. काही व्यक्तींना असे आजार दिसून आले, ज्यांना यापूर्वी कधीच पाहण्यात न आल्याने त्यांची नावे देखील नाहीत. त्यामुळे इस्पितळ त्या सर्वांना “आधुनिक रोग” असे म्हणतो. रुग्णालये आजारांना बरे करू शकतात का? अर्थातच, ते करू शकतात. जर रुग्णालये आजार बरे करीत नसतील तर लोक त्यांच्यावर विश्वास का करतील आणि उपचारांसाठी तेथे का जातील? इस्पितळ अजूनही आजारांपासून बरे करण्यास सक्षम आहेत; परंतु त्यांची उपचारांची साधने साधारण लोकांची आहेत तर आजार असाधारण असतात. काही आजार अतिशय गंभीर असतात आणि म्हणून जर एखाद्यास आजार झाला तर रुग्णालयामध्ये प्रारंभिक उपचार आवश्यक असते. जर ते आत्यंतिक गंभीर झाल्यास रुग्णालये असहाय्य असतील, कारण औषधांचे अतिरिक्त डोज व्यक्तीच्या शरीरास विषाक्त करू शकते. सध्याचे वैद्यकीय उपचार आमच्या विज्ञान आणि तंत्रज्ञानाच्या समान पातळीवर आहेत - ते सर्व साधारण लोकांच्या पातळीवर आहेत. याप्रमाणे त्यांच्याकडे केवळ अशी उपचार प्रभावशीलता आहे. एक आणखी मुद्दा स्पष्ट करणे आवश्यक आहे की, एक साधारण चिगोंग उपचार आणि रुग्णालय उपचार दुःखांना कदाचित उर्वरित अर्ध्या आयुष्याकरीता किंवा नंतरच्या आयुष्याकरीता पुढे ढकलतात, जे रोगांचे मूळ कारण असतात. ते कर्मांना पूर्णपणे काढून टाकू शकत नाही.

चला, चीनी वैद्यकशास्त्रावर चर्चा करू या. चीनी औषधशास्त्र चिगोंग उपचाराच्या फार जवळ आहे. प्राचीन चीनमध्ये, जवळपास सर्वच वैद्यकीय तज्ञांकडे अलौकिक क्षमता होत्या, जसे ते महान वैद्यकीय शास्त्रज्ञ *सन सिमीयो, व्हातोआ, ली शिझेन आणि बेन च्यू*^१. या सर्वांकडे वैद्यकशास्त्रात नमूद केलेल्या सर्व अलौकिक

क्षमता होत्या. मात्र, आता या उत्कृष्ट भागांवर अनेकदा टीका केली जाते. चीनी वैद्यकशास्त्राने जे वारसाप्राप्त केले आहे, ते केवळ औषध योजना किंवा संशोधनापासून प्राप्त अनुभव आहे. प्राचीन चीनी चिकित्सा शास्त्र अत्यंत प्रगत होते आणि त्याच्या प्रगतीची व्याप्ती सध्याच्या वैद्यकीय शास्त्राच्या पलीकडे होती. काही लोक असा विचार करू शकतात की, आधुनिक वैद्यकशास्त्र किती प्रगत आहे; तेथे मानवी शरीराच्या आत पाहू शकणाऱ्या सी.टी स्कॅन्स व चमकणारे अल्ट्रासाऊंड, छायाचित्रण आणि क्ष-किरण प्रतिमा आहेत. माझ्या मते, आधुनिक उपकरणे अत्यंत प्रगत असले तरी ती अजूनही प्राचीन चीनी औषधांपेक्षा तितकीशी चांगली नाहीत.

व्हातोआ ने चाओचाओ^{१२} च्या मेंदूमध्ये एक गाठ पाहिली व त्याला त्याची शस्त्रक्रिया करावयाची होती. चाओचाओ ला वाटले की व्हातोआ त्याची हत्या करायला बघतो आहे व म्हणून त्याने व्हातोआ ला तुरुंगात डांबले. परिणामस्वरूप, व्हातोआचा तुरुंगातच मृत्यू झाला. जेव्हा चाओचाओ चा आजार पुन्हा परतला, त्यांना व्हातोआ ची आठवण झाली; परंतु व्हातोआ चा आधीच मृत्यू झाला होता. नंतर, चाओचाओ चे देखील या आजारामुळे निधन झाले. व्हातोआ ला ते आधीच का समजले होते? त्याने ते आधीच बघितले होते. या आमच्या मानवी अलौकिक क्षमता असतात, ज्या पूर्वीच्या सर्व महान वैद्यांकडे होत्या. त्यांमुळे उघडल्यानंतर व्यक्ती एका बाजूने एकाचवेळी मानव शरीराच्या चारही बाजूंना पाहू शकतो. व्यक्ती समोरून, मागच्या, डाव्या व उजव्या बाजूस पाहू शकतो. व्यक्ती अनेकानेक थरांतून पाहू शकतो किंवा या आयामाच्या पार रोगाचे मूळ कारण बघू शकतो. आधुनिक वैद्यकीय साधने तशी करू शकतात काय? यापासून ते बरेच दूर आहेत, ते आणखी हजार वर्षे घेतील! सीटी स्कॅन, अल्ट्रासाऊंड आणि क्ष-किरण हे देखील मानवी शरीराचे आतील परिक्षण करू शकतात; परंतु उपकरणे फारच मोठी असतात आणि अशी विशाल उपकरणे वाहतुक योग्य नसतात व ते विजेशिवाय कार्य देखील करणार नाहीत. मात्र, हे त्यांमुळे व्यक्तीच्या सोबत असते आणि त्यास विजेच्या पुरवठ्याची आवश्यकता नसते. त्यांची तुलना कशी काय केली जाऊ शकते?

काही लोक आधुनिक औषधशास्त्र किती अद्भुत आहे, याबद्दल बोलतात. मी म्हणेल की, कदाचित तसे नसेल. प्राचीन चीनी औषधी वनस्पतीचा उपयोग केल्यावर खरंच रोग बरे होऊ शकतात. अश्या अनेक गोष्टी आहेत, ज्या वंशानुगत हस्तांतरित केल्या गेल्या नाहीत; परंतु इतर अनेक गोष्टी गमावल्या गेल्या नाहीत आणि अजूनही लोकांमध्ये वापरात आहेत. जेव्हा मी *चिचिहारमध्ये*^{१३} एका वर्गास शिकवले. मी एक

व्यक्ती पाहिली, ज्याचे रस्त्यावर एक विक्री दुकान होते आणि तो लोकांचे दात उपडीत होता. एक माणूस सहजपणे सांगू शकतो की, ही व्यक्ती दक्षिणेकडून आली होती; कारण त्याने एका पूर्वोत्तरासारखे कपडे घातले नव्हते. तो त्याच्याजवळ येणाऱ्या कुणासही नाकारत नव्हता आणि येणाऱ्या प्रत्येकाचे दात उपडून देत होता व त्याच्याकडे उपटलेल्या दातांचा ढीग होता. त्याचा हेतू दात काढणे नव्हता तर त्याचे औषधी द्रव्य विक्री करणे होता. औषधी द्रव्य जाड पिवळा धूर उत्सर्जित करित होते. दांत काढतांना, तो औषधाची बाटली उघडायचा व व्यक्तीच्या गालावर दात दुखणाऱ्या भागावर ठेवीत असे. रुग्णाला त्या पिवळ्या औषधी द्रव्यास सुंघण्याकरीता दिले जाई, जे थोडेच वापरात येत असे. औषधी द्रव्य सीलबंद केले जाई व बाजूला ठेवले जाई. मग तो व्यक्ती आपल्या खिशातून एक आगपेटी बाहेर काढायचा. आपल्या औषधांबद्दल बोलत असतांना तो आगपेटीच्या काडीच्या साहाय्याने खराब दाताला हळूच धक्का घायचा व तो बाहेर निघून येई. ते वेदनादायी नव्हते. दातावर काहीसे रक्ताचे अगदी छोटे थेंब असायचे; परंतु रक्तस्राव होत नव्हता. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : अधिक जोर लावले असता आगपेटीची काडी तुटू शकत होती; परंतु त्याने त्याचा उपयोग फक्त थोड्या संपर्काने दात काढण्यासाठी केला.

मी असे म्हटले आहे की, चीनमध्ये अजूनही काही उपचार लोकांमध्ये प्रसारित केले जात आहेत; ज्यांच्याशी पाश्चात्य अचुकमापी उपकरणांची तुलना होऊ शकत नाही. चला बघू या कुणाचे उपचार अधिक प्रभावी आहेत. त्याची आगकाडी दांत उपडू शकते. जर पाश्चात्य औषधांच्या डॉक्टरास दात काढावयाचे असेल तर डॉक्टर रुग्णाला आधी येथे तेथे गुंगीचे इंजेक्शन देईल. इंजेक्शन फार वेदनादायी असते आणि व्यक्तीने गुंगीचे औषध कार्य करेपर्यंत प्रतीक्षा करणे आवश्यक असते. मग डॉक्टर एक सांडशीच्या सहाय्याने दात बाहेर खेचेल. बऱ्याच वेळेनंतर व प्रयत्न केल्यानंतर, जर डॉक्टर सावध नसेल तर दाताचे मूळ दाताच्या खाचेत तुटले जाऊ शकते. नंतर त्यास खोदण्याकरीता डॉक्टर एक हातोडी आणि छिद्र पाडणारे यंत्र (ड्रिल) वापरेल, जे रुग्णाला भयकंप व अस्वस्थ करेल. नंतर खोदण्याकरीता एक अचूकमाप उपकरण वापरले जाईल. काही लोकांना खोदतेवेळी एवढा त्रास जाणवतो की ते जवळपास उडीच मारतात. दात बरेच रक्त बाहेर काढतो आणि रोगी काही वेळेपर्यंत रक्त थुंकीत बसेल. तर मग, कुणाचे रोगोपचार अधिक चांगले आहेत, असे तुम्ही म्हणणार? कोण अधिक प्रगत आहे? आम्ही केवळ साधनांच्या बाह्य रूपांनाच पाहू नये, तर त्याची प्रभावशीलता देखील बघायला हवी. प्राचीन चीनी औषधशास्त्र अत्यंत प्रगत होते व आजचे पाश्चात्य

औषधशास्त्र येणाऱ्या कित्येक वर्षात त्याची बरोबरी करू शकणार नाही.

प्राचीन चीनी विज्ञान आमच्या सध्याच्या विज्ञानापासून वेगळे आहे, जे आम्ही पश्चिमेपासून शिकलेले आहे; कारण त्याने एक वेगळा मार्ग अवलंबिला, जी एक वेगळी अवस्था उत्पन्न करू शकते. म्हणूनच, आम्ही प्राचीन चीनी विज्ञान व तंत्रज्ञानास वस्तुंना समजण्याच्या आमच्या सध्याचा पध्दतीव्दारे समजु शकत नाही. प्राचीन चीनी विज्ञानाने मानवी शरीर, जीवन आणि विश्व यांच्यावर थेट लक्ष केंद्रित केले आणि या विषयांचा प्रत्यक्ष अभ्यास केला. त्याने एक वेगळा दृष्टिकोन अवलंबिला. त्यावेळी जेव्हा विद्यार्थी शाळेत जात, ते ध्यानात बसण्याचा अभ्यास करायचे आणि चांगल्या मुद्रा धारण करण्यावर भर द्यायचे. जेव्हा ते ब्रश पेन उचलीत असत, ते आपल्या श्वासावर लक्ष द्यायचे व 'ची' नियंत्रित करायचे. सर्व व्यवसाय मनाच्या रिक्ततेवर व श्वास नियमनावर विश्वास करायचे. संपूर्ण समाजभर अशी स्थिती होती.

कोणीतरी म्हटले आहे, " जर आपण प्राचीन चीनी विज्ञानाचे पालन केले असते तर आपल्याकडे कार आणि ट्रेन असत्या काय? आमच्याकडे आजचे आधुनिकीकरण असते काय?" मी म्हणेल की, या वातावरणाच्या दृष्टीकोनातून तुम्ही दुसऱ्या परिस्थिती समजू शकत नाही. तुमच्या विचारांत एक क्रांती व्हायला पाहिजे. दूरदर्शन संचाशिवाय लोकांना तो त्यांच्या कपाळावर असता आणि ते त्यांच्या इच्छेनुसार काहीही पाहू शकले असते. त्यांच्याकडे अलौकिक क्षमता देखील असत्या. रेल्वे आणि विमानांशिवाय, लोक बसल्या जागेवरूनच उद्वाहकाशिवाय (एलीव्हेटर) हवेत उंच जाऊ शकले असते; त्याने सामाजिक विकासाची एक वेगळीच अवस्था उत्पन्न केली असती व ती या रचनेशी आवश्यकरित्या मर्यादित नसती. परग्रहातील उड्डान यान एका अकल्पनीय गतीसह मागे व पुढे प्रवास करू शकतात व लहान किंवा मोठे आकाराचे होऊ शकतात. त्यांनी विकासाच्या दुसऱ्या पर्यायी पध्दतीला घेतले आहे, जो एक दुसरा वैज्ञानिक दृष्टिकोन आहे.

१ हन (निषेध) - बौद्धधर्मात निषेध मानल्या जाणारे भोजन.

२ जिगोंग (jigong) - दक्षिण सांग राजवंश (११२७ ए.डी. - १२९६ ए.डी.) मधील प्रसिध्द बौध्द भिक्षू.

३ ग्वांगडोंग व ग्वांगशी - दक्षिण चीनमधील दोन राज्ये

४ देवतांचे पदग्रहण - प्राचीन चीनी उत्कृष्ट साहित्यातील कादंबरी कथा संग्रह.

- ५ शेन गोंगबाओ (शुनगोंग-बाऊ) - देवतांचे पदग्रहण मधील एक ईर्ष्याकारी पात्र.
- ६ जियांग झिया - देवतांचा राज्यभिषेक मधील एक पात्र.
- ७ मुजीअनलीयान - मोगलायन : बुध्द शाक्य मुनिंच्या दहा मुख्य पुरुष शिष्यांपैकी एक.
- ८ ल्येनव्हास - (उपलवर्णा वा उत्पलवर्णा-चीनीभाषेत ल्येन म्हणजे कमळ व हौज म्हणजे वर्ण) बुध्द शाक्यमुनिंच्या दहा मुख्य स्त्री शिष्यांपैकी एक.
- ९ इमेयी पर्वत - हा पर्वत लिंगयिन मठा पासून एक हजार मैल दूर आहे, जिथे एक विहीर होती.
- १० सन वूकॉंग - “वानर राजा” देखील म्हणतात. “पश्चिमेकडे यात्रा” या प्राचीन चिनी उत्कृष्ट कथासंग्रहातील एक पात्र.
- ११ सन सिमियो, व्हा तोवा, ली शजन, ब्येन च्यू - इतिहासातील सुप्रसिध्द चीनी चिकित्सक.
- १२ चाओ चाओ - तीन राज्यांपैकी एकाचा शासन (२२० ए.डी. - २६५ ए.डी.)
- १३ चिचीहार - चीन मधील उत्तर पुर्वेकडील एक शहर

व्याख्यान आठवे

बीगू^१

काही लोकांनी बीगू चा विषय उपस्थित केला आहे. बीगूचा विषय केवळ साधना अभ्यास करणाऱ्यांच्या समुदायामध्येच अस्तित्वात नाही तर आमच्या संपूर्ण मानव समाजातील अनेक लोकांमध्ये देखील अस्तित्वास आहे. काही लोक अनेक वर्षांपासून किंवा दशकापर्यंत खात नाहीत किंवा पित नाहीत, तरीही ते फार चांगले जगतात. काही लोक बीगूस एका विशिष्ट पातळीचे सूचक असल्याचे सांगतात तर इतर त्यास शरीर शुध्दीकरणाचे एक प्रतिक म्हणून घेतात. तसेच काही लोक त्यास एक उच्चस्तरीय साधना प्रक्रिया असल्याचे देखील सांगतात.

खरेतर, ते बरीलपैकी काहीही नाही. तर मग ते काय आहे? वास्तवतः, बीगू एका विशिष्ट वातावरणात एका विशेष साधना पध्दतीचा उल्लेख करतो. ती कोणत्या परिस्थितीत वापरली जाते? प्राचीन चीनमध्ये विशेषतः धर्माच्या स्थापनेपूर्वी अनेक अभ्यासींनी मानव वसाहतीपासून बरेच लांब, सुदूर पर्वतांमध्ये किंवा गुहेमध्ये गुप्त साधना किंवा एकान्त अभ्यासाच्या स्वरूपाचा अवलंब केला. एकदा काय त्यांनी असे करण्याचा निर्णय घेतला, त्यात अन्न उपलब्ध करून देण्याची समस्या असे. जर व्यक्तीने बीगू पध्दतीचा वापर केला नाही तर व्यक्ती साधना अभ्यास करू शकत नव्हती व उपासमारीने किंवा तहानेने मेली असती. मी 'फा' शिकविण्याकरीता चोंगचिंग^२ ते वुहान ला गेलो व मी यांग्झ नदीवर पूर्वेकडे जाणारी नौका घेतली. मी पर्वतांच्या मध्यभागी असलेल्या तीन दरीच्या दोन्ही बाजूस काही गुहा पाहिल्या; अनेक सुप्रसिध्द पर्वतांकडे देखील अश्या गोष्टी आहेत. पूर्वी, दरीच्या मदतीने गुहेत चढल्यानंतर अभ्यासी गुहेमध्ये साधना करण्याकरीता दोरी कापून टाकीत असे. जर ही व्यक्ती साधनेत यशस्वी ठरली नाही तर ती गुहेच्या आतच मृत होत असे. अन्न किंवा पाणी न घेता, त्याने या अत्यंत विशिष्ट परिस्थितीमध्ये या साधना अभ्यास पध्दतीचा अवलंब केला होता.

अनेक साधना पध्दती या वारसा प्रक्रियेतून गेल्या असल्याने बीगू समाविष्ट करतात. बऱ्याच पध्दती बीगू समाविष्ट करित नाही. आज, सार्वजनिक केलेल्या बहुतांश पध्दती बीगू समाविष्ट करित नाही. आम्ही असे म्हटले आहे की, व्यक्तीने एकाच साधना अभ्यासामध्ये एकाग्रचित्त असावे व तुम्ही मानवी इच्छेने जे काही करायला बघता ते करू नये. तुम्हाला वाटेल की, बीगू चांगला आहे व तुम्हाला

देखील तसे करावेसे वाटेल. आपल्याला ते कशाकरीता करावेसे वाटते? काही लोक असे मानतात की, ते चांगले आहे आणि त्यांना जिज्ञासा वाटते. कदाचित त्यांना असे वाटते की, ते त्यांचे कौशल्य दिखावा करण्याइतपत चांगले आहे. सर्व प्रकारच्या मानसिकतेचे लोक आहेत. ही पध्दत साधना अभ्यासात उपयोगात जरी आणली तरी भौतिक शरीर टिकवुन ठेवण्याकरीता व्यक्तीला स्वतःची ऊर्जा खर्च करावी लागेल. म्हणूनच त्याचा प्रयत्न करण्याच्या अनुरूप लाभ होत नाही. तुम्हाला माहित आहे; विशेषतः धर्माच्या स्थापनेनंतर, मठात अचेतन अवस्थेमध्ये किंवा एकांत साधनेमध्ये बसण्याच्या अवधी दरम्यान व्यक्तीला भोजन व चहा दिला जात असे. यात या समस्येचा समावेश नव्हता. विशेषतः, आम्ही सामान्य मानवी समाजात साधना अभ्यास करतो. तुम्हाला ही पध्दत वापरायची मुळीच आवश्यकता नाही. या व्यतिरिक्त, जर आपल्या शिक्षामतात ते समाविष्ट नसेल तर तुम्ही सहजच इच्छेनुसार त्याला करायला नको. तथापि, जर तुम्हाला खरेच बीगू अभ्यास करायचा असल्यास तुम्ही समोर जाऊ शकता. माझ्या माहितीनुसार, सामान्यतः जेव्हा गुरु एक उच्चस्तरीय अभ्यास शिकवतो आणि शिष्यांना खरेच मार्गदर्शन करतो व जर त्याच्या विचारधारेमध्ये बीगू असेल तर अशी गोष्ट घडून येवू शकते. असे असले तरी कुणीही सार्वजनिकपणे त्याचा प्रचार करू शकत नाही; व्यक्ती सामान्यपणे शिष्यांना गुप्तपणे किंवा एकांतात शिकविण्याकरीता घेऊन जाऊ शकतो.

आता बीगू शिकविणारे गुरु देखील आहेत. तर बीगूची परिस्थिती आली का? शेवटी खरोखरच असे घडले नाही. यामध्ये कोण यशस्वी झाला आहे? मी अश्या अनेक लोकांना इस्पितळात भरती होतांना पाहिले आहे आणि त्यापैकी काही लोकांचे जीवन संकटात असते. तर मग, ही परिस्थिती का असते? बीगूची घटना अस्तित्वास आहे काय? होय, ती आहे. तथापि, एक मुद्दा आहे : कुणालाही आपल्या सामान्य मानवी समाजाच्या स्थितीला सहजच विस्कळीत करण्याची अनुमती नसते - त्यास विस्कळीत होवू दिले जात नाही. संपूर्ण देशभरात किती लोकांना खाण्याची आणि पिण्याची गरज नसेल, हे उल्लेख करण्याची तर गोष्टच सोडून द्या. मी म्हणेल, त्याने गोष्टी आणखीनच सोप्या होतील; जर चांगचूनच्या भागातील लोकांना खायची व प्यायची आवश्यकताच उरणार नाही! आम्हाला भोजन बनविण्याची देखील काळजी करण्याची गरज नसेल. शेतकरी शेतांमध्ये इतके राबतात आणि आता तर कुणालाही खायची गरजच नसेल. यामुळे गोष्टी खरोखर अधिकच सोप्या होतील, कारण लोक काहीच न खाता निव्वळ काम करतील. असे कसे होवू

शकेल? मग तो एक मानव समाज असेल का? हे निश्चितच निषिद्ध आहे, कारण सामान्य मानवी समाजात अश्या मोठ्या प्रमाणात व्यवधान करू दिले जात नाही.

जेव्हा काही चिगोंग गुरु बीगू शिकवतात, तेव्हा बरीच काही धोकादायक परिस्थिती उद्भवते. काही लोक फक्त बीगूस आसक्त होतात व साधारण लोकांच्या अनेक आसक्तीसह, ही आसक्ती अजूनही काढली गेली नसते. अशी व्यक्ती जेव्हा काही स्वादिष्ट भोजन बघतो, तिच्या तोंडात पाणी येईल. एकदा काय ही इच्छा उद्भवली, तर तो तिला नियंत्रित करू शकणार नाही व भोजन करण्यास आतुर होईल. जेव्हा त्याला खाायची इच्छा होते, त्याला खावे लागेल; अन्यथा त्याला भूक लागेल. मात्र, जर त्याने काही खाल्ले तर तो ते उलटून देईल. तो खाऊ शकत नसल्याने अतिशय चिंताग्रस्त आणि भयभीत होईल. यामुळे बऱ्याच लोकांना इस्पितळात भरती केले गेले आहे आणि अनेक लोकांचे जीवन संकटात सापडलेले आहे. अशी अनेक लोक आहेत, जे माझा शोध घेतात आणि मला या गोंधळपूर्ण समस्यांची देखरेख करायला लावतात व मी ते करू इच्छित नाही. काही चिगोंग गुरु अगदी बेजबाबदारपणे कार्ये करतात. कुणीही या गोंधळपूर्ण समस्यांची काळजी घेण्यास तयार नसतो.

शिवाय, जर तुम्हाला बीगूच्या अभ्यासामध्ये अडचणी येतात तर त्या तुमच्या स्वतःच्या इच्छेमुळे नसतात का? आम्ही असे म्हटले आहे की, या घटना अस्तित्वात आहेत; परंतु ती तथाकथित उच्च-स्तरीय अवस्था किंवा तथाकथित विशेष प्रतिक्रिया नाही. ती केवळ एका विशिष्ट परिस्थितीमध्ये वापरली जाणारी एक पध्दत आहे; त्यामुळे ती व्यापकरित्या प्रचारीत करता येत नाही. अनेक लोक बीगूच्या मागे जातात व त्यांना तथाकथित बीगू किंवा अर्ध बीगू व अनेकानेक स्तरामध्ये वर्गीकृत करतात. काही लोक असा दावा करतात की, त्यांना केवळ जल ग्रहण करण्याची आवश्यकता असते; तर दुसरे काही असा दावा करतात, त्यांना फक्त फळ खाण्याची आवश्यकता असते. हे सर्व बनावटी बीगू आहेत आणि जसजसा वेळ जातो, तसतसे त्या सर्वांचे अपयशी होणे निश्चित आहे. एक खरा अभ्यासी काहीच न खाता-पिता गुहेमध्ये राहिल - तोच एक खरा बीगू असतो.

‘ची’ चोरणे

जेव्हा ‘ची’ चोरण्याबद्दल बोलले जाते, तेव्हा काही लोक निस्तेज दिसून येतील;

जणु काही एखाद्या वाघाचा उल्लेख केला आहे आणि ते चिगोंग अभ्यास करायला खुप घाबरतील. साधना पागलपण, ची चोरणे व अश्याच गोष्टींच्या निरर्थक गप्पांमुळे साधकांच्या समुदायात अनेक लोक चिगोंग अभ्यास करण्यास घाबरतात किंवा चिगोंग जवळ जात नाही. जर अशी मतांतरे नसती तर कदाचित पुष्कळ लोक चिगोंगचा अभ्यास करित असते. तरीही निम्न शिनशिंग असलेले चिगोंग गुरु विशेषतः या गोष्टींना शिकवितात. त्याने साधक समुदायाच्या स्थितीला फार गोंधळपूर्ण केले आहे. वस्तुतः, त्यांनी वर्णित केल्याइतके ते तेवढे भयानक नसते. आम्ही म्हटले आहे की, 'ची' ही केवळ 'ची' असते; जरी तुम्ही त्याला "मिश्रीत प्राथमिक ची" किंवा अमुक 'ची' वा तमुक 'ची' असे म्हणू शकता. जोपर्यंत एखाद्या व्यक्तीच्या शरीरात 'ची' आहे, तोपर्यंत तो रोगोपचार आणि आरोग्याच्या पातळीवर आहे आणि तो अद्यापही एक अभ्यासी नाही. जोपर्यंत त्याच्याजवळ 'ची' आहे; याचा अर्थ असा आहे की, त्याचे शरीर अजूनही अत्यंत उच्चस्तरीय शुध्दीकरणास पोहचलेले नाही आणि त्याच्याकडे अजूनही रोगट 'ची' आहे - हे निश्चित आहे. 'ची' चोरणारी व्यक्ती देखील 'ची' पातळीवर आहे. आमच्या अभ्यासीपैकी कुणाला ती रोगट 'ची' हवी असेल? एका गैर-अभ्यासीच्या शरीरातील 'ची' अशुध्द असते व ती चिगोंग अभ्यासाने स्वच्छ होऊ शकते. म्हणून आजारची जागा एक उच्च घनत्वाच्या काळ्या तत्वाचे एक मोठे पुंज दाखवेल. नियमित अभ्यास करून जर व्यक्तीने खरेच रोग बरा केला आहे व आरोग्य मिळविले आहे तर त्याची 'ची' क्रमशः पिवळी पडेल. जर तो आणखी पुढे अभ्यास सुरू ठेवतो तर त्याचे रोग खरेच बरे केले जातील आणि त्याच्या शरीरातील 'ची' दिसेनासी होईल व तो एका दुग्ध श्वेत शरीराच्या अवस्थेत प्रवेश करील.

याचा अर्थ असा आहे, जर एखाद्याच्या शरीरात 'ची' आहे तर तो अजूनही आजारमुक्त नाही. तुम्ही अभ्यासी आहे - तुम्हाला अभ्यासामध्ये 'ची' कशाला हवी आहे? आपले स्वतःचे शरीर शुध्द करणे आवश्यक असते. तुम्ही ती रोगट 'ची' कशी घेवू शकता? निश्चितच नाही. ज्या व्यक्तीला 'ची' हवी असते, तो अजूनही 'ची' स्तरावरच असतो. जेथे तो चांगल्या 'ची' व वाईट 'ची' मध्ये अजूनही भेद करू शकत नाही; कारण त्याच्यामध्ये तसे करण्याची क्षमता नसते. तुमच्या शरीराच्या तानत्येन मधील अस्सल 'ची' तो घेवून जाऊ शकत नाही; कारण आद्यतन 'ची' केवळ एका उच्चस्तरीय उपलब्धीप्राप्त व्यक्तीव्दारेच काढली जाऊ शकते. जोपर्यंत तुमच्या शरीरातील रोगट 'ची' चा संबंध आहे; त्याला ती चोरू द्या - ही काही गंभीर बाब नसेल. अभ्यासादरम्यान, जर तुम्हाला स्वतःला 'ची' व्दारे भरायचे

असेल तर केवळ तसा एक विचार केल्यानेच तुमचे पोट लवकरच 'ची' ने पूर्ण भरलेले असेल.

ताओ शिक्षामत *त्येंझी इवाँग*^३ हा उभे राहून करण्याचा व्यायाम शिकविते तर बुध्द विचारधारा डोक्याच्या वरच्या भागात 'ची' ओतणे शिकविते. प्रत्येक दिवशी स्वतःला 'ची' व्दारे भरण्यासाठी तुमच्याकरीता विश्वात बरीच 'ची' आहे. लाओगोंग बिंदू आणि *बाईव्ह्ये* बिंदू^४ खुले असता, तुम्ही तानत्येनवर लक्ष केंद्रित करीत स्वतःला 'ची' व्दारे भरू शकता. अगदी क्षणातच तुम्ही 'ची' ने पूर्ण भरलेले असणार. तुम्हाला स्वतःला 'ची' व्दारे भरण्याचा काय उपयोग असतो? जेव्हा काही लोकांनी 'ची' चा बराच अभ्यास केला असतो, त्यांची बोटे व शरीर सुजल्यासारखे वाटते. जेव्हा दुसरे लोक अश्या व्यक्तीकडे येतात, ते त्याच्या भोवती एक क्षेत्र बघतील. "अरे व्वा, आपण खरोखरच चांगला अभ्यास केला आहे." मी असे म्हणेल की, ते काहीच नाही. तुमचा गोंग कुठे आहे? तो अजूनही केवळ एक 'ची' अभ्यास आहे, जरी व्यक्तीकडे कितीही 'ची' असली तरी ती गोंगची जागा घेऊ शकत नाही. 'ची' अभ्यास करण्यामागील उद्देश व्यक्तीच्या शरीरातील 'ची'ला बाहेरच्या चांगल्या 'ची' व्दारे प्रतिस्थापित करणे आणि शरीर शुध्द करणे असते. व्यक्ती 'ची' कशासाठी जमा करतो? या पातळीवर, कोणतेही मूलभूत बदल घडून आले नसल्याने 'ची' अजूनही गोंग नसते. तुम्ही कितीही जरी 'ची' चोरलेली असेल, तुम्ही अजूनही काहीच नाही तर 'ची' ची केवळ एक भलीमोठी पिशवी असता. त्याचा काय उपयोग असतो? ते अद्यापही उच्च ऊर्जा पदार्थांमध्ये रूपांतरित झालेले नसते. तर मग तुम्ही कशाला घाबरता? जर त्याला खरेच 'ची' चोरायची असेल तर त्याला ती चोरू द्या.

त्याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : जोवर तुमच्या शरीरात 'ची' असते, ते आजारमुक्त नसते. मग, जेव्हा ती व्यक्ती तुमची 'ची' चोरते, तेव्हा ती व्यक्ती तुमची रोगट 'ची' सुध्दा चोरत नसते काय? तो या गोष्टींमधील भेद मुळीच सांगू शकत नाही; कारण ज्याला 'ची' हवी आहे, तो सुध्दा 'ची' स्तरावरच आहे व त्याच्याकडे कुठल्याही क्षमता नाहीत. ज्या व्यक्तीकडे गोंग असतो त्याला 'ची' नको असते - हे निश्चित आहे. तुम्ही यावर विश्वास ठेवत नसल्यास आपण एक प्रयोग करू शकतो. एखाद्या व्यक्तीला खरोखरच तुमची 'ची' चोरायची असल्यास तुम्ही तेथे उभे रहा व त्यास 'ची' चोरू द्या. तुम्ही विश्वातील 'ची' व्दारे तुमचे शरीर भरण्यावर मन केंद्रित करू शकता, जेव्हा तो तुमच्या पाठीमागून तुमची 'ची' चोरत असतो. तुम्ही बघाल, ही किती चांगली गोष्ट आहे; कारण ते तुमचे शरीर जलदगतीने शुध्द

करते व तुम्हाला तुमच्या शरीरात 'ची' भरावी व शरीरातून 'ची' उत्सर्जित करावी लागत नाही. कारण त्याच्याकडे एक वाईट मनोभाव असल्याने व त्याने दुसऱ्यापासून काहीतरी चोरल्याने, जरी त्याने काहीतरी चांगले चोरले नसेल; त्याने असे कृत्य केले आहे, ज्यामुळे तो 'तः' गमाविते व म्हणूनच तो तुम्हाला 'तः' देईल. हे एक वर्तुळ बनविते, ज्याद्वारे तो येथे तुमची 'ची' घेतो तर तेथे तो तुम्हाला 'तः' देतो. 'ची' चोरणाऱ्या व्यक्तीस हे माहित नसते - जर त्याला हे माहित असते तर त्याने तसे करायचे मुळीच धाडस केले नसते !

'ची' चोरणाऱ्या सर्व लोकांचे चेहरे निळसर होतात आणि ते सर्व याप्रकारे असतात. अनेक लोक जे चिगोंग अभ्यास करायला उद्यानात जातात, ते आजार बरे करण्याच्या उद्देशाने जातात व त्यांच्याकडे सर्वच प्रकारचे आजार असतात. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीला आजार बरा करायचा असतो, त्याने आपल्या शरीरातून रोगट 'ची' काढून टाकण्याचा प्रयत्न करायला पाहिजे. तरीही 'ची' चोरणारी व्यक्ती तसे करणार नाही; याऐवजी, तो आपल्या संपूर्ण शरीरभर सर्व प्रकारच्या रोगट 'ची' भरेल, जे त्याच्या शरीराचा आंतरिक भाग गडद करते. जसा तो नेहमीच 'तः' गमावतो, त्याचे स्वरूप सर्व काळे असते. कर्माच्या विशाल क्षेत्रासह आणि 'त' चे खूप नुकसान झाल्यामुळे तो आतपासून बाहेरपर्यंत काळा होईल. जर 'ची' चोरणाऱ्या व्यक्तीला हे स्वतःला अनुभवास आले की त्याच्या शरीरात असा बदल घडून आला आहे व त्याला उमगले की, असा मूर्खपणा करण्यामुळे तो आपले 'तः' दुसऱ्यास देत आहे; तर तो पुन्हा तसे कधीच करणार नाही.

काही लोकांनी 'ची' ला प्रमाणाबाहेर रहस्यमय केले आहे. "जर तुम्ही अमेरिकेमध्ये आहे, तर मी उत्सर्जित केलेली 'ची' तुम्ही प्राप्त करू शकता." "तुम्ही भिंतीच्या दुसऱ्या बाजूला वाट बघू शकता आणि मी उत्सर्जित केलेली 'ची' प्राप्त करू शकता." काही लोक खूप संवेदनशील असतात आणि जेव्हा 'ची' उत्सर्जित केली जाते, त्यास प्राप्त करू शकतात; परंतु 'ची' या आयामात प्रवास करीत नाही तर ती दुसऱ्या आयामात प्रवास करते, जेथे अशी काही भिंत नसते. जेव्हा एक चिगोंग गुरु एका मोकळ्या क्षेत्रात 'ची' उत्सर्जित करतो, तुम्ही काहीच अनुभव का करू शकत नाही? कारण दुसऱ्या आयामात तेथे एक विभाजन असते. अश्याप्रकारे, 'ची' ला लोकांनी वर्णित केल्याप्रमाणे तेवढी भेदक शक्ती नसते.

मात्र, खरोखर जे कार्य करते, तो गोंग असतो. जेव्हा एक अभ्यासी गोंग उत्सर्जित करू शकतो, तेव्हा त्याच्याकडे कुठलीही 'ची' नसते. तो उच्च-ऊर्जा

पदार्थ सोडू शकेल; जे त्यानेमुद्दारे एका प्रकाश स्वरूपात बघितले जाऊ शकते. जेव्हा ते दुसऱ्या व्यक्तीस पोहचते, ते त्या व्यक्तीला उष्णतेचे संवेदन देते व एका सामान्य व्यक्तीस संयमित करू शकते. असे असले तरी, ते अजूनही पूर्णपणे रोग बरा करू शकत नाही; कारण त्याच्याकडे केवळ हा एक अटकावकारी प्रभाव असतो. खरोखरच आजार बरे करण्यासाठी व्यक्तीकडे असाधारण क्षमता असणे आवश्यक आहे. वेगवेगळ्या रोगांसाठी वेगवेगळी असाधारण क्षमता असते. एका अत्यंत सूक्ष्म स्तरावर गोंगचे प्रत्येक सूक्ष्म कण तुमची स्वतःची प्रतिमा धारण करतात. ते लोकांना ओळखू शकते आणि एक उच्च ऊर्जा पदार्थ असल्याने त्याच्याकडे बुद्धिमत्ता असते. जर त्यास कुणी चोरले तर ते तेथे कसे राहू शकेल? ते तेथे राहणार नाही आणि तिथे ठेवता येणार नाही; कारण ते त्या व्यक्तीची स्वतःची संपत्ती नसते. त्या सर्व खऱ्या अभ्यासींनी गोंग विकसित केल्यानंतर त्यांची देखरेख त्यांच्या गुरुव्दारे केली जाते. तुम्ही काय करता हे तुमचे गुरु पाहत असतात आणि जेव्हा तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीकडून वस्तूंना घ्यायचा प्रयत्न करता, तेव्हा त्या व्यक्तीचा गुरु तसे मुळीच होऊ देणार नाही.

‘ची’ एकत्रित करणे

उच्च पातळीवर साधना अभ्यास शिकवितांना ‘ची’ चोरणे व ‘ची’ एकत्रित करणे या अश्या समस्या नाहीत; ज्याचे निराकरण करण्यात प्रत्येक जणास आम्ही मदत करू. कारण माझे अजूनही साधना अभ्यासाची प्रतिष्ठा पुनर्स्थापित करण्याची व काही चांगले कार्य करण्याचे मानस असल्याने, मी अश्या वाईट गोष्टींना उघड करेल; ज्याबद्दल पूर्वी कुणीच बोलले नाहीत. मला तुम्हाला सर्वांना ते माहित करून द्यायचे आहे, जेणेकरून काही लोक नेहमीच वाईट कर्म करणार नाही. चिगोंगच्या सत्यतेबद्दल काहीच माहिती नसलेली लोकं या गोष्टींचा उल्लेख करायला नेहमीच घाबरतात.

विश्वामध्ये भरपूर ‘ची’ आहे. काही लोक आकाशीय यांग ‘ची’ व पृथ्वीच्या यिन ‘ची’ बद्दल बोलतात. तुम्ही देखील विश्वाचे एक तत्व असल्याने तुम्ही पुढे जाऊ शकता आणि ‘ची’ एकत्र करू शकता; परंतु काही लोक विश्वातील ‘ची’ एकत्रित करित नाही तर ते लोकांना झाडांपासून ‘ची’ एकत्रित करणे शिकविण्यात विशेषज्ञ आहेत. त्यांनी त्यांच्या अनुभवाचा सारांश देखील दिला आहे : ‘ची’ केव्हा व कसे प्राप्त करावे, पॉपलर वृक्षाची ‘ची’ पांढरी किंवा देवदार वृक्षाची ‘ची’

पिवळी असते. कुणी असेही सांगतो, “आमच्या घराच्या समोर एक झाड होते. मी त्याची ‘ची’ काढून घेतल्यामुळे ते मरण पावले.” ही कसल्या प्रकारची क्षमता आहे? ते एक दुष्कृत्य नव्हे काय? हे सर्वांना ज्ञात आहे की, जेव्हा आपण खरोखरच साधना अभ्यास करतो; आम्ही सकारात्मक संदेशांना आणि विश्वाच्या गुणधर्माशी एकरूपतेला महत्व देतो. तुम्हाला करूणेच्या दृष्टीने बघावेसे वाटत नाही काय? विश्वाच्या गुणधर्माशी, ज्यन-शान-रेन शी एकरूप होण्याकरीता, व्यक्तीला करूणाशील असणे आवश्यक आहे. जर तुम्ही नेहमीच दुष्कृत्ये करता तर तुम्ही तुमचा गोंग कसा वाढवू शकाल? तुमचे आजार कसे बरे होतील? हे आपल्या अभ्यासींनी काय करायचे असते, त्याच्या अगदीच उलट नाही काय? हे देखील जीवहत्या करणे व दुष्कार्य करणेच होय ! कदाचित, कुणीतरी म्हणू शकेल, “तुम्ही जितके अधिक सांगता ते तितकेच अधिक अविश्वसनीय आहे. - प्राणीहत्या ही जीवहत्या आहे आणि वनस्पतींची हत्या सुध्दा जीव हत्याच आहे.” वास्तविकतः, ते तसेच असते. बौध्द धर्मांमध्ये ‘संसार’ बदल बोललेले आहे. तुम्ही ‘संसार’ च्या क्रमादरम्यान कदाचित एका रोपट्यामध्ये पुनर्जन्म घेतला असेल. बौध्द धर्मात हे अश्याप्रकारे म्हटले गेले आहे. आम्ही येथे त्याबद्दल असे बोलत नाही; परंतु आम्ही प्रत्येकास सांगतो की, झाडे देखील जीव आहेत. ते न केवळ जीव आहे तर त्यांच्याकाडे अत्यंत उच्च-स्तरीय विचारक्रिया प्रणाली देखील आहे.

उदाहरणार्थ, अमेरिकेत एक व्यक्ती आहे; जी इलेक्ट्रॉनिक अभ्यासात विशेषज्ञ आहे आणि तो इतरांना खोटे बोलणे पकडण्याची मशीन (लाई-डिटेक्टर) कशी वापरायची ते शिकवतो. एके दिवशी, त्याच्या मनात अचानकपणे एक कल्पना आली. त्याने लाई-डिटेक्टरची दोन्ही टोके एका ड्रॅगन रोपट्यास लावली व त्याच्या मुळाशी पाणी ओतले. त्यानंतर त्याने शोधले की, डिटेक्टरच्या इलेक्ट्रॉनिक पेनने तत्काळ एक वक्र काढला. हे वक्र त्यासमान होते, जेव्हा मानवी मेंदू एका सेकंदाकरीता उत्सुकतेची किंवा आनंदाची निर्मिती करतो. त्या क्षणी, त्याला आश्चर्याचा धक्काच बसला. एका रोपट्यास भावना कशा असू शकतात? त्याला जणू रस्त्यावर ओरडून सांगायचे होते, “झाडांना भावना असतात!” या घटनेतुन बोध घेत त्याने या क्षेत्रात संशोधन करणे चालूच ठेवले व अनेक प्रयोग केले.

एकदा त्याने दोन रोपे एकत्र ठेवले आणि आपल्या विद्यार्थ्यांना एका रोपाला दुसऱ्या रोपांसमोर पायदळी तुडविण्यासाठी सांगितले. मग त्याने त्या तुडविलेल्या रोपाला एका खोलीत नेले आणि त्यास लाई डिटेक्टरशी जोडले. त्याने आपल्या पाच

विद्यार्थ्यांना बाहेरून खोलीत प्रवेश करण्यास सांगितले. जेव्हा पहिल्या चार विद्यार्थ्यांनी खोलीत प्रवेश केला, तेव्हा रोपट्याने काहीच प्रतिक्रिया दिली नाही. परंतु जेव्हा पाचवा विद्यार्थी - ज्याने रोपास तुडविले होते - खोलीत आला; तो त्या झाडाकडे जाण्याआधीच इलेक्ट्रॉनिक पेनाने एक वक्र काढले, जे तेव्हाच दिसून येते जेव्हा व्यक्ती भयभीत होतो. त्याला खरोखरच धक्का बसला ! या घटनेतून एक अतिशय महत्वाचा मुद्दा सूचित होतो : आपण नेहमीच असे मानले आहे की, मानव हा संवेदनात्मक कार्यासह एक उच्चस्तरीय जीवन आहे, जो वस्तूंमध्ये भेद करू शकते आणि मेंदूने गोष्टींचे विश्लेषण करू शकतो. वनस्पती कशा काय वस्तूंमध्ये भेद करू शकतात? तर हे असे सूचित करीत नाही का, की त्यांना देखील संवेदनशील अंग असतात? पूर्वी, जर कुणी म्हटले असते की, वनस्पतीला संवेदनशील अंग, विचारशील मन व भावना असतात व ते लोकांना ओळखू शकतात तर या व्यक्तीला अंधविश्वासी म्हटले गेले असते. या व्यतिरिक्त, झाडांनी काही बाबतीत आमच्या आजच्या लोकांनाही मागे टाकल्याचे दिसून येते.

एक दिवस त्याने एका रोपट्याला लाई-डिटेक्टरशी जोडले आणि विचार केला, "मी कोणत्या प्रकारचे प्रयोग करायला हवे? मी त्याच्या पानांना आग लावतो आणि त्याची प्रतिक्रिया कशी होते, ते बघतो." या विचारासह - पाने जाळण्यापूर्वीच - इलेक्ट्रॉनिक पेनाने तत्काळ एक वक्र काढले, जे तसेच होते जेव्हा कुणी मदत मागण्यास ओरडल्यास निर्मित होते. या उत्कृष्ट संवेदनशील क्रियेस पूर्वी मनो-वाचन म्हटले जायचे. ते एक सुप्त मानव कार्य आहे आणि जन्मजात क्षमता आहे. मात्र, आज संपूर्ण मानव जाती भ्रष्ट झाली आहे. या क्षमतांना पुनर्प्राप्त करण्यासाठी, तुम्ही अगदी सुरुवातीपासून साधना अभ्यास प्रारंभ करायला पाहिजे व तुमच्या मूळ, वास्तविक स्वः किंवा तुमच्या मूळ प्रकृतीकडे परत यायला पाहिजे. मात्र, वनस्पतीकडे ते असते व ते जाणतात की तुमच्या मनात काय आहे. हे काहीसे अकल्पनीय वाटेल; परंतु तो एक वास्तविक वैज्ञानिक प्रयोग होता. त्याने वेगवेगळे प्रयोग केले, ज्यामध्ये लांब दूरवर्ती नियंत्रणाची क्षमता (दूरस्थ रिमोट कंट्रोलची क्षमता) तपासणे समाविष्ट होते. प्रकाशित झाल्यानंतर त्याच्या संशोधन पत्रांनी जगभरात खळबळ माजविली.

आमच्या देशासह विविध देशात वनस्पती शास्त्रज्ञांनी या क्षेत्रात आपले संशोधन आरंभ केले आहे व त्याला आता अंधश्रद्धा मानले जात नाही. दुसऱ्या दिवशी मी म्हटले की, आमच्या आजच्या मानव जातीने आज जे अनुभवले आहे, शोधले आहे व अन्वेषित केले आहे; ते आमच्या सध्याच्या पाठ्यपुस्तकांना

बदलण्यास पुरेसे आहे. तथापि, परंपरागत मानसिकतेच्या प्रभावामुळे लोक त्यास स्विकारायला संकोच करतात. एकतर, कुणीही या गोष्टींची व्यवस्थितपणे मांडणी करत नाही.

ईशान्येकडील एका पार्कमध्ये, मी देवदार वृक्षाच्या समूहाला दगावल्याचे पाहिले. कुणालाच माहित नाही, तेथे लोक कुठल्या प्रकारचे चिगोंग अभ्यास करित होते : ते जमिनीवर लोळण घेत व नंतर आपले पाय एकीकडे व हात दुसरीकडे करीत झाडांपासून 'ची' प्राप्त करित. लवकरच, तेथील सर्व देवदार वृक्ष पिवळे पडले आणि दगावले. त्यांनी जे केले ते एक चांगले कार्य होते की वाईट? आमच्या अभ्यासीच्या दृष्टीकोणातून, ती एक जीव हत्याच होती. तुम्ही एक अभ्यासी आहे. अश्याप्रकारे, हळूहळू विश्वाच्या गुणधर्मांशी एकरूप होण्याकरीता व तुमच्या त्या वाईट गोष्टींना सोडून देण्याकरीता, तुम्ही एक चांगले व्यक्ती असायला हवे. अगदी साधारण व्यक्तीच्या दृष्टीकोनांतून देखील ते एक चांगले कृत्य नव्हते. ती सार्वजनिक मालमत्तेची नासधूस होती आणि त्याने हिरव्या वनस्पती आणि पर्यावरण समतोलाचा घात केला. ते कोणत्याही दृष्टीकोनातून एक चांगले कार्य नव्हते. विश्वात भरपूर 'ची' आहे आणि तुम्हाला जेवढी हवी असेल तेवढी तुम्ही ती एकत्रित करू शकता. काही लोकांकडे खूप ऊर्जा असते. एका विशिष्ट पातळीवर अभ्यास केल्यानंतर, ते आपला एक हात हलविल्यानिशी एका विशाल क्षेत्राच्या झाडांपासून झाडांची 'ची' प्राप्त करू शकतात. मात्र, ती केवळ 'ची' असते. व्यक्तीने ती कितीही जरी गोळा केली, तरी त्याचा काय लाभ असतो? जेव्हा काही लोक पार्कमध्ये जातात, ते दुसरे काहीच करत नाही. एक व्यक्ती दावा करतो, "मला चिगोंगचा अभ्यास करण्याची आवश्यकता नाही. मी आजूबाजूस चालत असताना 'ची' गोळा करणे पुरेसे आहे आणि मग माझा अभ्यास असाच संपतो. फक्त 'ची' मिळणे पुरेसे आहे." ते विचार करतात की, 'ची' ही गोंग आहे. जेव्हा लोक या व्यक्तीकडे येतात; तेव्हा त्यांना असे अनुभव होईल की, त्याचे शरीर फारच थंड आहे. झाडाची 'ची' यिन प्रकृतीची नसते काय? अभ्यासीने यिन आणि यांग चा समतोल राखायला पाहिजे. जरी या व्यक्तीच्या शरीराचा देवदार वृक्षाच्या तेलासारखा वास येतो तरी त्याला कदाचित अजूनही वाटते की तो त्याच्या अभ्यासात चांगला करित आहे.

जो कुणी साधना अभ्यास करतो तोच गोंग प्राप्त करेल

कोण गोंगचा अभ्यास करतो व कोण गोंग प्राप्त करतो, हा विषय अत्यंत महत्वाचा आहे. जेव्हा मला दाफाच्या लाभांबद्दल विचारले जाते; मी म्हणतो की, फालुन दाफा गोंगव्दारे अभ्यासीना परिष्कृत करण्यास सक्षम करू शकतो व अश्याप्रकारे फालुन दाफा साधनेच्या वेळेला कमी करू शकतो. तो व्यक्तीच्या साधना अभ्यासाकरीता पुरेसा वेळ नसल्याच्या समस्येला सोडवितो आणि तरीही तो व्यक्तीची निरंतर साधना करवितो. त्याचवेळी, आमची मन आणि शरीर या दोन्हीची एक खरी साधना आहे. आमचे भौतिक शरीर एका मोठ्या शारीरिक बदलास सामोरे जातील. फालुन दाफाचा आणखी महानतम असा एक लाभ आहे, त्याचा मी पूर्वी उल्लेख केला नाही. केवळ आज मी त्यास उघड करित आहोत. कारण त्यात ऐतिहासिक अत्यंत महत्वाचा एक मुख्य विषय समाविष्ट आहे व त्याचा साधना जगतावर फार मोठा प्रभाव आहे. इतिहासात कोणत्याही व्यक्तीने हे उघड करण्याचे धाडस केले नाही आणि कोणालाही ते उघड करता येत नाही. तरीही, मला ते तुम्हाला सांगण्याखेरीज इतर पर्याय नाही.

काही शिष्यांनी म्हटले आहे, “मास्टर ली होंगझी यांनी बोललेले प्रत्येक वाक्य एक गुढ रहस्यच आहे व गुढ रहस्यांना उघड करणे आहे.” तथापि, आम्ही लोकांना खरोखरच उच्च स्तरांकडे मार्गदर्शन करित आहोत, जे लोकांना वाचविण्याकरीता आहे. आम्ही प्रत्येकांप्रती जबाबदार असायला हवे व आम्ही ही जबाबदारी घेण्यास समर्थ आहोत. अश्याप्रकारे, ते आकाशिय रहस्यांना उघड करणे नव्हे. जर कुणी याबाबत एक बेजबाबदार, निरर्थक वक्तव्य करत असेल तर ते गुढ रहस्यांना उघड करणे होय. आज आपण कोण गोंगचा अभ्यास करतो व कोण गोंग प्राप्त करतो, हा विषय सार्वजनिक करणार आहोत. माझ्या मते, आजच्या सर्व अभ्यास पध्दती - संपूर्ण इतिहासातील बुध्द विचारधारा, ताओ विचारधारा आणि चीमन विचारधारा - हे सर्व व्यक्तीच्या सहचेतनेची साधना करित आले आहेत व त्यामध्ये सहचेतना गोंग प्राप्त करित असते. ज्या मुख्य चेतनेचा आम्ही येथे उल्लेख करित आहोत, ते आपल्या स्वतःच्या मनाशी संबंधित आहे. व्यक्तीने जागृत असायला हवे की तो काय करतो आहे किंवा कशाबद्दल विचार करतो आहे - तेच तुमचे खरे स्वः आहे. मात्र, तुम्हाला तुमची सहचेतना काय करते ते मुळीच माहित नसते. जरी तुम्ही व ती (सह चेतना) एकाच वेळी, एकाच नावासह, एकाच रंगरूपासह जन्म घेता व एकाच शरीरास नियंत्रित करता तरी एका कठोर अर्थाने ते तुम्ही नसता.

विश्वात एक नियम आहे : जो कुणी गमावतो तोच प्राप्त करित असतो. जो कुणी साधना करतो, तो गोंग प्राप्त करेल. संपूर्ण इतिहासात, सर्व अभ्यास पध्दतींनी लोकांना अभ्यासादरम्यान अचेतन अवस्थेमध्ये असायला शिकविले आहे आणि व्यक्तीने कुठलाही विचार करू नये. नंतर, व्यक्तीने एका गहन साधनेच्या अवस्थेत असायला हवे; जोपर्यंत, शेवटी व्यक्ती प्रत्येक गोष्टीचे भान हरवित नाही. काही लोक तीन तासांकरीता साधनेमध्ये बसतात, जणूकाही केवळ एक सेकंदच झाले आहे. दुसरे लोक या व्यक्तीच्या अचेतन अवस्थेत ध्यान धारणेस बसण्याच्या क्षमतेची प्रशंसा करू शकतात. त्याने प्रत्यक्ष स्वतः साधना केली आहे काय? त्याला स्वतःला देखील काहीच माहित नसते. विशेषतः, ताओ विचारधारा शिकविते की *शशन*“ मृत पावते व आद्यतन चेतनेचा जन्म होतो. “शशन” ज्याचा ते उल्लेख करतात, त्यास आम्ही “मुख्य चेतना” म्हणतो व ते ज्यास “आद्यतन चेतना” म्हणतात, त्यास आम्ही “सहचेतना” म्हणतो. जर तुमचे शशन खरेच मृत पावते तर तुम्ही खरेच मृत व्हाल व तुमच्याकडे खरोखरच तुमची मुख्य चेतना असणार नाही. दुसऱ्या साधना अभ्यासातील एका व्यक्तीने मला सांगितले, “गुरुजी, जेव्हा मी अभ्यास करतो, मी घरी कुणासही ओळखू शकत नाही.” तसेच, दुसऱ्या एका व्यक्तीने मला सांगितले, “मी तश्याप्रकारे अभ्यास करित नाही, जसे इतर लोक पहाटे उठून करतात व रात्री उशिरा करतात. मी घरी गेल्यानंतर सोफ्यावर लेटतो व स्वतःच्या शरीराबाहेर जाऊन अभ्यास करतो. मी पहडले असतांना स्वतःला अभ्यास करतांना बघतो.” मला त्याबद्दल फार वाईट वाटले, परंतु ते तितकेसे वाईट देखील नाही.

ते सहचेतनेस का वाचवतात? *ल्यु दोंगबीन*“ यांनी एकदा एक वक्तव्य केले होते, “मी एका मनुष्याला वाचविण्याऐवजी एका प्राण्याला वाचवेन.” खरंच, लोकांना ज्ञानप्राप्त होणे अत्यंत कठीण असते; कारण साधारण लोक साधारण मानवी समाजाव्दारे भ्रमित असतात व त्यांच्यासमोर असलेल्या तत्कालीक हितांपूढे आपल्या मोहभावांना सोडू शकत नाही. जर तुम्ही यावर विश्वास ठेवीत नाही, जेव्हा वर्ग समाप्तीनंतर लोक या सभागृहातून बाहेर पडतात, काही लोक परत साधारण लोक बनून जातात. जर कुणी त्यांना संताप आणतो किंवा त्यांच्याशी आदळतो वा टक्कर होते तर ते त्यास सहन करू शकणार नाही. कालांतराने, ते स्वतःला एक अभ्यासी म्हणून मुळीच समजणार नाही. इतिहासातील अनेक ताओवादींनी या मुद्याला समजले आहे : मानवांना वाचवणे फार कठीण असते; कारण त्यांची मुख्य चेतना अत्याधिक भ्रमित झालेली आहे. काही लोकांचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण चांगला असतो व ते एका

इशान्यानिशी समजून जातात. तुम्ही लोकांना काही जरी सांगितले तरी काही लोक तुमच्यावर विश्वास ठेवणार नाही. ते समजतात की, तुम्ही प्रौढी मिरवित आहे. आम्ही त्यांना शिनिशींगची साधना करण्याबाबत खुप काही सांगत आहे; तरीही ही व्यक्ती सामान्य लोकांमध्ये आल्यावर त्याला पाहिजे ते करते. ते विचार करतात की, त्यांच्या आवाक्यात असलेले वास्तविक आणि दृष्यमान फायदे व्यावहारिक आहेत व ते त्यांचा पाठपुरावा करतात. टिचरचा 'फा' देखील रास्त वाटतो; परंतु त्याचे पालन केले जाऊ शकत नाही. मानवी मुख्य चेतना वाचविण्यास सर्वाधिक कठीण असते, तर सहचेतना दुसऱ्या आयामांतील दृष्यांना पाहू शकते. म्हणूनच ते विचार करतात, "मी तुमची मुख्य चेतना का वाचवायला हवी? तुमची सहचेतना देखील तुम्हीच आहे. जर मी सहचेतनेस वाचविले तर ते सारखेच नसेल काय? ते सर्व तुम्हीच आहे, तर कोण त्यास प्राप्त करतो ते महत्वाचे नाही. दोन्ही पध्दतीने ते तुम्हीच प्राप्त केल्यासारखे असेल."

मी विशेषतः त्यांच्या अभ्यासाच्या पध्दतीचे वर्णन करू ईच्छितो. जर एखाद्याकडे दूरदृष्टीची असाधारण क्षमता असेल तर तो असे दृष्य पाहू शकेल : जेव्हा तुम्ही ध्यान साधनेत बसता; जसे तुम्ही अचेतन अवस्थेत प्रवेश करता, तुमच्या सारखाच रंगरूपाने असलेला कुणीतरी अचानकपणे तुमचे शरीर सोडून देईल. तुम्ही जर त्यास ओळखण्याचा प्रयत्न करता तर तुमचा स्वतःचा स्वः कुठे आहे? तुम्ही अगदी येथे बसले आहे. तुम्ही त्या व्यक्तीला तुमचे शरीर सोडून जातांना पाहिल्यावर, गुरु त्यांच्याव्दारे रूपांतरीत एका आयामामध्ये त्यास साधना अभ्यास करायला घेऊन जाईल. जो एक आदिम समाज, तत्कालीन समाज किंवा दुसऱ्या आयामांतील समाजाच्या स्वरूपामध्ये असू शकेल. या व्यक्तीस अभ्यास शिकविला जाईल व तो दररोज एक किंवा दोन तासांकरीता बरेच दुःख भोगेल. जेव्हा तो आपल्या अभ्यासातून परत येईल, तुम्ही देखील अचेतन अवस्थेतून जागे व्हाल. ही स्थिती त्या लोकांकरीता आहे, जे पाहू शकतात.

जर व्यक्ती पाहू शकत नसेल तर ते आणखीनच दयनीय असेल. अश्या व्यक्तीला काहीच माहिती नसतांना आणि गोंधळलेल्या अवस्थेत असतांना, व्यक्ती दोन तासांच्या अचेतन अवस्थेमध्ये बसल्यानंतर जागा होतो. एक अभ्यासमार्ग म्हणून, काही लोक दोन किंवा तीन तासांकरीता झोपी जातात व स्वतःला पूर्णपणे दुसऱ्याच्या स्वाधीन करतात. असे रोज एका निश्चित वेळेकरीता ध्यान साधनेसह अधून-मधून पुर्ण केले जाते. दुसरा साधना प्रकार एकाचवेळी पूर्ण केला जातो.

प्रत्येकाने बोधी धर्माबद्दल ऐकले असेल, जे एका भिंतीसमोर नऊ वर्षे बसले होते. पूर्वी, अनेक असे भिक्षु होते जे दशकांसाठी बसत असत. इतिहासामध्ये सर्वाधिक जास्त काळ बसण्याचा किर्तीमान नव्वद वर्षांपेक्षा अधिक वर्षांचा आहे. काही लोक यापेक्षाही जास्त काळ बसलेली आहेत. त्याच्या पापण्यांवर धूळीचा जाड थर जमा झाला व त्यांच्या शरीरावर गवत उगविले; ते तेथेच निरंतर बसून राहिले. ताओ विचारधारेतील काही लोक हे देखील शिकवितात. विशेषतः, चीमण विचारधारेतील काही अभ्यास झोपेला एक प्रकारचा अभ्यास म्हणून शिकवितात. व्यक्ती अचेतन अवस्था सोडून न देता दशकांकरिता झोपू शकतो आणि व्यक्ती जागा होणार नाही. परंतु हा अभ्यास कुणी केला आहे? व्यक्तीची सहचेतना अभ्यास करण्यासाठी बाहेर गेली आहे. जर तो त्यास पाहू शकला तर तो गुरूला त्याच्या सहचेतनेस बाहेर घेवून जावून अभ्यास करतांना पाहू शकतो. सहचेतनेवर देखील बरीच कर्मे असू शकतात व गुरु ती सर्व कर्मे नष्ट करण्यास सक्षम नसतो. म्हणूनच गुरु त्यास सांगतो, “तुम्ही येथे कठोर परिश्रम करायला हवे. मी बाहेर असेल आणि थोड्याच वेळाने परत येईल. तुम्ही माझी वाट पहा.”

गुरूला नेमके काय घडेल हे ठाऊक असते; परंतु तरीही असे करणे आवश्यक असते. परिणामस्वरूप एक दुष्ट जीव या व्यक्तीला घाबरविण्याकरीता येईल किंवा त्याला मोहात पाडण्यासाठी एका सौंदर्यवतीचे रूप धारण करेल - अश्या अनेक प्रकारच्या गोष्टी होतील. नंतर दुष्ट जीवास कळून चुकते की, त्यावर काहीच प्रभाव होत नाही. कारण सहचेतनेकरीता साधना अभ्यास करणे अधिक सोपे असते व ती सत्य जाणू शकते. निराशेने हताश होऊन सूड घेण्याकरीता दुष्ट जीव त्याचा जीव घेण्याचा प्रयत्न करेल आणि त्याला नक्कीच ठार मारून टाकतो. त्यासह, त्याचे सर्व ऋण एकाच वेळी फेडले जाते. मृत्यूनंतर, सहचेतना धुराच्या लोटाप्रमाणे बाहेर पडेल व एका अत्यंत गरीब घरी पुनर्जन्म घेईल. अगदी बालपणापासून बालक त्रास भोगायला लागतो. जेव्हा तो थोडा समजुतदार होतो, गुरु परत येईल. अर्थातच, बालक त्यास ओळखू शकणार नाही. अलौकिक क्षमतांचा वापर करून गुरु त्याची संचित स्मृती उघडेल. तो मुलगा क्षणातच सर्व काही आठवेल. “हे माझे गुरु नाहीत का?” गुरु त्यास सांगेल, “आता अभ्यास सुरु करायची वेळ आहे.” अश्याप्रकारे, अनेक वर्षांनंतर गुरु त्याला शिकवण हस्तांतरित करतील.

शिकविल्यानंतर गुरु त्यास पुन्हा सांगेल, “तुला अजूनही बऱ्याच आसक्तींना काढून टाकावयाचे आहे. तुला भटकायला जायला हवे.” समाजामध्ये भटकंती

करणे जास्त त्रासदायक आहे. त्याने भिक्षा मागायला हवी व अनेकानेक प्रकारच्या लोकांना भेटायला हवे; जे त्यास शिव्या देतील, अपमानित करतील किंवा त्याचा लाभ घेतील. त्याला सर्व प्रकारच्या लोकांचा सामना करावा लागू शकतो. तो स्वतःस एक अभ्यासी म्हणून वागवेल आणि नेहमीच शिनशींग सांभाळत व सुधार करित, दुसऱ्यांसोबत चांगले समन्वयाचे संबंध ठेवेल. साधारण लोकांमध्ये विविध लाभांच्या मोहभावास तो बळी पडणार नाही. बऱ्याच वर्षांनंतर तो भटकंतीपासून परत येईल. गुरु म्हणतील, “तू आधीच ताओ प्राप्त केले आहे आणि साधना पूर्ण केली आहे. जर तुला येथे काहीच करायचे नसल्यास आपले सामान बांध आणि निघण्याकरीता तयार हो. जर अजूनही काही करायचे असेल तर तु त्या साधारण लोकांचे कार्य पूर्ण करण्याकरीता पुढे जाऊ शकतो.” बऱ्याच वर्षांनंतर, सहचेतना परत येते. सहचेतना परत आल्यानंतर मुख्य चेतना देखील अचेतन अवस्थेतून बाहेर येते व मुख्य चेतना जागी होते.

तरीही या व्यक्तीने प्रत्यक्षात साधना अभ्यास केला नसतो. त्या सहचेतनेने अभ्यास केला आहे. त्यामुळे सहचेतनेने गोंग प्राप्त केले आहे; परंतु मुख्य चेतनेने देखील दुःख भोगले आहे. शेवटी, व्यक्तीने आपले सर्व तारुण्य येथे बसण्यात समर्पित केले आहे व एक साधारण व्यक्ती म्हणून त्याचा हा जीवनकाळ समाप्त झाला आहे. तर काय केले जावू शकते? अचेतन अवस्थेतून बाहेर पडल्यानंतर; या व्यक्तीस वाटेल की, त्याने आपल्या साधनेद्वारे गोंग विकसित केला आहे व असाधारण क्षमता प्राप्त केल्या आहेत. जर त्याला काही रोगींचे रोगोपचार करायचे असल्यास किंवा काही गोष्टी करायच्या असल्यास तो सक्षम असेल. सहचेतना त्याला संतुष्ट करण्याचा प्रयत्न करेल, कारण ही व्यक्ती मुख्य चेतना आहे. शेवटी, मुख्य चेतना शरीरावर नियंत्रण ठेवते आणि निर्णय घेते. या व्यतिरिक्त, त्याने इतके वर्षे येथे बसण्यामध्ये घालविली आहेत; ज्यामुळे त्याचे हे संपूर्ण आयुष्य निघून गेले आहे. जेव्हा हा व्यक्ती मरतो, त्याची सहचेतना उडून जाईल. प्रत्येकजण आपापल्या मार्गाने जाईल. बौद्ध धर्मानुसार ही व्यक्ती अजूनही संसारचक्रातून जाईल. ज्या अर्थी, एका महान ज्ञानप्राप्त जीवाने त्याच्या शरीरामध्ये यशस्वीरित्या साधना केली आहे, या व्यक्तीने देखील बरेचशे ‘तः’ प्राप्त केले आहे. तर काय होईल? पुढच्या जन्मात तो एक उच्च पदस्थ अधिकारी बनू शकेल किंवा मोठी संपत्ती मिळवू शकेल. ते केवळ अश्याच प्रकारे असू शकते. त्याची साधना निष्फळ समाप्त झाली नाही का ?

या विषयास स्पष्ट करण्याची अनुमती प्राप्त करण्यासाठी आम्हाला खुप मेहनत

ध्यावी लागली. मी अनंत काळाच्या रहस्यास उघड केले आहे - हे एक रहस्याचे रहस्य होते, ज्याला कधीच उघड करण्यात आले नव्हते. मी इतिहासभरातील सर्व विविध साधना अभ्यासाचे मूळ उघड केले आहे. यात ऐतिहासिक संदर्भांच्या गोष्टी अंतर्निहित आहेत, असे मी म्हटले नव्हते काय? ही कारणे आहेत. त्याबद्दल विचार करा : कुठला अभ्यास व विचारधारा याप्रकारे साधनेचा अभ्यास करित नाही? तुम्ही या प्रकारे आणि त्या प्रकारे साधना करता, परंतु गोंग प्राप्त न करता. तुम्ही दुःखी नसता का? तर दोष कुणाला द्यायचा? मनुष्य प्राणी इतके भ्रमिष्ट आहेत की, त्यांना कितीही जरी इशारे दिले गेले तरी ते त्यास समजून घेत नाही. जर एका उच्चतर दृष्टीकोनातून काहीतरी स्पष्ट करून सांगितले गेले तर ते त्यास अकल्पनीय म्हणून बघतील. जर एका निम्नतर दृष्टीकोनातून काहीतरी स्पष्ट सांगण्यात आले, तरी ते गोष्टींना समजू शकणार नाही. अगदी जेव्हा आता मी ते या पध्दतीने सांगतो आहे; काही लोकांना तरीही मी त्यांचे रोग दुरूस्त करायला हवे, असे वाटते. मला खरेच कळत नाही, त्यांना काय म्हणावे. आम्ही साधना अभ्यास शिकवितो व आम्ही केवळ त्या लोकांचीच देखरेख करू शकतो, जे उच्चस्तराकडे साधना अभ्यास करतात.

आमच्या साधना अभ्यासात मुख्य चेतना गोंग प्राप्त करित असते. तर मग, तुमची मुख्य चेतना तुम्ही म्हटल्याप्रमाणे गोंग प्राप्त करेल काय? याची कोण अनुमती देईल? ते तसे नसते, कारण तेथे एक पूर्व आवश्यकता असायलाच हवी. प्रत्येकाला माहित आहे की, आपल्या साधना अभ्यासात आमची अभ्यास पध्दती साधारण मानवी समाजाला टाळत नाही; तसेच ती मतभेदांपासून दूर पळून जात नाही किंवा त्यांना टाळत नाही. साधारण लोकांच्या या गुंतागुंतीच्या वातावरणात, तुम्ही स्पष्ट मनाचे आणि अर्थपूर्ण दृष्टीने हितसंबंधाचा त्याग करायला पाहिजे. जेव्हा दुसऱ्यांद्दारे तुमच्या स्व-हितांवर टाच येते, तुम्ही इतरांप्रमाणे स्पर्धा करायला आणि लढायला जाणार नाही. विविध शिनशींग व्यवधानातून तुम्ही हानी सहन करणार. या कठीण वातावरणात तुम्ही तुमची ईच्छाशक्ती दृढनिश्चयी कराल व आपले शिनशींग सुधाराल. साधारण लोकांच्या वेगवेगळ्या दुष्ट विचारांच्या प्रभावाखाली, तुम्ही उन्नत आणि त्यापलीकडे जाण्यास सक्षम व्हाल.

याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : काय हे तुम्ही नसता जे जाणीवपूर्वक सहन करित असता? ती तुमची मुख्य चेतना नसते काय, जी एवढा त्याग करते? तुम्ही साधारण लोकांमध्ये जे गमाविले, ते तुम्ही जाणीवपूर्वक गमाविले नाही का? तर मग हे गोंग तुमचे आहे. कारण जो कुणी गमावतो, तोच प्राप्त करतो. म्हणूनच, यामुळे आमची

शिकवण पध्दती या साधारण लोकांच्या गुंतागुंतीच्या वातावरणात साधना अभ्यास करायचे टाळत नाही. आम्ही साधारण लोकांच्या मतभेदांमध्ये साधना अभ्यास का करतो? याचे कारण म्हणजे आम्ही स्वतः गोंग प्राप्त करणार असतो. साधना स्थळामधील भावी अभ्यासींना त्यांच्या साधना अभ्यासामध्ये साधारण लोकांमध्ये भटकंती करण्याची गरज असेल.

काही लोकांनी असे विचारले आहे, “वर्तमानातील इतर पध्दती देखील साधारण लोकांमध्ये अभ्यास करित नाही का?” परंतु त्या पध्दती आरोग्य व रोगोपचार प्रचारीत करित आहेत. त्या साधना पध्दतींचा अपवाद सोडला असता, ज्या पिढी दर पिढी केवळ एकाच शिष्याला खाजगीरित्या शिकवितात; कुणीही उच्च स्तरावरील खरी साधना सार्वजनिकरित्या खरोखरच शिकविली नाही. जे लोक आपल्या शिष्यांना खऱ्या अर्थाने शिकवितात, ते आधीच त्यांना खाजगी शिकवण देण्याकरीता दूर घेऊन गेले आहेत. गेल्या अनेक वर्षांमध्ये कोण या गोष्टींबद्दल सार्वजनिकरित्या बोलले आहे? असे कुणीही केले नाही. आमची अभ्यास पध्दती अश्या प्रकारची शिकवण देत असल्याने आम्ही अश्याच पध्दतीने साधना अभ्यास करतो व अगदी अश्याच पध्दतीने गोंग प्राप्त करतो. दरम्यानच्या काळात, तुम्ही खऱ्या अर्थाने स्वतः गोंग प्राप्त करण्यास सक्षम होण्याकरीता आमची साधना पध्दती तुमच्या मुख्य चेतनेला शेकडो आणि हजारो वस्तू देते. मी असे म्हटले आहे की, मी काहीसे अभूतपूर्व कार्य केले आहे व सर्वाधिक विशाल व्दार उघडले आहे. काही लोक माझ्या या शब्दांना समजले आहेत व मी जे काही म्हटले आहे, ते खरेच अकल्पनीय नाही. एक व्यक्ती म्हणून, माझी एक सवय आहे : जर माझ्याकडे एक गज आहे तर मी त्याचे केवळ एक इंचच सांगेल आणि तुम्ही अजूनही म्हणू शकता की, मी प्रौढी मिरवित आहे; परंतु मी जे सांगितले आहे, ते वस्तुतः एक छोटसा भाग आहे. स्तरांमध्ये प्रचंड अंतर असल्याने, मी तुम्हाला उच्चतर दाफाचा अंश देखील उघड करू शकत नाही.

आमची साधना पध्दती अश्याप्रकारे साधना करते. तुम्हाला स्वतःच खरोखर गोंग प्राप्त करण्यास सक्षम करते; जे या आकाश आणि पृथ्वीच्या निर्मितीपासून आजपर्यंत कधीच घडून आले नाही - तुम्ही इतिहास तपासून पाहू शकता. तुम्ही स्वतः गोंग प्राप्त करित असल्याने ते चांगले असते; परंतु ते अत्यंत कठीण देखील असते. ते सर्वाधिक कठीण असेल - तुम्ही साधारण लोकांच्या गुंतागुंतीच्या वातावरणात व परस्पर संबंधित शिनशींग मतभेदांमध्ये तुम्ही उन्नत होण्यास आणि त्यापलीकडे जाण्यास सक्षम आहे. ही अत्यंत कठीण गोष्ट आहे. हे कठीण आहे

की, आपण जाणूनबुजून साधारण लोकांमध्ये आपल्या निहित लाभांना गमावतो. तुमच्या निर्णायक स्वः-हितांच्या वेळी तुम्ही विचलीत झाले आहे का? आंतर वैयक्तिक कटकारस्थानामध्ये तुम्ही विचलीत होता का? तुमचे नातेवाईक व मित्र कष्ट भोगत असतांना तुम्ही विचलीत होता का? तुम्ही त्याचे कसे मोजमाप कराल? एक अभ्यासी होणे एवढे कठीण असते! कुणीतरी मला म्हटले, “मास्टरजी, साधारण लोकांमध्ये एक चांगला व्यक्तीच असणे पुरेसे असेल. साधनेमध्ये कोण यशस्वी होऊ शकतो?” त्याला ऐकून मला वाईट वाटले! मी त्याला एक शब्दही म्हटले नाही. तिथे सर्व प्रकारचे शिंशिंग असतात. ज्याची जेवढी उच्च इच्छा असेल, त्यास तेवढेच ज्ञानोदय होईल. तोच प्राप्त करतो, ज्याला ज्ञानोदय होतो.

लाओ झी नी म्हटले आहे, “ताओ असा मार्ग आहे, जो अनुसरल्या जाऊ शकतो; परंतु तो एक साधारण मार्ग नाही.” ताओ एवढा मौल्यवान नाही, जर आम्ही त्याला जमिनीवरून कुठूनही उचलू शकलो आणि साधना अभ्यास करण्यात यशस्वी होवू शकलो. आमची शिकवण पध्दती तुम्हाला मतभेदाद्वारे गोंग प्राप्त करण्याचे शिकविते. म्हणूनच, आम्ही सामान्य लोकांसोबत शक्य होईल तेवढे सुसंगतीपूर्ण राहिले पाहिजे. भौतिकरित्या तुम्हाला काही गमाविण्यास बाध्य केले जाणार नाही; परंतु या भौतिक वातावरणात तुम्ही तुमचे शिंशिंग सुधार करायला पाहिजे. ते यामुळे येथे सोयीचे आहे. आमचे साधना अभ्यास सर्वाधिक सोयीचे आहे; कारण व्यक्ती भिक्षु वा भिक्षुणी बनण्याऐवजी साधारण लोकांमध्ये अभ्यास करू शकतो. यामुळे ते सर्वाधिक कठीण देखील आहे, कारण व्यक्ती साधारण लोकांच्या या सर्वाधिक गुंतागुंतीच्या वातावरणात साधना अभ्यास करतो. शिवाय, यामुळेच ते सर्वोत्तम देखील आहे; कारण ते व्यक्तीला स्वतःला गोंग प्राप्त करण्यास समर्थ करते. आमच्या साधना पध्दतीपैकी हे सर्वाधिक निर्णायक आहे, जे आज मी सर्वाकरीता उघड केले आहे. अर्थातच, जेव्हा मुख्य चेतना गोंग प्राप्त करते, सहचेतना देखील गोंग प्राप्त करते. हे असे का आहे? जेव्हा तुमच्या शरीरातील सर्व संदेश, सर्व बुद्धिमान जीव व पेशी गोंग प्राप्त करतात, सहचेतना सुध्दा निश्चितच गोंग प्राप्त करते. तथापि, कुठल्याही वेळी सहचेतनेचा गोंग स्तर कधीही तुमच्या गोंग स्तराइतका उंच नसेल. तुम्ही एक मालक असणार तर ती ‘फा’ची रक्षक असेल.

या मुद्यावर असतांना मला आणखी पुढे म्हणायचे आहे की, साधकाच्या समुदायात असे अनेक लोक आहेत; ज्यांनी नेहमीच उच्च स्तरावर अभ्यास करण्याचा प्रयत्न केला आहे. त्यांनी सगळीकडे प्रवास केला आहे व बरेच पैसे खर्च केले आहे.

देशभर, ठिकठिकाणी फिरूनही त्यांना सुप्रसिध्द मास्टर भेटले नाहीत. सुप्रसिध्द असण्याचा अर्थ आवश्यकरित्या असा नव्हे की, ही व्यक्ती वस्तुंना खरेच चांगल्या प्रकारे समजु शकतो. शेवटी, ती लोक विनाकारण बराच पैसा व प्रयत्न खर्ची घालत इकडे तिकडे फिरले. आज आम्ही तुमच्याकरीता या महान अभ्यासाला सार्वजनिक केले आहे. मी आधीच यास तुमच्या व्दाराशी पोहचते केले आहे. आता हे तुमच्यावर आहे की, तुम्ही साधना अभ्यास करू शकता किंवा नाही व त्यात यशस्वी होऊ शकता वा नाही. जर तुम्ही ते करू शकले तर तुम्ही तुमची साधना चालू ठेवू शकणार. जर तुम्ही ते करू शकले नाहीत किंवा साधना अभ्यास करू शकले नाही तर आतापासून तुम्ही साधना अभ्यास करणे विसरू शकता. तुम्हाला फसवणारे दृष्ट जीव (डेमन) वगळता इतर कोणीही तुम्हाला शिकवू शकणार नाही आणि भविष्यात तुम्ही साधना अभ्यास करू शकणार नाही. जर मी तुम्हाला वाचवू शकलो नाही तर कुणीही तुम्हाला वाचवू शकणार नाही. खरेतर, तुम्हाला शिकविण्यासाठी पारंपारिक 'फा' मधुन एक खरा गुरु शोधणे; हे स्वर्गात चढण्यापेक्षाही कठीण आहे. तिथे तुमची देखरेख करायला अजिबात कुणीच नाही. धर्म-अंत काळात, अगदी अत्यंत उच्च स्तर देखील अंतिम विनाशामध्ये आहे. कुणीही साधारण लोकांची देखरेख करित नाही. हा सर्वाधिक सोयीचा साधना मार्ग आहे, जो थेट विश्वाच्या गुणधर्मानुसार अभ्यासला जातो. तो सर्वाधिक जलद असा सरळमार्ग आहे, जो थेट व्यक्तीच्या हृदयास लक्ष्य करतो.

आकाशीय परिपथ

ताओ विचारधारा महान आणि लघु आकाशीय परिपथ शिकवतो. आम्ही आकाशीय परिपथ काय आहे, हे स्पष्ट करणार आहोत. आकाशीय परिपथ ज्याचा आपण सहसा उल्लेख करतो, ते सामान्यतः *रेन* आणि *डु* या दोन ऊर्जा मार्गांना^७ जोडणे असते. हे आकाशीय परिपथ केवळ त्वचेच्या खोल आकाशीय परिपथ असते, ज्याचा उपयोग केवळ रोगोपचार व आरोग्याकरीता होतो. यास लघु आकाशीय परिपथ म्हटले जाते. आणखी एक आकाशीय परिपथ ज्याला “लघु आकाशीय परिपथ” किंवा “महान आकाशीय परिपथ” म्हटले जात नाही, जे ध्यान साधनेत अभ्यास करण्याकरीता आकाशीय परिपथाचे एक स्वरूप आहे. व्यक्तीच्या शरीराच्या आतुन प्रारंभ होत, ते निवाण बिंदूपासून खाली तानत्येनपर्यंत येते व एका आंतरिक परिपथाप्रमाणे वर्तुळाकार वर चढते. जे बैठक ध्यानातील साधनेमध्ये एक वास्तविक

आकाशीय परिपथ बनविणे होय. असे आकाशीय परिपथ निर्मित झाल्यानंतर ते एक अत्यंत शक्तिशाली ऊर्जा प्रवाह बनते, जे नंतर इतर सर्व ऊर्जा मार्गांना उघडण्याकरीता एका ऊर्जा मार्गाव्दारे शेकडो ऊर्जा मार्गांना गतीमध्ये आणेल. ताओ विचारधारा आकाशीय परिपथ शिकवते; परंतु बौध्दमत ते शिकवीत नाही. बौध्दमत काय शिकवते? जेव्हा शाक्यमुनींनी आपली धर्मप्रणाली शिकविली, त्यांनी व्यायामांच्या अभ्यास पध्दतीला स्पष्ट केले नाही व शिकविले देखील नाही, त्यांनी तसे केले नाही. मात्र, त्यांच्या साधना अभ्यासात सुध्दा त्यांच्या स्वतःच्या साधना विकास क्रमाचे स्वरूप असते. बौध्दमतात ऊर्जा मार्ग कसे गती करतात? ते बाईव्हे बिंदूपासून प्रारंभ होते. व्यक्तीच्या डोक्याच्या अग्रभागापासून ते खाली शरीरापर्यंत चक्राकार स्वरूपात विकसित होते. शेवटी, या पध्दतीव्दारे ते शेकडो ऊर्जा मार्गांना गतिमान करते व त्यांना उघडते.

तंत्रवादातील मध्य ऊर्जा मार्ग देखील हेच कार्य करते. कुणीतरी म्हटले आहे, “तेथे मध्य ऊर्जा मार्ग नसतो. तर मग तंत्रवाद हा मध्य ऊर्जा मार्ग कसा विकसित करू शकतो?” वस्तुतः, जेव्हा मानव शरीराचे सर्व ऊर्जा मार्ग एकत्र आणले जातात; ते आडवे व उभे रक्त वाहिन्यांप्रमाणेच एकमेकांना छेदतात आणि त्यांची संख्या रक्त वाहिन्यांपेक्षाही जास्त आहे. अंतर्गत अवयवामध्ये रक्त वाहिन्या नसतात; परंतु ऊर्जा मार्ग असतात. ते व्यक्तीच्या डोक्याच्या शिर्षस्थानापासून ते शरीराच्या विभिन्न भागापर्यंत उभे व आडवे जोडले जातात. सुरुवातीला ते सरळ नसले तरी नंतर ते एकमेकांशी जोडण्यासाठी उघडले जातात. हळूहळू विस्तारित होत जातात आणि हळूहळू एक सरळ ऊर्जा मार्ग तयार होईल. हे ऊर्जा मार्ग एक अक्ष म्हणून वापरले जाईल; जे व्यक्तीच्या विविध सैध्दांतिक चक्रांना समान स्तर आवर्तन गतीमध्ये आणण्याकरीता स्वतःच आवर्तन करते. त्याचे उद्दिष्ट देखील शरीरातील सर्व ऊर्जा मार्गांना उघडण्याचे असते.

आमच्या फालुन दाफाचा साधना अभ्यास एका ऊर्जा मार्गाव्दारे शेकडो ऊर्जा मार्गांना गतीमध्ये आणण्याच्या या पध्दतीच्या वापरस टाळतो. अगदी सुरुवातीपासूनच आम्हाला शेकडो ऊर्जा मार्गांना गतिमान करित एकाचवेळी उघडण्याची आवश्यकता असते. सर्व एकाच वेळी, आम्ही एका अत्यंत उच्च स्तरावर अभ्यास करतो आणि निम्न स्तरीय गोष्टींना टाळतो. जर तुम्हाला एका ऊर्जा मार्गासह सर्व शेकडों ऊर्जा मार्ग उघडायचे असेल तर असे करण्यास तुमचे संपूर्ण आयुष्य अपुरे असू शकेल. काही लोकांनी अनेक दशके साधना करणे आवश्यक आहे आणि ते खुप कठीण आहे.

अनेक अभ्यास प्रणाली असे मानतात की, साधनेमध्ये यशस्वी व्हायला एक आयुष्य पुरेसे नसते. तर तेथे उच्च स्तरीय महान साधना करणारे अनेक अभ्यासी आहेत; जे आपले आयुष्य वाढवू शकतात - काय ते जीवन संवर्धित करण्याबद्दल बोलत नाहीत ? ते साधना अभ्यासाकरीता त्यांचे आयुष्य वाढवू शकतात, ज्यासाठी खुप वेळ लागेल.

लघु आकाशीय परिपथ मुलतः रोगोपचार व आरोग्याकरीता असते, तर महान आकाशीय परिपथ गोंग अभ्यासाकरीता असते - जेव्हा एक व्यक्ती खरोखरच साधना अभ्यास करित असतो. ताओ विचारधारा ज्या महान आकाशीय परिपथाचा उल्लेख करते, ते आमच्या परिपथाइतकेशक्तिशाली नसते; जे शेकडो ऊर्जा मार्गाना एकाच वेळी उघडते. ताओ विचारधारेतील महान आकाशीय परिपथाचे आवर्तन विविध ऊर्जा मार्गाचा उल्लेख करते; जे व्यक्तीच्या हाताच्या *तीन यिन* व *तीन यांग* मार्गापासून ते पायाच्या टोकापर्यंत, दोन्ही पायापर्यंत, केंसांपर्यंत व संपूर्ण शरीरभर यात्रा करते. यास गतिमान असलेले 'महान आकाशीय परिपथ' समजले जाते. जेव्हा महान आकाशीय परिपथ गतीमान असते, हा गोंगचा अभ्यास असतो. म्हणूनच, काही चिगोंग गुरु महान आकाशीय परिपथ शिकवित नाही; कारण ते केवळ रोगोपचार व शरीर स्वास्थाकरीताच्या वस्तू शिकवितात. काही लोक महान आकाशीय परिपथाबद्दल देखील बोलले आहेत; परंतु त्यांनी तुमच्या शरीरात काहीच स्थापित केले नाही व तुम्ही त्यांना स्वतःच उघडू शकत नाही. प्रणाली स्थापित न करता, उघडण्याकरीता केवळ व्यक्तीच्या मनोभावावर निर्भर असल्याने वस्तूंना सहजपणे कसे उघडले जाऊ शकते ? ते एरोबिक्स करण्यासारखे आहे - ते त्यास कसे उघडू शकत होते ? साधना व्यक्तीच्या स्वतःच्या प्रयत्नावर आधारीत असते तर गोंगचे रूपांतरण गुंढदारे केले जाते. तुम्हाला आंतरिक "यंत्रप्रणाली" पूर्णपणे दिल्यानंतरच हा परिणाम होऊ शकतो.

संपूर्ण इतिहासात ताओ विचारधारेने मानवी शरीराला एक लघु विश्व मानले आहे : त्यांचा असा विश्वास आहे की, विश्वाचा बाह्य भाग त्याच्या आंतरिक भागाइतकाच अफाट आहे व त्याचे बाह्यरूप त्याच्या आंतरिक स्वरूपासारखेच आहे. ते मत अकल्पनीय वाटते व सहज समजण्यासारखे नाही. हे विश्व एवढे मोठे आहे - त्याची तुलना एका मानव शरीरासोबत कशी केली जाऊ शकते ? आम्ही या सिध्दांतास स्पष्ट करू : आपले सध्याचे भौतिक शास्त्र परमाणु, अणू, इलेक्ट्रॉन, प्रोटॉन, आणि क्वार्कपासुन तर न्यूट्रिनोपर्यंत पदार्थांच्या घटकांचा अभ्यास करतात; परंतु त्यापुढील क्रमात आणखी निम्नतर आकार काय असतो ? एक सूक्ष्मदर्शी यंत्र

त्यास त्या बिंदूवर शोधू शकत नाही, तर मग रांगेतील पुढील सूक्ष्मदर्शी कण काय असेल? हे ज्ञात झालेले नाही. खरेतर, आपले भौतिकशास्त्र आता जे समजते, ते विश्वाच्या सूक्ष्मतम सूक्ष्मदर्शी कणांपासून फारच लांब आहे. जर व्यक्तीकडे हे भौतिक शरीर नसते, व्यक्तीचे डोळे विस्तारित दृष्टीसह वस्तुंना पाहू शकतील आणि सूक्ष्मदर्शी स्तरावर गोष्टी पाहू शकतील. जेवढा उच्चतर व्यक्तीचा स्तर, तेवढी व्यक्तीची सूक्ष्मस्तरांमध्ये पाहण्याची दृष्टी विशाल असेल.

शाक्यमुनींनी त्यांच्या स्तरावर तीन हजार विश्वांचा सिध्दांत प्रकाशात आणला; जे असे सांगते की, या आकाशगंगेत सुध्दा आमच्या मानव वंशासारखी भौतिक शरीरे असलेली लोक आहेत. त्यांनी असा देखील उल्लेख केला आहे की, वाळूचा एक कण तीन हजार विश्वे समाविष्ट करतो; जे आमच्या आधुनिक भौतिक शास्त्राच्या समजेस सहमती दर्शविते. इलेक्ट्रॉनचे केंद्रकाभोवती परिभ्रमण करणे व पृथ्वीचे सूर्याभोवती परिभ्रमण करण्याच्या स्वरूपात काय फरक असतो? म्हणूनच, शाक्यमुनींनी म्हटले की, सूक्ष्मस्तरावर वाळूच्या एका कणात तीन हजार विश्वे सामावलेली असतात. हे एका विश्वाप्रमाणेच असते, ज्यामध्ये जीवन व पदार्थ समाविष्ट असतात. जर हे खरे असेल, तर याबद्दल विचार करा : त्या वाळूच्या कणाच्या विश्वात वाळू असते का? मग त्या वाळूच्या कणांमधील वाळूत तीन हजार विश्वे असतात काय? तर मग त्या वाळूच्या वाळूत तीन हजार विश्वांमध्ये वाळू असते का? जर आणखी खोलवर शोध घेतल्यास, हे अंतहीन असेल. म्हणूनच, तथागताच्या स्तरावरही शाक्यमुनींनी हे विधान केले, “ते एवढे अफाट असते की त्यास बाह्यांग नसते व इतके अतिसूक्ष्म असते की त्याच्या अंतस्थास सीमा नसते.” ते इतके अफाट आहे की, त्यांना विश्वाच्या परिमितीस पाहणे शक्य झाले नाही व ते इतके सूक्ष्म आहे की, ते मूळ पदार्थाचा उत्पत्तीपासूनचा सर्वाधिक सूक्ष्म (मूळ) कण शोधू शकले नाही.

एका चिंगोंग गुरूने म्हटले आहे, “एका रोमछिद्रात धावणारी आगगाडी व कारसहीत एक शहर असते.” हे ऐकण्यास काहीसे अकल्पनीय वाटते; परंतु जर आपण खरोखरच वैज्ञानिक दृष्टीकोनातून हे विधान समजून घेतले आणि त्याचा अभ्यास केला तर आपल्याला हे विधान अकल्पनीय वाटणार नाही. दुसऱ्या दिवशी जेव्हा मी त्यानेमु उघडण्याविषयी बोललो, अनेक लोकांनी त्यांचे त्यानेमु उघडतांना ही परिस्थिती पाहिली. : ते त्यांच्या कपाळामध्ये एका सुरंगाच्या बाजूने धावत होते, जणू काही ते त्याच्या अंतास पोहचू शकत नव्हते. दररोज त्यांच्या अभ्यासावेळी त्यांना असे वाटते की, ते या मोठ्या रस्त्याने धावत आहेत; ज्याच्या दोन्ही बाजूस पर्वत व नद्या आहेत.

धावत असतांना ते शहरांमधून जातात आणि अनेक लोकांना बघतात आणि त्यांना वाटेल की, तो एक भ्रम आहे. असे का? जे दिसत आहे ते अगदीच स्पष्ट आहे व एक भ्रम नाही. मी म्हटले आहे की, जर एखाद्याचे शरीर खरोखरच सूक्ष्म पातळीवर इतके विशाल असेल तर तो भ्रम नाही. कारण ताओ विचारधारेने मानव शरीरास नेहमीच एक लघु विश्व मानले आहे. जर ते खरेच एक विश्व आहे तर कपाळापासून ते पिनियल ग्रंथीपर्यंतचे अंतर १०८ हजार 'ली' हून अधिक असेल. तुम्ही बाहेरकडे चढाई करू शकता; परंतु ते खूप सुदूर अंतर असेल.

जर साधना अभ्यासाच्या अवधी दरम्यान महान आकाशीय परिपथ पूर्णपणे उघडण्यात आले तर ते अभ्यासीला एक असाधारण क्षमता आणेल. कोणती असाधारण क्षमता? तुम्हाला माहित आहे की, महान आकाशीय परिपथाला "मध्य आकाशीय परिपथ", "चेनकुण^१ परिभ्रमण" किंवा "हच^{१०} परिभ्रमण" देखील म्हणतात. एका अत्यंत लघु स्तरावर, महान आकाशीय परिपथाचे परिभ्रमण एक ऊर्जा प्रवाह बनवेल; जे उच्चतर स्तरावर रूपांतरीत होण्याकरीता क्रमशःआपले घनत्व वाढवेल. उच्च पातळीकडे रूपांतरीत होऊन मोठे, उच्च घनत्वाचे ऊर्जा क्षेत्र (पट्टा) बनविते. हे ऊर्जा क्षेत्र एका गतीमध्ये परिभ्रमण करित असेल. त्याच्या परिभ्रमण प्रक्रियेमध्ये, आम्ही या अत्यंत निम्न स्तरावरील त्यानेमुद्दारे बघू शकतो व शोधू शकतो की ते व्यक्तीच्या शरीरात 'ची' स्थानांतरण करवू शकते. हृदयातील 'ची' आतड्याकडे जाऊ शकते किंवा यकृतातील 'ची' पोटाकडे प्रवास करू शकते... एका सूक्ष्मदर्शी स्तरावर आम्ही पाहू शकतो की, ते जे स्थानांतरीत करते; ते अत्यंत विशाल असते. जर या ऊर्जा क्षेत्राला व्यक्तीच्या शरीराबाहेर पाठविल्यास, ती दूर स्थानांतरणाची क्षमता बनेल. एक अत्यंत शक्तिशाली गोंग प्राप्त व्यक्ती खूप मोठी अशी काही वस्तु स्थानांतरीत करू शकतो व यास महान स्थानांतरण असे म्हणतात. एक अत्यंत दुर्बल गोंग प्राप्त व्यक्ती काहीतरी लहान अशी वस्तु स्थानांतरीत करू शकेल व यास लघु स्थानांतरण असे म्हणतात. हे स्थानांतरणाचे प्रकार व त्याची उत्पत्ती असते.

महान आकाशीय परिपथ थेट गोंगचा अभ्यास करणे समाविष्ट करते. अश्याप्रकारे, ते विविध परिस्थिती आणि गोंगचे स्वरूप घडवून आणते. ते आम्हाला एक अत्यंत विशेष अवस्था देखील घेऊन येते. ही काय अवस्था असते? प्रत्येकाने, *अमर्त्यांचे जीवन चरित्र, तान जिंग, ताओ झांग*, किंवा *शिंगमिंग गुइझी* यासारख्या प्राचीन ग्रंथांमध्ये " *दिवसा लक्ख प्रकाशात उडणे (बाइरी फे शॅंग)* " हा वाक्प्रचार

वाचला असेल. याचा अर्थ असा होतो की, व्यक्ती दिवसाच्या लख्ख प्रकाशात उडू शकतो. खरे तर, मी तुम्हाला सांगतो आहे की, महान आकाशीय परिपथ एकदा उघडल्यानंतर व्यक्ती उडू शकतो - हे अगदीच सोपे आहे. काही लोक असा विचार करतील की, तेथे अगदी बरेचशे लोक असतील; ज्यांचे अनेक वर्षांच्या अभ्यासानंतर महान आकाशीय परिपथ उघडले गेले असेल. मी अगदी असे म्हणेल की, हजारों लोक या स्तरावर पोहचले आहेत. हे अकल्पनीय नाही, कारण महान आकाशीय परिपथ शेवटी साधना अभ्यासाची केवळ एक आरंभिक पायरीच आहे.

तर मग, कुणीही या लोकांना हवेत उडतांना किंवा जमिनीपासून वर उंच जातांना का बघितले नाही? सामान्य मानव समाजाच्या स्थितीस अडथळा करता येत नाही आणि साधारण मानव समाजाच्या स्वरूपास सहजपणे विस्कळीत देखील करता येत नाही किंवा बदलता येत नाही. प्रत्येकाला हवेत उडण्याची परवानगी कशी काय दिली जाऊ शकते? तर मग तो एक सामान्य मानवी समाज असेल काय? हा एक मुख्य पैलू आहे. दुसऱ्या दृष्टीकोनातून, मानव प्राणी मानव बनण्याकरीता साधारण लोकांमध्ये जगत नसतात, तर ते त्यांच्या खऱ्या मूळ, वास्तविक स्वः(स्वरूप)कडे परतण्याकरीता जगत असतात. मग, त्यामध्ये त्यास ज्ञानप्राप्त करण्याचा (बोध घेण्याचा) देखील एक मुद्दा असतो. जर व्यक्ती बऱ्याच लोकांना हवेत उडतांना बघतो तर या व्यक्तीला देखील साधना अभ्यास करावेसे वाटेल व तेथे ज्ञानप्राप्त करण्याचा विषय असणार नाही. म्हणूनच, जर तुम्ही साधनेव्दारे उडू शकले तर तुम्ही त्यास दुसऱ्यांना सहजच दाखवू नये किंवा प्रदर्शित करू नये; कारण त्यांना देखील साधना अभ्यास करण्याची गरज असते. परिणामतः आपले महान आकाशीय परिपथ उघडल्यानंतर, जर तुमच्या बोटांची टोके, पायाच्या बोटांची टोके किंवा शरीराचा एक निश्चित भाग बंधित केल्यास तुम्ही उडू शकणार नाही.

जेव्हा आपले महान आकाशीय परिपथ उघडणारे असते; तेव्हा अशी परिस्थिती उद्भवेल की, काही लोक बैठक ध्यानादरम्यान पुढे झुकतील. कारण व्यक्तीच्या मागच्या भागाचे परिपथ अधिक चांगल्या प्रकारे उघडले गेले असते, व्यक्तीचा पाठीमागचा भाग अत्यंत हलका वाटेल तर शरीराचा समोरील भाग जड वाटेल. काही लोक मागे वाकतात व त्यांना त्यांच्या पाठीचा भाग जड तर समोरील भाग हलका वाटेल. जर तुमचे संपूर्ण शरीर चांगल्या प्रकारे उघडले गेले तर तुम्हास हवेत उचलल्यासारखे वाटेल, जणू हवेत तरंगल्यागत. एकदा काय तुम्ही खरेच उडू शकले, तुम्हाला उडू दिले जाणार नाही - परंतु हे अटळ असे नसेल. जे असाधारण

क्षमतांना विकसित करतात, ते सामान्यतः दोन्ही टोकांवर असतात : लहान मुलांना आसक्ती नसते व वृद्ध लोकांना देखील - विशेषतः वृद्ध महिलांना आसक्ती नसते. ते सहजच ही क्षमता विकसित करू शकतात व जतन करू शकतात. पुरुषांकरीता, विशेषतः तरुण लोकांना, एकदा काय ती क्षमता मिळाली; ते त्याचा दिखावा करण्याची मानसिकता सोडू शकत नाही. त्याचवेळी ते त्यास साधारण लोकांमध्ये स्पर्धा करण्याचे साधन म्हणून वापरू शकतील. हे अश्याप्रकारे असू दिले जात नाही व साधनेदरम्यान विकसित झाल्याबरोबरच त्या बंधित केल्या जातील. जर शरीराचा एक भाग बंधित केला जातो तर ही व्यक्ती उडू शकणार नाही. हे सांगण्याचा अर्थ असा नाही की तुम्हाला ही अवस्था प्राप्त होणे पूर्णतः प्रतिबंधित असेल. तुम्हाला त्याचा प्रयत्न करण्याची अनुमती असु शकते व काही लोक त्यास धारण करू शकतात.

जिथे कुठे मी व्याख्यान देतो, ही परिस्थिती उद्भवते. मी जेव्हा शानडोंगमध्ये एक वर्ग शिकविला, तेथे *बीजिंग* आणि *जिनान*^{११} मधील अभ्यासी होते. कुणीतरी विचारले, “मास्टरजी, मला काय झाले आहे? मी चालत असतांना मला जमीन सोडल्यासारखे वाटते. मला घरी झोपले असतांना उडल्यासारखे देखील वाटते. अगदी बिछान्याचे अंथरून देखील एका फुग्यासारखे उडायला लागते.” जेव्हा मी *वेयंग*^{१२} मध्ये एक वर्ग शिकविला, तेथे खिझु शहरातील एक वृद्ध स्त्री होती. तिच्या खोलीत दोन बेड होते, एक बेड एका भिंतीशी तर दुसरा बेड दुसऱ्या भिंतीजवळ. जेव्हा ती बेडवर ध्यानस्थ बसली होती; तिला स्वतःला उडल्यासारखे वाटले आणि जेव्हा तिने आपले डोळे उघडले, तेव्हा तिने स्वतःला दुसऱ्या बेडवर पाहिले. तिने स्वतःशी विचार केला, मला माझ्या बेडवर परत जायला हवे व ती तिच्या बेडवर परत उडत आली.

चिंगदाओ^{१३} शहरामध्ये एक अभ्यासी होता; जो मध्यान्ह भोजनाच्या वेळी बेडवर ध्यान करत बसला होता, जेव्हा त्याच्या कार्यालयात कुणीही जवळपास नव्हते. जसा तो तेथे बसला, तो वर हवेत उठला व एक मीटरपर्यंत जोराने वर व खाली होऊ लागला. तो वर गेल्यानंतर परत खाली येई व हे असेच चालत राहिले. बिछान्याचे अंथरून देखील जमिनीवर पडले. तो थोडासा उत्साहित झाला होता व काहीसा घाबरला. हे वर व खाली जाणे संपूर्ण भोजन अवकाशामध्ये चालले. शेवटी, कार्यस्थळाची घंटा वाजली व त्याने स्वतःशी असा विचार केला, “मी हे इतरांना बघू देऊ शकत नाही. त्यांना आश्चर्य वाटेल, काय चालले आहे? मला त्वरित थांबायला हवे.” तो थांबला. यामुळेच वृद्ध लोक स्वतःला चांगले ठेवू शकतात.

हेच जर एका तरुण व्यक्तीसोबत घडले असते तर कार्यस्थळाची घंटा वाजली असता त्याने विचार केला असता, “तुम्ही सर्वांनी मला येथे हवेत उडतांना पहायला यायला हवे.” येथेच, एखादी व्यक्ती आपली दिखाव्याची मानसिकता सहजपणे नियंत्रित करू शकत नाही. “पहा, मी किती चांगला अभ्यास केला आहे – मी उडू शकतो.” एकदा काय तो याचा दिखावा करतो, त्याची क्षमता निघून गेली असेल; कारण ती तश्याप्रकारे असू दिली जात नाही. साधना अभ्यासीमध्ये देशभरात अनेक ठिकाणी यासारख्या अनेक घटना आहेत.

आम्हाला अगदी प्रारंभापासूनच शेकडो ऊर्जा मार्गांना उघडण्याची आवश्यकता असते. आजपर्यंत, आमच्या अभ्यासीपैकी ऐंशी ते नव्वद टक्के अभ्यासी अश्या अवस्थेस पोहचले आहेत; जेथे त्यांचे शरीर अगदीच हलके व रोगमुक्त झाले आहे. त्याच वेळी आम्ही असेही म्हटले आहे की, या वर्गात तुम्हाला केवळ या अवस्थेत ढकलले जात नाही; जिथे तुमचे शरीर पूर्णपणे शुध्द होते. परंतु तुमच्या शरीरात अनेक गोष्टी देखील स्थापित केल्या आहेत, ज्यामुळे या वर्गात तुम्ही गोंग विकसित करू शकता. हे मी तुम्हाला वर उचलण्यासारखे आहे व नंतर तुम्हाला आणखी पुढे पाठविण्यासारखे आहे. मी वर्गात असलेल्या प्रत्येकास ‘फा’ शिकवीत आहे व प्रत्येकाचे शिनशींग देखील सतत बदलत आहे. या सभागृहाबाहेर पडल्यानंतर, तुमच्यापैकी अनेकांना वेगळ्या व्यक्तीसारखे वाटेल व तुमचे दृष्टीकोन बदलण्याची हमी आहे. आपल्याला भविष्यात स्वतःचे आचरण कसे ठेवायचे ते माहित होईल व तुम्ही यापुढे भ्रमित होणार नाही. हे निश्चितच अश्याप्रकारे होईल याची हमी आहे. म्हणूनच, तुमचे शिनशींग आधीच वाढलेले आहे.

महान आकाशीय परिपथाबद्दल बोलतांना, जरी तुम्हाला उडू दिले जात नाही; तुम्हाला तुमचे शरीर जणूकाही हवेत चालल्यासारखे हलके वाटेल. पूर्वी, तुम्ही जर काही अंतर चालल्यास तुम्हाला थकवा जाणवत असे; परंतु आता तुम्ही कितीही चालले तरी ते आरामदायक असेल. बाईक चालवितांना तुम्हाला कुणीतरी धक्का देत असल्यासारखे वाटेल आणि पायच्या चढतांना देखील तुम्ही कितीही मजले चढलेत तरी दमलेले नसणार. ते अश्याप्रकारे असण्याची हमी असते. जे हे पुस्तक वाचन करतात व स्वतःच साधना अभ्यास करतात, ते देखील यथास्थानी पोहचू शकतात. मी एक अशी व्यक्ती आहे, जी त्याला जे सांगायचे नाही ते बोलणार नाही; परंतु मी जे बोलतो ते सत्य असलेच पाहिजे. विशेषतः या परिस्थितीत, जर मी ‘फा’ शिकवतांना खरे बोललो नाही व जर मी येथे अविश्वसनीय बोललो किंवा

निरुद्देश आणि सहजच वक्तव्य करतो तर मी एक दुष्ट 'फा' शिकविल्यासारखे असेल. मला अश्या गोष्टी करणे काही सोपे नसते. संपूर्ण विश्व निरिक्षण करीत आहे व तुम्हाला भटकून जाण्याची अनुमती नसते.

एका साधारण व्यक्तीला फक्त एक महान आकाशीय परिपथ आहे, हे माहित असते आणि ते पुरेशे आहे. वस्तुतः हे पुरेसे नसेल. शरीरास शक्य तितक्या लवकर एका उच्च-ऊर्जा पदार्थात बदलण्याकरीता व रूपांतरण करण्याकरीता, तेथे एक दुसरे आकाशीय परिपथ असायला पाहिजे; जे तुमच्या शरीरातील सर्व ऊर्जा मार्गाना एका गतीमध्ये आणते. त्यास "माओयू" (सीमारेषा) आकाशीय परिपथ" असे म्हटले जाते आणि कदाचित हे फारच थोड्या लोकांना माहित आहे. या शब्दाचा अधून मधून पुस्तकात उल्लेख केला जातो, पण कुणीही त्यास तुम्हाला स्पष्ट केले नाही किंवा सांगितले नाही. त्याची केवळ सिध्दांतामध्ये एक रहस्याचे रहस्य म्हणून चर्चा केलेली आहे. आम्ही येथे तुम्हाला त्या सर्व गोष्टी उघड करू. ते बाईव्हे बिंदूपासून (किंवा हूयिन बिंदूपासून सुध्दा) प्रारंभ होते आणि यिन व यांग यांच्यातील सीमारेषेसोबत पुढे जाण्यासाठी बाहेर पडते. ते नंतर कानापासून खाली खांद्याकडे गती करते, प्रत्येक बोटांसोबत गती करीत, आपल्या शरीराच्या बाजूने गती करीत नंतर आपल्या पायाच्या टाचेकडे खाली पायाच्या तळव्यापर्यंत येते. मग ते एका मांडीच्या आतील बाजूस वर गती करीत व दुसऱ्या मांडीच्या आतील बाजूस खाली गती करीत आपल्या दुसऱ्या पायाच्या टाचेच्या पलीकडे जात आपल्या शरीराच्या दुसऱ्या भागास येत वर गती करते. ते पुन्हा हाताच्या प्रत्येक बोटांसह फिरते व शेवटी एक चक्र पूर्ण करीत आपल्या डोक्याच्या शीर्ष भागास पोहचते. याला माओयू (सीमारेषा) आकाशीय परिपथ असे म्हणतात. दुसरे याबद्दल एक पुस्तक लिहू शकतात व मी यास काहीच शब्दांत सांगितले आहे. मला असे वाटते की, यास एक आकाशीय रहस्य समजले जाऊ नये; परंतु तरीही इतरांना या गोष्टी अतिशय मौल्यवान वाटतात आणि ते याबद्दल त्यांच्या शिष्यांना खरोखरच शिकविण्याखेरीज त्याची चर्चा देखील करणार नाही. जरी मी हे उघड केले आहे तरी तुमच्यापैकी कुणीही अभ्यासामध्ये त्यास निर्देशित करण्याकरीता किंवा नियंत्रित करण्याकरीता मनोभावाचा वापर करू नये. जर तुम्ही असे केले तर तुम्ही आमच्या फालुन दाफाचा अभ्यास करीत नसणार. उच्चस्तरावरील खरा अभ्यास हा वुवेईच्या अवस्थेमध्ये असतो व मनोभावापासून पूर्णतः मुक्त असतो. तुमच्या शरीरात सर्व काही आयतेच स्थापित

केले आहे. ते आपोआपच निर्मित होतात व ही आंतरिक यंत्रप्रणाली तुमची साधना करविते; जेव्हा अनुकूल वेळ असेल, ते स्वयं-परिभ्रमण करतील. एक दिवस अभ्यास करतांना तुमचे डोके इकडून तिकडे हलू शकते. जर तुमचे डोके या भागास वळते तर ते या भागास परिभ्रमण करीत असेल व जर दुसऱ्या भागास वळत असेल तर ते दुसऱ्या भागास परिभ्रमण करीत आहे. ते दोन्ही बाजूस परिभ्रमण करते.

जेव्हा महान किंवा लघु आकाशीय परिपथ उघडले असते, तेव्हा बैठक ध्यानामध्ये व्यक्तीचे डोके डोलायला लागेल व हे त्यातून जाणाऱ्या ऊर्जेचे लक्षण आहे. हेच आपण अभ्यास करीत असलेल्या फालुन आकाशीय परिपथाबाबतही सत्य आहे; आम्ही त्याचा अश्याप्रकारे अभ्यास करतो. खरेतर, जेव्हा तुम्ही अभ्यास करीत नसता, ते स्वतःच परिभ्रमण (आवर्तन) करते. ते नेहमीकरीता सतत परिभ्रमण करेल. जेव्हा तुम्ही अभ्यास करता, तुम्ही यंत्रप्रणालीचे पुनर्प्रबळीकरण करीत असता. आम्ही “फा हा अभ्यासीची साधना करतो” या विषयी बोललो नाही का? साधारणतः तुम्ही बघाल की, तुमचे आकाशीय परिपथ नेहमीच परिभ्रमण करीत असते. जरी तुम्ही अभ्यास करीत नसले, तुमच्या शरीराबाहेर स्थापित केलेल्या या ऊर्जा यंत्रप्रणालीचा थर, जो एक मुख्य बाह्य मार्गाचा थर आहे; तुमच्या शरीराला अभ्यासामध्ये घेऊन येतो - ते सर्व स्वयंचलित असते. ते विपरित दिशेने देखील आवर्तन करू शकते. त्याचे आवर्तन दोन्ही बाजूने असते आणि ते तुमच्या ऊर्जामार्गांना निरंतर उघडत असते.

तर आकाशीय परिपथ उघडण्यामागील काय उद्दिष्ट असते? आकाशीय परिपथ उघडणे हे अभ्यासाचे स्वतःच उद्दिष्ट नाही. जरी आपले आकाशीय परिपथ उघडले गेले असेल; मी असे म्हणेल की, ते अजूनही काहीच नसते. जर व्यक्तीची साधना आणखी पुढे चालू असेल तर आकाशीय परिपथाच्या पध्दतीव्दारे व्यक्ती एका ऊर्जा मार्गाव्दारे शेकडो ऊर्जा मार्गांना उघडण्यास लक्ष्य बनवितो व व्यक्ती त्याव्दारे शरीराच्या सर्व ऊर्जा मार्गांना उघडू शकतो. आम्ही असे करणे आधीच सुरु केले आहे. आणखी अभ्यास करून व्यक्ती महान आकाशीय परिपथाच्या आवर्तनामध्ये हे बघेल की, ऊर्जा मार्ग (नाड्या) एका बोटसारख्या खूप रुंद होतील व आत रुंद होतील. ऊर्जा अत्यंत शक्तिशाली झाल्याने, ऊर्जा प्रवाह बनल्यानंतर ते अत्यंत रुंद व चकाकदार बनेल. हे अजूनही काहीच नसते. तर साधना अभ्यास चांगला झाला आहे, असे कधी म्हटल्या जाईल? ऊर्जेच्या अधिकाधिक शक्तिशाली व चकाकदार बनल्याने व्यक्तीच्या शेकडो ऊर्जामार्गांनी क्रमशः रुंद व्हायलाच हवे. शेवटी, ऊर्जामार्ग वा ऊर्जाबिंदू रहित

शरीराच्या अवस्थेत पोहचण्याकरीता हजारो ऊर्जामार्ग एकत्र जोडले जातात; ते एक संपूर्ण शरीर बनविण्याकरीता एकत्र केले जाईल. हा ऊर्जा मार्गाना उघडण्याचा परम उद्देश असतो. त्याचे उद्दिष्ट व्यक्तीच्या शरीरास उच्च ऊर्जा तत्वांनी संपूर्णतः रूपांतरीत करणे असते.

साधनेच्या या पायरीवर, व्यक्तीचे शरीर मूलतः उच्च-ऊर्जा पदार्थाव्दारे रूपांतरीत केले गेले आहे. अर्थात, व्यक्तीची साधना त्रिलोक-फा च्या सर्वोच्च स्तराला पोहचली आहे. मानवी भौतिक शरीर आधीच अंतिम मर्यादित साधले गेले आहे. या बिंदूवर, व्यक्ती आणखी एक परिस्थिती अनुभवे. कोणत्या प्रकारची परिस्थिती? या व्यक्तीने अत्यंत समृद्ध गोंग विकसित केले आहे. त्रिलोक-फा साधनेदरम्यान किंवा एका साधारण व्यक्तीच्या शरीराच्या साधनेमध्ये, सर्व मानवी असाधारण क्षमता आणि सर्वकाही विकसित केले गेलेले असेल. तथापि, साधारण लोकांमध्ये अभ्यास करतांना त्यापैकी बहुतांश बंधित केल्या जातात. या व्यतिरिक्त, व्यक्तीचे गोंग स्तंभ खूप उंच वाढेल. गोंगचे सर्व स्वरूप शक्तीशाली गोंगव्दारे पुनर्प्रबळीत केले जाईल व अधिक शक्तीशाली होईल. मात्र, त्या आमच्या या साधारण मानवी भौतिक शरीराव्दारे साधनाजनित केलेल्या असाधारण क्षमता असल्याने त्या केवळ आमच्या या आयामांमध्येच कार्य करू शकतात व दुसऱ्या आयामात कश्यावरही नियंत्रण करू शकत नाही. असे असले तरी, त्या आधीच फार भरपूर प्रमाणात असतात. वेगवेगळ्या आयामांमध्ये आणि वेगवेगळ्या आयामातील शरीरांच्या अस्तित्वाच्या स्वरूपांच्या बाबतीत, तेथे लक्षणीय बदल झालेले असतील. आयामांच्या प्रत्येक स्तरावर हे शरीर ज्या वस्तु धारण करते, त्या बऱ्याच भरपूर प्रमाणात असतात व फार भीतीदायक दिसून येतात. काही लोकांकडे त्यांच्या संपूर्ण शरीरावर नेत्र असतात आणि त्यांच्या शरीरातील सर्व रोमछिद्रे नेत्र बनलेली असतात. या व्यक्तीच्या संपूर्ण आयाम क्षेत्रांत नेत्र असतील. ते बुद्ध विचारधारेचे गोंग असल्याने काही लोक आपल्या संपूर्ण शरीरावर बोधिसत्व किंवा बुद्धांच्या प्रतिमा धारण करतात. सर्व प्रकारचे गोंग भरपूर प्रमाणात विस्तारीत झालेले असेल. या व्यतिरिक्त तेथे अनेक जीवित प्रणाली किंवा स्वरूपे स्वतःस प्रदर्शित करित असतील.

यावेळेपर्यंत, एक आणखी परिस्थिती : “डोक्यावर तीन पुष्प एकत्र होणे” उत्पन्न होईल. ही एक अतिशय स्पष्ट व नयनरम्य अशी अवस्था असते. एक निम्न स्तर त्याने प्राप्त व्यक्ती देखील त्यास पाहू शकेल. व्यक्तीच्या डोक्यावर तीन पुष्प असतील. एक कमळपुष्प असेल; परंतु ते आमच्या या भौतिक आयामांतील कमळ पुष्प नसेल. इतर

दोन पुष्पे देखील दुसऱ्या आयामांतील असतील व अत्याधिक सुंदर असतील. हे तीन पुष्प व्यक्तीच्या डोक्यावर आळीपाळीने आवर्तन करतात. ते घड्याळाच्या दिशेने किंवा घड्याळाच्या उलट दिशेने आवर्तन करतात आणि प्रत्येक पुष्प देखील स्वतः आवर्तन करू शकतो. प्रत्येक पुष्पाला एका पुष्पाच्या व्यासाइतके जाड स्तंभ असते. हे तीन विशाल स्तंभ थेट आकाशाच्या उंचीपर्यंत पोहचतील; परंतु ते गोंग स्तंभ नसतात - ते केवळ असे स्वरूपे असतात व अत्यंत आश्चर्यजनक असतात. जर तुम्ही त्यांना बघू शकले तर तुम्ही स्तब्ध व्हाल. व्यक्तीची साधना जेव्हा या टप्प्यापर्यंत पोहचते, व्यक्तीचे शरीर शुभ्र व स्वच्छ झालेले असेल व त्याची त्वचा उजळ व कोमल झालेली असेल. या बिंदूवर, व्यक्ती त्रिलोक-फा (शी ज्येन फा) साधनेच्या उच्चतम स्वरूपास पोहचला असेल; तरीही हा देखील साधनेचा शेवट नसतो. व्यक्तीला अजूनही साधना अभ्यास चालू ठेवायची गरज असते व पुढे जाणे आवश्यक असते.

जस-जसा व्यक्ती पुढे साधना करित जातो, तस-तसा त्रिलोक-फा आणि पर-त्रिलोक-फा मधील अंतरिम स्तरावर प्रवेश करतो; ज्याला शुध्द श्वेत शरीराची अवस्था म्हणतात. (याला “ स्फटिक शुभ्र शरीर ” देखील म्हटले जाते.) जेव्हा भौतिक शरीराची साधना त्रिलोक-फा च्या सर्वोच्च स्वरूपास पोहचते; ते केवळ मानव भौतिक शरीर असते, जे सर्वोच्च स्वरूपात रूपांतरित झाले असते. जेव्हा संपूर्ण शरीर खरेच या स्वरूपास पोहचते, तेव्हा ते पूर्णतया उच्च ऊर्जा तत्वांचे बनलेले असेल. त्यास शुध्द-शुभ्र शरीर का म्हटले जाते? कारण हे शरीर आधीच परम शुध्दतेच्या सर्वोच्च दर्जास पोहचले आहे. जेव्हा ते त्यानेमुद्दारे बघितले जाते, तर संपूर्ण शरीर - अगदी एका पारदर्शी काचासारखे पारदर्शी असते व जेव्हा आपण त्याकडे पाहतो, तिथे काहीच नसते. ती हीच अवस्था प्रदर्शित करेल. सरळ शब्दात सांगायचे तर हे शरीर आधीच एक बुध्द शरीर बनले आहे. कारण उच्च ऊर्जा तत्वांनी निर्मित हे शरीर आपल्या भौतिक शरीराहून आधीच वेगळे असते. या टप्प्यावर, शरीरात असलेल्या सर्व असाधारण क्षमता आणि अलौकिक कौशल्ये एकाचवेळी सोडून दिले जातील. त्यांना एका खुप गहण आयामांमध्ये ठेवले जाईल, कारण त्या आता निरुपयोगी असतात व यापुढे कुठल्याही उपयोगाच्या नसतात. एके दिवशी भविष्यात, तुम्ही जेव्हा साधनेमध्ये यशस्वी व्हाल; तुम्ही मागे वळून साधनेमध्ये केलेल्या या यात्रेस पाहू शकता व यात्रेचे पुनरावलोकन करू शकता. यावेळी केवळ दोनच गोष्टी अस्तित्वास असतील : गोंग स्तंभ अजूनही अस्तित्वास असतो व साधना जनीत अमर शिशु बरेच मोठे झालेले असेल. तरीही, ते दोन्ही एका खोलवर

आयामांमध्ये अस्तित्वास असतात, ज्यांना एका साधारण स्तराच्या त्यानेमुद्दारे बघता येत नाही. तो जे सर्व बघू शकतो ते एवढेच की, या व्यक्तीचे शरीर पारदर्शक असते.

शुध्द-श्वेत शरीरावस्था ही केवळ एक अंतरिम अवस्था असल्याने पुढील साधनेसह, व्यक्ती खऱ्या अर्थाने पर-त्रिलोक-फा साधना आरंभ करेल; ज्याला बुध्द शरीराची साधना देखील म्हटले जाते. संपूर्ण शरीर गोंग निर्मित असेल. आतापर्यंत, व्यक्तीचे शिनशींग आधीच स्थिरावलेले असेल. व्यक्ती पुन्हा नव्याने सुरुवात करेल व पुन्हा सर्व असाधारण क्षमतांना विकसित करेल आणि त्यांना आता “असाधारण क्षमता” म्हणता येणार नाही. त्यांना “बुध्द फा च्या अलौकिक शक्ती” म्हटले जाते; कारण त्या सर्व आयामांमध्ये आपल्या प्रचंड शक्तीनिशी कार्यशील होऊ शकतात. जसे तुम्ही भविष्यात साधना अभ्यास करत राहाल; तुम्हाला उच्चस्तराच्या गोष्टीं, साधना कशी करावी आणि अस्तित्वात असलेल्या साधना अभ्यासाचे प्रकार स्वतःच अवगत होतील.

अतिउत्साहाची आसक्ती

मी एका विषयांबद्दल सांगेल, जो अति उत्साहाच्या आसक्तीविषयी आहे. अनेक लोकांनी बऱ्याच वर्षांपासून चिगोंग अभ्यास केला आहे. असेही लोक आहेत, ज्यांनी त्याचा अभ्यास कधीच केला नसतो; परंतु त्यांनी सत्याचा शोध व मानव जीवनाच्या अर्थावर चिंतन केले असते. एकदा काय असा व्यक्ती फालुन दाफा शिकतो; तो अचानक जीवनाचे अनेक प्रश्न एकदम समजून जातो, ज्यांना तो समजू ईच्छीत होता परंतु उत्तर शोधू शकला नव्हता. कदाचित त्यांचे मन उंचावल्याने, तो फारच उत्साहित होईल - हे निश्चित आहे. मला माहित आहे की, एक खरा अभ्यासी त्याचे मूल्य जाणतो व त्याची जतन करतो. तथापि, ही समस्या बहुधा उद्भवते : मानवी अति उत्साहामुळे, व्यक्ती फाजील उत्कटता विकसित करेल. ती व्यक्तीला त्याच्या क्रियाकलापांच्या स्वरूपांमध्ये, साधारण मानव समाजात दुसऱ्यांशी संवाद साधतांना किंवा साधारण मानवी समाजाच्या वातावरणात असामान्य व्यवहार करावयास लावते. मी म्हणेल की, हे अस्विकारणीय आहे.

आमच्या साधना पध्दतीमध्ये अधिकांश लोक एका सामान्य मानव समाजात साधना करतील. म्हणूनच, आपण स्वतःला सामान्य मानव समाजापासून दूर करायला नको आणि तुम्ही एका स्पष्ट मनाने साधना अभ्यास करायला पाहिजे. एकमेकांमध्ये

संबंध अजूनही सामान्य ठेवायला पाहिजेत. अर्थातच, तुमचे शिनशींग एका सुयोग्य मानसिकतेसह अत्यंत उच्च असते. तुम्ही तुमचे स्वतःचे शिनशींग सुधारता व स्तर उन्नत करता व वाईट कृत्य करण्याऐवजी फक्त चांगले कार्य करता - हे केवळ अश्या प्रकारे दिसून येते. काही लोक स्वतःस असे वागवितात, जणूकाही ते एकतर मानसिकदृष्ट्या असामान्य आहेत किंवा त्यांनी या जगाचा खूपच अनुभव घेतला आहे. ते अश्या गोष्टी बोलतात, जे दुसरे लोक समजू शकत नाही. इतर लोक म्हणतात, “फालुन दाफा शिकणारी व्यक्ती अशी कशी होऊन जाते? असे दिसून येते, त्याला काही मानसिक समस्या आहेत.” वास्तविकतः, तसे नसते. अति उत्साहित झाल्यामुळे तो फक्त सामान्य व्यवहार ज्ञानाअभावी असमंजस झाल्यासारखा दिसतो. याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : त्याचे असे वर्तन देखील चुकीचे आहे व तो दुसऱ्याच टोकास गेला आहे - जो एक मोहभाव देखील आहे. तुम्ही त्यास सोडायला हवे व साधारण लोकांमध्ये इतर लोकांप्रमाणेच जीवन जगत साधना करावयास हवी. साधारण लोकांमध्ये जीवन जगत असतांना, जर दुसरे तुम्हाला वेडे समजतात तर ते तुमच्याशी व्यवहार ठेवणार नाही व तुमच्यापासून लांबच राहतील. कुणीही तुम्हाला शिनशींग सुधारण्या करीता संधी देणार नाही; तसेच तुम्हाला एक सामान्य व्यक्ती म्हणून देखील वागविणार नाही - मी असे म्हणेल की, हे योग्य नाही ! म्हणूनच, प्रत्येकाने या समस्येवर लक्ष देणे सुनिश्चित करायला हवे आणि स्वतःला चांगल्या प्रकारे वागवायला हवे.

आमचा साधना अभ्यास इतर साधारण अभ्यासासारखा नाही; जो व्यक्तीला अविचारी, अचेतन किंवा भ्रमिष्ट बनवितो. आमच्या अभ्यासाची तुमच्याकरीता ही आवश्यकता असते की, तुम्ही पूर्ण जागृतीनिशी स्वतःची साधना करावी. कुणीतरी नेहमी म्हणतो, “ मास्टरजी, एकदा काय मी माझे डोळे बंद केले की माझे शरीर डोलायला लागते.” मी असे म्हणेल की, हे असे व्हायला नको. तुम्ही आधीच आपल्या मुख्य चेतनेस सोडून घायची एक सवय विकसित केली आहे. एकदा तुम्ही तुमचे डोळे बंद करता, तुम्ही तुमची मुख्य चेतना हरविता आणि तिला अदृश्य होऊ देता. तुम्ही आधीच ही सवय विकसित केली आहे. येथे बसून असतांना तुमचे शरीर का डोलत नाही? जर तुम्ही डोळे उघडे ठेवून अभ्यास करता किंवा डोळे किंचितसे मिटले असता तुमचे शरीर डोलेल का? मुळीच नाही. तुम्ही विचार करता की चिगोंग अश्याप्रकारेच अभ्यासले जायला पाहिजे व तुम्ही अशी सामान्य धारणा बनविली आहे. एकदा काय तुम्ही डोळे बंद केले तर तुम्ही कुठे आहे, हे तुम्हाला स्वतःला माहित न होता तुम्ही अदृश्य होऊन जाता. आम्ही असे म्हटले आहे की, तुमची

मुख्य चेतना जागृत असायलाच हवी; कारण की हा अभ्यास तुमच्या स्वः ची साधना करतो. तुम्ही एका जागृत मनासह प्रगती करायला हवी.

आमचा एक शांत ध्यानाचा अभ्यास देखील आहे. आम्ही शांत अभ्यास (ध्यानधारणा) कसे करतो? आमची प्रत्येकास ही आवश्यकता आहे की, तुम्ही कितीही जरी गहन ध्यान करता; तुम्हाला माहित असायला हवे की, तुम्ही येथे अभ्यास करीत आहे. तुम्हाला अचेतन अवस्थेमध्ये राहण्याचे, ज्यामध्ये तुम्हाला काहीच माहित नसते; अगदीच संपूर्णपणे निषिद्ध असते. तर मग तेथे कोणती विशिष्ट अवस्था असायला हवी? जेव्हा तुम्ही तेथे बसता, तुम्हाला फार आरामदायक व छान जाणविले पाहिजे, जणू काही तुम्ही एका अंड्याच्या कवचामध्ये बसले आहे; जेथे तुम्ही चिंगो अभ्यास करतांना स्वतःबद्दल जागृत असणार. परंतु तुम्हाला वाटेल की, तुमचे संपूर्ण शरीर हलवू शकत नाही. आमच्या साधना अभ्यासात हे घडायलाच हवे. आणखी एक अवस्था असेल, ज्यामध्ये जेव्हा व्यक्ती ध्यानास बसतो; व्यक्ती बघतो की त्याचे पाय गेलेले आहेत व तो सांगू शकत नाही की त्याचे पाय कुठे गेले आहे. शरीर देखील अदृश्य आहे व बाहू देखील गेलेले आहेत, हात देखील गेलेले आहेत - फक्त डोके शिल्लक आहे. जसा व्यक्ती पुढे अभ्यास करणे चालू ठेवतो; व्यक्ती बघतो की त्याचे डोके देखील गेलेले आहे व केवळ एक विचार शिल्लक आहे, एक छोटासा जागृतीचा विचार की व्यक्ती येथे स्वतः अभ्यास करीत आहे. आमच्याकरीता ही अवस्था प्राप्त करणे पुरेसे असेल. असे का असते? जेव्हा व्यक्ती या अवस्थेत अभ्यास करतो, त्याचे शरीर पूर्णपणे रूपांतरित झालेले असेल व ती एक अनुकूल अवस्था असते. म्हणून तुम्ही ही शांत अवस्था प्रयत्नपूर्वक प्राप्त करायला पाहिजे, अशी आमची आवश्यकता आहे. तथापि, तुम्ही झोपी जायला नको किंवा चेतना गमवायला नको; अन्यथा चांगल्या गोष्टी कुणीतरी दुसऱ्यांन्दारेच अभ्यासल्या जाऊ शकतात.

आपल्या सर्व अभ्यासींनी साधारण लोकांमध्ये कधीच खूप असामान्यरित्या वागू नये. जर तुम्ही समाजामध्ये एक वार्ड भूमिका बजावता, दुसरे म्हणू शकतात, “ फालुन दाफा शिकणारे सर्व लोक अशी का वागतात?” ते फालुन दाफाच्या प्रतिष्ठेस नुकसान पोहचविण्यासारखेच आहे, म्हणूनच या गोष्टींकडे विशेष लक्ष द्यायचे सुनिश्चित करा. याव्यतिरिक्त, इतर गोष्टींमध्ये आणि साधना अभ्यासा दरम्यानच्या काळात, व्यक्तीने अति उत्कटतेची आसक्ती वा अति उत्साहाची आसक्ती विकसित न करण्याबाबत निश्चित असावे.- दुष्ट जीवांदारे अश्या मानसिकतेचा सहजच लाभ घेतला जाऊ शकतो.

वाचेची साधना

पूर्वी धर्मांमध्ये वाचेची (बोलचालीची) साधना देखील शिकविली जायची. तथापि, धर्मांनी ज्या वाचेच्या (बोलचालीच्या) साधनेचा उल्लेख केला; ती प्रामुख्याने काही व्यावसायिक अभ्यासक - भिक्षु आणि ताओवादी यांच्याकरीता होती, जे बोलण्याकरीता आपले तोंड उघडत नसत. ते खूप व्यावसायिक अभ्यासी असल्याने, ते अधिकाधिक मानवी मोहभावांना सोडून देऊ इच्छित होते. ते असे मानत की, विचार करणे कर्म बनविणे असते. धर्मांनी कर्मांना 'सत्कर्म' आणि 'दुष्ट कर्म' असे वर्गीकृत केले आहे. ते चांगले कर्म असो किंवा दृष्ट कर्म असो, मग ते बुध्द विचारधारेच्या शून्यवाद दृष्टीकोनातून असो किंवा ताओ विचारधारेच्या रिक्ततेच्या शिकवणीतून असो; त्यांना उत्पन्न केले जाऊ नये. म्हणूनच ते म्हणायचे की, ते काहीच करणार नाहीत. कारण ते गोष्टींच्या कार्मिक संबंधांना, अर्थात त्या बाबी चांगल्या आहेत वा वाईट किंवा कुठले कार्मिक संबंध अस्तित्वास आहेत; ते पाहू शकत नाही. एक साधारण अभ्यासी, ज्याने असा उच्च स्तर गाठलेला नाही; तो या गोष्टींना पाहू शकत नाही. म्हणून तो काळजी करतो की, जरी पृष्ठभागावर काहीतरी चांगले वाटत असले तरीही एकदा काय ते केले तर ते वाईट असू शकेल. म्हणूनच, व्यक्ती वूवेई ची साधना करण्याचा आपला सर्वोत्तम प्रयत्न करतो व असे काहीही करणार नाही, जेणेकरून व्यक्ती कर्म उत्पत्ती टाळू शकेल. याचे कारण असे आहे की, एकदा काय कर्म उत्पन्न केले; व्यक्तीला त्यास नष्ट करावेच लागते व त्याकरीता दुःख भोगावेच लागते. उदाहरणार्थ, आमच्या अभ्यासीकरीता हे आधीच पूर्वनिर्धारित आहे की, ते कोणत्या टप्प्यावर ज्ञानप्राप्त बनतील. जर तुम्ही अनावश्यकरीत्या मध्येच काहीतरी मिसळता तर ते तुमच्या संपूर्ण साधना अभ्यासाला अडचण निर्माण करेल. व्यक्ती याप्रमाणे वूवेईचा अभ्यास करतो.

बुध्द विचारधारेमध्ये वाचेच्या साधनेचा अभ्यास करणे आवश्यक आहे. उदाहरणार्थ, व्यक्तीची बोलचाल व्यक्तीच्या विचारांवर अवलंबून असते. त्यानुसार व्यक्तीच्या विचारांमध्ये उद्देश वा मनोभाव असतात. जर एखाद्याची मानसिक चेतना वा मन स्वतः काही विचार करू इच्छिते, काहीतरी व्यक्त करू इच्छिते, काहीतरी करू इच्छिते किंवा व्यक्तीच्या संवेदनशील अंगास व हात-पायांना निर्देशित करू इच्छिते, तर ती साधारण लोकांमध्ये एक आसक्ती असू शकते. उदाहरणार्थ, एकमेकांमध्ये मतभेद असतात, जसे की "तुम्ही चांगले आहात, परंतु तो चांगला नाही." किंवा "तुमची साधना चांगली आहे, पण त्याची नाही." हे स्वतःच मतभेद असतात.

चला, अश्या सर्वसाधारण गोष्टींबाबत बोलू या, जसे, “मला हे करायचे आहे किंवा मी ते करू इच्छितो” किंवा “हे प्रकरण या प्रकारे किंवा त्या पध्दतीने आता करायला पाहिजे.” कदाचित ते कुणास तरी अनावधानाने दुखावेल. आंतर वैयक्तिक मतभेद अत्यंत गुंतागुंतीचे असल्याने व्यक्ती अनावधानाने कर्म एकत्रित करू शकेल. परिणामस्वरूप, व्यक्ती पूर्णपणे आपले तोंड बंद ठेवू इच्छितो व काहीच बोलु इच्छित नाही. पूर्वी, धर्मांनी वाचेच्या साधनेस अत्यंत गंभीरपणे घेतले होते. धर्मांमध्ये असे शिकविले गेले आहे.

आमचे बहुतांश फालुन दाफा अभ्यासी(अर्थात, व्यावसायिक अभ्यासी वगळता) साधारण लोकांमध्ये साधना अभ्यास करतात. त्यामुळे ते साधारण मानव समाजात एक सामान्य जीवन जगणे व समाजाशी संवाद टाळू शकत नाही. प्रत्येकाला एक व्यवसाय असतो व तो त्याने चांगल्या प्रकारे करायचा असतो. काही लोकांना कार्य करण्याकरीता बोलावेच लागते. तर मग, ही एक समस्या नव्हे का? ती एक समस्या नाही. ती एक समस्या का नाही? आम्ही ज्या बोलचालीच्या किंवा वाचेच्या साधनेचा उल्लेख करतो, ती दुसऱ्यांच्या बोलचालीच्या साधनेपेक्षा वेगळी आहे. साधना पध्दतींमधील अंतरामुळे आवश्यकता देखील भिन्न असतात. तुम्ही अभ्यासीच्या शिनशींगनुसार बोलायला पाहिजे व कधीच विवाद उत्पन्न करू नये वा काहीतरी अनुचित बोलू नये. एक अभ्यासी म्हणून, तुम्ही काही विशिष्ट गोष्टी बोलायला पाहिजे किंवा नाही हे निर्धारित करण्यासाठी तुम्ही स्वतःच ‘फा’ च्या मानकानुसार मोजमाप करायला पाहिजे. तुम्ही जे बोलता ती एक समस्या नसेल जर तुम्ही ‘फा’ नुसार अभ्यासीकरीता असलेल्या शिनशींग आदर्शांच्या अनुरूप बोलता. याव्यतिरिक्त, आम्ही ‘फा’ स्पष्ट करायलाच हवा व त्याला प्रचारित करायला हवे, त्यामुळे न बोलणे अशक्य असते. आम्ही जी वाचेची साधना शिकवितो, ते या गोष्टींचा उल्लेख करते : ज्यामध्ये व्यक्तीची प्रतिष्ठा आणि वैयक्तिक लाभ, ज्यांना साधारण लोकांमध्ये सोडून दिले जाऊ शकत नाही; समाविष्ट असते. या समाजातील ज्या गोष्टीं ज्यांचे अभ्यासीच्या वास्तविक कार्याशी काहीच देणे घेणे नसते, एकाच विचारधारेतील अभ्यासीमधल्या फाजील गप्पा, आसक्तीमुळे व्यक्तीचे दिखावा करणे, ऐकीव गोष्टी वा अफवा पसरविणे किंवा समाजातील काही ज्वलंत विषयावर चर्चा व टिप्पणी ज्याबद्दल व्यक्ती फार उत्साहित असतो.

मला वाटते की, त्या सर्वसाधारण लोकांच्या आसक्ती आहेत. मला असे वाटते की, या दृष्टीकोणातून आपण जे बोलतो; त्याकडे लक्ष ठेवायला हवे - हीच ती

वाचेची साधना होय, जिचा आम्ही उल्लेख करतो. पूर्वी, भिक्षुंनी या विषयास फार गंभीरपणे घेतले, कारण एकदा काय व्यक्ती विचार करण्यास सुरुवात करतो; व्यक्ती कर्म उत्पन्न करतो. म्हणूनच ते “काया (शरीर), वाचा आणि मन” यांची साधना करीत. ते ज्या काया-साधनेबद्दल बोलले; त्याचा अर्थ असा होतो की, व्यक्ती वाईट कर्म करणार नाही. वाचेच्या साधनेचा अर्थ असा होतो की, व्यक्ती बोलणार नाही. मनाच्या साधनेचा अर्थ असा होतो की, व्यक्ती विचार देखील करणार नाही. पूर्वी, मठातील व्यावसायिक साधनेमध्ये या गोष्टींकरिता कठोर आवश्यकता होत्या. तुम्हाला स्वतःला अभ्यासीच्या शिन्शींग आदर्शानुसार वर्तन ठेवायची आवश्यकता असते. आपण काय बोलायला हवे व काय बोलू नये, हे जर व्यक्ती समजु शकले तर ते चांगले असेल.

-
- १ बिगू - “अन्नत्याग”, अन्न व जल त्यागाकरीता एक प्राचीन संज्ञा.
 - २ चोंगचींग : दक्षिण-पश्चिम चीनमधील सर्वाधिक लोकसंख्येचे शहर.
 - ३ त्येन इझ्ज्वाना-ताओ विचारधारेतील उभे राहुन करण्याच्या व्यायामाचे एक स्वरूप.
 - ४ बाईहूइ : डोक्याच्या अग्रभागी असलेला एक्यूपंकवर बिंदू.
 - ५ शशन - व्यक्तीच्या मुख्य चेतनेकरीता वापरलेली एक ताओवादी संज्ञा.
 - ६ ल्यू दोना बिन - ताओ विचारधारेतील आठ देवतांपैकी एक.
 - ७ उर्जा मार्ग - शक्ती नाडी : चिनी चिकित्सेमध्ये ज्यांना “ची” च्या वाहिका म्हटले जाते. ज्यांच्या शक्ती प्रवाहासाठी एक जटील रचना असते.
 - ८ तीन यिन व तीन यांग - दोन्ही पाय व हातांतील तीन यिन व तीन यांग नाड्यांचे एकत्र नाव.
 - ९ चेनकुण- (chyen-kuhn)- “दिव्य आकाशीय लोक आणि पृथ्वी.”
 - १० हःच- (huh-chuh)-नदी मार्ग.
 - ११ जिनान : शाडोंग प्रांताची राजधानी.
 - १२ ग्वेयांग : ग्वेझू प्रांताची राजधानी.
 - १३ चिंगदाओ : शाडोंग प्रांतातील एक समुद्र तटीय नगर.
 - १४ माओयो (maowy)- शरीराच्या यिन व यांग बाजूमधील सीमारेषा.

व्याख्यान नववे

चिगोंग आणि शारीरिक व्यायाम

एका सामान्य पातळीवर लोक सहजपणे चिगोंगला शारीरिक व्यायामाशी थेट संबंधित असे समजतात. अर्थात, एका निम्न स्तरावर, चिगोंग आणि शारीरिक व्यायाम हे एक निरोगी शरीर प्राप्त करण्याच्या बाबतीत समानच आहेत. तरीही त्याच्या विशिष्ट व्यायामाच्या पध्दती आणि स्विकारलेली विशिष्ट साधने, शारीरिक व्यायामांपेक्षा वेगळी आहेत. शारीरिक व्यायामांन्दारे एक निरोगी शरीर प्राप्त करण्यासाठी व्यक्तीने व्यायामाचे प्रमाण वाढवायला हवे व शारीरिक प्रशिक्षणास तीव्र करणे आवश्यक असते. तथापि, चिगोंग अभ्यास याच्या अगदीच उलट असतो; कारण यामध्ये व्यक्तीला गतिक्रिया करण्याची आवश्यकता नसते. जरी तेथे काही गतिक्रिया असतात; त्या सौम्य, मंदगती आणि चक्राकार असतात. त्या अगदी गतिरहित आणि स्थिर असतात - स्वरूपाच्या दृष्टीने हे शारीरिक व्यायामांपासून फार वेगळे आहे. एका उच्च-स्तरीय दृष्टीकोनातून, चिगोंग हे केवळ रोगोपचार आणि आरोग्यापुरतेच मर्यादीत नाही; कारण ते काहीतरी उच्च स्तरावरचे आहे व सखोल विषय वस्तुंना अंतर्भूत करते. चिगोंग हे केवळ साधारण लोकांच्या स्तरावरची काही लहानशी गोष्ट नव्हे. ते असाधारण आहे व त्याचे अनेकानेक स्तरावर अनेकानेक मूर्त स्वरूप असतात. ते सामान्य लोकांच्या पलीकडील असे काहीतरी आहे.

व्यायामांच्या स्वरूपांच्या बाबतीत, त्या दोन्हीमध्ये प्रचंड अंतर आहे. स्पर्धेच्या या आधुनिक स्तराकरीता शरीर तयार करण्यासाठी आणि त्याचे निकष पूर्ण करण्यासाठी एक क्रीडापटू विशेषतः आजच्या क्रीडापटूला व्यायामाचे प्रमाण वाढविणे आवश्यक असते. म्हणूनच, व्यक्तीने नेहमी आपल्या शरीराला उत्तम अवस्थेमध्ये कायम ठेवणे आवश्यक आहे. हे लक्ष्य साध्य करण्यासाठी व्यक्तीने शरीरात रक्ताचे पुरेसे प्रसरण करण्याकरीता व व्यक्तीचे चयापचय वाढविण्याकरीता आणि शरीराला उन्नत स्थितीत ठेवण्यासाठी व्यायामाचे प्रमाण वाढविणे आवश्यक असते. चयापचय वाढविणे का आवश्यक आहे? कारण स्पर्धेकरीता क्रीडापटूचे शरीर नेहमीच सुधारीत आणि सर्वोत्तम स्थितीत ठेवणे आवश्यक असते. मानव शरीर असंख्य पेशींपासून बनलेले आहे. या सर्वांची पुढीलप्रमाणे प्रक्रिया असते : नव्याने विभाजित पेशींचे

जीवन अतिशय जोमदार असते आणि पेशी वाढीची स्थिती स्पष्ट करते. जेव्हा ते आपल्या चरम बिंदूपर्यंत विकसित होतात, ते यापुढे अधिक विकसित होऊ शकत नाही व केवळ आपल्या निम्नतम बिंदूपर्यंत क्षीण होतात. नंतर तिची जागा एका नवीन पेशीव्दारे घेतली जाईल. उदाहरणार्थ, त्याचे वर्णन करण्यासाठी आम्ही दिवसाच्या १२(बारा) तासांचा वापर करू. एक पेशी सकाळी ६ वा. विभाजित होते व वाढीची स्थिती दर्शविते. जेव्हा ती सकाळी ८, ९ किंवा १० वाजेपर्यंत पोहोचते, हे सर्व खूप चांगले कालावधी आहेत. दुपार होईपर्यंत, ती आणखी पुढे जाऊ शकत नाही आणि फक्त खाली येऊ शकते. या बिंदूवर, पेशीकडे अजूनही तिचे उर्वरित अर्धे आयुष्य असते, परंतु हा उर्वरित अर्धा भाग एका क्रीडापटूंच्या स्पर्धात्मक अवस्थेकरीता अनुपयुक्त असतो.

मग काय केले पाहिजे? व्यक्तीने प्रशिक्षण तीव्र करायला पाहिजे व रक्ताभिसरण वाढवायला पाहिजे आणि नंतर नवीन विभाजित पेशी जुन्या पेशींची जागा घेऊ शकतील. ते हा मार्ग अवलंबितात. असे म्हणायचे आहे, पेशींचा संपूर्ण प्रवास संपण्यापूर्वीच किंवा जेव्हा तिचे अर्धे आयुष्य संपलेले असेल; पेशीला बदलले जाईल. अश्याप्रकारे शरीर ताकद कायम राखेल आणि सुधार करेल. मात्र पेशी विभाजनाची संख्या मर्यादित असल्याने मानव पेशी अश्याप्रकारे अविरतपणे विभाजित होऊ शकत नाही. समजा, एका व्यक्तीच्या आयुष्यात एक पेशी शंभर वेळा विभाजित होऊ शकते. वास्तविकतः ती एक दशलक्षपेक्षा जास्त वेळा विभाजित होऊ शकते आणि समजा, एका सामान्य व्यक्तीकरीता एक पेशी फक्त शंभर वेळा विभाजित होते; तर तो शंभर वर्षे जगू शकेल. परंतु आता या पेशीने आपल्या आयुष्यापैकी केवळ अर्धे आयुष्य जगले आहे; म्हणून तो फक्त पन्नास वर्षे जगू शकतो. तरीही आम्ही क्रीडापटूंसोठी कोणतीही मोठी समस्या उद्भवतांना पाहिली नाही; कारण क्रीडापटूंना हल्ली तीस वर्षापूर्वीच निवृत्त व्हावे लागते. विशेषतः, आता स्पर्धेचा स्तर फार उच्च आहे आणि निवृत्त क्रीडापटूंची संख्या देखील प्रचंड आहे. एक क्रीडापटू अश्याप्रकारे एक सामान्य जीवन पुनः आरंभ करू शकतो व खुप प्रभावित झालेला दिसून येणार नाही. सैध्दांतिकदृष्ट्या, हे मूलतः अश्या पध्दतीचे असते. शारीरिक व्यायाम व्यक्तीला एक निरोगी शरीर राखण्यास सक्षम करू शकते; परंतु ते त्याचे आयुष्य कमी करू शकतात. रंगरूपावरून एक क्रीडापटू आपल्या किशोरवयात वीस वर्षांचा असल्यासारखा दिसतो, तर वीस वर्षांच्या दरम्यानचा व्यक्ती तीस वर्षांचा असल्यासारखा दिसतो. एक क्रीडापटू सामान्यतः लवकर वयस्कर

दिसतो. जर कुठे काही लाभ असेल तर विपरित दृष्टिकोनातून काही हानी देखील असेल. प्रत्यक्षात, ते हा मार्ग स्विकारतात.

चिगोंग अभ्यास हा शारीरिक व्यायामांच्या अगदीच उलट आहे. त्यामध्ये कठोर मेहनतीच्या (तीव्र) गतिक्रियाची आवश्यकता नसते. जर कुठे गतिक्रिया असेल तर ती सौम्य, मंदगती आणि चक्राकार असते. ती इतकी सौम्य आणि मंदगती असते की, ती अगदी निश्चल किंवा स्थिर असते. आपल्याला माहित आहे की, ध्यानावस्थेत शांत अवस्थेची आवश्यकता असते. प्रत्येक गोष्ट, जसे हृदयाचा ठोका आणि रक्ताभिसरण मंदावत जाईल. भारतामध्ये बरेच योगगुरु आहेत, जे अनेक दिवस पाण्यात बसून राहू शकतात किंवा कित्येक दिवस जमिनीत समाधी अवस्थेत राहतात. ते स्वतःला पूर्णपणे स्थिरचित्त ठेवू शकतात व आपली हृदयगती देखील नियंत्रित करू शकतात. समजा की एखाद्याची पेशी दिवसाला एकदा विभाजित होते. एक अभ्यासी आपल्या शरीराच्या पेशींना दर दोन दिवसांनी, आठवड्यातून एकदा, प्रत्येक अर्ध्या महिन्यात एकदा किंवा दीर्घकाळापर्यंत एकदाच विभाजित करू शकतो. तर त्याने स्वतःचे आयुष्य आधीच वाढविले आहे. हे केवळ त्या अभ्यासांचा उल्लेख करते, जे शरीराची साधना न करता नुसतेच मनाची साधना करतात. कारण ते सुध्दा यास साध्य करू शकतात व व्यक्तीचे आयुष्य वाढवू शकतात. कुणीतरी असा विचार करेल, “व्यक्तीचे जीवन किंवा जीवनकाळ पूर्वनिर्धारित नसतो का? शरीराची साधना केल्याशिवाय व्यक्ती कसा काय दीर्घकाळ जगू शकतो?” खरे आहे. जर अभ्यासीचा स्तर त्रिलोक-फा च्या पलीकडे पोहचला असेल तर त्याचे आयुष्य वाढवता येईल; परंतु पृष्ठभागावर तो खूप वृद्ध दिसेल.

शरीराची साधना करणारा एक खरा अभ्यास व्यक्तीच्या शरीराच्या पेशींमध्ये एकत्रित उच्च ऊर्जातत्व सतत साठवित जातो आणि त्या साधारण व्यक्तींच्या पेशींना क्रमशः थोपवून ठेवण्याकरीता व हळूहळू पेशींची जागा घेण्याकरीता उच्च ऊर्जा तत्वाचे घनत्व वाढवितो. त्यावेळेपर्यंत तेथे एक गुणात्मक बदल घडून येईल आणि ही व्यक्ती चिरतरुण राहिल. अर्थातच, साधनेची प्रक्रिया अतिशय मंदगती व हळुवार असते आणि व्यक्तीला बरेच काही त्यागावे लागते. व्यक्तीला स्वतःला शारीरिकरित्या व मानसिकरित्या त्रास सहन करणे काही सोपे नसते. दुसऱ्यांशी शिंनशींग मतभेदांमध्ये व्यक्ती शांत राहू शकतो काय? जेव्हा वैयक्तिक, निहित हितसंबंध पणाला लागलेले असतात, व्यक्ती अप्रभावित राहू शकतो काय? असे करणे फार अवघड असते; म्हणूनच ते असे नसते की, जोपर्यंत व्यक्ती हे लक्ष्य

साध्य करू इच्छितो, तोपर्यंत तो ते प्राप्त करू शकतो. केवळ जेव्हा साधनेमध्ये व्यक्तीचे शिनर्शींग व 'तः' उंचावले जाते, व्यक्ती हे लक्ष्य प्राप्त करू शकतो.

बहुतांश लोक चिगोंगला एक सामान्य शारीरिक व्यायाम म्हणून समजत आले आहेत. खरे तर, त्यामधील फरक अत्यंत मोठा आहे आणि ते सर्व मुळीच समान नाहीत. केवळ जेव्हा 'ची' एका निम्नतम स्तरावर अभ्यासली जाते, जी रोगोपचार व तंदुरुस्ती सुनिश्चित करण्यासाठी असते; ते एका शारीरिक व्यायामासारखेच निम्नस्तरीय उद्दिष्ट बनते. तथापि, एका उच्चस्तरावर त्या पूर्णपणे भिन्न गोष्टी आहेत. चिगोंगमध्ये शरीर शुध्दीचा देखील स्वतःचा एक उद्देश असतो आणि शिवाय अभ्यासींना सामान्य लोकांच्या नियमांऐवजी असाधारण नियमांचे पालन करणे आवश्यक असते; परंतु शारीरिक व्यायाम फक्त सामान्य लोकांपुरतेच असतात.

विचारक्रिया

विचारक्रियेच्या बाबतीत बोलायचे तर ते आमच्या मानवी मानसिक उद्देशांचा वा क्रियाकलापांचा, विचारांचा उल्लेख करते. साधक समुदायात, मेंदूमध्ये मनाच्या क्रियाकलापांना कसे बघितले जाते? मानवी विचारक्रियेच्या विविध स्वरूपांना (मानसिक उद्देशांना) कसे बघितले जाते? ते कसे अभिव्यक्त होतात? आधुनिक औषधीशास्त्र अजूनही त्यांच्या मानवी मेंदूच्या अभ्यासात अनेक प्रश्नांना सोडवू शकत नाही; कारण ते आपल्या शरीराच्या पृष्ठभागाचा अभ्यास करण्याइतपत सोपे नाही. एका अत्यंत सखोल स्तरावर, अनेकानेक आयामांना अनेकानेक स्वरूपे असतात; परंतु ते चिगोंग गुरूंनी जे म्हटले त्यापेक्षाही काही वेगळे आहे. काही चिगोंग गुरूंना काय चालले आहे, हे स्वतःला माहित नसते व ते त्यास स्पष्टपणे समजावून सांगू शकत देखील नाहीत. ते असे विचार करतात की, एकदा काय ते आपल्या मनाचा वापर करतात आणि एक विचार उत्पन्न करतात; ते काहीतरी करण्यास सक्षम असतील. ते असा दावा करतात की, त्या गोष्टी त्यांच्या विचारांद्वारे किंवा त्यांच्या मानसिक उद्देशांद्वारे केल्या गेलेल्या आहेत. वस्तुतः, त्या गोष्टी त्यांचे विचार क्रियेद्वारे मुळीच केल्या गेलेल्या नसतात.

सर्वप्रथम, आपण व्यक्तीच्या विचारक्रियेच्या उत्पत्तीबाबत चर्चा करू. प्राचीन चीनमध्ये, "हृदयाद्वारे विचार करणे" असा एक वाक्प्रचार होता. त्यास हृदयाद्वारे विचार करणे असे का म्हटले गेले? प्राचीन चीनी विज्ञान अत्यंत प्रगत असल्याने त्यांचे संशोधन थेट मानवी शरीर, जीवन आणि विश्व या गोष्टींवर लक्षित होते.

काही लोकांना असे वाटते की, ते त्यांचे हृदय असते जे विचार करते; तर इतरांना असे वाटते की, तो त्यांचा मेंदू असतो जो विचार करतो. अशी स्थिती का आहे? जेव्हा काही लोक हृदयाव्दारे विचार करण्यावर बोलतात, ते काहीसे तर्कसंगत वाटते. कारण आम्ही शोधले आहे की, एका साधारण व्यक्तीची आद्यचेतना अत्यंत सुक्ष्म असते व मानवी मेंदूपासूनचे वास्तविक संदेश हे स्वतःच मानवी मेंदूचे कार्य नसते - ते मेंदूव्दारे उत्पन्न केले जात नाहीत तर व्यक्तीच्या आद्यचेतनेव्दारे उत्पन्न केले जातात. व्यक्तीची आद्यचेतना केवळ निवाण महालमध्येच निवास करित नाही. ताओ शिकवणीतील निवाण महाल म्हणजे पिनियल ग्रंथी होय, ज्यास आमचे आधुनिक औषधीशास्त्र समजायला लागले आहे. जर एखाद्या व्यक्तीची आद्यचेतना निवाण महालमध्ये असेल तर व्यक्तीला खरेच वाटेल की, मेंदू कशाबाबत तरी विचार करित आहे किंवा संदेश पुढे पाठवीत आहे. जर ती व्यक्तीच्या हृदयामध्ये असेल तर व्यक्तीला खरेच वाटेल की, हृदय कशाबाबत तरी विचार करित आहे.

मानव शरीर एक लहान विश्व असते. अभ्यासीच्या शरीरात असलेली अनेक सचेतन स्वरूपे स्थानबदल करू शकतात. जेव्हा मूळ चेतना आपले स्थान बदलते, जर ती व्यक्तीच्या उदरात जाते, व्यक्तीला असे वाटेल की उदर खरेच कशाबाबत तरी विचार करित आहे. जर मूळ चेतना व्यक्तीच्या पोटीमध्ये किंवा टाचेकडे जाते तर व्यक्तीस खरेच असे वाटेल की पोटी किंवा टाच काहीतरी विचार करित आहे; असे होण्याची हमी आहे, जरी ते काहीसे अकल्पनीय वाटू शकते. जेव्हा तुमचा साधना स्तर अत्यंत उच्च नसेल, तुम्ही बघाल की या गोष्टी अस्तित्वास असतात. जर मानवी शरीरात मूळ चेतना व स्वभाव, चारित्र्य आणि व्यक्तिमत्त्व यासारख्या गोष्टी नसतील तर तो मांसाचा केवळ एक तुकडा असेल व व्यक्तीत्वासह एक पूर्ण व्यक्ती नसेल. तर मानवी मेंदूची काय कार्ये आहेत? जसे मी यास बघतो; आमच्या भौतिक आयामाच्या स्वरूपात मानवी मेंदू केवळ एक प्रक्रिया कारखाना असतो. वास्तविक संदेश आद्यतन चेतनेव्दारे पाठविले जातात, जे प्रक्षेपित केले जाते. तथापि, ती भाषा नसते तर विश्वातील संदेश असतात, जे एक निश्चित अर्थ प्रतिनिधीत करतात. असे आदेश प्राप्त झाल्यानंतर, आमचा मेंदू यास आमच्या वर्तमान भाषेमध्ये किंवा अभिव्यक्तीच्या अश्या इतर स्वरूपांमध्ये प्रक्रिया करेल व आम्ही त्यास हातवारे, दृष्टीस्पर्श व सर्व हालचालींव्दारे अभिव्यक्त करतो. मेंदूकडे फक्त हाच प्रभाव असतो. वास्तविक आज्ञा आणि विचार व्यक्तीच्या मूळ चेतनेतून येतात. लोक सहसा विश्वास करतात की, मेंदू थेट आणि स्वतंत्र कार्य करतो. खरेतर,

आद्यतन चेतना कधी हृदयात असते; म्हणुन काही लोकांना खरेच त्यांचे हृदय विचार क्रिया करतांना जाणवू शकते.

सध्या जे लोक मानव शरीरावर संशोधन करतात; ते असे मानतात की, मानवी मेंदू जे प्रक्षेपित करतो, ते एखाद्या विद्युतीय लहरीसारखे असते. आम्ही प्रारंभीच त्याबद्दल सांगणार नाही की वास्तवतः नेमके काय प्रक्षेपित केले जाते; परंतु त्यांनी स्वीकारले आहे की, ते भौतिक अस्तित्वाचा एक प्रकार आहे. अश्याप्रकारे, ते अंधश्रद्धात्मक असे नाही. हे पदार्थ (वस्तुरूप) कोणते प्रभाव करतात? काही चिगोंग गुरु म्हणतात, “मी माझ्या विचारक्रियेचा वापर करून वस्तुंचे स्थानांतरण करू शकतो, तुमचे त्यांमु उघडू शकतो व तुमचे रोगोपचार करू शकतो, इत्यादी.” वास्तविकतः, काही चिगोंग गुरूंच्या बाबतीत, त्यांना हे माहित देखील नसते – ते याबाबत स्पष्ट देखील नसतात – त्यांच्याकडे कोणत्या असाधारण क्षमता आहेत. त्यांना केवळ हे माहित असते की, त्यांना जे काही करण्याची ईच्छा आहे ते तसे करू शकतात; जोपर्यंत ते त्याबद्दल विचार करतात. खरेतर, ते त्यांचे विचार असतात; जे कार्यरत असतात : असाधारण क्षमता मेंदूच्या विचारांद्वारे निर्देशित केल्या जातात व त्या विचारांच्या आज्ञेनुसार विशिष्ट कार्य करतात; परंतु विचार क्रिया स्वतःच काहीही करू शकत नाही. जेव्हा एखादा अभ्यासी काहीतरी विशिष्ट गोष्ट करतो, तेव्हा त्या त्यांच्या किंवा तिच्या असाधारण क्षमता असतात; ज्या कार्य करतात.

असाधारण क्षमता ह्या मानवी शरीराच्या अव्यक्त क्षमता आहेत. आपल्या मानवी समाजाच्या विकासासह, मानवी मेंदू अधिकच गुंतागुंतीचे झाले आहेत; ते वास्तवाला अधिक महत्त्व देते व तथाकथित आधुनिक साधनांवर अधिक विसंबून राहते. परिणामी, मानवी जन्मजात क्षमता उत्तरोत्तर लोप होत आहेत. ताओ विचारधारा व्यक्तीला मूळ, सत्य स्वरूपास परत येणे शिकविते. साधना अभ्यास प्रक्रियेदरम्यान, तुम्ही सत्य शोधायला हवे आणि अखेरीस आपल्या मूळ, खरे स्वः आणि आपल्या जन्मजात स्वभावास परत यायला हवे. तरच आपण आपल्या या जन्मजात क्षमता व्यक्त करू शकतो. आज आम्ही त्यांना “असाधारण क्षमता” म्हणतो, जेव्हा की त्या सर्व वास्तवतः मानवी जन्मजात क्षमता असतात. मानवी समाज प्रगती करित असल्यासारखे भासते; परंतु खरेतर तो अधोगतीस जात आहे व विश्वाच्या गुणधर्मापासून आणखीनच दूर जात आहे. दुसऱ्या दिवशी मी म्हटले होते की, *झांग गुओलाओ* एका गाढवावर उलटे बसायचे; परंतु लोकांना याचा अर्थ समजलेला नसेल. त्यांनी शोधले होते की, पुढे जाणे म्हणजे मागे जाणे असते आणि

मानव जाती विश्वाच्या गुणधर्मापासून आणखीनच दूर जात आहे. विश्वाच्या उत्क्रांतीच्या काळात आणि विशेषतः विद्यमान क्रयवस्तू (उपभोग) अर्थव्यवस्थेच्या मोठ्या प्रवाहात सामील झाल्यानंतर, अनेक लोक नैतिकरित्या खूपच भ्रष्ट झाले आहेत आणि ते विश्वाचे गुणधर्म : ज्यन-शान-रेन पासून आणखीनच दूर जात आहेत. जे लोक सर्वसाधारण लोकांच्या प्रवाहाबरोबर वाहत आहेत, त्यांना मानवतेच्या नैतिक भ्रष्टाचाराची व्याप्ती कळू शकत नाही - त्यामुळे काही लोकांना या गोष्टी चांगल्याच आहेत, असे वाटते. फक्त साधनेद्वारे उन्नत शिंशिंगीप्राप्त लोकांनाच मागे वळून पाहता त्यांना जाणवेल की, मानव नैतिक मूल्यांचा एवढ्या भयानक प्रमाणात न्हास झालेला आहे.

काही चिंगोंग गुरू म्हणतात, “मी तुमच्या असाधारण क्षमता विकसित करू शकतो.” ते कोणत्या असाधारण क्षमता विकसित करू शकतात? ऊर्जेशिवाय, व्यक्तीच्या असाधारण क्षमता कार्य करणार नाही. तुम्ही त्याला त्याशिवाय कसे विकसित करू शकता? जेव्हा व्यक्तीच्या असाधारण क्षमता त्याच्या स्वतःच्या ऊर्जेद्वारे निर्मित झालेल्या नसतात आणि क्रियाशील केलेल्या नसतात, तर आपण त्यांना कसे विकसित करू शकता? हे अगदीच अशक्य आहे. त्यांनी असाधारण क्षमता विकसित करण्याबद्दल जे काही सांगितले आहे, ते काहीच नव्हे तर तुमच्या आधीच निर्मित झालेल्या असाधारण क्षमतांना तुमच्या मेंदूशी जोडणे मात्र असते व ते तुमच्या मेंदूच्या विचारानुसार कार्य करेल. असाधारण क्षमता विकसित करण्याच्या बाबतीत त्यांना हेच काय ते म्हणायचे असते. वास्तविकतः, त्यांनी तुमच्या कोणत्याही असाधारण क्षमता विकसित केल्या नाहीत, तर हे केवळ छोटेसे कार्य केले आहे.

एका अभ्यासीकरीता, व्यक्तीची विचार क्रिया कार्य करण्याकरीता असाधारण क्षमतांना निर्देशित करतात. एका साधारण व्यक्तीकरीता, व्यक्तीचे विचार हात पायांना व संवेदनशील अंगांना, अगदी फॅक्टरीतील उत्पादन कार्यालयाप्रमाणेच कार्य करण्यास निर्देशित करतात : संचालकांचे कार्यालय प्रत्येक विभागास विशिष्ट कार्य करण्याकरीता विशिष्ट कार्यालयांना आदेश देतात. हे लष्करी मुख्यालयाप्रमाणे देखील असते : कमांडरचे कार्यालय आदेश देते आणि संपूर्ण सैन्याला मिशनकरीता निर्देशित करते व आज्ञा देते. जेव्हा मी शहराबाहेर व्याख्यान देण्यासाठी गेलो होतो, मी स्थानिक चिंगोंग संस्थांच्या प्रशासकांशी बरेचदा चर्चा केली. ते सर्व खूपच आश्चर्यचकित झाले, “आम्ही मानवी मनास किती सुप्त ऊर्जा व चेतनता असते याचा अभ्यास करित आहोत.” प्रत्यक्षात, तसे नाही - ते अगदी सुरुवातीपासूनच

एका वेगळ्या मार्गावर होते. मी म्हटले आहे की, मानव शरीर विज्ञानाचा अभ्यास करण्यासाठी मानवी विचारांमध्ये क्रांती घडावयास हवी. त्या असाधारण गोष्टी समजून घेण्यासाठी, व्यक्ती साधारण लोकांच्या निष्कर्षवादी पध्दती व गोष्टी समजून घेण्याच्या पध्दतीचा उपयोग करू शकत नाही.

विचार क्रियेबद्दल बोलतांना त्याचे अनेक स्वरूपे असतात. उदाहरणार्थ, काही लोक अचेतनता, अर्धचेतनता, प्रेरणा, स्वप्ने इत्यादी बद्दल बोलतात. स्वप्नांबद्दल बोलतांना कोणताही चिगोंग गुरु त्यास स्पष्ट करून सांगण्यास इच्छुक नसतो. कारण जन्माच्या वेळी तुम्ही विश्वाच्या अनेकानेक आयामांमध्ये एकाचवेळी जन्म घेतला होता; तुमचे हे इतर स्वः तुमच्यासोबत एक पूर्ण, एकात्मिक अस्तित्व बनवितात आणि मानसिकरित्या जुळले असल्याने एकमेकांशी संबंधित असतात. याव्यतिरिक्त, तुमच्या शरीरात तुमच्याकडे तुमची स्वतःची मुख्य चेतना, सह चेतना व इतर विविध जीवांची प्रतिबिंबे असतात. प्रत्येक पेशी आणि सर्व आंतरिक अंगे तुमच्या इतर आयामांमधील अस्तित्वास असणाऱ्या प्रतिबिंबाचे स्वरूप दर्शवित असतात. अश्याप्रकारे हे अत्यंत किचकट असते. ज्यावेळी तुम्ही स्वप्न बघत असता, एका क्षणाला असे घडते तर दुसऱ्या क्षणाला तसे. तर ते कुठून येत असतात? वैद्यक शास्त्रात असे म्हटले आहे की, ते व्यक्तीच्या मेंदुचे बाह्य आवरण (सेरेब्रल कॉर्टेक्स) बदल अनुभव करते; त्यामुळे हे असे घडून येते. ही या भौतिक स्वरूपामध्ये प्रकट केलेली एक प्रतिक्रिया होय. खरेतर, हे असे दुसऱ्या आयामातील संदेश प्राप्त केल्यामुळे घडते. म्हणूनच, तुम्ही जेव्हा स्वप्न बघता; तुम्ही गोंधळून जाता. ह्याचा तुमच्याशी काहीही संबंध नसतो आणि तुम्हाला त्याच्याकडे लक्ष देण्याची आवश्यकता नाही. एक स्वप्न असते, ज्याचा तुमच्याशी थेट संबंध असतो. मात्र, आम्ही अश्या स्वप्नास 'स्वप्न' म्हणू नये. तुमची मुख्य चेतना स्वप्नात तुमच्या प्रियजणास बघते किंवा वस्तुंना बघते किंवा काहीतरी अनुभव करते. तर, या प्रकरणात ती तुमची मुख्य चेतना असते; ज्याने दुसऱ्या आयामात वास्तवतः काहीतरी बघितले आहे किंवा केले आहे, कारण तुमची चेतना स्पष्ट व खरी होती. या गोष्टी खरेच अस्तित्वास असतात. फक्त असे असते की, त्या दुसऱ्या भौतिक आयामामध्ये घडतात आणि त्या दुसऱ्या काळ-अवकाशात केल्या जातात. तुम्ही त्याला एक स्वप्न म्हणू शकता काय? ते स्वप्न नव्हे; परंतु येथे तुमचे भौतिक शरीर खरेच निद्रिस्त आहे. म्हणूनच तुम्ही त्याला केवळ एक स्वप्न म्हणू शकता. केवळ अशा स्वप्नांचा आपल्याशी थेट काहीतरी संबंध असतो.

मानवी प्रेरणा, अवचेतन मन, अर्धचेतन मन (अस्पष्ट मन) इत्यादी बाबत बोलायचे तर मी असे म्हणेल की, या संज्ञा शास्त्रज्ञांद्वारे प्रचलित केलेल्या नाहीत. त्या लेखकांद्वारे निर्मित संज्ञा आहेत आणि त्या साधारण लोकांच्या चाली-रुढींवर आधारित आहेत - त्या अवैज्ञानिक आहेत. 'अर्धचेतनता' म्हणजे काय असते? हे स्पष्टपणे समजाविणे कठीण आहे आणि ते बरेच अनेकार्थी आहे, कारण मानवास प्राप्त सर्व प्रकारचे संदेश फार गुंतागुंतीचे असतात व ते अस्पष्ट स्मृतीसारखे असतात. अवचेतनतेच्या बाबतीत आम्ही त्यास स्पष्टपणे समजावून सांगू शकतो. अवचेतन मनाच्या परिभाषेनुसार, हे सामान्यतः एखाद्या व्यक्तीच्या अजाणतेपणाने काहीतरी करण्याचा उल्लेख करते. लोक असे म्हणतात की, या व्यक्तीने ही गोष्ट अचेतनपणे केली आहे आणि चेतनपणे नाही. हे अवचेतन मन अगदी सहचेतनेसमानच आहे, ज्याचा आम्ही उल्लेख केला आहे. जेव्हा व्यक्तीची मुख्य चेतना शिथिल होते व मेंदूस नियंत्रित करित नाही; व्यक्तीकडे स्पष्ट चेतना नसते, जणू काही तो झोपी गेला आहे. एकतर स्वप्नात किंवा बेशुध्द अवस्थेत, व्यक्ती सहजच सहचेतनेद्वारे नियंत्रित केला जाईल. त्यावेळी, सहचेतना काही गोष्टी करण्यास सक्षम असते; म्हणजेच तुम्ही एका स्पष्ट मनाशिवाय वस्तुंना करित असणार. तरीही बरेचदा या गोष्टी चांगल्या प्रकारे केल्या गेल्या असतात; कारण सहचेतना दुसऱ्या आयामांतील पदार्थांचे स्वभाव पाहू शकते व आमच्या साधारण मानव समाजाद्वारे दिग्भ्रमीत होणार नाही. त्यामुळेच व्यक्ती जागा झाल्यानंतर मागे वळून पाहिल, त्याने काय केले आहे : "मी हे इतके वाईट कसे काय करू शकतो? मी जर हे एका जागृतीपूर्ण मनासह केले असते तर ते इतके वाईट झाले नसते." तुम्ही आता असे म्हणू शकता की ते चांगले नाही; परंतु जेव्हा तुम्ही दहा दिवसानंतर किंवा अर्ध्या महिन्यानंतर मागे वळून पाहता, तर तुम्ही असे म्हणाल, "व्वा ! ते इतके चांगले केले गेले ! मग मी ते कसे केले होते?" या गोष्टी बहुधा घडतात. सहचेतना त्यावेळी होणाऱ्या प्रभावाची पर्वा करत नाही. मात्र, तरीही भविष्यात त्याचा चांगला प्रभाव राहिल. काही अश्याही गोष्टी आहेत, ज्यांचे भविष्यात कुठलेही परिणाम नसतील; त्याचा केवळ त्याक्षणी काही प्रभाव पडेल. हे असे दर्शविते की, जेव्हा सहचेतना या गोष्टी करते, तेव्हा ते खूप चांगले काम करू शकते.

यामध्ये आणखी एक स्वरूप आहे : अर्थात, तुमच्यापैकी ज्यांचे जन्मजात गुण खूप चांगले आहेत, त्यांना काही कार्य करण्यासाठी उच्च जीवांद्वारे सहजपणे नियंत्रित केले जाऊ शकते. अर्थातच, हा एक दुसरा विषय आहे आणि त्यास येथे

चर्चिले जाणार नाही. मी येथे मुख्यतः मनुष्याच्या स्वतःमधून आलेल्या चेतनेच्या प्रकारांबद्दल चर्चा करित होतो.

“प्रेरणा” ही देखील लेखकांद्वारे निर्मित एक संज्ञा आहे. सामान्यतः, असे मानले जाते की प्रेरणा एखाद्याच्या आजीवन ज्ञानाचा एक संग्रह म्हणून, एका चमकणाऱ्या ठिणगीप्रमाणे एका क्षणात बाहेर पडते. मी असे म्हणेल की, *भौतिकवादाच्या* ^१ दृष्टिकोनातून व्यक्ती जीवनात जेवढे अधिक ज्ञान एकत्र करतो; तेवढेच त्याचे मन अधिक लवचिकतेने ज्ञानाचा उपयोग करतो. ज्यावेळी व्यक्ती त्यास वापरतो, ते सतत बाहेर यायला हवे आणि तेथे प्रेरणेचा विषयही रहायला नको. त्या सर्व तथाकथित प्रेरणा किंवा प्रेरणेचे येणे या अवस्थेत घडत नसते. बहुधा जेव्हा व्यक्ती मेंदूचा वापर करतो; तेव्हा तो त्याचा तोपर्यंत वापर करतो, जोपर्यंत त्याला त्याचे ज्ञान पार संपून गेले आहे व जणू तो आपल्या बुद्धी चातुर्याच्या शेवटास पोहचला आहे, असे वाटत नाही. तो कागदावर लेखन सुरू ठेवण्यास, संगीताचा एक भाग तयार करण्याकरिता कल्पना करण्यास किंवा वैज्ञानिक संशोधन प्रकल्प पूर्ण करण्यास असमर्थ असेल. या टप्प्यावर, व्यक्ती सहसा थकल्यासारखा होतो; त्याचा मेंदू खर्च झालेला असतो व सिगारेटची थोटके जमिनीवर अस्त-व्यस्त पडली असतात. तो अडखळून जातो, त्याचे डोके दुखायला लागते व तरीही कोणतीही कल्पना सुचत नाही. सरतेशेवटी, प्रेरणा कोणत्या परिस्थितीमध्ये येते? जर तो थकला असेल तर तो विचार करेल, “त्यास विसर, मी एक अवकाश घेतो.” कारण जेवढी अधिक त्याची मुख्य चेतना त्याच्या मेंदूस नियंत्रित करते, तेवढेच इतर जीव आतमध्ये कमी प्रमाणात प्रवेश करू शकतात; त्याचे हे अवकाश घेणे आणि त्याच्या मनाच्या विश्रांतीमुळे, अचानक तो अजाणतेपणे त्याच्या मेंदूपासून काहीतरी आठवायला लागतो. बहुतेक प्रेरणा याप्रकारे येतात.

प्रेरणा यावेळी का येते? कारण जेव्हा व्यक्तीचा मेंदू मुख्य चेतनेद्वारे नियंत्रित केला जातो; जेवढे अधिक तो मेंदूस वापरतो, तेवढे मुख्य चेतनेकडे अधिक नियंत्रण असते आणि तेवढ्याच सहचेतना कमी प्रवेश करू शकतात. जेव्हा व्यक्ती विचार करित आहे; त्याचे डोके दुखत आहे व त्यास कष्ट होते, त्याची सहचेतना सुद्धा कष्ट भोगते व त्यास अतिशय वेदनादायक डोकेदुखी होते. या शरीराचा एक भाग असल्याने आणि एकाच मातेच्या गर्भातून एकाच वेळी जन्म घेतल्याने, ती देखील त्याच्या या शरीराचा काही भाग नियंत्रित करते. जेव्हा व्यक्तीची मुख्य चेतना विश्रांती घेते; सहचेतनेला जे माहित असते, ते ती मेंदूमध्ये प्रक्षेपित करेल. कारण ती दुसऱ्या

आयामांमध्ये पदार्थांच्या प्रकृतीला पाहू शकते; त्याप्रमाणे कार्य केले जाईल, लिखाण केले जाईल किंवा संगीताची रचना केली जाईल.

काही लोक म्हणतील, “त्या बाबतीत, आम्ही सहचेतनेचा वापर करायला हवा.” हे असे आहे, जसे कुणीतरी नुकतेच एका चिद्वीत विचारले, “आम्ही सहचेतनेशी कसा संपर्क साधावा?” तुम्ही त्याच्या संपर्कात राहू शकत नाही, कारण तुमची साधना नुकतीच सुरु झाली आहे आणि तुमच्याकडे काहीही क्षमता नाहीत. तुम्ही कोणताही संपर्क न करणे चांगले आहे, कारण की तुमचा उद्देश एक आसक्ती होऊन जाईल. काही लोक असा विचार करू शकतात, “आम्ही आमच्यासाठी अधिक संपत्ती निर्माण करण्यासाठी आणि मानवी समाजाच्या विकासाला चालना देण्यासाठी सहचेतनेचा वापर करू शकतो का?” नाही! का नाही? कारण तुमच्या सहचेतनेला जे माहित आहे, ते अजूनही अत्यंत मर्यादित असते. आयामांची गुंतागुंत व अनेकानेक स्तरांसह, विश्वाची संरचना अगदीच किचकट असते. सहचेतना केवळ तिच्या आयामांत काय आहे, हेच माहित करू शकते व तिच्या आयामापलीकडे काहीही माहित करू शकत नाही. याव्यतिरिक्त, तेथे बरेच भिन्न उभे स्तर व आयाम असतात. एका अत्यंत उंच स्तरावर मानव जातीचा विकास केवळ उच्चतर जीवनांन्दारेच नियंत्रित केला जाऊ शकतो व ते विकासाच्या सिध्दांतानुसारच प्रगती करते.

आपला सामान्य मानव समाज इतिहासाच्या विकासाच्या सिध्दांतानुसार प्रगती करतो. आपण त्यास एका विशिष्ट प्रकारे विकसित करण्याचे आणि त्याद्वारे विशिष्ट ध्येय साध्य करण्याची इच्छा करू शकता; परंतु ते उच्चतर जीवन याप्रकारे विचार करित नाहीत. प्राचीन काळातील लोक आजचे विमान, रेल्वे आणि बाईकचा विचार करित नसतील का? मी असे म्हणेल की, ते विचार करित नव्हते; असे शक्य नाही. कारण इतिहासाचा त्या टप्प्यापर्यंत विकास झाला नसल्याने, ते त्यास शोधू शकले नाहीत. वरवर पाहता किंवा परंपरागत सिध्दांत आणि वर्तमान मानवी ज्ञानाच्या दृष्टीकोनातून, त्यावेळी मानवी विज्ञान अद्याप या पातळीपर्यंत पोहोचले नव्हते आणि त्यामुळे ते त्यांचा शोध लावू शकले नाहीत. खरे तर, मानवी विज्ञान कसे विकसित व्हावे; हे देखील इतिहासाच्या व्यवस्थेनुसारच योजनाबध्द केले जाते. तुम्हाला जर मानवी दृष्टीने एखादा विशिष्ट उद्देश साध्य करायचा असेल तर ते करता येणे शक्य नसते. अर्थात, असे लोक आहेत, ज्यांच्या सहचेतना सहजपणे भूमिका बजावू शकतात. एका लेखकाने असा दावा केला, “मी माझ्या पुस्तकाकरीता दिवसाला

लाखो शब्द मुळीच न थकता लिहू शकतो. मला जर वाटले तर मी ते अतिशय जलद लिहू शकतो व तरी सुध्दा दुसरे त्यास वाचल्यानंतर खरेच चांगले बघतील.” हे असे का असते? हा त्याच्या मुख्य चेतना आणि सहचेतनेच्या संयुक्त प्रयत्नांचा परिणाम असतो; कारण त्याची सहचेतना देखील अर्थे कार्य सांभाळू शकते. परंतु प्रत्येक वेळी असे नसते. बहुतेक सहचेतना मुळीच सहभागी होत नाही. तुम्हाला जर तिने काही करावे असे वाटत असेल तर ते चांगले नाही; कारण तुम्हाला तुमच्या मनाच्या उलट परिणाम प्राप्त होवू शकतात.

एक स्पष्ट आणि स्वच्छ मन

अभ्यास करतांना बरेच लोक शांत मन प्राप्त करू शकत नाही आणि ते चिगोंग गुरूंकडे विचारायला सर्वत्र जातात. “गुरुजी, मी कितीही सराव केला तरी मी शांत का होऊ शकत नाही. एकदा मी स्थिर झालो की, मी विचित्र विचार आणि कल्पनांसह सर्व गोष्टींचा विचार करतो.” हे सर्वकाही पृष्ठभागावर आणत नद्या आणि समुद्र उलथून टाकण्यासारखे आहे आणि कोणत्याही व्यक्तीला शांतता मिळू शकत नाही. तुम्ही शांत का होऊ शकत नाही? काही लोक हे समजू शकत नाही आणि विचार करतात की याकरीता काही गुप्त विधी असेल. ते सुप्रसिध्द गुरूंचा शोध घेतील, “कृपया मला याचे काही गुप्त रहस्य सांगा, जेणेकरून मला एक शांत मन प्राप्त होईल.” माझ्या मते, हे एका बाह्य मदतीचा शोध घेण्यासारखे आहे. जर तुम्हाला स्वतःला विकसित करायचे असेल तर तुम्ही तुमच्या अंतःकरणाचा शोध घेतला पाहिजे आणि तुमच्या मनाला उन्नत करायला कठिण परिश्रम घ्यायला हवे – केवळ तेव्हाच तुम्ही खरोखरच ध्यानावस्थेत शांतता प्राप्त करू शकाल. शांतता प्राप्त करण्याची क्षमता गोंग आहे व दिंगची सखोलता व्यक्तीचा स्तर प्रदर्शित करते.

एक साधारण व्यक्ती आपल्या इच्छेनुसार शांतता कशी प्राप्त करू शकतो? व्यक्ती ते मुळीच करू शकणार नाही, जोपर्यंत व्यक्तीकडे चांगला जन्मजात गुण नसेल. दुसऱ्या शब्दांत, व्यक्तीला शांतता प्राप्त न होण्याचे मूलभूत कारण म्हणजे पध्दतीची समस्या नाही तर त्याचे मन आणि हृदय स्वच्छ नाही. सामान्य मानव समाजामध्ये आणि आंतर वैयक्तिक मतभेदांमध्ये आपण वैयक्तिक लाभांकरीता, सर्व प्रकारच्या मानवी भावनिकतेकरीता आणि आपल्या इच्छांच्या आसक्तींकरीता प्रतिस्पर्धा करतो व लढतो. जर आपण या गोष्टींना सोडून देत नाही व त्यांना हलकेपणाने घेत नाही तर तुम्ही सहजतेने शांती कशी प्राप्त करू शकाल? चिगोंगचा अभ्यास

करताना कोणीतरी असा दावा करतो, “मी असे मानत नाही, मला शांत व्हायला हवे व विचार करणे थांबवावे लागेल.” असे म्हटल्याबरोबरच सर्व विचार पुन्हा उफाळून येतील. म्हणूनच, तुमचे मन स्वच्छ नसल्यामुळे तुम्ही शांत मन प्राप्त करू शकत नाही.

काही लोक माझ्या मताशी असहमत असू शकतात, “काही चिगोंग गुरु लोकांना काही विशिष्ट पध्दती वापरायला शिकवितात. व्यक्ती एकाच गोष्टीवर लक्ष केंद्रित करू शकतो, त्याची कल्पना करू शकतो, व्यक्तीच्या तानत्येनवर मन केंद्रित करू शकतो, शरीरातील तानत्येनकडे बघू शकतो, बुध्दांचे नाव जपू शकतो, इत्यादी.” हे पध्दतींचे प्रकार आहेत. तरीही त्या केवळ पध्दतीच नसतात, तर ते त्या व्यक्तीच्या क्षमतांचे प्रतिबिंब देखील असतात; जे अश्याप्रकारे थेट आमच्या साधनेतील शिनशींगशी व आमच्या उपलब्धी स्तराच्या प्रगतीशी संबंधित असतात. शिवाय, केवळ अश्या पध्दतींचा वापर केल्याने व्यक्ती शांतता प्राप्त करू शकत नाही. जर आपण त्यावर विश्वास ठेवत नसल्यास आपण त्यास प्रयत्न करून बघू शकता. वेगवेगळ्या शक्तिशाली इच्छांसह आणि आसक्तीसह व काहीही सोडू शकत नसतांना; तुम्ही शांतता मिळवू शकता का? तुम्ही प्रयत्न करू शकता व पाहू शकता. काही लोक म्हणतात की, बुध्दांचे नाव जपणे काही लाभ करेल. बुध्दांचे नाव जपून तुम्ही शांतता प्राप्त करू शकता का? कुणीतरी असे म्हणतो, “बुध्द अमिताभच्या अभ्यासमताचा अभ्यास करणे सोपे असते. केवळ बुध्दांचे नाव जपल्याने शांती प्राप्त होवू शकेल.” तर मग, तुम्ही तश्या प्रकारे जप करण्याचा प्रयत्न का करित नाही? मी त्याला एक क्षमता म्हणेल. तुम्ही म्हणता की ते सोपे असते, परंतु मी म्हणतो की ते सोपे नाही; कारण कोणतीही साधना पध्दती सोपी नसते.

प्रत्येकाला माहित आहे की, शाक्यमुनींनी “समाधी” शिकविली. समाधीपूर्वी त्यांनी काय शिकवले? त्यांनी “शील” शिकविले आणि जोपर्यंत काहीच शिल्लक राहणार नाही तोपर्यंत सर्व इच्छांना व व्यसनांना सोडून द्यायला शिकविले - नंतरच व्यक्ती समाधी प्राप्त करू शकतो. हा एक सिध्दांत नाही का? परंतु “समाधी” एक सामर्थ्य देखील आहे, कारण तुम्ही “शील” संपूर्णपणे एकाच वेळी प्राप्त करण्यास असमर्थ असता. तुम्ही सर्व वाईट गोष्टींना हळूहळू सोडून देता, तुमची ध्यान करण्याची क्षमता देखील उथळपणापासून गहणतेकडे अधिकाधिक विकसित होईल.जेव्हा व्यक्ती बुध्दांच्या नावांचा जाप एकाग्रचित्त होऊन मनामध्ये काहीच न बाळगता, जोपर्यंत मेंदूचा इतर भाग सुन्न होत नाही व व्यक्तीला इतर कशाचेही भान नसेल;

एक विचार दुसऱ्या हजारो विचारांची जागा घेईस्तोवर किंवा जोपर्यंत व्यक्तीच्या डोळ्यासमोर “बुध्द अमिताभ” हा शब्द प्रकट होत नाही, तोवर करायला हवा. ही एक क्षमता नव्हे का? व्यक्ती हे अगदी सुरुवातीसच करू शकतो काय? तो तसे करू शकत नाही. जर कुणी हे करू शकत नसेल तर व्यक्ती निश्चितच शांती प्राप्त करण्यास असमर्थ ठरेल. तुमचा यावर विश्वास नसल्यास तुम्ही तसा प्रयत्न करून बघू शकता.

तुमच्या तोंडून बुध्दांच्या नावाचा वारंवार जाप करतांना तुमचे मन सर्व गोष्टींविषयी विचार करते, “माझ्या कार्यस्थळी माझा बॉस मला एवढा नापसंत का करतो? या महिन्याचा माझा बोनस इतका कमी का आहे.” व्यक्ती त्याबद्दल जेवढा जास्त विचार करतो, तितकाच तो अधिक रागात येतो; मात्र, तरीही त्याच्या तोंडून बुध्दांच्या नावाचा जाप करणे सुरूच असते. ही व्यक्ती चिगोंग अभ्यास करू शकेल, असे तुम्हाला वाटते काय? हा एक क्षमतांचा विषय नाही का? ते तुमचे मन अशुध्द असण्याची समस्या नाही का? काही लोकांचे त्यांमुळे उघडलेले असतात आणि ते शरीरामध्ये तानत्येनला पाहू शकतात. तान जे व्यक्तीच्या उदराच्या खालच्या भागात एकत्रित होते, हा ऊर्जा पदार्थ जितका शुध्द असेल तितका तो उजळ होईल. जेव्हा ते कमी शुध्द असते, ते अधिकाधिक अपारदर्शक आणि अधिकच गडद असते. व्यक्ती केवळ तानत्येनच्या आत तानकडे पाहिल्यानेच शांतता प्राप्त करू शकतो का? व्यक्ती ते प्राप्त करू शकत नाही. शांत अवस्थेमध्ये प्रवेश मिळविणे हे केवळ पध्दतीवरच अवलंबून नसते, मुख्य म्हणजे व्यक्तीचे मन व विचार स्पष्ट आणि स्वच्छ नाहीत. जेव्हा आपण तानत्येनमध्ये बघतो, तेव्हा तो एका स्फटिकासारखा चमकदार दिसतो. एका क्षणभरातच, ते तान एका सदनिकेमध्ये रुपांतरीत होईल. “ही खोली माझ्या मुलांकरिता असेल, जेव्हा त्याचे लग्न होईल. ती खोली माझ्या मुलीसाठी असेल व आम्ही एक वृध्द दंपती असल्याने, आम्ही दुसऱ्या खोलींमध्ये राहू व मध्यभागातील ही खोली एक बैठक कक्ष (लिव्हिंग रूम) असेल. हे किती छान आहे ! ही सदनिका मला दिली जाईल का? मला ती मिळविण्याच्या मार्गाचा विचार करावा लागेल. तर मी काय केले पाहिजे?” लोक निव्वळ अशा गोष्टींशी आसक्त असतात. तुम्ही याप्रकारे मनाची शांत अवस्था प्राप्त करू शकता, असे तुम्हाला वाटते काय? असे म्हटले गेले आहे, “जेव्हा मी या सामान्य मानव समाजामध्ये येतो, तेव्हा ते काही दिवसांकरिता एका हॉटेलमध्ये थांबण्यासारखेच असते. मग मी घाईघाईने निघून जाईल.” काही लोक फक्त या ठिकाणाशी मोहित झाले आहेत आणि आपले स्वतःचे घर विसरले आहेत.

खऱ्या साधनेमध्ये व्यक्तीने स्वतःच्या मनाची आणि स्वतःच्या आंतरिकतेची साधना करणे आवश्यक आहे. व्यक्तीने 'स्वः'चा शोध बाहेर घेण्यापेक्षा स्वतःच्या आत शोधले पाहिजे. काही साधना शिकवणी असे म्हणतात की, बुध्द व्यक्तीच्या हृदयात वसतात आणि यामध्ये देखील काही सत्य आहे. काही लोक या विधानाचा गैरसमज करून घेतात आणि म्हणतात की बुध्द त्यांच्या हृदयात आहे, जसे काही ते स्वतःच बुध्द आहे किंवा जणुकाही त्यांच्या हृदयात बुध्द आहे - त्यांनी त्याला अश्याप्रकारे समजले आहे. हे चुकीचे नाही का? ते अश्याप्रकारे कसे समजले जाऊ शकते? याचा अर्थ असा होतो की, जर तुम्हाला साधनेमध्ये यशस्वी व्हावयाचे असेल तर तुम्ही तुमच्या हृदयाची साधना करायला हवी - ते हा सिध्दांत सांगतात. तुमच्या शरीरात बुध्द कसे काय असू शकतात? यशस्वी होण्यासाठी तुम्ही साधना अभ्यास करणे आवश्यक आहे.

तुम्ही शांतता प्राप्त करू शकत नाही, याचे कारण म्हणजे तुमचे मन रिक्त नाही आणि तुम्ही तेवढ्या उच्च स्तरावर पोहचले नाहीत; जे तुमच्या सुधारणा स्तरानुसार पाऊल दर पाऊल प्राप्त केले जाऊ शकते. जेव्हा तुम्ही आसक्ती सोडून देता, तुमचा स्तर सुधारला जाईल आणि तुमची ध्यान लावण्याची क्षमता देखील बळकट केली जाईल. जर तुम्हाला काही पध्दती व विधींद्वारे शांतता प्राप्त करायची असेल तर मी यास बाह्य मदतीचा शोध घेणे असे म्हणेल. तथापि, चिगोंग अभ्यासात भ्रमिष्ट होणे व एक दुष्ट मार्ग चोखाळणे केवळ लोकांद्वारे बाह्य मदत शोधण्याचे सूचित करते. विशेषतः, बौध्द धर्मामध्ये जर तुम्ही बाह्य मदत शोधत असाल तर असे म्हटले जाते की आपण एक दुष्ट मार्ग घेतला आहे. एका खऱ्या साधना अभ्यासामध्ये व्यक्तीने मनाची साधना करावी : जेव्हा तुम्ही तुमचे शिनशींग उन्नत करता, तुम्ही एक स्पष्ट व स्वच्छ मन प्राप्त करू शकता आणि विचारमुक्त अवस्था (बुवेई) प्राप्त करू शकता. केवळ जेव्हा तुम्ही तुमचे शिनशींग उन्नत करता, तुम्ही विश्वाच्या गुणधर्माशी एकरूप होऊ शकता आणि विविध मानवी इच्छा, आसक्ती आणि इतर वार्डेट गोष्टी काढून टाकू शकता. तरच, तुम्ही तुमच्यामधील वार्डेट गोष्टींचा त्याग करू शकता व उंच जाऊ शकता; जेणेकरून तुम्हाला विश्वाच्या गुणधर्मांद्वारे प्रतिबंधित केले जाणार नाही. मग, 'तः'चे तत्व गोंगमध्ये रूपांतरित केले जाऊ शकतात. ते एकमेकांस पुरक नाहीत का? अश्याप्रकारे हे तंतोतंत मुलभूत तत्व आहे.

एका व्यक्तीच्या बाबतीत, तो शांतता प्राप्त करण्यास असमर्थ असण्याचे हेच

ते कारण आहे. कारण तो अभ्यासीच्या मानकांना पूर्ण करू शकत नाही. बाह्य घटकांच्या बाबतीत, सध्या अशी परिस्थिती आहे; जी तुमच्या उच्च स्तरावर साधना अभ्यास करण्यात गंभीरपणे बाधा आणते आणि ती अभ्यासींना गंभीररित्या प्रभावित करते. आपल्याला माहित आहे की, सुधारणांद्वारे आणि उदारवादीतेसह, अर्थव्यवस्था लवचिक झाली आहे आणि धोरणे देखील कमी प्रतिबंधात्मक आहेत. अनेक नवीन तंत्रज्ञानाची ओळख करून दिली गेली आहे आणि लोकांचे जीवनमान सुधारले आहे. सर्वसाधारण लोकांना असे वाटते की, ही एक चांगली गोष्ट आहे; परंतु गोष्टींना तर्कशुद्ध दृष्टिकोनातून दोन्ही पध्दतीने देखील बघायला हवे. सुधारणांमुळे आणि उदारवादीतेसह, वेगवेगळ्या प्रकारच्या वाईट गोष्टीं देखील आयातीत केल्या गेल्या आहेत. जर एखादी साहित्य कृती काही लैंगिक सामुग्रीसह लिहीली गेली नसेल, तर पुस्तक विक्री होतांना दिसून येत नाही; कारण यामध्ये विक्रीच्या संख्येचा विषय देखील समाविष्ट असतो. जर चित्रपट आणि दूरदर्शन कार्यक्रम शयनकक्षाच्या दृश्यांचे छायाचित्रण दाखवित नसतील तर प्रेक्षक रेटिंग बघितली असता, त्यांना कोणीही बघत नसल्याचे दिसून येते. कलाकृतींच्या बाबतीत, ही खरी कलाकृती आहे किंवा काहीतरी वेगळेच, कुणीही सांगू शकत नाही. आमच्या प्राचीन चीनी पारंपरिक कलांमध्ये अश्या कोणत्याही गोष्टी नव्हत्या. आमच्या चीनी राष्ट्राच्या परंपरा कुणा एका व्यक्तीद्वारे शोधल्या किंवा निर्मित केल्या गेल्या नाहीत. प्राचिन पूर्व ऐतिहासिक संस्कृती संबंधाबद्दल बोलतांना मी नमूद केले की, प्रत्येक गोष्टीस आपला उगम असतो. मानवी नैतिक मुल्ये विकृत झाली आहेत आणि बदलली आहेत. चांगले आणि वाईट मापणारे मानक सर्व बदलले आहेत. ते साधारण लोकांच्या बाबतीत आहे. मात्र, या विश्वाची वैशिष्ट्ये ज्यन-शान-रेन चांगले आणि वाईट व्यक्तीमध्ये भेद करण्याचे एकमेव निकष म्हणून अपरिवर्तनीय राहते. एक अभ्यासी म्हणून, जर तुम्हाला वर चढायचे असेल आणि आणखी पुढे पार जायचे असेल तर वस्तुंचे मूल्यमापन करण्याकरीता आपण या निकषांचा वापर करायला हवा - साधारण लोकांच्या निकषांचा नाही. हे बाह्य हस्तक्षेप अश्याप्रकारे असते. त्यात असे बरेच काही आहे, जसे समलैंगिकता, लैंगिक स्वातंत्र्य आणि मादक पदार्थांचे सेवन.

आज जेव्हा हा मानव समाज या टप्प्यापर्यंत विकसित झाला आहे, त्याबद्दल विचार करा : जर हे असेच चालत राहिले तर काय होईल? ते कायमचे असे अस्तित्वास असू दिले जाऊ शकते काय? जर मानव जाती याबद्दल काहीच करीत नसेल तर आकाशिय लोक करेल. जेव्हा कधी मानव जाती महाप्रलयाचा सामना

करते, ते नेहमीच अश्या परिस्थितीत असते. बऱ्याच व्याख्यानांसह, मी मानव जातीच्या मोठ्या प्रलयाच्या मुद्यास पुढे आणले नाही. हा ज्वलंत मुद्दा धर्मांमध्ये व अनेक लोकांद्वारे चर्चा केला गेला आहे. मी हा प्रश्न सर्वासमोर मांडत आहे, म्हणून प्रत्येकाने त्याबद्दल विचार करा : आपल्या सामान्य मानव समाजात, मानव नैतिक मानक एवढ्या मोठ्या अश्या बदलास सामोरे गेली आहेत ! एकमेकांमध्ये तणाव प्रचंड वाढला आहे ! तुम्हाला असे वाटत नाही का, ते एका अत्यंत धोकादायक बिंदूस येवून ठेपले आहे ? म्हणूनच, हे हल्लीचे वस्तुनिष्ठरित्या अस्तित्वात असलेले वातावरण आमच्या अभ्यासींच्या उच्चस्तरावरील साधनेस गंभीर बाधा घालते. नग्न चित्रे तिथे वर प्रदर्शित केलेली आहेत, ती अगदी रस्त्याच्या मधोमध टांगलेली दिसतात. एकदा तुम्ही वर नजर फिरविली की तुम्ही त्यांना बघाल.

लाओ झी ने एकदा हे विधान केले होते, “जेव्हा एखादी बुद्धिमान व्यक्ती ताओ ऐकतो, तेव्हा ती व्यक्ती परिश्रमपूर्वक त्याचा अभ्यास करतो.” जेव्हा ती बुद्धिमान व्यक्ती ताओविषयी शिकते; तेव्हा ती असा विचार करते, “अखेरीस मला एक उचित साधना पध्दत प्राप्त झालेली आहे. वाट कशाला पाहावी व आजपासूनच अभ्यास का सुरु करू नये ?” माझ्या मते, गुंतागुंतीचे वातावरण एक चांगली गोष्ट असते. जितके ते अधिक गुंतागुंतीचे असते, तेवढेच ते महान व्यक्ती निर्माण करते. व्यक्ती जर स्वतःला उंचावू शकला व त्याच्या पलीकडे जाऊ शकला, तर व्यक्तीची साधना सर्वाधिक दृढ होईल.

एका अभ्यासीकरीता जो साधना अभ्यास करण्यास खरेच दृढनिश्चयी आहे; मी असे म्हणेल की, ते गुंतागुंतीचे वातावरण एक चांगली गोष्ट ठरते. मतभेदांच्या उत्पत्तीशिवाय किंवा तुमच्या शिंनशींग सुधारणेच्या संधीविना, तुम्ही प्रगती करू शकत नाही. जर प्रत्येक जण एकमेकांशी चांगले असेल तर तुम्ही साधना कशी करणार ? सर्वसाधारण साधना करणाऱ्या अभ्यासीच्या बाबतीत - “एक सामान्य व्यक्ती ज्याने ताओ ऐकला आहे.” अश्या व्यक्तीकरीता साधना अभ्यास करणे किंवा न करणे सारखेच असेल; तो बहुधा साधनेमध्ये अपयशी ठरेल. येथे व्याख्यान ऐकणाऱ्या काही लोकांना शिक्षक जे सांगत आहेत, ते तर्कसंगत आहे; असे वाटते. मात्र, सामान्य मानवी समाजामध्ये परतल्यावर ते अजूनही विचार करतील की, ते तत्कालीन लाभ अधिक व्यावहारिक व वास्तविक आहेत. ते खरे आहेत. केवळ तुम्हीच नव्हे तर अनेक पाश्चात्य कोट्याधीश आणि श्रीमंत लोकांनी बघितले की, मृत्यूनंतर काहीही शिल्लक राहत नाही. भौतिक संपत्ती जन्मासोबत येत नाही आणि

मृत्यूनंतर ती तुमच्या बरोबर जात नसते - ती खूप निरर्थक आहे. मात्र, गोंग इतका मौल्यवान का असतो? कारण तो तुमच्या मूळ चेतनेच्या शरीराला संलग्न असतो व तो जन्माच्या वेळी तुमच्यासोबत येतो आणि मृत्यूनंतरही आपल्याबरोबरच जातो. आम्ही असे म्हटले आहे की, व्यक्तीची आद्यचेतना विलुप्त होत नाही आणि ही काही एक अंधश्रद्धा नव्हे. आपल्या भौतिक शरीरातील पेशी सुटून गेल्यानंतर इतर भौतिक आयामांतील पेशीपेक्षा सूक्ष्मतर कण विलुप्त झालेले नसतात तर फक्त एक कवच उतरलेले असते.

ज्या सर्व गोष्टी मी नुकत्याच नमूद केल्या आहेत, त्या सर्व व्यक्तीच्या शिन्शींगशी संबंधित आहेत. बोधिधर्माप्रमाणेच शाक्यमुनींनी एकदा हे विधान केले होते, “चीनची ही प्राचीन भूमी म्हणजे महान सद्गुणी लोकांना उत्पन्न करणारे एक स्थान आहे.” संपूर्ण इतिहासात, बरेच भिक्षु आणि चीनी लोक याबाबत गौरवान्वित अनुभव करित. ते असे सूचित करणारे वाटते की, ते उच्चस्तरीय गोंग साध्य करू शकतात व त्यामुळे अनेक लोक आनंद व सुखद अनुभव करतात, “धन्य आहोत, आम्ही चीनी लोक! चीनची भूमी महान जन्मजात गुणयुक्त व महान सद्गुण असलेल्या लोकांना उत्पन्न करू शकते.” खरे तर, अनेक लोकांनी त्यामागील अर्थ समजून घेतला नाही. चीनची भूमी महान सद्गुणी लोकांना व उच्च स्तरीय गोंगप्राप्त लोकांना का उत्पन्न करू शकते? अनेक लोक त्या उच्च स्तरीय लोकांनी काय सांगितले होते, याचा अचूक अर्थ समजू शकत नाही; तसेच ते उच्च पातळीवर आणि उच्च जगतांमध्ये असणाऱ्या त्या लोकांचे स्तर किंवा मानसिकतेलाही समजत नाहीत. अर्थातच, आम्ही त्याचा काय अर्थ आहे, हे सांगणार नाही. त्याबद्दल प्रत्येकाने विचार करा : केवळ, लोकांच्या सर्वाधिक गुंतागुंतीच्या समूहामध्ये असल्याने आणि सर्वाधिक गुंतागुंतीच्या वातावरणात असल्यानेच व्यक्ती उच्च स्तरीय गोंगची साधना करू शकतो - ते असे सूचित करते.

जन्मजात गुण

व्यक्तीचे जन्मजात गुण व्यक्तीच्या दुसऱ्या आयामांच्या शरीरातील पदार्थ ‘तः’ व्दारे निर्धारित केले जातात. कमी ‘तः’ व अधिक काळ्या पदार्थांमुळे, व्यक्तीचे कार्मिक क्षेत्र विशाल असेल. तसे असता, व्यक्ती एका निम्न जन्मजात गुणांचा असेल. बऱ्याच अधिक ‘तः’ मुळे किंवा श्वेत पदार्थांमुळे व्यक्तीचे कार्मिक क्षेत्र लहान असेल. याप्रमाणे ही व्यक्ती चांगल्या जन्मजात गुणांची असते. व्यक्तीचे श्वेत व काळे पदार्थ एकमेकांमध्ये

रूपांतरित केले जाऊ शकते. ते कसे रूपांतरित केले जाऊ शकते? चांगले कृत्य केल्याने श्वेत पदार्थ उत्पन्न होते; कारण श्वेत पदार्थ कष्ट सहन करून, दुःख भोगून किंवा चांगले कार्य करून प्राप्त केले जाते. काळे पदार्थ चुकीचे व वाईट कृत्य केल्याने उत्पन्न होते व हे कर्म असते. ते अश्या रूपांतरण प्रक्रियेतून जाते. या दरम्यान, त्यात पुढे वाहून नेण्याचा (प्रति-वहन) संबंध देखील असतो. कारण ते थेट व्यक्तीच्या आद्यचेतनेसोबत जाते. ते एकाच जीवनावधीचे असे काहीतरी नसते, तर एका सुदूर काळापासून एकत्रित केले जाते. म्हणूनच, लोक कर्म जमा करण्याबाबत व 'तः' एकत्रित करण्याबाबत बोलतात. याव्यतिरिक्त, ते पूर्वजांपासून हस्तांतरित केले जाऊ शकते. कधी-कधी, मला प्राचीन चीनी लोकांनी किंवा वृध्द लोकांनी काय म्हटले आहे ते आठवते, "व्यक्तीच्या पूर्वजांनी 'तः' संचित केले आहे. 'तः' एकत्रित करा किंवा गमावून टाका." ते अगदी बरोबर बोलले होते! ते खरोखर अगदी योग्य आहे.

व्यक्तीचे चांगले किंवा निम्न जन्मजात गुण त्याचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण चांगला आहे किंवा निम्न आहे, हे निर्धारित करू शकतात. व्यक्तीचे निम्न जन्मजात गुण त्याच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांना देखील निम्न बनवू शकतात. हे असे का आहे? कारण चांगल्या जन्मजात गुणांच्या व्यक्तीकडे बरेचसा श्वेत पदार्थ असतो, जो आमच्या विश्वाशी व ज्यन-शान-रेन शी एकरूप असतो. विश्वाचे गुणधर्म थेट तुमच्या शरीरात व्यक्त होऊ शकतात आणि आपल्या शरीराच्या तात्काळ संपर्कात असू शकतात; परंतु काळा पदार्थ अगदी याउलट असतो. तो चुकीच्या कृत्यांवांदारे प्राप्त झाल्याने आपल्या विश्वाच्या गुणधर्मापासून विरूध्द मार्गास जातो. म्हणूनच, हा काळा पदार्थ आमच्या विश्वाच्या गुणधर्मापासून वेगळा असतो. जेव्हा हे काळे पदार्थ मोठ्या प्रमाणात एकत्रित होतात, तेव्हा ते तुमच्या शरीराच्या भोवती एक क्षेत्र तयार करते आणि त्यामध्ये व्यक्तीला घेरते. जेवढे मोठे क्षेत्र, तेवढेच जास्त त्याचे घनत्व व जाडी असेल आणि यामुळे व्यक्तीचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण खराब होईल. कारण व्यक्तीने चुकीचे कृत्य करून काळे पदार्थ प्राप्त केल्यामुळे ज्यन-शान-रेन हे विश्वाचे गुणधर्म प्राप्त करण्यास असमर्थ असेल. सहसा, अश्या व्यक्तीस साधना अभ्यासामध्ये विश्वास ठेवणे कठीण असते. जेवढा त्याचा ज्ञानप्राप्तीचा गुण निम्नतर असेल, तो तेवढ्याच अधिक कार्मिक प्रतिरोधांचा सामना करेल. जेवढे अधिक तो कष्ट सहन करतो, तेवढेच तो त्यावर कमी विश्वास करेल व तेवढेच त्याला साधना अभ्यास करणे कठीण असते.

बऱ्याच प्रमाणात श्वेत पदार्थ प्राप्त व्यक्तींकरिता साधना अभ्यास करणे सोपे

असते. कारण साधनेदरम्यान, जोपर्यंत हा मनुष्य विश्वाच्या गुणधर्माशी एकरूप होत असतो व त्याचे शिनशींग सुधारतो, तोपर्यंत त्याचे 'तः' थेट गोंगमध्ये रूपांतरीत केले जाईल. तथापि, काळे पदार्थ असलेल्या एखाद्या व्यक्तीकरीता तेथे एक अतिरिक्त प्रक्रिया असते. हे एका कारखान्यात बनविलेल्या उत्पादप्रमाणे आहे : इतर सर्व तयार सामग्री घेऊन येतात, तर हा मनुष्य कच्चा माल घेऊन येतो; ज्यावर प्रक्रिया करणे आवश्यक असते. त्याला या प्रक्रियेतून जावेच लागेल. म्हणूनच, त्याने प्रथम त्रास सहन केला पाहिजे व कर्म नाहीसे केले पाहिजे; जेणेकरून त्याचे श्वेत पदार्थांमध्ये रूपांतरण होऊन 'त' या पदार्थाची निर्मिती होईल. तरच तो उच्चस्तरीय गोंग विकसित करू शकतो. परंतु अश्या व्यक्तीमध्ये सामान्यतः जन्मजात ज्ञानप्राप्तीचा गुण चांगला नसतो. जर तुम्ही त्याला अधिक दुःख सहन करायला सांगता तर तो त्यावर कमी विश्वास करेल व त्याच्याकरीता दुःख सहन करणे कठीण होईल. म्हणून, अधिक काळे पदार्थ प्राप्त व्यक्तीकरीता साधना करणे कठीण असते. त्याचप्रमाणे ताओ विचारधारेत किंवा साधना अभ्यासमतात, ज्यामध्ये केवळ एकाच शिष्याला शिकविले जायचे; त्यात गुरूला शिष्याचा शोध घेण्याची आवश्यकता असायची, ना की याच्या विपरीत. हे त्या शिष्याच्या शरीराने अश्या किती अधिक वस्तु धारण केलेल्या आहेत, यावरून निर्धारित केले जायचे.

जन्मजात गुण व्यक्तीच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांना निर्धारित करते; परंतु हे अंतिम असे नाही. काही लोकांकडे फार चांगले जन्मजात गुण नसतात; परंतु त्यांच्या घरातील वातावरण अत्यंत चांगले असते. कुटूंबातील सदस्य साधनेचा अभ्यास करीत असतात. त्यांच्यापैकी काही तर धर्मानुयायी असतात व साधना अभ्यासाच्या विषयामध्ये फार विश्वास करतात. या वातावरणात, व्यक्तीला त्यावर विश्वास करायला लावले जाऊ शकते, हे ज्ञानप्राप्ती गुणांना सुधारते. त्यामुळे ते अंतिम नसते. काही लोकांमध्ये उत्तम जन्मजात गुण असतात; परंतु आमच्या व्यावहारिक समाजातील त्या अल्पशा ज्ञानासह शिक्षित झाल्याने आणि विशेषतः काही वर्षापूर्वी विचारधारात्मक शिक्षणातील अटळ पध्दतीमुळे, त्यांना अत्यंत संकुचित मनाचे बनविले गेले व ते त्यांच्या ज्ञानाच्या कक्षेबाहेर असलेल्या कश्यावरही विश्वास करणार नाही. हे त्यांच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांस गंभीरपणे प्रभावित करू शकते.

उदाहरणार्थ, मी वर्गाच्या दुसऱ्या दिवशी त्यानेमु उघडण्याबद्दल शिकवले. लगेचच, चांगल्या जन्मजात गुणप्राप्त एका व्यक्तीचे त्यानेमु एका उच्च पातळीवर उघडले गेले. त्याने असंख्य दृष्ये पाहिली, जी इतर अनेक लोक पाहू शकले नाही.

त्याने इतरांना सांगितले, “व्वा, मी संपूर्ण सभागृहात प्रेक्षकांच्या शरीरावर फालुनला हिमवर्षावासारखे पडतांना बघितले. मी मास्टर ली यांचे वास्तविक शरीर कसे दिसते, ते बघितले. मास्टर ‘ली’ चे प्रभावलय, फालुन कसा दिसतो आणि तेथे किती फाशन आहेत.” त्याने बघितले की, मास्टर वेगवेगळ्या स्तरांवर व्याख्यान देत होते व फालुन विद्यार्थ्यांच्या शरीरास कसे व्यवस्थित करित होते. त्याने हे देखील बघितले की, व्याख्यानाच्या वेळी मास्टरचे गोंगशेण^१ प्रत्येक भिन्न स्तरावर व्याख्यान देत होते. याव्यतिरिक्त त्याने अप्सरांना पुष्पवर्षा करतांना बघितले, इत्यादी. अश्याप्रकारे त्याने काही विस्मयकारक गोष्टी बघितल्या, ज्यावरून त्याचे जन्मजात गुण खुप चांगले असल्याचे सूचित होते. मात्र, पुढे वर्णन करित शेवटी तो म्हणाला, “मी या गोष्टींवर विश्वास ठेवत नाही.” यापैकी काही गोष्टी विज्ञानाने आधीच सिध्द केल्या आहेत व आधुनिक विज्ञानाव्दारे दुसऱ्या अनेक गोष्टी स्पष्ट देखील केल्या जाऊ शकतात; आम्ही त्यापैकी काही गोष्टींची चर्चा देखील केली आहे. कारण चिंगोंग जे काही समजते, ते खरोखरच आधुनिक विज्ञानाच्या समजेच्या पलीकडे आहे - हे निश्चित आहे. या दृष्टीने, व्यक्तीचे जन्मजात गुण व्यक्तीच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांना संपूर्णतः निर्धारित करित नाही.

ज्ञानप्राप्ती

“ज्ञानप्राप्ती” काय असते? ज्ञानप्राप्ती ही धर्मातून आलेली एक संज्ञा आहे. बौध्द धर्मात ती अभ्यासीची बौध्द धर्माची खरी समज प्राप्त होण्याचा, संपूर्ण समजेचे ज्ञान होणे व परम ज्ञान प्राप्तीचा उल्लेख करते. त्याचा अर्थ प्रज्ञेची ज्ञानप्राप्ती असा होतो. मात्र, हल्ली हा शब्द सामान्य लोकांकरीता प्रयुक्त केला जातो. हे सुचित करते की, ही व्यक्ती खूप हुशार आहे आणि तो त्याच्या बाँसच्या मनात काय आहे; ते चटकन समजू शकतो. तो गोष्टींना फारच लवकर शिकू शकतो आणि बाँसला कसे प्रसन्न करावे, ते त्याला ठाऊक आहे. लोक त्याला चांगल्या समज गुणांचा (ज्ञानोदयाचा) व्यक्ती म्हणतात व त्यास बहुधा अश्याप्रकारे समजले जाते. तथापि, एकदा काय आपण सामान्य लोकांच्या स्तरापेक्षा किंचितसे उंच जातो; आपल्याला आढळेल की या स्तरावरील नियम जसे सामान्य लोकांव्दारे समजले जातात, सहसा चुकीचे असतात. आम्ही जी ज्ञानप्राप्ती होण्याचा उल्लेख करतो, ती ही मुळीच नव्हे. त्याऐवजी चतुर व्यक्तीची समज चांगली नसते; कारण व्यक्ती जो अति चतुर असतो, तो त्याचा बाँस किंवा पर्यवेक्षकाकडून प्रसंशा मिळविण्याकरीता केवळ वरवरची

कामे करेल. त्या बाबतीत, प्रत्यक्ष कामे कुणा दुसऱ्यांद्वारे केली जात नसतील का? त्यानुसार, हा व्यक्ती दुसऱ्याचा ऋणी बनतो. तो चतुर असल्याने व त्यास दुसऱ्याला कसे प्रसन्न ठेवायचे ते माहित असल्याने तो जास्त लाभ मिळवेल तर इतरांना अधिकाधिक नुकसान होईल. तो चतुर असल्याने त्याला कोणतीही हानी होणार नाही आणि तो सहजच काहीही गमावणार नाही. परिणामी, इतरांना नुकसान सोसावे लागेल. व्यावहारिक लाभांच्या या छोट्याशा फायद्यांची तो जितकी जात काळजी घेतो, तेवढेच तो जास्त संकुचित मनाचा बनत जातो आणि तेवढेच अधिक त्याला असे वाटते की, साधारण लोकांचे भौतिक लाभ असे काही आहे, ज्यास तो सोडू शकत नाही. अश्याप्रकारे तो नंतर स्वतःस अत्यंत व्यावहारिक समजतो व तो कोणतीही हानी सोसणार नाही.

काही लोक या व्यक्तीशी ईर्ष्या देखील करतात! मी तुम्हाला त्याच्याशी ईर्ष्या न करायला सांगत आहे. तुम्हाला ठाऊक नाही, तो किती थकविणारे जीवन जगतो. तो नीट खाऊ शकत नाही किंवा झोपू शकत नाही; तो स्वप्नातही स्वःलाभ गमाविण्याची भीती बाळगतो व तो व्यक्तीगत फायद्यासाठी वाटेल ते करतो. त्याचे संपूर्ण आयुष्य त्यासाठी समर्पित असल्याने तो थकविणारे जीवन जगतो, असे तुम्ही म्हणणार नाही काय? आम्ही म्हणतो की, जेव्हा तुम्ही मतभेदांचा सामना करता; एक पाऊल मागे घ्या आणि तुम्ही समुद्र व आकाश अमर्याद बघू शकणार आणि निश्चितच तेव्हा तुमच्याकरीता एक दुसरी परिस्थिती असेल. परंतु अश्याप्रकारच्या व्यक्तीला काहीही सोडून देणे सोपे नसते. तथापि, तो सर्वाधिक थकविणारे जीवन जगत असतो. तुम्ही त्याच्याकडून काहीच शिकायला नको. साधकाच्या समुदायात असे म्हटले जाते, “ही व्यक्ती पूर्णपणे हरविलेली आहे. ती भौतिक लाभांकरीता साधारण लोकांमध्ये पूर्णतः हरविलेली आहे.” त्याला ‘तः’जतन करण्यास सांगणे काही सोपे नसेल! जर तुम्ही त्याला साधना करायला सांगता, तो त्यावर विश्वास ठेवणार नाही. “साधना? एक अभ्यासी म्हणून, जेव्हा तुम्हाला मारले जाते किंवा शिवी दिली जाते; तुम्ही प्रति उत्तर देणार नाही. जेव्हा इतर लोक तुम्हाला समस्यांमध्ये टाकतात; तुमच्या मनात त्यांच्यासारखेच वागण्याऐवजी तुम्ही त्यास धन्यवाद द्याल. तर, तुम्ही सर्व ‘आह क्यू’ बनले आहेत ! तुम्ही सर्व मानसिक रोगी होत आहेत!” अशा व्यक्तीच्या बाबतीत त्याला साधना अभ्यास समजायला कुठलाही मार्ग नाही. मात्र तो म्हणेल की, तुम्ही अकल्पनीय व मूर्ख आहे. तुम्हाला असे वाटत नाही का, की या व्यक्तीला वाचविणे कठीण आहे?

आम्ही ज्याचा उल्लेख करतो, ती ही ज्ञानप्राप्ती नव्हे. याऐवजी, ही व्यक्ती स्वहिताच्या बाबतीत ज्याला 'मूर्खपणा' म्हणते, ती ज्ञानप्राप्ती होय; ज्याबद्दल आम्ही बोललो आहे. अर्थातच, असा व्यक्ती काही मूर्ख नसतो. आम्ही फक्त वैयक्तिक हितसंबंधांना अनास्थेने हाताळतो तर इतर क्षेत्रांत आम्ही खूप बुध्दिमान आहोत. वैज्ञानिक संशोधन प्रकल्प आयोजित करण्याच्या बाबतीत किंवा आमच्या पर्यवेक्षका कडून मिळालेले कार्य करण्यात आम्ही फार स्पष्ट मन आहोत व त्यांना अतिशय चांगल्या पध्दतीने पार पाडतो. केवळ आमच्या वैयक्तिक लाभाच्या बाबतीत किंवा आंतर वैयक्तिक मतभेदांच्या बाबतीत आम्ही त्याची कमी पर्वा करतो. तुम्हाला मूर्ख कोण म्हणेल? कुणीही असे म्हणणार नाही की तुम्ही मूर्ख आहे - ते तसे असण्याची हमी आहे.

चला, खरोखर मूर्ख व्यक्तीबद्दल बोलू या; कारण एका उच्च स्तरावर हा नियम पूर्णपणे उलट आहे. एक मूर्ख व्यक्ती साधारण लोकांमध्ये मोठी दुष्कृत्ये करणार नाही व तो स्व-हिताकरीता प्रतिस्पर्धा करणार नाही व भांडणार नाही. तो प्रसिध्दीच्या मागे धावणार नाही किंवा 'तः'गमाविणार नाही तर दुसरे त्यास 'तः' देतील. त्यास मारहाण करणे व शिव्या देणे, दोन्हीही 'तः' देऊन जातात व हा पदार्थ अत्यंत मौल्यवान असतो. आपल्या विश्वात हा एक नियम आहे : त्याग नाही तर प्राप्ती नाही. प्राप्त करण्याकरीता व्यक्तीने गमाविणे आवश्यक असते. जेव्हा इतर लोक या अत्यंत मूर्ख व्यक्तीस बघतात; ते सर्व त्यास अपशब्द बोलतील, शिव्या देतील. "तू एवढा मूर्ख आहे." या शिवीसह 'तः'चा एक भाग त्याच्याकडे फेकला जाईल. त्याचा गैरफायदा घेवून तुम्ही वरचढ बाजूस असता, त्यामुळे तुम्ही काहीतरी गमवायला पाहिजे. जर कुणी त्याच्या अंगावर धावून जातो व त्यास लात मारतो : "तू एवढा मोठा बावळट आहे." बरे, 'तः'चा एक भाग पुन्हा त्याच्याकडे फेकला जाईल. जेव्हा कुणीतरी त्यास धमकावितो किंवा लात मारतो; तो फक्त स्मित करेल, "ते मला द्या. तुम्ही सर्व मला 'तः' देत आहे आणि मी त्यातील थोडे देखील नाकारणार नाही !" मग, एका उच्चस्तराच्या नियमानुसार त्याबद्दल विचार करा; कोण चतुर आहे? तर, ही व्यक्ती चतुर नाही का? तो सर्वाधिक चतुर आहे; कारण तो थोडे देखील 'तः'गमावित नाही. जेव्हा तुम्ही या व्यक्तीकडे 'तः'फेकता, तो त्यास थोडे देखील नाकारत नाही. तो ते सर्व घेईल आणि त्यास हसून स्विकारेल. या जीवनात तो मूर्ख असू शकतो; परंतु पुढील जीवनात नाही - त्याची आद्यचेतना मूर्ख नाही. धर्मांमध्ये असे म्हटले गेले आहे की, बऱ्याच 'तः'सह व्यक्ती त्याच्या पुढच्या जन्मी

एक उच्च पदस्थ अधिकारी बनेल किंवा एक मोठी धन संपत्ती कमावेल; व्यक्तीच्या 'तः' करीता या दोन्हीची अदला-बदली केल्या जाते.

आम्ही असे म्हणतो की, 'तः' हा थेट गोंगमध्ये रूपांतरीत केला जाऊ शकतो. आपल्या साधना स्तराची उंची ही या 'तः'च्या रूपांतरणाने येत नाही का? 'तः' थेट गोंगमध्ये रूपांतरीत केले जाऊ शकते. व्यक्तीचा स्तर निर्धारित करणारा गोंग व गोंग सामर्थ्य या तत्वासोबत रूपांतरीत केले जात नाही का? तुम्ही असे म्हणणार नाही का, की तो फारच मौल्यवान आहे? तो जन्मासोबत येऊ शकतो आणि मृत्यूनंतर सोबत जाऊ शकतो. बौद्ध धर्मात असे म्हटले जाते की, तुमचा साधना स्तर तुमची साधना फलस्थिती असते. तथापि, आपण केलेल्या त्यागाच्या प्रमाणात आपल्यास प्राप्त होईल - तो असा एक नियम असतो. धर्मांमध्ये असे म्हटले गेले आहे की, 'तः' सह व्यक्ती एक उच्च पदस्थ अधिकारी बनू शकतो किंवा पुढील जीवनात मोठी धनसंपत्ती कमावेल. अल्प 'तः' सह व्यक्तीला अन्नाची भीक मिळणे देखील कठीण जाईल; कारण तेथे अदला-बदलीकरीता देखील 'तः' नसेल. त्याग नाही तर प्राप्ती नाही ! जर व्यक्तीकडे काहीच 'तः' नसेल तर त्याचे शरीर आणि चेतना नष्ट होऊन जाईल; तो खरेच मृत होईल.

पूर्वी एक चिगोंग गुरु होते, ज्यांचा स्तर अत्यंत उच्च होता; जेव्हा ते पहिल्यांदा सार्वजनिकरित्या लोकांमध्ये आले होते. नंतर हे चिगोंग गुरु प्रसिध्दी आणि स्वार्थाशी आसक्त झाले. त्यांच्या गुरूंनी त्याची सहचेतना काढून घेतली; कारण ते त्या लोकांपैकी होते, जे सहचेतनेची साधना करतात. जेव्हा त्यांच्याजवळ त्याची सहचेतना होती, तेव्हा त्यास त्याच्या सहचेतनेद्वारे नियंत्रित केले गेले होते. उदाहरणार्थ, एके दिवशी त्यांच्या कार्यस्थळाला एका फ्लॅटच्या (अपार्टमेंट) युनीटचे वाटप करायचे होते. पर्यवेक्षकाने म्हटले, "ज्याला कुणाला फ्लॅटची गरज असेल, त्या सर्वांनी येथे येऊन आपल्या परिस्थितीचे वर्णन करावे व तुम्हाला प्रत्येकाला फ्लॅटची गरज का आहे, याचे स्पष्टीकरण द्यावे." प्रत्येकांनी आपापली कारणे दिली पण या व्यक्तीने एक शब्द देखील काढला नाही. शेवटी, पर्यवेक्षकास असे आढळून आले की, या व्यक्तीस इतरांपेक्षा अधिक गरज आहे आणि त्याला फ्लॅट दिला पाहिजे. इतर लोकांनी म्हटले, "नाही, त्याला फ्लॅट देण्यात येऊ नये. तो मला देण्यात यावा, कारण मला त्याची अत्यंत गरज आहे." या व्यक्तीने म्हटले, "तर मग, तुम्ही पुढे व्हा व ती मिळवा." एक साधारण व्यक्ती त्यास एक मूर्ख म्हणून बघेल. मात्र, काही लोकांना तो एक अभ्यासी असल्याचे माहित होते. त्यांनी त्यास विचारले, "एक

अभ्यासी असल्याने, तुम्हाला काहीच नको आहे. तर तुम्हाला काय हवे आहे?’ तो उत्तरला, ‘मी ते घेईल, जे इतरांना नको असेल.’ खरे तर, तो मुळीच मूर्ख नव्हता आणि फार बुध्दीमान होता. तो केवळ वैयक्तिक, निहित स्वार्थाच्या बाबतीत असा असेल. त्याचा निसर्गक्रमाचे अनुसरण करण्यावर विश्वास होता. दुसऱ्यांनी त्यास पुन्हा विचारले, ‘हल्ली अशी कोणती गोष्ट आहे, जी व्यक्तीला नको असते?’ तो उत्तरला, ‘जमिनीवरच्या दगडांना कुणालाच उचलावेसे वाटत नाही, जे लाथीने ठोकर मारून इकडे तिकडे फेकली जातात. त्यामुळे मला त्यांना घ्यायला आवडेल.’ साधारण लोक त्यास अविश्वसनीय बघतात व अभ्यासीला समजू शकत नाही. ते त्यास समजू शकत नाही, कारण त्यांचे विचार जगत फार वेगळे असते व त्यांच्या स्तरांतील अंतर देखील बरेच मोठे असते. अर्थातच, तो काही ते दगड उचलणार नव्हता. त्याने एक सिध्दांत सांगितला, ज्याला साधारण लोक समजू शकत नाही : ‘मी त्या गोष्टींच्या मागे लागणार नाही, ज्यांच्या मागे साधारण लोक लागतात.’ चला, दगडाबद्दल बोलू या. तुम्हाला माहित आहे की, बौध्द ग्रंथांमध्ये असे लिहिलेले आहे, ‘परमानंदाच्या जगतामध्ये वृक्ष स्वर्णजडीत असतात; तसेच भूमी, पक्षी, फुले आणि घरे देखील. अगदी बुध्द शरीर देखील स्वर्णीम आणि चकाकदार असते.’ व्यक्ती तेथे दगड शोधू शकत नाही. तेथे वापरले जाणारे चलन दगड असल्याचे सांगितले जाते. तो तिथे काही दगडांचे तुकडे घेवून जाणार नव्हता; परंतु त्याने हे सत्य सांगितले, जे सामान्य लोकांना समजण्यास कठिण असते. खरंच, अभ्यासी म्हणतील, ‘सामान्य लोक स्वतःच्या ईच्छांचा पाठलाग करीत असतात, आम्ही त्यांना मिळविण्याचा प्रयत्न करीत नाही. सामान्य लोकांकडे काय असते, आम्हाला त्यात काही स्वारस्य देखील नसते. परंतु आमच्याजवळ जे काही असते, ते सामान्य लोक मिळवू शकत नाहीत; जरी त्यांना तशी ईच्छा असली तरी.’

खरे तर, आम्ही ज्या ज्ञानप्राप्तीबद्दल नुकतेच सांगितले, ती साधना अभ्यासाच्या अवधी दरम्यान अश्याप्रकारची ज्ञानप्राप्ती होण्याशी संबंधित आहे आणि हे सामान्य लोकांच्या अगदीच उलट आहे. आपण प्रत्यक्षात ज्या ज्ञानप्राप्तीचा उल्लेख करतो; त्याचा संदर्भ या बाबींशी आहे की, साधना अभ्यास करीत असतांना व्यक्ती गुरुने शिकविलेल्या ‘फा’ ला किंवा ताओ गुरुने शिकविलेल्या ‘ताओ’ ला आत्मसात करू शकतो आणि स्विकारू शकतो किंवा नाही. व्यक्तीचा दुःखाशी सामना झाला असता तो स्वतःला ‘फा’ अभ्यासी म्हणून समजू शकतो किंवा नाही व तुम्ही साधना अभ्यासावेळी ‘फा’ नियमांचे पालन करू शकता किंवा नाही. काही लोकांना आपण

त्याबद्दल कसेही जरी सांगितले; तरी ते त्यावर अजूनही विश्वास ठेवणार नाहीत आणि विचार करतील की, एक सामान्य व्यक्ती असणे अधिक व्यावहारिक व लाभदायक आहे. ते त्यांच्या दुराग्रही मान्यतांचा त्याग करण्याऐवजी त्यांना धरून ठेवतील आणि यामुळे ते विश्वास करू शकत नाही. काही लोकांना केवळ रोगोपचार करायचे असते. जेव्हा मी येथे व्याख्यानात सांगतो की, चिगोंगचा वापर रोगोपचारा करीता मुळीच केला जात नाही, त्यांची मने नकारात्मक प्रतिक्रिया देतील आणि म्हणूनच नंतर जे शिकविले जाते, त्यावर ते विश्वास ठेवणार नाही.

काही लोक आपल्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणांना मुळीच सुधारू शकत नाही. ते सहजच कसलीही पर्वा न करता माझ्या पुस्तकात वाक्यांना अधोरेखित करतात. अभ्यासीपैकी त्यांमधुन खुले असणारा प्रत्येक जण बघू शकतो की, हे पुस्तक अतिशय रंगीत, सोनेरी आणि चमकदार दिसते व प्रत्येक शब्द माझ्या फाशनची प्रतिमा आहे. जर मी सत्य सांगितले नसेल तर हे तुम्हाला फसविल्यासारखे होईल. तुम्ही केलेले ते चिन्ह खुप गडद दिसते. तुम्ही त्यात सहजच चिन्ह बनविण्याचे धाडस कसे काय करू शकता? आम्ही येथे काय करित आहे? आम्ही तुम्हाला उच्च स्तरांवर साधना करण्यास मार्गदर्शन करित नाही का? तेथे अश्याही गोष्टी आहेत, ज्यांचा देखील आपण विचार करावा. ही पुस्तक तुमच्या साधना अभ्यासात मार्गदर्शन करू शकते. तुम्हाला ते मौल्यवान असल्याचे वाटत नाही का? तुम्ही केवळ बुध्दांची उपासना करून खरोखरच साधना अभ्यास करू शकता काय? तुम्ही खूप श्रद्धाळू आहे आणि ज्या बुध्द मूर्तीसाठी तुम्ही रोज अगरबत्ती लावता, त्या बुध्द मूर्तीस तुम्ही सहजच स्पर्श देखील करण्याचे धाडस करित नाही; मात्र दाफा जो तुमचे साधना अभ्यासात खरेच मार्गदर्शन करतो, त्यास सहजच बर्बाद करण्याचे धाडस करता.

एखाद्या व्यक्तीच्या ज्ञानप्राप्तीच्या गुणाविषयी बोलायचे असल्यास, हे साधना अभ्यासादरम्यान वेगवेगळ्या स्तरांवर घडणाऱ्या गोष्टींबद्दल किंवा गुरुंनी शिकविलेल्या एखाद्या विशिष्ट 'फा' बद्दलच्या तुमच्या आकलनाच्या सखोलतेला सुचित करते. तरीही, आम्ही ज्या मूलभूत ज्ञानप्राप्तीचा उल्लेख करतो, ती ही देखील नाही. आम्ही ज्या मूलभूत ज्ञानप्राप्तीबद्दल बोलतो, ते यास उल्लेखित करते : व्यक्तीच्या आयुष्यात साधना अभ्यासाच्या प्रारंभापासून व्यक्ती सतत उंच जाईल; मानवी आसक्तींना व अनेकानेक इच्छांना सोडून देईल आणि त्याचा गोंग देखील साधना अभ्यासाच्या शेवटच्या टप्प्यापर्यंत सतत वाढत जाईल. जेव्हा हा पदार्थ 'तः' गोंगमध्ये पूर्णपणे रूपांतरीत झालेला असेल आणि गुरुद्वारे रचित या व्यक्तीची

साधना यात्रा शेवटास येते, “ बुम ! ” सर्व बंध अगदी त्या क्षणीच विस्फोटित होऊन उघडले जातात. त्याचे त्याने आपल्या स्तराच्या सर्वोच्च बिंदूस पोहचेल व तो आपल्या स्तरावर अनेकानेक आयामांचे सत्य, अनेकानेक जीवनाच्या व विभिन्न काळ-अवकाशातील पदार्थांच्या अस्तित्वाचे स्वरूप व आमच्या विश्वाचे सत्य बघू शकतो. त्यांच्या सर्व दिव्य शक्ती अस्तित्वात येतील आणि तो विविध प्रकारच्या जीवनांशी संपर्क साधू शकेल. या टप्प्यावर, ही व्यक्ती एक महान ज्ञानप्राप्त व्यक्ती किंवा साधना अभ्यासाद्वारे एक ज्ञानप्राप्त व्यक्ती नसते काय? प्राचीन भारतीय भाषेत अनुवादीत केले असता, ते एक बुध्द असतात.

आम्ही ज्या ज्ञानप्राप्तीचा उल्लेख करतो, ती ही मूलभूत ज्ञानप्राप्ती होय; जी आकस्मिक ज्ञानप्राप्ती स्वरूपाची असते. आकस्मिक ज्ञानप्राप्तीचा अर्थ असा आहे की, व्यक्ती आपल्या आयुष्यभराच्या साधनेदरम्यान बंधित अवस्थेत असतो आणि त्याला त्याचा गोंग स्तर किती उंच आहे अथवा त्याचे साधनाजनीत गोंग कोणत्या स्वरूपाचे दिसून येते, हे माहित नसते. त्याला काहीच अनुभवास येत नाही व त्याच्या शरीराच्या सर्व पेशी देखील बंधित असतात. त्याने साधलेले गोंग देखील शेवटच्या टप्प्यापर्यंत बंधित असते व केवळ नंतरच खुले केले जाऊ शकते. हा साधना अभ्यास बराच दुःखदायक असल्याने केवळ उत्तम जन्मजात गुणांचे व्यक्तीच ते करू शकतात. व्यक्तीने चांगला व्यक्ती बनून अभ्यास प्रारंभ करावा. व्यक्तीने नेहमीच शिर्शांग सुधारावे, नेहमी त्रास सहन करायला पाहिजे, साधनेमध्ये सतत प्रगती करावी व त्याने नेहमीच शिर्शांग स्तर सुधार करायला तत्पर असावे, जरी व्यक्ती आपले स्वतःचे गोंग पाहू शकत नाही. अश्या व्यक्तीसाठी साधना अभ्यास अत्यंत त्रासदायक असतो व व्यक्तीने महान जन्मजात गुणांची अशी व्यक्ती असणे आवश्यक असते. ही व्यक्ती काहीच न जाणता वर्षानुवर्षे साधना अभ्यास करेल.

ज्ञानप्राप्तीचे आणखी एक स्वरूप असते, ज्यास क्रमिक ज्ञानप्राप्ती म्हटले जाते. अगदी प्रारंभापासूनच, अनेक लोकांनी फालुनचे आवर्तन अनुभवले आहे. त्याचवेळी, मी प्रत्येकाचे त्यानेमु देखील उघडले आहे. अनेकानेक कारणास्तव, काही लोक आता जरी पाहू शकत नसले तरी भविष्यात गोष्टींना पाहण्यास समर्थ होतील. ते गोष्टींना अस्पष्ट ते सुस्पष्ट पाहण्याच्या प्रक्रियेतून जाऊ शकतील आणि ते त्याचा वापर करण्यास असमर्थ असल्यापासून ते वापर कसा करावा, हे जाणून घेण्यापर्यंतच्या प्रक्रियेतून जातात. व्यक्तीचा स्तर सतत वाढत जाईल. जसजसे शिर्शांग सुधारत जाते व अनेकानेक आसक्ती सोडल्या जातात, अनेकानेक असाधारण क्षमता विकसित

होत जातात. साधना अभ्यासाची संपूर्ण परिवर्तन प्रक्रिया व शरीराच्या रूपांतरणाची प्रक्रिया या सर्व गोष्टीं अश्या परिस्थितीत घडतील की तुम्ही त्यास बघू शकाल किंवा जाणीव करू शकाल. जेव्हा तुम्ही विश्वाचे सत्य पूर्णतः समजून घेऊ शकाल आणि तुम्ही साधनेच्या सर्वोच्च अपेक्षित बिंदूवर पोहचता, तेव्हा अंतिम टप्प्यापर्यंत बदल चालूच राहतील. बनतीचे रूपांतरण आणि असाधारण क्षमतेचे पुनर्प्रबळीकरण प्रत्येकी एका निश्चित परिमाणास पोहचले असेल व क्रमशः हे ध्येय प्राप्त करेल. ही क्रमिक ज्ञानप्राप्ती होय. क्रमिक ज्ञानप्राप्ती हा साधना प्रकार देखील सोपा नसतो. असाधारण क्षमतांसह काही लोक आपली आसक्ती सोडू शकत नाही व ते दिखावा करू शकतात किंवा काही वाईट गोष्टी करू शकतात. तुम्ही, अश्याप्रकारे गोंग गमावणार व तुमची साधना व्यर्थ गेलेली असेल आणि शेवटी विनाशामध्ये समाप्त होईल. काही लोक अनेकानेक स्तरावर अनेकानेक जीवनांच्या मूर्त स्वरूपांचे निरीक्षण करू शकतात व पाहू शकतात. एक व्यक्ती तुम्हाला हे किंवा ते करायला सांगू शकतो. तो व्यक्ती तुम्हाला त्याच्या वस्तुंचा अभ्यास करायला व स्वतःचे शिष्यत्व घ्यायला सांगू शकतो; परंतु तो तुम्हाला उचित साधनाफळ मिळवून देऊ शकत नाही, कारण त्याने स्वतःच ते प्राप्त केलेले नसते.

याव्यतिरिक्त, उच्च आयामांमध्ये असलेले सर्व जीव अमर (अमर्त्य) असतात, जे खुप मोठ्या आकाराचे होऊ शकतात आणि त्यांच्या अलौकिक शक्तींचे पूर्णपणे प्रदर्शन करू शकतात. तुमचे मन उचित नसल्यास तुम्ही त्यांचे अनुसरण करणार नाही का? एकदा काय तुम्ही त्यांचे अनुसरण केले, तर तुमचा साधना अभ्यास व्यर्थ समाप्त होईल. जरी हे अमरत्व प्राप्त एक खरे बुध्द किंवा एक खरे ताओ असतील तरी तुम्हाला साधना अभ्यास पुन्हा आरंभ करावा लागेल. ते आकाशिय लोकांच्या कोणत्याही स्तरावरून जरी आले असले तरी ते अमर नसतात काय? जेव्हा व्यक्ती साधनेच्या एका अत्यंत उच्च स्तरावर पोहचतो व उद्दीष्ट साध्य करतो, तेव्हाच व्यक्ती पूर्णतः वर आणि पत्नीकडे जाऊ शकतो. तथापि, एका सामान्य व्यक्तीला एक अमर जीव निश्चितच उंच, धिप्पाड आणि फार शक्तिशाली दिसू शकतो. मात्र, त्याने देखील उचित साधना फळ मुळीच प्राप्त केलेले नसते. अनेकानेक संदेशांच्या व्यवधानासह व विविध दृष्ट्यांच्या विचलनासह, तुम्ही अबाधित राहू शकता काय? म्हणूनच, त्यानेमु खुले असतांना सुध्दा साधना अभ्यास करणे कठीण असते व तुमचे शिनशींग चांगल्या प्रकारे नियंत्रित करणे आणखीनच कठीण असते. तथापि, सुदैवाने आमच्या अभ्यासीपैकी अनेकांच्या असाधारण क्षमता त्यांच्या साधना प्रक्रियेच्या मध्यभागातच खुल्या केल्या जातात;

परंतु अनेक लोकांच्या असाधारण क्षमतांना उघडले जात नाही. जेव्हा तुमचे शिनशींग क्रमशः सुधारले आहे व एका निश्चित पातळीवर पोहचले आहे; तुमचे मन स्थिरावले आहे व तुम्ही मनापासून स्वतःला नियंत्रित ठेवू शकता, तेव्हाच या सर्व क्षमता विस्फोटित होऊन एकाच वेळी उघडल्या जातात. जेव्हा तुम्ही एका निश्चित स्तरावर पोहचले असणार, तुम्ही क्रमशः क्रमिक ज्ञानप्राप्तीच्या अवस्थेमध्ये प्रविष्ट व्हाल आणि यावेळी तुम्हाला स्वतःला नियंत्रित ठेवणे अधिक सोपे होईल. अनेकानेक असाधारण क्षमतांच्या उद्भवण्यासह तुम्ही साधनेमध्ये स्वतःला उंच नेत असणार; जोपर्यंत शेवटी त्या सर्व खुल्या केल्या जात नाहीत. तुमच्यापैकी अनेक अभ्यासींना साधना अभ्यासाच्या मध्यभागात त्यांना धारण करण्यास दिले जाऊ शकते. त्यामुळे तुम्ही वस्तूंना पाहण्याकरीता व्याकुळ होऊ नये.

प्रत्येकाने हे ऐकले असेल की, ज्ञान बौद्धमत देखील आकस्मिक ज्ञानप्राप्ती व क्रमिक ज्ञानप्राप्तीतील फरकाबद्दल बोलतो. ज्ञान बौद्ध धर्मातील सहावे धर्माचार्य, हुइनेंग यांनी आकस्मिक ज्ञानप्राप्ती शिकविली तर ज्ञान बौद्ध धर्माच्या उत्तरी शिक्षामतातील शनष्यो^३ यांनी क्रमिक ज्ञानप्राप्ती शिकविली. बौद्ध अभ्यासासंबंधी या दोघांमधील मतभेद इतिहासात दीर्घकाळापर्यंत चालले आहे. मी त्यास निरर्थक म्हणतो, असे का? कारण त्यांनी ज्यास उल्लेखित केले ती केवळ साधना अभ्यासाच्या प्रक्रियेतील सिध्दांताची समज होती. या सिध्दांताच्या बाबतीत, काही लोक त्यास एकाच वेळी समजून जातात तर काही लोक त्यास क्रमशः प्राप्त करतील किंवा समजू शकतील. व्यक्ती कश्या पध्दतीने ज्ञानप्राप्त होतो, हे महत्वाचे असते काय? जर व्यक्ती एकदाच ते सर्व समजू शकला तर ते फार चांगले होईल; परंतु जर व्यक्ती त्यास क्रमशः ज्ञानप्राप्त होऊ शकला तर हे देखील ठीक असेल. या दोन्ही गोष्टी ज्ञानप्राप्ती नसतात काय? त्या दोन्ही ज्ञानप्राप्ती आहेत व दोन्हीपैकी कुठलीही चुकीची नाही.

महान जन्मजात गुणांची व्यक्ती

महान जन्मजात गुण प्राप्त व्यक्ती काय असतो? महान जन्मजात गुण प्राप्त व्यक्ती व चांगल्या किंवा निम्न जन्मजात गुणांच्या व्यक्तीमध्ये अजूनही काही फरक आहेत. एखाद्या महान जन्मजात गुणांच्या व्यक्तीस शोधणे अतिशय अवघड असते, कारण अशा व्यक्तीचा जन्म होण्यास बराच मोठा ऐतिहासिक कालावधी लागतो. अर्थातच, महान जन्मजात गुणप्राप्त व्यक्तीकडे सर्वप्रथम फार मोठ्या प्रमाणात 'तः'

आणि या श्वेत पदार्थाचे अत्यंत विशाल क्षेत्र असणे आवश्यक असते - हे निश्चित आहे. दरम्यानच्या काळात, या व्यक्तीने कठोरतम कष्ट देखील सहन करण्यास समर्थ असावे. त्याच्याकडे एका महान सहनशीलतेचे मन सुध्दा असले पाहिजे आणि त्याने त्याग करण्यास सक्षम असले पाहिजे. तो आपल्या 'तः'चे संरक्षण करण्यास समर्थ असला पाहिजे, त्याच्याकडे चांगला ज्ञानप्राप्ती गुण असायला हवा, इत्यादी.

सर्वाधिक कठोर कष्ट काय असते? बौद्ध धर्मांमध्ये असे मानले जाते की, मनुष्य होणे म्हणजे दुःख भोगणे होय - जोपर्यंत तुम्ही मनुष्य असता, तोपर्यंत तुम्हाला दुःख भोगावेच लागेल. ते असे मानते की, इतर सर्व आयामांतील जीवांना आमच्या सारखे साधारण मानवी शरीर नसते. त्यामुळे ते आजारी पडणार नाहीत, तसेच तेथे जन्म, वृद्धत्व, आजार आणि मृत्यूची समस्या देखील असणार नाही. सुरूवातीपासूनच तेथे अशी दुःखे देखील असणार नाही. दुसऱ्या आयामांतील लोक उडू शकतात, ते वजनरहित आहेत आणि ही एक अतिशय अद्भूत अवस्था आहे. या शरीरामुळे, सामान्य लोक या समस्यांचा सामना करतील : ते थंडी, उष्णता, उपासमार किंवा थकवा सहन करू शकत नाही; तसेच त्यांना अजूनही जन्म, वृद्धत्व, आजारपण आणि मृत्यू असेलच. कोणत्याही परिस्थितीत व्यक्ती आरामदायक असणार नाही.

मी वृत्तपत्रात वाचले की, *तांगशान* ^४ मध्ये भूकंपाच्या वेळी अनेक जणांचा भूकंपामुळे मृत्यू झाला; परंतु काही लोक वाचविल्या गेली. या लोकांच्या समुहाचे एक विशेष सामाजिक सर्वेक्षण केले गेले. त्यांना विचारले गेले, "मृत्यूच्या अवस्थेत तुम्हाला कसे वाटले?" आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे, ते सर्व लोक एकाच विलक्षण स्थितीबद्दल एकमताने बोलले. ती म्हणजे, मृत्यूक्षणी त्यांना अजिबात भीती वाटली नाही; याउलट, त्यांना अचानकपणे काहीतरी अवचेतन उल्हासासारखी, एका सुटकेची अनुभूती झाली. काही लोकांना शरीराच्या बंधनातून मुक्त झाल्याचे वाटले आणि ते अलगदच व आश्चर्यकारकरित्या उडू शकत होते; ते आपले स्वतःचे शरीर देखील पाहू शकत होते. काही लोक दुसऱ्या आयामांतील जीवांना पाहू शकले व दुसरे अद्यापही कुठेतरी निघून गेले होते. त्या सर्वांनी त्या क्षणातील सुटकेच्या अनुभूतीस व दुःखाच्या कुठल्याही भावनेशिवाय एका अचेतन उल्हासासारखे काहीतरी वाटल्याचे नमूद केले. तर, हे असे सुचविते की या मानवी भौतिक शरीरासह, व्यक्ती कष्ट भोगेल; परंतु प्रत्येकजणच आईच्या गर्भातून याचप्रकारे जन्म घेत असल्यामुळे हे दुःख आहे, असे कुणालाही वाटत नाही.

मी उल्लेख केला आहे की, व्यक्तीने सर्वाधिक कष्ट सहन करावे. दुसऱ्या दिवशी मी म्हटले होते की, मानव जातीची काळ-अवकाशाची संकल्पना दुसऱ्या विशालतर काळ-अवकाशातील संकल्पनेपेक्षा वेगळी आहे. येथे एक शचन दोन तासाचे आहे, जे त्या अवकाशात एक वर्ष असते. जर कुणी या कठोर परिस्थितीमध्ये साधना अभ्यास करतो तर त्यास खरोखरच लक्षणीय मानले जाईल. जेव्हा हा व्यक्ती ताओ करीता हृदय विकसित करतो आणि साधना अभ्यास करू इच्छितो, तो खरेच महान आहे. अश्या कष्टांसह त्याने अजूनही आपले मूळ स्वभाव गमावलेले नाही व त्यास साधना अभ्यासाव्दारे आपल्या मूळ स्थानाला परत यायचे आहे. अभ्यासींची विनाशर्त मदत का केली जाते? ते केवळ यामुळेच आहे. जेव्हा ही व्यक्ती या साधारण लोकांच्या आयामांमध्ये एका रात्रीकरीता ध्यानसाधनेस बसते; हे बघून इतर जण म्हणतील की, तो खरोखरच उल्लेखनीय आहे. कारण तो आधीच सहा वर्षे तेथे बसला आहे. याचे कारण असे आहे की, आमचे एक शचन तेथील एक वर्षाच्या आसपास आहे. याप्रकारे आमचे मानव जातीचे आयाम एक अत्यंत अविद्वितीय आयाम आहे.

व्यक्ती सर्वाधिक कष्ट कसे सहन करतो? उदाहरणार्थ, एक दिवस एक व्यक्ती कामाला जातो व कार्यस्थळ चांगल्याप्रकारे कार्य करित नसते. लोक त्यांची कामे करत नसल्यामुळे ही परिस्थिती यापुढे कायम राहु शकत नाही. कार्यस्थळ सुधारले जाईल आणि कंत्राटी कामगारांचा वापर केला जाईल. अतिरिक्त कर्मचारी बंद केले जातील आणि ही व्यक्ती देखील त्यापैकी एक आहे, ज्याची आजीविका अचानकपणे काढून घेतली गेली आहे. त्याला कसे वाटेल? पैसे कमविण्याचे इतर कोणतेही मार्ग नाही. तो उदरनिर्वाह कसा करेल? त्याच्याकडे दुसरे कुठलेही कौशल्य नाही, म्हणून तो खिन्नपणे घरी जातो. जसाही तो घरी पोहोचतो, त्याचे वृद्ध पालक घरी आजारी आहेत आणि गंभीर स्थितीत आहेत. चिंता करित तो वृद्ध पालकांना रुग्णालयात नेण्याची घाई करतो. तो रुग्णालयात भरती करण्यासाठी कर्जाऊ पैसे घेण्याकरीता खूप त्रासातून जातो. त्यानंतर तो वृद्ध पालकांसाठी खाण्याचे काहीतरी तयार करण्यासाठी घरी परत जातो. जसा तो घरी येतो; एक शालेय शिक्षक दरवाजा ठोठावत येतो, “तुमच्या मुलाने भांडणात कुणाला तरी जखमी केले आहे. तुम्ही घाई करा आणि एक नजर पाहून घ्या.” काही वेळातच तो त्या गोष्टींची दखल घेवून घरी परततो; तो बसलेला असतांनाच एक फोन कॉल येतो व त्याला सांगतो, “तुमच्या पत्नीचे कुणाशी तरी संबंध आहेत.” अर्थातच, तुम्ही अश्या परिस्थितीतून

जाणार नाही. एक सामान्य व्यक्ती असे कष्ट सहन करू शकत नाही आणि विचार करेल, “मी कशासाठी जगतो आहे? मी स्वतःस फाशी लावण्याकरीता एक दोरखंड का शोधत नाही व सर्व गोष्टींचा एकदाच शेवट का करित नाही?” मी फक्त असे म्हणत आहे की, व्यक्तीने कठोरतम दुःखाला सहन करावे. अर्थातच, ते अश्या स्वरूपाचे नसेल. तरीही, एकमेकांशी मतभेद, तुमच्या शिनशींगला डिवचणारे संघर्ष आणि वैयक्तिक लाभांकरीता प्रतिस्पर्धा या समस्यांपेक्षा काही सोप्या नसतात. बरीच लोक केवळ स्वतःचे मत सिध्द करण्याकरीता किंवा आपला चेहरा वाचविण्या करीता जगतात आणि जेव्हा ते गोष्टींना आता पुढे हाताळू शकत नसेल तर ते स्वतःस फाशी लावतील. म्हणूनच, आम्ही या गुंतागुंतीच्या वातावरणात साधना अभ्यास करायला हवे व सर्वाधिक विपत्तीचा सामना करावा व त्याचवेळी महान सहनशीलतेचे पालन करावे.

महान सहनशीलतेचे हृदय काय असते? एक अभ्यासी म्हणून, सर्वप्रथम गोष्ट जी तुम्ही करायला सक्षम असले पाहिजे; ती म्हणजे जेव्हा तुम्हाला मारहाण केली जाते किंवा शिवीगाळ केली जाते, तुम्ही परत भांडायला नको - तुम्ही दुसऱ्यांना सहन करायलाच हवे. अन्यथा तुम्ही कसल्या प्रकारचे अभ्यासी आहे? कोणीतरी म्हणतो, “सहनशील असणे खरोखरच कठिण आहे आणि माझा तर स्वभावच तापट आहे.” जर तुमचा स्वभाव चांगला नसेल तर तुम्ही ते बदलले पाहिजे; कारण एका अभ्यासीने सहनशील असायलाच हवे. काही लोक मुलांना शिस्त लावतांना रागावतात आणि मुलांवर किंचाळतात, जे आरडा-ओरड करण्याने गोंधळपूर्ण दृष्य निर्माण करते. मुलांना शिस्त लावतांना तुम्ही त्याप्रमाणे असू नये तसेच तुम्ही स्वतः खरेच नाराज, अशांत देखील होऊ नये. तुम्ही मुलांना सद्विवेकाने शिक्षित करायला हवे, जेणेकरून ते चांगल्या प्रकारे शिक्षित होवू शकतील. जर तुम्ही अगदीच क्षुल्लक गोष्टींना देखील सांभाळू शकत नसतील आणि लवकरच रागात येत असतील, तर तुम्ही तुमचा गोंग वाढविण्याची कशी काय अपेक्षा करू शकता? कोणीतरी म्हणतो, “मी रस्त्यावर चालत असताना एखाद्याने जर मला लाथ मारली व आजूबाजूस मला ओळखणारे कुणीच नसेल तर मी ते सहन करू शकतो.” मी असे म्हणेल की ते पुरेसे नसेल. भविष्यात कदाचित आपल्याला चेहऱ्यावर दोनदा थापड लावली जाईल व तुम्ही त्याच्यासमोर तोंडघशी पडणार ज्याबद्दल तुम्हाला असे वाटते की, त्याने तुम्हाला या स्थितीत कधीच पाहू नये. ते हे बघण्याकरीता असते की, तुम्ही या विषयास कसे हाताळता व तुम्ही यास सहन करू शकता किंवा नाही; जर तुम्ही त्यास सहन करू

शक्त असाल आणि तरीही ते तुमच्या मनाला सतावीत असेल, तर ते अद्यापही तेवढे चांगले नसते. जसे तुम्हाला माहित आहे, जेव्हा व्यक्ती अरहत पदास पोहचतो; तो त्याच्या हृदयामध्ये कश्याशीही संबंधित राहत नाही. तो आपल्या हृदयात कुठल्याही साधारण मानवी गोष्टींकरिता मुळीच काळजी करित नाही व तो नेहमीच स्मित करित असेल व कुठल्याही चिंतेविना एका चांगल्या मनस्थितीत असते. तो कितीही हानी सहन करत असला तरी तो अजूनही आनंदीच असेल व कुठल्याही चिंतेशिवाय एका चांगल्या मनःस्थितीत असेल. जर तुम्ही खरेच हे करू शकले तर तुम्ही आधीच अरहत पदाच्या प्राथमिक उपलब्धी अवस्थेला पूर्ण केले आहे.

कुणीतरी म्हटले आहे, “जर एवढ्या अधिक सीमपर्यंत सहनशीलता पाळली गेली तर साधारण लोक म्हणतील की, आम्ही अगदीच भित्रे आहोत व असे आहोत ज्यांचा सहजच लाभ घेतला जाऊ शकतो.” मी त्यास भित्रे असणे म्हणत नाही. प्रत्येकाने याबाबत विचार करा : अगदी साधारण लोकांमध्येही, मध्यमवयीन वा वृद्ध लोक व उच्चस्तरीय शिक्षण असणारे देखील स्वसंयम वापरतात व इतरांशी विवाद करण्यापासून अलिप्त असतात. आमच्या अभ्यासींचा तर उल्लेख आवश्यकच नाही. त्याला भित्रे असणे कसे समजले जाऊ शकते? मी म्हणतो की, ते एका महान सहनशीलतेचे प्रतिबिंब आहे व एका दृढनिश्चयाची अभिव्यक्ती आहे. केवळ एका अभ्यासीकडेच हे महान सहनशीलतेचे हृदय असते. एक म्हण आहे, “जेव्हा एखादी सामान्य व्यक्ती अपमानित होतो, तर तो लढण्याकरिता आपली तलवार उपसेल.” एका सामान्य व्यक्तींकरिता हे स्वाभाविक असते की तू जर मला शिव्या दिल्या तर मी देखील तुला शिव्या देईल. तसेच जर तु मला मारले तर मी देखील तुला परत मारेल. तो एक सामान्य व्यक्ती असतो. - त्याला अभ्यासी म्हणता येईल का? एक अभ्यासी म्हणून, दृढ इच्छाशक्ती आणि स्व-संयमाशिवाय, तुम्ही हे करू शकणार नाही.

तुम्हाला माहित आहे की, प्राचीन काळी *हान शिन*^५ नावाचा एक व्यक्ती होता; ज्याला *ल्यू बांगचा*^६ एक ज्येष्ठ सेनापती आणि देशाचा आधारस्तंभ म्हणून फारच सक्षम असल्याचे म्हटले गेले होते. त्याच्याकडे ते महान कर्तृत्व का होते? असे म्हटले जाते की, हान शिन अगदी बालपणापासूनच एक अविद्वितीय व्यक्ती होता. हान शिनची एक कथा आहे; जे कथन करते की, त्याने कुणाच्या तरी पायामधुन रांगत जाण्याचा अपमान सहन केला. हान शिनला त्याच्या तारुण्यात मार्शल आर्ट (युद्धकला) शिकण्याची आवड होती. त्याकाळी एक योद्धा बहुधा एक तलवार

बाळगत असे. एक दिवस तो रस्त्यावर चालत असतांना एका स्थानिक गुंडाने आपल्या कंबरेवर हात ठेवीत त्याला अडविले आणि म्हणाला, “तु ती तलवार कश्याकरीता बाळगतो आहे? तुझ्याकडे कुणाला मारण्याची हिंमत आहे काय? जर असेल तर आधी माझे डोके उडव.” त्याने बोलत असतांना आपली मान समोर केली. हान शिनने विचार केला, “मी त्याचे डोके का उडवावे?” त्यावेळी देखील, कुणाची तरी हत्या केल्यास सरकारकडे तक्रार केली जायची आणि व्यक्तीला आपला जीव देऊन भरपाई करावी लागत असे. व्यक्ती इच्छेनुसार कुणालाही कसे मारू शकतो? जेव्हा गुंडाने पाहिले की हान शिनने त्यास मारण्याची हिंमत केली नाही; त्याने म्हटले, “जर तुझ्याकडे मला ठार मारण्याची हिंमत नसेल तर तुला माझ्या पायामधुन रांगत जावे लागेल.” हान शिन खरेच त्याच्या दोन्ही पायाखालून रांगत गेला. हे दर्शविते की हान शिनकडे एक महान सहनशीलतेचे हृदय होते. तो सामान्य लोकांपेक्षा वेगळा असल्याने तो त्या महान उपलब्धींना प्राप्त करू शकला. एका सामान्य व्यक्तीचे ध्येय असते की व्यक्तीने आपले मत सिध्द करण्यास किंवा चेहरा जपत जगावे. प्रत्येकाने याबाबत विचार करा : आपले मत सिध्द करण्यास जगणे किंवा चेहरा वाचविणे - ते थकविणारे नसते काय? ते दुःखदायक नसते का? ते उपयोगाचे असते का? हान शिन शेवटी एक सामान्य व्यक्तीच होता. एक अभ्यासी म्हणून आम्ही त्याच्यापेक्षा अधिक चांगले असले पाहिजे. आमचे ध्येय साधारण लोकांच्या स्तराच्या वर व पलीकडे जायचे असते व उच्चस्तरावर जायचा प्रयत्न करणे असते. आम्ही त्या परिस्थितीमध्ये सापडणार नाही. मात्र साधारण लोकांमध्ये एक अभ्यासी जो अपमान व अडचणींना सहन करतो, त्या आवश्यकरित्या यापेक्षा अधिक सोप्या नसतात. मी असे म्हणेल की, तुमच्या शिनशींगला डिवचणारे पारस्परिक संघर्ष हे त्यापेक्षा काही सोपे नसतात तर आणखीनच वार्ड अस्सू शकतात - ते बरेच कठीण असते.

दरम्यान, एका अभ्यासीने साधारण लोकांच्या अनेकानेक आसक्तींना व इच्छांना सोडून देत, त्याग करण्यास समर्थ असायला हवे. ते सर्व एकाच वेळी तत्काळ करण्यास अशक्य असल्यास तुम्ही त्यास क्रमशः करू शकता. जर तुम्ही ते आजच करू शकले तर तुम्ही आजच एक बुध्द होणार. साधना अभ्यासाला वेळ लागतो; परंतु तुम्ही शिथिल पडता कामा नये. तुम्ही म्हणू शकता, “मास्टरनी सांगितले आहे की, यामध्ये वेळ लागतो - तर चला, यास हळूहळू करू या.” असे चालणार नाही ! तुम्ही स्वतःसोबत कठोर असले पाहिजे व बुध्द ‘फा’च्या साधनेमध्ये

तुम्ही जोमाने व दृढतेने पुढे जायला हवे.

आपण शिनशींगचे रक्षण करण्यास, सांभाळण्यास समर्थ देखील असायला हवे व गोष्टीं करताना आपल्या इच्छेनुसार मनमानी करू नये. आपण सहजच वाट्टेल तसे करू नये व तुम्ही तुमचे शिनशींग सांभाळायला सक्षम असले पाहिजे. साधारण लोकांमध्ये हे विधान सहसा ऐकले जाते, “चांगले कर्म केल्यास ‘तः’ एकत्रित होतो.” एक अभ्यासी ‘तः’ एकत्रित करण्यासाठी अभ्यास करित नाही, तर आम्ही ‘तः’ जतन करण्यावर विश्वास ठेवतो. आम्ही ‘तः’ जतन करण्यामध्ये विश्वास का करतो? कारण आम्ही ही स्थिती पाहिली आहे : सामान्य लोक ‘तः’ जमा करण्यावर विश्वास करतात, त्याप्रमाणे त्यांना ‘तः’ जमा करायचे व सत्कार्ये करावेसे वाटते; जेणेकरून ते पुढच्या जन्मात चांगले आयुष्य जगू शकतील. परंतु आमच्याकडे ही समस्या नाही. जर तुम्ही साधना अभ्यासात यशस्वी झाले तर तुम्ही ताओ प्राप्त करणार आणि तुमच्या पुढच्या जन्माचा मुद्दाच असणार नाही. जेव्हा आम्ही येथे ‘तः’ च्या जतन करण्याबाबत बोलतो, तेव्हा त्याला अर्थाची दुसरी छटा असते. सांगायचे तर, तुमच्या शरीरात धारण केलेले हे दोन तत्व एकाच जीवनावधीमध्ये एकत्रित केलेले नसतात - तर ते एका सुदूर काळापासून वारसाने चालत आलेले असतात. तुम्ही जरी सायकलने शहरभर फिरले, तरीही तुम्ही चांगले कामे करण्यात सहभागी होणार; याची शाश्वती नसते. जरी तुम्ही दररोज अश्याप्रकारे गोष्टींना करित असले, कदाचित तुम्हाला अशी संधी प्राप्त होणार नाही.

त्यास अजूनही अर्थाची दुसरी छटा आहे : ‘तः’ एकत्रित करण्याच्या प्रयत्नात, तुम्हाला एखादी गोष्ट एक चांगले कृत्य वाटू शकते; परंतु जर आपण त्यास केले तर ते एक वाईट कार्य देखील होऊ शकते. जर तुम्ही अश्या गोष्टींमध्ये हस्तक्षेप करता ज्याला तुम्ही एक वाईट गोष्ट समजता; तर होऊ शकते की ते एक चांगले कार्य ठरू शकेल. असे का आहे? कारण तुम्ही कार्मिक संबंधांना पाहू शकत नाही. सामान्य लोकांच्या कामकाजांना कायदे नियंत्रित करतात, जी एक समस्या नाही. मात्र, एक अभ्यासी असणे असाधारण असते. म्हणून, एक असाधारण व्यक्ती म्हणून तुम्ही स्वतःला साधारण लोकांसोबत मोजमाप करण्याऐवजी असाधारण नियमांनुरूप वागायला हवे. जर तुम्हाला पदार्थांचे कार्मिक संबंध माहित नसेल तर तुम्ही त्यास अयोग्य प्रकारे हाताळण्याची शक्यता असते. म्हणूनच आम्ही ‘वूवेई’ शिकवतो आणि तुम्हीही तुम्हाला वाट्टेल ते करू नये. काही लोक म्हणतात, “मला फक्त वाईट लोकांना शिस्त लावायची आहे.” तर मी म्हणेल की, तुम्ही एक पोलीस

अधिकारी बनायला हवे होते. परंतु आम्ही तुम्हाला अश्या गोष्टींपासून अलिप्त राहण्यास देखील सांगत नाही, जेव्हा तुम्ही खून किंवा जाळपोळ बघता. मी सर्वांना सांगतो आहे की, जेव्हा पारस्परिक मतभेद उद्भवतात किंवा जेव्हा व्यक्ती कुणास तरी लाथ मारतो किंवा ठोसा लगावतो; ते असे असू शकते की, ही लोक पूर्वी एक-दुसऱ्याचे ऋणी राहिले असतील व ते आता ऋण चुकवीत आहेत. जर तुम्ही त्यास बंद करण्याकरीता मध्ये पडता तर ते ऋण फेडू शकणार नाही व त्यांना पुन्हा तसे करण्याकरीता पुढच्या वेळेची वाट पाहावी लागेल. याचा अर्थ असा आहे की, जर तुम्ही कार्मिक संबंधांना पाहू शकत नसाल तर तुम्ही सहजच वाईट कृत्ये करू शकता व परिणामतः आपले 'तः' गमवाल.

जर एक सामान्य व्यक्ती सामान्य लोकांच्या भानगडीत पडतो तर त्याने काही फरक पडत नाही; कारण तो वस्तुंना समजण्याकरीता साधारण लोकांच्या नियमांचा वापर करेल. मात्र, तुम्ही स्वतःचे मूल्यमापन करण्याकरीता असाधारण नियमांचा वापर करायला हवा. जर तुम्ही खून थांबविण्यास मदत करीत नाही किंवा जाळपोळ रोखू शकत नसल्यास ती एक शिंशींग समस्या असू शकेल. अन्यथा तुम्ही एक चांगली व्यक्ती आहे हे तुम्ही कसे प्रदर्शित कराल? जर तुम्ही खून किंवा जाळपोळ थांबविण्यास मदत करत नाही तर तुम्ही कश्यामध्ये सहभागी होणार? तरीही, यामध्ये आणखी एक मुद्दा सांगायचा आहे : वास्तविकतः, या गोष्टींना आमच्या अभ्यासींशी काही घेणे देणे नसते. त्या तुम्हाला त्यात गुंतविण्याकरीता योजल्या गेल्या नसू शकतात. आम्ही म्हटले आहे की, 'तः' ची जतन अभ्यासीला चुका करण्यापासून परावृत्त करू शकते. कदाचित, तुम्ही जर त्या गोष्टींना थोडे जरी केलेत तर तुम्ही एक वाईट कृत्य करू शकता. मग तुम्ही तुमचा 'तः' गमवणार. एकदा काय तुम्ही तुमचा 'तः' गमावता, तर तुम्ही तुमचा स्तर सुधार कसे करू शकणार? तुम्ही तुमचे परम उद्देश कसे साध्य करू शकणार? यामध्ये अश्या विषयाचा समावेश आहे. या व्यतिरिक्त, व्यक्तीकडे चांगला ज्ञानप्राप्ती गुण असायला हवा. चांगले जन्मजात गुण व्यक्तीला चांगला ज्ञानप्राप्तीचा गुण प्राप्त करण्यास मदत करू शकतात. वातावरणाचा प्रभाव देखील एक भूमिका निभावू शकतो.

आम्ही असेही म्हटले आहे की, जर आपल्यापैकी प्रत्येकानेच आपल्या आंतरिकतेची साधना केली; स्वतः कुठे अयशस्वी ठरतो हे शोधण्याकरीता आपल्या शिंशींगचे परीक्षण केले व पुढच्या वेळी त्यास आणखी चांगले करण्याचे प्रयत्न

केले आणि काहीही करण्याआधी दुसऱ्यांचा विचार केला, तर मानव समाज अधिकाधिक चांगला होईल आणि नैतिकता पुन्हा वाढेल. धार्मिक सभ्यता^७ देखील अधिकाधिक चांगली होईल आणि सार्वजनिक सुरक्षा देखील चांगली होईल. परिणामतः, तेथे कोणत्याही पोलीसाची देखील आवश्यकता असणार नाही. कुणालाही शासित करण्याची आवश्यकताच भासणार नाही, कारण प्रत्येक जणच स्वतःस अनुशासित करेल व आपल्या आंतरिकतेचा शोध घेईल. तर मग, तुम्ही असे म्हणणार नाही काय की हे किती चांगले आहे? तुम्हाला माहित आहे की, कायदे अधिकाधिक सुधारले जात आहेत व त्रुटीरहित बनविले जात आहेत. तरीही लोक अजूनही वाईट कामे का करीत आहेत? ते कायद्यानुसार का चालत नाहीत? कारण तुम्ही त्यांच्या हृदयास शासित करू शकत नाही. जेव्हा त्यांना बघितले जात नसेल तर ते वाईट कार्य करतील. जर प्रत्येक जणच आपल्या आंतरिकतेची साधना करतो तर ते पूर्णतः वेगळे असेल. तुम्हाला न्याय सुनिश्चित करण्याची आवश्यकता भासणार नाही.

हा फा केवळ या स्तरापर्यंतच शिकविल्या जाऊ शकतो व उच्चतर काय आहे, हे तुमच्या साधनेव्दारे प्राप्त करणे तुमच्या स्वतःवर निर्भर आहे. काही लोकांनी अधिकाधिक विशिष्ट प्रश्न उपस्थित केले आहेत. जर मी तुमच्या जीवनातील सर्वच प्रश्नांची उकल केली तर तुमच्याकडे साधना करण्याकरीता काय शिल्लक असेल? तुम्ही साधना अभ्यास करायला हवे व स्वतःच ज्ञानप्राप्त व्हायचा प्रयत्न करायला पाहिजे. जर मी तुम्हाला सर्वकाही सांगितले तर तुम्हाला साधना करण्याकरीता काहीच शिल्लक असणार नाही. सुदैवाने, दाफा आधीच सार्वजनिक करण्यात आला आहे आणि तुम्ही दाफानुसार गोष्टींना करू शकता.

मला वाटते की, फा शिकविण्याची वेळ अक्षरशः संपत आली आहे. म्हणूनच, मला प्रत्येकाकरीता खऱ्या वस्तुंना सोडून जायचे आहे; जेणेकरून भविष्यातील साधना अभ्यासाकरीता तेथे 'फा' असेल. या 'फा' शिकविण्याच्या संपूर्ण अवधी दरम्यान, मी प्रत्येकाला आणि समाजाला जबाबदार असण्याच्या तत्वानुसार गोष्टी करण्याचा माझा हेतु आहे. वास्तविकतः, आम्ही 'फा' शिकविण्याकरीता या सिध्दांताचे पालन केले आहे. परिणामांच्या बाबतीत, मी कुठलेही भाष्य करणार नाही; हे लोकांवर सोडून दिले आहे. माझा उद्देश दाफा सार्वजनिक करणे व अधिकाधिक लोकांना लाभ प्राप्त करून देणे आहे, ज्यांना खऱ्या अर्थाने साधना

अभ्यास करायचा आहे, त्यांना 'फा'चे अनुसरण करून त्यांच्या साधनेत प्रगती करण्यास सक्षम बनवण्याचा आहे. 'फा' शिकविण्याच्या प्रक्रियेदरम्यान एखाद्याने स्वतःचे आचरण कसे केले पाहिजे, याची तत्वे देखील आम्ही समजावून सांगितले आहे आणि मला आशा आहे की, वर्ग संपल्यानंतर जर तुमच्यापैकी काही या महान दाफानुसार साधना करू शकत नसणार, तुम्ही निदान एक चांगला व्यक्ती तरी बनू शकेल. याने आमच्या समाजास लाभ होईल. अर्थातच, तुम्हाला एक चांगला व्यक्ती असणे म्हणजे काय असते हे आधीच माहित असल्याने या वर्गानंतर तुम्ही एक चांगले व्यक्ती बनू शकणार.

'फा' शिकवीत असतांना काही अश्या गोष्टी देखील आहेत, ज्या निर्विघ्नपणे गेल्या नाहीत आणि अनेक प्रकारचे व्यवधान देखील फारच प्रचंड होते. आयोजक संस्थेच्या मोठ्या सहयोगामुळे, विभिन्न व्यवसायाच्या व्यवस्थापकांच्या आणि कर्मचारी वृंदाच्या सहकार्यामुळे आमचे वर्ग फार यशस्वी झाले आहेत.

व्याख्यानामध्ये सर्वकाही जे मी बोललो आहे, ते प्रत्येकांकरीता उच्चस्तरांवर साधना अभ्यास करण्यास मार्गदर्शन करण्याच्या उद्देशाने होते. पूर्वी, कुणीही आपल्या 'फा' शिकवणीमध्ये या गोष्टी शिकविल्या नाहीत. आम्ही जे शिकविले आहे, ते अतिशय स्पष्ट आहे आणि त्यामध्ये आधुनिक विज्ञान आणि मानवी शरीराच्या समकालीन विज्ञानाचा समावेश केला आहे. याव्यतिरिक्त, जे काही शिकविले गेले आहे, ते एका अतिशय उच्च पातळीवरचे आहे. प्रत्येकाला भविष्यात खऱ्या अर्थाने 'फा' मिळविता यावा आणि साधनेव्दारे उंच स्तर गाठता यावा - हा मुख्य उद्देश आहे. 'फा' व गोंग शिकवित असतांना, अनेकांना 'फा' खुप चांगला वाटला आहे; परंतु त्याचे अनुसरण करणे फार कठीण आहे. वास्तविकतः मला वाटते की, ते कठीण आहे किंवा नाही, हे व्यक्तीवर अवलंबून असते. एका साधारण व्यक्ती करीता जो साधना अभ्यास करू इच्छित नाही; तो त्याला सहजच अतिशय अवघड, अकल्पनीय किंवा अशक्य असे बघेल. एक साधारण व्यक्ती म्हणून, त्याला साधना अभ्यास करायचा नसतो आणि म्हणूनच त्याला ते फार कठीण वाटेल. *लाओ झी* नी एकदा म्हटले, "जेव्हा एक बुद्धिमान व्यक्ती ताओ ऐकतो, तो त्याचा परिश्रमपूर्वक अभ्यास करतो. जेव्हा एक साधारण व्यक्ती त्यास ऐकतो, तर तो त्यास कधीकधीच अभ्यास करेल. जेव्हा एक मूर्ख व्यक्ती त्यास ऐकतो, तो त्यास जोरजोराने हसेल. तो व्यक्ती जर यास जोरजोराने हसला नाही तर तो 'ताओ' नसेल." एका खऱ्या

अभ्यासीकरीता, मी असे म्हणेल की, हे खूप सोपे आहे आणि पोहोचण्यास फारच जास्त कठीण नाही. खरेतर, येथे बसलेले अनेक अनुभवी अभ्यासी किंवा जे येथे उपस्थित नाहीत, ते आधीच त्यांच्या साधना अभ्यासामध्ये फार उच्च स्तरास पोहचले आहेत. मी हे तुम्हाला सांगितले नव्हते, जेणेकरून तुम्ही काही आसक्ती विकसित करू नये किंवा स्वतःवर संतुष्ट होऊ नये. त्याने तुमचा गोंग सामर्थ्याचा विकास प्रभावित होऊ शकतो. एक खरा दृढनिश्चयी अभ्यासी या नात्याने, व्यक्तीने सर्व काही सहन करण्यास समर्थ असावे व अनेकानेक स्व-हिताच्या कुठल्याही आसक्तीस सोडून द्यावे किंवा दुर्लक्ष करावे. जोवर व्यक्ती हे करू शकतो, त्याला ते अवघड नसेल. काही लोकांना ते अवघड वाटते, कारण ते या गोष्टींना सोडू शकत नाही. साधना अभ्यास स्वतःच कठीण नसतो; तसेच व्यक्तीला आपले स्तर सुधारणे देखील मुळीच अवघड नाही. कारण ते आपल्या मानवी ईच्छांना सोडू शकत नसल्याने ते त्यास कठीण म्हणतात. कारण व्यावहारीक लाभाच्या समोर त्याग करणे अत्यंत कठीण असते. लाभ हे येथे अगदी समोर आहेत, तर तुम्ही त्या मोहभावांना कसे सोडू शकता? वास्तविकतः, ते यामुळेच असते की व्यक्ती त्यास कठीण बघतो. जेव्हा आंतर वैयक्तिक मतभेद उत्पन्न होतात, जर तुम्ही सहनशीलतेचे पालन करू शकत नाही किंवा त्यांना हाताळण्यात स्वतःला एक अभ्यासी म्हणुन वागवित नाही तर मी असे म्हणेल की हे अस्विकारणीय आहे. जेव्हा मी पूर्वी साधना अभ्यास करित असे, अनेक महान गुरूंनी मला हे शब्द सांगितले, “जेव्हा ते सहन करण्यास कठीण वाटते, तेव्हा तुम्ही ते सहन करू शकता आणि जेव्हा ते करण्यास अशक्य असते, तेव्हा तुम्ही ते करू शकता.” वस्तुतः ते सत्य आहे. तुम्ही घरी परतल्यावर त्यास प्रयत्न करून बघू शकता? जेव्हा तुम्ही एका मोठ्या संकटातुन वा दुःखातुन जात असता, तुम्ही प्रयत्न करून बघा. जेव्हा ते सहन करण्यास कठीण असते, तेव्हा तुम्ही ते सहन करण्याचा प्रयत्न करून बघा. जेव्हा ते करण्यास अशक्य दिसते व त्यास अशक्य म्हटले जाते, प्रयत्न करा आणि पहा की तुम्ही ते करू शकता काय. जर तुम्ही ते खरेच करू शकले तर तुम्ही खरेच बघाल : “वाळूणांच्या अंधकारमय छायादार वृक्षांना पार केल्यावर, तेथे असतील झगमगीत फुले आणि समोर असेल आणखी एक गाव !”

मी इतके अधिक बोललो असल्याने तुम्हाला मी व्याख्यानात बोललेल्या बऱ्याच गोष्टींना लक्षात ठेवणे फार कठीण जाईल. मी प्रामुख्याने काही आवश्यकता

ठेवेल : मला आशा आहे की, भविष्यामध्ये आपण सर्वजण स्वतःला एक अभ्यासी म्हणून समजाल आणि तत्परतेने आपला साधना अभ्यास पुढे चालू ठेवाल. मला आशा आहे की, दोन्ही अनुभवी आणि नवअभ्यासी, दाफामध्ये साधना अभ्यास करू शकतील आणि त्यात सफल होतील ! मी आशा करतो की, घरी गेल्यानंतर प्रत्येक जण खऱ्या साधना अभ्यासाकरीता आपल्या वेळेचा सर्वोत्तम सदुपयोग करेल.

-
- १ भौतिकवाद - एक दार्शनिक सिद्धांत जो असे मानतो की भौतिक पदार्थांच्या आपल्या क्रिया व हालचालींमध्ये जे दिसून येते तेच खरे सत्य होय. अंतरिक्षातील सर्व काही, भावना व विचार सहित, भौतिक सिद्धांताद्वारे स्पष्ट केले जाऊ शकते.
 - २ गोंगशेन (gong-shuhn) - गोंगद्वारे निर्मित एक शरीर.
 - ३ शन-श्यो (shuhn-shyo) - तांग वंशातील ज्ञान बौद्ध धर्माचे उत्तरीय विचारधारेचे संस्थापक.
 - ४ तांगशान (tahng-shahn) - हेबेई प्रांतातील एक शहर.
 - ५ हान शिन (hahn-sheen) - ल्यो बांगचा एक प्रमुख सेनापती
 - ६ ल्यू बाँग - हान राजवंशाचे संस्थापक व शासक २०६ बी.सी. - २३ ए.डी.
 - ७ धार्मिक सभ्यता - समकालीन चीनमधील एक लोकप्रिय संज्ञा आहे जी लोकांच्या मनाची आणि नैतिकतेच्या उन्नतीस उल्लेखित करते. चीनमध्ये, ही संज्ञा भौतिक सभ्यतेच्या विरुद्धार्थी अशी अर्थाने वापरली जाते.

वरवर पाहिलं तर, 'जुआन फालुन' भाषेच्या संदर्भात फार आकर्षक नाही. होऊ शकते की, हे आधुनिक व्याकरणाच्या अनुरूप देखील नसेल. मी जर हे दाफाचे पुस्तक लिहितांना आधुनिक व्याकरणाचा उपयोग केला असता तर ती एक गंभीर समस्या निर्माण झाली असती. ज्यामध्ये, पुस्तकाच्या भाषेची संरचना तर व्यवस्थित व आकर्षित झाली असती; परंतु त्यामध्ये अधिक प्रगाढ आणि उच्च सामुग्रीचा समावेश होऊ शकला नसता. ते यामुळे आहे कारण की, आधुनिक व्यवस्थित शब्दावली विभिन्न उच्च स्तरांवरील दाफाचे मार्गदर्शन आणि 'फा' ची प्रत्येक स्तरांवरील अभिव्यक्ती स्पष्ट करू शकत नाही; ते अभ्यासींच्या बनती आणि गोंग मधील रुपांतरण किंवा इतर काही मूल परिवर्तन देखील स्पष्ट करू शकत नाही.

ली होंगजी

जानेवारी ५, १९९६

स्वयंसेवक संपर्क

सर्व फालुन दाफा उपक्रम स्वयंसेवकांद्वारे आयोजित केले जातात आणि निःशुल्क आहेत. या करीता कोणतीही सदस्यता फी नाही आणि कोणत्याही प्रकारचे दान स्वीकारले जात नाही. अभ्यास शिकण्यासाठी आपल्या जवळच्या स्वयंसेवकाशी संपर्क करावा. पुस्तके, ऑडीओ, व्हिडीओ आणि सर्व सामग्री फालुन दाफा वेबसाईटवर उपलब्ध आहे.

शहर	ठिकाण	संपर्क
दिल्ली	लोधी गार्डन	9871679992
अनंतपूर		9000467745
बंगलोर	कब्बन पार्क	9886500273
हैदराबाद	पब्लिक गार्डन	9848591947
कोची		9895036331
मुंबई	बी.पी.टी. गार्डन	9819749428
पुणे		9423215580
पौडिचेरी		9944025970
त्रीवेंद्रम		9446701983
वाराणशी		9935529619
उदयपूर		9829399844
कलकत्ता		9821381501
रायपूर		9009820255
नागपूर		9822569386

ई-मेल : admin@falundafaindia.org

वेबसाईट : www.falundafa.org, www.falundafaindia.org